శ్రీమతే రామానుజాయ నమః

(ముదలియాణ్డాన్ అరుళిచ్చెయ్‌ద)

ముదల్‌తిరువన్దాదితనియన్

కైతై శేర్ పూమ్బొழిల్ శూழ் కచ్చినకర్ వన్దుదిత్త
పొయ్‌కైప్పిరాన్ కవిఞర్ పోరేఱు – వైయ
త్తడియవర్‌కళ్ వాழ వరు న్దమిழ் నూఱ్ఱన్దాది
పడి విళఙ్గ చ్చెయ్‌దాన్ పరిన్దు

ప్ర.అ – కై తై శేర్ = మొగిలిపూలు దట్టముగా చేరియున్న, పూమ్బొழిల్ శూழ் = అందమైన పూదోటలచే చుట్టబడిన, కచ్చి నకర్ = కాంచీనగరములో, వన్దు ఉదిత్త = అవతరించిన, పొయ్‌కై ప్పిరాన్ = పొయ్‌కై ఆழ్వార్ అను, కవిఞర్ పోర్ ఏఱు = కవివృషభులు, వైయత్తు = ఈ లోకములోనున్న, అడియవర్‌కళ్ = దాసులగు శ్రీవైష్ణవులు, వాழ = ఉజ్జీవించునట్లు, అరుమ్ తమిழ் నూఱ్ఱన్దాది = అర్థనిర్ణయమును చేయుటకు అరుదైన, ద్రావిడభాషా రూపమైన నూఱ్ఱన్దాదిని, పరిన్దు = ప్రేమను కలవారై, పడి = భూమిలో, విళఙ్గచ్చె య్‌దాన్= ప్రకాశించునట్లు చేసిరి.

శ్రీపిళ్ళైలోకమ్‌జీయర్ అరుళిచ్చెయ్‌ద తనియన్ వ్యాఖ్యానమ్-అవతారికై

(కైతైశేరిత్యాది) – ఇవ్వాழ్వార్ "క ఇతి బ్రహ్మణో నామ తేన తత్రాంచితో హరిః , తస్మా త్కాంచీతి విఖ్యాతా పురీ పుణ్యవివర్ధినీ" ఎన్నుమ్బడియాన కాఞ్చీపురియిల్ పుష్కరిణియల్ పుష్కరత్తిలే విష్ణునక్షత్రత్తిలే ఆవిర్భవిత్తు, దివ్యప్రబంధ దీపముఖేన లోకత్తిల్ అజ్ఞానాంధకారత్తై ప్పోక్కి, వాழ్విత్తపడియై చ్చొల్లుకిఱదు, ఇదిల్.

వ్యాఖ్యానమ్

(కైతై శేర్ పూమ్బొழిల్ శూழ் కచ్చినకర్ వన్దుదిత్త పొయ్‌కైప్పిరాన్) –ఇత్తాల్ ఇవర్ జన్మవైభవమ్ శొల్లుకిఱదు.

(కైతై) – కైతై–తాழై. "కైతై వేలిమఙ్గై" ఎన్నుమ్. "కొక్కలర్ తడన్దాழై వేలి" ఎన్నుమ్ శొల్లుమాపోలే. అదుదాన్ నీర్‌నిలఙ్గళిలేయాయిఱ్ఱు నిఱ్పదు. "తాழై తణ్ణామ్బల్ తడమ్ పెరుమ్ పొయ్‌కైవాయ్" ఎన్నుమ్బడి. "అమ్బూనై నిళఞ్జోలై" శూழ్న్ద కచ్చివె.˙. కావిల్ పొయ్‌కైయిలే ఎమ్బెరుమాన్ పొన్వయిఱ్ఱిల్ పూవేపోన్ఱ పొఱ్ఱామరైప్పూవిల్ ఐప్పశియిల్ తిరువోణనాళాయిఱ్ఱు, ఇవర్ అవతరిత్తదు. పద్మజనాన పూవనైప్పోలే యాయిఱ్ఱు, పొయ్‌కైయారాన ఇవర్‌పిఱప్పుమ్.

(వన్దుదిత్త) – ఎన్నైయాలే ఆదిత్యోదయమ్పోలేయాయిఱ్ఱు ఇవరుదయముమ్. "వరుత్తుమ్ పుఱవిరుళ్ మాఱ్ఱ ఎమ్ పొయ్కైప్పిరాన్" ఎన్నక్కడవదితే. పొయ్కైయిల్ అవతరిక్కైయాలే అదుదాన్ సరస్వతీ పయస్వినియాయ్ ప్రవహిత్త స్థలమాయిఱ్ఱు. తత్తీరమాన పొయ్కై ఎన్నై. (పొయ్కై ప్పిరాన్) – మరుభూమియిల్ పొయ్కైప్పోలే ఎల్లార్క్కుమ్ ఉపకారరాయిరుక్కై. "తీర్త్తకర"రాయ్ త్తిరియుమవరితే.

కవిఞర్ పోరేఱాకైయావదు – కవిశ్రేష్ఠరెన్నపడి. ముదలాళ్వార్కళ్ మూవరిలుమ్ ముదలానవరాకైయాల్ ఆదికవి ఎన్నుమ్బడియాన అతిశయత్తై ఉడైయరాయిరుప్పార్. "పదైత్తాన్ కవి" యాలుమ్, "పరకాలకవియాలుమ్" "శెఞ్జొల్కవికాళ్" ఎన్ఱుమ్, "శెన్దమిళ్పాడువార్" ఎన్ఱుమ్ కొణ్డాడప్పడుమవరాయ్, నాట్టిల్కవికళుక్కుమ్ విలక్షణకవియాయిరుప్పర్. "ఇదు పొయ్కైయార్ వాక్కిని ల్కణ్డుకొళ్క" ఎన్ఱిరే తమిళర్ క్కూఱువదు. అన్ద ఏఱ్ఱ మెల్లావఱ్ఱైయుమ్ పఱ్ఱి "కవిఞర్పోరేఱు" ఎన్గిఱదు.

ఏవంవిధ వైలక్షణ్యత్తైయుడైయవర్ వైష్ణవర్కళ్ వాళుమ్బడి స్నేహత్తాలే విలక్షణప్రమాణనిర్మాణమ్ పణ్ణినపడి శొల్లుకిఱదు (వైయత్తడియవర్కళ్ వాళ అరుమ్ తమిళ్ నూఱ్ఱన్దాది పడి విళఙ్గ చ్చెయ్దాన్ పరిన్దు) ఎన్ఱు. వైయత్తడియవర్కళాకిఱార్– భూసురరాన శ్రీవైష్ణవర్కళ్. అవర్కట్కేయితే వాళవేణ్డువదు. వానత్తణి యమరర్క్కు వాళ్వు నిత్యమాయితే ఇరుక్కిఱదు. ఇత్తాల్ ఇవర్కళ్ వాళుకైయావదు – శేషత్వవిభవత్తై స్వానుసంధానత్తాలే ఉణ్డాక్కుమతాన ప్రబన్ధ మెన్నై. "నిన్ తాళిణైక్కీళ్ వాళ్చ్చి" ఎన్నక్కడ వదితే. ఇవ్వనుసంధానమే వాళ్వాకవుమామ్. అరున్దమిళ్ నూఱ్ఱన్దాదియావదు – అర్థనిర్ణయత్తిల్ వన్దాల్ అరిదాయ్, తమిళాన ప్రకారత్తాలే సులభమాయ్, అదుదాన్ నూఱుపాట్టాయ్, అన్దాదియాయిరుక్కై. ఉడైయవర్ నూఱ్ఱన్దాదిక్కు ఏఱ్ఱమ్ ఎట్టు పాట్టాయిరుక్కుమ్.

(అరున్దమిళ్ నూఱ్ఱన్దాది) – అదుదాన్ వెళిఱా యిరుక్కైయన్ఱిక్కే అరిదాయ్, సంస్కృతమాయిరుక్కై యన్ఱిక్కే అసంస్కృతమాన ద్రావిడమాయ్, ఆయిరమ్, ఐన్నూఱా యిరుక్కే యన్ఱిక్కే నూఱాయిరుక్కై.

అన్ఱిక్కే, (వైయత్తడియవర్కళ్ వాళ వరుమ్ తమిళ్ నూఱ్ఱన్దాది). ఎన్నాకవుమామ్. అప్పోదు వైయత్తడియవర్కళ్ వాళ వరుమదాన తమిళ్నూఱ్ఱన్దాది– ఎన్ఱు నిర్వహిక్కక్కడవదు.

నూఱ్ఱన్దాది పడి విళఙ్గ చ్చెయ్కైయావదు – "వైయ న్దకళియా" ఎన్ఱు తొడఙ్గి, "ఓరడియుమ్ శాడుతైత్త" ముడివాక అరుళిచ్చెయ్ద దివ్యప్రబంధదీపత్తాలే భూతలమెఙ్గుమ్ నిర్మలమామ్బడి నిర్మిత్తార్ ఎన్నై. "వరుత్తుమ్ పుఱవిరుళ్ మాఱ్ఱ ఎమ్పొయ్కైప్పిరాన్ మఱైయిన్ కురుత్తిన్ పొరుళైయుమ్ శెన్దమిళ్తన్నైయుమ్ కూట్టి, ఒన్ఱ త్తిరిత్తు అన్ఱెరిత్త

తిరువిళక్కా" కైయాలే, పడియిలే – భూమియిలే, ప్రకాశిక్కుమ్బడి శెయ్దరుళినార్ ఎన్నాకవు మామ్. అన్ఱిక్కే, పడి ఎన్ఱు ఉపమానమాయ్, ద్రావిడవేదత్తుక్కు ప్పడిచ్చన్ద మా యిరుక్కుమ్బడి శెయ్దరుళినార్ ఎన్నవుమామ్. విళక్కమ్ – ప్రకాశమ్. పడి–ఎన్ఱు విగ్రహమాయ్, "తిరుక్కణ్డేన్ పొన్మేని కణ్డేన్" ఎన్నుమ్బడి కణ్డు అతియుమ్బడి శెయ్దార్ ఎన్నాక వుమామ్. పరివుడనే శెయ్కైయావదు – శేర్న్ద విషయ స్నేహత్తాలే – ఎన్నుదల్, పరవిషయస్నేహత్తాలే – ఎన్నుదల్. "శెయ్య శుడరాళియా నడిక్కే శూట్టినేన్ శొన్మాలై" ఎన్నారితే. స్నేహత్తాలేయితే విళక్కు ఎరివదు. ఇత్తాల్ – అవర్ దివ్యప్రబంధోపకార కత్వత్తాల్ వన్ద ఉపకారగౌరవమ్ శొల్లి ఈడుపట్టతాయిఱ్ఱు

తనియన్ వ్యాఖ్యానమ్ ముఱ్ఱిఱ్ఱు
తనియన్ వ్యాఖ్యానము – ఆంధ్రీకరణం

అవతారిక : "కః" అనగా బ్రహ్మ. ఆ బ్రహ్మచే అచట హరి పూజింపబడెను. కావున, ఆ పుణ్యమును పెంపొందించు నగరము "కాంచి" అను పేరును కల్గినది. (హస్తిగిరి మాహాత్మ్యమ్) అను కీర్తిని పొందిన కాంచీనగరములో ఒక తామరకొలనులోని తామరలో, విష్ణు దేవతాక నక్షత్రమగు శ్రవణములో ఈ దివ్యసూరి అవతరించి, ముదల్ తిరువన్దాది అను దీపముతో లోకములోని అజ్ఞానాంధకారమును పోగొట్టి, ఉజ్జీవింపజేసిన రీతి ఈ పాశురములో తెలుపబడుచున్నది.

వ్యాఖ్యానము

(కైతై శేర్ పూమ్బొళ్ఱిల్ శూళ్ కచ్చినకర్ వన్దుదిత్త పొయ్కైప్పిరాన్) – ఈ ప్రయోగముచే ఈ దివ్యసూరి అవతారమహిమ చెప్పబడుచున్నది.

(కైతై) – కైతై = మొగిలి **"కైతై వేలి మఙ్గై"** అని, **"కణ్డల్ వేలిమఙ్గై"** (పెరియతిరు–1–3 –10), **"కణ్డల్ తాళై"** అని, **"కొక్కులర్ తడమ్ తాళై వేలి"** (తిరువాయ్ 4–10–8) అని చెప్పబడిన తిరుమఙ్గైనగరమువలె, తిరునగరివలెను జలసమృద్ధిని కల్గిన దేశము కావున, "తాళై" (మొగలి) దట్టముగానున్నది. **"తాళైతణ్ణామ్బల్ తడమ్ పెరుమ్ పొయ్కై వాయ్"** (పెరియాళ్వా–2–10–8) అనునట్లు జలప్రదేశములలోకదా తామరలు నిబిడముగా నుండును.

(పూమ్బొళ్ఱిల్ శూళ్ కచ్చి) – **"అమ్బూన్తే నిళమ్ శోలై"** (తిరువిరు–26) అనునట్లు జలసమృద్ధిని కల కాంచీనగరములోని వె.ˈ.క్కాలో అనే క్షేత్రములో కదా వీరు అవతరించినది.

(కచ్చినకర్ వన్దుదిత్త) – జలము నిండుగానున్న కాంచీనగరమున, నీరు నిండుగా నున్న ఒక తటాకమునందు. భగవానుని బంగారు ఉదరములోని పూవువంటి బంగారు పద్మములో అల్పిశి (ఆశ్వయుజ)మాసమున శ్రవణా నక్షత్రములో వీరు అవతరించిరి. తామరపూవులో పుట్టిన చతుర్ముఖుని జన్మవంటిది – పొయ్కై ఆళ్వార్ అవతారము.

(వన్దుదిత్త) అనుటచే సూర్యోదయమువంటిదే వీరి ఉదయముకూడ–అని తెలుపబడినది. **"వరుత్తుమ్ పుఱ విరుళ్ మాగ్ర్రా ఎమ్‌పొయ్‌కైప్పిరాన్"** (ఇరామానుశ –8) అనునట్లు అతని (సూర్యుని) వలెనే చీకటిని (అజ్ఞానమును) పోగొట్టుటకేకదా వీరును ఉదయించిరి.

(పొయ్‌కై ప్పిరాన్) – తటాకములో అవతరించుటచే అదియే తిరునామమైనది వీరికి. **వె.ః.క్కణై** అను ఆ దివ్యదేశమున– సరస్వతీదేవి బ్రహ్మయాగమును అడ్డుకొనుటకు నదియై ప్రవహించినపుడు భగవానుడు ఆనకట్టయై అడ్డుకొనగా, సరస్వతీదేవి అంతర్వాహినియైన స్థలమగుటచే అచట సరస్సులు నిండుగా నుండును.

(పొయ్‌కై ప్పిరాన్) ఎడారిప్రాంతములోని సరస్సువలె. వీరును అందఱికిని ఉపకారకులు. **"తీర్‌త్తకరరామిన్ తిరిన్దు"** (ఇరణ్డామ్–14) అనునట్లు తీర్థములు కాని వానిని కూడ తీర్థములుగా (పరిశుద్ధములుగా) చేసి తిరుగువారు కదా వీరు.

(కవిఞర్ పోరేఱు) – కవికులవృషభులు. కవులలో అగ్రేసరులని అర్థము. ముదలాళ్వార్లు ముగ్గురిలో మొదటి వారు కావున, వీరు **"ఆదికవి"** అనునట్టి అతిశయమును కలవారైయుందురు. **"ఉలకమ్ పడైత్తాన్ కవి"** (తిరువాయ్–9–10) అను నమ్మాళ్వార్లచే, **"పరకాలకవిః"** (శ్రీరంగ 1–36) అనబడు తిరుమజ్గైయాళ్వార్లచే, **"శెన్దొళ్ళువికాళ్"** (తిరువాయ్–10–7–1) అని, **శెన్దమిళ్ పాడువార్**" (పెరియతిరు–2 –8–2) అనియు కీర్తింపబడువారై, లోకములోని కవులలో మిక్కిలి గొప్పవారై యుందురు. "దీనిని పొయ్‌కైయాళ్వార్ సూక్తులలో గమనింపుడు." అనికదా తమిళగ్రంథములలో వ్యాఖ్యాతలు పల్కుదురు. ఆ మహిమను మనస్సున నుంచుకొని **"కవిఞర్ పోరేఱు"** అనిరి.

ఇట్టి అతిశయమును కల శ్రీవైష్ణవులందఱును తరించునట్లు ప్రేమతో మిక్కిలి గొప్ప ప్రబంధములను వీరు అనుగ్రహించుటను గూర్చి ఇకపై తెలుపుచున్నారు. **(వైయత్తడియవర్‌కళ్ వాళ్ల అరున్దమిళ్ నూఱ్ఱన్దాది పడి విళజ్గ చ్చెయ్‌దాన్ పరిన్దు)** – **(వైయత్తడియవర్‌కళ్)** భూసురులు – **'వైయ త్తేవర్'** అనబడు శ్రీవైష్ణవులు. **"వానత్తణి యమరర్"** (ఇరణ్డామ్–2) అనెడి పరమపదదేవతలగు నిత్యసూరులు ఎల్లప్పుడు ఉజ్జీవనమును పొందియుందు వారగుటచే భూసురులైన వీరికే ఉజ్జీవనము ఆవశ్యకము. వీరిని ఈ ప్రబంధము ఉజ్జీవింపజేయుట అనగా – శేషత్వసంపదను తనను అనుసంధించు వారికి కల్గించుట. **"నిన్ తాళిణైక్కీళ్ వాళ్‌చ్చి"** (తిరువాయ్ 3–2–4) అనునట్లు శేషత్వమేకదా ఉజ్జీవన మనదగియున్నది లేక, ఈ ప్రబంధమును అనుసంధించుటయే ఉజ్జీవనమన వచ్చును. స్వయంప్రయోజనమని భావము. ఒక అవధిని నిశ్చయించి

పల్కుటకు అసాధ్యమై, ద్రావిడపాశురరూపమగుటచే పామరులకును సులభమై, మిక్కిలి సంగ్రహముగా లేక, విస్తృతముగా కాకుండ నూఱు పాశురములను కల్గినదియే, కంఠస్థమును చేయుటకు వీలుగా అన్దాదియై యుండుట. దీనికంటె ఎనిమిది పాశురము లను అధికముగా కల్గియుండుటయే ఇరామానుశనూఱ్ఱన్దాదికి గల ఆధిక్యము **"అరున్దమిళ్ నూఱ్ఱన్దాది"** అనగా – ఇదియే అర్థము.

(అరుమ్ తమిళ్ నూఱ్ఱన్దాది) – నిస్సారమైన, వెలిసిపోయిన పాశురములుగా కాక, అరుదైన అర్థములను ఇముడ్చుకొన్నదై, కఠినమగు సంస్కృతములో కాకుండ, సులభమగు ద్రావిడభాషారూపమై, వేయి, అయిదువందల సంఖ్యలో కాకుండ, కేవలము నూఱు పాశురములను కల్గినదియైయుండుటయే దీని గొప్పతనము లేక, **(వైయత్తడి యవర్ కళ్ వాళ్ల వరుమ్ తమిళ్ నూఱ్ఱన్దాది)** – అను పాఠమునుకూడ గ్రహించ వచ్చును. భూమిలోని దాసులు (భక్తులు) ఉజ్జీవించునట్లు ఉద్భవించే తమిళ్‌నూఱ్ఱన్దాది– అని భావము.

(నూఱ్ఱన్దాది పడి విళజ్గ చ్చెయ్‌దాన్) – మొదటి పాశురమునుండి చివరి పాశురమువరకు గల దివ్యప్రబంధదీపముచే లోకములోని అజ్ఞానాంధకారము నశించునట్లు అనుగ్రహించిరి – అని అర్థము. **"వరుత్తుమ్ పుఱ విరుళ్ మాఱ్ఱ ఎమ్ పొయ్‌కై ప్పిరాన్ మఱైయిన్ కురుత్తిన్ పొరుళైయుమ్ శెన్దమిళ్‌తన్నైయుమ్ కూట్టి ఒన్ఱ త్తిరిత్తన్ఱెరిత్త తిరువిళక్కు"** (అనుచు అముదనార్ దీనిని దీపముగా పల్కిరికదా! **"పడి"** – అనగా భూమిని. **"విళజ్గచ్చెయ్‌దాన్"** – అనగా – ప్రకాశింపజేసెనని అర్థము. లేక, **పడి** – భూమిలో, **విళజ్గచ్చెయ్‌దాన్** – ఈ ప్రబంధము ప్రకాశించునట్లు చేసిరి–అనియు అర్థము. లేక, **"పడి"** అనగా ఉపమానము, ద్రావిడవేదమనెడి తిరువాయ్‌మొళ్రికి ఉపమానమగునట్లు ప్రకాశింపజేసిరి – అని భావము. **"విళక్కమ్"** అనగా – ప్రకాశము. లేక, **"పడి"** అనగా భగవానుని తిరుమేని, **"తిరు క్కణ్డేన్ పొన్ మేని కణ్డేన్"** (మూన్దా –1) అనుచు పేయాళ్వార్లు దర్శించి తెలియురీతిలో తిరుమేనిని ప్రకాశించునట్లు చేయుటకు దీపమును పెట్టిరి – అనియు భావము.

(శెయ్‌దాన్ పరిన్దు) తమతో చేరిన భూలోకములోని దాసులనెడి భాగవతుల విషయమునందలి స్నేహముచే – అని భావము. భగవద్విషయమునందలి ప్రేమచే తాము పల్కుటను **"శెయ్య శుడరాళియానడిక్కే శూట్టినేన్ శొన్మాలై"** అను మొదటి పాశురములో వ్యక్తీకరించిరికదా! స్నేహముతో (నూనెతో, భక్తితో) దీపము వెల్గును. స్నేహముతో (భక్తితో) తిరువన్దాది అను మంగళదీపము వెల్గుచున్నది.

తనియన్ వ్యాఖ్యానాంధ్రీకరణము సంపూర్ణము

కాంచీ ప్రతివాదిభయంకరమ్ అణ్ణఙ్గరాచార్యస్వామి అరుళిచ్చెయ్ద దివ్యార్థదీపికా వ్యాఖ్యానమ్-అవతారికై

ఇదు- మయఙ్వరమదినల మరుళ్ప్పెర్ఱ ఆழ్వార్కళుళ్ ముదల్వరాన పొయ్కై ఆழ్వార్ అరుళిచ్చెయ్దదుమ్, నాలాయిరదివ్యప్రబంధత్తిల్ మూన్ఱావదు ఆయిరమాక శ్రీమన్నాథమునికళాల్ వకుక్కప్పట్ట ఇయఱ్పావిల్ ముదల్ ప్రబంధమాకుమ్.

అన్తత్తై ఆదియాక ఉడైయదు అన్దాది. అన్మొழி త్తొకై. వడమొழிత్తొడర్. అన్త ఆది-ఎన ప్పిరిక్క. అన్దాదియావదు – మున్నిన్ఱ శెయ్యుళిన్ ఈఱ్ఱిలుళ్ళ ఎழுత్తాయినుమ్, అశైయాయినుమ్, శీరాయినుమ్, అడియాయినుమ్ అడుత్తు వరుమ్ శెయ్యుళిన్ ముదలాక అమైయుమ్బడి పాడువతు. అన్దాది ఎన్బదు తొణ్ణూఱ్ఱాఱు వకై ప్రబన్ధఙ్గళుళ్ ఒన్ఱామ్. పదిఱ్ఱన్దాది యెన్ఱుమ్, నూఱ్ఱన్దాది – యెన్ఱుమ్ వకైకళుణ్డు. పత్తు వెణ్బావినాలేనుమ్, పత్తు కట్టళైక్కలిత్తుఱైయినాలేనుమ్ అన్దాదిత్తొడైయా ల్పాడువతు పదిఱ్ఱన్దాది. నూఱు వెణ్బావినాలేనుమ్, నూఱు కట్టళైక్కలిత్తుఱైయినాలేనుమ్ అన్దాదిత్తొడైయాల్ పాడువదు నూఱ్ఱన్దాది. ఇప్ప్రబన్ధమ్ నూఱు వెణ్బావినాలమైన్దదు. శొఱ్ఱొడర్నిలై చ్చెయ్యుళ్, పొరుట్టొడర్నిలై చ్చెయ్యుళ్ – ఎన్ఱ వకైయిల్ ఇదు శొఱ్ఱొడర్ నిలై. “శెయ్యుళన్దాది శొఱ్ఱొడర్ నిలైయే” ఎన్ఱార్ దణ్డి యలఙ్కారరుమ్. ఇన్నూలిన్ పాశురఙ్గళ్ పొరుళిల్ ఒన్ఱై యొన్ఱు తొడర్న్దు నిఱ్పదు తోన్ఱ అతివిళ్ళ్బఱన్ద ఆన్ఱోర్ ఉపన్యసిక్కకూడుమాతల్ ఇదు పొరుట్టొడర్ నిలైయుమామ్. “పొరుళినుమ్ శొల్లిమ్ ఇరుకై తొడర్నిలై” ఎన్ఱు దణ్డి అలఙ్కారశూత్తిరత్తిన్ ఉరైయిల్ – “ఇరణ్డెన్ఱాతు వకై ఎన్ఱ మికైయాన్ మూన్ఱావతు పొరుళినుఞ్జొల్లినుమ్ తొడర్తలు ముణ్డెన కొళ్క” ఎన్ఱదు కాణ్గ. నెడుక ఒరు కథైయాక కూఱుదలిన్ఱియే స్తోత్రరూపమాక అరుళిచ్చెయ్యప్పట్ట పాశురఙ్గళాదలాల్ శొఱ్ఱొడర్నిలై యాకవే కొళ్ళలామ్.

తొల్కాప్పియత్తుచ్చెయ్యుళియలిల్ కూఱప్పట్ట అమ్మై, అழகు, తొన్మై, తోల్, విరున్దు, ఇయైపు, పులన్, ఇழைపు – ఎన్ఱ ఎణ్వకై వనప్పినుళ్ ఇన్నూల్ విరున్దెన్నుమ్ వనప్పిన్ పాఱ్పడుమ్. “విరున్దేతానుమ్ పుదువదు కిళన్ద యాప్పిన్ మేఱ్ఱే” ఎన్ఱ తొల్కాప్పియ (**పొరుళ్-240**) శూత్తిర ఉరైయిల్ నచ్చినార్క్కినియర్ “విరున్దుతానుమ్ పழఙ్కతైమేలదన్ఱి ప్పుతితాక త్తామ్ వేణ్డియవాఱ్ఱాల్ పలశెయ్యుళుమ్ తొడర్న్దు వరత్తొడుత్తు చ్చెయ్యప్పడుమ్ తొడర్నిలైమేలదు’’ ఎన్నుమ్, ‘‘అతు ముత్తొళ్ళాయిరముమ్, పొయ్కైయాழ்వార్ ముదలాయి నోర్ శెయ్ద అన్దాదిశెయ్యుళుమ్ ఎన ఉణర్క. కదమ్బకమ్ ముదలాయినవుమ్ శొల్లుమ్” ఎన్ఱుమ్ ఉరైత్తుళ్ళమై కాణ్గ.

“తిరు” ఎన్నుమ్ పలపొరుళ్ ఒరుశెయల్ వడమొழிయిలే శ్రీ ఎన్బదుపోల తమిழிల్ మేన్మైయుడైయ ఎప్పొరుళ్కళుక్కుమ్ విశేషణ పదమాకి, అవఱ్ఱుక్కు మున్నే

మహిమప్పొరుళై క్కాట్టివరుమ్. ఇఙ్గే ఇదు అన్దాదిక్కు (నూలుక్కు) అడైమొழி. మేన్మైయాకియ అన్దాది – ఎన్ఱావతు, మేన్మైయై యుడైయ అన్దాది – ఎన్ఱావదు విరియుమ్. మఱ్ఱై త్తిరువన్దాది ప్రబన్ధఙ్గళుక్కు మున్నే ఇతు తిరువవతరిత్తదు ప్పఱ్ఱి “ముదల్ తిరువన్దాది” ఎన్ఱు ఇదఱ్కు తిరునామ మిట్టు వழఙ్గలాయినర్, మున్నోర్.

-- (()) --

తనియన్ వ్యాఖ్యానమ్

“ఇన్ కవిపాడుమ్ పరమకవికళ్” ఎన్ఱుమ్, “శెఞ్జొఱ్కవికళ్” ఎన్ఱుమ్ నమ్మాழ்వారాలుమ్, “శెన్దమిழ் పాడువార్” ఎన్ఱు తిరుమఙ్గైమన్ననాలుమ్ శిఱప్పిత్తు క్కూఱప్పట్టు చ్చెన్దమిழ்క్కళుళ్ శిఱన్దు విళఙ్గపవరుమ్, తిరుక్కచ్చిమానకరిల్ తిరువవతరిత్తవరుమాన పొయ్కైయాழ்వార్ తమదు దివ్యప్రబన్ధమాకిఱ శిఱన్ద ఇరు విళక్కై యేఱ్ఱి, అదనాల్ ఇన్నిలవులకమ్ ముழுవదైయుమ్ ఇరుళ్ నీక్కి విళఙ్గచ్చెయ్దు, “తొణ్డర్క్కు అముదుణ్ణ చ్చొన్మాలైకళ్ శొన్నేన్” ఎన్ఱాప్పోలే భగవద్భక్తరాన శ్రీవైష్ణవర్కళైయుమ్ ఇప్ప్రబన్ధముఖత్తాల్ వాழ்విత్తరుళినార్ – ఎన్ఱదాయిఱ్ఱు.

(కవిఞర్ పోరేఱు) – వడనూలార్ శ్రేష్ఠర్కళై చ్చొల్లుమ్ పోదు శిఙ్గమ్, పులి, ఎరుదు- ముదలియ శెరుక్కుడైయ మృగఙ్గళుక్కు వాచకమాన శొఱ్కళై చ్చేర్త్తు, “పురుషసింహః”, “పురుషవ్యాఘ్రః”, “పురుషపుంగవః”, పురుషర్షభః” ఎన్ఱు ప్రయోగిప్పతు పోలవే, తమిழరుమ్ ప్రయోగిప్పదుణ్డాకైయాలే “కవిఞర్ పోరేఱు” ఎన్ఱదు కవికళుళ్ళ్బఱన్ద వరెన్వరెన్ఱపడి. ఆழ்వార్కళిన్ అరుళిచ్చెయల్ళాకియ దివ్యప్రబన్ధఙ్గళై అధికరిత్తలైయే శ్రీవైష్ణవర్కళ్ ఉజ్జీవనమాక అధ్యవసిత్తిరుప్పతు పఱ్ఱి “అడియవర్కళ్ వాழ” ఎనప్పట్టదు.

“అరున్దమిழ் నూఱ్ఱన్దాది” ఎన్ఱ పాఠత్తిల్ వెణ్డలై పిఱழ்కిన్ఱమైయాల్ అరున్ద మిழன్దాది” ఎన్ఱు పాఠ మిరున్దిరుక్కవేణుమ్. ఆనాలుమ్, తనియన్ వ్యాఖ్యానమ్ శెయ్దరుళిన పిళ్ళైలోకమ్ జీయర్ “అరున్దమిழ் నూఱ్ఱన్దాది” ఎన్ఱే స్పష్టమాక ప్రతీక మెడుత్తు వ్యాఖ్యాన మరుళిచ్చెయ్దిరుప్పదాలుమ్, ఇప్పాఠమే నాడెఙ్గుమ్ వழఙ్గి వర క్కాణ్గైయాలుమ్ ఇదువే కొళ్ళప్పట్టదు.

“పడి విళఙ్గ” ఎన్బదఱ్కు పలవకైయాక ప్పొరుళ్ కూఱువర్. పడి – భూమియిలే, విళఙ్గ – ఇప్ప్రబన్ధమ్ నెడుఙ్కాలమ్ విళఙ్గుమ్పడియాక. పడి – ఎన్ఱు ఉపమానత్తుక్కుమ్ వాచకమాకైయాలే, తమిழ்ప్రబన్ధఙ్గట్కెల్లామ్ ఉపమానమాక విళఙ్గుమ్ పడియాక – ఎన్ఱుమ్, పడి – ఎన్ఱు తిరుమేనిక్కుమ్ పెయరాకైయాలే, “తిరుక్కణ్డేన్ పొన్మేని కణ్డేన్” ఎన్ఱు పేయాழ்వార్ అనుసన్ధిక్కుమాఱు ఎమ్బెరుమానుడైయ తిరుమేని విళఙ్గుమ్బడి

“వరుత్తుమ్ పుఱవిరుళ్ మాగ్ర్ఱ ఎమ్ పొయ్కైప్పిరాన్ కుఱైయిన్ కరుత్తిన్ పొరుళైయుమ్ శెన్దమిழ్ తన్నైయుజ్గూట్టి ఒన్ఱ త్తిరిత్తన్ఱెరిత్త తిరువిళక్కు” ఎన్ఱు ఇరామానుశ నూగ్ర్ఱన్దాదియిల్ అముదనార్ అరుళిచ్చెయ్దపడియే తిరువిళక్కేగ్ర్ఱియదు పోన్ఱ పామాలైయై అరుళిచ్చెయ్దారెన్ఱుమ్ కూఱువర్.

(పరిన్దు) – ఎమ్బెరుమాన్మేల్ క్కాదల్ కొణ్డు – ఎన్ఱై. “కేతకీ” ఎన్ఱుమ్ వడశొల్ “కైతై” ఎనవుమ్, “కాఞ్చీనకరమ్” ఎన్ఱుమ్ వడశొల్తొడర్ “కచ్చినకర్” ఎనవుమ్ తిరిన్దన. (కచ్చినకర్ వన్దుదిత్త పొయ్కైప్పిరాన్) – ఇత్తిరువన్దాదిక్కు ప్పెరియవాచ్చాన్ పిళ్ళై అరుళిచ్చెయ్త వ్యాఖ్యాన అవతారికై తొడక్కత్తిల్ – “ఇన్ కవిపాడుమ్ పరమకవికళై ఎన్ఱుమ్ “శెన్దమిழ் పాడువార్ ఎన్ఱుమ్, ఇవర్కళ్ అవతరిత్తదు ఓరో దేశఙ్గళిలే యాకిలుమ్ కాలప్పழమైయాల్ ఇన్నవిడ మెన్ఱు నిశ్చయిక్కప్పోకాదు” – ఎన్ఱరుళిచ్చెయ్దిరుక్కుమ్ వ్యాఖ్యానత్తై నోక్కుఙ్గాల్, పొయ్కైయాழ்వారై క్కచ్చినకరిల్ అవతరిత్తవరాకవుమ్, పూదత్తాழ்వారై త్తిరుక్కడల్ మల్లైయిల్ అవతరిత్తవరాకవుమ్, పేయాழ்వారై త్తిరుమయిలైయిల్ అవతరిత్తవరాకవుమ్ నామ్ శొల్లిక్కొణ్డిరుప్పతు అసఙ్గతమెన్న వేణ్డియతాకిఱదు. మేఱ్కుఱిత్త వ్యాఖ్యానవాక్యమ్ అచ్చు ప్రతికళిల్ కాణ్గిఱపడియే ఉణ్మైయాయిన్, ముదలాழ்వార్కళ్ అవతరిత్తదు యుగాన్తత్తిలేయాకైయాలే, ఇన్నవిడత్తిలే అవతరిత్తనర్ ఎన్బదు నిశ్చయిక్కముడియాత విషయమెన్ఱు పెరియవాచ్చాన్ పిళ్ళైయిన్ తిరువుళ్ళమాక విళఙ్గానిన్ఱతు. ఇప్పడియాకిల్, ముదలాழ்వార్కళిన్ అవతారస్థలఙ్గళై వివరిత్తు క్కూఱుకిన్ఱ దివ్యసూరిచరితమ్, తిరువన్దాదిత్తనియన్కళ్, గురుపరంపరా ప్రభావమ్, ప్రపన్నామృతమ్, ఉపదేశరత్తినమాలై ముదలియప్రబన్ధఙ్గళిన్ ప్రామాణ్యత్తిల్ సన్దేహమ్ జనిక్క ఇడ ముణ్డాకిన్ఱదు. ఇవ్విషయత్తై నామ్ నన్గు ఆరాయ్తల్ వేణ్డుమ్.

మేలెడుత్తు క్కాట్టియ వ్యాఖ్యానశ్రీసూక్తికళిన్ అరుమ్బద ఉరైయిల్ – “ఇవ్విరణ్డు సఙ్గతియుమ్ స్వరస మన్ఱు. పిழైయుమ్ తెరియాదు. వన్ద విడఙ్గళిలే కణ్డుకొళ్వదు” ఎన్ఱిరుక్క క్కణ్డు ప్రాచీనతాళ శ్రీకోశఙ్గళై ప్పరిశీలనమ్ శెయ్య నామ్ తొడఙ్గినపోదు మేఱ్కుఱిత్త వ్యాఖ్యానవాక్యత్తిన్ పిழైయగ్ర్ఱ పాఠమ్ ఇఙ్గనే కిడైత్తదు–“ఇన్ కవిపాడుమ్ పరమకవికళ్, శెన్దమిழ் పాడువార్ – ఎన్నుమివర్కళ్ అవతరిత్తదు ఓరో దేశఙ్గళిలేయాకిలుమ్ ఞానప్పెరుమైయాలే ఇన్నవిడత్తవర్ ఎన్ఱు నిశ్చయిక్కప్పోకాతితే” ఎన్ఱు.

ఇవ్వాయమ్ ఆழ்వార్కళిఱ్కాట్టిల్ భగవద్విషయత్తిలుణ్డాన అవగాహనత్తాలే ముదలాழ்వార్కళ్ మూవరైయుమ్ నిత్యసూరికళోపాదియాక నినైత్తిరుప్పార్కళ్–ఎన్గిఱ అదుత్త కీழ்వాక్కియత్తిఱ్కు వివరణమా యిరుక్కిఱదు. ఇదన్ కరుత్తావదు – ఇవ్వాழ்వార్కళ్ వన్దు తిరువవతరిత్తదు ఇన్నిలత్తిల్ ఓరో విడఙ్గళిలే యాకిలుమ్, ఇవర్కళదు ఞాన మహిమైయై నోక్కుఙ్గాల్ “అడియార్ నిలాకిన్ఱ వైకున్దమో! వైయమో! నుమ్ నిలైయిడమే!”

ఎన్ఱాఱ్పోల చ్ఛఙ్కిక్కవేణ్డుమ్బడియాన నిలైమైయా యిరుక్కిన్ఱదు ఎన్ఱవాఱు. “అత్రిజమదగ్ని పంక్తిరథవసునంద సూనువానవనుడైయ యుగవర్ణక్రమావతారమో! వ్యాసాదివదావేశమో! మూదువర్ కరైకణ్డోర్ శీరియరిలే ఒరువరో! మున్నమ్ నోగ్ర్ఱ అనన్దన్మేఱ్పుణ్ణియఙ్గళ్ పలిత్తవరో! వెన్ఱు శఙ్కిప్పర్కళ్” (ఆచార్యహృదయమ్) – ఎన్ఱు నమ్మాழ்వార్ తిఱత్తిరుళిచ్చెయ్ద వాగ్ర్ఱై ఇఙ్గే నినైప్పదు.

ముదలాழ்వార్కళుడైయ దివ్యప్రబన్ధఙ్గళిక్కుప్పోలవే మగ్ర్ఱుళ్ళ ఆழ்వార్కళిన్ దివ్యప్రబన్ధఙ్గట్కుమ్ వ్యాఖ్యాన మురైత్తరుళిన పెరియవాచ్చాన్పిళ్ళై, అవతారికైకళిలే అన్దన్ద ఆழ்వార్కళిన్ తిరువవతారస్థలఙ్గళై అరుళిచ్చెయ్దిరుప్పారాయిన్ ఇవ్విడత్తిలే “ముదలాழ்వార్కళిన్ అవతారస్థలమ్ కాలప్పழమైయాలే తెరియాదు” ఎన్ఱెழுదివైక్క ప్రసక్తియాకిలు ముణ్డు. మగ్ర్ఱ ఆழ்వార్కళిన్ అవతారస్థలఙ్గళై ప్పగ్ర్ఱి ఒన్ఱు మరుళిచ్చెయ్యాదవర్ ముదలాழ்వార్కళిన్ అవతారస్థలఙ్గళైప్పగ్ర్ఱి మాత్రమ్ పేశత్తొడఙ్గ వదుమ్, కాలప్పழమైయాలే ఇన్నవిడమ్ ఎన్ఱు తెరియా దెన్బదుమ్ అప్రసక్తమాకైయాలే అచ్చుప్పిழைఅఙ్గీకరిక్కత్తక్కదే. యా మెడుత్తు క్కాట్టియ ఏట్టుప్రతికళిఱ్పారమే శాలవుమ్ పొరున్దుమ్. ముదలాழ்వార్కళిన్ తిరువవతారమ్ ఉణ్మైయిల్ యుగాన్తరత్తిలే యాకిలుమ్, ఇవర్కళదు చరితముమ్, మగ్ర్ఱుమ్ తిరుమழிశైప్పిరాన్ ముదలాన ఆழ்వార్కళిన్ చరితముమ్ వెళిప్పట్ట విధమాకవే ఇవర్కళదు తిరువవతారస్థలముమ్ శ్రీమన్నాథమునికళ్ వழியాక వెళిప్పట్టన” ఎన్ఱు కణ్డుకొళ్క.

కాలప్పழమైయాలే ఇవర్కళ అవతరిత్తవిడమ్ ఇన్నదెన్ఱు తెరియాదెన్ఱురైప్పతే పెరియవాచ్చాన్ పిళ్ళై తిరువుళ్ళమాయిడిన్ ఉపదేశరత్తినమాలైయిల్ “ఎణ్ణరుమ్ శీర్ పొయ్కై మున్నోర్ ఇవ్వులకిల్ తోన్ఱియ ఊర్, వణ్మై మకు కచ్చిమల్లై మా యిలై” ఎన్ఱు పొయ్యిలాద మణవాళమామునికళ్ అరుళిచ్చెయ్దిరుక్కమాట్టార్. ఇద, నాలుమ్ అచ్చుప్పిழை అఱుదియిడత్తక్కదామ్.

దివ్యార్థదీపికా వ్యాఖ్య – తనియన్ ఉరై – ముగ్ర్ఱిగ్ర్ఱు
దివ్యార్థదీపికా వ్యాఖ్య – అవతారిక – అనువాదము

ఇది, భగవానుని నిర్హేతుకకృపచే విశుద్ధమైన, భక్తిరూపాపన్నజ్ఞానాన్ని పొందిన ఆழ்వార్లలో మొదటివారైన పొయ్కై ఆழ்వార్లు అనుగ్రహించినది, నాలాయిర దివ్య ప్రబంధంలో మూడవ ఆయిరంగా శ్రీమన్నాథమునులచే చేర్చబడినది అయిన **“ఇయఱ్పా”** లోని మొదటి ప్రబంధం.

అంతాన్ని ఆదిగా కల్గినది అన్దాది. (అన్దాది) – అన్నది బహువ్రీహిసమాసం, సంస్కృత సమాసం. **“అంత + ఆది”** అని దీన్ని విడదీయాలి. **“అన్దాది”** – అంటే మొదటి పాశురం చివరలో గల అక్షరంకాని, పదంకాని, గణంగాని, పాదంకాని అనంతరం వచ్చే

పాశురప్రారంభంలో ప్రయోగించి, పాడబడినది. అన్దాది అనేది 96 రీతుల ప్రబంధాలలో ఒకటి. **"పదిర్ట్రన్దాది"** అని, **"నూర్ట్రన్దాది"** అనే ప్రక్రియలు ఉన్నాయి. పది వెణ్బా పాశురాలతో కాని, పది కట్టళైక్కలిత్తుఱై పాశురాలతో కాని అన్దాది క్రమంలో రచింపబడినది – **"పదిర్ట్రన్దాది"**. నూఱు వెణ్బా పాశురాలతో కాని, నూఱు కట్టళైక్కలిత్తుఱై పాశురాలతో కాని అన్దాదిక్రమంలో రచింబడినది – **"నూర్ట్రన్దాది"**. ఈ ప్రబంధం నూఱు వెణ్బా పాశురాలతో కూర్చబడింది. **"శొర్ట్రొడర్ నిలై చ్చెయ్యుళ్"** (శాబ్దికమైన అంతాది క్రమాన్ని కల్గినది), **"పొరుట్టొడర్నిలై చ్చెయ్యుళ్"** (ఆర్థికమైన అంతాదిక్రమాన్ని కల్గినది) అనే రెండు రీతుల్లో ఇది **"శొర్ట్రొడర్నిలై"**. **"శెయ్యుళన్దాది శొర్ట్రొడర్ నిలైయే"** అని దండి అలంకారగ్రంథకారుడు కూడా దీనిని నిర్వచించాడు. ఈ ప్రబంధంలోని పాశురాలు అర్థంలో ఒకదానితో వేఱొకటి పరంపరాసంబంధం కల్గి ఉన్నదని తెలిసేటట్లుగా జ్ఞానాధికులైన పెద్దలు ఉపన్యసింపవీలున్నందున, ఇది **"పొరుట్టొడర్ నిలై"** కూడా. **"పొరుళినుమ్ శొల్లినుమ్ ఇరు వకై తొడర్నిలై"** అనే దండి అలంకార సూత్రాన్ని వ్యాఖ్యానిస్తూ **"ఇరణ్డెన్నాతు వకై ఎన్ఱ మిగైయాన్ మూన్ఱావతు పొరుళినుమ్ శొల్లినుమ్ తొడర్తలుముణ్డెన క్కొళ్క"** (రెండు అని చెప్పకుండ, **"వకై"** అని చెప్పడంవల్ల, అర్థతః – శబ్దతః రెండు విధాలుగా అన్దాదిక్రమాన్ని కల్గిన మూడవ ప్రక్రియకూడా ఉందని గ్రహించాలి) అని అనడం గమనించతగినది. దీర్ఘంగా, వరుసగా ఒక కథగా చెప్పడం కాకుండా, స్తోత్రరూపంగా రచింపబడిన పాశురాలతో కూడిన **"శొర్ట్రొడర్నిలై"** ఈ ప్రబంధం – అని కూడా చెప్పవచ్చును.

తొల్కాప్పియ గ్రంథంలోని **"శెయ్యుళియల్"** లో చెప్పబడిన **అమ్మై, అழகు, తొల్, విరున్దు, ఇయైపు, పులన్, ఇழைపు** అనబడే ఎనిమిది విధాలైన ప్రకారాల్లో ఈ ప్రబంధం **"విరున్దు"** అనే విభాగంలోకి చేరుతుంది. **"విరున్దే తానుమ్ పుతువతు కిళన్ద యాప్పిన్ మేర్ట్రే"** అనే తొల్కాప్పియ (పొరుళ్ శెయ్యుళ్–240) సూత్రవ్యాఖ్యలో నచ్చినార్క్కినియర్ **"విరున్దు"** అనేది పాతకథను ఉద్దేశించి కాకుండా, కొత్తగా తాము మెచ్చిన కథతో అనేకపాశురాలతో అనుక్రమంగా అన్దాదిప్రక్రియలో కూర్చబడినది–అని, "అవి మూడవ ఆయిరంలోని పొయ్కై ఆழ்వార్ మొదలైనవారు అనుగ్రహించిన అన్దాది ప్రబంధాలు–అని గ్రహించాలి, కలంబకం మొదలైనవికూడ ఇటువంటివే" అని వ్యాఖ్యానించడం గమనించదగింది.

"తిరు" అనే అనేకార్థకపదం సంస్కృతంలోని **"శ్రీ"** అనే పదం వంటిది. తమిళంలో గొప్పతనాన్ని కల్గిన వస్తువులను విశేషించి చెప్పే విశేషణపదమై. వాటికి ముందు 'మహిమ'ను తెలుపడానికి ప్రయోగింపబడుతుంది. ఇచట ఇది అన్దాదికి విశేషణం. గొప్పతనం కల అనే అన్దాది– అని కూడా విగ్రహం చెప్పవచ్చు. మిగిలిన అన్దాదిప్రబంధాల కంటె ముందుగా ఇది అవతరించడంవల్ల **"ముదల్ తిరువన్దాది"** అని దీనికి పెద్దలు పేరుపెట్టి వ్యవహరించారు.

తనియన్ వ్యాఖ్య – అనువాదం

"ఇన్కవి పాడుమ్ పరమకవికళ్" (తీయని కవిత్వాన్ని పాడే గొప్ప కవులు) అని, **"శెఞ్జొల్కవికళ్"** (తీయని, ఋజువైన కవిత్వాన్ని చెప్పే కవులు) అని నమ్మాழ்వార్లచేత, **"శెన్దమిழ் పాడువార్"** (అందమైన తమిళాన్ని పాడేవారు) అని తిరుమழிశైయాழ்వార్ల చేతను గొప్పగా పొగడబడి, అందమైన తమిళకవిత్వాన్ని చెప్పిన కవులలో గొప్పగా వెలిగేవారు, కాంచీనగరంలో అవతరించినవారు అయిన పొయ్కై ఆழ்వార్లు తమ దివ్యప్రబంధం అనే గొప్ప దీపాన్ని వెలిగించి, దానితో ఈ భూలోకంలో అంతట చీకటిని తొలగించి, ప్రకాశించేటట్లు చేసి, **"తొణ్డర్క్కు అముదుణ్ణ చ్చొన్ మాలైకళ్ శొన్నేన్"** (భగవద్భక్తులకు అమృతంవంటి పాశురమాలికలను చెప్పాను) అనే రీతిలో భగవద్భక్తులైన శ్రీవైష్ణవులను ఈ ప్రబంధంద్వారా ఉజ్జీవింపచేశారు – అని భావం.

(కవిఞర్ పోరేఱు) – సంస్కృతకవులు శ్రేష్ఠులైనవారిని నిర్దేశించేటపుడు, సింహం, పులి, వృషభం – మొదలైన పొగరు కల్గిన మృగాలకు వాచకాలు అయిన పదాలను చేర్చి, **"పురుషవ్యాఘ్రః, పురుషపుంగవః, పురుషర్షభః"** అని ప్రయోగించే రీతిలోనే, తమిళకవులుకూడా ప్రయోగించే పద్ధతి ఉండడంవల్ల, **"కవిఞర్ పోరేఱు"** అనేది కవులలో గొప్పవారనే అర్థాన్ని ఇస్తుంది. ఆழ்వార్ల శ్రీసూక్తులు అనే దివ్యప్రబంధాలను అధికరించడమే శ్రీవైష్ణవులకు ఉజ్జీవనంగా నిశ్చయింపబడడంచేత **"అడియవర్కళ్ వాழ"** అని అనబడింది.

"అరున్దమిழ் నూర్ట్రన్దాది" అనే పాఠంలో గణభంగం కావడంవల్ల **"అరున్దమిழన్దాది"** అనే పాఠం ఉండి ఉండాలి. అయినా, తనియన్ వ్యాఖ్యానాన్ని అనుగ్రహించిన శ్రీపిళ్ళైలోకమ్ జీయర్ **"అరున్దమిழ் నూర్ట్రన్దాది"** అనే స్పష్టంగా ప్రతీకను గ్రహించి వ్యాఖ్యానించడంవల్ల, ఈ పాఠమే దేశంలో అంతటా అనుసరింపబడడంవల్ల, ఇదే స్వీకరించబడింది.

"పడి విళఙ్గ" అనే దానికి పలు రీతులలో అర్థాలను చెబుతారు. **"పడి"** – భూమిలో, **"విళఙ్గ"** ఈ ప్రబంధం చిరకాలం వెలిగేటట్లు – అని, **"పడి"** అనేది ఉపమానానికి కూడ వాచకం కావడంవల్ల, తమిళప్రబంధాలకన్నిటికి ఉపమానంగా వెలిగేటట్లు అని, **"పడి"** అనేది తిరుమేనికికూడ వాచకం అవడంచేత **"తిరు క్కణ్డేన్ పొన్మేని కణ్డేన్"** అని పేయాழ்వార్లు అనుసంధించిన రీతిలో భగవానుని తిరుమేని వెలిగేటట్లు **"వరుత్తుమ్ పుఱవిరుళ్ మాఱ్ట్ర ఎమ్ పొయ్కైప్పిరాన్ మఱైయిన్ కురుత్తిన్ పొరుళైయుమ్ శెన్దమిழ் తన్నైయుమ్ కూట్టి ఒన్ఱ తిరిత్తన్ఱెరిత్త తిరువిళక్కు"** అనే ఇరామానుశనూర్ట్రన్దాది పాశురంలో అముదనార్ అనుగ్రహించిన రీతిలో దీపాన్ని వెలిగించినట్లే, పాశురమాలికను అనుగ్రహించారని కూడా అర్థం చెప్పారు.

"పరిన్దు" - భగవానునిపై ప్రేమను పొంది - అని అర్థం. **"కేతకీ"** అనే సంస్కృతపదం **"కైతై"** అని, **"కాంచీనగరమ్"** అనే సంస్కృతసమస్తపదం **"కచ్చినకర్"** అని మాఱినవి.

"కచ్చినకర్ వన్దుదిత్త పొయ్కైప్పిరాన్" - ఈ తిరువన్దాదికి పెరియవాచ్చాన్ పిళ్ళై అనుగ్రహించిన వ్యాఖ్యానావతారిక ప్రారంభంలో **"ఇన్కవి పాడుమ్ పరమకవి కళ్ ఎన్నుమ్ శెన్దమిళ్ పాడువార్ ఎన్నుమ్ ఇవర్కళ్ అవతరిత్తతు ఓరో దేశఙ్గళిలే యాకిలుమ్ కాలప్పళమై యాలే ఇన్నవిడ మెన్ఱు నిశ్చయిక్కప్పోకాతు"** అని అనుగ్రహించిన వాక్యాన్ని గమనించినపుడు, పొయ్కై ఆళ్వార్లను కాంచీనగరంలో అవతరించినవారినిగా, పూదత్తాళ్వార్లను తిరుక్కడల్ మల్లైలో అవతరించినవారినిగా, పేయాళ్వార్లను తిరుమయిలై (మైలాపూర్)లో అవతరించినవారినిగా మనం అనడం అసంగతమని చెప్పవలసివస్తుంది. పైన పేర్కొన్న వ్యాఖ్యానవాక్యం అచ్చుక్రమంలో కన్పించే రీతిలో సరి అయినది అయితే, ముదలాళ్వార్లు అవతరించినది వేఱొక యుగంలో అవడంచేత, ఈ చోట అవతరించారు అనేది నిశ్చయించడానికి వీలులేని విషయమనేది పెరియవాచ్చాన్పిళ్ళై అభిప్రాయం-అని తెలుస్తున్నది. అట్లయితే, ముదలాళ్వార్ల అవతారస్థలాలను వివరించి తెలిపే దివ్యసూరిచరితం, తిరువన్దాదితనియన్లు, గురుపరంపరాప్రభావం, ప్రబంధసారం, ఉపదేశరత్తినమాలై మొదలైన ప్రబంధాల ప్రామాణ్యంలో సందేహం కలిగే అవకాశం ఉన్నది. ఈ విషయాన్ని మనం బాగా విచారించవలసి ఉన్నది.

పైన ఉట్టంకించి చూపిన వ్యాఖ్యాన శ్రీసూక్తికి గల అరుంబద ఉరైలో - **"ఇవై యిరణ్డు సంగతియుమ్ స్వరస మన్ఱు. పిళ్ళైయుమ్ తెరియాతు. వన్దవిడఙ్గళిలే కణ్డుకొళ్వతు"** అని ఉండడంవల్ల ప్రాచీన తాళపత్రకోశాలను పరిశీలనం చేయాలని నేను ప్రారంభించినపుడు, పైన పేర్కొన్న వ్యాఖ్యానవాక్యంలో దోషరహితమైన పాఠం ఈ విధంగా లభించింది. **"ఇన్కవి పాడుమ్ పరమకవికళ్, శెన్దమిళ్ పాడువార్ - ఎన్ను మివర్కళ్ అవతరిత్తతు ఓరో దేశఙ్గళిలే యాకిలుమ్ ఞానప్పెరుమైయాలే ఇన్నవిడత్తవర్ ఎన్ఱు నిశ్చయిక్కప్పోకాతితే"**.

ఈ వాక్యం - "ఆళ్వార్లకంటె భగవద్విషయంలో కల అవగాహనంచేత ముదలాళ్వార్లు ముగ్గురిని నిత్యసూరులతో సమానంగా భావిస్తారు - అనే తరువాతి వాక్యానికి వివరణంగా ఉన్నది. దీని భావం ఏమంటే - ఈ ఆళ్వార్లు అవతరించినది ఈ భూలోకంలో ఒక్కొక్క ప్రదేశంలో అయినా, వీరి జ్ఞానమహిమను చూచినట్లయితే, **"అడియార్ నిలాకిన్ఱ వైకున్దమో! వైయమో! నుమ్ నిలైయిడమే"** అనే రీతిలో సందేహింపవలసి స్థితిలోనున్నదని. **"అత్రిజమదగ్ని పంక్తిరథ వసునందసూనువానవనుదైయ యుగవర్ణ క్రమావతారమో! వ్యాసాదివదావేశమో! మూదువర్ కరైకణ్డోర్ శీరియరిలే ఒరువరో! మున్నమ్ నోఱ్ఱ అనన్దన్ మేల్ పుణ్ణియఙ్గళ్ పలిత్తవరో! ఎన్ఱు శఙ్కిప్పర్కళ్"** (ఆచార్య హృదయమ్) అని నమ్మాళ్వార్లవిషయంలో అనుగ్రహించిన సూక్తి ఇక్కడ స్మరింపతగినది.

ముదలాళ్వార్ల దివ్యప్రబంధాలకువలెనే మిగిలిన ఆళ్వార్ల దివ్యప్రబంధాలకు కూడ వ్యాఖ్యానాన్ని అనుగ్రహించిన పెరియవాచ్చాన్ పిళ్ళై అవతారికలలో ఆ ఆళ్వార్ల తిరువవతారస్థలాలనుగూర్చి అనుగ్రహించకపోతే, ఇక్కడ **"ముదలాళ్వార్కళిన్ అవతారస్థలమ్ కాలప్పళమైయాలే తెరియాదు"** అని వ్రాసి ఉండే అవకాశం అయినా ఉన్నది. మిగిలిన ఆళ్వార్ల అవతారస్థలాలనుగూర్చి ఏమీ చెప్పనివారు ముదలాళ్వార్ల అవతారస్థలాలనుగూర్చి మాత్రం చెప్పడానికి ప్రారంభించడం, అందులో కాలప్రాచీనతవల్ల ఈ దేశమని తెలియదని అనడం అప్రసక్తం కాబట్టి, ఇక్కడ ముద్రణదోషం అంగీకరింపతగినదే. మేము ఎత్తి చూపిన తాళపత్రప్రతిలోని పాఠమే చాల యుక్తం. ముదలాళ్వార్ల తిరువవతారం నిజానికి యుగాంతంలో అయినా, వీరి చరిత్ర, తిరుమళిశైప్పిరాన్ మొదలైన ఆళ్వార్ల చరిత్ర తెలుపబడ్డ రీతిలోనే, ఈ ఆళ్వార్ల తిరువవతారస్థలంకూడా శ్రీమన్నాథమునులద్వారా వ్యక్తమైనదని గ్రహించాలి.

కాలప్రాచీనతవల్ల వీరు అవతరించిన చోట ఇది - అని తెలియదని చెప్పడమే పెరియవాచ్చాన్పిళ్ళై హృదయమే అయితే, ఉపదేశరత్తినమాలైలోని **"ఎణ్ణరుమ్ శీర్ పొయ్కై మున్నోర్ ఇవ్వులకిల్ తోన్ఱియ వూర్ వణ్మైమికు కచ్చిమల్లై మామయిలై"** అంటూ ఏమాత్రం అసత్యం పలుకని (పొయ్యిలాద) మణవాళమహామునులు పల్కి ఉండరు. దీనివల్ల కూడ ముద్రణదోషం అంగీకరించవలసినదే!

దివ్యార్థ దీపిక తనియన్ వ్యాఖ్య అనువాదము ముగిసినది.

శ్రీమతే రామానుజాయ నమః

పొయ్కై యాళ్వార్ అనుగ్రహించిన

ముదల్ తిరువన్దాది - సవ్యాఖ్యానము

పెరియవాచ్చాన్పిళ్ళై వాఖ్యానావతారికై

శ్రీమత్కృష్ణ సమాహ్వాయ నమో యామునసూనవే ।
యత్కటాక్షైకలక్ష్యాణాం సులభః శ్రీధర స్సదా ॥

ఆళ్వార్కళెల్లాట్టిల్ భగవద్విషయత్తిలుణ్డాన అవగాహనత్తిలే ముదలాళ్వార్కళ్ మూవరైయుమ్ నిత్యసూరికళోపాతియాక నినైత్తిరుప్పర్కళ్. "ఇన్ కవిపాడుమ్ పరమకవికళ్" ఎన్నుమ్, "శెన్దమిళ్ పాడువార్" ఎన్నుమ్ ఇవర్కళ్ అవతరిత్తతు ఓరో దేశఙ్గళిలేయాకిలుమ్

కాలప్పృళ్ళమైయాలే ఇన్నవిడ మెన్ఱు నిశ్చయిక్కప్పోకాదు. "పేయరే యెనక్కు యావరుమ్ యాను మోర్ పేయనే యవర్క్కుమ్" (పెరుమాళ్-3-8) - భగవద్విషయత్తిల్ అవగాహియాతారెల్లారుమ్ తమక్కు ప్పేయరాయిరుప్పర్, అవర్కళ్నిలైయిల్ తామ్ నిల్లాత పడియాలే అవర్కళుక్కు త్తామ్ పేయరాయిరుప్పర్. ఇప్పడియాలే భగవద్విషయత్తిల్ అవగాహియాతారిరుక్కు మిడత్తిఱ్కాట్టిల్ స్థావరఙ్గళుక్కు కాడే యమైయు మెన్టిరుప్పర్కళ్. "ఆన్ విడై యేళ్ళన్టదర్త్తార్క్కాళానా రల్లాతార్ మానిడవరల్ల రెన్టన్ మనత్తే వైత్తేనే" (పెరియతిరు-11-8-9) సర్వేశ్వరన్టిరువుళ్ళమ్ ఊగ్ఱు మఱుత్త వళవిలుమ్ కృపైయై ప్పుణ్ణుమ్ తమ్ముడైయ మనస్సిలుమ్) కొడుమైయై వైత్తే నెన్గిఱార్. ఇని, అవర్కళ్ మనుష్యరల్ల రెన్టు శెమ్బిలుమ్, కల్లిలుమ్ వెట్టికొళ్ళవ మైయుమ్. "శిఱన్దార్ క్కెళ్ళుతుణై యామ్ శెఙ్గణ్మాల్ నామమ్ మఱన్దారై మానిడైమా వైయేన్" (ఇరణ్డామ్-44) ఎన్నుమ్బడియే, అటివు నడైయాడాతవర్కళ్ అరుక్కు మిడత్తిల్ వసిక్కుమతిల్ కాట్టిలే వర్తిక్క అమైయు మెన్టు కాడుకళిలే వర్త్తిప్పర్కళ్.

ఇఙ్గనే శెల్లుకిఱ కాలత్తిలే, ఒరు మళ్ళైయుమ్, కాగ్ఱైయుమ్ కణ్డు, తిరుక్కోవలూరిలే ఒరు ఇడైకళ్ళియిలే ఒరుత్తర్ పుక్కు కిడక్క; ఇరువరావార్ శెన్టు, "ఒరువర్ కిడక్కు మిడమ్ ఇరువర్క్కు ఇరుక్క ప్పోరుమ్" ఎన్టు ఇరుక్క, మూవరానార్ శెన్టు - "ఇరువర్ ఇరుక్కు మిడమ్ మూవర్క్కు నిఱ్క ప్పోరుమ్" ఎన్టు మూవరుమ్ నిఱ్క; ఇరువర్ వన్దు నెరుక్క, (నీ యుమ్ తిరుమకళుమ్) "తామరైయాళాకిలుమ్ శితకురైక్కుమేల్ ఎన్నడియా రతు శెయ్యార్" (పెరియాళ్ళ్-5-9-2) ఎన్నుమ్ నీయుమ్, ఉన్పరికరమ్ శెన్టు నలియప్పుక, "న కశ్చి న్నాపరాధ్యతి" (రామా-యుద్ధ) ఎన్టు ఏటిట్టు కొణ్డు నోక్కుమ్ తిరుమకళుమ్, "నిన్టాయాల్ కున్టెడుత్త ప్పాయుమ్ పనిపటైత్త పణ్బాళా" (ముదల్-86) మలై యెడుత్తు, ఉడమ్బిలే విళ్ళుకిఱ మళ్ళైయై క్కాత్త నీర్మైయుడైయవనే! ఉడమ్బిలే విళ్ళున్ద మళ్ళైయై మలైయెడుత్తు పరిహరిత్తపోదు పిఱన్ద హర్షమ్బొలేయాయిగ్ఱ ఇవర్కళ్ నెరుక్కు ప్పెగ్ఱుపోదు ఇవనుక్కిరున్దపడి.

"వాశల్ కడైకళ్ళియా ఉట్పుకా కా మరుపూఙ్గోవల్ ఇడైకళ్ళియే పగ్ఱి యిని" - కాముకరానవర్కళ్ ఉకన్ద విషయత్తిలే పోక చ్చొన్నాలుమ్ తూణైక్కట్టి క్కొణ్డు నిఱ్కుమాప్పోలే, ఇవ్వాశలుక్కు ప్పుఱమ్బు పోకమాట్టుకిఱలన్, ఉళ్ళ ప్పుకురమాట్టుకిఱలన్.

(ఇని) ఇప్పోదు. ఇప్పడి ఇరువరుమాక త్తఙ్గళై నెరుక్కప్పుక్కవాఱే నమ్మై యొళ్ళియ వేఱే శిలర్ నెరుక్కుకిఱార్ ఉణ్డారెన్టు జ్ఞానమాకిఱ విళక్కై యేగ్ఱినార్. "జ్ఞానదీపేన భాస్వతా" - విళక్కుణ్డానాలుమ్ జ్ఞాన మిల్లైయాకిల్ పదార్థఙ్గళై వివేకిక్కప్పోకాదు.

ముదలాళ్ళ్వార్కళుక్కు జ్ఞానమ్ పిఱన్దపడి శొల్లిగ్ఱు. ఇరువరావార్క్కు జ్ఞానమ్ ముగ్ఱి భక్తియాన పడి శొల్లిగ్ఱు. మూవరావార్క్కు భక్తియుడైయరాయ్, అవనైయొళ్ళియ

చ్చెల్లాదవర్కళుడైయ సాక్షాత్కారమ్ పిఱన్దపడి శొల్లిగ్ఱు. ఇమ్మూవర్క్కుమ్ అర్థ మొన్టే. మూన్టు ఋషికళ్ కూడి ఒరు వ్యాకరణత్తుక్కు కర్తావానాప్పోలే, వక్తృభేద ముణ్డేయాకిలుమ్ అర్థశరీరమ్ ఒన్టు. "త్రిమునివ్యాకరణమ్" - ఎన్నుమాపోలే.

అరుమ్బుదమ్ - ప్రవేశే - వక్తృవైలక్షణ్యత్తై అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ఆళ్ళ్వార్కళిత్యాది). (నినైత్తిరుప్పర్కళ్) ఆచార్యర్కళ్ - ఎన్టపడి. ఇప్పడి నినైక్కైక్కు జ్ఞాపకమేదెన్న - ఆళ్ళ్వార్కళ్ కొణ్డాడుకైయాలే-ఎన్గిఱార్. ఇన్ కవిపాడు - మెన్టుమ్, ఇఙ్గుళ్ళార్, అఙ్గుళ్ళార్ - ఎన్టుమ్ నిశ్చయిక్కప్పోకామైయాలే, అఙ్గుళ్ళారెన్టే నినైత్తిరుప్పర్కళైన్టపడి. అన్టిక్కే, ఆళ్ళ్వార్కళ్తాన్, అవర్కళ్ ఊరై ప్పేరై చ్చొల్లామల్ కవియై యిట్టు నిరూపిప్పానెన్? ఎ, అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ఇవర్కళిత్యాది). ఇవై యిరణ్డు సఙ్గతియుమ్ స్వరస మన్టు; పిళ్ళైయుమ్ తెరియాదు; వన్దవిడఙ్గళిలే కణ్డుకొళ్వదు. ఇప్పడిప్పట్టవర్కళ్ కాట్టిలే పోకక్కూడుమో? ఎన్న, అరుళిచెయ్కిఱార్ (ఆన్ విడైయేళ్ళన్టిత్యాది) ఇరువర్ వన్దు నెరుక్కినార్ ఎన్నుమతుక్కు జ్ఞాపక మేతు ఎన్న, అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (నీయుమ్ తిరుమకళు మెన్టు). ఒరుమ్ దీపమ్ పోరాదో? జ్ఞానదీపమ్ వేణుమో? అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (విళక్కుణ్డానాలుమ్ ఇత్యాది)

ఒరువనుక్కే జ్ఞాన-భక్తి-సాక్షాత్కారమాకిఱ మూన్టుమ్ వేణ్డుకైయాలే (మూవర్క్కుమ్ అర్థ మొన్టే - ఎన్గిఱదు). వక్తా మూవరాయిరుక్క, ఒన్టాకిఱపడి యెప్పడి యెన్న, అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (మూన్టు ఋషికళిత్యాది). వ్యాకరణమ్ - శబ్దశాస్త్రమ్.

ఆంధ్రవివరణము

శ్రియఃపతియై, అన్ని కోరికలను తీరినవాడై, (అవాప్తసమస్తకాముడై) సమస్తకల్యాణ గుణాత్మకుడైన సర్వేశ్వరుడు, నిత్యవిభూతి అనబడు పరమపదములో, ఎన్నడును సంకోచములేని జ్ఞానమును కలవారగు నిత్యసూరులనుండి నిత్యకైంకర్యమును స్వీకరించుచు, నిత్యానందమును కలవాడైయున్నను, ఆ నిత్యసూరులవలె కైంకర్యమునందు అభినివేశమును కల్గి, ఉజ్జీవించుటకు పెట్టి పుట్టినవారైనను, దానికి దూరమైనవారై, అజ్ఞానముచేతను, ఆ అజ్ఞానమునకు కారణముగను, కార్యములుగనుండు కర్మ, వాసన, రుచి, ప్రకృతిసంబంధము – మొదలగువానియందును అబివిష్టులై అలమటించు సంసారి జీవులను సంస్కరించి, వారినుండి సేవను గ్రహించుటకై, వీరు జ్ఞానమును కోల్పోయి అచిత్తువలెనున్న ప్రళయదశలో తనను తెలిసికొని ఆశ్రయించుటకు సాధనములైన శరీరేంద్రియములను తన కరుణతో అనుగ్రహించెను. దీపములో పడు మిడుతలవలె ఆ సాధనములగు శరీరేంద్రియములను ఉపయోగించి శబ్దాదివిషయములలో మునిగి నశింపకుండ, సన్మార్గమున ప్రవర్తింపజేయగోరి అందులకై వేదము మొదలగు శాస్త్రములను అనుగ్రహించూ అయినను జీవులు వానిని లెక్కింపక, తమ ఇష్టప్రకారము నడచుచుండగా, తాను రామకృష్ణాద్యవతారములను ఎత్తి, ఈ లోకమున అవతరించి,

ఉపదేశములతో, తన ప్రవర్తనలతో, తన రూపముతో, ఔదార్యాది గుణములతో, చేష్టితములతో జీవులను వశపఱచుకొని, సంస్కరింపజూచెను. కాని, వీనికికూడ వశము కాకుండ శబ్దాదివిషయము లలో అభినివేశమును పొంది, చేతనులు ఇంచుమించుగా, నశించిన స్థితిలోనుండగా చూచి, ఒక మృగమును ప్రయోగించి ఆ జాతిమృగములను బంధించు రీతిలో, ఆళ్వార్లను పురస్కరించుకొని వీరిని తన దగ్గఱకు చేర్చుకొనవలెనని తలచి, **"ఆముదల్వన్ ఇవన్"** (తిరు-7-9-3) అనదగిన ముదలాళ్వార్లను తనకు పిమ్మట అవతరింపజేసెను.

ఈ ముదలాళ్వార్ల ప్రభావము ఎట్టిది? అనగా, భగవానునిచే నిర్హేతుకకటాక్షముతో అనుగ్రహింపబడిన జ్ఞానభక్తులను ఏ కొఱత లేకుండ పూర్ణముగా కల్గినవారై, నిత్యసూరులవలె పుట్టిన సమయమునుండియే భగవదనుభవములో పండినవారై, సంసారమను జీవితము వైపు చూడనివారై, **"ఇన్కవి పాడుమ్ పరమకవికళ్"** (తిరువాయ్-7-9-6) అని (**"తిరునావీఱుడైయ పిరాన్"** అని ప్రసిద్ధి పొందిన) నమ్మాళ్వార్లచే, **"శెన్దమిళ్ పాడువార్"** (పెరియతిరు-2-8-2) అని చతుర్విధకవిగా పేరు పొందిన తిరుమఙ్గై యాళ్వార్లచే ప్రశంసింపబడిన గొప్పతనమును కలవారై, పరము, వ్యూహము, విభవము, అంతర్యామి, అర్చావతారములను అయిదు దశలను ఒకే సమయము సాక్షాత్కరింప జేసికొని, ఆనందించు మహిమను కలవారైనను, నదీప్రవాహము తీరమును ముంచెత్తుచు అంతట ప్రవహించినను, చివరకు అది పయనించి చేరునది ఒకే చోటుకు అగునట్లు, విభవావతారములలో లోకములను కొలిచిన త్రివిక్రమస్వామివిషయమున, అర్చావతారములో వేంకటేశ్వరస్వామి విషయమున మిక్కిలి అభినివేశమును పొంది అనుభవించినవారై, జ్ఞానమున్నను భగవద్విషయమును అలక్ష్యము చేసి, మిగిలిన విషయములలో ఆసక్తిని కల్గి తిరుగు సంసారిజనులతో సంబంధమును సహింపలేక, వారు జీవించు ప్రదేశములను విడచి, జ్ఞానహీనములగు వృక్షములున్న అరణ్యములనే అభిలషించి, అచటకూడ ఒకేచోట నివాసమును ఏర్పరచుకొని ఉండకుండ, భగవదనుభవమును సాగించుచు, గ్రామైకరాత్రముగా తిరుగుచు, సాయంకాల సమయమునకు ఏచోటికి చేరుదురో దానినే ఆ రాత్రికి నివాసముగా చేసికొనువారై, ఒకరికొకరు తెలియకుండ, మఱుగుపడి జీవించిన మహానుభావులు వీరు.

ఇట్లు జీవించు ఈ ముదలాళ్వార్లను ముగ్గురిని కలిపి, తన అనుభవమును కల్గించి, ఆ అనుభవపరీవాహరూపముగా అవతరించు వారి ప్రబంధములతో తనను, లోకములను ఉజ్జీవింపజేయగోరిన భగవానుని నిర్హేతుకకృపచే, ఈ ముగ్గురును ఒకనాడు తిరుక్కోవలూర్ అను దివ్యదేశమునకు వచ్చి చేరిరి, అపుడు అచట పెద్ద గాలి వీచి, వర్షము కురిసినది. దానిని చూచి, వర్షమునకు దాగుకొనగోరి, మృకండుముని ఆశ్రమములోని వీధి

అరుగులోని గదిలో మొదట పొయ్కై ఆళ్వార్లువచ్చి పరుండి యుండిరి, పూదత్తాళ్వార్లు అచటికే వచ్చి, "తలుపులు తెఱువుడు" అని తలుపులను తట్టిరి. "ఒకరు శయనించుటకుమాత్రమే చోటు ఉన్నది" అని పొయ్కైయాళ్వార్లు పలుకగా, "ఒకరు పరుండు చోటులో ఇద్దఱు కూర్చుండవచ్చును, తలుపులు తీయుడు" అని పూదత్తాళ్వార్లు అనిరి. "ఒకరి శ్వాసను వేఱొకరు సహింపలేని ఈ లోకములో ఇట్లు పల్కు వీరు సామాన్యులు కారు, విలక్షణులై యుందురు" అని భావించి పొయ్కై ఆళ్వార్లు తలుపులను తెఱువగా, వారును లోపలకు ప్రవేశించిరి. అపుడు ఆ ఆళ్వార్లు ఇద్దఱును కూర్చున్న సమయమున, పేయాళ్వార్లును అచటికే వచ్చి, తలుపులు తెఱువుడని పల్కిరి. "మేమిద్దఱము ఉండుటకు మాత్రమే లోపల చోటు ఉన్నది" అని మొదటి ఇద్దఱు ఆళ్వార్లు పలుకగా, "ఇద్దఱు కూర్చుండుటకు చాలిన చోటులో ముగ్గురు నిలుచుండ వచ్చును." అని పేయాళ్వార్లు అనిరి. "వీరుకూడ సత్సహవాసమును సహింపలేని సామాన్యులు కారు; విలక్షణులే" అని తలచి తలుపులు తెఱచిరి.**"నీయుమ్ తిరుమకళుమ్ నిన్రాయాల్... పూఙ్కోవల్ ఇడైకళియే పఱ్ఱి యిని"** (ముదల్తిరు - 86) అను పొయ్కై ఆళ్వార్లు అనుగ్రహించిన రీతిలో ఇంతకాలము వీరిని ఒక్కొక్కరిని అనుసరించు తిరిగిన తన శ్రమ తీరునట్లు, సర్వేశ్వరుడు, లక్ష్మీదేవియును వచ్చి, వీరి ముగ్గురిమధ్యలో ప్రవేశించి, సమ్మర్దించిరి. "మన ముగ్గురము కాకుండ వేఱెవ్వరో మన మధ్యకు వచ్చి మర్దించుచున్నారు. వారెవ్వరో చూడవలెను" – అని ఆళ్వార్లు ఒకరితో ఒకరుతో పలుకగా, వారిలో మొదటివారగు పొయ్కై ఆళ్వార్లు ఈ లోకములో కార్యముగను, కారణముగను నుండు అన్ని పదార్థములు భగవానునకు వశమై యుండు రీతిని పరభక్తిరూపమైయున్న జ్ఞానముతో దర్శించి, కార్యకారణరూప వస్తుసమూహమును ఒక దీపముగా రూపించుచు, తమ అనుభవ పరీవాహరూపముగా **"వైయమ్ తకళియా"** అని ప్రారంభమగు ముదల్ తిరువన్దాదిని అనుగ్రహించిరి.

"వైయమ్ తకళియా" అని పరభక్తి పరీవాహరూపమైన ఆ ప్రబంధమును ఆలకించుటచే, తదనంతరము పూదత్తాళ్వార్ల పరభక్తి దశను పొందిన ఆ జ్ఞానము పరిణతిని చెందినది. పరమాత్మ అగు భగవానుని సుస్పష్టముగా దర్శించుటకు తగిన తమ పరజ్ఞానమనెడి దీపమును వారు, **"ఞానచ్చుడర్ విళక్కేఱ్ఱినేన్"** అను రీతిలో వెలిగించువారై, **"అన్బే తకళియా"** అని ప్రారంభమగు ఇరణ్డామ్ తిరువన్దాదిని ప్రబంధమును అనుగ్రహించిరి. పరజ్ఞానమును వ్యక్తీకరించు ఈ ప్రబంధమును వినుటచే దీనియొక్క పక్వదశయై, పరమపురుషుని దర్శించినపుడు ధరించి, అట్లు అనుభవింపలేనిచో ప్రాణములను ధరింపలేనట్టి పరమభక్తి దశను పొందినవారై, భగవానుని స్వరూప స్వభావములను పరిపూర్ణముగా దర్శించి, అందు నిమగ్నులై పేయాళ్వార్లు **"తిరు క్కణ్డేన్"** అనుచు ప్రారంభమగు మూన్ఱామ్ తిరువన్దాది అను ప్రబంధమును అనుగ్రహించిరి.

ఇట్లు ముదలాళ్వార్లకు (పొయ్‌కై యాళ్వార్లకు) జ్ఞానము కల్గిన రీతి తెలుపబడినది. రెండవ ఆళ్వార్లకు జ్ఞానము పండి భక్తిరూపమును పొందుట తెలుపబడినది. మూడవ ఆళ్వార్లు భక్తిని కల్గినవారై, భగవానుని దర్శింపలేనిచో తాళలేని సాక్షాత్కార దశ వారికి కల్గిన రీతియు తెలుపబడినది – అనుచు శ్రీపెరియవాచ్చాన్ పిళ్ళై మూడు తిరువన్దాదుల కును వరుసగా జ్ఞానము, భక్తి, సాక్షాత్కారములను మూడింటిని తాత్పర్యముగా తమ వ్యాఖ్యలో అనుగ్రహింపగా, దానికి విరుద్ధముగా, పరభక్తి, పరజ్ఞానము, పరమభక్తి – అను మూడింటిని మూడు తిరువన్దాదులకును తాత్పర్యముగా అప్పిళ్ళై అనుగ్రహింపతగునా? అనినచో, ఈ రెండు వివరణములకును పరస్పరవిరోధము ఏమియు లేదు. పెరియవాచ్చాన్ పిళ్ళై ముదల్ తిరువన్దాది ప్రబంధమునకు తాత్పర్యముగా తెలిపిన జ్ఞానము – **"శేముషీ భక్తిరూపా"** అనునట్లు భక్తిరూపాపన్న జ్ఞానమే. ఇరణ్డామ్ తిరువన్దాదికి తాత్పర్యముగా అనుగ్రహించిన భక్తి పరజ్ఞానమను పండిన స్థితిని పొందిన భక్తియే. మూడవ తిరువన్దాదికి తాత్పర్యముగా తెల్పిన సాక్షాత్కారము – పరజ్ఞానముయొక్క పరిణతదశయగు పరమభక్తియే. ప్రమాణములను పురస్కరించుకొని ఉపాయానుష్ఠానమున ప్రవేశించువారికి మొదట కర్మయోగమును అనుష్ఠించు దశ ఏర్పడి, ఆ పిమ్మట జ్ఞానము ఏర్పడి, అది – ధ్యానము, ఉపాసనము అనబడు దశలను పొందినదియై, పరిపక్వదశను చెంది, ఆ పిమ్మట **"ద్రష్టవ్యః"** (బృహ–4–4–5) అనుచు శ్రుతిలో తెలుపబడిన రీతిలో సాక్షాత్తుగా దర్శించునట్లుండు సాక్షాత్కారము కల్గి, దానికి అనంతరము భక్తి అను దశను పొంది, ఆ పిమ్మట పరభక్తి, పరజ్ఞానము, పరభక్తి అను దశలుగా అది పక్వమగును. ఇట్లు ప్రమాణపూర్వకముగా క్రమానుసారమైన ఉపాయానుష్ఠానమున ప్రవేశించినవారు కారు కదా, ఈ ఆళ్వార్లు. తిరువాయ్‌మొళ్రిలోని **"వీడుమిన్ ముగ్ఱ్రవుమ్"** (1–2) అను దశకము యొక్క ప్రవేశములో **"కర్మజ్ఞానఙ్గళై అఙ్గమాక క్కొణ్డు ఉణ్డాకుమ్ సాధనభక్తియుడైయ స్థానత్తిల్ పరమపురుషనుడైయ అరుళ్ నిన్ఱు, అదు కారణమాక ఉణ్డాక పరభక్తి యాయిగ్ఱ్రు ఇవరుడైయదు"** – అను అర్థము నిచ్చు శ్రీసూక్తులను నంబిళ్ళై తమ ఈడులో ప్రథమాచార్యులగు నమ్మాళ్వార్లనుగూర్చి అనుగ్రహించిరి. ఈ వివరణము తక్కిన ఆళ్వార్ల విషయమునకూడ పొసగును. లేనిచో, ఆళ్వార్లు అందఱును అనన్యోపాయత్వవిషయములో ఒకే స్వభావమును కలవారను సిద్ధాంతము అర్థవంతము కాదు కదా! అందుచే, జ్ఞాన – భక్తి – సాక్షాత్కార పదములను పూర్వము తెల్పిన రీతిలో పరభక్తి – పరజ్ఞాన – పరమభక్తుల పరముగా అన్వయించుటయే యుక్తము. కావున మహాప్రాజ్ఞులగు మన పూర్వాచార్యుల శ్రీసూక్తులలో మిథో విరోధమున్నదని భావించుట తగదు. ఇక, పరభక్తి – పరజ్ఞాన – పరమభక్తులు మూడును ముగ్గురు ఆళ్వార్లకు పూర్ణముగానుండవలెను. వస్తుస్థితి ఆ విధముగానుండగా, ఒక్కొక్క ఆళ్వార్లకు ఒక్కొక్కటి కల్గినదని పల్కుట తగునా! అనినచో, ఒక్కొక్క ఆళ్వార్లకు పరభక్తి – పరజ్ఞాన – పరమ

భక్తులతో ఒక్కొక్కటి ప్రధానము కావున అట్లు పల్కుటలో విరోధము లేదు. భగవానుని స్వరూప – రూప – గుణవిభూతులు అన్నియు అందఱికిని అనుభవింపతగినవియే అయినను, కొందఱు స్వరూపమున అభినివిష్టులగుదురు; కొందఱు దివ్యమంగళ విగ్రములో అభినివేశమును పొందుదురు." – ఇత్యాది వ్యవహారములు **"ప్రాధాన్యేన వ్యపదేశా భవంతి"** అను న్యాయము ప్రకారము చెల్లునట్లు, అనుభవముయొక్క అభినివేశరూపములగు పరభక్తి మొదలగు దశలనుకూడ వాని ప్రాధాన్యమును బట్టి చెప్పుటలో తప్పు లేదు. ఈ మూడు తిరువన్దాదులును ప్రత్యేకముగా ఒక్కొక్క ఆళ్వార్లచే అనుగ్రహింపబడినను, ఒక చేతనునకు క్రమముగా కలుగవలసిన పరభక్తి మొదలగు మూడును కలిపి ఒకే శాస్త్రముగా పర్యవసించుచున్నవి. పూర్వమీమాంసాశాస్త్రమును జైమిని మహర్షి, ఉత్తరమీమాంసా శాస్త్రమగు బ్రహ్మసూత్రములను వ్యాసమహర్షియును ప్రవర్తింపజేసినను, మొదటిది వేదముయొక్క పూర్వభాగమునకు వ్యాఖ్యానముగను, రెండవది ఉత్తరభాగమగు ఉపనిషత్తులకు వ్యాఖ్యానముగ నుండుటచే, రెండును కలిపి ఒకే శాస్త్రము–అని శ్రీభాష్యాది గ్రంథములలో నిర్ణయింపబడినట్లే, పాణిని, వరరుచి, పతంజలి – అను ముగ్గురు మహర్షులు కలిసి సూత్ర – వృత్తి – భాష్యరూపమైన మూడు గ్రంథములను రచించినను, ఆ మూడును కలిపి ఒకే వ్యాకరణశాస్త్రముగా చెప్పబడినట్లే, ఈ మూడు తిరువన్దాదులును కలిపి ఒకే శాస్త్రముగా చెప్పుటలో ఎట్టి విరోధము లేదు.

ముదల్‌తిరువన్దాది – వ్యాఖ్యానావతారిక సంపూర్ణము

నమ్బిళ్ళై వ్యాఖ్యానమ్ – అవతారికై

ముదలాళ్వార్‌కళ్ మూవరుమాకిఱార్ – శాల జ్ఞానాధికరాయిరుప్పరుమాయ్, ముక్తర్ సంసారత్తిల్ వర్త్తిత్తాప్పోలే యిరుప్పరొన్ఱాయ్, ఇవర్‌కళ్ కర్మభూమియిలే వర్త్తిక్కుమ్ వర్త్తనమాకిఱదు, భగవద్విషయత్తిల్ ముళ్ళాదరుమాయ్‌త్తు ఇరుప్పదు. అల్లాద ఆళ్వార్‌కళ్‌తఙ్గళిఱ్కాట్టిలుమ్ భగవద్విషయత్తిలే అవగాహిత్తిరుక్కిఱపడియాలే ఇవర్‌కళ్ మూవరైయుమ్ నిత్యసూరికళోపాదియాక నినైత్తిరుప్పర్‌కళ్. "ఇన్‌కవి పాడుమ్ పరమకవికళ్" ఎన్ఱుమ్, "శెన్దమిళ్ పాడువార్" ఎన్ఱుమ్ ఇవర్‌కళుక్కు పరదశైయోడు, ఉకన్దరుళిన నిలఙ్గళోడు వాశియఱ క్కడల్ కోత్తాప్పోలే ఎఙ్గుమొక్క జ్ఞానభక్తికళ్ వ్యాపిత్తిరుక్కచ్చెయ్‌దేయుమ్, కిణ్ణకత్తిల్ ఆఱు ఎఙ్గుమ్ ఒత్తుప్పోకానిఱ్కచ్చెయ్‌దేయుమ్ నీరుక్కు నోక్కు ఓరిడత్తే యాయిరుక్కుమాపోలే', తిరువులకళన్దరుళిన విడత్తిలుమ్, తిరుమలై యిలుమ్ ఊన్ఱి యిరుప్పార్‌కళ్.

"ఆన్విడై యేழ்అడర్త్తార్క్కు ఆళానార్ అల్లాదార్ మానిడవర్ అల్లరెన్ఱు ఎన్మనత్తే వైత్తేన్" ఎన్గిఱపడియే మనుష్యజన్మత్తిలే పిఱన్దార్కళేయాకిలుమ్, శేషత్వజ్ఞాన మిల్లాద వన్ఱు అవర్కళ్ మనుష్యరల్లర్ ఎన్ఱే ప్రతిపత్తి పణ్ణి యిరుప్పర్కళ్. *"ఎన్ మనత్తే వైత్తేన్"* ఎన్గైయాలే సర్వేశ్వరనుడైయ తిరువుళ్ళత్తిల్ అరుళగ్గ్రు మఱుత్తవిడత్తిలుమ్ కృపైపణ్ణుమ్ తమ్ముడైయ మనస్సిలుమ్ కృపై మఱుత్తపడి. ఇవర్కళ్ మనుష్యరల్లర్ ఎన్ఱు శెప్పిలుమ్, కల్లిలుమ్ వెట్టిక్కొళ్ళ అమైయుమ్.

"పేయరే ఎనక్కు యావరుమ్ యాను మోర్ పేయనే యవర్క్కుమ్". భగవద్విషయత్తిల్ అవగాహియాతారెల్లామ్ తమక్కు పేయరాయిరుప్పర్కళ్. అవర్కళ్నిలైయిల్ తామ్ నిల్లామైయాలే అవర్కళుక్కు త్తామ్ పేయరాయిరుప్పర్కళ్.

"శిఱన్దార్ క్కెழுతుణైయామ్ శెజ్గణ్మాల్ నామమ్ మఱన్దారై మానిడమా వైయేన్" ఎన్ఱుమ్ ఇరుక్కుమవర్కళాకైయాలే, అఱివుడైయరా యిరున్దువైత్తేయుమ్ భగవద్విషయత్తిల్ ప్రాతికూల్యమ్ పణ్ణుమవర్కళోట్టై సహవాసత్తిల్ అఱివుక్కు అడైవిల్లాత స్థావరజ్గళ్ ఉళ్ళవిడత్తే వర్త్తిక్క అమైయుమ్ – ఎన్ఱు ఇవర్కళ్తాజ్గళ్ ఒరువరై ఒరువర్ అఱియాతపడి తిరియచ్చెయ్తే, ఒరు వ్యాజత్తాలే ఇవర్కళ్ మూవరుమ్ తిరుక్కోవలూర్ ప్రదేశత్తే వన్దు శేర, అవ్వళవిలే ఎజ్గుమ్ ఇల్లాద వర్షముమ్, కాగ్గ్రుమాక వన్దు ప్రస్తుతమాక, ఇవ్వళవిల్ ఒరువర్ వన్దు ఓరిడైకழியిలే పుకున్దు కిడక్క, మగ్గ్రైయవర్ వన్దు ఇత్తై త్తిఱవు మెన్న, *"నాన్ ఒరువనుమ్ ఇజ్గే కిడన్దేన్. ఇని ఇడమ్ ఇల్లై"* ఎన్న, *"ఒరువర్ కిడన్ద విడమ్ ఇరువర్క్కు ఇరుక్క ఇడమ్ పోరుమ్ కాణుమ్, తిఱవుమ్"* ఎన్న, *"పోకడుమ్ ఇరువర్ మూచ్చు ఒరువర్ పొఱాదపడియాన సంసారత్తిలే ఇప్పడి చొన్న ఇవర్ కేవరల్లర్"* ఎన్ఱు తిఱక్క.

అవరుమ్ పుకున్దిరుక్కిఱవళవిలే, మగ్గ్రైయవరుమ్ వన్దు తిఱక్క వழைక్క, *"నాజ్గళిరువరుమ్ ఇజ్గే ఇరున్దోమ్, ఇడమ్ పోరాదు"* ఎన్న, *"ఇరువర్ ఇరున్ద విడమ్ మూవర్క్కు నిఱ్కలామ్"* ఎన్న, *"ఇవరుమ్ కేవలరల్లర్"* ఎన్ఱు తిఱక్క, ఇవర్కళ్ మూవరుమ్ కూడి నిఱ్కచ్చెయ్దే, ఇవరకళ్ అళవల్లాదపడియే *"నీయుమ్ తిరుమకళుమ్ నిన్ఱాయాల్"* ఎన్గిఱపడియే సర్వేశ్వరనుమ్, పిరాట్టియుమ్కూడ నెరుక్క, ఇవర్కళిలే ఒరువర్ "ఇ.ఁతు ఇరున్దపడియేన్? నామ్ మూవరుమే ఎన్తిరున్దోమ్. అవ్వళవన్ఱిక్కే ఇరున్దతీ! (తనిత్తనియే ఇవర్కళ్ పిన్నే తిరియక్కడవ అవన్ ఇవర్కళ్ మూవరుమ్ ఓరిడత్తేయానాల్ విడానితే. ఇప్పడి పుకున్దు నెరుక్కైయాలే) ఇతు విళక్కేగ్గ్రిప్పార్క్కు వేణ్డియిరున్దతీ!" ఎన్న, అవర్కళిలే ఒరువర్ సవిభూతికనాన సర్వేశ్వరనై ఒరు విళక్కాక ఏగ్గ్ర, మగ్గ్రైయవర్ తద్విషయత్తిల్ భక్తియై ఒరు విళక్కాక ఏగ్గ్ర, అనన్తరమ్ మగ్గ్రైయవర్ సాక్షాత్కారత్తాలే అనుభవిత్తారాయిరుక్కిఱతు. ఇని, ఇవైతాన్ మూన్ఱుమ్ ఒరువర్క్కే పిఱన్దతోర్ అవస్థైపోలే యిరుక్కిఱతు.

అతాకిఱదు – మున్దుఱ జ్ఞానమాయ్, అనన్తరమ్ భక్తియాయ్, పిన్నై దర్శన మాయితే యిరుప్పదు. ఇని, వ్యాకరణత్తిల్ వన్దాల్ కర్తృభేదమ్ ఉణ్డాయిరుక్కచ్చెయ్ తేయుమ్, అర్థైక్యత్తాలే ఏకశాస్త్రమాక చ్చొల్లానిన్ఱతితే. *"త్రిమునివ్యాకరణమ్"* ఎన్నానిన్ఱతితే. అప్పడియే, ఇజ్గుమ్ కర్తృభేదమ్ ఉణ్డా యిరున్దతేయాకిలుమ్, అర్థత్తిల్ ఐక్యత్తాలే మూన్ఱైయుమ్ ఒరు ప్రబన్ధమాక చ్చొల్లాయిరుక్కిఱదు.

"స్వవ్యతిరిక్త మడజ్గలుమ్ అవనుక్కు స్వమ్; అవన్ ఇదుక్కు స్వామి" – ఎన్గిఱ ఇన్ద జ్ఞానత్తాలే ఒరు విళక్కేగ్గ్రినారాయిరుక్కిఱార్ ఇవర్. ఇప్పడిప్పట్ట విషయత్తిల్ పిఱన్ద భక్తియై పురికరమాక క్కొణ్డు, అత్తాలే ఒరు విళక్కేగ్గ్రినారాయిరుక్కిఱదు మగ్గ్రైయవర్. అన్ద భక్తిక్కు అనన్తరమాన దర్శనమాయిరుక్కిఱదు మగ్గ్రైయవరతు. ఇప్పడియే తాజ్గళ్మూవరుమ్ అనుభవిత్తవళవిలే పర్యవసిత్తు విడుకైయన్ఱిక్కే, నాట్టుక్కడజ్గ అవనై అనుభవిత్తు వాழலామ్పడి తాజ్గళ్ అనుభవిత్త ప్రకారత్తై మూన్ఱు ప్రబంధమాక్కి త్తలైక్కట్టి త్తన్దార్కళాయిరుక్కిఱదు.

"తకళి" ఎన్ఱుమ్, "నెయ్" ఎన్ఱుమ్, "విళక్కు" ఎన్ఱుమ్ ఇవర్కళ్ ఎరిక్కిఱపడి ఎజ్గనే ఎన్నిల్, *"జగత్తానతు సావయవత్వాత్ కార్యమ్"* ఎన్నక్కడవతు. కార్యమానతు కర్తృమత్తాకక్కడవతు. కార్యమ్ విచిత్రమానతాకైయాలే కర్తావుమ్ ఆశ్చర్యశక్తి యుక్తనాక వేణుమితే! *"శంఖచక్రగదాధరన్"* ఎన్గిఱదు. *"శాస్త్రయోనిత్వాత్"* ఎన్ఱు అనుమానికరై భాష్యకారర్ దూషిక్కచ్చెయ్తే, ఇవర్ అనుమానత్తాలే అర్థస్థాపనమ్ పణ్ణుకిఱపడి ఎజ్గనే? ఎన్నిల్, *"వేదశాస్త్రజ్గళోడు విరోధిక్కిఱ తర్క్కమ్ నిషేధిక్కప్పడుకిఱతు, అవిరుద్ధమానతు స్వీకరిప్పడుమ్* – ఎన్ఱు శొల్లుకైయాలే అనుకూలతర్క్కమాక క్కొళ్ళుకిఱదు. *"న్యాయానుగృహీతస్య వాక్యస్య అర్థనిశ్చాయకత్వాత్"* ఎన్నుమ్పడియే.

నమ్పిళ్ళై వ్యాఖ్యానమ్ – అవతారికై ముగ్గ్రిగ్గ్రు

అప్పిళ్ళై ఉరైయిన్ – అవతారికై

శ్రియఃపతియాయ్, అవాప్తసమస్తకామనాయ్, సమస్తకల్యాణగుణాత్మకనాన సర్వేశ్వరన్ నిత్యవిభూతియిలే నిత్యాసంకుచితజ్ఞానరాన నిత్యసూరికళై నియతకైంకర్యమ్ కొణ్డు నిత్యానందియా యిరుక్కచ్చెయ్దేయుమ్, అవర్కళైప్పోలే కైంకర్యనిరతరాయ్, వాழுకైక్కు ఇట్టు ప్పిఱన్దువైత్తు అతుక్కు అశలాయ్, అవిద్యాకర్మవాసనారుచిప్రకృతి పరవశరాయ్ పరిభ్రమిక్కిఱ సంసారచేతనరై త్తిరుత్తి పుణికొళ్ళుకైక్కాక, ఇవర్కళ్ అழுన్ది కిడక్కిఱ దశైయిలే స్వాశ్రయణోపకరణమాక క్కరణకళేబరజ్గళై త్తన్ కరుణైయాలే క్కొడుత్తరుళి, అవగ్గ్రై క్కొణ్డు వ్యభిచరియాతే, నల్వழி నడక్కైక్కు ఉడలాక శబ్దాదిశాస్త్రజ్గళై

ప్రవర్త్తిప్పిక్క, అవర్గ్రై త్తిరస్కరిత్తు స్వైరమ్ సఞ్చరిక్కిఱ దశైయిలే, రామకృష్ణాదిరూపేణ వన్దు అవతరిత్తరుళి, ఉపదేశానుష్ఠానఙ్గళాలుమ్, రూపౌదార్యగుణచేష్టితఙ్గళాలుమ్ వశీకరిత్తు, ఇవర్కళై త్తిరుత్త ప్పార్త్తవిడత్తిలుమ్, అవర్గ్రుక్కుమ్ అకప్పడాతపడి ఇతర విషయఙ్గళిలే మణ్డి, ఇవర్కళ్ నష్టకల్పరాయ్పోక క్కణ్డవడియాలే, ఆఴ్వార్కళై క్కొణ్డు ఇవర్కళై చ్చేర్త్తుక్కొళ్వానాక ఆముదల్వరాన ముదలాఴ్వార్కళై అనన్తరమ్ అవతరిప్పిత్తరుళినాన్.

ఇవర్కళాకిఱార్ - భగవదాకస్మికకటాక్షవిశేషలబ్ధమాన జ్ఞానప్రేమఙ్గళై క్కుఱైవఱ ఉడైయరాయ్, నిత్యసూరికళైప్పోలే పిఱప్పే పిడిత్తు భగవదనుభవత్తిలే పఴుత్తు, సంసారయాత్రైయిల్ కణ్ణఴివర్గ్రు, "ఇన్కవి పాడుమ్ పరమకవికళ్" ఎన్ఱుమ్, "శెన్దమిఴ్ పాడువార్" ఎన్ఱుమ్ నావీఱుడైయపెరుమాళుమ్, నాలుకవిప్పెరుమాళుమ్ కొణ్డాడుమ్బడి యాన వేణ్డప్పాడుడైయరాయ్, ప్పరత్వాదికళ్ ఐన్దైయుమ్ ఒరుకాలే కణ్డు మణ్డి అనుభవిక్కుమ్ శదిరై యుడైయరాయిరుక్కచ్చెయ్దే, ఆఱు పెఱుక్కెడుత్తు ఎఙ్గ మొత్తుప్పోకానిఱ్క, నీర్క్కు నోక్కు ఓరిడత్తిలేయా యిరుక్కుమాపోలే, తిరువులకళన్దరుళిన విడత్తిలుమ్, తిరుమలైయిలుమ్ కాల్ తాఴ్న్దు అనుభవిత్తు ప్పోరుమవర్కళాయ్, అతివుణ్డాయిరుక్క, భగవద్విషయత్తై క్కాఱ్కడైక్కొణ్డు ఇతరవిషయఙ్గళిలే మణ్డిత్తిరికిఱ సంసారికళోట్టై సహవాసమ్ దుస్సహమాయ్, అవర్కళ్ వర్త్తిక్కిఱ కాట్టై విరుమ్బి, అవ్విడత్తిలుమ్ యత్ర సాయంగృహరాయ్, ఒరువరై ఒరువర్ అఱియాదపడి మఱైన్దు వర్త్తిత్తార్ శిల మహాపురుషర్కళాయిగ్రు.

ఇప్పడి వర్త్తిక్కిఱ ఇవర్కళ్ మూవరుమ్, యాదృచ్ఛికమాక ఒరు నాళ్ తిరుక్కోవలూర్ ప్రదేశత్తిలే వన్దు సఙ్గతరాక, అవ్వళవిలే పెరు మఴైయుమ్, పెరు ఙ్కాగ్రుమ్ ప్రవృత్తమాక, అదై క్కణ్డు మఴైక్కు ఒదుఙ్గి, ఓరిడకఴియిలే ఒరువర్ పుక్కుక్కిడక్క, మగ్రైయవర్ వన్దు "తిఱక్కవేణుమ్" ఎన్న, "ఒరువర్ కిడక్క ఇడమ్ పోరుమత్తనై" ఎన్న, ఒరువర్ కిడన్దవిడమ్ ఇరువర్క్కు ఇరుక్కలామ్ కాణుమ్ తిఱవుమ్" ఎన్న, "ఒరువర్ మూచ్చు ఒరువర్ పొఱాద సంసారత్తిలే ఇప్పడి చ్చొన్న ఇవర్ కేవలరల్లర్" ఎన్ఱు తిఱక్క, అవరుమ్ పుకున్దు అవ్విరువరుమాక ఇరుక్కిఱవళవిలే మగ్రైయవరుమ్ వన్దు తిఱక్క చ్చొల్ల, "ఎఙ్గళిరువర్క్కుమ్ ఇరుక్క ఇడమ్ పోరు మత్తనై" ఎన్న, "ఇరువర్ ఇరున్ద విడమ్ మూవర్క్కు నిఱ్కలామ్, తిఱవుమ్" ఎన్న. "ఇవరుమ్ కేవలరల్లర్" ఎన్ఱు తిఱక్క, ఇవర్కళ్ మూవరుమ్ కూడి నిఱ్కచ్చెయ్దే, ఈశ్వరన్ తానుమ్ పిరాట్టియుమాక వన్దు తనియే ఇవర్కళై పిన్ పగ్రి త్తిరిన్ద నెఞ్జాఱల్ తీర ఇవర్కళ్ మూవర్క్కుమ్ నడువే పుక్కు నెరుక్క, "నమ్ మూవరైయు మొఴియ వేఱు పుక్కు నెరుక్కుకిఱవర్కళ్ యార్? ఎన్ఱు విళక్కేగ్రి ప్పార్క్కవేణుమ్" ఎన్న, అవర్కళిలే ఒరువరాన పొయ్కైయార్

లీలావిభూతియిల్ కార్యకారణరూపమాన సమస్తవస్తుక్కళుమ్ భగవదధీనమాయిరుక్కిఱ పడియై ప్పరభక్తిరూపాపన్నజ్ఞానత్తాలే దర్శిత్తు, అత్తై ఒరువిళక్కా రూపిత్తు క్కొణ్డు, అనుభవపరీవాహరూపమాన "వైయమ్ తకళి" అరుళిచ్చెయ్దార్. అనన్తరమ్, శ్రీపూదత్తార్ "వైయమ్ తకళి" కేట్కైయాలే అన్ద ప్పరభక్తిరూపాపన్న జ్ఞానమ్ ముగ్రి భగవత్తత్త్వత్తై, విశదమాక దర్శిక్కైక్కు ఉపకరణమాన పరజ్ఞానమాకిఱ ఉజ్జ్వలదీపత్తై ఏగ్రుకిఱ వఴియాలే "అన్బే తకళి" అరుళిచ్చెయ్దార్. అనన్తరమ్, మూన్దా మాఴ్వార్, అవనై అనుభవిక్కప్పెఱ్ఱిల్ ధరిత్తు, పెఱావిడల్ మూచ్చడఙ్గుమ్పడియాన పరమభక్తియుడై యరాయ్ క్కొణ్డు, అవన్పడికళై కట్టడఙ్గ క్కణ్డు మణ్డి అనుభవిక్కిఱ వఴియాలే "తిరు క్కణ్డేన్" అరుళిచ్చెయ్దార్.

జ్ఞానభక్తిసాక్షాత్కారఙ్గళ్ మూన్ఱుమ్ ప్రబంధత్రయత్తుక్కుమ్ తాత్పర్యమాక ఆచార్యర్కళ్ అరుళిచ్చెయ్తిరుక్క, విరుద్ధమాక ఇఙ్గనే శొల్లలామో? ఎన్నిల్, అతుక్కు కుఱైయిల్లై. అఙ్గు జ్ఞాన మెన్గిఱదు - భక్తిరూపాపన్నజ్ఞానత్తై. భక్తి యెన్గిఱదు - పరజ్ఞానదశాపన్నమాన ప్రేమత్తై. సాక్షాత్కార మెన్గిఱదు పరజ్ఞానవిపాకరూపమాన పరమభక్తియై. కర్మానుష్ఠానాంతమాక జ్ఞానమ్ ఉదిత్తు, అదు ధ్యానోపాసనాద్యవస్థాపన్న మాయ్ ముగ్రి, అనన్తరమ్ "ద్రష్టవ్యః" ఎన్నుమ్బడి సాక్షాత్కారరూపమాయ్, అనన్తరమ్. విషయవైలక్షణ్యత్తై అవగాహిత్తు, భక్తిరూపాపన్నమాయ్, పిన్నై పరభక్త్యాదికళాక ప్పరిపక్వమామ్ ప్రామాణికర్ పడియిల్ ఇవర్కళుక్కు ముదలిలే అన్వయ మిల్లైయితే. "కర్మజ్ఞానానుగృహీతమాన భక్తియినుడైయ స్థానత్తిలే భగవత్ప్రసాదమ్ నిన్ఱు, అనన్తరమ్ విళైన్ద పరభక్తియాయ్గ్రు ఇవరతు" ఎన్ఱితే ప్రథమాచార్యరాన ఆఴ్వార్క్కు ఆచార్యర్ కళరుళిచ్చెయ్తతు. అతు అల్లాత ఆఴ్వార్కళుక్కు మొక్కుమితే. అల్లాతపోతు ఆఴ్వార్కళెల్లారుమ్ ఏకప్రకృతికళ్ ఎన్నప్పోకాతే. ఆకైయాల్, విరోధ మిల్లై.

పరభక్త్యాదికళ్ మూన్ఱుమ్ ఒరొరువక్కే కుఱైవఱ ఉణ్డాయిరుక్కచ్చెయ్తేయుమ్ ఒరొరుత్తర్క్కు ఒవ్వొన్ఱిలే యూగ్రు మాయిరుక్కుమ్. భగవత్స్వరూపాదికళెల్లామ్ ఎల్లార్క్కు మనుభావ్యమాకానిఱ్కచ్చెయ్దే ఓరొన్ఱిల్ ఒవ్వొరుత్తర్క్కు ఊగ్రమ్ శొల్లుకిఱాప్పోలే. అనుభవాభినివేశరూపైయాన పరభక్త్యాద్యవస్థైకళిలుమ్ తనిత్తనియే ఊగ్రు ఇఞ్జొల్ల క్కుఱైయిల్లై. కర్తృభేద ముణ్డాయిరున్దతేయాకిలుమ్, ఒరువనుక్కే క్రమత్తిలే పిఱక్కక్కడవ పరభక్త్యాద్యవస్థాత్రయముమ్, తళమాక ప్రబన్ధత్రయముమ్ అవతరిక్కైయాలే, అన్ద క్రమ మ్బార్త్తాల్ ఏకప్రబన్ధమాయ్ త్తలైక్కట్టక్కడవతు. పూర్వోత్తరమీమాంసైకళుక్కు వ్యక్తిభేద ముణ్ణాయిరుక్కచ్చెయ్తే వేదాఖ్యైకప్రబన్ధవ్యాఖ్యారూపమాకైయాలే ఇఙ్గుమ్ ప్రబన్దైక్యమ్ కొళ్ళ త్తట్టిల్లై

అప్పిళ్ళైఉరై - అవతారికై ముగ్రిగ్రు.

(1) వైయమ్ తకళియా వార్ కడలే నెయ్యాక,
వెయ్య కదిరోన్ విళక్కాక, – శెయ్య
శుడరాళ్ళియానడిక్కే శూట్టినేన్ శొన్మాలై,
ఇడరాళ్ళి నీఙ్గుకవే యెన్ఱు

వైయమ్ తకళి ఆ = భూమి ప్రమిదగను, వార్ కడలే నెయ్ ఆక = ఆ భూమిని చుట్టియుండు సముద్రమే నేయిగా, వెయ్య కదిరోన్ విళక్కు ఆక = ఉష్ణకిరణుడగు సూర్యుడు దీపముగను, శెయ్య శుడర్ ఆళ్ళియాన్ అడిక్కే = ఎఱ్ఱని కాంతిని కల్గిన సుదర్శనమును దాల్చిన భగవానుని శ్రీపాదములందు, శొల్ మాలై = ఈ పాశురమాల అనెడి పూమాలికను, శూట్టినేన్ = సమర్పించితిని, (ఎందులకనగా) ఇడర్ ఆళ్ళి నీఙ్గుక ఎన్ఱు = (భగవత్కైంకర్యమునకు అడ్డుగా నున్న) దుఃఖసముద్రమును దాటుట కొఱకు.

అవతారిక :– "విచిత్రములైన కార్యములను కల లోకమునకు ఏదియో ఒక కారణము ఉండియుండవలెను. ఆ కారణము – ఆశ్చర్యకరములైన జ్ఞానశక్తులతో కూడినవాడై, ప్రతి పక్షనిరసనమును చేయగల శంఖచక్రాది దివ్యాయుధములను దాల్చినవాడై యుండవలెను" అను అనుమానముతో కూడిన రీతిలో పల్కుటద్వారా జగత్కారణమును నిర్ణయించుచు, "సర్వస్వామియగు సర్వేశ్వరుని శ్రీపాదములలో, తమ స్వరూపానుగుణముగా వాచా కైంకర్యమును చేయగల్గితిని" అనుచు తాము ఫలము పొందుటను **"వైయమ్ తకళియా"** అను మొదటి పాశురముద్వారా ఆళ్వార్లు తెలుపుచున్నారు.

"తకళి" అని, **"విళక్కు"** అని, **"నెయ్"** అని వర్ణించుటలో తాత్పర్య మేమి! అనగా – జగత్తు అవయవములతో కూడినది కావున కార్యము అని చెప్పతగినది. కార్యమనునది కర్తను కల్గినదియై యుండును. ఆ కర్త శంఖచక్రగదాధరుడై యుండవలెను– అని తెలుపుటకై అట్లు వర్ణింపబడినది. **"శాస్త్రయోనిత్వాత్"** అనుచు శాస్త్రకారుడు ఆనుమానికులను – అనగా – అనుమాన ప్రమాణముద్వారా కారణవస్తువును నిర్ణయింప గోరువారిని దూషింపగా, ఇచట ఆళ్వార్లు అనుమానప్రమాణముద్వారా కారణవస్తువును నిర్ణయించుట ఎట్లు తగును? అనినచో, **"వేదశాస్త్రావిరోధినా, య స్తర్కేణానుసంధత్తే స ధర్మం వేద నేతరః"** అని వేదశాస్త్రములకు విరుద్ధములగు తర్కములు మాత్రమే నిషేధింప బడుచున్నవి; అవిరుద్ధతర్కములు స్వీకరింపబడును – అని చెప్పుటచే, అది తర్కముగా గ్రహింపబడినది. **"న్యాయాను గృహీతస్య వాక్యస్య అర్థనిశ్చాయకత్వాత్"** అని శ్రీభాష్యారంభములో శ్రీరామానుజులచే చెప్పబడికదా!

వ్యాఖ్య :– (వైయమ్ తకళియా) "కాఠిన్యవాన్ యో బిభర్తి జగదేతదశేషతః, శబ్దాదిసంశ్రయో వ్యాపి తస్మై భూమ్యాత్మనే నమః" (వి.పు.–1–14–28) (ఈ లోకము

నంతటిని ధరించునదియై, కాఠిన్యమను గుణము – మొదలగు అయిదు గుణములను కల్గినదియైయున్న భూమి రూపములోని పరమాత్మకు నమస్కారము) అనునట్లు భూమి కాఠిన్యమును కల్గినది అగుటచే, పైన నేయి, వత్తి, జ్వాలలుగా రూపింప బడబోవుచున్న విషయములకు ఆధారమగు ప్రమిదగా రూపింపబడుచున్నది. ఈ లోకము, ప్రమిదవలె అవయవాత్మకమై, ఒకనిచే నిర్మింపబడినదనుట తెలియుటచే, పరమపురుషుని సత్యత్వమును, అస్తిత్వమును స్పష్టీకరించు దీపమునకు ప్రమిదగా రూపింపబడుచున్నది.

(వార్ కడలే నెయ్యాక) – ఆ భూమిని చుట్టును ఆవరించియున్నదియై, ద్రవించు స్వభావమును కల్గినదియై, **"తేన చ కృతసీమానో జలరాశయః"** (సముద్రములు ఆ పరమపురుషునిచే ఒక అవధిని కల్గినవిగా చేయబడినవి) అనునట్లు పరమపురుషుని ఆజ్ఞచే ఒడ్డును దాటకుండ, అవధిలోపలనే అణగియుండునది అగుటచే సముద్రజలము పైన వెలిగింపబోవు దీపమును మరింతగా ప్రకాశింపజేయు నేయిగా రూపింపబడు చున్నది.

"వార్ కడల్" – (భూమిని) పరివేష్ఠించియున్న సముద్రము అని, (లేక) నిండియున్న సముద్రమనియు అర్థము. నదులనుండి నీరు వచ్చి చేరుటచేతనే ఈ సముద్రము నిండుట లేదు. నదులనుండి నీరు ప్రవహింపకున్నను దీని పూర్ణతకు కొఱత లేదు. భూమికంటె ఉన్నతమై యున్నను, భూమిని ముంచెత్తుట లేదు. దీని కంతటికిని కారణముగా ఎవరో ఒకరు ఉండియుండవలెను. నేయి దీపకాంతిని వృద్ధి చేయునట్లే, సముద్రజలము సూర్యకిరణములచే కాచబడి, అది వృద్ధి అగునట్లు చేయబడుచున్నది. ఈ కారణములచే పరమపురుషుని నిరూపించు దీపమునకు ఇది నేయిగా రూపింపబడు చున్నది.

(వెయ్య కదిరోన్ విళక్కాక) – వేడిమిని కల కిరణములను కలవాడై, తేజోద్రవ్య మగుట చేతను, **"భీషోఽదేతి సూర్యః"** (తై. ఆను–8–1) అనునట్లు సర్వేశ్వరుని ఆనకు భయపడి ముప్పది గడియల కాలములో ఉదయించుచు, ముప్పది గడియల కాలములో అస్తమించుచు తిరుగువాడగుటచేతను సూర్యుడు పరమపురుషుని చూపు దీపముగా (జ్వలించు వత్తిగా) రూపింపబడుచున్నాడు.

(వైయమ్ తకళియా) – గొప్ప ప్రవాహములో ఒక శెనగ గింజ తేలియాడునట్లు, సముద్రజములపై తేలునట్టి ఈ భూమి ఊగిసలాడకుండ, ఒక ప్రక్కకు ఒరగకుండనున్నది– అనినచో అందులకొక కారణము తప్పక ఉండవలెను కదా!

(వార్ కడలే నెయ్యాక) భూమిని తనలో ముంచి వేయకుండ, ఒక నియమమును సముద్రము పాటించుటను చూడగా, దీనికి కారణముగా ఎవరో ఒకరు ఉండవలెనుకదా!

(వెయ్య కదిరోన్ విళక్కాక) ముప్పది గడియలలో ఒకటి ఎక్కువగా నుండుటయో తక్కువగా నుండుటయో కాకుండ, సూర్యుడు సరి అయిన సమయములో ఉదయించుచు

అస్తమించుచున్నాడనగా, దీనికి కారణముగా ఎవరో ఒకరు ఉండియుండవలెను కదా! వీనిని అన్నిటిని చేయువాడు సర్వజ్ఞుడై, సర్వశక్తియై యుండవలెనుకదా!

ఇట్లు ఇవి అన్నియు ఆ సర్వేశ్వరునివి; అతడు ఈ అన్నిటికిని స్వామి – అని తెలిసినచో, చేయవలసిన కార్యము ఇకపై తెలుపబడుచున్నది.

(శెయ్య శుడరాழியానడిక్కే) "ఇరుళన్న మా మేని ఎమ్మిఱైయార్" (చీకటివంటి నల్లని గొప్ప మేనును కలవాడు) మా స్వామి (పెరియతిరువన్దాది–26) అనునట్లు నల్లని రంగునుకల దివ్యదేహమునకు పరభాగశోభ కల్గునట్లు ఎఱ్ఱని కాంతిని కల శ్రీసుదర్శనమును పురస్కరించుకొని నిరూపింపబడు సర్వేశ్వరుని శ్రీపాదములలో – అని అర్థము.

(ఇడరాழி నీఙ్గుకవే యెన్ఱు) – ఎల్లప్పుడు కైంకర్యమును చేయలేకపోయితినను దుఃఖసముద్రము నన్ను విడచి పోవుటకు – అని అర్థము.

(శొల్మాలై శూట్టినేన్) – అతని గుణములను, చేష్టితములను విషయముగా గ్రహించి, మిక్కిలి తీయని, పరిమళము తగ్గని, మాఱనివాడని మాలవంటి పద సందర్భములను ఆ శ్రీపాదములకు అలంకారమగునట్లు భక్తితో సమర్పించితిని.

(ఇడరాழி నీఙ్గుకవే యెన్ఱు శూట్టినేన్) – భగవద్విషయమును తెలియకుండ, స్వరూపము నశించి, బాధపడు సంసారిచేతనులకు పరమపురుషుని సత్యత్వమును తెలుపు ఈ ప్రబంధమును అధ్యయనము చేయుటద్వారా అంతులేని దుఃఖముల కన్నిటికిని అద్వితీయస్థానమైన ఈ భవాబ్ధి ఎండిపోవలెను – అని వాఙ్మాలను సమర్పించితిని – అనియు చెప్పనగును. **"అడిక్కే"** అని అనుటచే (ఏవకారముచే) తమ శేషత్వమును ఆழ்వార్లు తెలిపిరి.

(శూట్టినేన్ శొలల్ మాలై) – **"యతో వాచో నివర్తంతే"** (తై. ఆ–9–1) (ఏ పరమాత్మ నుండి వాక్కులు వెనుదిరుగుచున్నవో) అను అపరిచ్ఛిన్న విషయమును పరిపూర్ణముగా పలికి, దానికి అంతకు పూర్వము లేని అందమును చేకూర్చితిని.

ఈ రీతిలో ఈ పాశురమున విచిత్రమైన లోకమును సృష్టింపగల జ్ఞానము, శక్తి మొదలగు గుణవైభవమును కలవాడై, విరోధులను నశింపజేయగల శంఖచక్రాది ఆయుధములను దాల్చినవాడైన సర్వేశ్వరుడే జగత్కారణమై యుండవలెను – అను అనుమానముతో ఆழ்వార్లు కారణవస్తునిష్కర్షను చేసిరి. **"శాస్త్రయోనిత్వాత్"** (పరబ్రహ్మము శాస్త్రమునే తనను తెలిసికొనుటకు తగిన కారణముగా కల్గినదగుటచే అనుమానముద్వారా తెలిసికొనుటకు వీలు లేనిది) (బ్ర.సూ 1–1–3) అనుచు అనుమానముతో కారణ వస్తువును సాధించువారిని సూత్రకారులు దూషింపగా, ఈ ఆழ்వార్లు అనుమానముద్వారా

కారణ వస్తువును నిర్ణయింపవచ్చునా? అనినచో, **"ఆర్షం ధర్మోపదేశం చ వేదశాస్త్రా విరోధినా, య స్తర్కేణానుసంధత్తే స ధర్మం వేద నేతరః"** (మను–12–106) (ఋషులచే సాక్షాత్కరింపజేసికొనబడిన వేదములను గూర్చి ధర్మములను ఉపదేశించు స్మృతి గ్రంథములు మొదలగువానిని గూర్చి ఆ వేదశాస్త్రములకు విరుద్ధములు కాని తర్కములతో ఎవడు విచారించునో అతడే ధర్మమును తెలిసినవాడు. ఇతరుడు తెలియలేడు) అనునట్లు వేదశాస్త్రములకు అర్థమును తెలియునపుడు వానికి విరుద్ధములగు తర్కములను ఉపయోగింపరాదని, అవిరుద్ధములగు తర్కములను మాత్రము ఉపయోగింపవచ్చునని మహర్షులు నిర్ణయించుటచే, సూత్రకారులకును అదియే తాత్పర్యమగుటచే, వేదవిరుద్ధము కాని అనుమానమును ఈ ఆழ்వార్లు ఇచట ఉపయోగించుటలో బ్రహ్మసూత్రవిరోధము ఏమియు లేదు. **"న్యాయానుగృహీతస్య వాక్యస్య అర్థనిశ్చాయకత్వాత్"** (శ్రీ భాష్యారంభే) (న్యాయముచే అనుగ్రహింబడిన వాక్యమునకుమాత్రమే అర్థమును నిశ్చయించు స్వభావముండుటచే) అని కదా శ్రీభాష్యకారులును శ్రీభాష్యప్రారంభములో నుడివిరి. **"వైయమ్", "వార్ కడల్"**, **"కదిరోన్"** అనునవి సమస్తలీలావిభూతికిని ఉపలక్షణములు. **"అడిక్కే"** అనుటచే దివ్యమంగళ విగ్రహము తెలుపబడినవి. ఇట్లు తమ మతమును ప్రదర్శించువారై, ఆழ்వార్లు భగవానున దివ్యమంగళ విగ్రహమును, విభూతులను తెల్పిన వారగుటచే **"సర్వం శూన్యమ్", శూన్య మేవ తత్త్వమ్"** అనెడి బౌద్ధుల మతము, **"నిర్విశేషచిన్మాత్రం బ్రహ్మైవ సత్యమ్, అన్యత్ సర్వం మిథ్యా"** (శ్రీభాష్యే–మహాపూర్వపక్షః) (విశేషణములు ఏమియు లేని, జ్ఞానమాత్రమైయుండు బ్రహ్మమే సత్యము, మిగిలినది అంతయు మిథ్య) అనెడి అద్వైతమతము, **"శుడరాழியాన్"** అని సుదర్శనవిశిష్టుడు పరమాత్మ అనుటచే శూలాది ఆయుధోపేతులగు అన్యదైవములు పరబ్రహ్మ – అని పల్కు శైవాదిమతములును పాశురమున అర్థాత్ నిరస్తములు.

మాఱనే నమ్బి – భగవానుని మఱచుటకు వీలున్నదా? అని అనిరట. (అనగా– లోకమున ఏ వస్తువును చూచినను, దానికి మూలకారణమగు భగవానుడు స్మరణకు వచ్చుటచే, భగవానుని మఱచుటకు అవకాశము లేదని ఈ సూక్తి తాత్పర్యము.) జగత్తుయొక్క దుఃఖము తీరునను విషయము ఇచట అర్థాత్ సిద్ధము.

పెరియ–ముదల్బ్వాట్టు:– అవతారికై:– "తకళి" ఎన్ఱుమ్, "విళక్కు" ఎన్ఱుమ్, "నెయ్" ఎన్ఱుమ్ వర్ణిక్కిఱపడి ఎఙ్గనే? ఎన్నిల్, జగత్తావదు సావయవత్వాత్ కార్యమెన్న క్కడవదు; కార్యమానదు కర్తృమత్తాక్కడవదు; అన్ద కర్తా శంఖచక్రగధాధర నెన్గిఱదు. "శాస్త్రయోనిత్వాత్" ఎన్గిఱ ఆనుమానికరై శాస్త్రకారర్ దూషిక్కచ్చెయ్దే, ఇఙ్గ ఆనుమానికమాక క్కొళ్ళుమ్బడి ఎఙ్గనే? ఎన్నిల్, "వేదశాస్త్రా విరోధినా, య స్తర్కే ణానుసంధత్తే స ధర్మం వేద నేతరః" ఎన్ఱు, వేదశాస్త్రజ్ఞ ళోడు విరుద్ధమాన తర్కమ్

నిషేధిక్కప్పడుకిఱదు. అవిరుద్ధమానదు స్వీకరిక్కప్పడు మెన్ఱు శొల్లుకైయాలే, అదు తర్కమాక కొళ్ళుకిఱదు. “న్యాయానుగృహీతస్య వాక్యస్య అర్థ నిశ్చాయకత్వాత్” ఎన్గిఱపడియే.

(వైయమ్ తకళియా) సావయవముమాయ్, కార్యము మాకైయాలే– “వైయమ్ తకళి” ఎన్గిఱతు.

(వార్ కడలే నెయ్యాక) వార్ కడల్ – శూఴ్న్ద కడల్. పూర్ణమాన కడల్ ఎన్నవుమామ్. నదియినాలే జలమ్ పుక్కతు ఎన్ఱు పూర్ణమాకాతిరుక్కైయాలుమ్, ఇల్లై యెన్ఱు కుఱైయాతిరుక్కైయాలుమ్, భూమిక్కు ఉయర్న్దిరుక్కచ్చెయ్తేయుమ్ భూమియై యఴిక్క మాట్టామైయాలుమ్, కార్యమెన్ఱు తోన్ఱుకైయాలే నెయ్యాక క్కొళ్ళుకిఱతు.

(వెయ్య కతిరోన్ విళక్కాక) ముప్పతు నాఴికైయిలే ఒరు నాఴికై కుఱైయవుమ్ ఏఱవుమ్ నిఱ్కప్పోకామైయాలే “భీషోదేతి సూర్యః” (తై–ఆన–8–1) ఎన్ఱు– ఈశ్వరకార్య భూతనెన్ఱు తోన్ఱుకైయాలే, “విళక్కు” ఎన్ఱు శొల్గిన్ఱు–తన్నైయుమ్ కాట్టి, ఈశ్వరనైయుమ్ ప్రకాశిప్పిక్కైయాలే, “వెయ్య కతిరోన్” ఎన్ఱు–విళక్కినుడైయ స్థానత్తిలే శొల్లుకైయాలే. ఇప్పడిక్కు సకలత్తుక్కుమ్ అవన్ శేషి, సకలముమ్ అవనుక్కు కార్యతయా శేష మెన్ఱతిన్దాల్ అఙ్గుత్తైక్కు అసాధారణపరిచర్యై పణ్ణుమ్బడి శొల్లుకిఱతు మేల్.”

(శెయ్య శుడరాఴి) శెయ్యశుడరెన్ఱతు – శ్యామమాన తిరుమేనిక్కు ప్పకైత్తొడైయా యిరుక్కై. ఇత్తాల్ – “నిర్విశేషచిన్మాత్రమ్ బ్రహ్మ” ఎన్గిఱ పక్షత్తై త్తవిర్క్కిఱతు. ఇతరా యుధఙ్గళైయుడైయ దేవతాన్తరఙ్గళైయుమ్ వ్యావర్తిక్కిఱతు. (అడిక్కే) ఎన్ఱు – విగ్రహవత్తైయై చ్చొల్లుకిఱతు. “అడి” ఎన్ఱత్తాలే తమ్ముడైయ శేషత్వమ్ శొల్లుకిఱతు,

(శూట్టినేన్ శొల్మాలై) పరిమళమ్ మాఱాత మాలైయై చ్చూట్టినేన్; “శొన్గొడై” ఎన్నుమాప్పోలే.

(ఇడరాఴి నీఙ్గుకవే యెన్ఱు) ఇడర్క్కడలానతు వఱ్ఱవేణు మెన్ఱు; తాపత్రయత్తాలే తప్తరానవర్కళ్ ఇత్తై క్కణ్ఱు త్తమ్వఴియే పోన్దు ఇడర్క్కడలై ప్పిఴైప్పార్కళెన్ఱు. అన్ఱిక్కే, అవనై ప్పేశప్పెఱాత తమ్ముడైయ ఇడర్ పోక–ఎన్ఱుమామ్.

మఱ్ఱై యాఴ్వార్కళిల్ ఇవర్కళ్ జ్ఞానప్రధానరాయ్, పరదశైయోడు ఉకన్దరుళిన విడఙ్గళోడు వాశియఱ క్కడల్కోత్తాప్పోలే ఇవర్కళుడైయ భక్తి ఎఙ్గు మొక్క వ్యాపిత్తిరున్దతే యాకిలుమ్, కిణ్ణకత్తి లాఱు ఎఙ్గుమొక్క ప్పరన్దు వారానిఱ్క నీరుక్కు ఓరిడత్తిలే నోక్కామాప్పోలే, తిరువుల కళన్దరుళినవిడత్తిలుమ్, తిరుమలైయిలుమ్ ఊన్ఱియిరుక్కుమ్. ఇవర్కళ్, “పేయరే యెనక్కు యావరుమ్” ఎన్నుమాప్పోలే సంసారికళోడు పొరున్దామై యాలుమ్, స్థావరఙ్గళుక్కు విపరీతజ్ఞాన మిల్లామైయాలుమ్, అవఱ్ఱోడే పొరున్ది క్కాదు

కళిలే వర్త్తిప్పర్కళ్. యత్ర సాయఙ్గృహరాయ్ అస్తమిత్త విడత్తే యుఱఙ్గి ఒరువరై యొరువర్ అఱియామే తిరియానిఱ్పర్కళ్.

ఇవర్కళై క్కూట్టి, ఇవర్కళ్తన్నై అనుభవిత్తు హర్షత్తుక్కు ప్పోక్కువిట్టు, వఴిన్ద శొల్లాలే తానుమ్ జగత్తుమ్ వాఴవేణు మెన్నానిన్ఱాన్ ఎమ్బెరుమాన్. యాదృచ్ఛికమాక ఒరు ఇడైకఴియిలే పెరుఙ్గాఱ్ఱుమ్ మఴైయు మ్కణ్డుపుక్క ఒరువర్ కిడక్క ; మఱ్ఱొరువర్ “ఒరువర్ కిడక్కిఱ విడమ్ ఇరువర్క్కు ఇరుక్కలామ్” ఎన్ఱార్; మఱ్ఱైయవర్, “ఇరువ రిరుక్కుమిడమ్ మూవర్క్కు నిఱ్కలామ్” ఎన్ఱార్. ఇవర్కళై ఎమ్బెరుమానుమ్, పిరాట్టియుమ్ పుకున్దు నెరుక్కుకిఱార్కళ్.

(వాశల్ కడై కఴియా వుట్పుకా) ఇవర్కళ్ సమ్బన్ధమిల్లాత పుఱమ్బుమ్ ఉళ్ళుమ్ కాట్టుత్తీయోడొక్కుమ్. నమ్మైయొఴియ నెరుక్కి నాఱారై యఱియ ఒరు ప్రకాశమ్ వేణు మెన్న ఉణ్డాక్కుకిఱార్, ఇవర్కళిలే యొరువర్. “పతిం విశ్వస్య” ఎన్గిఱపడియే, శ్రియపతియే జగత్తుక్కు నిర్వాహకన్ ఎన్గిఱార్ ఒరువర్. విషయత్తిలే యీడుపట్టు భక్తిరూపమాన విళక్కేఱ్ఱినారొరువర్. అతుడైయార్క్కు అవన్ కాట్ట క్కాణుమ్ వడివై సాక్షాత్కరిత్తార్ ఒరువర్. జ్ఞానభక్తిసాక్షాత్కారఙ్గళ్ మూన్ఱుమ్ అదైవే యొరువర్క్కు ప్పిఱన్దతానాలో ఎన్నిల్; ఒణ్ణాతు; వ్యాకరణత్తుక్కు మూన్ఱు కర్తాక్కళుణ్డానాప్పోలే, ఇమ్మూవరుమ్ కూడి ఇవ్వర్థత్తై నిలైయిట్టార్ కళ్. అనుమానముఖత్తాలే ఇఴికై నమ్ దర్శనత్తుక్కు విరుద్ధ మన్ఱో? ఎన్నిల్, వేదశాస్త్రవిరుద్ధమాన అనుమానమ్ ఇఙ్గు త్తవిరుకిఱతు. “వేదశాస్త్రావిరోధినా, య స్తర్కేణానుసన్ధత్తే” ఎన్ఱు – శాస్త్రత్తోడు శేరుమ్ అనుమాన మితు. సావయవత్వాత్ కార్యమ్; కార్యమ్ విచిత్రమాకైయాలే; కర్తావుమ్ ఆశ్చర్యశక్తియుక్తనాకవేణుమ్.

(వైయమ్ తకళియా) భూమి కఠినైయాకైయాలే తకళియాక్కిఱ్ఱు.

(వార్ కడల్) ద్రవద్రవ్యమాకైయాలే నెయ్యాక క్కొణ్డతు.

(వెయ్య కతిరోన్) తేజఃపదార్థమాకైయాలే విళక్కాక క్కొణ్డతు. ఇమ్మూన్ఱుమ్ పఞ్చభూతఙ్గళుక్కు ముపలక్షణమ్.

(వైయమ్) పెరియ వెళ్ళత్తిలే ఒరు కఴల్ మితక్కుమాపోలే, భూమి జలత్తిలే నిఱ్కుమ్బోతు ఇతుక్కు ఓరడి వేణ్డావో?

(వార్ కడల్) భూమియై అభిభవియాతే నిఱ్కుమ్బోతు ఓరడి వేణ్డావో?

(వెయ్య కతిరోన్) ముప్పతిల్ ఒన్ఱు ఏఱుతల్, కుఱైతల్ శెయ్యాతపోతే “భీషోదేతి సూర్యః” ఆకవేణ్డావో? “య స్సర్వజ్ఞః” ఇత్యాదికళిఱ్చొల్లుకిఱవనాక వేణ్డావో?

(శెయ్య విత్యాది) ఇతుక్కొరు నాతనుళన్ - ఎన్గతిన్దాల్ అడిమై శెయ్యవేణుమ్.

(శుదరాళియాన్) బ్రహ్మరుద్రాదికళుక్కుమ్ జగత్తిల్ ఏకదేశసమ్బన్ధముణ్డే ఎన్నిల్; అత్తై వ్యావర్తిక్కిఱతు. రూపాదికళిల్లై - ఎన్నుమ్ వాదికళై నిరస్తరాక్కుకిఱతు.

(అడిక్కే) పిరాట్టియల్లరే, ముఱై తప్పాతపడి వేణుమే.

(శూట్టినేన్ శొల్మాలై) "యతో వాచో నివర్తన్తే" ఎన్గిఱ విషయత్తై మఱుపాదురువ ప్పేశి పుణ్డిల్లాత అళుకు ముణ్డాక్కినేన్.

(ఇదరిత్యాది) ఎన్నై యుళనాక్కుకైక్కాక. శొల్లాతిరుక్కై ఇదర్. "ఇదరార్ పడువార్" ఇత్యాదివత్. గుణత్తై అనుసన్ధిక్కిలుమ్ ప్రకారిపర్యన్తమా యిరుక్కుమ్, ఇవర్కళుక్కు.

మాఱనేరినమ్బి, "ఎమ్బెరుమానై మఱక్క విరకిల్లైయో?" ఎన్ఱారామ్. జగత్తినిదర్ తీరుకై అర్థాత్ సిద్ధమ్.

అరు - ముతఱ్పాట్టు. తకళియానతు సావయవముమ్, కార్యముమా యిరుక్కైయాలే తకళియోట్టై సామ్యమ్. సముద్రమ్ మర్యాదై కెడాతిరుక్కైయాలే ఒరుత్తరాజ్ఞైయాలే యుణ్డానతెన్ఱు అతినుడైయ కార్యత్వమ్ తోగ్ఱ్ఱుకిఱతు. ఆదిత్యన్ అవనాజ్ఞైయిలే నడక్కైయాలే తన్నై శేషద్రవ్య మాక క్కాట్టి ఈశ్వరనై శేషియాక ప్రకాశిప్పిక్కిఱా నెన్గపడి.

తిరియవుమ్ విశదమాక బ్బుద్ధియిలే ఏఱుకైక్కాక ప్రవేశ న్డొడఙ్గి పాట్టుక్కు అర్థమ రుళిచ్చెయ్కిఱార్ (మగ్ఱ్ఱై యాళ్వార్కళిత్యాది.) వైయమ్ తకళిక్కు కార్యకారణమ్ శొల్లిగ్ఱ్ఱు క్కీళ్; ఇఙ్గు స్వభావ పరమాక యోజిక్కిఱార్. (భూమి కఠినైయాకైయాలే - యిత్యాది.) పుష్పాద్యుపకరణఙ్గళై క్కొణ్డు ఏత్తినాల్ ఇదర్ పోమో? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ఇదరార్ పడువారిత్యాది.) కార్యరూపమాన జగత్తై అనుసన్ధిత్తాల్ సర్వేశ్వరనై యతియప్పోమో? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (గుణత్తైయిత్యాది.) ఎత్తై క్కణ్డాలుమ్ అవనాక త్తోగ్ఱ్ఱు మెన్నుమతుక్కు సంవాదమాక ఓరైతిహ్య మరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (మాఱనేరి యిత్యాది.)

నమ్బిళ్ళై :- ముదఱ్పాట్టు :- భూమియైయుమ్, జలత్తైయుమ్, తేజస్సైయుమ్ - మూన్ఱైయుమ్ శొల్లి, ఇవైతన్నై అఙ్గుక్కు ఉపలక్షణ మాక్కి, అవ్వాఞ్గాలుమ్ ఆరబ్ధమాన అణ్డత్తళవుమ్ వర నినైత్తు, అతుతన్నిలుమ్ ఇన్ద భూమి తొడక్కమాక ఇళియ మిడత్తిల్ ఇతుక్కు ప్రధాన గుణమాన కాఠిన్యత్తైయుమ్, జలత్తినుడైయ ద్రవత్వత్తైయుమ్, తేజస్సినుడైయ ఔజ్జ్వల్యత్తైయుమ్ శొల్లిక్కొడుపోన్దు, ఇవ్వళియాలే లీలావిభూతియదఙ్గ నినైత్తు, నిత్యవిభూతి యదఙ్గ ఉపలక్షణమాక త్తిరువాళియాళ్వానై చ్చొల్లి, అనన్తరత్తిలే, నిత్యమఙ్గళవిగ్రహత్తై యుడైయవన్ ఎన్ను మిడత్తైయుమ్ శొల్లి-ఆక ఇత్తనైయాలుమ్ ఉభయవిభూతియుక్తన్ ఎన్నుమిడత్తై చ్చొల్లి, ఇప్పడి అవనుడైయ శేషిత్వత్తైయుమ్, తమ్ముడైయ శేషత్వత్తైయుమ్

శొల్లి, అతుక్కు అనుకూలమాక అవన్తిరువడికళిలే పరిచర్యైయుమ్ పణ్ణి, అవనుకప్పే ఇవర్తమక్కు ఉకప్పాక నినైత్తిరుక్కైయాలే ఇవర్శెయ్దు ఎల్లామ్ తనక్కు అలఙ్కార మాకవుమ్, భోగ్యమాకవుమ్ నినైత్తిరుక్కిఱపడియైయుమ్ శొల్లి, ఇప్పడిప్పట్ట అడిమై శెయ్యప్పెఱా ఋమైయాలే వన్ద స్వరూప హానియై ప్పరిహరిక్కైక్కాక "అడిక్కే శూట్టినేన్ శొన్మాలై" ఎన్గతాతల్; అన్ఱిక్కే, ఇఙ్గనే ఇరుప్పదోర్ అఱివు నడైయాడామైయాలే సంసారమ్ ఇఙ్గనే నిత్యమాయ్ చ్చెల్లుకిఱతు ఎన్ఱు పార్త్తు, అదుక్కాక శెయ్దారాయ్ ఇరుక్కిఱదు.

(వైయమ్ తకళియా) శుగ్ఱ్ఱుమ్ కీళుమ్ మేలుమ్-ఎఙ్గుమ్ నీరాయ్, నడువే ఒరు కఴలై యిట్టువైత్తాప్పోలేయాయ్త్తు, ఇప్పూమి ఇరుక్కుమ్బడి. ఇప్పడిప్పట్ట భూమి తన్నుడైయ కాఠిన్యస్వరూపత్తోడే అవన్ కైంకర్యమ్ నెకిళుమళవుమ్ కుఱైయాతే కిడక్కుమ్బోదు ఇత్తై యుడైయాన్ ఒరువన్ ఉళనాయ్, అవనుడైయ సఙ్కల్పాధీన మాయిరుక్కిఱదు, ఇదినుడైయ స్థితి - ఎన్నుమిడమ్ తోగ్ఱ్ఱుకిఱదు. తామ్ మేల్ శెల్లప్పుకుకిఱదుక్కెల్లామ్ ఇదు ఆధారకమాకక్కొణ్డు తామ్ ఏగ్ఱ్ఱప్పుకుకిఱ దీపత్తుక్కు ఇన్ద భూమియై ఒరు తకళియాక నిరూపిక్కిఱార్. ఆనుమానికేశ్వరన్ - ఎన్గిఱ అవ్వళియాలే ఇళిక్కిఱారల్లర్. శ్రుతిసిద్ధమాన అర్థమ్ తన్నైయుమ్ అనుకూలతర్కఙ్గళై యిట్టే నిష్కర్షిక్కక్కడవతాయిరుప్పదొరు న్యాయ ముణ్డే. అవ్వళియాలే ఇళిక్కిఱార్. "భీషాస్మా ద్వాతః పవతే" ఎన్ఱాలుమ్ ఉపపత్తియాలే శొల్లక్కడవదాయిరుక్కుమితే.

(వార్ కడలే నెయ్యాక) - పూమియై చ్చూళ్న్ద సముద్రత్తిల్ జలాశయమానతు ఇతుక్కు నెయ్యాక ప్పుక్కు అన్వయిత్తదాయిగ్ఱ్ఱు.

(వార్ కడల్) - పూర్ణమాన కడల్ - ఎన్నవుమామ్. అతావతు - నదియినాలే జలమ్ పుకున్దదెన్ఱు పూర్ణమాతల్, ఇల్లైయెన్ఱు కుఱైతల్ శెయ్యాతిరుక్కై. భూమిక్కు మేలేయుమ్ అనేకయోజనమ్ ఉయర్న్దు పెరియ ఉద్యోగత్తోడే వరుకిఱవితు కరైయళవిలే వన్దవాతే, కిళర్త్తి యదఙ్గి మేలిడమాట్టాతేయిరుక్కిఱ పడియై క్కణ్డు. ఇ.'.తొరువనుడైయ ఆజ్ఞైయాల్ వన్దదాక వేణుమ్- ఎన్ఱు నిశ్చయిక్కిఱతు. "మేఘోదయ స్సాగరసన్నివృత్తిః" ఎన్నక్కడవతితే. ఇదిఱ్చొన్న అవధారణత్తుక్కు ఒరు ప్రయోజనమ్తానిల్లై. వేణ్డిగ్ఱ్ఱాకిల్ పదన్దోఱుమ్ ఇట్టుక్కొళ్వదు.

(వెయ్య కదిరోన్ విళక్కాక) - ఆదిత్యనాయిగ్ఱ్ఱు దీపమాయ్పుక్కు అన్వయిత్తాన్. తన్నైయుమ్ కాట్టి, ప్పదార్థఙ్గళైయుమ్ కాట్టువగ్ఱ్ఱాకై. "యథా సూర్య స్తథా జ్ఞానమ్". ఇనిత్తాన్ ఇరుపత్తొన్బతిలే అస్తమిత్తల్, ముప్పత్తొన్ఱు ఎన్ద వళవుమ్ నిగ్ఱ్ఱల్ శెయ్యమాట్టాదే ముప్పదు వడమ్ ఇరున్దవిడత్తిలే ఇరుక్కమాట్టాతే వరుకైయినాలే "ఇవనుమ్ ఒరువనుడైయ ఆజ్ఞానువర్తనమ్ పణ్ణుకిఱాన్" - ఎన్ఱు తోగ్ఱ్ఱుకిఱదు. "భీషోదేతి సూర్యః" ఎన్నక్కడవదితే.

“తకళి” ఎన్నుమ్, “నెయ్” ఎన్నుమ్, “విళక్కు” ఎన్నుమ్ – ఇవైయడైయ క్కార్యమాకైయాలే శొల్లిగ్ఱ్గు. ఇప్పడి “సకలజగత్తుక్కుమ్ అవన్ శేషి; సకలముమ్ అవనుక్కు కార్యతయా శేషమ్” ఎన్గటిన్దాల్ అఙ్గుత్తైక్కు అసాధారణపరిచర్యై పణ్ణుమ్బడి శొల్లకిఱదు మేల్.

(శెయ్య శుడరాழ్హియాన్ అడిక్కే శూట్టినేన్) ఇన్ద వస్తు శూన్య మెన్నుదల్, వేఱే శిల ఆయుధమ్ ధరిత్తవన్ ఎన్నుదల్ శెయ్యుమ్ పక్షాంతరఙ్గళ్ అడైయ నిరస్తమాకిఱదు. ఇని, సవిభూతికనాయ్, త్తిరువాழ్హి తొడక్కమాన దివ్యాయుధధరనుమాయ్, నిత్యమాన విగ్రహోపేతనుమాయ్ ఇరుక్కిఱపడియై చ్చొల్లుకిఱదు. “శుడరాழ్హి” ఎన్గదు శ్యామమాన తిరుమేనిక్కు ప్పకైత్తొడైయా యిరుక్కై. “అడిక్కే” ఎన్గదు ఉడైయనుక్కిఱే కాలుళ్ళదు – ఎన్గపడి. ఇవర్‌తమక్కు ఎల్లామ్ ప్రకాశిత్త విడత్తిల్ ముఱ్పడ, త్తోగ్ఱ్గిగ్ఱ్గు తమ్ముడైయ శేషత్వ మాకైయాలే అతుక్కు అనుకూలమాక త్తిరువడికళై ప్పగ్ఱ్గి నిఱ్కిఱార్. పిరాట్టి అల్లరే. ముఱై తప్పాదపడి వేణుమే. ఇత్తాల్ కీழ్ చ్చొన్న జగత్తుమ్, ఆదిత్యనుమ్, తిరుమేనియుమ్, తిరువాழ్హియుమ్ పోలే అపృథక్సిద్ధవిశేషణమ్ ఇరుక్కిఱదాయిగ్ఱ్గు.

(శొల్‌మాలై) “శొగ్ఱ్గొడై” ఎన్ను – శెవ్విమాఱాద మాలై. అనసూయైయినుడైయ ఒప్పనైపోలే అழ్హకిదాయిరుక్కై. ఇవర్ శెయ్‌ద ఇత్తై అవన్‌తనక్కు భోగ్యమాక నినైత్తిరుక్కైయాలే ఇవరుమ్ అడిమై శెయ్‌దారాయ్, అవనుమ్ అడిమై కొణ్డానా యిరుక్కిఱదు. అవనుడైయ తార్ సర్వేశ్వరత్వ సూచకమానాప్పోలే, ఇప్రబంధముమ్ భగవత్పరత్వత్తై క్కాట్టవగ్ఱ్గాకై. “శొన్మాలై” ఎన్గు “యతో వాచో నివర్తంతే” ఎన్గిఱ విషయత్తై మఱుపాడురువ ప్పేశినపడి.

(ఇడర్ ఆழ్హి నీఙ్గుకవే ఎన్గు) – ఇప్పడి తాన్ శొల్‌మాలై శూట్టమాట్టాద విడాయ్ పోక్కైక్కాక భగవదనుభవత్తాలే నిఱైన్దు ఇప్పడి చ్చొల్లాదవన్గు తామ్ ఉళరాకమాట్టాద స్వభావత్తై యుడైయరాయ్‌త్తు, ఇవర్‌తామ్ ఇరుప్పదు. మాఱనేరినమ్బి “ఎమ్బెరుమానై మఱక్క విరకు శొల్లవల్లైయో!” ఎన్గార్. అన్గియే, తాపత్రయత్తాలే తప్తరాన సంసారి కళుడైయ వ్యసనత్తై అనుసంధిత్తు, ఇవర్‌కళుడైయ విడాయ్‌క్కడల్ పోకైక్కాక – ఎన్నుదల్. ఇదిఱ్చొల్లాద అర్థమ్ ఇలై.

అప్పిళ్ళై–ముతఱ్పాట్టు

విచిత్రకార్యమాన జగత్తుక్కు క్కారణమామ్బోతు విచిత్రజ్ఞాన శక్తియుక్తనాయ్, శఙ్ఖచక్రాదిదివ్యాయుధధరనాన సర్వేశ్వరనే కారణమాక వేణుమ్ ఎన్ను మనుమానత్తాలే జగత్కారణవస్తువై నిరూపియానిన్గుకొణ్డు, సర్వేశ్వరన్ తిరువడికళిలే స్వరూపానురూపమాన వాచికకైఙ్కర్యమ్ పణ్ణప్పెగ్ఱ్గేన్ ఎన్గు కృతార్థరాకిఱార్.

వైయమ్ – “కాఠిన్యవాన్ యో బిభర్తి” ఎన్గిఱపడియే భగవత్సఙ్కల్పాయత్తమాన కాఠిన్యత్తై యుడైత్తాన పృథివియానతు, తకళియా – మేల్ నెయ్యుమ్, తిరియుమాక రూపిక్కప్పడుకిఱ వస్తుక్కళుక్కాధారమాన తకళియాకవుమ్, వార్–అన్ద పృథివియై చ్చుగ్ఱ్గుమ్ శూழ్హన్దు ద్రవస్వభావమాయ్, కడల్– “తేన చ కృతసీమానో జలాశయాః” ఎన్గిఱపడియే భగవదాజ్ఞైయాలే కరైయై అతిక్రమియామల్ అతుక్కుక్కుళ్ళే అడఙ్గిక్కిడక్కిఱ కడలిన్ నీరాన అంశమానతు, నెయ్యాక – మేలేగ్ఱ్గు పోకిఱవిళక్కై ఉత్తరోత్తర మొళివిట్టు క్కిళర ప్పణ్ణుమ్ నెయ్యాకవుమ్, వెయ్య – కిరణముఖేన గ్రసిక్కప్పట్ట జలత్తాలే అభివృద్ధ మాయ్ ప్రతాపోత్తరమాన, కతిరోన్ – కిరణఙ్గళై యుడైయనాయ్, “భీషోదేతి సూర్యః” ఎన్గిఱపడియే ఈశ్వరాజ్ఞైక్కు నడుఙ్గి ముప్పతువట్ట ముతిప్పతు మస్తమిప్పతు మాయ్ త్తిరియక్కడవ ఆదిత్యన్, విళక్కాక – అర్థప్రకాశమాన విళక్కాకవుమ్, శెయ్య – “ఇరుళన్న మామేనిక్కు” విళక్కేగ్ఱ్గినాఱ్పోలే పకైత్తొడైయాక చ్చివన్ద, శుడర్ – ఒళియైయుడైయ, ఆழ్హియాన్ – తిరువాழ్హియాழ్హ్వానై నిరూపకమాకవుడైయ సర్వేశ్వరనుడైయ అడిక్కే తిరువడి కళిలే ఇడరాழ్హి – నిత్యకైంకర్యమ్ పణ్ణప్పెఱాద ఎన్నుడైయ దుఃఖసాగరమానతు, నీఙ్గక ఎన్గు– విట్టు నీఙ్గుమ్బడియాక, శొన్మాలై – తద్గుణచేష్టితఙ్గళై యుళ్ళీడాక వైత్తు త్తొడుత్త నిరతిశయభోగ్యమాన శబ్దసన్దర్భఙ్గళై, శూట్టినేన్ – అవగ్ఱ్గుక్కు అలఙ్కారమామ్బడి సాదరమాక సమర్పిత్తేన్.

ఇవ్విషయత్తై అఱియప్పెఱామల్ అసత్కల్పరాయ్ నోవుపడుకిఱ సంసారికళుక్కు పరవస్తువాస్తవప్రకాశమాన ఇప్రబన్ధాభ్యాసముఖత్తాలే అతిక్లేశభాజనమాన సంసార సాగరమ్ వగ్ఱ్గవేణు మెన్గు శొన్మాలై శూట్టినేన్ ఎన్గుమామ్.

ఇప్పడి విచిత్రప్రపఞ్చ నిర్మాణానుగుణమాక జ్ఞానశక్త్యాదిగుణవైచిత్ర్యయుక్తనాయ్, శఙ్ఖచక్రాద్యాయుధధరనాన సర్వేశ్వరన్ జగత్కారణమ్ – ఎన్గు అనుమానత్తాలే కారణవస్తువై నిర్ణయిప్పానెన్ ఎన్నిల్, “అర్ష న్ధర్మోపదేశఞ్చ వేదశాస్త్రావిరోధినా, య స్తర్కేణానుసన్ధత్తే స ధర్మం వేద నేతరః” ఎన్గు వేదశాస్త్రఙ్గళోడు అవిరుద్ధమాన తర్కత్తై స్వీకరిక్కైయాలే, ఇఙ్గు మప్పడి విరోధప్రసఙ్గమ్ శొల్ల విడ మిల్లై. “న్యాయానుగృహీతస్యార్థనిశ్చాయకత్వాత్” ఎన్గిఱే శ్రీభాష్యకారర్ అరుళిచ్చెయ్‌తతు. పృథివ్యాదికళాలే లీలావిభూతియై యుపలక్షిక్కిఱతు. “శుడరాழ్హి” ఎన్గు – నిత్యవిభూతిక్కు ఉపలక్షణమ్. “అడిక్కే”యెన్గు – దివ్యమఙ్గళ విగ్రహత్తుక్కు ఉపలక్షణమ్. ఇప్పడి స్వపక్షత్తై శిక్షిక్కవే, “శూన్య మేవ తత్త్వమ్” ఎన్గుమ్, “నిర్విశేషవస్తువే తత్త్వమ్” ఎన్గుమ్, “విశేషణావిశిష్టమాన వస్తువే తత్త్వమ్” ఎన్గుమ్ శొల్లుకిఱ పక్షఙ్గళ్ అర్థాత్ ప్రతిక్షిప్తఙ్గళ్.

దివ్యార్థ

(వైయమ్ తకళియా) తకళియానతు నెయ్‌క్కుమ్, తిరిక్కుమ్ ఆధారమాయిరుక్కిఱ అకల్. (“తాళి” ఎన్గు ఉలకవழ్హక్కు) భూమియానతు కఠినవస్తువాయిరుప్పదాల్ అత్తై

నెయ్యాకవుమ్, సూర్యన్ ప్రకాశస్వరూపనాయిరుప్పదాల్ అవనై విళక్కాకవుమ్ రూపిత్తు అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్. ఇఙ్గు ఇఙ్గనే రూపణమ్ శెయ్‌వదన్‌కరుత్తు యాదు ఎన్నిల్, శూన్యమే తత్త్వమెన్నుమ్, ఉలకమ్ ఒరు ఈశ్వరనై యుడైయవదల్ల- ఎన్నుమ్ పలపడియాక ప్పకరుమ్ మతాన్తరఙ్గళై మఱుత్తు, విచిత్రమాన ప్రపంచత్తై నిరూపిక్కవల్ల జ్ఞానమ్, శక్తి ముదలియ గుణఙ్గళైయుడైయ దివ్యమఙ్గళవిగ్రహత్తోడు కూడియ సర్వేశ్వరన్ ఉళన్ ఎన్నుమ్, అవనుక్కు అడిమైశెయ్‌కైయే పురుషార్థమ్ ఎన్నుమ్ ఇప్పాశురత్తాల్ విళక్కప్పట్టదాకుమ్.

సూర్యన్ శిఱిదుమ్ తవఱామల్ ఉదిప్పదుమ్, అస్తమిప్పదుమాక నీడూళియాయ్ నడన్దు వరువదానదు – విచిత్రశక్తి వాయ్‌న్ద సర్వేశ్వరనొరువ నుళన్ – ఎన్బదై నమక్కు నన్ఱాక విళక్కుకిన్ఱతన్ఱే ! వార్‌కడలిన్ నిలైమైయుమ్, వైయత్తిన్ నిలైమైయుమ్ ఇవ్వుణ్మైయైయే వఱ్పుఱుత్తుకన్ఱన. కడలానతు తన్నిడత్తిల్ పలపల ఆఱ్ఱుప్పొరుళ్‌కళ్ వన్దు విழுవతాల్ నిఱైన్దు వழிతలావతు, అవై వన్దు విழாతకాలత్తిల్ పడిన్దు కుఱైపడుతలావతు ఒన్ఱుమిన్ఱియే, ఎప్పోదుమ్ సమనిలైమైయాకవే యిరున్దు కొణ్డు ఎల్లైయై మీఱాదిరుప్పదుమ్, ఐమ్బదు కోటి యోజనై దూరత్తళవుమ్ పరన్దు కఠినమాయిరానిన్ఱ ఇప్పూమియానతు పెరియవెళ్ళత్తిల్ ఒరుకழுఞ్ఞాయ్ మిదప్పతుపోల మహార్ణవజలత్తిల్ మిదన్దుకొణ్డిరుప్పదుమ్ ఇవైతమ్మై పడైత్త వొరు ముழுముదఱ్కడవులిన్ అఱ్పుతమాన శక్తివిశేషత్తై పులప్పడుత్తుకిన్ఱనవన్ఱో! అప్పడిప్పట్ట అపారశక్తియుక్తనాన ఒరు జగత్కారణభూతన్ సిద్ధిక్కుమ్బోదు, అప్పెరు మానుక్కు కైంకర్యమ్ శెయ్యవేణ్డుతల్ ముక్కియమ్. కైంకర్యమ్ మానసిక మెన్ఱుమ్, వాచిక మెన్ఱుమ్, కాయిక మెన్ఱుమ్ మూన్ఱు వకైప్పడుమ్. అవఱ్ఱుళ్ వాచికకైంకర్యమాన పాశురమ్ పాడుదలై అడియేన్ శెయ్‌కిన్ఱేన్, ఇక్కైఙ్కర్యత్తై ఇతువరైయిల్ నాన్ శెయ్యక్కూడాద పడి ఇడైయూఱాక ఇరున్ద సంసారత్తున్బత్తిరళ్‌కళ్ ఇన్ఱోడు ఒழிన్దిడుక – ఎన్ఱారాయిఱ్ఱు.

మున్నడికళిల్ కరుత్తై ఊన్ఱి నోక్కుమిడత్తిల్, ఇవ్వాழ்వార్ అనుమానత్తినాల్ ఈశ్వరనై సాధిప్పతాక ఏఱ్పడుకిన్ఱదు. చరాచరరూపమాన ఇన్ద ప్రపంచమ్ ముழுవదైయుమ్ పడైత్తు నడత్తిక్కొణ్డుపోవదఱ్కు ప్పొఙ్గాన వల్లమై వాయ్‌న్ద సర్వేశ్వరన్ ఒరువ నుణ్డు–ఎన్బదై వైయమ్,కడల్, సూర్యన్ – ఎన్ఱ మూన్ఱు పొరుళ్‌కళిన్ నిలైమైయై చ్చొల్లుకిఱ ముకత్తినాల్ సమర్థిత్తపడియాల్ అనుమానత్తాలే ఈశ్వరనై సాధిక్కిఱ తార్‌క్కికర్‌కళిన్ పడియై అడియొఱ్ఱినార్ ఆకిఱార్. ఇదు కూడుమో! శారీరకమీమాంసైయిల్ శాస్త్రయోనిత్వాధి కరణత్తిల్ అనుమానత్తాల్ ఈశ్వరనై సాధిక్కలాకాదు ఎన్ఱు మఱుత్తు, వేదప్రమాణ మొన్ఱినాలైయే ఈశ్వరనుడైయ ఉణ్మైయై ఉణరవేణు మెన్ఱు స్థాపిత్తిరుప్పదఱ్కు మాఱాక ఇ.ఃదు ఇరుక్కిన్ఱదే! – ఎన్ఱు శిలర్ శఙ్కిక్కక్కూడుమ్. వేదత్తుక్కు విరుద్ధమాక అనుమానమ్ కొణ్డు సాధిప్పతై అఙ్గు మఱుత్తురైత్త మాత్తిరత్తినాల్ వేదత్తుక్కు విరుద్ధ మల్లాద అనుమానమ్ కొళ్‌వదిల్ పిశకుళ్ళదాక నినైక్కలాకాదు. ఇతు శ్రీభాష్యాదిసమ్మతముమామ్. విరిప్పిల్ పెరుకుమ్

(ఇడరాழிనీఙ్గుకవే యెన్ఱు) – ఇదువరైయిల్ ఎమ్బెరుమానై తుదియాదిరున్దదనాల్ ఉణ్డాన వరుత్తమ్ నీఙ్గువతఱ్కాక–ఎన్ఱుమ్, తుదిక్కవొట్టామల్ ప్రతిబంధకమాయిరున్ద పావఙ్గళ్ తొలైవదఱ్కాక–ఎన్ఱుమ్, ఇప్పబన్ధత్తై క్కఱ్ఱు సంసారికళుమ్ తుయర్ తీర్‌న్దు వాழ்వతఱ్కాక ఎన్ఱుమ్ – మూన్ఱుపడియాక ఉరైక్కలామ్

దివ్యార్థ–అను:–(వైయమ్ తకళియా) 'తకళి' అంటే – నేతికి, వత్తికి ఆధారమైన (ప్రమిద) పాత్ర. (తాழி–అని లోకవ్యవహారం) భూమి కఠినమైన వస్తువై ఉండడంవల్ల దానిని ప్రమిదగాను, సముద్రం ద్రవవస్తువై ఉన్నందున దానిని నేయిగాను, సూర్యుడు ప్రకాశ స్వరూపుడై ఉండడంవల్ల అతనిని దీపజ్వాలగాను రూపించి అనుగ్రహించారు. ఇక్కడ ఈవిధంగా రూపణం చేయడంలోని తాత్పర్యం ఏమంటే – శూన్యమే తత్త్వమని, లోకం ఈశ్వరుడనేవాణ్ణి కల్గినది కాదని – పలు రీతులలో వాదించే మతాంతరాలను నిరసించి, విచిత్రమైన ప్రపంచాన్ని నిర్మించగల్గిన జ్ఞానం, శక్తి–మొదలైన గుణాలను కల్గిన, దివ్య మంగళవిగ్రహంతో కూడిన సర్వేశ్వరుడున్నాడని, అతనికి సేవచేయడమే పురుషార్థమని ఈ పాశురంద్వారా వ్యక్తపఱచడమే.

సూర్యుడు కొంచెంకూడా సమయం తప్పకుండా ఉదయించడం, అస్తమించడం అనేది చాలా కాలంగా నడుస్తూ ఉండడంవల్ల. విచిత్రశక్తిని కల్గిన సర్వేశ్వరుడొకడున్నాడు అనేది మనకు చక్కగా తెలుస్తున్నదికదా! భూమిని చుట్టి ఉన్న సముద్రంయొక్క స్థితి, భూమియొక్క స్థితి ఈ యథార్థాన్ని దృఢీకరిస్తున్నాయి. సముద్రం తనలో పలు నదుల ప్రవాహాలు వచ్చి చేరడంవల్ల మాత్రమే నిండి పొంగి పొరలడం. అవి వచ్చి చేరనికాలంలో సంకోచించి, తగ్గిపోవడం – అనేవి కొంచెంకూడా లేకుండా ఎల్లప్పుడూ ఒకే రీతిలోనే ఉంటూ, ఎల్లను దాటకుండా ఉండడం, యాభై కోట్ల యోజనాల దూరంవరకు వ్యాపించి, కఠినమై ఉన్న ఈభూమి గొప్ప ప్రవాహంలో ఒక శనగకాయ తేలి ఆడేటట్లు మహాసముద్ర జలంలో తేలి ఆడుతూ ఉండడం (అనేవి) – వీని అన్నిటిని సృష్టించిన మూలకారణ భూతుడైన పరమాత్మయొక్క అద్భుతమైన శక్తివిశేషాన్ని వ్యక్తీకరిస్తున్నవికదా! ఆవిధమైన అపారశక్తిని కలవాడైన జగత్కారణభూతుడున్నాడని సిద్ధించినపుడు, ఆ స్వామికి కైంకర్యాన్ని చేయడం ముఖ్యం. కైంకర్యం అనేది మానసికం అని, వాచికమని, కాయికమని మూడు విధాలుగా ఉంటుంది. వాటిలో, వాచిక కైంకర్యం అయిన పాశురాలను పాడడాన్ని దాసుణ్ణి అయిన నేను చేస్తున్నాను. ఈ కైంకర్యాన్ని ఇంతవరకు నేను చేయలేనట్లు అడ్డుగా ఉన్న సంసారక్లేశసమూహాలు ఈనాటితో నశించాలి – అని తెలిపినట్లయింది.

ముందు పాదాలలోని అర్థాన్ని నిశితంగా పరిశీలిస్తే, ఈ ఆళ్వార్లు అనుమాన ప్రమాణంతో ఈశ్వరుని (సత్తను) సాధించినట్లు ఏర్పడుతున్నది. చరాచరరూపమైన ఈ ప్రపంచాన్ని అంతటిని సృష్టించి, నిర్వహించడానికి తగిన సామర్థ్యం కల్గిన సర్వేశ్వరుడొక

దున్నాడనేదాన్ని భూమి, సముద్రం, సూర్యుడు – అనే మూడు పదార్థాల స్థితిని ప్రస్తావించడంద్వారా సమర్థించడంవల్ల, అనుమానంతో ఈశ్వరుణ్ణి సాధించే తార్కికుల రీతిని ఆళ్వార్లు అనుసరించినవారయ్యారు. ఇది తగునా? శారీరకమీమాంసలోని శాస్త్రయోనిత్వాధికరణంలో అనుమానంతో ఈశ్వరుణ్ణి సాధించడం తగదని నిషేధించి, వేదప్రమాణం ఒక్కటితోనే ఈశ్వరసత్తను తెలిసికోవాలని స్థాపించిన రీతికి ఇది విరుద్ధంగా ఇది ఉన్నదే! అని కొందఱు సందేహపడవచ్చు. వేదాలకు విరుద్ధమైన అనుమానాన్ని గ్రహించి, సాధించడాన్ని అచట నిషేధించినంతమాత్రాన, వేదానికి విరుద్ధంకాని అనుమానాన్ని స్వీకరించడంలో ప్రత్యవాయం ఉన్నది – అని భావించరాదు. ఇది శ్రీభాష్యాదిసమ్మతం కూడా దీన్ని వివరిస్తే గ్రంథం పెరుగుతుంది.

(ఇడరాళ్గి నీఙ్గుకవే యెన్ఱు) ఇంతవరకు స్వామిని స్తుతింపకుండా ఉన్నందువల్ల కల్గిన దుఃఖం తీరడానికి – అని, స్తుతింపనీయకుండా ప్రతిబంధకంగా ఉన్న పాపాలు తీరడానికి–అని, ఈ ప్రబంధాన్ని అభ్యసించి సంసారులుకూడ దుఃఖం తీరి ఉజ్జీవించడానికి– అని మూడు విధాలుగా అర్థం చెప్పవచ్చు.

(2) ఎన్ఱు కడల్ కడైన్దదెవ్వులకమ్ నీరేఱ్ఱదు
ఒన్ఱు మదనై యుణరేన్ నాన్ – అన్ఱు
తడైత్తుడైత్తు క్కణ్ పడుత్త వాళ్గి, ఇదు నీ
పడైత్తిడన్దుణ్డుమిళ్ఙ్ద పార్

కడల్ కడైన్దదు = పాలసముద్రమును చిలికినది, ఎన్ఱు = ఏనాడు? (ఈనాడే కదా అని భావము), నీర్ ఏఱ్ఱదు = (దాన) జలమును పరిగ్రహించినది, ఎవ్వులకమ్ = ఏ జగత్తుకొఱకు (ఈ లోకము కొఱకేగదా! అని భావము), అదనై = దానిని, ఒన్ఱుమ్ = కొంచెముకూడ, నాన్ ఉణరేన్ = నేను తెలియలేను, అదు = ఆ సముద్రము, అన్ఱు = ఆనాడు – శ్రీరామావతార సమయమున, అడైత్తు = ఆనకట్ట కట్టి, దాటి, ఉడైత్తు = (రావణసంహారానంతరము) కూలగొట్టి, కణ్ పడుత్త = (ఎల్లప్పుడు) నిద్రించుచున్న, ఆళ్గి = సముద్రము, ఇదు = (దానజలపరిగ్రహపూర్వకముగా పొందిన) ఈ లోకమును, నీ పడైత్తు = నీవు సృష్టించినది, ఇడన్దు = (వరాహమూర్తివై) ఉద్ధరించినది, ఉణ్డు = (ప్రళయ కాలములో) భుజించి, ఉమిళ్ఙ్ద = (పిమ్మట) వెడల గ్రక్కిన, పార్ = భూమి.

అవతారిక :– ఇట్లు అనుమానప్రమాణముతో మిక్కిలి కష్టపడి అతని పరత్వమును నిర్ణయింపవలెనా? అతడు విభూతివిషయమున చేసిన జగన్నిస్సరణాది దివ్యచేష్టితములలో ఒక్కటి చాలదా అతని పరత్వనిరూపణము కొఱకు – అని ఆళ్వార్లు ఈ రెండవ పాశురములో పల్కుచున్నారు.

(ఎన్ఱు) క్షీరాబ్ధిమథనసమయములోని కెఱటములు, నుఱగ ఇంకను మాఱలేదు కదా!

(ఎవ్వులకమ్) – వేఱొక లోకములో కాదు కదా నీవు దానజలమును పరిగ్రహించి, కొలిచినది! నీ పాదముద్రలు తెలియవా!

(ఒన్ఱు మదనై యుణరేన్ నాన్) – అపుడు నేను ఎచటికి పోయితినోకదా! **(ఎన్ఱు కడల్ కడైన్దదు)** – తనను ఆశ్రయించిన దేవతల కోతికను తీర్చిన. **"అణ్ణల్ శెయ్దలై కడల్ కడైన్దు"** (పెరియతిరు–6–1–2) అనునట్లు తాను సర్వేశ్వరుడనుట తెలియునట్లు సముద్రమును చిలికినది ఎందులకు? అది ఈనాడువలెనే (ఈనాడు చిలికినట్లే) నాకు భాసించుచున్నది. చిలికినపుడు ఏర్పడిన అలలు, నుఱగలుకూడ మాఱకుండకదా ఇపుడును కన్పించుచున్నవని భావము. **"ఎన్ఱు"** అను ప్రశ్నార్థకపదము **"ఇన్ఱు"** (ఈనాడు) వలె తోచునట్టి జ్ఞానవైశద్యమును తెలుపుచున్నది.

(కడైన్దదు) – చిలుకుటకు ప్రారంభించి, పూర్తి చేయలేక నిలిచిన దేవతలను సర్వేశ్వరునిగా గ్రహింపవలెనా? లేక, పలు రూపములను ధరించి, చిలికిన ఇతనిని సర్వేశ్వరునిగా గ్రహింపవలెనా?

(ఎవ్వులకమ్ నీరేఱ్ఱదు) – ఈశ్వరత్వముతో అభిమానించి తిరుగు రుద్రుడు, బ్రహ్మ అనే ఇద్దఱిలో ఒకడు స్వామి శ్రీపాదమును కడుగువాడై, వేఱొకడు ఆ శ్రీపాద తీర్థమును తలపై ధరించువాడై పరిశుద్ధులగునట్లు, ఇంద్రుని ప్రార్థన సఫలమగునట్లును యాచకుడవై, మహాబలివద్ద దానజలమును స్వీకరించి, కొలిచినది ఏ లోకమును? ఇపుడు నేను కట్టెదుటగా చూచు ఈ లోకమునే కదా! ఆ శ్రీపాదముద్రలే కదా నాకు "వామనన్ మణ్ణిదు" అనునట్లు ఈ వామనుని భూమిలో కన్పించుచున్నవి. ఈనాడు ఇది మహాబలిచే బాధపడకుండనుండుటయే ఇతడు సర్వేశ్వరుడని చూపునుకదా!

(ఒన్ఱు మదనై ఉణరేన్ నాన్) ప్రతిచేష్ట మనస్సును ద్రవీకరించునట్టి ఆ చేష్టితములను ఆ కాలములలో నేను తెలిసికొనలేకపోయితినే! అయ్యో (జీవాత్మ నిత్యము కావున) నిత్యుడనగు నేను ఆనాడు ఎచటకు పోయితినో! ఏ విషయమువలన దీనిని మఱచి యుంటినో?, ఈ దివ్యచేష్టితములన్నియు నుండగా వానిని మఱచి, మొదటి పాశురములో కార్యములనుబట్టి జగత్కారణమును అనుమానముతో గ్రహించితినే– అనియును భావము. లేక, ఈ అతిమానుషచేష్టితములను అనుసంధించిన పిమ్మట **"ఎత్తిఱమ్"** (తిరువాయ్ –1–3–2) అను నమ్మాళ్వార్లవలె మోహించుచున్నారనియును భావము.

(అన్ఱు...పార్) – ఈ సముద్రము, లోకమును నీవలన పడిన పాట్లు ఒకటియా? లేక, రెండా? పత్తి వస్త్రమగుటకుముందు పడిన పాట్లు అన్నియును నీయందు ఇవి

పడినవి కదా! **(అన్ఱు అదైత్తు) – "శురి కుఴల్ కనివాయ్ త్తిరువిన్ పిరిత్త కొడుమైయిల్ కదువిశై యరక్కన్"** (పెరియతిరు -5 -7 -7) అనెడి క్రూరుడైన రావణుడు సీతాదేవిని విడదీసిన ఆనాడు. **"సీతాముఖకమలసముల్లాసహేతోశ్చ సేతోః"** (సీతాదేవియొక్క ముఖకమలము వికసించుటకు కారణమైన సేతువునుండి) (యామునుల ముక్తకము) అనునట్లు సీతాదేవి ముఖము వికసించుటకొఱకు పాలసముద్రముతో సజాతీయమైన ఉప్పుసముద్రమును మందరపర్వతముతో మథించినది నీవేకదా!

(ఉదైత్తు) – అచటనున్నవారు దీని (సేతువు) ద్వారా ఈవలకు వచ్చి ఇచట నున్నవారిని బాధపెట్టరాదని ఆనకట్టను తాను తిరిగి వచ్చునపుడు వింటి అగ్రముచే కూలగొట్టినవాడవు నీవేకదా!

(ఉదైత్తు) – ఈ సముద్రమును ప్రళయములో సంహరించినవాడవు నీవేకదా! అనియును దీనికి అర్థము.

(కణ్ పడుత్త ఆఴి అదు) దుఃఖములు ఎదురగునపుడు దేవతలు నిన్ను నిద్రలేపి, నిన్ను పురస్కరించుకొని తమ కార్యములను నిర్వహించుకొనునట్లుగా నీవు ఎల్లప్పుడు యోగనిద్రను పొందు సముద్రముకదా అది.

(నీ **పదైత్తు ఉణ్డు ఉమిఴ్న్ద పార్ ఇదు)** – సొత్తు అగు ఈ భూమిని రక్షించుటకు ఎల్లప్పుడును దీక్ష వహించియున్న నీవు, ప్రాకృతప్రళయములో ఇది లయమును పొంది నపుడు, తిరిగి దీనిని సృష్టించితివి. నైమిత్తికప్రళయములో ఈ భూమిని సముద్రము గ్రహించినపుడు, వరాహరూపివై అండభిత్తినుండి గుచ్చి ఎత్తి, ప్రళయము తీరగానే అందఱును చూచునట్లు బయటపెట్టితివి. ఇట్లు చేయవలసినదంతయు నీవే చేయునట్లున్న భూమికదా ఇది!

క్షేత్రమును కలవాడుకదా దున్నును! వేఱొకనికి ఈశ్వరత్వమున్నచో ఈ కార్యము లలో ఒక్కటి అయినను వారు చేయవలయునుకదా! **"ఉణ్డుమ్ ఉమిఴ్న్దుమ్ కడన్దుమ్ ఇడన్దుమ్ కిడన్దుమ్ నిన్ఱుమ్ కొణ్డకోలత్తొడు వీఱ్ఱిరున్దుమ్ మణమ్ కూడియుమ్ కణ్డ వాఱ్ఱాల్ తనదే ఉలకెన నిన్ఱాన్"** (తిరువాయ్- 4-5-10) అనునట్లు ఈ అతిమానుష చేష్టితములేకదా అతడు సర్వేశ్వరుడనుటను చూపుచున్నవి – అని భావము. తామున్న చోటు అగుటచే, **"ఇదు"** అని భూమిని అనిరి. చుట్టియున్న సముద్రము దూరమున నుండుటచే, **"అదు"** అనిరి. **"ఎన్ఱు, ఎవ్వులకమ్"** అనుచు తమ జ్ఞానమునకు అవి ఎల్లప్పుడు విషయములుగా భాసించుటను తెలిపిరి.

పెరియ :– ఇరణ్డామ్బాట్టు–అవతారికై–(ఎన్ఱు) ఇన్నముమ్ తిరైయుమ్, నురైయుమ్ మాఱిఱ్ఱో?

(ఎవ్వులకమ్) లోకాన్తరత్తేయో? అడిచ్చువదు తెరియాదో?

(ఒన్ఱు మదనై యుణరేన్ నాన్) అన్ఱు ఎజ్గే పోనేనో?

(ఉణరేన్నాన్) అన్దైక్కు ఎనక్కెన్నవో ఒరు విషయమ్ తేడి అన్దరప్పట్టేన్.

(అన్ఱిత్యాది) ఒన్ఱేయో? పరుత్తి పట్ట పన్నిరణ్డుమ్ పట్టతిల్లైయో..? ఉణరేన్! ఎన్ఱు – ఇఴన్ద నాళైక్కు శోకిక్కిఱార్.

కార్యాత్కారణానుమానమ్ వేణుమో, అవనుడైయ అతిమానుషచేష్టితజ్గళ్ కిడక్క చ్చెయ్దే.

(ఎన్ఱు) కడైన్ద నురైయుమ్, తిరైయుమ్ మాఱిఱ్ఱో?

(కడైన్దదు) కడైయప్పుక్కు క్కైవాజ్గినవర్కళై ఈశ్వరనాక క్కొళ్ళవేణుమో?

(ఎవ్వులకమ్ నీరేఱ్ఱదు) ఇన్ఱు మహాబలియాలే నోవుపడానిన్ఱదో? అవనడిచ్చు వడు మాఱిఱ్ఱో? "వామనన్ మణ్ణిదు" ఎన్నుమ్బడి తోఱ్ఱుకిఱదిల్లైయో? ఇవ్వులకమన్ఱో, నీరేఱ్ఱదు, ఎన్గిఱదు.

(ఒన్ఱు మదనై యుణరేన్ నాన్) ఇచ్చేష్టితజ్గళ్ కిడక్క, కార్యాత్ కారణానుమానమ్ పణ్ణి త్తిరియవో, నాన్? అన్ఱిక్కే, "ఒన్ఱు మతనై యుణరేన్" ఎన్ఱదు – అతిమానుషచేష్టితజ్గళై క్కణ్డు "ఎత్తిఱమ్!" ఎన్ఱు మోహిక్కిఱారాకవుమామ్. "ఎన్ఱు కడల్ కడైన్ద దెవ్వులకమ్" ఎన్ఱదు – జ్ఞానవైశద్యమ్ శొల్లుకిఱదు. జ్ఞానమావదు – యద్దేశకాలసమ్బన్ధితయా యాతోఽర్థమ్ తోఱ్ఱిఱ్ఱు, తద్దేశకాలసమ్బన్ధితయా అవ్వర్థత్తై క్కాట్టుకైయిఱే.

(అన్ఱిత్యాది) నీ అణై యదైత్తు త్తిరువిల్లాలే యఴిత్తుణ్డాక్కిన కడలిలే, కణ్పడుత్త – కణ్వళర్న్ద, ఆఴి, ఉదైత్తు – సంహరిత్తు ఎన్నవుమామ్.

(ఇదు విత్యాది) ఇల్లాద అన్ఱు సృష్టిత్తు ప్రళయజ్గొళ్ళ అణ్డభిత్తియిల్ నిన్ఱుమ్ ఒట్టు విడువిత్తు, ప్రళయమ్ వరుకిఱతెన్ఱు ఏఴ్కవే తిరువయిఱ్ఱిలే వైత్తు, వెళినాడు కాణ ప్పుఱప్పడవిట్ట పార్. ఇదు ఎన్ఱదు – తా మిరున్ద భూమియాకైయాలే; అదు ఎన్ఱదు– అత్తోడు సమ్బన్ధిత్త కడలాకైయాలుమ్, అసన్నిహితమాకైయాలుమ్. "ఆఴి – అదు" ఎన్ఱన్వయమ్. శెయ్యుడైయవనన్ఱో కృషి పణ్ణువాన్; అల్లాదార్క్కుమ్ ఈశ్వరత్వప్రసజ్గ ముణ్డాకిల్ ఇదిలే అవర్కళుక్కు మొరు తొఴిలుణ్డాకాదో?

అరు – ఇరణ్డామ్బాట్టు :– "ఎన్ఱు, ఎవ్వులకమ్" ఎన్ఱదు – స్వరత్తిలేయాయ్, "ఇన్ఱన్ఱో, ఇవ్వులకమన్ఱో" ఎన్ఱు ప్రత్యక్షమాయ్ త్తోఱ్ఱుకిఱదు. మూలత్తిలే అర్థ మాక్కి (పన్నిరణ్డుమ్ పట్టదిల్లైయో) ఎన్ఱు శురుక్కినపడి. ఎన్ఱు – ఎన్ఱు క్కడల్ కడైన్దదు, ఎన్ఱు – అన్ద సముద్రత్తై అదైత్తు ఉదైత్తు క్కణ్ పడుత్తదు, ఎవ్వులకమ్ నీరేఱ్ఱదు, ఇన్ద–పార్–నీ పదైత్తు, ఇడన్ఱు,

ఉజ్ఞు ఉమిழ్న్ద ఇవై, ఒన఼్ుమతనై యుణరేన్ నాన్–ఎన్ఱు అన్వయమాక్కి యరుళిచ్చెయ్ కిఱార్ (ఉణరేనెన్ఱిత్యాది)

ఇరణ్డామ్ యోజనైక్కు అవతారికై అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (కార్యాత్ కారణానుమాన మిత్యాది.) అనుమానమ్ కీழ்ఴిల్ పాట్టిలే (ఎవ్వులకమ్ ఎన్ఱదు.) ఇవ్వులకమ్ ఎన్ఱైక్కు జ్ఞాపకమేదు ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ఇన్ఱు మహాబలియాలే యిత్యాది) "అదనై" ఎన్ఱదు– కీழ்ఴ్జొన్న అనుమానమాతల్; ఇప్పాట్టిఱ్చొన్న చేష్టితమాతల్. మేలే అనువాదత్తిలే ఎల్లా చ్చెయల్కళుమ్ శొన్నాల్ ఇజ్ఞు ఎడుక్కిఱ విడత్తిలుమ్, "ఎన్ఱు అదు అద్రైత్తదు, ఎవ్వులకమ్ అద్రైత్తిడన్దుణ్డుమిழ்న్దదు" ఎన్ఱు శొల్లవేణ్డావో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ఎన్ఱు కడల్ కడైన్ద దెవ్వులకమిత్యాది) "ఎన్ఱు" ఎన్ఱు – కణ్డాఱ్పోలే యిరుక్క, ప్రశ్నరూపమాకైయాలే. అన్ఱు శెయ్దదు ఇప్పోదు తోన్ఱుకై జ్ఞానమో? ఎన్న, అరుళిచ్చెయ్కిఱార్(ఇదు వెన్ఱదు) (తామిత్యాది.) అత్తోడు – క్షీరాబ్ధియోడు.

"అద్రైత్తద్రైత్తు కృణ్పడుత్త వాழி అదు, పద్రైత్తిడన్దుణ్డుమిழ்న్ద పార్ ఇదు" ఎన్ఱు అన్వయమ్. ఎన్ఱు ఇవై యెల్లామ్ శెయ్తరుళిన్ఱు, అన్ఱు – అన్ఱ కాలజ్ఞళిలే, ఒన్ఱు మదనై – అవన్ఱిల్ ఒన్ఱైయుమ్, ఉణరేన్ – అఱిన్దేనిల్లై – యెన్ఱపడి.

నమ్పిళ్ళై :– ఇరణ్డామ్ పాట్టు :– ఎన్ శొన్నోమానోమ్! ఒరు కార్యాత్ కారణానుమానమ్ కొణ్డు నిశ్చయిక్కవేణ్డుమ్పడియాయిరున్దదో!, అవనుడైయ అతిమానుషచేష్టితజ్ఞళ్ కిడక్కచ్చెయ్దే – ఎన్గిఱార్.

(ఎన్ఱు కడల్ కడైన్దదు) – అవన్ కడైన్ద కడల్ ఇన్నముమ్ కిళర్త్తియుమ్, తిరైయుమ్ మాఱిన్ఱో? కాలత్రయత్తిల్ ఉళ్ళదుమ్ సమకాలత్తిఱ్పోలే తోన్ఱుమ్పడియాయ్ క్కాణుమ్, అవన్దాన్ ఇవర్క్కు క్కాట్టిక్కొడుత్తదు. ఎల్లామాక త్తాన్ – ఎన్ఱు ఇవన్ కడల్ కడైకైయాకిఱ పెరియ ఆనైత్తొழிల్ శెయ్దదు!

(ఎవ్వులకమ్ నీరేన్ఱదు) – నామ్ ఇరుక్కిఱ పూమియైయొழிయవో, అవన్ నీరే న్ఱ అళన్దుకొణ్డదు? అవన్తన్నై అఴియమాఱియుమ్ నోక్కిన పూమి ఇదువన్ఱో! ఇన్నముమ్ అడిచ్చువడు అఴిన్దదిల్లైయే! – ఎన్గిఱార్. ఇన్నముమ్ మహాబలియాలే నోవుపడానిన్దదో! "వామనన్ మణ్ణిదు" ఎన్నుమ్పడి తోన్ఱుకిఱదిల్లైయో!

(ఒన్ఱుమ్ అదనై ఉణరేన్ నాన్) – అక్కాలే తొడజ్ఞి ఇప్పడి అనుసన్ధిత్తిరుక్కవితే అదుప్పదు! అదువొழிయ, ఉజ్ఞు ఉడుత్తు వేతే శిలవన్ఱై కొణ్డు వ్యర్థమే కాలత్తై ప్పోక్కువోమే! ఎన్గిఱార్. అన్ఱిక్కే, ఇవన్ఱిలే ఒన్ఱై అఱియాదే, ఓర్ అనుమానమ్ కొణ్డు నిశ్చయిక్క విరుప్పోమే! ఎన్గిఱారాకవుమామ్. "ఎత్తిఅమ్" ఎన్ఱు మోహిక్కిఱారాకవుమామ్. ఇవై యెల్లాచ్చెయల్ కళుక్కుమ్ ఉపలక్షణమ్.

(అన్ఱు)– ఎల్లామ్ శెయ్దాలుమ్ ఇన్ఱన్ఱితే, కడల్కడైన్దదు తొడక్కమాన వ్యాపారజ్ఞళ్ పణ్ణిన్ఱు. అన్ఱే తొడజ్ఞి ఇన్ఱళవుమ్ అవన్ పణ్ణిన్ఱాయ్ తోన్ఱుకిఱతాయిన్ఱు ఇవర్క్కు. కాలమ్ అద్రైవే శెల్లానిఱ్కచ్చెయ్దేయుమ్ జ్ఞానప్రత్యాసత్తియాలే సమకాలత్తిఱ్పోలే తోన్ఱుకిఱదు. జ్ఞానమావదు – యద్దేశకాలసంబంధితయా యాదొరు అర్థమ్ తోన్ఱిన్ఱు, తద్దేశకాలసమ్బన్ధితయా అర్థత్తై క్కాట్టుకైయితే. తామిరుక్కిఱ ఇడత్తుక్కు త్తిరుప్పాఱ్కడల్ అల్పదూరమాయ్ ఇరుక్కైయాలే 'అదు' ఎన్గిఱార్.

(అద్రైన్దదు ఇత్యాది) – ఒరుత్తిక్కాక అద్రైన్ఱు, అనన్తరమ్ అదుతన్నై విల్లాలే ఉద్రైత్తు, అతిలే కణ్వళర్న్దరుళినానాయిన్ఱు. "ఉద్రైత్తు" ఎన్ఱు "సంహరిత్తు" ఎన్నవుమామ్. ఆழிయదు ఎన్ఱు అన్వయిప్పదు.

(ఇదు నీ పద్రైత్తు ఇడన్ఱు ఉణ్డు ఉమిழ்న్ద పార్) – "ఇదు" ఎన్గిఱారాయ్న్ఱు తామ్ ఇరుక్కైయాలే వన్ద అణ్ణిమైయైక్కొణ్డు. ఇల్లాదవన్ఱు సృష్టిత్తు, ప్రళయజ్ఞ్గళ్ళ అణ్డభిత్తియిలే నిన్ఱుమ్ ఒట్టువిడువిత్తు, ప్రళయమ్ వరుకిఱదు – ఎన్ఱు ఏఱ్కవే తిరువయిన్ఱిలే వైత్తు, వెళినాడు కాణ పుఱప్పడ విట్ట పార్. అవన్కైయిలే వరుత్తి ప్పట్ట పన్నిరణ్డుమ్ పట్ట పూమియాయిన్ఱు. అల్లాదార్క్కుమ్ ఈశ్వరత్వప్రసజ్ఞమ్ ఉణ్డాకిల్, ఇదిలే ఒరు తొழிల్ అవర్కళుక్కు ముణ్డాకాదో? తన్నదు అల్లాదత్తై ఇప్పడి కృషి పణ్ణప్పోమో! "కణ్ణ వాన్ఱాల్ తనదే ఉలకెన నిన్ఱాన్"

అపిళ్ళై :– అవతారిక–ఇరణ్డామ్పాట్టు. ఇప్పడి అనుమానప్రమాణజ్ఞొణ్డు వరుత్తత్తుడనే యవనుడైయ పరత్వ మఱుదియిడవేణుమో? అవన్ విభూతివిషయమాక పృణ్ణి యరుళిన అపరిమితదివ్యచేష్టితజ్ఞళ్ ఓరొన్ఱే యవనుడైయ పరత్వత్తై యఱితియిట్టుత్తారాదో? ఎన్గిఱార్.

కడల్ కడైన్దదు – తన్నై యర్థిత్త దేవర్కళపేక్షితమ్ శెయ్కైక్కాక, "అణ్ణల్ శెయ్తలై కడల్ కడైన్ఱు" ఎన్నుమ్పడి తన్ సర్వేశ్వరత్వన్దోన్ఱ క్కడల్ కడైన్దరుళిన్ఱు, ఎన్ఱు – ఎత్తనై నాళుణ్డు ఎన్ఱుమ్, నీరేన్ఱదు – ఈశ్వరాభిమానికళాన బ్రహ్మరుద్రాదికళుమ్ తిరువడి విళక్కువార్, విళక్కిన తీర్థత్తై శిరసా వహిత్తు పరిశుద్ధరామ్పడి, ఇన్ద్రన్ ప్రార్థనైయై సార్థమాక్కుమ్పడి యర్థియాయ్ క్కొణ్డు, మహాబలిపక్కలిలే నీరేన్ఱళన్దుకొణ్డదు, ఎ – ఎన్ద, ఉలకమ్ – లోకమెన్ఱుమ్, అదనై – ఎన్ఱుమ్ అవ్వవశెయల్కళిలే కుమిழி నీరుణ్ణక్కడవ తాన అన్ద దివ్యచేష్టితత్తై, ఒన్ఱుమ్ – ఏకదేశముమ్, నాన్ – యాన్, ఉణరేన్ – అనుసన్ధిక్క మాట్టుకిఱిలన్, అన్ఱు – రావణన్ తిరువినై ప్పిరిత్త వన్ఱు, అదు – "సీతాముఖ కమల సముల్లాసః హేతో శ్చ సేతో" ఎన్గిఱ పడియే తన్ముఖోల్లాసార్థమాక తత్సజాతీయమాన లవణసముద్రత్తై, ఉద్రైత్తు – అజ్ఞుళ్ళవర్కళ్ ఇజ్ఞు వన్ఱు నలియాదపడి ధనుష్కోటియాలే

యుడైత్తు, కణ్బదుత్త – ఎళ్ళుప్పి క్కార్యజ్గొళ్ళ లామ్బడి కణ్వాళర్న్ద, ఆళ్ళి – కడలా యిరుక్కుమ్, అతు – ఆన్ద క్కడల్, నీ – రక్ష్యవర్గ సంరక్షణత్తిలే నిత్యదీక్షితనా యిరుక్కిఱ నీ, పడైత్తు – మేల్ ప్రళయత్తిల్ అళ్ళియాదపడి తిరువయిగ్ర్రిలే వైత్తు, ఉమిళ్న్ద – వెళినాడు కాణ ప్పుఱపడవిట్ట, పార్ – ఇప్పడి యున్కైయిలే పరుత్తిపట్ట పన్నిరణ్డు మ్బట్టు క్కిడక్కిఱ భూమియాయిరుక్కు మిన్ద భూమి.

"కణ్డ వాగ్ర్రాల్ తనదే యులకెన నిన్టాన్" ఎన్గిఱపడియే అవ్వ ఏదివ్యచేష్టితజ్గళ్తానే "ఇవనే సర్వాధికన్" ఎన్ను మిడత్తై క్కాట్టుకిఱదిల్లైయో! ఎన్గై. "ఎన్ను" ఎన్గైయాలే – కుఱైయుమ్ నిఱైయుమ్ ఎప్పోదుమ్ మాఱిగ్ర్రిల్లై – యెన్గై. "ఎవ్వులకమ్" ఎన్గైయాలే – ఆళన్ద అడిచ్చువడు ఇప్పోదుమ్బడి యెదుక్కలాయిరుక్కై

దివ్యార్థ–(ఎన్ను కడల్ కడైన్దదు) – సర్వేశ్వరనై అనుమానత్తాల్ సాధిప్పదు తోన్ఱ క్కీళ్ప్పాట్టు అరుళిచ్చెయ్యప్పట్టదు. అవనై అనుమానజ్గొణ్డు సాధిక్కవేణ్డియ వరుత్త మిల్లై. అవన్ శెయ్దరుళి యిరుక్కుమ్ ఎల్లైయగ్ర్ర అతిమానుషజ్గళాన శెయల్కళ్ అవనుడైయ ఉణ్మైయై సాధిత్తు క్కొడుక్కక్కూడియవై – ఎన్ను వెళియిడక్కరుది, కడల్ కడైన్దదు, ఉలకళన్దదు– ముదలియ శిల చేష్టితజ్గళై అరుళిచ్చెయ్యుమ్ ముఖత్తాల్ అవనుడైయ ఉణ్మైయై మూదలిక్కిఱార్.

ఆళవన్దార్ ఎమ్బెరుమానుడైయ ఉణ్మైయై ఉణర్వదఱ్కు ఉరియ సాధనజ్గళై అరుళిచ్చెయ్యుమిడత్తు "త్వాం శీలరూపచరితైః" (స్తోత్రరత్నమ్–) ఇత్యాదికళ్ అరుళిచ్చెయ్దదుమ్, అప్పడియే ఆళ్వానుమ్ శ్రీవైకుంఠస్తవత్తిల్ "చిత్రై శ్చ కైశ్చి దుచితైః భవత శ్చరిత్రైః" ఎన్ఱరుళిచ్చెయ్దదుమ్ స్మరిక్కత్తక్కన.

కడల్ కడైన్దు దేవర్కళుక్కు శావా మఱున్దు ఎడుత్తు త్తన్దు అవర్కళై రక్షిత్తదుమ్, మావలి పక్కల్ మాణురువాయ్ చ్చెన్ఱు మూవడి నీరేగ్ర్ర ప్పెగ్ర్రు ఉలకళన్దు, ఇన్దిరనతు తున్బత్తై త్తీర్ త్తొళ్ళిత్తదుమ్, శ్రీమన్నారాయణనుడైయ ఉణ్మైయై విళక్కవల్లన కాణ్మిన్ – ఎన్గిఱార్. "ఎన్ను కడల్ కడైన్దదు "ఎన్గిఱ కేళ్వియుమ్, "ఎవ్వులకమ్ నీరేగ్ర్రదు"? ఎన్గిఱ కేళ్వియుమ్? కేళ్వికేట్పదిల్ నోక్కుడైదనవల్ల. కడల్ కడైన్దపోదు తోన్ఱియ తిరైయుమ్, నురైయుమ్ మాఱామల్ ఇప్పోదుదాన్ కడల్ కడైన్దదుపోల త్తోన్ఱుకిన్ఱదే! ఉలకళక్కుమ్బోదు వైత్త అడిచ్చువడు మాఱామల్ "వామనన్ మణ్ణిదు" ఎన్నుమ్బడి ఏదో తోన్ఱుకిన్ఱదే! ఎన్ను ప్రత్యక్షసమమాక క్కాట్టుబవర్పోల చ్చొల్లుకిఱపడి. కడల్ కడైన్దదుమ్, ఉలకళన్దదుమ్ ఎన్ఱైక్కో నికళ్న్దదాయినుమ్ "మయర్వఱ మదినల మరుళ" ప్పెగ్ర్ర ఇవ్వాళ్వారదు అకక్కణ్ణుక్కు అచ్చరితైకళెల్లామ్ స్పష్టమాక త్తోగ్ర్రి విళజ్గుదలాల్ ఇజ్గనే అరుళిచ్చెయ్య క్కుఱైయిల్లై – ఎన్గై. నెడు నాళైక్కు మున్నే నడన్ద శెయల్కళై ఆళ్వార్క్కు ఇన్ఱు ప్రత్యక్షమ్

పోల్ తోగ్ర్రినాలుమ్, "ఐయో! కడల్ కడైన్ద వక్కాలత్తు నామ్ నేరిల్ కణ్డు మజ్గళాశాసనమ్ శెయ్యప్పెఱవిల్లైయే! ఉలకళన్ద అక్కాలత్తిలే కాడుమ్ మేడుమ్ తావిన తిరువడికళిన్ కీళ్ నమ్ముడైయ తలైయై మడుక్క పెగ్ర్రిలోమే!" – ఎన్గిఱ వరుత్తమ్ తోన్ఱి, అవ్విళ్ళవు విళజ్గ "ఒన్ఱు మదనై యుణరేన్ నాన్" ఎన్గిఱార్. "అచ్చెయల్కళ్ నడన్ద కాలత్తిలే అవగ్ర్రై నాన్ అనుభవియాతొళ్ళిన్దేనే!" ఎన్ఱవాఱు. నమ్మాళ్వార్ "మత్తుఱు కడై వెణ్ణెయ్ కళవినిల్ ఉరవిడై యాప్పుణ్డ" శరితైయై అనుసన్ధిత్తదుమ్ "ఎత్తిఱమ్!" ఎన్ను మోహిత్తు క్కిడన్దదుపోల్ ఇవరుమ్ ముదలడియిల్ అనుసన్ధిత్త శెయల్కళిలే మోహిత్తు "ఒన్ఱు మదనై యుణరేన్ నాన్" ఎన్గిఱార్ – ఎన్ను మురైప్పర్.

ముదలడియిలే కడల్ కడైన్దదుమ్, ఉలకళన్దదుమ్ అనుసన్ధిక్కవే అక్కడలిలుమ్, అవ్వులకత్తిలుమ్ ఎమ్బెరుమానుక్కుళ్ళ సమ్బన్ధజ్గళ్ తిరువుళ్ళత్తిలే జ్ఞాపకత్తిఱ్కు వర, అవగ్ర్రై ప్పిన్నడికళిల్పేశి అనుభవిక్కిఱార్. కడలిల్ ఎమ్బెరుమాన్ శెయ్ద కార్యజ్గళై మూన్ఱా మడి యిలుమ్, ఉలకుక్కాక అవన్ శెయ్ద కార్యజ్గళై నాన్గామడియిలుమ్ అరుళిచ్చెయ్కిఱార్.

ఇరావణసంహారమ్ శెయ్దు, పిరాట్టియై మీట్టుక్కొణర్వదఱ్కాక ఇలజ్గైక్కు ఎళ్ళున్దరుళుమ్బోదు "మఱికడల్ నెఱిపడ మలైయాల్ అరికులమ్ పణికొణ్డు అలైకడలడైత్తాన్" (పెరియతిరు–5–7–7) ఎన్ఱపడి సేతుబంధనమ్ పణ్ణినదుమ్, పిరాట్టియై క్కైక్కొణ్డు మీణ్డెళ్ళున్దరుళు మ్బోదు అదనై ఉడైత్తదుమ్, "వెళ్ళై వెళ్ళత్తిన్మేలొరు పామ్బై మెత్తైయాక విరిత్తు అదన్మేలే కళ్ళనిత్తిరై క్కొళ్కిన్ఱ" (పెరియాళ్వార్ –5–1–7) ఎన్ఱపడి "తన్ తాళుమ్ తోళుమ్ ముడికళుమ్ శమనిలాద పల పరప్పి" ప్పళ్ళికొణ్డిరుత్తలు మాకియ కడలిలే శెయ్ద కారియజ్గళ్ అనుసన్ధిక్కప్పట్టన.

ఆదియిల్ పడైత్తదుమ్, వరాహావతారత్తిల్ హిరణ్యాక్షనై క్కొన్ఱు ఇడన్దదుమ్, ప్రళయమ్ వన్దపోదు తిరువయిగ్ర్రిలుళ్ళే వైత్తిట్టదుమ్, పిఱకు వెళిప్పడుత్తియదు మాకియ ఇవై ఉలకుక్కాక చ్చెయ్ద శెయల్కళాక అనుసన్ధిక్కప్పట్టన.

ఇప్పడిప్పట్ట అతిమానుషచేష్టితజ్గళై చ్చెయ్దరుళిన శ్రీమన్నారాయణనే పరమ్ పొరుళెన్ఱుమ్, అవనుడైయ ఉణ్మైయై ఇచ్చెయల్కళే సాదిత్తుత్తరవల్లన – ఎన్ఱుమ్ ఇప్పాశురత్తాల్ అఱివిక్కప్పట్టదాయిగ్ర్రు.

దివ్యార్థ– అను:–(ఎన్ను కడల్ కడైన్దదు) – సర్వేశ్వరుని సత్తను అనుమానంతో సాధించడం స్ఫురించేటట్లు గత పాశురంలో చెప్పబడింది. అతనిని (స్వామిని) అనుమానంతో సాధించవలసిన అక్కఱ లేదు. అతడు చేసిన అంతు లేని, అతిమానుషాలైన లీలలే చాలు, అతని సత్తను సాధించడానికి – అని తెలియజేయాలని అనుకొని, సముద్రాన్ని

చిలకడం, లోకాలను కొలవడం మొదలైన కొన్ని చేష్టితాలను అనుగ్రహించే రీతిలో అతని (భగవానుని) సత్తను (ఆళ్వార్లు) ధ్రువీకరిస్తున్నారు

ఆళవన్దార్ భగవానుని సత్తను తెలిసికోవడానికి తగిన సాధనాలనుగూర్చి తెలిపేటపుడు, **"త్వాం శీలరూపచరితైః"** (స్తోత్రరత్నమ్) ఇత్యాదులు తెలియజేయడం, ఆ రీతిలోనే కూరత్తాళ్వాన్‌కూడ శ్రీవైకుంఠస్తవంలో - **"చిత్రై శ్చ కైశ్చి దుచితైః భవత శ్చరిత్రైః"** అని అనుగ్రహించడంకూడ ఇక్కడ స్మరించదగినవి.

సముద్రాన్ని చిలికి, దేవతలకు చావురాని మందును (అమృతాన్ని) ఎత్తి ఇచ్చి, వారిని రక్షించడం, మహాబలి దగ్గఱకు బ్రహ్మచారిరూపంలో వెడలి, మూడడుగుల నేల దానజలధారాపూర్వకంగా గ్రహించి, లోకాలను కొలువడం, ఇంద్రుని దుఃఖాన్ని తీర్చడం కూడా శ్రీమన్నారాయణుని సత్తను ప్రకాశింపజేసేవి సుమా! - అని అంటున్నారు.

"ఎన్ఱు కడల్ కడైన్దదు?" - అనే ప్రశ్న, **"ఎవ్వులకమ్ నీరేఱ్ఱదు!"** అనే ప్రశ్నకూడా ప్రశ్నించడంలో మాత్రమే దృష్టిని కలిగినవి కావు. సముద్రాన్ని చిలికినపుడు పుట్టిన కెరటాలు, నురుగు మారకుండా ఇప్పుడే సముద్రాన్ని చిలికినట్లు కన్పిస్తున్నవే ! లోకాలను కొలిచేటపుడు పెట్టిన పాదచిహ్నం ఈనాటికీ మాఱకుండా **"వామనన్ మణ్ణిదు"** (వామనుని భూమి ఇది) అనేటట్లు ఇదిగో కన్పడుతున్నదే! అని ప్రత్యక్షసమానంగా దర్శింపజేసేవారివలె (ఆళ్వార్లు) అనుగ్రహించారు.

సముద్రాన్ని చిలికినది, భూమిని కొలిచినది ఎపుడో జరిగినవి అయినా, దోష రహితమైన భక్తిరూపాపన్న జ్ఞానాన్ని పొందిన ఆళ్వార్ల ఆంతరనేత్రానికి ఈ చరిత్రలన్నీ స్పష్టంగా స్ఫురించి ప్రకాశించడంచేత ఈ విధంగా అనుగ్రహించడంలో కొఱత ఏమీ లేదు - అని భావం.

చాలా దినాలకు ముందే సంభవించిన లీలలు ఆళ్వార్లకు ఈనాడు ప్రత్యక్షంగా తోచినా, అయ్యో! సముద్రాన్ని చిలకడాన్ని ఆ కాలంలో నేను సాక్షాత్తుగా దర్శించి, మంగళాశాసనాన్ని చేయలేదే! లోకాలను కొలిచిన ఆ కాలంలో కాడును, మేడును (అడవులను, పర్వతాలను) తాకిన శ్రీపాదాలకింద నా తలనువంచి పెట్టలేకపోయానే!" అనే దుఃఖం కల్గి, ఆ ఆర్తి స్ఫురించేటట్లు **"ఒన్ఱు మతనై యుణరేన్ నాన్"** అని ఆళ్వార్లు అన్నారు. ఆ లీలలు జరిగిన కాలంలో వానిని నేను అనుభవింపలేకపోయానే! అని భావం. నమ్మాళ్వార్లు **"మత్తుఱు కడై వెణ్ణెయ్ కళవినిల్ ఉరవిడై యాప్పుణ్డు"** అనే చరిత్రను అనుసంధించగానే **"ఎత్తిఱమ్"** అని మోహించినట్లు, వీరు కూడా మొదటిపాదంలో అనుసంధించిన లీలలలో మోహించి **"ఒన్ఱుమతనై యుణరేన్ నాన్"** అని అన్నారని కూడా (కొందఱు) వివరించారు.

మొదటి పాదంలో సముద్రాన్ని చిలకడం, లోకాలను కొలవడం అనుసంధించగానే ఆ సముద్రంతోను, ఆ లోకంతోను భగవానునకు ఉన్న సంబంధాలు మనస్సులో జ్ఞాపకానికి రాగా, వాటిని తరువాతి పాదాలలో కీర్తించి, అనుభవిస్తున్నారు. సముద్రంలో భగవానుడు చేసిన లీలలను మూడవ పాదంలో, లోకంకోసం అతడు చేసిన కార్యాలను నాల్గవ పాదంలోను అనుసంధిస్తున్నారు.

రావణసంహారాన్ని చేసి పిరాట్టిని తిరిగి తీసికొని రావడం కోసం లంకను నాశనం చేసేటపుడు - **"మఱికడల్ నెఱిపడ మలైయాల్ అరికులమ్ పణికొణ్డు అలైకడల్ అడైన్దాన్"** అనే రీతిలో సేతుబంధాన్ని చేయడం, పిరాట్టిని గైకొని తిరిగి వచ్చేటపుడు ఆ సేతువును కూలగొట్టడం, **"వెళ్ళైవెళ్ళత్తిల్ మేల్ ఒరుపామ్బై మెత్తైయాక విరిత్తు అదన్‌మేల్ కళ్ళనిత్తిరై కొళ్‌కిన్ఱ"** (క్షీరాబ్ధిలోని ప్రవాహంపై ఒకసర్పాన్ని పడుకగా పఱచుకొని, దానిపై దొంగ నిద్రను పోతున్న) అనే రీతిలో **"తన్ తాళుమ్ తోళుమ్ ముడికళుమ్ శమనిలాద పల పిరప్పి"** (తన పాదాలను, భుజాలను, శిరస్సులను శ్రమ లేకుండ చాలా విస్తరించి) పరుండి - ఉండడం మొదలైనవి సముద్రంలో చేసిన లీలలుగా అనుసంధింపబడ్డాయి.

(సృష్టి) ప్రారంభంలో సృష్టించడం, వరాహావతారంలో హిరణ్యాక్షుని వధించి ఉద్ధరించడం, ప్రళయం సంభవించినపుడు ఉదరంలోపల పెట్టుకోవడం, తర్వాత బయట పఱచడం - మొదలైనవి లోకానికి చేసిన లీలలుగా అనుసంధింపబడ్డాయి.

ఇటువంటి అతిమానుషచేష్టలను చేసిన శ్రీమన్నారాయణుడే పరమపురుషుడని, అతని సత్తను ఈ లీలలే సాధించగలిగినవి - అని ఈ పాశురంతో తెలిపినట్లయింది.

(3) **పారళవు మోరడివైత్తోరడియుమ్ పారుడుత్త,**
నీరళవుమ్ శెల్ల నిమిర్న్దదే, - శూరురువిన్
పేయళవు కొణ్డ పెరుమాన్ అఱికిలేన్,
నీ యళవు కొణ్డ నెఱి

ఓర్ అడి=సాటి లేని ఒక గొప్ప శ్రీపాదమును, పార్ అళవుమ్ వైత్తు = భూమి యున్నంతవరకు ఉంచగా, ఓర్ అడియుమ్ = వేఱొక శ్రీపాదమును, పార్ ఉడుత్త = అండమును చుట్టియున్న, నీర్ అళవుమ్ = ఆవరణజలమువరకు, శెల్ల = పోవునట్లు, నిమిర్న్దదు = పెరిగినది, శూర్ ఉరువిన్ పేయ్ = దైవకాంత రూపమును కల, పిశాచియైన పూతనయొక్క, అళవు కణ్డ = (ప్రాణముల) అవధిని చూచిన (వధించిన), పెరుమాన్ = ఉపకారకుడా, నీ అళవు కణ్డ నెఱి = నీవు చేసి పూర్తి కావించిన చేష్టితములను, అఱికిలేన్= లెక్కించి తెలిసికొనలేను.

అవతారిక :- "ఎవ్వులకమ్ నీరేఱ్ఱదు?" అనుచు గత పాశురములో లోకములను కొలిచిన చేష్టితములనుగూర్చి మనస్సున అభినివేశమును పొంది, వానిని అనుభవింప

ప్రారంభించినపుడు, వానిని పూర్తిగా అనుభవింపలేక, వానిలోనే (చిక్కుపడి) యుండి ఆళ్వార్లు తడబడుచున్నారు.

వ్యాఖ్య:- (ఓరడి) – సాటి లేని పాదమును – అని అర్థము. లోకములో కన్పించు పాదములకంటె మిక్కిలి గొప్ప అందమును కల ఒక శ్రీపాదమును – అని భావము.

(పారళవుమ్ వైత్తు) – భూమియున్నంతవరకు వ్యాపించునట్లు అని అర్థం. గుఱ్ఱము కళ్ళెమును పట్టి లాగి నియంత్రించునట్లు, లాగిపట్టి ఉంచి. (కష్టముగా పరిమితము చేసి) – అని భావము. వృద్ధి చెందుచు పోవునట్టి శ్రీపాదము ఇంకను వృద్ధికాకుండ భూమివరకే ఉండునట్లు నిలువరించుటలో గల క్లేశమును (**'ఉమ్'** అనునది) ఈ ప్రయోగము తెలుపుచున్నది. **"పడిక్కళవాక నిమిర్త్త నిన్ పాదపఙ్కయమ్"** (తిరువాయ్–9–2–2) అనుచు నమ్మాళ్వార్లును ఈ విషయమును తెలిపిరి.

(ఓరడియుమ్) – "ఆ పాదమునకు సాటి ఈ పాదమే. ఈ పాదమునకు సాటి ఆ పాదమే" అనునట్లు పైకి ఎత్తిన వేఱొక పాదము.

(పార్ ఉడుత్తు నీరళవుమ్ శెల్ల నిమిర్న్దదే) అండభిత్తిని చుట్టియుండు ఆవరణజలమువరకు పెరిగినదికదా! **"పార్"** – బ్రహ్మాండము అని అర్థము. లేక, **'పార్'** అనునది భూమిని చెప్పుచున్నదని గ్రహించిన, **"కణ్ణార్ కడలుడుక్కై"** (శిఱియ తిరుమడల్) అనునట్లు క్రింద భూమివరకు ఉంచబడిన ఆ శ్రీపాదమే భూమిని చుట్టియున్న సముద్రము వరకు వ్యాపించునట్లు వృద్ధి చెందినది – అనియును చెప్పవచ్చును.

(శూర్ ఉరువిన్ పేయ్) – "శూరుమ్ అణఙ్గుమ్ దెయ్వప్పెణ్ పెయర్". అను తమిళనిఘంటువు వచనమునుబట్టి **"శూర్"** అనునది దైవకాంతను తెలుపును. ఇది ఇచట **"దెయ్వనఙ్గై యశోదై"** (పెరుమాళ్ తిరు–7–5) అని కీర్తింపబడిన యశోదను నిర్దేశించును. యశోదరూపముతో వచ్చిన పిశాచి అని – అర్థము. దైవకాంతవలె అందమైన రూపమును గ్రహించిన పిశాచి – అనియును భావము. **"విద్యాధరోఽప్సరసో యక్ష గంధర్వకింనరాః... పిశాచో దేవయోనయః"** (అమరకోశము) అనెడి అమరనిఘంటువు ప్రకారము పిశాచములు దేవయోనిజులగుటచే **"శూరురువిన్ పేయ్"** అనబడినదని పెరియవాచ్చాన్ పిళ్ళై నిర్వాహము.

(పేయళవు కణ్డ) – ఆ పిశాచియొక్క చెడ్డ తలపు ఆమె విషయముననే ఫలించునట్లు ఆమె ఆయుస్సునకు అవధిని చూచిన –అని అర్థము.

(పెరుమాన్) – ఈ కార్యముచే లోకమునకు నాథుడగు నిన్ను ఈ లోకమునకు ఇచ్చి, ఉపకారము చేసినవాడా! **"స్తన్యం తద్విషసంమిశ్రం రస్య మాసీత్"** (హరివంశమ్ –65) (విషము కలిసిన ఆ చనుబాలు లోకగురువగు కృష్ణునకు రస్యమయ్యెను) అనిన

తరువాత **"జగద్గురోః"** అని చనిపోయి బ్రదికినవారివలె. "మహర్షి అపుడు మఱల జగత్స్వామి అయ్యెను" – అని పల్కిరికదా మహర్షులు.

(పెరుమాన్) – ఇతనికి ఏమి సంభవించునో! అని భయపడి యుండు నన్ను పూతనను చంపిన చేష్టితముచే సృష్టించి, కాపాడినవాడా! అనియును అర్థము.

(అఱికిలేన్ నీ అళవు కణ్డ నెఱి) – నీవు లోకములను కొలిచిన ఈ చేష్టితమును నేను "ఈ రీతిలో నీవు కొలిచితివి" అని తెలియలేను. దీనిని అనుసంధించునపుడంతట **"కాలాఴుమ్ నెఞ్జళియుమ్"** (పెరియతిరువ–34) అనునట్లు నేను అభినివేశమును పొందుట తప్ప, దీనిని ఇదమిత్థముగా లెక్కించి తెలిసికొనలేను – అని తాత్పర్యము. లేక, మహాబలిచే అపహరింపబడిన భూమిని కొలిచి, దానిని నీ శ్రీపాదముల క్రిందగొని, పూతనను చంపినట్లే, నా విరోధులను పోగొట్టి అనాదికాలముగా సంసారియై తిరిగు నన్ను ఏ విధముగా సంస్కరించి, స్వీకరించితివి! అనునది తెలియలేదు – అనియును చెప్పవచ్చును. **"ఇవళై ఉన్ మనత్తాలెన్ నినైత్తిరున్దాయ్?"** (పెరియతిరు–2–7–1) అను రీతిలో నా విషయములో ఏ దారిని నిశ్చయించితివి–అనుటను తెలియలేను–అనియును అర్థము.

ఈ పాశురముయొక్క సారమేమనగా – భగవానుడు ఎవరినైనను పరిచ్ఛేదింప గోరినపుడు అతనికి ఏ కష్టమును లేదు. అతనిని ఎవరైనను తమ ప్రయత్నముద్వారా పరిచ్ఛేదింప ప్రయత్నించినచో, వారు పూతనవలె ముగిసిపోవుదురు – అని.

పెరియ–అవ:- మూన్ఱామ్పాట్టు. (పారిత్యాది) అప్పూమియై యడైయ అళన్దానెన్ఱు ఇవనుక్కు ఈశ్వరత్వమ్ శొల్ల అళక్కైక్కు విషయముణ్డాకిలన్ఱో? ఎన్గిఱార్.

(పారళవు మోరడి వైత్తు) భూమియుళ్ళ వళవుమ్ ఓరడి వైత్తు.

(ఓరడియుమ్) వైత్త అడియై చ్చొల్లవుమామ్; మగ్ఱై అడియాకవుమామ్.

(పారుడుత్త) "పౌవ నీరుడై యాడైయాక చ్చుఱ్ఱి" ఎన్గిఱపడియే భూమియై ఆవరిత్త జలత్తై క్కడన్దు ఎన్నవుమామ్. మేలిల్ అణ్డత్తై చ్చూళ్న్ద జలత్తళవుమ్ శెన్ఱతు ఎన్నవుమామ్.

(శూరురువిత్యాది) "శూరణఙ్గుమ్ తెయ్వ ప్పెణ్" ఎన్గిఱపడియే – విలక్షణమాన వడివు ఎన్గిఱతు. పేయై "తెయ్వ ప్పెణ్" ఎన్నలామో? ఎన్నిల్, "పిశాచా...దేవయోనయః" ఎన్ఱు – పిశాచఙ్గళైయుమ్ దేవయోనియిలే కూట్టుకైయాల్, ఆమ్.

(పేయళవు కణ్డ) పేయాక పరిచ్ఛేదిత్త. పేయాక పరిచ్ఛేదిక్కై యావతు – ముడిక్కై ఎన్ఱు పొరుళామిఱే.

(పెరుమాన్) పూతనైయై ముడిత్తు, ఒరు శేషియై జగత్తుక్కు త్తన్దాయ్. "స్తన్యం తద్విషసమ్మిశ్రం రస్య మాసీ జ్జగద్గురోః".

(అతికిలే నిత్యాది) నీ శెయ్‌త ఓరో శెయలై ఎన్నాల్ పరిచ్ఛేదిక్కప్పోకిఱతిల్లై. అన్ఱియే, మహాబలియాలే అపహృతైయాన భూమియై యళన్దు ఉన్‌తిరువడికళిల్ ఇట్టు క్కొణ్డాఱ్పోలే ఎన్నై ఉన్‌తిరువడికళిలే యిట్టుక్కొణ్డు, పూతనైయై ప్పోక్కి నాఱ్పోలే ఎన్నుడైయ విరోధియై ప్పోక్కి, ఎన్నై విషయీకరిత్తపడి అతికిలేన్-ఎన్నవుమామ్.

పారళవుమ్ - అళవిలే కుఱై తాఙ్గిన అరుమై. ఉడుత్త నీరళవుమ్ - ఆవరణ జలమ్. పేయళవు - ఎల్లై. పెరుమాన్ - అచ్చెయలాలే ఎన్నై యుణ్డాక్కినవన్. నీ శిలరై ప్పరిచ్ఛేదిక్క మ్బోతు వరుత్త మిల్లై. ఉన్నై ప్పరిచ్ఛేదిప్పార్ ముడిన్దే పోమిత్తనై. తాయై ప్పేయాక్కిన పడి. నీ అళవిట్టు వైత్త ఉపాయమ్ ఉణరాతొళ్ళియ పుణ్ణుకిఱాయో? ఉణర పుణ్ణుకిఱాయో?

అరు - మూన్ఱామ్బాట్టు. కీఴ్ప్పొన్న ఇరణ్డుక్కుమ్ అనుగుణమాక ఇరణ్డర్థమ్ అరుళిచ్చెయ్ కిఱార్ (పావనీరిత్యాది). పార్-భూమియాదల్, అణ్డభిత్తియాదల్. ఆవరిత్త జలమ్ - శుద్ధోదకమ్. నెతి - శెయ్యాతల్; ఉపాయమాతల్. కుఱై తాఙ్గుకై - కడివాళత్తై విట్టు ప్పిడిక్కుమాప్పోలే మట్టిలే నిఱుత్తుకై. ఎల్లై కాణ్డై - ముడిక్కై. అళన్దతైయుమ్ పేయై ముడిత్తతైయుమ్ పఱ్ఱి అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (నీ శిలరై యిత్యాది).

నమ్బిళ్ళై-మూన్ఱామ్ పాట్టు:- ఇవ్వో అపదానఙ్గళ్ ఎల్లామ్ వేణుమో?, ఇతుక్కు అవనే నిర్వాహకన్ ఎన్నైక్కు. అతిమానుషమాన ఒరు శెయలుమ్ అమైయాతో? ఎన్గిఱార్.

(పారళవుమ్ ఓరడి వైత్తు) - పూమి యుళ్ళవళవుమ్ ఒరు తిరువడియై వైత్తు.

(ఓర్ అడియుమ్ పార్ ఉడుత్త నీర్ అళవుమ్ శెల్ల నిమిర్న్దదే) అన్ద ఓర్ అడియుమ్ "పావనీర్ ఉడై ఆడైయాక చ్చుఱ్ఱి," ఎన్గిఱపడియే నీరై వుడైయావుడైయ పూమియళవుమ్ శెన్ఱు వరమ్బుఱ్ఱాయ్ఱ్ఱు. అజ్ఞనన్ఱిక్కే ప్రాధాన్యత్తాలే పూమి యడఙ్గచ్చొల్లి, అతై ఒరు తిరువడియాలే అళన్దానాయ్, మఱ్ఱై ఒరు తిరువడియుమ్ "నీర్ అళవుమ్ శెల్ల నిమిర్న్దదు" ఎన్గైయినాలే ఆవరణజలత్తై యుడైత్తాన అణ్డత్తళవుమ్ శెల్ల వళర్న్దదు - ఎన్నవుమామ్. "అణ్డమ్ మోళై ఎళ్ళ" ఎన్నక్కడవదిఱే.

(శూర్ ఉరువిల్ ఇత్యాది) - "నీ నిన్ఱ నిలైక్కు మేలే మాఱి ఓర్ అడి యిడుకైక్కు ఇడఙ్గాణామైయాలే నీయుమ్ అవఱ్ఱై అళన్దుకొణ్డాయ్-ఎన్ఱు శొల్లుకిఱ ఇతు "నాన్ అతికిలేన్" - ఎన్నాన్. ఉమక్కు అఱియప్పోకా తొళ్ళివాన్ ఎన్? ఎన్నిల్, (శూర్ ఉరువిల్ పేయళవు కణ్డ పెరుమాన్) - ఇదువన్ఱో ఉన్నై అళవుపడుత్తి అఱియప్పుకువార్ పడుమ్ పాడు! ఎన్గిఱార్. ఒరువరాలే అళవిట్టు అఱియలాయో, నీ యిరుక్కిఱదు!

(శూరురువిల్) - "శూరుమ్ అణఙ్గుమ్ దెయ్‌వప్పెణ్" ఎన్నక్కడవదిఱే. అతాకిఱదు - యశోదైప్పిరాట్టియుడైయ వడివై క్కొడువన్దు తోఱ్ఱినపడి. "దెయ్‌వనఙ్గై యశోదై"

ఎన్నక్కడవదిఱే! విలక్షణమాన వడివైయుడైయ పేయ్ - ఎన్నవుమామ్. అతు ఆమో? ఎన్నిల్, "పిశాచో.... దేవయోనయః" ఎన్ఱు పిశాచఙ్గళైయుమ్ దేవయోనియిలే కాట్టుకైయాలే ఆమ్.

(పేయళవు కణ్డ) పేయాక పరిచ్ఛేదిత్త. అదావదు - ముడిక్కై. అవన్‌తన్నై ప్పరిచ్ఛేదిత్తు ముడిప్పతాక వన్ద అదుతన్నై పరిచ్ఛేదిత్తు ముడిత్తువిట్టానాయిఱ్ఱు. నీ శిలరై పరిచ్ఛేదిక్కుమ్‌పోదు వరుత్త మిల్లై. ఉన్నై ప్పరిచ్ఛేదిప్పార్ ముడిన్దేపో మిత్తనై.

(పెరుమాన్) - వన్ద విరోధత్తై మాఱ్ఱి జగత్తుక్కు ఒరు శేషియై యుణ్డాక్కినవనే. "స్తన్యం తద్విషసమ్మిశ్రం రస్య మాసీ జ్జగద్గురోః".

(అతికిలేన్ నీ యళవు కణ్డ నెతి) - నీ నినైత్తిరుక్కిఱ ప్రకారమ్ ఏదో? ఎన్ఱు నాన్ అతికిలేన్. ఉణరాదొళ్ళియ పుణ్ణుకిఱాయో! ఉణర పుణ్ణుకిఱాయో! నీ శెయ్‌ద ఓరో శెయలై ఎన్నాల్ పరిచ్ఛేదిక్క ప్పోకిఱతిల్లై - ఎన్నవుమామ్. మహాబలియాలే అపహృతమాన పూమియై అళన్దు.

(ఉన్) తిరువడికళిలే యిట్టుక్కొణ్డాప్పోలే ఎన్నైయుమ్ తిరువడికళిలే యిట్టుక్కొణ్డు, పూతనైయై ప్పోక్కినాప్పోలే ఎన్నుడైయ విరోధియై ప్పోక్కి, ఎన్నై విషయీకరిత్తపడి అతికిలేన్ ఎన్నవుమామ్.

అప్పిళ్ళై-అవతారికై-మూన్ఱామ్బాట్టు, "ఎవ్వులకమ్ నీరేఱ్ఱతు?" ఎన్ఱు తిరువులకళన్ద రుళిన దివ్యచేష్టితత్తిలే తిరువుళ్ళమ్ శెన్ఱు, అతై అనుభవిక్కప్పుక్క విడత్తిల్ నిలైకొళ్ళ మాట్టామల్, అతిలే కిడన్దలైకిఱార్.

ఓరడి - అతిలోకమాన అళ్ళకైయుడైయ ఒరు తిరువడియై, పారళవుమ్ - "పడిక్కళవాక నిమిర్త్త" ఎన్గిఱ పడియే భూమియుళ్ళవళవుమ్, వైత్తు - నిఱుమ్బుడి కుఱై తాఙ్గివైత్తు, ఓరడియుమ్ - అత్తోడు వికల్పమ్ పణ్ణలామ్బడియాన మఱ్ఱై యొరు తిరువడియుమ్, పార్ - అణ్డకటాహత్తై, ఉడుత్త - శూళ్న్ద, నీరళవుమ్ - ఆవరణ జలత్తళవుమ్, శెల్ల-శెల్ల, నిమిర్న్దతే - వళర్న్దతిఱే, శూరురువిన్ - తన్‌వడివై మఱైత్తు త్తెయ్‌వనఙ్గైయాన యశోదైవడివు కొణ్డు వన్ద, పేయ్ - పూతనైయై, అళవు కణ్డ - అవళ్‌నినైవు అవళోడే పోమ్బడి యళవిట్టు ముడిత్త శెయాలాలే, పెరుమాన్ - జగత్తుక్కు శేషియాన ఉన్నై నోక్కి త్తన్దవనే, నీ - నీ, ఆళవు కణ్డ - అళన్దుకొణ్డ, నెతి - వళ్ళియై, అతికిలేన్ - ఇన్నపడి ఎన్ఱు అఱియమాట్టుకితిలన్. ఇచ్చెయలై అనుసన్ధిత్తాల్ అతిలే ఆళ్ళఙ్గాల్పుడుమతొళ్ళియ అళవిట్టు అనుభవిక్కమాట్టుకితిలేన్ ఎన్ఱు కరుత్తు. "శూరు మణఙ్గు న్దెయ్‌వప్పెణ్‌పెయరర్" ఎన్ఱు తివాకరన్. "పేయళవు కణ్డ" ఎన్ఱ ఇత్తాల్ స్వయత్నత్తాలే అవనై యతియప్పుకిల్ పూతనై పట్టతు పడువరెన్ఱు కరుత్తు. "అతికిలేన్

నీ యళవు కణ్డ నెఱి” ఎన్గిఱతు – నీ యెన్ తిఱత్తిల్ నినైత్తిరుక్కిఱతు ఎన్న ఎన్ఱు అఱికిఱిలేన్” ఎన్ఱుమామ్.

దివ్యార్థ–(పొరళవుమ్) – ఎమ్బెరుమానుడైయ దివ్యచేష్టితఙ్గళ్ పలవఱ్ఱిలుళ్ళుమ్ ఉలకళన్ద శరితైయిలే నమ్ ఆழ்వార్కళ్ అధికమాక ఈడుపడువార్కళ్. విశేషిత్తు, ముదలాழ்వార్కళ్ మికవు మధికమాక ఈడుపడువార్కళ్. కీழ்ప్పాట్టిల్ “ఎవ్వులకమ్ నీరేఱ్ఱతు?” ఎన్ఱు అన్ద చ్చెయలై శిఱుతు ప్రస్తావిత్తమాత్రత్తిలే అతిలే తిరువుళ్ళమ్ మికవుమ్ అవగాహిక్క ప్పెఱ్ఱు, అన్ద వరలాఱ్ఱై ప్పేశి అనుభవిక్క తొడఙ్గి, నిలైకొళ్ళ మాట్టామల్ నిన్ఱు తళుమ్బుకిన్ఱార్.

(శూరురువిల్ పేయళవు కణ్డ పెరుమాన్) ఎన్బదు సమ్బోధనమ్(విళి). తమదు వల్లమైయాల్ ఎమ్బెరుమానై అళవిట్టు క్కాణవేణు మెన్ఱు నినైప్పవర్కళ్, పూతనై పట్టపాడు పడువర్కళ్, ఎన్బదు తోన్ఱ ఇన్ద సమ్బోధన మిడుకిన్ఱార్. ఉన్నై ముడిప్పదాక వన్ద పూతనైయై ముడిత్తపిరానే! నీ మావలిపక్కల్ మూవడి మణ్ నీరేఱ్ఱు ప్పెఱ్ఱు ఒరు తిరువడియై ప్పూమిప్పరప్ప డఙ్గలుమ్ మలర వైత్తు, మఱ్ఱొరు తిరువడియై మేలిల్ అణ్డత్తై చ్చూழ்న్ద ఆవరణజలత్తళవుమ్ శెల్లవైత్తు ఉలకళన్ద విధత్తై యాన్ అఱికిన్ఱిలేన్ – ఎన్గిఱార్.

అళప్పదావతు – అళక్కిఱవన్ తాన్ నిన్ఱవిడన్తవిర, మఱ్ఱోరిడత్తిల్ మాఱి క్కాల్ ఇడుతల్ – ఎన్ఱు ఉలకత్తిలే నామ్ కాణ్గిఱోమ్. ఓరిడత్తిలేయే నిన్ఱుకొణ్డిరుప్పతై అళప్పదాక యారుమ్ శొల్లమాట్టార్కళ్. ఆకవే, ఎమ్బెరుమాన్ ఉలకళన్దాన్ – ఎన్ఱు పలరుమ్ శొల్లుకిఱార్కళే! ఇదు ఎప్పడి పొరున్దుమ్? ఒరు తిరువడిక్కు క్కీழ்ఉలకముమ్, మఱ్ఱొరు తిరువడిక్కు మేలులకముమ్ సరిసమమాక ఇడమాక పోన్దువిట్టపడియాల్, మాఱి మాఱి అడియిడువదఱ్కు అవకాశమే యిల్లైయాదలాల్, అళన్దానెన్బదు ఎఙ్గనే శేరుమ్? ఎన్ఱు ఒరు చమత్కారమాక ప్పేశువార్ పోల, “నీ అళవు కణ్డ నెఱి అఱికిలేన్” ఎన్గిఱార్. ఇదనైయే నమ్మాழ்వార్ తిరువిరుత్తత్తిల్ – “ఒరు కழல் పోయ్ నిழல் తర ఎల్లా విశుమ్బుమ్ నిఱైన్దదు... అழఱలర్ తామరైక్కణ్ణన్ ఎన్నో విఙ్గళక్కిన్ఱదే!” (58) ఎన్ఱ పాశురత్తిలే – “అళక్కైక్కు ఒరు అవకాశమ్ కాణ్గిఱిలోమ్! నిన్ఱనిలైయిలే నిన్ఱారై అళన్దార్ ఎన్నవొణ్ణాదితే! అడి మాఱియిడిలితే అళన్దదావదు! ఇవనిఙ్గు అళన్దానాక ఒన్ఱుమ్ కాణ్గిఱిలోమే!” ఎన్ఱుళ్ళ పెరియవాచ్చాన్ పిళ్ళైయిన్ శ్రీసూక్తికళుమ్ ఇఙ్గే అనుసన్ధిక్కత్తక్కన.

“నీ అళవు కణ్డ నెఱి అఱికిలేన్” ఎన్బదఱ్కు మఱ్ఱుమ్ శిలవకైయాకవుమ్ పొరుళ్ కూఱువర్. అళవు కాణ్గైయావదు – అళక్కై.

(శూరురువిఱ్పేయళవు కణ్డ) – “శూరు మణఙ్గుమ్ దెయ్వప్పెణ్పెయర్”. ఎన్బదు నిఘంటు. పూతనై ఎన్నుమ్ పేయ్మకళ్ దెయ్వప్పెణ్ణురువాక వన్దాళో? ఎన్నిల్,

కణ్ణపిరానుక్కు త్తాయాకియ యశోదైపోల వడివెడుత్తు వన్దాళాకైయాలుమ్, అయ్యశోదైయై “దెయ్వ నఙ్గై” (పెరుమాళ్–7–5) ఎన్ఱు కులశేఖరప్పెరుమాళ్ కూఱప్పట్టిరుక్కైయాలుమ్, “శూరురువిన్ పేయ్” ఎన్న కుఱైయిల్లై – ఎన్గై. అన్ఱి, పదినెణ్ దేవగణత్తిల్ పేయుమ్ ఒన్ఱాక క్కూఱప్పట్టిరుత్తల్ పఱ్ఱియుమ్ “శూరువిన్ పేయ్” ఎన్ఱారాకవుమామ్. “పేయళవు కాణ్గై” యావతు – అవళుడైయ ఆయుళిన్ అళవై క్కణ్డు విడుతల్. కొల్లుదలై క్కూఱియ వాఱు. కణ్ణపిరానై క్కొల్లుమాఱు కంసనాల్ ఏవప్పట్ట పూతనై ఎన్నుమ్ పేయ్చ్చి తన్ ములైయిలే విషత్తై త్తడవిక్కొణ్డు యశోదైపోలే వడివెడుత్తు త్తిరువాయ్ప్పాడిక్కు వన్దు, తొట్టిలే తూక్కిక్కొణ్డిరున్ద శ్రీకృష్ణశిశువై ఎడుత్తు, నఞ్జు తీఱ్ఱియ ములైయై ఉణ్ణక్కొడుక్క, పేయ్ ఎన్ఱఱిన్ద పెరుమాన్ ములైప్పాలోడు, అవళుయిరైయుమ్ ఉఱిఞ్జి, ఉణ్డిట్టనన్ ఎన్ఱు వరలాఱు ప్రసిద్ధమ్.

దివ్యార్థ:–అను:–(పొరళవుమ్) – భగవానుని దివ్యచేష్టితాలు పెక్కింటిలో లోకాలను కొలిచిన చరిత్రలోనే మన ఆళ్వార్లు ఎక్కువగా అభినివేశాన్ని పొందుతారు. విశేషించి ముదలాళ్వార్లు చాలా అధికంగా అభినివేశాన్ని పొందుతారు. గడచిన పాశురంలో **“ఎవ్వులకమ్ నీరేఱ్ఱతు?”** అని ప్రస్తావించినంతమాత్రంలోనే ఆ లీలలో మనస్సు చాలా అవగాహించి, ఆ వృత్తాంతాన్ని కీర్తించి, అనుభవించాలని ప్రారంభించి, భక్తిపారవశ్యంవల్ల నిలువలేక తడబడుతున్నారు.

(శూరురువిల్ పేయళవు కణ్డ పెరుమాన్) అనేది సంబోధన (విళి). తన సామర్థ్యంతో భగవానుని పరిచ్ఛేదించి గ్రహించాలని తలచేవారు పూతన పొందిన పాట్లు పడతారు – అనే విషయం స్ఫురించేటట్లు ఆళ్వార్లు ఈ సంబోధనను చేశారు. నిన్ను ముగించాలని (సంహరించాలని) వచ్చిన పూతనను (జీవితాన్ని) ముగించిన స్వామీ! నీవు మహాబలిదగ్గఱ మూడడుగుల నేలను జలధారాపూర్వకంగా పొంది, ఒక పాదాన్ని భూమి విస్తీర్ణాన్ని అంతటిని వ్యాపించేటట్లు ఉంచి, వేఱొక పాదాన్ని పైన బ్రహ్మాండాన్ని చుట్టి ఉన్న ఆవరణజలంవరకు వ్యాపించేటట్లు చేసి, లోకాలను కొలిచిన రీతిని నేను తెలియలేను సుమా! అని అంటున్నారు.

కొలవడం అంటే – కొలిచేవాడు తాను ఉన్నచోటులో కాకుండా వేఱొక చోటుకు మార్చి కాలును పెట్టడం – అని లోకంలో మనం చూస్తున్నాము. ఒకే చోటనే నిలచి ఉండడాన్ని కొలవడం అని ఎవరూ అనరు. అందువల్ల, భగవానుడు **“ఉలకళన్దాన్”** (లోకాలను కొలిచాడు) అని పలువురు అంటున్నారే! ఇది ఏవిధంగా సరిపోతుంది? ఒక పాదానికి క్రిందలోకం, వేఱొక పాదానికి పైలోకం సరిసమంగా అయిన చోటుగా చాలడంవల్ల మాఱి మాఱి పాదాలను పెట్టడానికి అవకాశమే లేదు. కాబట్టి **“అళన్దాన్”** అనేది ఏ విధంగా తగినది? అంటూ చమత్కారంగా పలికే వారివలె **“నీ అళవు కణ్డ**

నెఱి అఱికిలేన్" అని అన్నారు. దీనినే నమ్మాళ్వార్లు తిరువిరుత్త ప్రబంధంలో **"కఱ్ఱుల్ తలమొన్ఱే నిలముఱ్ఱుదాయిఱ్ఱు ఒరు కఱ్ఱుల్ పోయ్ నిఱ్ఱుల్తర ఎల్లా విశుమ్బుమ్ నిఱైన్దదు.... అఱ్ఱఅలర్ తామరైక్కణ్ణన్ ఎన్నో విఙ్గళక్కిన్ఱతే"** (58) అనే పాశురంలో వివరించారు. ఇక్కడ తమ వ్యాఖ్యానంలో "కొలువడానికి ఒక అవకాశాన్ని కూడా చూడలేము. నిలుచున్న స్థితిలోనే ఉన్నవారిని కొలిచాడని అనరాదుకదా! పాదాలను మార్చి మార్చి పెడితేకదా కొలువడం అవుతుంది. ఇతడిక్కడ కొలిచినట్లుగా ఏమీ చూడలేమే!" అనే పెరియవాచ్చాన్ పిళ్ళై పల్కి శ్రీసూక్తులు అనుసంధేయాలు.

"నీ అళవు కణ్డ నెఱి అఱికిలేన్" – అనే దానికి ఇంకా కొన్ని విధాలుగా అర్థం చెబుతారు. **"అళవు కణ్డ"** అనగా – కొలవడం. **(శూరురువిల్ పేయళవు కణ్డ) – "శూరు మణఙ్గుమ్ దెయ్‌వప్పెణ్ పెయర్"** (**"శూరు, అణఙ్గు"** అనేవి దైవకాంతల పేర్లు) అని నిఘంటువాక్యం. పూతన అనే పిశాచికాంత దైవకాంతరూపంలో వచ్చిందా? అంటే, శ్రీకృష్ణునికి తల్లి అయిన యశోదాదేవివలె రూపాన్ని ధరించి వచ్చింది కాబట్టి, ఆ యశోద **"దెయ్‌వనఙ్గై"** అని కులశేఖరప్పెరుమాళ్‌చే కీర్తింపబడడంవల్ల, **"శూరువిల్ పేయ్"** అని అనడంలో తప్పు లేదు–అని భావం. లేక, 18 విధాలైన దైవగణాలలో పిశాచిగణం కూడా ఒకటిగా చెప్పబడడంవల్లకూడా **"శూరురువిన్ పేయ్"** అని అన్నారని కూడా చెప్పవచ్చు. **"పేయళవు కణ్డ"** అని అంటే ఆమె ఆయుస్సు అంతాన్ని చూచిన – అని అర్థం. (అంటే) వధించిన అని భావం. శ్రీకృష్ణుణ్ణి వధించమని కంసునిచే ప్రేరేపింప బడిన పూతన అనే పిశాచి తన స్తన్యానికి విషాన్ని పూసికొని, యశోదవలె రూపాన్ని ధరించి రేపల్లెకు వచ్చి, తొట్టిలో నిద్రపోతున్న శ్రీకృష్ణుణ్ణి ఎత్తుకొని, విషం పూసిన తన స్తన్యాన్ని తాగించాలని శ్రీ కృష్ణునకు ఇవ్వగా, ఆమె పిశాచి అని గ్రహించిన స్వామి ఆమె స్తనక్షీరంతో పాటు ఆమె ప్రాణాన్నికూడా పీల్చివేశాడనే వృత్తాంతం ప్రసిద్ధం.

(4) నెఱి వాశల్ తానేయాయ్ నిన్ఱానై, ఐన్దు
పొఱివాశల్ పోర్‌క్కదవమ్ శాత్తి, – అఱివానామ్
ఆలమర నిఴ్ఱ లఱమ్ నాల్‌వర్‌క్కన్ఱురైత్త,
ఆల మమర్ కణ్డత్తరన్

అన్ఱు = ఆనాడు (పూర్వమొక సమయమున) ఆలమర నిఴ్ఱల్ = వటవృక్షచ్ఛాయలో, నాల్‌వర్‌క్కు = అగస్త్య, దక్ష, పులస్త్య, కశ్యపులను నల్గురకు, అఱమ్ ఉరైత్త = ధర్మమును ఉపదేశించినవాడు, ఆలమ్ అమర్ కణ్డత్తు = విషమును గ్రహించియున్న కంఠమును కలవాడును అగు, అరన్ = శివుడు, ఐన్దు పొఱి వాశల్ = అయిదు జ్ఞానేంద్రియములను కల్గిన ద్వారములలో, పోర్ క్కదవుమ్ – మూయుటకు వీలుకాని తలుపులను, శాత్తి= మూసి, నెఱి వాశల్ తానే ఆయ్ నిన్ఱానై = ఉపాయము, ఉపేయమును తానే అయియున్న

స్వామిని, అఱివాన్ ఆమ్=తెలిసికొన గల్గునా! (తెలిసికొనలేడు).

అవతారిక:– మీకు తెలియక పోయినచో, పోనిండు. సర్వజ్ఞుడని చెప్పబడువాడై, దక్షిణామూర్తిరూపములో ఇతరులకు ఉపదేశించు శివుడైయినను ఇతనిని తెలిసెనా! అనగా, "పరమపురుషుని దయచే ఏర్పడిన జ్ఞానవైశద్యముచే ఏ కొఱత లేకుండ ఉండునట్టి నేను కూడ అతని మహిమ అనెడు సముద్రములో ఈది తీరమును చేరలేక తడబడుచున్నాను. స్వప్రయత్నముచే తపస్సును చేసి పొందిన జ్ఞానశక్తులను గొప్పగా భావించి, తాను తెలియుటకు, ఇతరులకుపదేశించుటకును ఒకడు ప్రయత్నించుటయా? ఏమి అతని బుద్ధిహీనత! అనుచు రుద్రుడు తనయందు ఆచార్యపదవిని ఆరోపించు కొనుటను ఆళ్వార్లు నిరసించుచున్నారు.

వ్యాఖ్య :– (ఆలమరనిఴ్ఱల్) తాను తపస్సుచేసిన వటవృక్షము నీడలో–అని అర్థము. భగవానునిగూర్చి తపస్సును చేసి, ఇపుడే (రుద్రుడు) అతడు జ్ఞానమును పొందియున్నాడు. ఇంతలో శిష్యులకు ఉపదేశించుటకు సిద్ధపడిన ఇతని మతిహీనత ఏమి?

(అఱమ్) భగవానుని పొందు దారిని.

(నాల్‌వర్‌క్కు)–అగస్త్యుడు, పులస్త్యుడు, దక్షుడు, మార్కండేయుడు – అను నల్గురు మహర్షులకు.

(ఆలమరనిఴ్ఱల్ అఱమ్ నాల్‌వర్‌క్కు) తాను ఇపుడే తపస్సును చేసి, జ్ఞానమును పొందినవాడు మహర్షులకు ఉపదేశించుటకు ప్రారంభించెను. బృహదారణ్యకము నాల్గవ అధ్యాయములోను, కౌషీతకి మూడవ అధ్యాయములోను జ్ఞానమున గొప్పవాడగు అజాత శత్రువునకు బ్రహ్మజ్ఞానము లేనిబాలాకి ఉపదేశించెను – అనెడి వృత్తాంత మిది – అని పెరియవాచ్చాన్‌పిళ్ళై వ్యాఖ్యానసూక్తి.

(అన్ఱు) – భగవద్విషయములో అక్షరాభ్యాసమును చేసిన ఆనాడే ఆచార్యకమును చేయుటకు దక్షిణామూర్తి ప్రారంభించెనే! అని భావము.

(ఉరైత్త) – భగవద్విషయములో చిరకాలము పరిశీలించినవారు చేయు ఆచార్య కృత్యమును నేను సైతము చేసితినే! అని భావించిన గొప్ప జ్ఞాని అగుటచే, "ఇతడే కదా సర్వజ్ఞుడు!" అనెడి పరిహాసమే ఇచటి తాత్పర్యము.

(ఆలమ్ అమర్ కణ్డత్తు) – అమృతమును పొందినపుడు పుట్టిన హాలాహలము అను విషమును భగవదాజ్ఞచే, **"విషస్య పాత్రేణ రుద్రేణ"** అనుచు ఋగ్వేదము పల్కినట్లు, అతనికి పాత్రస్థానములోనుండి, భుజింపచేసి, దానిని కంఠములో అణచి, దానిచే "కాలకంఠుడు" అను బిరుదును ఘోషింప చేసికొనుచు తిరుగునట్టి ఈ కృత్యమువలె నున్నది ఇతడు ఉపదేశించు దశకూడ – అని భావము.

(ఆలమమర్ కణ్డత్తు) – తమోగుణమునకు తగినట్లు విషభక్షణమును చేయవచ్చునే తప్ప, **"సత్త్వాత్ సంజాయతే జ్ఞానమ్"'** (సత్త్వగుణముచే జ్ఞానము జనించును -భ.గీ-14-17) అనునట్లు సత్త్వగుణకార్యమైన జ్ఞానోపదేశమును చేయుటకు ఇతడా అధికారి! – అని భావము.

(అరన్) – భగవానుడు అంతర్యామియైయుండుటను తెలియక, తానే సంహారకుడనని అభిమానించువాడు తెలియునా! అని అన్వయము. ఎందులకు తెలిసికొన లేదు? అనినచో,

(ఐన్దు పొతి వాశల్) – త్వక్కు, రసన, నేత్రములు, ముక్కు, చెవి–అను అయిదు విధములైన ఇంద్రియములు, శబ్ద స్పర్శరూపరసగంధాదులనెడి విషయములలో వాసనను చూపి, తనతో చేరియున్నవారికి స్వరూపనాశమును కల్గించు యంత్రములవంటివి అగుటచే **"పొతి"** అనబడునట్టి ఇంద్రియ సమూహముల ద్వారములలో,

(పోర్ క్కదవమ్ శాత్తి) ఇంద్రియముల వాకిటిలో తలపులను మూయుటకు ప్రయత్నించినచో, మూయగోరినవారి ముక్కు పైననే వెనుకకు తిరిగివచ్చి తగిలి వారిని, జయించునవియైయున్నవి అవి.

(ఐన్దు పొతి వాశల్ పోర్ క్కదవుమ్) ఒక తలుపును మూసినచో, వేఱొకటి తెఱచుకొనును–అని భావము. **(శాత్తి)** – మిక్కిలి శ్రమపడి మూసి అని అర్థం. శ్రమపడి మూయవచ్చునే తప్ప, తాళము వేయుట వీలుకాదనియు భావము. **(నెఱి)** – తనను పొందుటకు దారి అగు ఉపాయము. **(వాశల్)** – ఆ దారిలో పొందు మోక్షముయొక్క వాకిలి అనెడి ఉపేయమును.

(తానేయాయ్ నిన్ఱానై) – వేఱొకదానిచే సాధింపలేని, ఆ రెండును తానే అయిన సర్వేశ్వరుని.

(అఱివానామ్) తన ప్రయత్నముచే కల్గిన జ్ఞానశక్తులను ఉపయోగించి, తెలియ వలెనని ఉన్నాడా! అట్లున్నచో, అతడు ఎంతటి జ్ఞానహీనుడైయుండవలెను! – అని ఆళ్వార్లు తలచుచున్నారు. భగవానుడు తనను తెలిసికొనుటకు తగిన ఉపాయము తానే అగుటచే, అతని కృపతో తెలియువారికి అతనిని తెలియవచ్చునే తప్ప, ఇంద్రియముల వాకిలియొక్క కవాటములను మూసి, తమ ప్రయత్నముతో తెలిసికొనగోరు వారికి అతడు అర్థము కాడు – అని భావము.

"నెఱివాశల్ తానేయాయ్" అనునపుడు, **"నెఱియాన"** అనగా – స్వరూపాను రూపమైన, **"వాశల్"** – ఉపాయమును తానేయైయున్నవానిని – అను అర్థమునుకూడ గ్రహింపవచ్చును. **"ఆయ్నిన్ఱానై"** అనుటచే మిగిలిన ఉపాయాభాసములవలె సాధ్యము గానుండకుండ, ఇతడు సిద్ధోపాయమైయున్నాడనుటను స్పష్టపడుచున్నది.

(అఱమ్ నాల్వర్క్కురైత్త అరన్ అఱివానామ్) జ్ఞానమును పొందుటకు ముందు శిష్యులను సంపాదించుకొనిన రుద్రుడా తెలియగలడు?

(ఆలమమర్ కణ్డత్తు అరన్ అఱివానామ్) భగవానునిచే కల్గిన విషమును దాల్చు శక్తియును, సంహారశక్తిని కలవాడు – అనునంత మాత్రముననే అతడు తెలిసికొనుట సాధ్యమా! – అనియు భావము.

పరమపురుషుని ఎదిరించునట్టి రుద్రుని ఈశ్వరత్వాభిమానమును తలచి, శ్రీరామప్పిళ్ళై (భట్టర్‌తమ్ములు) ఒకానొక సమయమున రుద్రుని పలు పర్యాయములు నిందించిరట. దానిని వినిన భట్టరు "తమోగుణప్రధానుడగు రుద్రునకు ఈశ్వరత్వాభి మానము ధారకము. సహజముగా రుద్రుడు సాధువైయున్నను, తమోగుణము అతనిని ఈ పాట్లు పెట్టుచున్నది. అందుచే అతనిని వ్యర్థముగా నిందింపకుము!" అని పల్కిరి – అని పెరియవాచ్చాన్‌పిళ్ళై వ్యాఖ్య. అట్లే, ఆళ్వార్లు ఈ పాశురములోవలెనే మఱి కొన్నిచోట్ల రుద్రుని నిందించుటను అతని తమోగుణమును, తత్కార్యమైన ఈశ్వరత్వాభిమానమును నిందించుటలోనే దృష్టిగా గ్రహింపవలెను. సర్వభూతసుహృత్తులగు ఆళ్వార్లు రుద్రునిపై ద్వేషభావమును కలవారు కారుకదా!

పెరియ–అవ – నాలామ్బాట్టు. నీర్ అఱిన్దిలీరాకిల్ ఈశ్వర నఱియానో? ఎన్న, ఎమ్బెరు మాన్ ప్రసాదమడియాక ప్పిఱన్ద అఱివుడైయ నాన్ తడుమాఱానిన్ఱేన్. తపస్సమాధియాలే పెత్ఱ అఱివుడైయవన్ ఉపదేశిప్పతే! ఎన్ఱు క్షేపిక్కిఱార్.

(నెఱి యిత్యాది) నెఱియాన వాశల్. ఉపాయమాన వాశల్ ఎన్నవుమామ్. "నెఱి" ఎన్ఱు – ఉపాయమాయ్, "వాశల్" ఎన్ఱు ఉపేయత్తై చ్చొల్లిత్తాయ్, ఉపాయముమ్, ఉపేయముమ్ తానేయాయ్ నిన్ఱవనై – ఎన్ఱుమామ్. ఇప్పోతు ఇతు శొల్లుకిఱతు – ప్రాప్తి అవనైయొళ్ళియ వుణ్డాకిలన్ఱో, అఱివుమ్ అవనై యొళ్ళియ ఉణ్డావతు–ఎన్నై క్కాక.

(ఐన్దు పొతి వాశల్) ఒన్ఱై యడక్కిల్ ఒన్ఱు తిఱక్కు మెన్నై. నీరై అడైక్కప్పుక్కాల్ ఓరిడ మడైక్క ఓరిడమ్ కోత్తై ప్పడుమాపోలే. "చఞ్చలం హి మనః" ఎన్గిఱపడియే.

(పోర్ కృతవమ్) అడైక్కప్పుక్కాల్ ఒణ్ణాతపడి పోరానిన్ఱ కతవమ్. "శాత్తి" ఎన్ఱతు– అడైక్కప్పోకామైయాలే. "అఱివానామ్" ఎన్ఱు క్షేపిక్కిఱార్.

(ఆలమరనిళ్ళల్) తాన్ తపస్సు పణ్ణిన ఆలమరనిళ్ళలిలే. తాన్ భగవత్సమ్బన్ధమ్ పణ్ణువతుక్కు మున్నే శిష్యపరిగ్రహమ్ పణ్ణువారైప్పోలే, సర్వజ్ఞనాన అజాతశత్రువుక్కు బ్రహ్మజ్ఞాన మిన్ఱియే యిరుక్కిఱ బాలాకి ఉపదేశిత్తాప్పోలే.

(అఱమ్) సమాశ్రయణప్రకారమ్.

(నాల్వర్క్కు) అగస్త్యపులస్త్యాదికళుక్కు.

(ఆలమమర్ కణ్ణత్తరన్) తామస గుణత్తుక్కు చ్చేర్న్దతు శెయ్యుమతల్లతు, "సత్వాత్సఞ్జాయతే జ్ఞానమ్" ఎన్గిఱపడియే కతఱ అవన్ కడవనో? ఎన్గిఱార్?

(నెఱి వాశల్) స్వరూపానురూపమాన ఉపాయ మెన్నుమామ్. (నిన్దానై) సిద్ధమ్.

(శాత్తి) వరున్ది చ్చాత్తలామిత్తనై, తాళిడవొణ్ణాతు, ముకత్తిలే అత్తైయుమ్. నల్లవిషయమ్ కాట్టావిడిల్ కుతఱు కొట్టుమ్. "పరం దృష్ట్వా నివర్తతే". పణ్ణావిడిల్ ఉపాయముణ్డో?

(అఱివానామ్) పడపడెన శిష్షుక్కొళ్ళుమిత్తనై యల్లతు అఱివుక్కు అడైవుణ్డో? శీరామప్పిళ్ళైక్కు భట్టర్, "ఇతువే ధారకమాక ఇరుక్కిఱ సాధువై నలియాతే" ఎన్ఱరుళిచ్చెయ్తార్. నాల్వర్ – దక్షాదికళ్.

(ఆలమరిత్యాది) ఎమ్బెరుమాన్ కొడుత్త వెళిచ్చెఱివుమాత్రత్తైయుమ్, విషహరణ శక్తియైయు జ్కొణ్డు ఇత్తుత్తెయిలే ఇఴియప్పోమో?

అరు – నాలామ్బాట్టు. "ఈశ్వరాత్ జ్ఞాన మన్విచ్ఛేత్" ఎన్ఱు – ఈశ్వరనాక చ్చొల్లప్పట్ట రుద్రన్ అఱియానో? ఎన్న, "అఱివానామ్" ఎన్దైయాలే క్షేప న్తోగ్గ్రుకిఱతు. కోథైప్పడుకై– నెకిఴ్న్దు కరైకై. పణ్ణువతుక్కు – తనక్కుణ్డావతుక్కు మున్నే – ఎన్ఱపడి. "అఱివానామ్" ఎన్ఱు ఇవనుక్కు జ్ఞానహీనత్వమ్ శొల్లుకైయాలే ఇవన్ ఉపదేశిక్కిఱతుక్కు ఇతువు మొరు దృష్టాన్త మరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (సర్వజ్ఞనానవనిత్యాది). అజాతశత్రు – ధర్మపుత్రన్. ఇన్ద విడమ్ తెరియాతు. ఆదిక్కు దక్షప్రజాపతి, కశ్యపప్రజాపతి. కుతఱుకొట్టియాన ఇన్ద్రియఙ్గళ్ ఎప్పోతు నివృత్త మామెన్న, అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (పరం దృష్ట్వా నివర్తతే–యెన్ఱు).

దుర్గ్రహమాన ఇన్ద్రియఙ్గళై నిగ్రహిక్కవేణ్డువానెన్ ఎన్న, అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (పణ్ణావిడిలిత్యాది) సర్వేశ్వరనై యతికైక్కు ఉపాయ ముణ్డో? ఎన్ఱపడి. రుద్రన్ అఱివుకేట్టాలే దురభిమాని ఎన్దైక్కు సంవాదమాక ఓరైతిహ్య మరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (శీరామప్పిళ్ళైక్కు ఇత్యాది) పిళ్ళై, రుద్రనుడైయ దురభిమానత్తై యిట్టు అనేకమాక నిన్దిక్క, "అవనుక్కు అతు ధారక జ్ఞానమ్. అవన్ వఴి ఏన్ పోకిఱీర్?" ఎన్ఱార్ భట్టరెన్ఱపడి. ఇత్తుత్తైయిల్ సర్వేశ్వరనై యతియప్పోమో, అఱివానామ్–ఎన్ఱన్వయమ్.

నమ్బిళ్ళై–నాలామ్ పాట్టు:– అవన్దాన్ తన్ద వెళిచ్చెఱివు ఉడైయ నాన్ ఇన్నుమ్ నీచ్చు నీరిల్ పుక్కాప్పోలే అలమరానిఴ్కు, నాలునాళ్ మూక్కు పుదైత్త ఏగ్గ్రఙ్కొణ్డు ఒరువన్ ఇవ్వస్తువై స్వయత్నత్తాలే కాణ ఒరుప్పడువతే! ఎన్న అఱియామైతాన్! ఎన్గిఱార్. తామ్ ఇప్పొడు పడుకిఱతెన్? తమక్కఱియ త్తట్టుణ్డో! ఎన్నిల్, సఙ్కోచఙ్గళుమ్ పోయ్, సామగ్రియుమ్ కుతైవగ్గ్రాలుమ్, అపరిచ్ఛిన్నవస్తువై పురిచ్ఛేదిక్క వొణ్ణాదితే! పరిచ్ఛేదిక్కప్పోమెన్ఱు ఒరుప్పట్టవైయుమ్ "మహాన్తమ్" ఎన్ఱు కొణ్డు మిణ్ణ ఇత్తనైయితే. కణ్డవిడమ్

కాణు మిత్తనై యన్ఱియే, ఎల్లైకణ్డదాయ్ మీళవొణ్ణాదితే! కడలరుకే ఇరున్దాల్ ఎన్నా, కృదలై మూట్ట కృణ్డాన్ ఆకానే!

(నెఱి వాశల్ తానేయాయ్ నిన్దానై) – నెఱి "ఎన్ఱుకొణ్డు ఉపాయమాయ్", వాశల్ ఎన్ఱుకొణ్డు ప్రాప్యవస్తుతన్నై చ్చొల్లిగ్గ్రాయ్, ఆక – ఇవ్విరణ్డాలుమ్ ప్రాప్యప్రాపకఙ్గళ్ ఇరణ్డుమ్ తానేయాయ్ నిన్ఱవనై. ఇప్పోదు ఇదు శొల్లికిఱదు ఎన్? ఎన్నిల్, ప్రాప్తి అవనైయొఴియ ఉణ్డాకిలన్హో, అఱివు అవనైయొఴియ ఉణ్డావదు – ఎన్దైక్కాక. అన్ఱిక్కే, తన్దామ్ తలైయిలే శిల కిడక్కప్పణ్ణుమ్ సాధనఙ్గళుక్కుమ్ అవన్ అనుగ్రహముమొఴియ ఫలసిద్ధి యిల్లామైయినాలే, నెఱియాన ఉపాయమ్ అవన్ ఎన్గిఱదాకవుమామ్. అతాకిఱదు– స్వరూపానురూపమాన ఉపాయమ్ – ఎన్ఱపడి. (ఆయ్ నిన్దానై) సిద్ధమ్.

(ఐన్దు పొఱివాశల్ పోర్క్కదవుమ్ శాత్తి) – ఇప్పడిప్పట్ట సర్వేశ్వరనై. ఇన్ద్రియనియమనత్తై పుణ్ణి ఒరువన్ అఱివానామ్.

(ఐన్దు పొఱివాశల్) శ్రోత్రాదికళై నినైక్కిఱదు. ఇవగ్గ్రిలే ఒన్ఱు అమైయుమ్కిడీర్, ఇదనాల్ అనుష్ఠిక్కవొణ్ణామైక్కు! "పొఱి" ఎన్గిఱదు ఏదేనుమ్ ఒరు వఞ్చనత్తాలే తన్ పక్కలిలే ఇఴిత్తుక్కొళవగ్గ్రాకై. "పోర్క్కదవుమ్" – ఎన్గిఱదు ఇవనోడు ఎదిర్త్తు వరుకిఱ పడియై చ్చొల్లుకిఱదు. అతాకిఱదు– ఇవన్ నియమిక్క త్తేద, అతుతాన్ కణ్డపడి కైకఴియ త్తేద, ఇప్పడిప్పట్ట అరుమైయై చ్చొల్లుకిఱదు.

(శాత్తి) – తళ్ళిక్కొదు పోన్దుమ్ బన్ధిక్కైయిలుణ్డాన అరుమై యడైయ త్తోగ్గ్రుకిఱదు. ఒన్దై యదైక్కిల్ ఒన్ఱు తిఱక్కు మెన్దై. నీరై యదైక్కప్పుక్కాల్ ఓరిడమ్ అడైక్క, ఓరిడత్తై కోథై పోమాప్పోలే. "చంచలం హి మనః" ఎన్నుమ్బడియే. నల్ల విషయఙ్గళై క్కాట్టావిడిల్ కుదఱుకొట్టుమ్. "పరం దృష్ట్వా నివర్తతే" – పణ్ణావిడిల్ ఉపాయముణ్డో! శిల శెయ్దదామిత్తనైపోక్కి, ఇన్ద్రియఙ్గళై విషయాదికళిల్ పోకాతపడి మూట్ట నియమిక్క ఒరువర్క్కుమ్ ముడియాతు.

(అఱివానామ్) – ఓమ్. ఇన్ద జితేన్ద్రియన్ అఱియానో! ఎన్ఱుకొణ్డు క్షేపోక్తి యిరుక్కిఱపడి.

(ఆలమరనిఴల్) – తాన్ తపస్సు పణ్ణుకిఱ ఆలమరత్తిన్ నిఴలిన్ కీఴ్.

(అఱమ్ నాల్వర్క్కు అన్ఱు ఉరైత్త) – అఱమ్ – సమాశ్రయణప్రకారమ్. నాల్వర్క్కు – అగస్త్య – పులస్త్య – దక్ష – మార్కణ్డేయర్ నాల్వరైయుమ్ వైత్తుక్కొణ్డిరున్దు భగవద్జ్ఞానత్తై ఉపదేశిత్తాన్.

(అన్ఱురైత్త) తాన్ ఎమ్బెరుమానై క్కేట్పదఱ్కు మున్నే శిష్యపరిగ్రహమ్ పణ్ణువారైప్పోలే, సర్వజ్ఞనాన అజాతశత్రువుక్కు బ్రహ్మజ్ఞానమిన్ఱిక్కే యిరుక్కిఱ బాలాకి ఉపదేశిత్తాప్పోలే.

సాధనత్తుక్కు మున్బే ఫలమ్‌కొళ్ళ ఆశైప్పడువతే! తామసకార్యత్తై క్కొణ్డు, "సత్త్వాత్ సఞ్జాయతే జ్ఞానమ్" ఎన్గిఱ సాత్త్వికఫలత్తై ఆశైప్పడువతే!

(ఆలమర్ కణ్డత్తరన్) – సర్వేశ్వరన్ కడల్ కడైన్దపోతు అవన్ శొల్ల అన్ద విషత్తై క్కణ్డత్తిలే తరిత్తానాయిఱ్ఱు. ఇవైకిడీర్ ఇవనుడైయ అభిమానత్తుక్కు హేతు. తన్నిడత్తిల్ అఱివిలే శిఱితు కుఱైయనిన్ఱార్‌క్కు అల్పమ్ జ్ఞానప్రదానమ్ పణ్ణినాన్ – ఎన్నుమ్, భగవత్ప్రభావత్తాలే విషత్తై త్తన్నుడైయ కణ్డత్తిలే తరిత్తాన్ ఎన్నుమ్ శొల్లుమిడత్తిల్ భగవత్ప్రభావమ్ ఇవనాలే పరిచ్ఛేదిత్తు అఱియలాయిరున్దదో! బాలాకి అజాతశత్రు సంవాదమ్‌పోలే, తాన్ అఱియాదిరుక్కచ్చెయ్‌దేయుమ్, కణ్డదెల్లావఱ్ఱైయుమ్ కాట్టి, "ఇతుకాణ్ బ్రహ్మమ్! ఇతుకాణ్ బ్రహ్మమ్! ఇత్తై ప్పఱ్ఱు, ఇత్తై ప్పఱ్ఱు" ఎన్ఱాప్పోలే. విషహరణశక్తియైయుమ్, సంహారశక్తియైయుమ్ కొణ్డు ఇత్తుఱైయిలే ఇழிయప్పోమో!

శీరామైప్పిళ్ళైక్కు "ఇతువే ధారకమాయిరుక్కిఱ సాధువై నలియాతే" ఎన్ఱు భట్టర్ వార్త్తై. "ఆలమమర్ కణ్డత్తరన్ అఱివానామ్" ఎన్ఱు అన్వయమ్.

అప్పిళ్ళై :- అవతారికై :- నాలామ్బాట్టు. అవనరుళడియాక వన్ద తెళివాక కుఱైవఱ్ఱ నాను ముట్పడ నీఙ్గి క్కరై యేఱమాట్టామల్ కిడన్దలైయానిఱ్క, స్వయత్నత్తాలే వన్ద జ్ఞానశక్తికళై ప్పోరప్పొలియ నినైత్తు ఒరువనై అఱియ ఒరుప్పడువతే! ఎన్న మతికేడనో! ఎన్ఱు రుద్రనై క్షేపిక్కిఱార్.

ఆలమరనిழల్ – వటవృక్షచ్ఛాయైయిలే, అఱమ్ – భగవత్సంశ్రయణరూపమాన ధర్మత్తై, నాల్వర్‌క్కు–ఆగస్త్య – పులస్త్య– దక్ష – మార్క్కణ్డేయర్‌కళాకియ నాలు శిష్యర్ కళుక్కు, అన్ఱు – భగవద్విషయత్తిలిழிన్ద అన్ఱు, ఉరైత్త – భగవద్విషయత్తై మఱుపాడురువ దర్శిత్తుచ్చొన్న, పేరఱివుడైయార్ పణ్ణక్కడవ ఉపదేశత్తై ప్పణ్ణి. "ఆచార్య పదమ్ నిర్వహిత్తోమ్" ఎన్ఱిరుక్కుమ్ పేరఱివాళనాయ్, ఆలమ్ – అమృతమథనదశైయిల్ పిఱన్ద "హాలాహలమ్" ఎన్గిఱ విషత్తై, అమర్– నారాయణాజ్ఞైయాలే కழுత్తిలే యడక్కియ, కణ్డత్తు – కాళకణ్ఠనెన్ఱు విరుతు పిడిత్తు త్తిరియమ్ పెరుమిడుక్కనాయ్, అరన్ – సంహర్తృత్వశక్తియుక్తనాక అభిమానిత్తిరుక్కిఱ రుద్రన్, ఐన్దు – శ్రోత్రాదిరూపేణ వైన్దువకై ప్పట్టిరుప్పతాయ్, పొఱి–విషయఙ్గళాకిఱ వరైనాఱ్ఱత్తై క్కాట్టి త్తన్నుడన్ శేర్‌న్దారై ముడిక్కుమ్ యన్త్రకల్పమాన, వాశల్ – ఇన్ద్రియద్వారఙ్గళిల్, పోర్ – అడైక్కవర్‌కళ్ ముకత్తిలే యఱైన్దు పొరుకిఱ, కతవమ్ – కతవై, శాత్తి – వరుత్తత్తోదే యడైత్తు, నెఱి – ఉపాయముమ్, వాశల్ – తత్సాధ్యమాన ఉపేయముమ్, తానేయాయ్ – అనన్యసాధ్యనాన తానేయాయ్ క్కొణ్డు, నిన్ఱావై – నిన్ఱ సర్వేశ్వరనై, అఱివాన్ – స్వయత్నసిద్ధమాన తన్ జ్ఞానశక్త్యాదికళై క్కొణ్డు అఱివనతాక ఆమ్ – ఇరుక్కిఱానామెన్గై. "ఎన్న అజ్ఞనో! ఎన్ఱు గర్హిక్కిఱార్. "నెఱి వాశల్"

ఎన్ఱు – స్వరూపానురూపమాన ఉపాయమెన్నవుమామ్.

దివ్యార్థ :- (నెఱి వాశల్) ఎమ్బెరుమానుడైయ ఇన్నరుళాల్ ఞానవికాసమ్ పెఱ్ఱ నానే ఇవనుడైయ స్వరూపమ్, రూపమ్, గుణమ్, చేష్టితమ్–ముదలియవఱ్ఱై నన్గు అఱియ మాట్టామల్, కడలిలే నీఙ్గి క్కరైయేఱమాట్టాతే కిడన్దు అలైవారైప్పోలే అలైయానిఱ్క, తన్ ముయఱ్చియాల్ శిఱితు ఞానమ్ పెఱ్ఱ శివన్ అవఱ్ఱై ఎఙ్గనే అఱియవల్లాన్? ఎనక్కు త్తెఱిన్దవఱ్ఱాల్ ఏకదేశముమ్ అఱియమాట్టాద అవన్‌తన్నై సర్వజ్ఞనాక నినైత్తుక్కొణ్డు భగవద్విషయత్తై త్తాన్ ఉపదేశిక్కవల్లవన్‌పోల చ్చిల శిష్యర్‌కళై చ్చేర్‌త్తుక్కొణ్డు ఆలమరత్త డియిలే ఉట్కాన్దుకొణ్డు ఆచార్యపదమ్ వహిత్తు, ఎమ్బెరుమానతు తన్మైకళై ఉపదేశిప్పతాక ఇழிన్దువిట్టానే! ఇ.·.దు ఎన్న అఱివుకేడు? ఎన్ఱు రుద్రనై ప్పరిహసిత్తు ప్పేశుకిఱార్. "అరన్ అఱివానామ్!" ఎన్ఱ శొల్లిన్ గాంభీర్యత్తై నోక్కుమిన్. "నానే అఱియమాట్టాతిరుక్క, అవనో అఱియప్పోకిఱాన్? తాన్ తెఱిన్దుకొళ్ళవుమ్ ప్రసక్తియిల్లాదిరుక్క, ప్పిఱర్‌క్కు బోధకాచారియనాక వీఱ్ఱిరున్దానే!" ఎన్ఱు గర్హిక్కిఱపడి.

"అరన్, నెఱివాశల్ తానేయాయ్ నిన్ఱానై అఱివానామ్" ఎన్ఱు అన్వయిక్క. "నెఱి" ఎన్ఱు వழிక్కు ప్పేరాకైయాలే, ఫలనై పెఱువిక్కుమ్ వழிయాకియ ఉపాయత్తై చ్చొన్నపడి. "వాశల్" ఎన్ఱు పుక్కు మిడత్తుక్కు ప్పేరాకైయాలే, ఇఱుదియిల్ అడైయత్తక్క ఫలనై చ్చొల్లుకిఱదు. ఆకవే, ఉపాయముమ్, ఉపేయమామ్ తానేయాయిరుక్కిఱ ఎమ్బెరుమానై– ఎన్ఱదాయిఱ్ఱు. అన్ఱి, "నెఱి" స్వరూపత్తుక్కు ఏఱ్ఱ, "వాశల్" – ఉపాయమ్, తానేయాయ్ నిన్ఱవనై – ఎన్ఱు మురైక్కలామ్.

శివన్ ఒరుకాలత్తిలే అగస్త్యర్, పులస్త్యర్, దక్షర్, మార్క్కణ్డేయర్ – ఎన్గిఱ నాన్గు మునివర్‌కళై చ్చిష్యర్‌కళాక అమైత్తుక్కొణ్డు, ఆలమరత్తడియిలే శ్రీమన్నారాయణ తత్త్వోపదేశమ్ శెయ్‌దననెన్ఱు నూల్‌కళ్ కూఱుమ్. తిరుమழிశైయాழ்వారుమ్ – నాన్ముకన్ తిరువన్దాదియిలే "ఆలనిழఱ్కీழ్ యఱనెఱియై నాల్ వర్‌క్కు మేలై యకత్తురైత్తాన్ మెయ్‌త్తవత్తోన్, ఞాలమళన్దానై ఆழிక్కిడన్దానై ఆల్‌మేల్ వళర్‌న్దానై త్తాన్ వణఙ్గు మాఱు" **(17)** ఎన్ఱ పాశురత్తినాల్ ఇక్కతైయై అనుసన్ధిత్తమై కాణ్గ.

బ్రహ్మజ్ఞాన మిల్లాద బాలాకి ఎన్బవన్ బ్రహ్మజ్ఞానముడైయనాన అజాతశత్రు ఎన్బవనుక్కు బ్రహ్మజ్ఞానత్తై ఉపదేశిక్క త్తొడఙ్గియదుపోలుమ్. (ఇక్కతై బృహదారణ్యక ఉపనిషత్తిల్ నాన్గా మధ్యాయత్తిలుమ్, కౌషీతకి ఉపనిషత్తిల్ మూన్ఱా మధ్యాయత్తిలుమ్ కాణత్తకుమ్) శివనదు ఉపదేశముమ్ – ఎన్ఱ ఇழிవు తోన్ఱ "అఱివానామ్!" ఎన్ఱు పழிత్తు కూఱుకిఱానార్. (ఐన్దు పొఱివాశల్ పోర్‌క్కదవమ్ శార్‌త్తి) ఒరు వాశలై అడైక్క త్తొడఙ్గినాల్ మత్తొఱు వాశఴదవు తిఱన్దు కొళ్ళుమ్బడియాయుళ్ళ పఞ్చేన్ద్రియఙ్గళాకిఱ యన్త్రమ్‌పోన్ఱ

ఐన్దు వాశల్‌కళైయుమ్ అడైన్దాలన్ఱి, భగవత్తత్త్వత్తై ఉపదేశిక్కవొణ్ణాదెన్బతుమ్, అన్ద వాశఱ్కదవుకళై అడైప్పదు మికవుమ్ అరుమై – ఎన్బదుమ్ ఇవ్వాక్కియత్తిల్ తోన్ఱుమ్. ఐన్దు పొఱివాశఱ్కదవుకళై అడైక్కమాట్టాద రుద్రన్ ఎజ్గనే అఱివాన్? ఎన్ఱ వాఱు. (పోర్‌క్కదవమ్) – ఎన్ఱదు అడైక్క త్తొడఙ్గుకిఱవర్‌కళిన్ ముకత్తిలే అఱైకిఱ కదవు – ఎన్ఱపడియాయ్, ఎప్పడిప్పట్టవర్‌కళైయుమ్ విషయప్రవణరాక్కవల్ల ఇన్ద్రియజ్గళిన్ వణ్మైయై క్కూఱియవాఱు.

ఎమ్బెరుమాన్ తిరుప్పాఱ్కడలై క్కడైయుమ్బోదు అదనిన్ఱుమ్ తోన్ఱియ విషత్తై శ్రీమన్నారాయణనుడైయ కట్టళైయాలే శివన్‌తాన్ వాఙ్గి ఉణ్ణ, అదనై అఱిన్ద పార్వతి అఞ్జి, అవ్విషమ్ కழுత్తుక్కు క్కీழ் ఇఱఙ్గాదపడి అవనుడైయ కழுత్తై ఇఱుక ప్పిడిత్తుక్కొళ్ళ, విషమ్ కழுత్తళవిలే నిన్ఱువిట్టదు. అదనాల్ శివన్ కఱుత్త కழுత్తై యుడైయనాయ్, కాలకంఠనెన్ఱు పేర్ పెఱ్ఱనన్–ఎన్ఱ వరలాఱు తోన్ఱ "ఆలమమర్ కణ్డత్తరన్" ఎన్ఱార్. "ఆలమ్" – విషమ్. "హాలాహల" మెన్ఱ వడశొఱ్చిదైవు ఎన్బర్. శివన్ తనదు తమోగుణత్తుక్కుత్తక్క శెయలై చ్చెయ్యవల్లవనే యన్ఱి, సాత్త్వికర్ శెయ్యుమ్ శెయల్ అవనాలే శెయ్యముడియాదు ఎన్బదుమ్ ఇవ్విశేషత్తిన్ కరుత్తామ్. "హరః" – ఎన్ఱ వడశొల్ అరనెన త్తిరిన్దదు. సంహారకర్తా – ఎన్ఱై.

దివ్యార్థ :– అను – (నెఱివాశల్) – భగవానుని పరమకృపవల్ల జ్ఞానవికాసాన్ని పొందిన నేనే అతని స్వరూపం, రూపం, గుణం చేష్టితాలు మొదలైనవాటిని చక్కగా తెలిసికోలేక, సముద్రంలో ఈది తీరాన్ని చేరలేక, అల్లాడేవారిరీతిలో (అలమటిస్తూ ఉంటే) పరిభ్రమిస్తూ ఉంటే, స్వప్రయత్నంతో కొంచెం జ్ఞానాన్ని పొందిన శివుడు వానిని ఏవిధంగా తెలిసికో గలడు? నాకు తెలిసిన దానిలో ఏకదేశంకూడా తెలియలేని అతడు తనను సర్వజ్ఞునిగా తలుస్తూ, భగవద్విషయాన్ని తాను ఉపదేశించగల్గినవానివలె శిష్యులను కొందఱిని చేర్చుకొని, వటవృక్షమూలంలో కూర్చుండి, ఆచార్యపదాన్ని వహిస్తూ, భగవానుని స్వభావాలను ఉపదేశించేటట్లు ప్రయత్నించాడుకదా! ఇది ఏమి అజ్ఞానం – అని రుద్రుణ్ణి పరిహసిస్తూ ఆళ్వార్లు పలుకుతున్నారు. **"అరన్ అఱివానామ్!"** అనే ప్రయోగంలోని (అర్థ) గాంభీర్యాన్ని గమనించండి. నేనే తెలిసికోలేకుండా ఉంటే, అతడా తెలిసేటట్లు పలుకగలడు! తాను తెలిసికొనే ప్రసంగమే లేకపోయినపుడు, ఇతరులకు బోధకా చార్యుడుగా వేంచేసి ఉన్నాడే! – అని గర్హించినట్లయింది.

"అరన్, నెఱి వాశల్ తానేయాయ్ నిన్ఱానై అఱివానామ్" అని అన్వయించాలి. **"నెఱి"** అనేది మార్గాన్ని చెప్పే పదం అయినందువల్ల, ఫలాన్ని పొందించే మార్గం అయిన ఉపాయాన్ని చెబుతుంది. **"వాశల్"** అనేది ప్రవేశించే చోటుకు పేరు అయినందు వల్ల, చివరలో పొందదగిన ఫలాన్ని నిర్దేశిస్తుంది. అందువల్ల, ఉపాయం, ఉపేయం

కూడా తానే అయిన భగవానుని – అని భావం. లేక, **"నెఱి"** – స్వరూపానికి తగిన, **"వాశల్"** ఉపాయం, తానే అయినవాడు – అని కూడా అర్థం చెప్పవచ్చు.

శివుడు ఒకానొక సమయంలో అగస్త్యుడు, పులస్త్యుడు, దక్షుడు, మార్కండేయుడు– అనే నలుగురు మునులును శిష్యులుగా గ్రహించి మఱ్ఱిచెట్టు మూలంలో శ్రీమన్నారాయణ తత్త్వోపదేశాన్ని చేశాడు – అని గ్రంథాలు తెలియజేస్తున్నవి. తిరుమழிశైయాళ్వార్లు కూడా నాన్ముకన్ తిరువన్దాదిలో – **"ఆలనిழల్ కీழ் అఱనెఱియై నాల్వర్‌క్కు మేలైయు కత్తురైత్తాన్ మెయ్‌త్తవత్తోన్ – ఞాలమళన్దానై ఆழிక్కిడన్దానై ఆల్‌మేల్ వళర్‌న్దానై త్తాన్ వణఙ్గు మాఱు"** (17) అనే పాశురంతో ఈ కథను అనుసంధించడం గమనించవచ్చు.

బ్రహ్మజ్ఞానంలేని బాలాకి బ్రహ్మజ్ఞానంకల అజాతశత్రువుకు అనేవానికి బ్రహ్మజ్ఞానాన్ని ఉపదేశింప ప్రారంభించినట్లున్నది శివుని ఉపదేశం – అనే హైన్యం స్ఫురించేటట్లు **"అఱివానామ్!"** అని నిందిస్తూ పలుకుతున్నారు. (ఈ కథ బృహదారాణ్యకోపనిషత్తులోని నాల్గవ అధ్యాయంలోను, కౌషీతకి ఉపనిషత్తులోని మూడవ అధ్యాయంలోను చూడవచ్చు) శివుని ఉపదేశం అనే నైచ్యం తోచేటట్లు **"అఱివానామ్!"** అని అంటూ నిందిస్తూ పలికారు.

(ఐన్దు పొఱివాశల్ పోర్‌క్కదవమ్ శాత్తి) ఒక వాకిలిని మూయాలని ప్రయత్నిస్తే వేఱొక వాకిలి తలుపు తెఱుచుకొనేటట్లు ఉన్న పంచేంద్రియాలనే యంత్రంవంటి అయిదు వాకిళ్ళను మూసివేస్తే తప్ప భగవత్తత్త్వాన్ని ఉపదేశింప వీలుకాదని, ఆ వాకిళ్ల తలుపులను మూయడం చాలా అరుదని ఈ వాక్యంలో ("పోర్" అనే విశేషణం ద్వారా) స్ఫురిస్తుంది. అయిదు ఇంద్రియాలనే వాకిళ్ల తలుపులను మూయలేని రుద్రుడు ఏ విధంగా తెలియ గలడు? అని భావం. **"పోర్ క్కదవమ్"**– అంటే మూయాలని ప్రయత్నించినవారి ముఖాలలో ఎదురుతాకే తలుపు – అని అర్థం. కాబట్టి ఎటువంటివారిని అయినా విషయప్రవణులుగా చేయగల ఇంద్రియాల బలిమి చెప్పినట్లయింది.

భగవానుడు పాలసముద్రాన్ని చిలికినపుడు అందులోనుండి పుట్టిన విషాన్ని శ్రీమన్నారాయణుని ఆజ్ఞానుసారం శివుడు తాను స్వీకరించి, భుజించగా, దానిని గ్రహించిన పార్వతి భయపడి ఆ విషం కంఠం క్రిందకు దిగకుండేటట్లు అతని కంఠాన్ని గట్టిగా బిగించి పట్టుకోగా, విషం కఠంలోనే నిలిచిపోయింది. అందువల్ల శివుడు నల్లని కంఠం కలవాడై, కాలకంఠుడనే పేరును పొందాడు– అనే వృత్తాంతం స్ఫురించేటట్లు **"ఆలమమర్ కణ్డత్తరన్"** అని అన్నారు. **"ఆలమ్"** – విషం. ఇది హాలాహలమనే సంస్కృతశబ్దానికి వికృతి అని అంటారు. శివుడు తన తమోగుణానికి తగిన కార్యాలను చేయగలడే కాని, సాత్త్వికులు చేసే కార్యాలు అతనికి చేయ వీలుకాదని ఈ విశేషణంలోని భావం.

"హరః" అనే సంస్కృతనామం **"అరన్"** అని మాఱింది. సంహారకర్త – అని దీని అర్థం.

(5) **అరన్ నారణన్ నామమ్ ఆన్విడై పుళ్ళూర్ది,**
ఉరై నూల్ మఱై యుఱైయుమ్ కోయిల్, – వరై నీర్
కరుమ మఴిప్పళిప్పు క్కైయదు వేల్ నేమి,
ఉరువ మెరి కార్ మేని యొన్ఱు

నామమ్ = పేరు, అరన్ = (ఒకనికి) హరుడని, నారణన్ = (వేఱొకనికి) నారాయణుడని, ఊర్ది = వాహనము, ఆన్ విడై= (ఒకనికి) జ్ఞానహీనమైన ఎద్దు, పుళ్ = (వేఱొకనికి) వేదశరీరుడగు గరుడుడు, ఉరై = ప్రమాణము, నూల్ = (ఒకనికి) పురుషనిర్మితములగు ఆగమములు, మఱై = (వేఱొకని విషయమున) వేదము, ఉఱైయుమ్ కోయిల్ = నివసించు చోటు, వరై = (ఒకనికి) కఠినమైన పర్వతము, నీర్ = (వేఱొకనికి) చల్లని సముద్రము, కరుమమ్ = వ్యాపారము, అఴిప్పు = (ఒకనికి) సంహారము, అళిప్పు = (వేఱొకనికి) రక్షణము, కైయదు = చేతిలోనుండు ఆయుధము, వేల్ = (ఒకనికి)వేలాయుధము, నేమి = (వేఱొకనికి) సుదర్శనము, ఉరువమ్ = రూపము, ఎరి = (ఒకనికి) అగ్నివంటిది, (అగ్నివర్ణము), కార్ = (వేఱొకనికి) మేఘమువంటిది, ఒన్ఱు మేని = (ఈలోకములో) ఒకనికి వేఱొకడు శరీరము.

అవతారిక:– "లోకములో పెక్కుమంది రుద్రుడే పరతత్త్వమని నిర్ణయించి, అతని పాదములవద్ద నమస్కరించి, కీర్తించుట కనబడుచున్నదికదా! కాని, మీరు అతని (రుద్రుని) జ్ఞానమును. తక్కువజేసి మాటలాడవచ్చునా!" అనుచు కొందరు ప్రశ్నింపగా, "రుద్రుడు పరతత్త్వము కాదనుటను, శ్రియఃపతియే పరతత్త్వమనుటను ఆ ఇద్దఱి పేర్లు, వాహనములు మొదలగువాని స్వభావములనుబట్టియే నిర్ణయింపవచ్చునే! చూడుడు" అనుచున్నారు –

వ్యాఖ్య :– (అరణన్ నారణన్ నామమ్) – శవమును కాల్చు కట్టెవలె తనవద్దకు వచ్చిన దానిని అంతటిని నశింపజేయుటయే స్వభావముగా కలవాడు అనుటను తెలుపు **"హరన్"** అను శబ్దము ఒకని పేరు. **"హరతీతి హరః"** (సంహరించువాడగుటచే హరుడు) అని ఈ శబ్దవ్యుత్పత్తి. అన్ని పదార్థములలో అంతః బహిః వ్యాపించియుండి, రక్షించువాడు అనుటను తెలుపు నారాయణశబ్దము వేఱొకని పేరు. **"నారాణా మయనమ్"** అని, నర(జీవ) సమూహమునకు ప్రాప్యప్రాపకరూపుడైయున్నవాడనియు నారాయణ శబ్దము అర్థ మిచ్చును. ఒకడు లయమును చేయవలెనని పుట్టినవాడు. మిగిలినవాడు రక్షించుటయే స్వభావముగా కలవాడు. నాశనము చేయలేదనగా ఒకనికి ఈశ్వరత్వము లేదు. అన్నిటి యందు వ్యాపించి, ధరించి, రక్షించుట పరతత్త్వముయొక్క ప్రత్యక్షకార్యము. అందులకు వేఱొక వ్యక్తిని నియమించుటకు వీలులేదు. లయమును చేయుటకు తమోగుణము

ప్రధానముగాగల ఒక వ్యక్తిని నియమించి నిర్వహింపవచ్చును. అందుచే, సర్వవ్యాపియైన నారాయణుడే పరతత్త్వము – అని భావము.

(ఆన్ విడై పుళ్ ఊర్ది) జ్ఞానహీనులను "ఓ పశువా!" అని లోకమున సంబోధింతురు. అట్టి పశువు ఒకనికి వాహనము. వేదస్వరూపునిగా వేదములోనే **"సుపర్ణో ఽసి గరుత్మాన్"** (తై.సం.4–1–42) అని మొదలిడి కీర్తింపడువాడై, **"త్రయీమయ"** (స్తోత్ర–41) అని సర్వవేదమయుడుగా వర్ణింపబడువాడగు గరుడుడు వేఱొకనికి వాహనము.

(ఉరై నూల్ మఱై) – ఒకనిని తెలుపు ప్రమాణము – కల్లుకుండను స్థాపించి, అందు దేవతను అర్చించుట, శ్మశానభస్మధారణమును చేయుట – ఇత్యాది వేదవిరుద్ధా చారములను, నిమిత్తము వేఱు, ఉపాదానము వేఱు – అనుట మొదలగు వేదవిరుద్ధార్థము లను పల్కు శైవాగమము.

(నూల్) – ఇది పలువురు జీవులచే నిర్మింపబడినది. అందుచే ఇందు భ్రమ, ప్రమాద, విప్రలంభాది దోషములుండుటకు అవకాశము కలదు. అట్లుండుటనుకూడ చూచుచున్నాము.

(మఱై) – ఇంకొకనిని చెప్పు ప్రమాణము అన్ననో, ఎల్లప్పుడు దోషరహితమై, ఏ పురుషునిచేతను నిర్మింపబడనదియై, ఉన్నదానిని ఉన్నట్లు చెప్పునదియై, సహజముగానే ప్రమాణమగు వేదము. ఇందు దోషమును పల్కుటకు అవకాశము లేదు. శైవనాయన్మార్లు ఆగమములే కాక, వేదములును శివుని పరతత్త్వముగా పల్కుచున్నవని అందురు కదా! అనినచో, శివపక్షపాతమును కలవారగుటచే వారు అట్లు పల్కిరి. మధ్యస్థులగు ప్రాచీనసంఘకాలతమిళవిద్వాంసులు శ్రియఃపతిని వేదప్రతిపాద్యుడని **"ముదుమొழி ముదల్వ"** (పరిపాడల్ 3–42, 47) **వేదమ్ ముదల్వన్ ఎన్బ తికిరియోన్"** (నఱ్ఱిణై) ఇత్యాది సూక్తులద్వారా స్థాపించిరి – అని ఇచట శ్రీకృష్ణస్వామిఅయ్యంగార్ వివరణము. శివుని పరమపురుషునిగా, వేదప్రతిపాద్యునిగా ఎచటను పలుకలేదు. మధ్యస్థులు దీనిని చూచి తెలియవచ్చును. **"అరన్ నారణన్"** అను ఈ పాశురము శివవిష్ణువుల సమరస భావమును (సమానత్వమును) తెలుపుచున్నదని పల్కుచున్నదను సమరసవాదులకు మనః స్సాక్షి ఉన్నచో దీనినిబట్టి గ్రహింపవచ్చును. – అనియు వారి వ్యాఖ్యలోని వివరణము.

(ఉఱైయుమ్ కోయిల్ వరై నీర్) – ఒకడు ఎల్లప్పుడు నివసించు చోటు – **"రుద్రో వై క్రూరః"** అను వేదము తెల్పినట్లు, కఠినమగు మనస్సునుకల తన స్వభావమునకు తగినట్లు, కఠినస్వభావమును కల కైలాసపర్వతము. వేఱొకడు తాను అభిమానించి నివసించు చోటు కరుణతో రక్షించు తన స్వభావమునకు తగిన, సౌలభ్యమును కల చల్లని క్షీరాబ్ధి.

(కరుమమ్ అఴిప్పు అళిప్పు) – ఒకడు చేయు వ్యాపారము (వృత్తి) కన్పించిన అన్నిటిని కరుణలేకుండ నశింపజేయుట. వేఱొకడు చేయు వృత్తి సర్వపదార్థములను

దయతో రక్షించుట. **"అళిప్పు"** అనగా మంచి కార్యమగు రక్షణను తెలిపి, హిరణ్య రావణాది సంహారములవలె. రక్షణలోనికి చేరు సంహారమునుకూడ తెలుపును**; "అழிప్పు"** అనగా – మంచివారు, చెడ్డవారు అను భేదము లేకుండ నశింపజేయుటను తెలుపునే తప్ప, రక్షణను తెలుపదు. **"అరన్ నారణన్"** – అనునపుడును ఇదియే చెప్పబడినది. ఇచట మరల చెప్పుట పునరుక్తియే కదా, అన్నచో, అచట నామమును పురస్కరించుకొని చెప్పగా, ఇచట కర్మను పురస్కరించుకొని చెప్పినందున అర్థమున పునరుక్తి లేదు. దేనిని పురస్కరించుకొని చెప్పినను అర్థమున పునరుక్తియే కదా! అన్నచో. **"అరన్ నారణన్ నామమ్"** అనుచోట ఆழ்వార్లకు వేఱొక తాత్పర్యమును కలదు. అది ఏమి? అనగా, **"హరతీతి హరః"** (సంహరించువాడగుటచే హరుడగుచున్నాడు) అనెడి వ్యుత్పత్తిచే ఆ పదము సర్వసంహర్త అగు నారాయణుని నిర్దేశింపదగును. **"అరన్"** అనునది ఒకని పేరు. **"పూర్వపదాత్ సంజ్ఞాయాగమః"** అను పాణిని సూత్రానుసారము సంజ్ఞార్థమున ణకారము వచ్చినది కావున, వ్యుత్పత్తిద్వారా శివునికాని, లేక వేఱొక ఏ దేవతను కాని నిర్దేశింపని నారాయణ శబ్దము వేఱొకనికి (శ్రియఃపతికి) పేరు. బాధకము లేకపోవుటచే శాస్త్రములోనున్న **"హరః"** ఇత్యాదిపదములకు నారాయణపరముగా అర్థము చెప్పవచ్చును. పాణిని సూత్రవిరోధమువలన నారాయణ నామమునకు రుద్రపరముగా అర్థమును చెప్పుటకు వీలులేదు – అనెడి నారాయణనామవైశిష్ట్యము ఆழ்వార్లకు వివక్షితము. అందుచే పునరుక్తి ఏ రీతిలోను లేదు.

(కైయదు వేల్ నేమి) – ఒకడు చేతిలో ధరించు ఆయుధము – కుమారుడని, మహర్షి అని చూడకుండ వధించుటకు సిద్ధపడు త్రిశూలము. వేఱొకడు చేతిలో దాల్చు ఆయుధము – దుష్టులను మాత్రమే వధించి, సత్పురుషులను రక్షించు **"తమసః పరమో ధాతా శంఖచక్రగదాధరః"** అని, **"అఱముయలాழி"** (తిరువాయ్ –5 –1– 6) అని కీర్తింపబడు ధర్మచక్రము.

(ఉరువమ్ ఎరి కార్) – ఒకని రూపము – నిప్పువలె కన్నులతో చూచుటకు వీలుకానట్లుండును. **"రుద్రః కాలాగ్నిసన్నిభః"** (కాలాగ్నివంటి రూపమును కలవాడు రుద్రుడు) అని ప్రమాణము. వేఱొకని రూపము– దర్శించినవారి కన్నులు చల్లబడునట్లున్న, నీటిని గ్రహించిన కాలమేఘమువలె నుండును.

(మేని ఒన్ఱు) – ఇట్లు ఒకదానికి వేఱొకటి మడుగు – పర్వతములవలె వేఱుపడి యుండును. రెండు తత్త్వములో, ఒకటి వేఱొకదానికి శరీరమై, వేఱొకటి శరీరియై యుండును – అనునది అర్థాదేవ సిద్ధము, **"సర్వాత్మా"** (యజు–ఆర–3–11–21) అనుచు పరమాత్మను వేదము పల్కినచో, **"సర్వం చాస్య శరీరమ్"** (సర్వమును ఇతనికి శరీరము) అనునది అర్థాత్ సిద్ధమగునట్లు. **"సర్వభూతాంతరాత్మా...నారాయణః"** (సుబాల)

"అంతర్బహి శ్చ తత్సర్వం వ్యాప్య నారాయణః స్థితః" (తై.నా, **"శివ శ్చ నారాయణః"** (నారాయణ), **"స శివః"** (తై.నా), **"అంతఃప్రవిష్టః శాస్తా జనానాగ్ం సర్వాత్మా", "విష్ణు రాత్మా భగవతో భవస్య"** (భార–కర్ణ) (పూజ్యుడగు శివునకు విష్ణువు ఆత్మ) ఇత్యాది ఇతిహాసపురాణ వాక్యములందు ఎవరు ఎవరికి శరీరమనుట వ్యక్తమగుటచే, "ఇట్టివాడు" అని విశేషించి పలుకకుండ, **"మేని ఒన్ఱు"** అని మాత్రము పల్కిరి. ఇట్లు అన్వయింప కుండ. **"ఉరువమ్ ఎరి మేని యొన్ఱు కార్ మేని యొన్ఱు"** అని అన్వయించి వీరి రూపమును చూచినచో, కన్నులను నల్లగా చేయు (కాల్చు) అగ్నివలె జ్వలించు రూపము ఒకరిది, కన్నులను చల్లగా చేయు నల్లని మేఘమువంటి రూపము ఇంకొకటిది – అను అర్థమును కూడా గ్రహింపవచ్చును.

కొందఱు ఈ పాశురము శివవిష్ణుసామ్యమును, ఐక్యమును ప్రతిపాదించు చున్నదని పల్కుదురు. **"అతివానామ్"** అనుచు గత పాశురములో పల్కుట, **"ఏఱ్ఱాన్"** మొదలగు మిగిలిన పలు పాశురములును, ఇచట రూపనామవాహన స్థానాది భేదములను ఎత్తి చూపుటయును వారి వాదమునకు ఒప్పదు. ఒకనిని ప్రతిపాదించునది పురుషనిర్మితమగు ఆగమము**;** వేఱొకనిని ప్రతిపాదించునది అపౌరుషేయమగు వేదము– అని పల్కుటయును వారికి ఏ రీతిలోను పొసగదు కదా!

"నిలాత్తుక్కుఱిభగవన్" అను వారొకరు (ఏకాయనమతనిష్ఠులు) భట్టర్‌తో – "పరమపదములోకూడ భగవానుడు చతుర్భుజుడైయుండుననుటకు ప్రమాణము కలదా? అని ప్రశ్నింపగా, **"తమసః పరమో ధాతా శంఖచక్రగదాధరః"** అని చెప్పబడుచున్నది కదా" అని భట్టరు సమాధానమివ్వగా, అందులకు అతడు కోపించెనట. అపుడు "ప్రమాణ గతి ఈ విధముగానున్నది. ఎందులకు కోపించెదవు ప్రసన్నుడవు కమ్ము" అని అపుడు భట్టర్ పల్కిరట.

పెరియ :– అవ – ఐన్దామ్బాట్టు :– నాట్టిలే ఈశ్వరనాక నిశ్చయిత్తు పోరుకిఱవనై "అతివానామ్" ఎన్ఱు – నీర్ శొల్లుకిఱపడి ఎజ్గనే? ఎన్నిల్, అవ్వీశ్వరత్వమ్బోలే కాణుజ్గోళ్ అతివుమ్ ఎన్గిఱార్.

(అరన్ నారణన్ నామమ్)**ఒరుత్తనుక్కు నామమ్ – అరన్; ఒరుత్తనుక్కు నామమ్ నారాయణన్. సృష్టమానజగత్తు తీమ్బిలే కైవళర్న్దు తన్నై ముడిత్తుక్కొళ్ళప్పుక్కాల్, అత్తై సంహరిక్కైక్కాక అవన్ కొణ్డ వడివుక్కు ప్రకారభూతనాన తాన్ హరనాకిఱాన్. ఈశ్వరన్ కైయదైప్పాక క్కార్యమ్ శెయ్యుమిడత్తిల్ అழிయుమ్ లీలావిభూతియిలే ఇవనుక్కు అన్వయమ్. మానావిక్కు నిర్వాహకరానారైప్పోలే.**

(నారణన్) **ఉభయవిభూతియుమ్ తనక్కు ఆవాసస్థానమాయ్, అవఱ్ఱుక్కు ఆలమ్బనమా యిరుక్కుమెన్నిట్టు "నారాయణన్" ఎన్ఱు తిరునామమ్.**

(అన్విడై పుళ్ళూర్ది) కైక్కొళాణ్డికళైప్పోలే ఒరుత్తనుక్కు ఒరు ఎరుదు వాహనమ్. ఒరుత్తనుక్కు ఒరు వేదాత్మావాయిరున్దుళ్ళ పెరియతిరువడి.

(ఉరైనూల్ మఱై) ఒరుత్తనుక్కు ఉత్కర్షజ్ఞొల్లువతు – ఆగమమ్. ఒరువనుక్కు ఉత్కర్షమ్ శొల్లువతు – అపౌరుషేయమాన వేదమ్.

(ఉఱైయు జ్కోయిల్ వరై నీర్) తన్ కాఠిన్యత్తుక్కు చ్చేర్న్ద మలై – ఒరుత్తనుక్కు వాసస్థానమ్, తన్నుడైయ తణ్ణిమైక్కు చ్చేర్న్ద నీర్ – ఒరువనుక్కు.

(కరుమ మఴిప్పళిప్పు) ఒరువనుక్కు కర్మమ్ – అఴిక్కై. ఒరువనుక్కు కర్మమ్ రక్షై. అఴిక్కై–ఎన్నాల్ అతొన్ఱిలుమ్ నిఱ్కుమ్. అళిప్పు – ఎన్నాల్ – అక్కుతిలుమ్ శెల్లుమ్.

(కైయతు వేల్ నేమి) ఒరువనుక్కు ఆయుధమ్ – పిణన్దిన్నికళైప్పోలే వేల్. ఒరువనుక్కు ఆయుధమ్ – "తమసః పరమో ధాతా శఙ్ఖచక్రగదాధరః" ఎన్గిఱ ఆయుధమ్.

నిలాత్తుక్కుఱి భగవాన్, భట్టరై, "పరమపదత్తిలుమ్ ఈశ్వరన్ చతుర్భుజనాయిరుక్కు మెన్నుమిదత్తుక్కు ప్రమాణ ముణ్డో?" ఎన్ఱు కేట్క, "తమసః పరమో ధాతా శఙ్ఖచక్రగదాధరః " ఎన్ఱు పేశానిన్ఱతితే" ఎన్ఱరుళిచ్చెయ్య అవన్ కోపిక్క, "ప్రమాణగతి ఇరున్దపడి ఇతు, ప్రసన్నరా మిత్తనైయితే" ఎన్ఱరుళిచ్చెయ్తార్.

(ఉరువమెరి కార్) ఒరువనుక్కు వడివు – ఎరి; సంసారతప్తనాయ్ చ్చెన్ఱవనుక్కు నెరుప్పిలే విఴున్దాప్పోలే. ఒరువనుక్కు వడివు – కార్, తప్తనాయ్ చ్చెన్ఱవనుక్కు ఒరునీర్చ్చావియిలే వర్షిత్తాప్పోలే శ్రమహరమాన వడివు.

(మేని యొన్ఱు) ఇప్పడి విసదృశమాయిరుక్కైయాలే ఒన్ఱు శరీరమ్, ఒరుత్తన్ శరీరి. "అన్తఃప్రవిష్ట శ్శాస్తా జనానాగ్ం సర్వాత్మా" ఎన్నాల్ "సర్వజ్ఞస్య శరీరమ్" ఎన్ఱు తోఱ్ఱుమాప్పోలే, "ఒరుత్తన్ శరీరమ్" ఎన్నాల్ ఒరుత్తన్ శరీరి యెన్ఱు తోఱ్ఱుమితే. జ్ఞానమిల్లామైయాల్ ఇవనైశ్వర్యముమ్ అఱల్ పిఱలెన్గిఱార్.

(అరన్) శిలరై నశిప్పిక్కుమవన్ ఒరువన్.

(నారణన్) తదీయత్తై యొఴియ ఉళనాకాతవన్ ఒరువన్. "నీ ఎన్నై యన్ఱి యిలై".

(ఆన్ విడై) అనైశ్వర్యసూచకమ్.

(పుళ్) "కెరుడవాకనన్ నిఱ్క" ఇవనైశ్వర్య సూచకమ్.

(ఉరై) ఆప్తి కేట్కవేణ్డిల్, విప్రలమ్భాది దోషదూషితమ్,

(మఱై) అపౌరుషేయనిత్య నిర్దోషశ్రుతి.

(వరై) కాఠిన్యత్తుక్కు సదృశమాన విడమ్.

(నీర్)తణ్ణళిక్కు త్తక్క విడమ్.

(కరుమమ్ అఴిప్పు) నశిప్పిక్కై.

(అళిప్పు) రక్షిక్కై.

(వేల్) కాణ వయిఱుఴలుమ్.

(నేమి) విట్టాలుమ్ "ఇన్నారెర్ ఎన్ఱతియేన్" ఎన్నప్పణ్ణుమ్.

(ఎరి) నెరుప్పై త్తూవుమ్.

(కార్) కాణ జీవిప్పిక్కుమ్,

(మేని యొన్ఱు) ఒన్ఱు శరీరమ్, మఱ్ఱైయవన్ శరీరి – యెన్ఱు తన్నుడైయిలే వరుమితే. అన్తర్యామిబ్రాహ్మణత్తై నినైక్కిఱార్.

(అరన్) తన్నైయొఴియ ఒన్ఱై యఴియాతే నిఱ్కిల్ ఈశ్వరత్వ మిల్లై.

(నారణన్) తన్నై యొఴిన్దవర్గ్రిల్ ఒన్ఱఴియి లీశ్వరత్వ మిల్లై.

(ఆన్) అనీశ్వరత్వసూకమ్.

(పుళ్) ఈశ్వరత్వసూచకమ్.

(నూల్) శొన్నవనుక్కు ఆప్తి యిల్లైయాకిల్ అప్రమాణమ్.

(మఱై) ఆప్తవాక్యమాన ప్రమాణమ్, అఴిప్పు – అళిప్పు – ఇవర్గ్రై సూచిప్పిక్కిఱతు – అరన్ నారణన్; వాచకశబ్దత్తుక్కు వచనక్రియైపోలే.

(వేల్) కలక్క వరిలుమ్ భయమామ్.

(నేమి) పిరిన్దాలుమ్ "ఇన్నార్ ఎన్ఱతియేన్" ఎన్నప్పణ్ణుమ్.

(ఉరువమ్, ఎరిమేని యొన్ఱు, కార్మేనియొన్ఱు.) ఇజ్జనమ్ శేర్న్దిరుక్క వేణ్డావో! క్లేశమ్, అతివుడైయార్క్కు చ్చొల్లవేణుమో, శేర.

అరు – ఐన్దామ్బాట్టు. మానావి – మహానవమియిఱ్పణ్ణు మలఙ్కారమ్. అతు ఉడనే అఴియు మెన్ఱపడి. ఊర్ది – వాహనమ్. ఉరై – ఉత్కర్షత్తై చ్చొల్లుకిఱతు. వేఱొరు శబ్దత్తాలే శొల్లామల్, "అఴిప్పు–అళిప్పు" ఎన్ఱు ఇత్తై యిట్టు చ్చొల్లువానెన్ ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (అఴిక్కై యెన్నాలిత్యాది). అవన్ కృత్యన్దానుమ్ ఇవనే అన్తరాత్మావా యిరుక్కచ్చెయ్కైయాలే, అతువు మివనిట్ట వఴక్కెన్గైక్కాక ఇన్ద శబ్దత్తాలే శొల్లుకిఱతెన్ఱు భావమ్. తిరువాఴియే ఆయుధ మెన్గైక్కు సంవాదమాక ఓరైతిహ్య మరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (నిలాత్తుక్కుఱి భగవానిత్యాది).

మేల్ యోజనైక్కు అవతారికై అరుళిచ్చెకిఱార్ (జ్ఞానమిల్లామై యిత్యాది). ఆఱిల్ పిఱల్ – చాటు. ఆఱిల్ – శోఱుమ్, పిఱల్ – పుదైవైయుమ్ ఎన్నర్థమ్. నైయశల్ – ఎన్ను ధ్వని. ఉరై – ఆగమమ్. "నూల్" ఎన్ను – సామాన్యమాయ్, ఉరైయాకిఱ నూల్ ఎన్నుతల్, మత్తైయాకిఱ నూల్ ఎన్నుతల్. విట్టాలుమ్ – కొల్ ఎన్ను మేలేవిట్టాలుమ్. అప్పోతుమ్ భోగ్య మాయిరుక్కు మెన్నపడి 'అఱ్ఱివ్పు – ఎన్గిఱ వాచ్యత్తై, ఇవర్గళుక్కు వాచకమాన "అరన్, నారణన్" ఎన్గిఱ శబ్దమ్ కాట్టుమ్బడి ఎన్? ఎన్న, అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్. (వాచక శబ్దత్తుక్కిత్యాది). ఇన్ద వాక్యమ్ తెరియాతు. రుద్రనై విట్టు ఈశ్వరనై ప్పఱ్ఱుకైక్కు ఇమ్మట్టు ప్పోరుమో? అవన్ స్వరూపస్వభావఙ్గళెల్లామ్ శొల్లవేణ్డావో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్ కిఱార్ (అఱివుడైయార్క్కిత్యాది).

నమ్పిళ్ళై :– అఙ్ఞామ్ పాట్టు :– ఆక, క్కీఴ్ ఎల్లాజ్యాద అవనే సర్వేశ్వరన్ – ఎన్ను శొల్లిఱ్ఱాయ్ నిన్గదు. ఇని, అల్లాతారుడైయ అనీశ్వరత్వమ్ శొల్లవేణ్డివరుమే! అతుక్కు ఉఱుప్పాక అల్లాతారుడైయ అనీశ్వరత్వమ్ శొల్లుకిఱార్ మేల్. "అఱివానామ్" ఎన్ను నీర్ రుద్రనై క్షేపియానిన్ఱీర్. నాట్టార్ అవనైయుమ్ ఈశ్వరనాకవన్నో ప్రతిపత్తిపణ్ణిప్పోరు కిఱదు– ఎన్న, "ఇన్నాన్ ఈశ్వరన్, ఇన్నాన్ ఈశ్వర నల్లన్" ఎన్నుమిడమ్ అవర్కళుడైయ స్వభావఙ్గళ్ కొణ్డే అఱియలామ్ – ఎన్గిఱార్.

(అరన్ నారణన్ నామమ్) – ఒరువన్ తాన్ అధికరిత్త కార్యత్తుక్కు అనురూపమాక అఱ్ఱిత్తు క్కొణ్డు తిరియుమాయిఱ్ఱు. "హరతీతి హరః" ఎన్నక్కడవదితే. అతావతు – సృష్టమాన జగత్తు తీమ్బిలే కైవళర్న్దు తన్నై ముడిత్తుక్కొళ్ళప్పుక్కాల్, ఇవర్గై సంహరిక్కైక్కాక అవన్ కొణ్డ వడివుక్కు ప్రకారభూతనాకై. ఈశ్వరన్ కైయదైప్పాయ్ కార్యమ్ శెయ్యిలుమ్, అఱ్ఱియుమ్ లీలావిభూతియిలే ఇవనుక్కు అన్వయమ్, మానావిక్కు నిర్వాహకర్ ఆవారైప్పోలే. మఱ్ఱైయవన్ స్వవ్యతిరిక్తత్తై యదఙ్గలుమ్ శరీరతయా శేషమాక ఉడైయనాయ్, త్తాన్ ఇవర్గళుక్కు అదఙ్గలుమ్ శరీరియాయ్‌క్కొణ్డు శేషియాయ్, ఒరువన్ కాలిలే ముళ్ పాయ్‌న్దాల్ అతుక్కు అభిమానియాన జీవనుక్కు సుఖదుఃఖఙ్గళాకిఱాప్పోలే, ఇవర్గళుక్కు ఒరు వ్యసనాభ్యుదయఙ్గళ్ వన్ద వన్ఱుమ్ తనక్కు వన్దదాక అభిమానిత్తు ఇరుప్పానుమాయ్, ఇవర్గై యొఴ్ఱియ త్తాన్ ఉళనల్లాదవనాకైయాలే, నారాయణన్ – ఎన్నుమ్ తిరునామత్తై యుడైయవన్ ఆనాన్.

(ఆన్ విడై పుళ్ ఊర్తి) – వాహనఙ్గళైయుమ్ ఆరాయ్‌న్దాల్ అప్పడియేయా యిరుక్కుమ్. అవన్ తన్ క్రౌర్యత్తుక్కు ఈడాక తమఃప్రచురరాయిరుప్పార్ పరిగ్రహిత్తు ప్పోరుమ్ ఋషభత్తిన్ మేలేయాయిరుక్కుమ్. సింహత్తిన్ పక్కల్ పోకామైక్కాక 'ఆన్ విడై' ఎన్గిఱతు. మఱ్ఱైయవనుక్కు "వేదాత్మా" వాన పెరియతిరువడి వాహనమాయిరుక్కుమ్. ఐశ్వర్యసూచకమితే!

(ఉరై నూల్ మఱై) – ప్రమాణఙ్గళుమ్ అప్పడియేయాయిరుక్కుమ్. ఉరై యుణ్డు– ప్రమాణమ్. అతు నూలుమ్, మఱైయు మాయిరుక్కుమ్. అతావతు – ఒరువనుక్కు, త్తాన్ తమస్ తలైఎడుత్త పోదు శొన్న ఆగమమ్ ప్రమాణమాయిరుక్కుమ్. మఱ్ఱైయవనుక్కు, అపౌరుషేయనిబన్ధనమాకైయాల్ కుణవశ్యమల్లాద నన్మైయైయుడైత్తాన వేదమ్ ప్రమాణమాయిరుక్కుమ్.

(ఉఱైయుమ్ కోయిల్ వరై నీర్) – వాసస్థానఙ్గళుమ్ అప్పడియేయాయిరుక్కుమ్. ఒరువన్, తన్ కాఠిన్యత్తుక్కు చ్చేర మలైయిలే ఇరుక్కుమ్. మఱ్ఱైయవన్, తన్ తణ్ణళిక్కు చ్చేరుమ్బడి నీరిలే శాయ్‌న్దరుళుమ్.

(కరుమమ్ అఴ్ఱివ్పు అళివు) – వ్యాపారఙ్గళుమ్ అప్పడియేయాయిరుక్కుమ్. ఒరువన్ సకలజగత్తుక్కళైయుమ్ సంహరిత్తుక్కొణ్డు తిరియుమ్. ఒరువన్, అవర్గై ఈరక్కైయాలే తడవి నోక్కక్కడవనాయిరుక్కుమ్.

(కైయదు వేల్ నేమి) – కైయిల్ ఆయుధఙ్గళుమ్ అప్పడియేయాయిరుక్కుమ్. ఒరువనుక్కు ఆయుధమ్ వేలాయిరుక్కుమ్. మఱ్ఱైయవనుక్కు ఆయుధమ్ రక్షణత్తుక్కు ఏకాన్తమాన తిరువాఴ్ఱి యాయిరుక్కుమ్. "కొన్నవిలుమ్ మూవిలై వేల్" ఎన్నుమ్, "అఱుముయలాఴ్ఱి" ఎన్నుమ్ శొల్లక్కడవతితే. నిలాత్తుక్కుఱి భగవాన్ భట్టరై "పరమపద త్తిలుమ్ ఈశ్వరన్ చతుర్భుజనాయిరుక్కు మిదత్తుక్కు ప్రమాణ ముణ్డో? ఎన్ను కేట్క, "తమసః పరమో ధాతా శంఖచక్రగదాధారః" ఎన్ను పేశానిన్ఱతితే" – ఎన్దరుళిచ్చెయ్య, అవన్ కోపిక్క, "ప్రమాణమ్ ఇరున్దపడి యితు, ప్రసన్నరామిత్తనైయితే" ఎన్దరుళిచ్చెయ్‌దార్.

(ఉరువమ్ ఎరి కార్ మేని ఒన్ను) – ఉరువ ముణ్డు వడివు. అవైయుమ్ అప్పడియే యాయిరుక్కుమ్. ఒన్ను ఎరిమేని. ఒన్ను కార్‌మేని. తాపత్రయత్తినాలే తప్తనాయ్ చ్చెన్నవనుక్కు వడివై క్కణ్డాల్ నెరుప్పిలే ఇఴ్ఱిన్దాఱ్పోలే పఴైయ సంసారమే అమైయుమ్ ఎన్నుమ్బడియా యిరుక్కుమ్ 'ఒరువన్. ఒరువన్' ఒరు నీర్చ్చావియాన పయరిలే వర్షిత్తాప్పోలే శ్రమహరమాయిరుక్కుమ్. "నీలతోయదమధ్యస్థా", "ఉరువ మెరి కార్" ఎన్నాక్కి మేని ఒన్ను ఎన్గిఱతు. ఒన్ను శరీరమ్, ఒరువన్ శరీరి ఎన్గిఱతు – "అన్తఃప్రవిష్ట శ్శాస్తా జనానాగ్ం సర్వాత్మా" ఎన్నాల్, "సర్వం చాస్య శరీరమ్" ఎన్ను తోఱ్ఱుమాపోలే. ఒరుత్తన్ శరీరమ్ ఎన్నాల్ మఱ్ఱైయవన్ శరీరి ఎన్నుమిడమ్ తోఱ్ఱుమితే.

అప్పిళ్ళై

అఙ్ఞామ్బాట్టు. నాడదఙ్గ "రుద్రనే సర్వాధిన్" ఎన్ను అఱుతియిట్టు, అవన్‌కాళ్కీఴ్ త్తలైయై మడుత్తు ప్పోఱ్ఱువతు, పుకఴ్ఱువతాయన్నో పోరుకిఱదు, నీర్ అవనై క్షేపిక్కక్కడ వీరో? ఎన్న, రుద్రనుడైయ అనీశ్వరత్వముమ్, ఎమ్బెరుమానుడైయ ఈశ్వరత్వముమ్, తత్తన్నామవాహనాదిస్వరూపఙ్గళ్ కొణ్డే యఱుతియిడలామ్ ఎన్గిఱార్.

అరన్ – పిణఙ్గుడు తడిపోలే కణ్డతదైయ పఴ్ఴిక్కైయే తొఴ్ఴిలెల్ ఎన్నుమిడమ్ తెఱివిక్కిఱ హరనెన్ఱు, నామమ్ – ఒరువనుక్కు ప్పేర్, నారణన్ – సమస్తవస్తుక్కళైయు ముళ్ళుమ్ పుఱము మొక్క వ్యాపిత్తు సత్తైయై నోక్కు మెన్ఱతివిక్కిఱ నారాయణనెన్ఱు నామమ్– ఒరువనుక్కు ప్పేర్. అన్ విడై – అతివుకేట్టుక్కు నిదర్శనమాక చ్చొల్లప్పడుమ్ ఋషభమే, ఊర్తి – ఒరువనుక్కు వాహనమ్, పుళ్ – “త్రయీామయః” ఎన్ఱు చ్చొల్లప్పడుకిఱ “వేదాత్మా”వాన పెరియతిరువడి, ఊర్తి – ఒరువనుక్కు వాహనమ్, ఉరై – ఒరువనై చొల్లుమ్ ప్రమాణమ్, నూల్–వేదవిరుద్ధార్థత్తై చ్చొల్లుమ్ పౌరుషేయమాన ఆగమమ్, ఉరై–ఒరువనై చ్చొల్లుమ్ ప్రమాణమ్, మఱై – నిర్దోషమాయ్, అపౌరుషేయమాయ్, యథాభూతవాదియాన వేదమ్, ఉఱైయుమ్ – ఒరువన్ నిత్యవాసమ్ పణ్ణుమ్, కోయిల్– స్థానమ్, వరై – కఠినప్రకృతియాన తన్ పడిక్కు చ్చేర్న్ద కైలాసపర్వతమ్, ఉఱైయుమ్ ఒరువ నుకన్దు వసిక్కుమ్, కోయిల్ – స్థలమ్, నీర్ – తణ్ణళిపణ్ణి రక్షిక్కుమ్ తన్పడిక్కు చ్చేర్న్ద క్షీరార్ణవమ్, కరుమమ్ – ఒరువన్ శెయ్యున్తొఴ్ఴిల్, అఴ్ఴిప్పు – కణ్ణఴ్ఴిక్కై, కరుమమ్– ఒరువన్ శెయ్యున్తొఴ్ఴిల్, అళిప్పు – సమస్తవస్తుక్కళైయమ్ తణ్ణళిపణ్ణి రక్షిక్కై, కైయతు – ఒరువన్ కైయల్ ధరిక్కు మాయుధమ్, వేల్ – కొలైక్కు పరికరమాన మూవిలై వేల్, కైయతు – ఒరువన్ కైయిలేఱ్కు మాయుధమ్, నేమి – రక్షణత్తుక్కు పరికరమాన “అఱముయలాఴ్ఴి”. ఉరువమ్ – ఒరువన్ రూపమ్, ఎరి – నెరుప్పుప్పోలే యేఱిట్టు ప్పార్క్కవొణ్ణాతపడి కాలాగ్నిసన్నిభమాయిరుక్కుమ్, ఉరువమ్ – ఒరువన్ వడివు, కార్ – కణ్డవర్కళ్ కణ్ కుళిరుమ్బడి కాళమేఘమ్బోలే యిరుక్కుమ్, ఒన్ఱు – ఇప్పడి పరస్పర విసదృశమాన ఇరణ్డువస్తుక్కళి లొన్ఱు, మేని – శరీరమాయిరుక్కుమ్. ఒన్ఱు శరీరియా యిరుక్కుమెన్నుమిడమ్ అర్థసిద్ధమ్. “సర్వాత్మా” ఎన్నాల్, “సర్వ ఇాచ్ఛస్య శరీరమ్” ఎన్ఱు ప్రతికోటివరుకిఱాఱ్పోలే. అన్ఱిక్కే, ఇవర్కళ్ రూపమ్ పార్త్తాల్, ఎరి మేనియొన్ఱు, కార్మేని ఒన్ఱు ఎన్నవుమామ్.

దివ్యార్థ – (అరన్ నారణన్ నామమ్) కీఴ్ ప్పాట్టిల్ శివనుడైయ ఒరు శెయ్దియై ఎడుత్తుప్పేశిన ఆఴ్వార్, “అరన్ అఱివానామ్” (శివనుక్కు ఎన్న తెరియుమ్) ఎన్ఱు ఇఴ్ఴిత్తు ప్పేశవే, అతనై క్కేట్ట శిలర్, నాట్టదఙ్గలుమ్ ఈశ్వర నెన్ఱు కొణ్డాడప్పడుకిఱ అచ్చివప్పెరుమానై అప్పడి నీర్ ఏశి ప్పేశలామో! అవన్ కాఱ్కీఴ్ పలరుమ్ తలైయై మడుత్తు ఏన్ది యిఱైఞ్జ క్కాణ్గిఱోమే! అవన్ పరదెయ్వమన్ఱో! ఎన్ఱు శొల్ల, అతు కేట్ట ఆఴ్వార్, “శ్రీమన్నారాయణనే” పరదేవతై ఎన్బదుమ్, రుద్రన్ అఙ్గ నల్లన్ – ఎన్బదుమ్, ఇరువరుడైయవుమ్ నామమ్, రూపమ్, వాహనమ్, తొఴ్ఴిల్ – ముదలియవఱ్ఱాల్ నన్గు విళఙ్గ క్కాణలా మెన్ఱు అవఱ్ఱై ఎడుత్తురైత్తు క్కాట్టుకిఱార్, ఇదిల్.

ఇరువరుడైయ పెయరైయుమ్ నోక్కుమిడత్తు, శివన్పెయర్ అరనెన్ఱుమ్, విష్ణువిన్ పెయర్ నారాయణనెన్ఱుమ్, ప్రసిద్ధమాక ఉళ్ళన. అరనెన్ఱాల్ హరిప్పవన్ – ఎల్లావఱ్ఱై యుమ్ ఒఴ్ఴిప్పవన్ ఎన్ఱు పొరుళ్పడుమ్. నారాయణనెన్ఱాల్ – నారఙ్గళాకియ నిత్య వస్తుక్కళెల్లావఱ్ఱిలుమ్ ఉఱైన్దిరున్దు అవఱ్ఱై నోక్కుమవన్ – ఎన్ఱు పొరుళ్ పడుమ్. ఆకవే, సర్వరక్షకన్ పరదేవతైయా యిరుక్కత్తకుమో?’ అన్ఱి, సర్వభక్షకన్ పరదేవతైయా యిరుక్కత్తకుమో ఎన్బదై నీఙ్గళే ఆరాయలామ్ ఎన్ఱారాయిఱ్ఱు.

ఇప్పడి ఇరువరుడైయ వాహనఙ్గళైయుమ్ నోక్కుఙ్గాల్, “అడా! మాడే !” ఎన్ఱు మూర్క్కరై నిన్దిప్పదఱ్కు దృష్టాన్తమాక క్కొళ్ళప్పడుకిఱ ఎరుతై వాహనమాక వుడైయవన్ అరన్. “సుపర్ణోఽసి గరుత్మాన్” (కృష్ణయజు–4–1–23) ఎన్ఱ వేదవాక్కియత్తాలుమ్, “వేదాత్మా విహగేశ్వరః,” (చతుశ్శ్లోకీ) ఎన్ఱ ఆళవన్దార్ శ్రీసూక్తియాలుమ్, “శిరఙ్జేతనన్ విఴ్ఴి తేకమ్ శిఱైపిన్ శినైపదమ్ కన్దరమ్ తోళ్కళూరు వడివమ్ పెయరెశుర్ శామముమామ్... అరఙ్గర్తమూర్త్తి చ్చువణనుక్కే” ఎన్ఱ ఐయఙ్గార్ (తిరువరఙ్గత్తుమాలై– 88) పాశురత్తాలుమ్ వేదస్వరూపియాక ప్రతిపాదిక్కప్పట్ట పెరియతిరువడి యెన్నుమ్ గరుడాఴ్వానై వాహనమాక వుడైయవన్ శ్రీమన్నారాయణన్.

ఇని, ఇరువరైయుమ్ పఱ్ఱి చ్చొల్లుకిఱ ప్రమాణఙ్గళై ఆరాయ్న్దాల్, వేదవిరుద్ధమాన ప్రమాణఙ్గళై చ్చొల్లువదాయుమ్, రాజసతామసపురుషర్కళాల్ శెయ్యప్పట్టదాయుముళ్ళ శైవాగమ్ అరనై ప్పఱ్ఱి చ్చొల్లువదు. ఒరువరాలుమ్ శెయ్యప్పడామల్, అనాదియాయ్, ఎవ్వకైయాన దోష మఱ్ఱ ఉణ్మై ప్పొరుళైయే ఉరైక్కిన్ఱ వేదమ్ శ్రీమన్నారాయణనై ప్రతిపాదిక్కుమ్ ప్రమాణమ్. ఇని, ఇరువరుడైయ ఇరుప్పిడఙ్గళైయుమ్ నోక్కుఙ్గాల్, తనతు నెఞ్జిన్ కఠినమాన కైలాసమలై అరనుక్కు ఉఱైవిడమ్. తనదు తిరువుళ్లనీర్మైక్కు త్తక్కపడి నీర్మైయై వడివాన తిరుప్పాఱ్కడల్ శ్రీమన్నారాయణనుక్కు ఉఱైవిడమ్. ఇదఱ్కు త్తక్కపడి అఴ్ఴిత్తల్ తొఴ్ఴిల్ అరనదు. కాత్తల్ తొఴ్ఴిల్ శ్రీమన్నారాయణనదు. అదఱ్కు త్తక్కపడి కొలైత్తొఴ్ఴిలుక్కు పుకఴ్పెఱ్ఱ ముత్తలైచ్చూలమ్ అరనదు. “అరుళార్ తిరుచ్చక్కర మెన్ఱే” పుకఴ్ పెఱ్ఱ ఉలకఙ్గళై యెల్లామ్ పాదుకాక్కుమాఱుళ్ళ శక్కరప్పడై నారాయణనదు.

ఇవై ఎల్లామ్ ఒరుపుఱ మిరుక్కట్టుమ్. “రూప మేవాస్య ఏత న్మహిమానం వ్యాచష్టే” (ఉరువమే వ్యక్తియిన్ పెరుమైయై త్తెరివిక్కుమ్) ఎన్ఱ వేదవాక్కియత్తిన్ పడి ఇరువరుడై యవుమ్ ఉరువత్తై నోక్కువోమాయిన్, కణ్ణెడుత్తు పార్క్కముడియాతపడి కాలాగ్నిపోలే యిరుక్కుమ్ అరనురువమ్. కణ్డార్ కణ్ కుళిరుమ్బడియాన కాలమేఘమ్ పోలేయిరుక్కుమ్, శెల్వనారణ్ తిరువురువమ్. “ఒన్ఱు శెన్దీ ఒన్ఱు మా కడలురువమ్” ఎన్ఱార్ తిరుమఙ్గై యాఴ్వారుమ్ తిరునెడున్దాణ్డకత్తిలే.

ఇప్పడి ఒన్టు క్కొన్టు మాఱుపట్టు క్కిడక్కిఱ ఇరణ్డు పొరుళ్‌కళిల్, "అఙ్గానన్యా దేవతాః" ఇత్యాది ఉపనిషద్వాక్యఙ్గళిన్ పడి అరన్ నారణనుక్కు అఙ్గమాయుమ్, నారాయణన్ అఙ్గియాయు మిరుప్పార్‌కళ్. శరీరి తలైమైయానతో? శరీరమ్ తలైమైయానతో? ఆరాయ్‌న్దు శొల్లుఙ్గళ్ - ఎన్ఱవాఱు.

"మేని ఒన్టు" ఎన్టు అరనుడైయ శరీరత్తన్మై శొన్నదుపోల, నారాయణనుడైయ తన్మైయై మూలత్తిల్ శొల్లప్పడవిల్లై యాయినుమ్, ఒన్టు శరీరమెన్టాల్, మఱ్ఱొన్టు శరీరి ఎన్బదు తన్నడైయే విళఙ్గుమితే. అన్తర్యామిబ్రాహ్మణమెన్నుమ్ వేదప్పకుతియిల్ శ్రీమన్నారాయణనే సర్వశరీరి యెన్బదు పన్నియురైక్కప్పట్టుళ్ళమై కాణ్గ.

"ఉరువ మెరి కార్ మేని యొన్టు" ఎన్బదు ఇరణ్డు వాక్కియమాక క్కొళ్ళుదలిన్టియే, ఏకవాక్యమాకవే కొణ్డు, ఇరువరుడైయవుమ్ ఉరువత్తై ప్పార్‌త్తాల్, ఒన్టు ఎరిమేని, మఱ్ఱొన్టు కార్‌మేని - ఎన్బదాక ఉరైత్తలు మొక్కుమ్.

దివ్యార్థ :- అను - (అరన్ నారణన్ నామమ్)- గత పాశురంలో శివుని ఒక వృత్తాంతాన్ని ఉట్టంకించి పల్కిన ఆళ్వార్లు, **"అరన్ అఱివానామ్!"** (శివునకు ఏమి తెలియును?) అని తక్కువజేసి పలుకగా, దానిని కొందఱు "లోకంలో అంతట ఈశ్వరుడుగా కీర్తింపబడే ఆ శివుని ఈ విధంగా మీరు తక్కువజేసి మాటలాడవచ్చునా! అతని పాదాలకింద కొందఱు శిరస్సులు వంచి, కీర్తించి ప్రార్థించడం చూస్తూన్నాం కదా! అతడు పరదైవం కదా!" అని అనగా, దానిని విన్న ఆళ్వార్లు శ్రీమన్నారాయణుడే పరదైవం; రుద్రుడు అటువంటివాడు కాడనే విషయం ఇద్దఱి పేర్లు, రూపం, వాహనం, వారు, చేసే పని - మొదలైన వానివల్ల చక్కగా స్పష్టంగా గమనించవచ్చునని వాటిని ఎత్తి చూపి, వివరిస్తున్నారు, ఈ పాశురంలో.

ఇద్దఱి పేర్లను గమనించినపుడు, శివుని పేరు హరుడని, విష్ణువు పేరు నారాయణుడని ప్రసిద్ధంగా ఉన్నవి. హరుడంటే హరించేవాడని; అన్నిటిని నశింపజేసేవాడని అర్థం. నారాయణుడంటే నారాలు అనబడే నిత్యవస్తువులు అన్నిటిలో ప్రవేశించి, వానిని రక్షించేవాడని అర్థం. అందువల్ల సర్వరక్షకుడు అనేవాడు పరదేవతగా అయి ఉండడం తగునా? లేక, సర్వభక్షకుడు పరదేవతగా ఉండడం తగునా? అనేది మీరే పరిశీలించవచ్చు -అని తెలిపినట్లయింది.

ఈ రీతిలో ఇద్దఱి వాహనాలనుకూడా చూచినపుడు, **"అడా! మాడే"** (ఒరే పశువా!) అంటూ మూర్ఖులను నిందించడానికి ఉదాహరణంగా గ్రహింపబడుతున్న ఎద్దును వాహనంగా కలవాడు హరుడు. **"సుపర్ణోఽసి గరుత్మాన్"** (కృష్ణయజు-4-1-43) అనే వేదవాక్యంచేత, **"వేదాత్మా విహగేశ్వరః"** అనే భగవద్వ్యాసుల సూక్తిచేత, **"శిరఙ్జేతనన్ విఙ్గి తేకమ్ శిఱైయిన్ శినైపదమ్ కన్దరమ్ తోళ్‌కళూరు వడివమ్ పెయరెశుర్**

శామముమామ్ అరఙ్గర్ తమూర్‌తి చ్చువణుక్కే" అనే పిళ్ళైప్పెరుమాళ్ అయ్యంగార్ (తిరువరఙ్గత్తుమాలై-28) పాశురంచేత వేదస్వరూపిగా ప్రతిపాదింపబడ్డ పెరియతిరువడి అనే గరుడాళ్వాన్‌ను వాహనంగా కలవాడు శ్రీమన్నారాయణుడు.

ఇక, ఇద్దఱిని చెప్పే ప్రమాణాలను పరిశీలిస్తే, వేదవిరుద్ధమైన విషయాలను చెప్పేదిగాను, రాజసతామసపురుషులచే అనుష్ఠింపబడేదిగాను ఉన్న శైవాగమం హరునిగూర్చి చెబుతున్నది. ఎవరిచేతను నిర్మింపబడకుండా, అనాదియై, ఏ విధమైన దోషంలేకుండా, యథార్థాన్ని మాత్రమే వివరించే వేదం శ్రీమన్నారాయణుని ప్రతిపాదించే ప్రమాణం. ఇక, ఇద్దరి నివాసాలను చూచినట్లయితే, తన మనస్సుయొక్క కాఠిన్యానికి తగినట్లు కఠినమైన కైలాసపర్వతం హరుని నివాసం. తన మనస్సులోని సౌలభ్యానికి తగినట్లు ఆ సౌలభ్యానికి మారురూపమైన పాలకడలియే శ్రీమన్నారాయణుని నివాసస్థలం. దీనికి తగినట్లు లయం చేసే వ్యాపారం హరునిది. రక్షించే వ్యాపారం నారాయణునిది. దీనికి తగినట్లు హరించే వ్యాపారానికి అనుగుణంగా మూడు తలలను కల త్రిశూలం హరునిది. **"అరుళార్ తిరుచ్చక్కరమ్"** (దయాపూర్ణమైన శ్రీసుదర్శనం) అని కీర్తింపబడి, లోకాలను అన్నిటిని రక్షించేదిగా ఉన్న చక్రాయుధం నారాయణునిది.

ఇవి అన్నీ ఒక ప్రక్క ఉండనీ, **"రూపమేవాస్య ఏతన్మహిమానం వ్యాచష్టే"** (రూపమే వ్యక్తియొక్క మహిమను చాటుతుంది.) అనే వేదవాక్యానుసారం ఇద్దఱియొక్క రూపాలను చూచినట్లయితే, కన్నులను ఎత్తి చూడడానికి వీలుకానట్లు కాలాగ్నివలె ఉండేది హరుని రూపం. దర్శించేవారి కన్నులు చల్లబడేటట్లు కాలమేఘంవలె ఉండేది శ్రీమన్నారాయణుని దివ్యరూపం. **"ఒన్టు శెన్దీ ఒన్టు మా కడలురువమ్"** అని తిరుమఙ్గైయాళ్వార్లుకూడా తిరునెడున్దాణ్డకమ్‌లో అన్నారు.

ఈ విధంగా ఒక దానితో వేఱొకటి విరుద్ధంగా ఉండే రెండు విషయాలలో **"అంగాన్యన్యా దేవతాః"** ఇత్యాది ఉపనిషద్వాక్యప్రకారం హరుడు నారాయణునకు అంగంగా, నారాయణుడు అంగిగా ఉంటారు. శరీరి ముఖ్యమా? శరీరం ముఖ్యమా? పరిశీలించి చెప్పండి - అని భావం.

"మేని ఒన్టు" అని హరుని శరీరస్వభావాన్ని చెప్పినట్లుగా నారాయణుని శరీర స్వభావం మూలంలో చెప్పబడకపోయినా, ఒకటి శరీరం అంటే, మిగిలిన వేఱొకటి శరీరి అని తనకు తానే వ్యక్తమవుతుందికదా! అంతర్యామిబ్రాహ్మణమనే వేదభాగంలో శ్రీమన్నారాయణుడే సర్వశరీరి అనేది విస్తృతంగా నిరూపింపబడి ఉండడం చూడవచ్చు.

"ఉరువ మెరి కార్ మేని ఒన్టు" అనేదాన్ని రెండు వాక్యాలుగా గ్రహించకుండా, ఒకే వాక్యంగా గ్రహించి, ఇద్దఱి రూపాలను చూస్తే ఒకటి అగ్నివంటి శరీరం, వేఱొకటి మేఘంవంటి శరీరం - అని వివరించడంకూడా తగినదే.

(6) ఒన్రు మఱన్దఱియే నోదనీర్వణ్ణనై నాన్,
ఇన్రు మఱప్పనో వేళ్లైకాళ్, - అన్రు
కరువరఙ్గత్తు ట్కిడన్దు కైతొళ్లుదేన్ కణ్డేన్,
తిరువరఙ్గమేయాన్ దిశై

అన్రు = అపుడు, కరు అరఙ్గత్తుళ్ కిడన్దు = గర్భస్థానములోనుండి, తిరు అరఙ్గమ్ మేయాన్ = శ్రీరంగములో పరుండియున్నవాడగు స్వామియొక్క, దిశై = స్వభావము లన్నియు, కణ్డేన్ = దర్శించితిని, కై తొళ్లుదేన్ = అంజలి చేసితిని, ఒన్రుమ్ = (అతని స్వరూపగుణ విభూతులలో) ఏ ఒక్కటిని, మఱన్దఱియేన్ = మఱచిపోలేను, ఏళ్లైకాళ్ = భగవద్విషయమనెడి సంపదను కోల్పోయినవారలారా! నాన్ = దాసుడగు నేను, ఓద నీర్ వణ్ణనై = సముద్రవర్ణుడగు భగవానుని, ఇన్రు = (అతనిచే అనుగ్రహింపబడిన జ్ఞానమును కలవాడనైయున్న) ఇపుడు, మఱప్పనో = మఱచెదనా?

అవతారిక :- "అరన్ అతివానామ్" అనుచు రుద్రుని తక్కువజేసి పల్కిరి. మీరు సర్వేశ్వరుని గూర్చి ఇతరులకు ఎట్లు ఉపదేశింపగలరు? అని అడుగగా, "సత్త్వగుణము అతిశయించినపుడు తన ప్రయత్నముతో సర్వేశ్వరుని మహిమలో అత్యల్పభాగమును తెలిసినవాడై, రజస్తమోగుణోద్రేకముకల్గినపుడు "నేనే ఈశ్వరుడను" అని తలచి, ఎదిరించువాడగు అతనివంటి (శివునివంటి) వాడను కాను నేను. నావద్ద స్వప్రయత్న మేమియు లేకుండుటయే హేతువుగా అతడు స్వయముగా తన కరుణతో తనను దర్శింప జేయగా, దర్శించితిని. కావున, నేను ఏ సమయమునందైనను భగవానుని మఱచుటకు అవకాశము లేదు - అని ఇందు ఆళ్వార్లు పల్కుచున్నారు.

వ్యాఖ్య :- (అన్రు) - "అఱియా క్కాలత్తుళ్ళే" (తిరువాయ్-2-3-3) అనునట్లు జ్ఞానము కల్గుటకు యోగ్యత ఏ మాత్రము లేకుండ తల్లి గర్భములోనున్న అపుడు-అని భావము.

(కరువరఙ్గత్తుళ్ కిడన్దు) - "సుకుమారతను ర్గర్భే" (వి.పు- 6-5 -10) అనుచు ప్రారంభించి శ్రీవిష్ణుపురాణములో ఆఱు శ్లోకములలో వివరింపబడిన, చెప్పరాని వేదనలను అనుభవింపవలసిన గర్భస్థానములోనుండి-అని అర్థము.

(తిరువరఙ్గమేయాన్ దిశై కణ్డేన్) - సంసారిచేతనులు అడ్డుపెట్టకపోవుటయే హేతువుగా దయను చూపి, రక్షించుటకు తానే తిరువరఙ్గములోని (శ్రీరంగమును) కోవెలకు వచ్చి, శయనించియున్న శ్రీరంగనాథుని స్వరూప-రూప-గుణాది మహిమలను అన్నిటిని దర్శించితిని.

(కరువరఙ్గత్తుళ్ కిడన్దు కణ్డేన్) "జాయమానం హి పురుషం యం పశ్యే న్మధుసూదనః, సాత్త్విక స్స తు విజ్ఞేయః స వై మోక్షార్థచింతకః" (భార - శాంతి - 358 - 73) (జన్మించుచున్న ఏ మానవుని మధుసూదనుడు కటాక్షించునో, అతడే సత్త్వగుణమును

కలవాడని తెలియనగును. అతడే మోక్షఫలమునుగూర్చి ఆలోచించును) అను రీతిలో గర్భములోనున్నపుడు నా అప్రతిషేధమునే హేతువుగా గ్రహించి, చల్లగా కటాక్షించి, నా బాధ అంతయు తీరునట్లు తన స్వభావములను అన్నిటిని దర్శింపజేయుటచే, దర్శించితిని.

(దిశై) - దిక్కులలో ఉన్న అన్నిటిని - అనగా - అతని స్వరూప, రూప, గుణ, విభూత్యాదులను అన్నిటిని-అని భావము.

(కణ్డేన్) - నేఱుగా దర్శించి, అనుభవించితిని.

(కై తొళ్లుదేన్)- దర్శనమునకు పిమ్మట సంభవించు అంజలిని చేయుట మొదలగు కైంకర్యములందును అన్వయింపగల్గితిని. మిగిలిన జీవులవలె గర్భములోనుండి బయటకు వచ్చిన వెంటనే, మఱచితిరా! అనగా-

(ఒన్రుమ్ మఱన్దఱియేన్) - అతని స్వరూపరూపగుణవిభూతులలో దేనిని ఏ కాలమునందును మఱువలేదు. ఇట్లు మఱువకుండుటకు కారణము మీ సౌజన్యమా! అనగా,

(ఓద నీర్ వణ్ణనై) అది నా గొప్పతనము కాదు; ఆ రూపసౌందర్యము నన్ను మఱువనీయలేదు- అని అనుచున్నారు.

(ఓదనీర్ వణ్ణనై) తప్పించుకొనుటకు సాధ్యము కానట్లు తనవద్దకు వచ్చువారిని లోనికి లాగికొని పోవునట్టి నల్లని, చల్లని, కెఱటములు పైకి లేచు సముద్రజలమువలె, తనవద్దకు వచ్చువారిని దూరముగా తొలగిపోకుండు రీతిలో లాగుకొనిపోవు స్వభావమును, నల్లని, చల్లని రూపసౌందర్యమును కలవానిని.

(నాన్) - మఱచుటకు కారణమున్న గర్భములోనున్నపుడే మఱువని నేను.

(ఇన్రు మఱప్పనో) - తలచుటకు కారణమగు జ్ఞానవైశద్యమును కల ఇపుడు మఱచెదనా! ఇతరులకును ఉపదేశింపతగిన జ్ఞానవైభవమును కల ఈనాడు మఱతునా!

(ఏళ్లైకాళ్) - మఱచుటకు సాధ్యము కాని గొప్ప సంపదను విడచి, తలచుటకు తగని జ్యేష్ఠాదేవివంటి విషయములనుగూర్చి తిరుగునట్టి నిత్యదరిద్రులారా! భగవద్విషయ మనెడి గొప్ప సంపద ఎట్లుండుననికూడ తెలియనివారలారా!

(తిరువరఙ్గమేయాన్ దిశై మఱప్పనో) - పరమపదనాథునియా నేను మఱువకుండ నుండునది? అవధిస్థానమైన (అర్చావతారమైన) పెరియపెరుమాళ్ (శ్రీరంగనాథుని) విషయమున కదా నేను **"అచ్చువై పెఱినుమ్ వేణ్డేన్"** అనుచు అభినివేశమును పొందితిని! **"అన్రు కరువరఙ్గత్తు ట్కిడన్దు, తిరువరఙ్గమేయాన్ దిశై కై తొళ్లుదేన్ కణ్డేన్, ఒన్రుమ్ మఱన్దఱియేన్, ఓదనీర్వణ్ణనై నాన్ ఇన్రు మఱప్పనో ఏళ్లైకాళ్!"** అని అన్వయము.

పెరియ–అవ– ఆఱామ్బాట్టు. అవనై శరీరతయా శేష మెన్ఱీరాకిల్, నీరుమ్ శేషభూతరన్ఱో! నీర్ ఉపదేశిక్కిఱపడి ఎఙ్గనే? ఎన్నిల్, ఎనక్కు అవన్ ప్రసాదమ్ అడియాకైయాలే విస్మృతి శఙ్కై యిల్లై– ఎన్గిఱార్.

(ఒన్ఱు మఱన్దఱియేన్ – అన్ఱు కరువరఙ్గత్తుట్కిడన్దు కైతొழுతేన్ కణ్డేన్) గర్భవాసమ్ పణ్ణానిఱ్కచ్చెయ్తే, "ఐయో! నోవుపట్టాయాకాతే!" ఎన్ఱు అవన్ కటాక్షిక్క, అవనై క్కణ్డేన్. తమ్ముడైయ విలక్షణమైయై క్కొణ్డు సాక్షాత్కరిత్తతాక చ్చొల్లుకిఱార్.

(తిరువరఙ్గమేయాన్ తిశై – ఒన్ఱుమ్ మఱన్దఱియేన్) పెరియపెరుమాళిడై యాట్టత్తిల్ అవరుడైయ స్వరూపరూపగుణవిభూతికళిల్ ఒన్ఱుమ్ మఱన్దఱియేన్.

(ఓతనీర్ వణ్ణనై నాన్ ఇన్ఱు మఱప్పనో) శ్రమహరమాన వడివైయుడైయ పెరియ పెరుమాళై ఇన్ఱు మఱప్పనో? ఇతుతాన్ దేహయాత్రైయాయ్, పరప్రతి పాదనయోగ్యమాన కాలత్తిలే మఱప్పనో?

(ఏழைకాళ్) ఇవ్విషయత్తిల్ పుతియతుణ్డు అఱియాతవర్కళే! ఎన్గిఱార్. తిశై – ఎన్ఱతు అవనిడైయాట్టత్తిలే – ఎన్ఱపడి. అద్దిక్కిలే ఎన్ఱుమ్ శొల్లక్కడవతిఱే.

(ఒన్ఱిత్యాది) కణ్డవళవిలే ఒన్ఱుమ్ మఱన్దఱియేన్. ఉమ్ముడైయ సౌజన్యమో? ఎన్నిల్' అన్ఱు.

(ఓతనీర్వణ్ణనై) మఱక్కవొణ్ణాత వడிவுకు.

(ఏழைకాళ్) – మఱక్కవొణ్ణాత విషయత్తై విట్టు! నినైక్కవొణ్ణాత విషయత్తై ప్పఱ్ఱి నిఱ్కిఱవర్కళే! (అన్ఱు) "అఱియా క్కాలత్తుళ్ళే", "జాయమానం హి".

(కరువిత్యాది) మఱక్కైక్కు హేతువుళ్ళవిడత్తిలే మఱన్దిలేన్. నినైక్కైక్కు హేతువుళ్ళ విడత్తిలే ఇన్ఱు మఱప్పనో? తిరువరఙ్గమేయా నిడైయాట్టమ్ పరదశైయిలేయో? ఎల్లైనిలత్తిలే.

"అన్ఱు కరువరఙ్గత్తు ట్కిడన్దు – తిరువరఙ్గమేయాన్ తిశై కై, తొழுతేన్, కణ్డేన్ ఒన్ఱుమ్ మఱన్దఱియేన్, ఓతనీర్వణ్ణనై నాన్ ఇన్ఱు మఱప్పనో ఏழைకాళ్!" ఎన్ఱు అన్వయమ్. అరు – ఆఱామ్బాట్టు. గర్భావస్థైయిలే కాణక్కూడుమో ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్ కిఱార్ (తమ్ముడైయవిత్యాది). "జాయమానం హి" – జాయమానకాలత్తిలే.

నమ్బిళ్ళై :– ఆఱామ్పాట్టు :– అఱివానామ్ ఎన్ఱుమ్, శరీరతయా శేషభూతన్ – ఎన్ఱుమ్ రుద్రనై చ్చిరిక్కిఱ నీర్ తామ్ శేషభూతరన్ఱో! నీర్ పిన్నై అవనై ఎఙ్గనే అఱిన్దపడియుమ్? ఉపదేశిక్కిఱ పడియుమ్? – ఎన్న, అవన్తనక్కు సత్త్వమ్ తలైఎడుత్తపోదు అవనై ఉళ్ళపడి అఱియుమ్, అల్లాదపోదు రజస్తమస్సుక్కళాలే అభిభూతనాయ్, తాన్ అధికరిత్త కార్యత్తై బుద్ధిపణ్ణి, "ఈశ్వరోఽహమ్" ఎన్ఱిరుక్కుమ్. ఎనక్కు అఙ్గనన్ఱిక్కే, అవన్దన్నాల్ కాట్ట క్కణ్డే నొరువనాకైయాలే ఎనక్కు ఒరుకాలుమ్ విస్మృతి యిల్లై – ఎన్గిఱార్.

(ఒన్ఱుమ్ మఱన్దఱియేన్) – అవన్పడికళిల్ ఎనక్కు అజ్ఞాతమా యిరుప్పదొన్ఱు మిల్లై ఎన్గిఱార్.

(ఓదమ్ నీర్ వణ్ణనై) మఱప్పు ఎన్కైయతాయో ఇరుక్కిఱదు! ఒరుక్కాల్ మఱక్కుమ్ పడియాయో వడివழுకు ఇరుక్కిఱదు! శ్రమహరమాన వడివழுకు ఉడైయవనై.

(ఇన్ఱు మఱప్పనో) అవన్దాన్ తన్నై క్కొడువన్దదు ఎనక్కు క్కాట్టి, ఇవ్వళవాన దశైయై విళైవిత్తపిన్బు మఱక్క సంభావనై యుణ్డో!

(ఏழைకాళ్) – అవ్విషయత్తై యొழிయవుమ్ నినైక్కైక్కు వేఱే శిలవిషయఙ్గళ్ ఉణ్డెన్ఱిరుక్కిఱ ఉఙ్గళ్ స్వభావత్తై క్కొణ్డు శొల్లాదేకొళ్ళికోళ్.

(అన్ఱు కరవరఙ్గత్తుళ్ కిడన్దు కై తొழுతేన్) గర్భస్థానత్తిలే నాన్ కిడక్కిఱ అన్ఱు అవన్దానే తన్నై క్కొడువన్దు కాట్ట క్కణ్డేన్. "ఇవనుక్కు ఇప్పోదు అప్రతిషేధమ్ ఉళ్ళదొరు సమయమ్" ఎన్ఱు పార్త్తు తన్నై క్కొడువన్దు కాట్టినానాయిఱ్ఱు. "అఱియాక్కాలమ్" ఇత్యాది. "జాయమానం హి పురుషమ్". మఱక్కైక్కు హేతు వుళ్ళవిడత్తిల్ మఱన్దిలేన్. నినైక్కైక్కు హేతు వుళ్ళవిడత్తిల్ మఱప్పనో!

(కణ్డు కై తొழுతేన్) – కాణవుమ్ పెఱ్ఱేన్. కాట్చిక్కు అనన్తరమాన వృత్తియిలేయుమ్ అన్వయిక్క ప్పెఱ్ఱేన్.

(తిరువరఙ్గమేయాన్ తిశై) – తాన్ వన్దు సన్నిహితనానవనుడైయ ఇడైయాట్టత్తే. పెరియపెరుమాళ్స్వరూపరూపగుణవిభూతికళిల్ ఒన్ఱుమ్ మఱన్దఱియేన్. పరదశైయి లేయో! ఎల్లైనిలత్తిలే. "తిరువరఙ్గమేయాన్ తిశై అన్ఱు కరువరఙ్గత్తుళ్ కిడన్దు, కై తొழுతేన్, కణ్డేన్, ఒన్ఱుమ్ మఱన్దఱియేన్ ఓదనీర్ వణ్ణనై నాన్ ఇన్ఱు మఱప్పనో! ఏழைకాళ్" ఎన్ఱు అన్వయమ్.

అప్పిళ్ళై :– అవ :– ఆఱామ్బాట్టు. "అరన్ – అఱివానామ్" ఎన్ఱు – రుద్రనై అఱివుకేడన్ ఎన్ఱు క్షేపిత్తు చ్చొన్నీర్. నీర్తామ్ అవనై యఱిన్ద పిఱర్క్కు ఉపదేశిక్కుమ్బడి ఎఙ్గనే? ఎన్న, "సత్త్వన్దలై ఎడుత్తపోతు స్వయత్నత్తాలే శిఱిదు అఱిన్దానాయ్, రజస్తమస్సుక్కళ్ తలై యెడుత్తపోతు "ఈశ్వర్యోహమ్" ఎన్ఱిరుక్కుమవనైప్పోలేయో నాన్. నిర్హేతుకమాక అవన్ తానే కాట్ట క్కణ్డవనాకైయాలే, ఎనక్కొరుకాలుమ్ విస్మృతిప్రసఙ్గ మిల్లై 'ఎన్గిఱార్'.

అఱివు నడైయాడుకైక్కు యోగ్యతై యిల్లాత అన్ఱు, ఇత్తలైయిల్ అప్రతిషేధమే పఱ్ఱాశాక క్కుళిర కటాక్షిత్తు, త్తన్బడికళై క్కాట్టిత్తరుకైయాలే సంసారికళై త్తణ్ణళిప్పణ్ణి రక్షిక్కైక్కు త్తామే కోయిలిలే వన్దు, మేయాన్–పళ్ళికొణ్డు రుళుకిఱ పెరియ పెరుమాళుడైయ, దిశై – స్వరూపానురూపమాన గుణాదిసమస్తస్వభావఙ్గళైయుమ్, కణ్డేన్ – సాక్షాత్కరిత్తు అనుభవిత్తేన్, కై తొழுతేన్ – కాట్చిక్కనన్తరమాన అఞ్జలిబన్ధమ్ ముతలాన ఉక్తియిలే

యిఝుత్తుక్కొళ్ళ వఱ్ఱాయ్, ఓతమ్ - కిళర్న్ద, నీర్ - సముద్రజలమ్బోలే కుళిర్న్ద, వణ్ణనై - వడివఝకై యుడైయవనై, ఒన్ఱుమ్ - ఏకదేశముమ్, మఱన్దఱియేన్. ఏఝైకాళ్- ఇతరవిషయఙ్గళిలే మణ్డి విఝుకిఱ అఱివుకేడర్కాళ్! నాన్ - మఱక్కైక్కు హేతువుళ్ళ విడత్తిల్ మఱవాత నాన్, ఇన్ఱు - నినైక్కైక్కు హేతువుళ్ళ ఇన్ఱు, మఱప్పనో - మఱప్పనో.

దివ్యార్థ:-(ఒన్ఱు మఱన్దఱియేన్) కీఝ్, నాన్గామ్పాట్టిల్ "అరన్ అఱివానామ్!" ఎన్ఱు శివపిరానై మాత్తిరమ్ ఇఝిత్తు క్కూఱివిట్టేరే. అవనుక్కు భగవద్విషయమే తెరియాతెన్ఱుమ్, తెరిన్దవన్పోల భావిత్తు శిష్యర్కళుక్కు ఉపదేశిక్కవుమ్ తొడఙ్గివిట్టానే - యెన్ఱు ఏశియుమ్ పేశినీరే! అవనైక్కాట్టిలుమ్ నీర్ భగవద్విషజ్ఞానత్తిల్ శిఱన్దవరో? నీర్తామ్ ఎమ్బెరుమానై అఱిన్దు, పిఱర్క్కు ఉపదేశిక్కవల్లీరో? ప్రబన్ధముఖత్తాల్ ఉణర్త్త తొడఙ్గి విట్టేరే! ఇ.ఃదు ఎఙ్గనే? ఎన్ఱు ఆఝ్వారై నోక్కి ఒరు కేళ్వి పిఱక్క, ఆఝ్వార్ అదఱ్కు ఉత్తరమ్ అరుళిచ్చెయ్ వదుపోలే ఇరుక్కిఱదు ఇప్పాట్టు.

అన్ద అరనుక్కుమ్, ఎనక్కుమ్ ఎవ్వళవో వాశి యుణ్డు. అవన్ సత్త్వగుణమ్ తలై ఎడుత్తపోదు ఎమ్బెరుమానదు తిరువరుళాలన్ఱి స్వప్రయత్నాలే అప్పెరుమానతు స్వరూపస్వభావఙ్గళై చ్చిఱిదు అఱిన్దు, పరమసాత్త్వికర్పోల ఇరుప్పన్. అడుత్తక్షణత్తిలేయే రజోగుణముమ్, తమోగుణముమ్ తలైయెడుక్క ప్పెఱ్ఱి "ఎన్నై క్కాట్టిలుమ్ వేఱొరు ఈశ్వరన్ ఉణ్డో! నానే సర్వేశ్వరన్" ఎన్ఱు శెరుక్కు క్కొళ్వన్. అవనైప్పోలవో నాన్! నాన్ గర్భవాసమ్ శెయ్యుమ్బోదే పిడిత్తు అప్పెరుమానాల్ నిర్హేతుకమాక క్కటాక్షిక్క ప్పెఱ్ఱు, తన్నుడైయ స్వరూపరూపగుణవిభూతికళై యెల్లామ్ అవన్దానే కాట్ట క్కణ్డు "జాయమానం హి పురుషం యం పశ్యే న్మధుసూదనః, సాత్త్విక స్స తు విజ్ఞేయ స్స వై మోక్షార్థచింతకః" (గర్భత్తిలేయే ఎమ్బెరుమాన్ ఎవనై క్కటాక్షిత్తరుళ్వనో, అవనే సాత్త్వికన్, అవనే ముముక్షువానవన్) ఎన్గిఱపడియే శుద్ధసాత్త్వికనాయ్, అప్పెరుమానుడైయ తిరుక్కల్యాణ గుణమ్ ముదలియవఱ్ఱై స్వయమ్ అనుభవిప్పదుమ్, పిఱర్క్కు ఎడుత్తు ఉపదేశిప్పదు మాక ఇవఱ్ఱైయే కాలక్షేపమాక క్కొణ్డిరున్దవన్. పెరుమ్బాలోర్ భగవానై మఱన్దిరుక్కుమ్బడి యాన గర్భవాసకాలత్తిలుఙ్కూడ అవనై మఱవాదు వాఝ్త్తిక్కొణ్డిరున్ద నాన్, ఇని ఒరుకాలాకిలుమ్ మఱక్క వఝియుణ్డో! అరనుక్కుప్పోల ఎనక్కుమ్ ముక్కుణఙ్గళుమ్ మాఱిమాఱి వరుమో! సత్త్వగుణకార్యమే నిలైనిన్ఱిరుక్కప్పెఱ్ఱ వెనక్కు అవనై ఉణర్త్తలుమ్' ఉణర్న్దవఱ్ఱై ప్పిఱర్క్కు ఉపదేశిత్తలుమ్ ఉచితమే యన్ఱో! - ఎన్ఱారాయిఱ్ఱు.

(ఓదనీర్ వణ్ణనై) - ఎన్ఱ శొల్లాఱ్ఱలాల్ - అవనుడైయ వడివఝకు నెఞ్జిలే ఊన్ఱప్పెఱ్ఱవర్కట్కు అవనై మఱప్పతు ఒరునాళుమ్ సంభావిత మల్ల - ఎన్బదు పెఱప్పడుమ్. గర్భవాసకాలత్తిల్ వన్దు, సేవై సాదిత్తదుమాత్తిరమే అల్లామల్ ఎప్పోదుమ్ కటాక్షిత్తు, విషయీకరిప్పదఱ్కాకవే తిరువరఙ్గమ్ ముదలాన తిరుప్పతికళిలే సన్నిహితనా

యిరానిన్ఱాన్ ఎన్బదు తోన్ఱ "త్తిరువరఙ్గమేయాన్" ఎన్గిఱార్. "మేయాన్" - మేవియిరుప్ప వన్, తిరువుళ్ళ మువన్దు ఎఝున్దరుళి యిరుప్పవన్.

ఇప్పాట్టిల్ ముడివిలుళ్ళ "దిశై" ఎన్నుమ్ పదత్తిఱ్కు "దిక్కు" ఎన్ఱు పొరుళాయినుమ్, "తన్మై" ఎన్నుమ్ పొరుళిలే అ.ఃదు ఇఙ్గు ప్రయోగిక్కప్పట్టదు. అప్ప్రయోగమ్ వడనూఱ్కళిలే విశేషమాక వుణ్డు.

ఇదిల్ మూన్ఱామడియిల్ ఒరు శఙ్కై పిఱక్కుమ్. అదావతు - పొయ్కైయిలే ఒరు శఙ్గమలప్పూవిలే తిరువవతరిత్తదనాల్ అయోనిజరాకియ ఇవ్వాఝ్వార్క్కు గర్భవాస మెన్బదు కిడైయాతే! అప్పడి యిరుక్క, "కరువరఙ్గత్తుళ్ కిడన్దు" ఎన్ఱు ఇవర్తామ్ ఎఙ్గనే అరుళిచ్చెయ్కిఱార్? - ఎన్ఱు. ఇదుక్కు ఉత్తరమావతు - "కరువరఙ్గత్తుళ్" ఎన్ఱ ఇదనాల్ "తీణ్డా వఝుమ్బుమ్ శెన్నీరుమ్ శీయుమ్ నరమ్బుమ్ శెఱిదశైయు మాయ్ వేణ్డా నాఱ్ఱమ్" మిక్కిరుక్కిఱ గర్భత్తుమ్బైయిల్ నిన్ఱుమ్ ఆఝ్వార్ పిఱన్దారెన్నుకొళ్ళవేణ్డియ అవశియమ్ యాదు మిల్లై. ఎవ్విడత్తిల్ నిన్ఱు అవతరిత్తారో, అవ్విడమే గర్భస్థానమాకుమ్. ఇవ్వాఝ్ వారుడైయ వాఝిత్తిరునామత్తిల్ "వనశమలర్ క్కరువదనిల్ వన్దమైన్దాన్ వాఝియే" ఎన్ఱిరుప్పదుమ్ ఇవ్వర్థత్తై వఱ్పుఱుత్తుమ్. "నాన్ ఇవ్విరుళ్ తరు మాఞాలత్తిల్ వన్దు తోన్ఱువదఱ్కు మున్నమే ఎమ్బెరుమానుడైయ కటాక్షమ్ పెఱ్ఱవన్" ఎన్ఱుశొల్లువదే ఇఙ్గు వివక్షితమ్. "అన్ఱు నాన్ పిఱన్దిలేన్ పిఱన్దపిన్ మఱన్దిలేన్" ఎన్ఱాఱ్పోలుమామ్. "కరువరఙ్గత్తుళ్" ఎన్ఱ విడత్తు "అరఙ్గమ్" ఎన్నుఞ్జొల్ రఙ్గమ్ ఎన్ఱ వడశొల్లిన్ వికారమ్. అచ్చొల్ - నటనమ్ శెయ్యు మిడమ్, పోర్ శెయ్యు మిడమ్ - ఎన్ఱు శిఱప్పిడప్పొరుళ దాయినుమ్, ఇఙ్గే "ఇడమ్" ఎన్నుమ్ పొదుప్పొరుళిలే నిఱ్కిఱదు.

దివ్యార్థ అను :- (ఒన్ఱు మఱన్దఱియేన్) గడచిన నాల్గవ పాశురంలో **"అరన్ అఱివానామ్!"** అని శివుని మాత్రం తక్కువగా పలికినారే! అతనికి భగవద్విషయమే తెలియదని, తెలిసినవానివలె భావించి శిష్యులకు ఉపదేశించడానికికూడా ప్రారంభించినాడే! అని నిందించి మాట్లాడినారే! అతనికంటె మీరు భగవద్విషయజ్ఞానంలో గొప్పవారా! మీరు, భగవానుని తెలిసికొని, ఇతరులకు ఉపదేశింప సమర్థులా? ప్రబంధరూపంలో తెలుప ప్రారంభించినారుకదా! ఇది ఏవిధంగా తగును?" అని ఆఝ్వార్ల ఉద్దేశించి, ఒక ప్రశ్న ఉదయించగా, ఆఝ్వార్లు దానికి సమాధానం చెప్పే రీతిలో ఉన్నది, ఈ పాశురం.

ఆ హరునికి, నాకు మధ్య ఎంతో వ్యత్యాసం ఉన్నది. అతడు సత్త్వగుణం తలెత్తినపుడు, భగవానుని కృపతో కాకుండా, తన ప్రయత్నంతో ఆ భగవానుని స్వరూపస్వభావాలను కొంచెంగా తెలిసికొని, పరమసాత్త్వికునివలె ఉంటాడు. మఱుక్షణం లోనే రజోగుణం, తమోగుణం తలఎత్తగానే "నాకంటె వేఱొక ఈశ్వరుడున్నాడా! నేనే ఈశ్వరుణ్ణి" అంటూ గర్వాన్ని పొందుతాడు. అతనివలె ఉన్నానా నేను! నేను గర్భవాసాన్ని

చేసినప్పటినుండే ఆ స్వామిచే నిర్హేతుకంగా అనుగ్రహింపబడి, తన స్వరూపరూపగుణ విభూతులను అన్నిటిని అతడే దర్శింపజేయగా దర్శించి, **"జాయమానం హి పురుషం యం పశ్యే న్మధుసూదనః, సాత్త్విక స్స తు విజ్ఞేయ స్స వై మోక్షార్థచింతకః"** (గర్భంలోనే భగవానుడు ఎవరిని కటాక్షిస్తాడో, అతడే సాత్త్వికుడు. అతడు ముముక్షువు కాగలడు) అన్నట్లు శుద్ధసాత్త్వికుడనై, ఆ భగవానుని కల్యాణగుణాలు మొదలగు వానిని స్వయంగా అనుభవించడం, ఇతరులకు ఉపదేశించడం–అనే వీటితోనే కాలక్షేపాన్ని చేస్తున్నవాడను. చాలామంది భగవానుని మఱచిపోయే గర్భవాసంలోకూడ అతనిని మఱవకుండ, కీర్తించిన నేను ఇక ఏ సమయంలో అయినా మఱచే అవకాశం ఉన్నదా! హరునికివలెనే నాకుకూడా త్రిగుణాలు మాటి మాటి కలుగుతాయా! సత్త్వగుణకార్యమే స్థిరంగా ఉండే నాకు అతనిని గ్రహించడం, గ్రహించిన వానిని ఇతరులకు ఉపదేశించడం ఉచితమే కదా! అని పలికినట్లయినది.

"ఓదనీర్ వణ్ణనై" అనే పదప్రయోగబలంచేత అతని రూపసౌందర్యం మనస్సులో ఊనుకొని ఉన్నవారికి అతనిని మఱచిపోవడం ఏ సమయంలోను సంభావితం కాదు – అనే అర్థం వ్యక్తమవుతుంది. గర్భవాసకాలంలో వచ్చి, సేవను అనుగ్రహించడం మాత్రమే కాక ఎల్లప్పుడు కటాక్షించి అనుగ్రహించడం కోసమే శ్రీరంగం మొదలైన దివ్యతిరుపతులలో సన్నిహితుడై ఉన్నాడనేది స్ఫురించేటట్లు **"తిరువరఙ్గమేయాన్"** అని అన్నారు. **"మేయాన్"**– అభిలషించి ఉండేవాడు, మనస్సులో ఆనందించి వేంచేసి ఉండేవాడు – అని భావం.

ఈ పాశురం చివరలో ఉన్న **"దిశై"** అనే పదానికి **"దిక్కు"** అనే అర్థం ఉన్నా, స్వభావం అనే అర్థంలో ఇది ఇక్కడ ప్రయోగింపబడింది. ఈ అర్థంలో ప్రయోగం సంస్కృతగ్రంథాల్లో కూడా విశేషంగా ఉన్నది.

ఇందులోని మూడవ పాదంలో ఒక సందేహం కలుగుతుంది. అది ఏమంటే– సరస్సులోని ఒక తామరపూవులో అవతరించడంవల్ల అయోనిజులైన ఈ ఆళ్వార్లకు గర్భవాసమనేది లేదు కదా! ఆవిధంగా ఉన్నపుడు, **"కరువరఙ్గత్తుళ్ కిడన్దు"** అని వీరు ఏవిధంగా అనుగ్రహించారు? అని. దానికి సమాధానం ఏమి? అంటే – **"కరువరఙ్గత్తుళ్ కిడన్దు"** అని అనడంవల్ల **"తీణ్డా వళుమ్బుమ్ శెన్నీరుమ్ శీయుమ్ నరమ్బుమ్ శెతి దశైయుమామ్ వేణ్డా నాఱ్ఱమ్"** అన్నట్లు దోషభూయిష్ఠం అయిన గర్భతుంబంనుండి ఆళ్వార్లు అవతరించారని గ్రహించవలసిన అవసరమే లేదు. ఏ చోటనుండి వారు అవతరించారో, ఆ చోటే వారికి గర్భవాసం అవుతుంది. ఈ ఆళ్వార్ల వాళ్తిత్తిరునామంలో **"వనశమలర్ క్కరువదనిల్ వన్దవైన్దాన్ వాళ్ధియే"** అని ఉండడం ఈ అర్థాన్ని బలపఱుస్తుంది. "నేను ఈ అజ్ఞానాన్ని కల్గించే భూమిలోనికి వచ్చి జన్మించడానికిముందే భగవానుని కటాక్షాన్ని పొందినవాడను." అని చెప్పడమే ఇచట వివక్షితం. **"అన్ఱు నాన్ పిఱన్దిలేన్ పిఱన్దపిన్ మఱన్దిలేన్"** అన్నట్లే ఇది.

"కరువరఙ్గత్తుళ్" అన్నపుడు **"అరఙ్గమ్"** అనే పదం **"రఙ్గమ్"** అనే సంస్కృతపదానికి వికారం. ఆ పదం – నటనం ఆడే చోటును, యుద్ధం చేసే చోటును చెప్పే విశేషార్థక పదమైనా, ఇక్కడ **"చోటు"** అనే సామాన్యార్థంలో ప్రయోగింపబడింది.

(7) దిశైయుమ్ దిశైయుఱు దెయ్వమ్, దెయ్వ
త్తిశైయుమ్ కరుమఙ్గళెల్లామ్, – అశైవిల్ శీర్
క్కణ్ణన్ నెడుమాల్ కడల్ కడైన్ద, కారోద
వణ్ణన్ పడైత్త మయక్కు

దిశైయుమ్ = దిక్కులతో కూడిన లోకములును, దిశై ఉఱు దెయ్వమ్ = ఆ దిక్కులలో నుండు దేవతలును, దెయ్వత్తు ఇశైయుమ్ కరుమఙ్గళ్ = ఆయా దేవతలకు తగిన (సృష్ట్యాది) కార్యములును, ఎల్లామ్ = అను ఇవి అన్నియును, అశైవు ఇల్ శీర్ = నాశము లేని కల్యాణగుణములను కల, కణ్ణన్ = శ్రీకృష్ణునిగా అవతరించినవాడును, కడల్ కడైన్ద = (దేవతలు అపేక్షించుటయే కారణముగా తాను శ్రమపడునట్లు) సముద్రమును చిలికినవాడును, కార్ ఓద వణ్ణన్ = మేఘమువంటిదియు, సముద్రము వంటిదియును అగు వర్ణమును కలవాడును అగు భగవానుడు, పడైత్త = సృష్టించిన, మయక్కు = జ్ఞానమును మఱుగుపఱచు (భ్రమింపజేయు) పదార్థములు.

అవతారిక :– ఇట్లు అతడు సులభుడైనచో, లోకమంతయు భగవానుని విడచి, కనబడిన దైవముల కాళ్ళలో తలను చేర్చి (నమస్కరించి) తిరుగుట కేమి కారణము! అనినచో, తనపట్ల భక్తిలేని వారు తనను ఆశ్రయింపకుండుటకొఱకు అతడు సృష్టించిన మాయలే అవి – అని ఇందు పల్కుచున్నారు.

వ్యాఖ్య :– (దిశైయుమ్) – "దిశై" అను పదముచే ఉపలక్షణ ప్రకారమున తెలుపబడిన (నాల్గు దిక్కులలో విస్తరించియున్న) భూమి,

(దిశైయుఱు దెయ్వమ్) – ఆయా దిక్కులలో వ్యాపించియున్న దైవములును,

(దెయ్వత్తు ఇశైయుమ్ కరుమఙ్గళ్) – ఆయా దైవములు చేయు సృష్టి – సంహారములు మొదలగు వ్యాపారములును తెలుపబడినవి. ఇవి అన్నియు,

(నెడుమాల్ పడైత్త మయక్కు) – సర్వేశ్వరుడు తనపట్ల భక్తి లేనివారు తనను వీడి దూరముగా పోవుటకు సృష్టించిన, మోహింపజేయు విషయములు. అందఱును మోక్షమును పొందినచో లీలావిభూతి నిర్మానుష్యమై పోవును. శాస్త్రమర్యాదయును చెడిపోవును. వైషమ్యనైర్ఘృణ్యదోషములును సంభవించును. తనపట్ల భక్తిని కలవారు తనను పొందవలెను. భక్తిలేనివారు తనను వీడిపోయి, తన లీలకు విషయముగా కావలయును. వీనిని అన్నిటిని భావించిన సర్వేశ్వరుడు పలు మోహజనకపదార్థములను సృష్టించెను.

(దిశైయుమ్ మయక్కు) భూమిని సృష్టించిన పరమాత్మ, దానిని సృష్టించిన తనను మఱుగుపఱచెను. ఇందుచే కొందఱు పాపులు, ఈసృష్టికి ఈశ్వరుడు లేడని, మఱి కొందఱు కనబడిన దైవములే పరతత్త్వమని పల్కుచు, తాము భ్రాంతి చెంది, ఇతరులను భ్రమించునట్లు చేయుచున్నారు.

(దిశైయుఱు దెయ్వమ్ మయక్కు) – దిక్కులలో అంతటనుండి జీవించు పలు దైవములనుకూడ సృష్టించెను. ఆ దైవములకు సర్వేశ్వరుడు అనుగ్రహించిన కొన్ని శక్తులున్నవి. వానిని చూచి "వీరే పరదైవము" అను పలువురు భ్రాంతి చెందుదురు.

(దెయ్వత్తు ఇశైయుమ్ కరుమఙ్గళ్ మయక్కు) ఆ దైవములకు పొందికగానుండు కొన్ని కార్యములను సర్వేశ్వరుడు ఏర్పఱచెను. ఒక జీవుని బ్రహ్మ – అను దైవముగా సృష్టించి, అతనిని ఒక కంచుకముగా చేసికొని, మిగిలిన లోకములను సృష్టించుపనిని చేసెను. ఇట్లు చూచువారికి సృష్టికార్యము బ్రహ్మయందు పొందికగా నున్నదను భ్రమను భగవానుడు కల్గించుచున్నాడు. ఇట్లే, వేఱొక జీవుని రుద్రుడు అను దైవముగా సృష్టించి, అతనికి తాను ఆత్మయైయుండి, సంహారము, త్రిపురదహనము, హాలాహల విషపానము మొదలగువానిని చేసి, చూచువారినికి "ఈ అపూర్వకృత్యములను చేయువాడగు ఇతడే పరమాత్మ" అనెడి భ్రమను కల్గించుచున్నాడు. అతనితో నిలువకుండ, అతని భార్యఅగు దుర్గయే పరతత్త్వమని, కుమారుడగు కుమారస్వామియే పరతత్త్వమని, గణపతియే పరతత్త్వమని, – ఇట్లు ఇంకను పలు విధములుగా భావించునట్లు పలువురను మోహింపజేయుచున్నాడు.

(ఎల్లామ్ మయక్కు) – ఇవి మాత్రమేనా? ఇంకను ఎన్నియో మాయా వ్యాపారములను ఈ మాయావి చేయుచున్నాడు. ఆయా దేవతలనే పరతత్త్వమని పల్కు ఆగమములను, పురాణములను సృష్టించి పలువురను మోహింపజేయుచున్నాడు. ఆయా మతములకు తగిన ఆలయములను, మతాచార్యులను, దైవమే లేదనువారిని, లోకమే లేదనువారుని, దైవమునకు గుణము లేదు, రూపము లేదు, ఏమియు లేని చిన్మాత్రమే దైవము – అనువారిని, ఇంకను ఎందరెందరినో మతవాదులను, మాయావాదులను సృష్టించి, లోకములోని జీవులలో పెక్కుమందిని ఈ మాయావి భ్రమింపజేయుచున్నాడు.

ఇట్లు పలు మోహములను కలుగజేసినవాడైనచో, కొందఱు అయినను అతనిని పొంది, ఉజ్జీవించు దారి లేదా!, అనినచో, కొందఱు భాగ్యశాలురకు మాత్రమే తనను దర్శింపజేయుచున్నాడు – అని పల్కుచున్నారు.

(అశైవు ఇల్ శీర్) – "అపక్షయవినాశాభ్యాం పరిణామర్ధిజన్మభిః, వర్జితః (వి.పు–1-2-11)0 (తఱుగుట, నశించుట, మాఱుట, వృద్ధిచెందుట, జన్మించుట – అను మిగిలిన వస్తువులకు గల స్వభావములను లేనివాడు పరమాత్మ) అనునట్లు తాను

అన్యదైవములవలె జన్మ – మరణాదివికారములను లేనివాడనుట వేదములచేతను, స్మృతి – ఇతిహాసములచేతను, సాత్త్వికపురాణములచేతను తెలియజెప్పెను.

(కణ్ణన్) – ఇట్టివాడైయున్నను, గోపిక (యశోద) కట్టునట్లు, కొట్టునట్లును శ్రీకృష్ణుడై అవతరించి, ఆ దశలోనుకూడ పారిజాత–గోవర్ధన వృత్తాంతముల సందర్భములలో శివుని కంటే తాను అధికుడనని, బ్రహ్మ పశువులను, గోపాలురను దాచినపుడు, తానే అవి అన్నియు అగునట్లును నిలచి బ్రహ్మకంటె తాను అధికుడననియును స్పష్టము చేసెను.

(నెడు మాల్)–త్రివిక్రమావతారసమయములో గొప్ప ఆశ్రితవాత్సల్యమును కలవాడై పెరిగి, ఒకడు (బ్రహ్మ) శ్రీపాదమును కడుగునట్లు, వేఱొకడు (శివుడు) ఆ శ్రీపాదతీర్థమును శిరసా ధరించునట్లును నిలచి, తానే సర్వాధికుడనుటను తెలియజేసెను. **"నారాయణం పరం బ్రహ్మ"** అగు మొదలగు వేదశాస్త్రవచనములచే తానే మిక్కిలి గొప్పవాడనుటను తెలియజేసెను – అనియును భావము.

(కడల్ కడైన్ద) – ఇట్లు మిక్కిలి గొప్పవాడైయున్నను, తను అభిమానమును, విడచి, శరణు తనకుపొందిన దేవతలకొఱకు తన శరీరము నొప్పి పుట్టునట్లు సముద్రమును చిలికి, ఇంకను ఇట్టి అరుదైన కార్యములను అనేకములను చేసి, వారి అభీష్టమును నెఱవేర్చి, దానిచేకూడ తానే దేవాధిదేవుడనుటను స్పష్టము చేసెను.

(కారోద వణ్ణన్) – ఇట్టి అపూర్వకృత్యములను చేసి, రక్షింపక, సంహరించినను విడువలేని, నీలసముద్రమువంటి, నల్లని, చల్లని, రూపసౌందర్యముచేతను తానే పరతత్త్వమనుటను చూపెను.

(పడైత్త మయక్కు) – ఇంత జేసినను, జ్ఞానమిచ్చినను, తనపట్ల అభినివేశమును పొందకుండ ద్వేషభావమునే ప్రదర్శించువారు జ్ఞానమును కోల్పోయి, దూరమగునట్లు సృష్టించిన, మోహమును పొందించు పదార్థములే – ఈ భూమి, దేవతలు, వారి కార్యములును. **"దైవీ హ్యేషా గుణమయీ మమ మాయా దురత్యజా, మా మేవ యే ప్రపద్యంతే మాయా మేతాం తరంతి తే"** (భ.గీ–7–14) (దైవమగు నాచే నిర్మింపబడినది, త్రిగుణాత్మకమైనదగు నా మాయ దాట ఎవరికినీ శక్యముకానిది. నన్నే ఎవరు ఆశ్రయింతురో, వారే ఈ మాయను దాటుదురు) అని తానే దీనినిగూర్చి గీతలో పల్కెనుకదా! **"నైవాసుర ప్రకృతయః ప్రభవంతి బోద్ధుమ్"** (స్తోత్ర–15) (ఆసురస్వభావమును కలవారు నన్ను ఏ నాటికిని తెలియలేరు) అనియు, **"తవ పరిబ్రఢిమస్వభావం మాయాబలేన భవతాఽపి నిగూహ్యమానం పశ్యంతి కేచి దనిశమ్"** (స్తోత్ర–16) (మాయాబలముచే నీచేతనే మఱుగుపఱుపపడినది అయినను, నీ పరత్వమును కొందఱు మహానుభావులు ఎల్లప్పుడు (గ్రహింతురు) అని ఆళవన్దార్ ఈ పాశురమును అనుసరించి పల్కిరి.

పెరియ – అవ – ఏళ్లామ్బాట్టు. అల్లాత దేవతైకళ్ శరీరతయా శేషభూతర్ – నిర్వాహ్యర్, అవనే శేషి నిర్వాహక నెన్ఱు శొల్లుమ్బడి ఎఙ్గనే? అవర్కళుమ్ ఓరో దేశఙ్గళుక్కు ఈశ్వరరుమాయ్, అవర్కళుక్కు ప్రధానమాన శెయల్కళు ముణ్డాయ్ చ్చెల్లానిఱ్క – ఎన్న, అతుక్కుమ్ అడి అవనే; అతు అవన్ స్వాతన్త్ర్యత్తుక్కు వర్ధకమ్ ఎన్గిఱార్.

(దిశైయుమ్) దిక్కోడే కూడిన భూమియుమ్,

(దిశై యుఱు దెయ్వముమ్) అద్దిక్కిలే వ్యాప్తరాన దేవర్కళుమ్,

(దెయ్వద్దిశైయుమ్ కరుమఙ్గళెల్లామ్) అవ్వవ దేవతైకళుక్కు ప్పొరున్దిన కర్మఙ్గళెల్లామ్. త్రిపురదహనాది.

(అశైవిల్ శీర్) అల్లాతారుడైయ శీరుక్కు అశైవుణ్డుపోలే కాణుమ్.

(కణ్ణన్) తన్నై ఇతరసజాతీయనాక్కువతు తన్నుడైయ ఇచ్చైయాలే.

(నెడుమాల్) "యతో వాచో నివర్తన్తే" ఎన్ఱు ఓతప్పడుమ్ పెరియవన్.

(కడల్ కడైన్ద) పెరియవన్ – ఎన్ఱిరాతే అరియన శెయ్తు నోక్కుమవన్. (కారోత వణ్ణన్) నోక్కాతే యళ్ళిక్కిలుమ్ విడవొణ్ణాత వడివు.

(పడైత్త మయక్కు) ఫలశక్తియైయుమ్, ప్రవృత్తి నివృత్తియైయుమ్ కొడుత్తువైత్తాల్, తన్ వళ్ళి వారాతవర్కళై యఱివు కెడుక్కుమ్బడి. అల్లాతారఱియావిడువాన్. "దైవీ హ్యేషా గుణమయీ".

(దెయ్వ ద్దిశైయుమ్) సృష్ట్యాదికర్మఙ్గళ్.

(అశైవిల్ శీర్) నిత్యమాన కల్యాణగుణమ్.

(కణ్ణన్ నెడుమాల్) ఆశ్రితరై విడాత పెరుమ్ పిత్తన్.

(కడల్ కడైన్ద) అపేక్షిప్పారే వేణ్డువతు.

(కారోతవణ్ణన్) గుణహీననాన్ ఆనాలుమ్ విడవొణ్ణాతు.

అరు:– ఏళ్లామ్బాట్టు – ఇప్పడిప్పట్టర్వర్కళుక్కుమ్ అవనే కారణమ్ ఎన్నైయాలే, అవన్ స్వాతన్త్ర్యత్తై వర్ధిప్పిక్కిఱతు – అవన్ పెరుమైయై క్కాట్టుకిఱతు ఎన్ఱపడి.

చేతనరుక్కు ఫలశక్తియైయుమ్, భోక్తృత్వశక్తియైయుమ్, తన్నిమిత్తమాన ఉపాయత్తై అనుష్ఠిక్కైక్కు ప్రవృత్తినివృత్తిశక్తియైయుమ్ కొడుత్తిరుక్కచ్చెయ్తేయుమ్, తన్నై ఆశ్రయియాతే యిరుక్కుమవర్కళ్ ఇతరదేవతైకళై ప్పఱ్ఱి క్కెట్టుప్పోకైక్కాక అన్ద దేవతైకళై ప్పడైత్త మాయై.

(అఱియా విడువాన్) ఒరుత్తరు మఱియాతపడి పణ్ణివైత్త మాయై. అన్ఱియే, దేవర్కళుక్కు ఫలప్రదశక్తియైయుమ్, అత్తై లభిక్కై క్కు చేతనరుక్కు ప్రవృత్తినివృత్తియైయుమ్

కొడుత్తువైత్తాల్, అవర్కళై విట్టు త్తన్ వళ్ళియే వారాతవర్కళై, అవర్కళై ప్పఱ్ఱి అఱివు కెడుమ్బడి దేవతైకళై సృష్టిత్త మాయై. ఇత్తై ఒరుత్తరు మఱియాతపడి పణ్ణినాన్ ఎన్ఱపడియాకవుమామ్.

నమ్బిళ్ళై :– ఏళ్లామ్ పాట్టు :– ఆక, నీర్ అవనైయే ఆశ్రయణీయన్ ఎన్నానిన్ఱీర్. పార్త్త పార్త్త ఇడ మెఙ్గుమ్ ఆశ్రయిప్పారుమ్, ఆశ్రయణీయరుమాయన్ఱో కిడక్కిఱదు– ఎన్న, అవై యెల్లామ్ అవన్దానే కాట్ట నాన్ కణ్డాప్పోలే కాణ్గైయన్ఱిక్కే, తన్దామే కాణనినైప్పార్ తన్నై వన్దు కిట్టామైక్కు అవన్ పణ్ణిన మయక్కు – ఎన్గిఱార్. "తేఽపి మా మేవ కౌంతేయ! యజంత్యవిధిపూర్వకమ్", "మమ మాయా దురత్యయా".

(దిశైయుమ్) – దిక్కుకళోడే కూడిన పూమియుమ్.

(దిశైయుఱు దెయ్వమ్) – అవ్వోదిక్కుకళిలే వర్త్తికిఱ దేవతైకళుమ్.

(దెయ్వ ద్దిశైయుమ్ కరుమఙ్గళ్ ఎల్లామ్) – అవ్వోదేవతైకళుక్కు ప్పొరున్దిన వ్యాపారఙ్గళుమ్ ఎల్లామ్. అవైయావన – ఇన్నాన్ సృష్టిక్కు క్కడవన్, ఇన్నాన్ సంహారత్తుక్కు క్కడవన్, ఇన్నాన్ అవాంతరసంహారత్తుక్కు క్కడవన్ – ఎన్నాప్పోలే శొల్లక్కడవదితే!

(అశైవిల్ శీర్) – ఒరు నాళ్ కుఱైన్దు, ఒరు నాళ్ నిఱైన్దు వరక్కడవదన్ఱిక్కే, నిత్యమాన కల్యాణగుణఙ్గళై యుడైయవన్. అల్లాదారుడైయ శీరుక్కు అశైయుణ్డుపోలే.

(కణ్ణన్) – అన్ద కల్యాణగుణఙ్గళాలే పోన్దు అవతరిత్తుక్కొణ్డు సులభనానవన్. తన్నై ఇతరసజాతీయనాక్కువదుమ్ తన్నుడైయ ఇచ్చైయాలే – ఎన్ఱపడి. అన్ఱిక్కే –

(అశైవిల్ శీర్ క్కణ్ణన్) – తన్నై ఇతరసజాతీయన్ ఆక్కిన విడత్తిలుమ్ అవనతు, అశైవిల్ శీర్ – ఎన్నుమామ్. ఇవన్దానే ఉయరవైత్తు త్తరఙ్కొడుత్తాలుమ్ అవర్కళదు అశైయుమ్ శీర్.

(నెడుమాల్) – ఇప్పడి సులభనానవిడత్తిలుమ్ తన్నై అళవిడ వొణ్ణాదపడియాన పెరుమైయై ఉడైయవన్. "యతో వాచో నివర్తంతే" ఎన్ఱు ఓదప్పడుమవన్. అన్ఱిక్కే, ఆశ్రితరై విడమాట్టాద పెరుమ్ పిచ్చన్ – ఎన్నుమామ్.

(కడల్ కడైన్ద) – ఇప్పడి ప్పెరియనా యిరున్దువైత్తేయుమ్ – అరియన శెయ్దుమ్ ఆశ్రితరై నోక్కుమ్ స్వభావత్తై యుడైయవన్. అపేక్షిప్పారే వేణ్డువతు.

(నెడుమాల్) ఉపాయాన్తరఙ్గళుక్కుమ్ అవనే వేణ్డినవోపాతి, దేవతాంతరఙ్గళుక్కుమ్ అవనే వేణుమ్. అవనైయే పఱ్ఱినార్క్కు ఇరణ్డుమ్ త్యాజ్యమ్.

(కారోద వణ్ణన్) – ఇవై యొన్ఱుమ్ శెయ్దిలనే యాకిలుమ్, అళ్ళియచ్చెయ్యిలుమ్ విడవొణ్ణాద వడివళ్ళకై – యుడైయవన్. (పడైత్త మయక్కు) – అవన్ పణ్ణివైత్త

మతివిభ్రమమ్ ఎన్గిఱార్. ఫలప్రదానశక్తికళైయుమ్, ప్రవృత్తి(నివృత్తి)శక్తికళైయుమ్ కొడుత్తాల్ తన్వళ్ళి వారాదవర్కళై అతివుకెడుక్కుమ్బడి. "మమ మాయా దురత్యయా" ఎన్నక్కడవదిఱే.

అప్పిళ్ళై :- ఏళ్ళామ్బాట్టు. ఇప్పడియాకిల్ నాడదఙ్గ ఎమ్బెరుమానై విట్టు, కణ్డకణ్డ దేవతైకళ్ కాత్కీళ్ళే తలై మడుత్తు త్తిరికైక్కడిఎన్ ఎన్నిల్, ఉకవాతార్, తన్నై వన్దు కిట్టామైక్కు అవన్ పణ్ణిన మయక్కుక్కళ్ ఎన్గిఱార్.

దిశై–దిగుపలక్షితైయాన భూమియుమ్, దిశై – అవ్వవ దిక్కుక్కళిలే, ఉఱు–వర్త్తిక్కిఱ, దేవతైకళుమ్, దెయ్వమ్ – అద్దేవతైకళుక్కు, ఇశైయుమ్ – శేర్న్ద, కరుమఙ్గళ్– సృష్ట్యాదివ్యాపారఙ్గళుమ్, ఎల్లామ్ – యావుమ్, అశైవు – అపక్షయాది దోషఙ్గళ్, కణ్ణన్ – అగ్గుణఙ్గళ్ ప్రేరిక్క వన్దు కృష్ణనాయ్ ప్పిఱన్ద సౌలభ్యత్తైయుడైయనాయ్, నెడు–సులభనాన విడత్తిలుమ్ అళవిడవొణ్ణాత, మాల్ – పెరుమైయై యుడైయనాయ్, కడల్–తన్పెరుమై పారాతే శరణమ్బుక్క దేవర్కళుక్కాక వుడమ్బు నోవ క్కడలై, కడైన్ద – కడైన్దు ఆపేక్షితసంవిధాన మ్బణ్ణుమవనాయ్, కార్ – రక్షియాతే యళ్ళియచ్చెయ్యిలుమ్ విడవొణ్ణాతపడి కఱుత్త, ఓతమ్ – కడల్పోలే, వణ్ణన్–ఇరుణ్డు కుళిర్న్ద వడివై యుడైయనానవన్, పడైత్త – తన్పక్కల్ వారాతారై అకఱ్ఱుకైక్కాక ఉణ్డాక్కిన, మయక్కు–భ్రామకవస్తుక్కళా యిరుక్కుమ్. మయక్కు – మయఙ్గప్పణ్ణుమ్ వస్తుక్కళ్.

దివ్యార్థ–శ్రీమన్నారాయణనే పరదేవతైయాకిల్, పలరుమ్ పరదేవతైయెన్ఱు మయఙ్గుమ్బడియాన పలపల దేవతైకళ్ ఏఱ్పడువానేన్? అన్ద ద్దెయ్వఙ్గళ్ తామ్ విచిత్రమాన శెయల్కళై చ్చెయ్యవల్లమై పెఱ్ఱిరుప్పానేన్? ఎన్బారు కేళ్వి ఉణ్డాక, "ఎమ్బెరుమాన్ తానే తన్నై ఉకవాతవర్కళ్ తన్నై వన్దు కిట్టామల్ దేవతాన్తరఙ్గళై ప్పణిన్దు, క్షుద్రఫలన్కళై ప్పెఱ్ఱు, అకన్ఱు పోవదఱ్కా చ్చెయ్దువైత్త మయక్కుక్కళ్ కాణ్మిన్, ఇవై" ఎన్ఱు మఱుమొళ్ళి కూఱుకిన్ఱార్. శర్కరై, కఱ్కణ్డు, ద్రాక్షై–ముదలియ శిఱన్ద వస్తుక్కళై వాఙ్గి ఉణ్డుకళిక్క ఇయఱ్ఱి ఇల్లాద జనఙ్గళుక్కాక ఉప్పు, పుళి – ముదలియ శిఱు పొరుళ్కళై క్కడైప్పరప్పివైత్త మాత్తిరత్తినాల్ ఎల్లా ప్పొరుళ్కళుక్కుమ్ కడైకళ్ ఏఱ్పట్టిరుక్కిన్ఱన – ఎన్ఱు ఎల్లామ్ శిఱన్ద పొరుళాయ్ విడుమో?

శెల్వమ్ మికున్దవర్కళుక్కాక విలై ఉయర్న్ద ఉణ్మైయాన రత్నఙ్గళ్ ఏఱ్పట్టిరుప్పతుపోల, ఏళ్ళైకళుక్కాక అఱ్పవిలైయుళ్ళ కృత్రిమఙ్గళాన రత్నఙ్గళుమ్ ఏఱ్పట్టిరుక్కిన్ఱన. ఇవైతమ్మిల్ వాశియన్ఱిక్కేయొళ్ళియమో! శిఱన్ద వస్తుక్కళై అనుభవిక్క యోగ్యతై ఇల్లాదవర్కళై మయక్కువదఱ్కు సామాన్యవస్తుక్కళ్ ఎప్పడి ఏఱ్పట్టనవో, అప్పడియే పరమవిలక్షణనాన తిరుమాలై అనుభవిత్తు వాళ్ళమాట్టాద క్షుద్రజనఙ్గళై మయక్కువదఱ్కాక ద్దిశైయుమ్,

దిశైయుఱు దెయ్వముమ్, దెయ్వద్దిశైయుమ్, కరుమఙ్గళుమెల్లామ్ ఏఱ్పడుత్తప్పట్టన–ఎన్ఱు కొళ్ళవేణు మెన్గిఱార్.

"దిశైయుమ్" ఎన్బదు పలపల ఉలకఙ్గళై చ్చొన్నపడి. ఎమ్బెరుమాన్ ఒరువనైయే తొళ్ళుదు ఇఱైఞ్జుదఱ్కు ఉరియ ఉలక మొన్ఱేయిరుక్కలామాయినుమ్, "ఇదు శివసాలోక్యమ్ పెఱుమ్ ఉలకమ్", "ఇదు ఇన్ద్రసాలోక్యమ్ పెఱుమ్ ఉలకమ్" ఎన్ఱు ఇప్పడి పలపల స్థానఙ్గళై క్కత్పిత్తతు కారోదవణ్ణన్ పడైత్త మయక్కు – ఎన్ఱపడి.

(దిశై యుఱు దెయ్వమ్) ఇన్న స్థానత్తిఱ్కు ఇన్నాన్ కడవన్, ఇన్న స్థానత్తిఱ్కు ఇన్నాన్ కడవన్ – ఎన్ఱు ఒవ్వొరు స్థానత్తిలుమ్ నిర్వాహకమాక ఒవ్వొరు దేవతైయై ఏఱ్పడుత్తినదుమ్ కారోదవణ్ణన్ పడైత్త మయక్కు.

(దెయ్వద్దిశైయుమ్ కరుమఙ్గళ్) – నాన్ముకన్ పడైప్పుత్తొళ్ళిలై నిర్వహిక్కక్కడవన్, శివపిరాన్ సంహారత్తొళ్ళిలై నిర్వహిక్కక్కడవన్. ఇన్ద్రన్ దేవతైకళై మెయ్కాట్టుక్కొణ్డుమ్ తొళ్ళిలై నిర్వహిక్కక్కడవన్. యమన్ ఉయిర్నీత్తుమ్ తొళ్ళిలై నడత్తక్కడవన్ – ఎన్ఱిప్పడి అవ్వద్దెయ్వఙ్గట్కు ఇశైన్దవాఱాక త్తొళ్ళిల్కళై వకుత్తిరుప్పదుమ్ కారోదవణ్ణన్ పడైత్త మయక్కు. తిరుపురమూన్ఱు ఎరిత్తల్, కామదహనమ్, వృత్రాసురవధమ్ – ముదలియ అరియపెరియ శెయల్కళై ఇఙ్గు క్కొళ్ళవుమామ్.

కడల్ కడైన్దు అముదఙ్కొణ్డకాలత్తిలే దేవాసురవివాదమ్ ప్రసఙ్గిక్క, ఎమ్బెరుమాన్ మోహినీయురువమ్ పూణ్డు ఉకవాదారై మయక్కినదు పోలవే, ఇవైయుమ్ మయక్కాక ఉణ్డుపణ్ణి వైక్కప్పట్టవై – ఎన్గిఱ ఉట్పొరుళుమ్ తోన్ఱ "క్కడల్ కడైన్ద కారోద వణ్ణన్ పడైత్త మయక్కు" ఎన్ఱరుళిచ్చెయ్దారెన్గ. కడైన్ద కడలిలే అముదమ్, విషమ్, యానై, కుదిరై, చన్దిరన్, కల్పవృక్షమ్, అప్సరస్ – ముదలియ పల విశిత్తిరప్పొరుళ్కళై ప్పడైన్దరుళిన పెరుమాన్, ఇవై యత్తనైయుమ్ శెయ్యవల్లనే ఎన్బదుమ్ మూదలిక్కప్పట్టదామ్. "మయక్కు" – ఎన్బదు మయఙ్గచ్చెయ్యుమ్ పొరుళ్, ఎన్ఱపడి; "విళక్కు" ఎన్బాల్ విళఙ్గచ్చెయ్యుమ్ పొరుళ్ – ఎన్ఱు పొరుళ్ పడుతల్పోల.

దివ్యార్థ :- అను :- (దిశైయుమ్) శ్రీమన్నారాయణుడే పరదేవత అయితే, పలువురు పరదేవత అని భ్రమించేటట్లు లోకంలో పలువురు దేవతలు ఉన్నారెందువల్ల? ఆయా దైవాలు తాము విచిత్రాలైన కార్యాలను చేయగల సామర్థ్యాన్ని కల్గి ఉన్నారెందువల్ల? – అనే ఒక ప్రశ్న ఉదయిస్తే, భగవానుడే, తనను ప్రేమించనివారు తనవద్దకు రాకుండా, దేవతాంతరాలను భజించి, క్షుద్రఫలాలను పొంది, దూరంగా పోవడంకోసం చేసిన భ్రమలుసుమా! ఇవి–అనే సమాధానాన్ని పలుకుతున్నారు. చక్కెర, కలకండ, ద్రాక్ష మొదలైన గొప్ప వస్తువులను కొని, అనుభవించే శక్తి లేని వారికోసం ఉప్పు, పులుసు

మొదలైన వస్తువులను అంగడిలో ప్రదర్శించినంతమాత్రాన, అన్ని వస్తువులకు అంగళ్ళు ఏర్పడి ఉన్నవి కాబట్టి, అన్నీ గొప్ప వస్తువులు కాగలవా!

సంపద సమృద్ధిగా ఉన్నవారికోసం గొప్ప విలువ కల్గిన, నిజమైన రత్నాలు ఉన్నట్లే, దరిద్రులకోసం తక్కువ వెలకల కృత్రిమరత్నాలు కూడా ఉన్నవి. (అయితే) వాటిమధ్య వ్యత్యాసం లేకుండా పోతుందా? గొప్ప వస్తువులను అనుభవించే యోగ్యత లేనివారిని మోహింపజేయడానికి సామాన్యవస్తువులు ఏవిధంగా ఏర్పడి ఉన్నాయో, ఆవిధంగానే పరమవిలక్షణుడైన శ్రియఃపతిని సేవించి, ఉజ్జీవించలేని క్షుద్రజనులను మోహింపజేయడం కోసం పలు లోకాలు, ఆ లోకాలకు తగిన దైవాలు, ఆయా లోకాలలోని దైవాలు నిర్వహించే కర్మలును ఏర్పడినవి - అని గ్రహించాలి-అని అంటున్నారు (ఆళ్వార్లు).

"దిశైయుమ్" అంటూ పలు పలు లోకాలను నిర్దేశించారు. భగవానుని ఒక్కని మాత్రమే ఆరాధించి, ఆశ్రయించడానికి తగిన లోక మొక్కటే ఉండవచ్చును. కాని, "ఇది శివసాలోక్యాన్ని, పొందే లోకం, ఇది ఇంద్రసాలోక్యాన్ని పొందే లోకం"- అని ఈ విధంగా పలు పలు స్థానాలను కల్పించినది, నల్లని సముద్రంవంటి వర్ణాన్ని కల్గినవాడు సృష్టించిన మాయ - అని అర్థం.

"దిశైయుఙు దెయ్వముమ్" - "ఈ స్థానానికి ఇతడు అధిపతి; ఈ స్థానానికి ఇతడు నిర్వాహకుడు" అని ఒక్కొక్క స్థానంలోను నిర్వాహకునిగా ఒక్కొక్క దైవాన్ని ఏర్పఱచినది కూడ భగవానుడు చేసిన మాయ.

"దెయ్వత్తు ఇశైయుమ్ కరుమజ్గళ్" - చతుర్ముఖుడు సృష్టికార్యాన్ని నిర్వహింప వలసినవాడు, శివుడు సంహారకార్యాన్ని నిర్వహింపవలసినవాడు, ఇంద్రుడు దేవతల రక్షణను నిర్వహింపవలసినవాడు, యముడు ప్రాణాలను తీసికొనిపోయే కార్యాన్ని నడప వలసినవాడు - అని ఈ రీతిలో ఆయా దైవాలకు తగినట్లు వ్యాపారాలను విభాగించడం కూడా భగవానుడు సృష్టించిన మాయ. త్రిపురాలను దహించడం, కామదహనం, వృత్రాసురవధ - మొదలైన అపూర్వాలైన, గొప్ప కార్యాలనుకూడా ఇక్కడ చెప్పవచ్చు.

సముద్రాన్ని చిలికి, అమృతాన్ని పొందిన కాలంలో దేవాసురవివాదం ఏర్పడగా, భగవానుడు మోహినీరూపాన్ని ధరించి, తనను ఆశ్రయించనివారిని మోహింపజేసినట్లే, ఇవికూడ మోహింపజేయడం కోసం సృష్టించినవి - అనే ధ్వన్యర్థం స్ఫురించేటట్లు **"కడల్ కడైన్ద కారోదవణ్ణన్ పడైత్త మయైక్కు"** అని అనుగ్రహించారు. మధించిన సముద్రంలో అమృతం, విషం, ఐరావతం, ఉచ్చైఃశ్రవం, చంద్రుడు, కల్పవృక్షం, అప్సరసలు మొదలైన పలు విచిత్రవస్తువులను సృష్టించిన భగవానుడు వీనిని అన్నిటిని చేయగల్గినవాడే! అనేది కూడా ద్రఢీకరింపబడినది. **"మయక్కు"** - అంటే మోహింపజేసే వస్తువు-అని అర్థం; **"విళక్కు"** అంటే ప్రకాశింపజేసే వస్తువు అని అర్థం చెప్పినట్లు.

(8) మయఙ్గ వలమ్బురి వాయ్ వైత్తు, వాన
త్తియఙ్గు మెఱికతిరోన్ఱన్నై, - ముయఙ్గమరుళ్
తేరాళియాల్ మఱైత్తదెన్ నీ తిరుమాలే,
పోరాళి క్కైయాల్ పొరుదు

తిరుమాలే = ఓ శ్రియఃపతీ!, నీ = (సత్యసంకల్పుడవగు) నీవు, ముయఙ్గు అమరుళ్= (సైన్యము) నిండిన భారత యుద్ధ రంగమును, పోర్ ఆళి కైయాల్ = యుద్ధము చేయుటకు సాధనమైన చక్రాయుధమునుకల శ్రీహస్తముతో, పొరుదు = (భీష్మునితో) యుద్ధమును చేసి, మయఙ్గ=(అనుకూలురు, ప్రతికూలురును) మోహించునట్లు, వలమ్ పురి = దక్షిణావర్తశంఖమైన శ్రీపాంచజన్యమును, వాయ్ వైత్తు = నోటిలో పెట్టి, ఊది, వానత్తు ఇయఙ్గుమ్ = ఆకాశములో సంచరించుచున్న, ఎఱి కదిరోన్ తన్నై = ఉష్ణకిరణము లను ప్రసరింపజేయు సూర్యుని, తేర్ ఆళియాల్ = చక్రాయుధముతో, మఱైత్తదు = ఆచ్ఛాదించుట, (ప్రకాశింపకుండ అడ్డుపెట్టుట), ఎన్ = ఎందులకు?

అవ :- ఇట్లు భగవానుడు తనను ఆశ్రయింపనివారినే భ్రాంతులను చేయుచున్నాడు. తనను పొందినవారి విషయములో అన్ననో, సత్యసంకల్పుడనబడు తన స్థితినికూడ పాడు చేసికొని ఆశ్రిత పక్షపాతముతో రక్షించుచున్నాడు - అని ఇందు ఆళ్వార్లు పల్కుచున్నారు.

వ్యాఖ్య :- (మయఙ్గ వలమ్బురి వాయ్వైత్తు) - యుద్ధములో, **"నిమిత్తమాత్రం భవ"** (భ.గీ-11-33) (సవ్యసాచీ వీరిని సంహరించుటలో నీవొక వ్యాజమాత్రము అగుదువు గాక) అనునట్లు వ్యాజమాత్రమగు అర్జునుడు సంధించిన బాణమునకు శత్రువులు చలింపకపోయినపుడు, తన నోటిలో శ్రీపాంచజన్యమును ఉంచి, ఊదుటకు శ్రీకృష్ణుడు ఆరంభించెను. అపుడు భీష్మాది భక్తులు ఆనందముతో జ్ఞానమును కోల్పోయి. మోహమును పొందిరి. భక్తులు కాని దుర్యోధనాదులు భయముతో జ్ఞానమును కోల్పోయి, మోహమును చెందిరి. అర్జునుని బాణములు ప్రహరింప గల్గినది కొందఱిని మాత్రమే. ఈ ధ్వనిని అన్నచో గర్భస్థశిశువుతోపాటు అందఱు మోహమును పొందుదురు. **"యస్య నాదేన మహతా బలహాని రజాయత, దేవానాం వవృధే తేజః ప్రసాద శ్చైవ యోగినామ్"** (వి.పు -5-21-29) (ఏ పాంచజన్యముయొక్క ధ్వనిచే అసురులకు బలము నశించినదో, దేవతల తేజస్సు వృద్ధి అయినదో, యోగుల ఆనందము వృద్ధిపొందినదో.) **"స ఘోషో ధార్తరాష్ట్రాణాం బలహాని రజాయత"** (భ.గీ-1-19) (ఏ శంఖధ్వని ధృతరాష్ట్రపుత్రుల హృదయములను బ్రద్దలుచేసినచో) అనియును చెప్పబడినది కదా!

(మయఙ్గ వలమ్బురి వాయ్ వైత్తు ఎన్) - దుర్యోధనునివద్ద "ఆయుధమును ఎత్తను" అను సంకల్పించిన నీవు వీరులు మోహించునట్లు పాంచజన్యమును ఎందులకు

నోటిలో పెట్టుకొని ఊదితివి? పాంచజన్యము పంచాయుధములలో చేరినది కాదా! దానితో నీవు చేసిన పని ఆయుధకార్యము కాదా! – అని భావము. నేను నా సంతోషము యొక్క వ్యక్తీకరణార్థము ఊదగా, వారు మోహించిరి; అందులకు నేను ఏమి చేయుదును? అని భగవానుడనగా, ఈ ఒక్క ఆయుధమును మాత్రమేనా నీవు పరిగ్రహించినది! వేఱొకటిని కూడ ఎత్తలేదా! అని ఇక ప్రశ్నించుచున్నారు.

(వానత్తు) – సూర్యుడు భూమికి వచ్చినపుడా, అతనిని నీవు ఆవరించినది? మఱుగుపఱచుటకు వీలుకానట్లు తన చోటు అగు ఆకాశములో మిక్కిలి దూరములోనున్న వానిని కదా, నీవు మఱుగుపఱచితివి.

(ఇయఙ్గుమ్) – ఆకాశములోనే స్థిరముగా అతడున్నాడా! లేదు కదా! తూర్పు పడమరలలో సంచరించువానినికదా మఱుగుపఱచితివి.

(ఎఱి కదిరోన్ తన్నై) – చల్లని కిరణములనుకల చంద్రునియా నీవు ఇట్లు ఆచ్ఛాదించితివి? ఎంతగా మఱుగు పఱచినను, తన కాంతితో అంతటి కన్నులను దహించు కిరణములను కల, ఆవరించుటకు వీలుకాని సూర్యునికదా నీవు మఱుగు పఱచితివి! పూర్ణసూర్యగ్రహణ సమయములలోకూడ కిరణములను మఱుగుపఱచుట సాధ్యము కాదుకదా! అట్టి వానినికదా నీవు మఱుగుపఱచితివి.

(ముయఙ్గమరుళ్) – ఒకరిద్దఱికిని మాత్రమే మఱుగుపఱచి, చూపించితివా! యుద్ధమును దర్శించుటకు సకలప్రాణులును, యుద్ధవీరులును కిక్కిరిసియున్న యుద్ధ భూమిలోగల అందఱికినికదా చూపితివి.

(తేరాఴియాల్ మఱైత్తదు ఎన్ నీ) శంఖమువలె ప్రాయికముగా ఇది (సుదర్శనము) ఆభరణముగానుండునదియా! యుద్ధమును చేయుటయే ప్రధానకార్యముగా గల చక్రాయుధముతో కదా మఱుగుపఱచితివి! దీనిని నీ వెట్లు చేసితివి? **"సత్యసంకల్పః"** (ఛాందో–8–7–1) (సత్యమైన సంకల్పమును కలవాడు) – అను వేదసూక్తికి నీవు చేసిన ఈ పని పొసగునా! **"ద్యౌః పతేత్ పృథివీ శీర్యేత్ హిమవాన్ శకలీ భవేత్, శుష్యేత్ తోయనిధిః కృష్ణే! న మే మోఘం వచో భవేత్"** (భార–ఉద్యో–70–48) (ఓ ద్రౌపదీ! ఆకాశము క్రిందపడుగాక, భూమి పొడిపొడి అగుగాక! హిమవంతము ముక్కలగుగాక! సముద్రము ఇంకిపోవుగాక!, కాని, నా మాట మాత్రము వ్యర్థము కాదుసుమా!) అనుచు నీవు పల్కిన మాటకు ఏ కొంచమైనను పొసగునా ఇది! "ఆయుధమును చేతితో తాకను? – అని కదా! నేను ప్రతిజ్ఞ చేసితిని! ఇచట చేతితో ఎత్తితినా! సంకల్పముతోనేకదా సుదర్శనముతో సూర్యుని ఆవరించితిని?" అను అభిప్రాయము భగవానునకు ఉన్నట్లు తలచి, అందులకు – "యుద్ధము చేయుటకొఱకే చేతిలో పట్టుకొని పోరు సలువలేదా!" అనుచు ఇకపై ప్రశ్నించుచున్నారు.

(పోరాఴి క్కైయాల్ పొరుదు) – యుద్ధమును చేయుట కొఱకే ఏర్పడిన సుదర్శనమును చేతిలో దాల్చి, భీష్ముని, అతని వెంటనున్నవారిని తఱిమి, యుద్ధమును చేయలేదా!

(ఎన్ నీ) – దీనిని నీవు ఎట్లు చేసితివి? దుర్యోధనాదులు, పాండవులు అను భేదము లేకుండ, అందఱికి స్వామియైయున్న నీ సంబంధమునకిది తగునా! సత్యసంకల్పుడనైయున్న స్థితికి ఇది పొసగునా! నీ మహిమకు యుక్తమా? వీనిని అన్నిటిని కాలికింద నొక్కిపట్టి (అ లక్ష్యము చేసి) ఇట్లు చేయుట ఎందులకు?

(తిరుమాలే!) – శ్రియఃపతివి అగుటచే చేసితివి – అని ఇచటి భావము. లక్ష్మి అగు దేవేరిపట్ల గొప్ప వ్యామోహమును (పిచ్చిని) కలవాడవగుటచే చేసితివి. దాసులకు పక్షపాతమును చూపు విషయములో ఆమె నీకుకూడ ఉపాధ్యాయురాలిగానుండును. ఆమె ఉపదేశముచే చేసితివి అంతియే – అని భావము. ఇది ఇతనియొక్క సత్యసంకల్పాను గుణమా! అనినచో, తప్పక అనుగుణమే. పరమపురుషుని సంకల్పము ఏదియు నిష్ఫలము కాదనునది సామాన్యవిధి. "దేనిని చేసినను, ఏ పాట్లు పడినను నా దాసులను రక్షింతును." అనెడి ఒక విశేషసంకల్పమును పరుపురుషుడు చేసెను. ఈ విశేషసంకల్పము వ్యర్థము కామందుటకు సామాన్యసంకల్పమును మార్చుకొనుటవలన, సత్యసంకల్పుడైయున్న స్థితి నెఱవేరునే తప్ప, దానికి లోటు ఏమియు లేదు. "ఆయుధమును ఎత్తను" అని శ్రీకృష్ణుడనెను. "ఆయుధములను పట్టునట్లు చేసెదను" అని భక్తుడగు భీష్ముడు అనెను. ఇద్దఱి మాటలను రక్షించుటకు వేఱొక గతి లేక, తన మాటను మార్చుకొనుట ఆశ్రిత రక్షణరూపసత్య సంకల్పత్వము పూర్తి అగుటలోనే పర్యవసించును. **"తేర్ ఆఴి"** – రథముయొక్క అంగము, చక్రము. ఆ పేరే కల్గినది అగుటచే సుదర్శనము **"రథాంగః"** అని సంస్కృతములో, **"తేరాఴి"** అని తమిళములో చెప్పబడుచున్నది.

పెరియ – అవ – ఎట్టామ్బాట్టు. ఇమ్మయుక్కు ప్పాతువో? ఎన్నిల్' ఆశ్రితరై త్తన్నై యఴియమాఱియుమ్ నోక్కుమ్ ఎన్గిఱార్.

(మయఙ్గ విత్యాది) అర్జునన్ నిమిత్తమాక నిఱుత్తి యుద్ధమ్ పణ్ణప్పుక్కాల్, ఇవన్ క్రమత్తాలే తొడుత్తువిట్ట అమ్బుక్కు ఎతిరికళ్ పోకాతవళవిల్ తన్ తిరువాయిలే శ్రీపాఞ్చజన్యత్తై వైక్కు మిత్తనై. అతుక్కు ఒరుత్తరాలుమ్ ఇఱాయిక్క ప్పోకాతు. అనుకూలరోడు, ప్రతికూలరురోడు వాశియఱ ఎల్లారుమ్ మయఙ్గు మిత్తనై. ఉకవైయాలే మయఙ్గువారుమ్, భయత్తాలే మయఙ్గువారుమ్. "దేవానాం వవృధే తేజః ప్రసాద శ్చైవ యోగినామ్" ఎన్గిఱపడియే. "స ఘోషో ధార్తరాష్ట్రాణాం హృదయాని వ్యదారయత్", "అద్యైవ నష్టం కురూణాం బల మితి ధార్తరాష్ట్రా మేనిరే. తద్విజయాకాకాంక్షిణే సఞ్జయోఽ కథయత్ ఈదృశీ భవదీయానాం విజయస్థితి రితి".

(వానత్తు) మత్తెక్కవొణ్ణాత నిలత్తిలే.

(ఇయఙ్గుమ్) ఒరు క్షణమ్ ఓరిడత్తిల్ నిల్లాతవనై.

(ఎతికతిరోన్దన్నై) కుతిత్తు ప్పార్క్కప్పోకాతపడి కిరణఙ్గళై విడానిన్నుళ్ళవనై.

(మయఙ్గిత్యాది) "సత్యసఙ్కల్పః" ఎన్గిఱ శ్రుతిక్కు చ్చేరుమో? ఈశ్వరత్వత్తుక్కు చ్చేరుమో?

(తిరుమాలే) సత్యసఙ్కల్పత్తై యఙ్గిక్కుమవనై చ్చొల్లుకిఱతు.

(పోరాఴి – యిత్యాది) ఆయుధ మెడుక్కవొణ్ణాతెన్ఱు శొన్న భీష్మాదికళ్ మున్నే ఆయుధత్తై ప్పారుతు.

(మయఙ్గ) ఎల్లార్క్కుమ్ ఆశ్రితవిషయత్తిల్ అవర్కళ్ సఙ్కల్పిత్తపడియే నడత్తుమ్ పక్షపాతి.

(మయఙ్గ) "ఆయిధ మెడేన్" ఎన్ఱు వైత్తు అర్జున నమ్బాలే తనిత్తనియే కొల్లప్పుగ్గ్రామే ఒరుకాలే ముఴుక్కాయాక అవియ.

(వానత్తు) దూరత్తే నిఱ్కిఱవనై.

(ఇయఙ్గుమ్) సఞ్చరిక్కిఱవనై.

(ముయఙ్గ మరుళ్) తనియిడత్తి లల్ల, ఎల్లారుమ్ కాణ. "ఎత్తిఅమ్", అఱిన్దేన్.

(తిరుమాల్) నాట్టార్ పరిమార్గ్గ మల్ల, ఇవై అన్తఃపురత్తిల్ పరిమార్గ్గమ్. పోరిలే శ్రీపాఞ్చజన్యత్తాలే కొన్దాన్, ఆదిత్యనై మత్తైత్తాన్. శ్రీభీష్మరై త్తొడర్న్దాన్.

(ముయఙ్గమరుళ్) నెరుఙ్గిన యుద్ధమ్.

(తేరాఴి) రథాఙ్గమ్; తిరువాఴి.

అరు:– ఎట్టామ్బాట్టు. ఆయుధ మెడేనెన్ఱ నీ ఆయుధ మెడుత్తతు సత్యసఙ్కల్పత్తుక్కు చ్చేరుమో? సాధారణమాన ఈశ్వరత్వత్తుక్కు ప్పాయ్ శొల్లి యఙ్గిక్కై శేరుమో? "మయఙ్గ వలమ్బురి వాయ్ వైత్తు మయఙ్గ మరుళ్ వానత్తియఙ్గు మెతికతిరోన్దన్నై తేరాఴియాల్ మత్తైత్తు – నీ అఴిక్కైయాల్ పొరుతతు – తిరుమాలే ఎన్దాన్!" ఎన్ఱన్వయమాక్కి అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (పోరిలే యిత్యాది)

నమ్బిళ్ళై:–ఎట్టామ్బాట్టు:– ఆక, ఇప్పడి మతి మయఙ్గ ఎల్లారుమ్ తన్నై అఱియాతే *పోమిత్తనైయో? ఎన్నిల్, అదు శెయ్వతు సాధారణవిషయత్తిల్. ఆశ్రితవిషయత్తిల్ అసత్యప్రతిజ్ఞనాయ్క్కొణ్డు అవర్కళ్పక్కల్ తన్ పక్షపాతమ్ తోర్గ్గ క్కారియమ్ శెయ్యుమ్–ఎన్గిఱార్.*

(మయఙ్గ వలమ్బురి వాయ్ వైత్తు) – అర్జుననై నిమిత్తమాత్రమాక నిఱుత్తి యుద్ధమ్ పణ్ణప్పుక్కాల్, అవన్ క్రమత్తాలే తొడుత్తువిట్ట అమ్బుక్కు ఎదిరికళ్ ఎట్టుప్పడుమ్ అళవన్గిక్కేయొఴిన్దాల్, తన్ తిరుప్పవళత్తిలే శ్రీపాఞ్చజన్యత్తై వైక్కుమత్తనై. అనుకూల ప్రతికూల విభాగమఱ మోహిక్కుమ్బడిక్కీదాన శ్రీపాంచజన్యత్తై వాయిలే వైత్తు ఊదినాన్. ప్రతికూలర్ భయత్తాలే మోహిక్క, అనుకూలర్ – "ఇదెన్నాయ్ విళైయక్కడవదో!" ఎన్ఱు మోహిక్క, "స ఘోషో ధార్తరాష్ట్రాణాం హృదయాని వ్యదారయత్", "దేవానాం వవృధే తేజః ప్రసాద శ్చైవ యోగినామ్" ఎన్నుమ్బడియే.

(వానత్తు ఇయఙ్గుమ్ ఎతికదిరోన్తన్నై) – తనక్కు స్థానమాన ఆకాశత్తిలే సఞ్చరియానిన్ఱుళ్ళ ఆదిత్యనై. మత్తైక్కవొణ్ణాదపడియాన స్థానత్తిలే వర్త్తిప్పానుమాయ్, కుతిక్కవొణ్ణాతపడి ఇతస్తతః సఞ్చరిప్పానుమాయ్, తన్ కిరణఙ్గళాలే ఎల్లారైయుమ్ అభిభవిక్కు మత్తనైపోక్కి, తన్నై ఒరువరాల్ కణ్కొణ్డు పార్క్కవొణ్ణాతపడి ప్రతాపత్తై యుడైయవనై.

(ముయఙ్గు అమరుళ్) – ఆళోడు ఆళ్ మిడైన్దు పోరుకిఱ యుద్ధత్తిలే. "సర్వలోక సాక్షికమ్" ఎన్ఱపడి. "దేశ మతియ" ఎన్నక్కడవదితే.

(తేర్ ఆఴియాల్ మత్తైత్తతు ఎన్ నీ) – "రథాఙ్గమ్" ఎన్నక్కడవదితే. తిరువాఴియై క్కొణ్డు మత్తైత్తతెన్? సర్వసాధారణనాన ఉనక్కు ఇదు పోరుమో? "సత్యసంకల్పః" ఎన్గిఱ శ్రుతిక్కు శేరుమో? "న మే మోఘం వచో భవేత్" ఎన్ఱు అరుళిచ్చెయ్ద వార్త్తైక్కు చ్చేరుమో! ఈశ్వరత్తుక్కు చ్చేరుమో! మనిచ్చుక్కు చ్చేరుమో!

(తిరుమాలే!) ప్రశ్నమ్ పణ్ణినవర్తామే పరిహారమ్ మున్నాక ఇఴిక్కిఱార్. ఇవ్వోరత్తుక్కు అడి అవనోట్టై సమ్బన్ధమాకాతే! ఆశ్రితవిషయత్తిల్ పక్షపాతమ్, శ్రియః పతిత్వనిబన్ధనమాక వన్దదన్రో!

(పోర్ ఆఴిక్కైయాల్ పొరుదు) – పోరై–యుద్ధత్తై. తిరువాఴియైయుడైయ కైయాలే పోరువదుమ్ శెయ్దు, తేరాఴియాలే మత్తైత్తతెన్ నీ! "మయఙ్గ మరుళ్" ఎన్ఱు కీఴ్ యుద్ధమ్ ప్రస్తుతమాకైయాలే ఇఙ్గు ప్పోరుకైయిల్ ఒరుప్పట్టిరుక్కిఱ తిరువాఴియై క్కొణ్డు శ్రీభీష్మాదికళై త్తొడర్న్దు, ఆదిత్యనై మత్తైత్తు – ఎన్ఱుమామ్. పెరియ మేన్మైయై యుడైయ నీ అత్తై అడఙ్గప్పొకట్టు ఇప్పడి శెయ్తతుక్కు అడి ఎన్? ఎన్గిఱార్.

అప్పిళ్ళై :– ఎట్టామ్బాట్టు. ఇప్పడి అనాశ్రితరై మయఙ్గప్పణ్ణుకిఅవళవన్గిక్కే, ఆశ్రిత విషయత్తిల్ సత్యసఙ్కల్పనాన తన్నిలైక్కుమ్ పక్షపతిత్తు రక్షిక్కుమ్ ఎన్గిఱార్.

మయఙ్గ – దుర్యోధనాదికళ్ భీత్యతిశయత్తాలే యతివు అఴియుమ్బడియాక, వలమ్బురి – శ్రీపాఞ్చజన్యత్తై, వాయ్ – తిరుప్పవళత్తిలే, వైత్తు – మడుత్తూతి, వానత్తు–

మఱైక్కవొణ్ణాత తన్నిలమాన ఆకాశత్తిలే, ఇయఙ్గుమ్ – కుఱిక్కవొణ్ణాతపడి ఇతస్తత స్సఞ్చరిక్కుమవనాయ్, ఎఱి – స్వతేజస్సాలే సర్వరైయు మభిభవిక్కిఱ, కతిరోన్తన్నై – కిరణఙ్గళై యుడైయనాన ఆదిత్యనై, తిరు – ఆశ్రితవిషయత్తిల్ పిరాట్టిపక్కల్, మాలే – పెరుమ్బిత్తనానవనే, ముయఙ్గు – సకలప్రాణిళుమ్ యుద్ధదిదృక్షయా వన్దు నెరుఙ్గి క్కిడక్కిఱ, అమరుళ్ – సమరభూమియిలే, పోర్ – పోరుక్కైక్కు పరికరమాన, ఆఴి – తిరువాఴియోడే కూడిన, కైయాల్ – కైయాలే, పొరుదు – భీష్మాదికళై త్తురత్తి ప్పొరుతు, నీ – సత్యసఙ్కల్పనాన నీ, తేరాఴియాల్ – ఆత్తై క్కులైత్తు త్తిరువాఴియాలే, మఱైత్తతు – మఱైత్తరుళిన్ఱు, ఎన్– ఎతుక్కాక? సర్వసాధారణ మాన ఉఱవుక్కు చ్చేరుమో? సత్యసఙ్కల్పనాయిరుక్కిఱ ఇరుప్పుక్కు చ్చేరుమో? ఉన్ పెరుమైక్కు ప్పోరుమో? ఇవై యెల్లావఱ్ఱైయుమ్ కాఱ్కడైక్కొణ్డు ఇఙ్గనే శెయ్తరుళిన్ఱు ఎతుక్కాక? ఆశ్రితవిషయత్తిల్ ఓరమాకాతే! ఎన్ఱు విద్ధరాకిఱార్.

దివ్యార్థ – (మయఙ్గ వలమ్బురి) – ఎమ్బెరుమాన్ తన్నై ఉకవాదారై అకత్తుక్కైక్కాక చ్చిల మయక్కుప్పొరుళ్కళై ఏఱ్పుడుత్తినన్ ఎన్బార్ కీఴ్ప్పాట్టిల్. సర్వరక్షకనాన ఎమ్బెరుమానుక్కు ఇదు తకుతియో? ఎన్ఱు ఒరు శఙ్కై తోన్ఱ, ఆశ్రితర్కళై ఎవ్విధత్తిలుమ్ పిరిన్దు పాదుకాప్పదుమ్, తన్నై మదియాద ఆసురప్రకృతికళై విలక్కి విడుదలుమ్ అప్పెరుమానుడైయ కారియమ్. దుష్టనిగ్రహముమ్, శిష్టపరిపాలనముమ్ శెయ్వదే సర్వరక్షకత్వమాదలాల్, అఙ్గనే శెయ్దరుళ్కిన్ఱ ఎమ్బెరుమానుడైయ సర్వరక్షకత్వగుణత్తిఱ్కు యాదొరు కేదు మిల్లై. మేన్మేలుమ్ విళక్కమే యుళ్ళదు – ఎన్ఱు సమాధాన మురైప్పదుపోల్ ఇప్పాట్టు అరుళిచ్చెయ్కిఱార్.

భారతపోర్క్కళత్తిలే దుర్యోధనాదికళ్ అఞ్జి నడుఙ్గుమ్ పడియాక పాంచజన్యమెన్నుమ్ తనతు శఙ్ఖై త్తిరుప్పవళత్తిలే వైత్తు ఊది, అదన్ పేరొలియాలే ఆశ్రితర్కళై వాఴ్విత్తుమ్, ఎదిరికళై ఇడి విఴున్దవర్ పోల అచ్చ ముఱుత్తియుమ్, చక్రాయుధత్తినాలే సూర్యనై మఱైత్తు ప్పకలై ఇరవాక్కియుమ్, అవ్వాయుధత్తై ఎడుత్తుక్కొణ్డు భీష్మరై త్తొడర్న్దోడియుమ్ శెయ్ద కారియఙ్గళ్ ఆశ్రితపక్షపాతత్తై త్తెరివిప్పవైయాదలాల్ అవఱ్ఱై ఎడుత్తు కూఱుకిన్ఱార్.

మయఙ్గ వలమ్బురి వాయ్వైత్తదు భగవద్గీతైయిన్ ముదలధ్యాయత్తిల్ శొల్లిన్ఱు. "ఎఱికదిరోన్తన్నై తేరాఴియాల్ మఱైత్త" వరలాఱు – భారతప్పోరిలే పదిన్మూన్ఱామ్ నాళిలే అర్జుననుక్కు మైన్దనాన అభిమన్యువై త్తురియోదనతు ఉడన్పిఱన్దాళిన్ కణవనాన సైంధవన్ కొన్ఱువిడ, అఙ్గనమ్ తన్ మకనై క్కొన్ఱ జయద్రథనై మఱ్ఱైనాళ్ సూర్యాస్తమయత్తిఱ్కుళ్ తాన్ కొల్లావిడిల్ తీయిల్ కుదిత్తు ఉయిర్ తుఱప్పతాక అర్జునన్ శపథమ్ శెయ్య, అదనై అఱిన్ద పకైవర్కళ్ పదినాలామ్నాళ్ పకల్ముఴువదుమ్ జయద్రథనై వెళిపడుత్తామల్ శేనైయిన్ నడువే నిలవఱైయిల్ మఱైత్తువైత్తిరుక్క, అర్జుననుడైయ శపథమ్ పఴుదాయ్ విడుమే – ఎన్ఱు శిన్దిత్తు క్కణ్ణపిరాన్ సూర్యనై అస్తమిప్పదఱ్కు చ్చిలనాఴికైక్కు

మున్నమే తనదు తిరువాఴియినాల్ మఱైన్దువిడ, అప్పొఴుదు ఎఙ్గుమ్ ఇరుళ్ పరవియదనాల్ అర్జునన్ తన్ ఉఱుతియిన్పడి అగ్నిప్రవేశమ్ శెయ్యప్పుక, అతనై క్కళిప్పోడు కాణ్బదఱ్కు త్తురియోదనాదికళుడనే సైన్ధవన్ వన్దు ఎదిర్నిఱ్క, అప్పొఴుదు కణ్ణపిరాన్ తిరువాఴియై వాఙ్గివిడవే, పకలాయిరున్దదనాల్ ఉడనే అర్జునన్ జయద్రథనై త్తలైతుణిత్తనన్ – ఎన్బదామ్. "నాఴికై కూఱిట్టు క్కాత్తు నిన్ఱ అరశర్కళ్తమ్ ముకప్పే. నాఴికైపోక ప్పడైపొరుతవన్ దేవకితన్ శిఱువన్" (4-1-9) ఎన్బార్, పెరియాఴ్వారుమ్.

ఇవ్వరలాన్ఱాల్ ఒరు శఙ్కై పిఱప్పతుణ్డు – తిరుమాలిన్ చక్రాయుధత్తిన్ ఒళియానతు సూర్యనుడైయ ఒళియఱ్కాట్టిలుమ్ "పలకోటినూఱాయిరమ్" మడఙ్గు మేమ్బట్టదెన్ఱు శొల్లియిరుక్క, కోటిసూర్యప్రకాశనాన అత్తిరువాఴియినాలే ఇరుళై ఉణ్డాక్కిన దాక ఉరైప్పదు ఎఙ్గనే? ఎన్ఱు. ఇదఱ్కుప్పలర్ పలపకైయాన సమాధానఙ్గళ్ కూఱువర్. ఒరు సమయవిశేషత్తిల్ తిరువాఴియిన్ ప్రకాశమ్ శిఱితుపోతు మఴుఙ్గి ప్పోకక్కడవదెన్ఱు ఒరు శాపమ్ ఏఱ్పట్టిరున్దదు ఎన్ఱుమ్, అదనాల్తాన్ ఇఙ్గనే శెయ్యలాయిఱ్ఱెన్ఱుమ్ ముక్కియ సమాధానమాక క్కూఱువదుణ్డు.

"పేరాఴియాల్ పొరుతు" ఎన్ఱ నాన్గామడియిల్ – భారతప్పోరిల్ కణ్ణపిరాన్ భీష్మరై క్కొల్వదఱ్కాక త్తిరువాఴియై క్కైయిలే కొణ్డు తేరిల్ నిన్ఱుమ్ కీఴ్ ఇఱఙ్గి త్తురత్తిక్కొణ్డు శెన్ఱ కతై అనుసన్ధిక్కత్తక్కదు. (మహాభారతమ్ – భీష్మపర్వమ్ – ఐమ్బత్తొన్బదామ్ అధ్యాయత్తిల్ విరివు కాణ్గ)

మయఙ్గ వలమ్బురి వాయ్ వైత్తదుమ్, ఎఱికదిరోన్తన్నై ఆఴియాల్ మఱైత్తదుమ్, పోరాఴిక్కైయాల్ పొరుతతుమ్ ఎదుక్కాక? ఎన్ఱు ఆఴ్వార్ ఎమ్బెరుమానై క్కేళ్వి కేట్కిఱార్, ఇప్పాట్టిల్. "పోరిల్ నాన్ ఆయుధ మెడుప్పదిల్లై" ఎన్ఱు ప్రతిజ్ఞై శెయ్దువైత్తు, అదఱ్కు మాఱాక కారియమ్ శెయ్దదు ఎల్లారోడుమ్ ఒరు నికరాకవుళ్ళ ఉనతు ఉఱవుక్కు త్తకుమో! ఉన్పెరుమైక్కు త్తకుమో? ఇవై ఒన్ఱైయుమ్ పారామల్ నీ శెయ్ద శెయల్కళ్ ఎదఱ్కాక? ఎన్ఱ ఇక్కేళ్వియానతు ఆశ్రితర్కళాన పాణ్డవర్కళిడత్తిలే నీ కొణ్డిరున్ద పక్షపాతమేయన్ఱో ఇత్తనైయుమ్ శెయ్విత్తదు – ఎన్ఱు వెళియిడుకిఱ ముఖత్తాల్ అవనుడైయ సౌహార్దగుణత్తై వెళియిడువదిల్ నోక్కుడైయదు – ఎన్గై. "ముయఙ్గు అమర్" ఎన్ఱదు పలపేర్కళ్ తిరణ్డు నెరుఙ్గి యిరుక్కుమ్ పోర్క్కళ మెన్ఱపడి. పోర్ పురియ వన్దవర్కళుమ్, పోర్ కాణ వన్దవర్కళుమాక త్తిరణ్డ తిరళుక్కు ఎల్లైయిల్లైయిఱే.

"తేరాఴియాల్ మఱైత్తదు" ఎన్గిఱారే! తేర్చ్చక్కరత్తై యెడుత్తో, సూర్యనై మఱైత్తదు? ఎన్ఱు శిలర్ శఙ్కిప్పర్. అన్ఱు, తన్ దివ్యాయుధమాన శక్కరత్తైక్కొణ్డే మఱైత్తదు. శక్కరమ్ తేరుక్కు ఉరుప్పాయిరుక్కుమ్ తన్మైయుడైయతాతలాల్ వడనూలార్ "రథాంగమ్" ఎన

వళ్లుఝ్గదల్‌పోల, త్తేరాళ్లి – యెనప్పట్ట దెన్ణై. "పోరాళ్లిక్కైయాల్" – కైయిల్ కొణ్డ పోరాళ్లియినాల్ – ఎన్ఱు కొళ్ళలామ్

దివ్యార్థ :- అను :- (మయఝ్గ వలమ్బురి) – భగవానుడు తనను ఇష్టపడనివారిని దూరం చేయడంకోసం కొన్ని మోహింపజేసే వస్తువులను సృష్టించాడని గత పాశురంలో ఆళ్వార్లు అన్నారు. సర్వరక్షకుడైన భగవానునకు ఇది తగినదేనా? అనే ఒక శంక కలిగినపుడు, ఆశ్రితులను ఏరీతిలోనైనా సరే అభిమానించి రక్షించడం, తనను లెక్కపెట్టని ఆసురప్రకృతులను నిషేధించి, విడచివేయడం ఆ స్వామియొక్క కార్యం. దుష్టనిగ్రహం, శిష్టపరిపాలనం చేయడమే సర్వరక్షకత్వం కావడంవల్ల, ఆవిధంగా చేస్తున్న భగవానుని సర్వరక్షకత్వగుణానికి ఏదోషం లేదు. ఇంకా ఇంకా ప్రకాశమే కలుగుతుంది – అని సమాధానం చెప్పే రీతిలో ఈ పాశురాన్ని ఆళ్వార్లు అనుగ్రహించారు.

భారతయుద్ధరంగంలో దుర్యోధనాదులు భయపడి, వణికేటట్లు పాంచజన్యమనే తన శంఖాన్ని నోటిలో పెట్టుకొని ఊది, దాని గొప్ప ధ్వనితో ఆశ్రితులను ఉజ్జీవింపజేసి, శత్రువులకు పిడుగు పడినట్లు భయాన్ని కల్గించి, చక్రాయుధంతో సూర్యుని మఱగుపఱచి, పగలును రాత్రిగా చేసి, ఆయుధాన్ని గ్రహించి భీష్ముణ్ణి వెంబడించి పరుగెత్తి చేసిన లీలలు ఆశ్రితపక్షపాతాన్ని తెలియజేసేవి కావడంవల్ల వానిని ఇక్కడ గ్రహించి పలుకుతున్నారు.

మోహించే రీతిలో పాంచజన్యాన్ని ఊదినది భగవద్గీత మొదటి అధ్యాయంలో చెప్పబడింది. **ఎతి కతిరోన్ తన్నై తేరాళ్లియాల్ మఱైత్త వరలాఱు** – (వెలిగే సూర్యుణ్ణి సుదర్శనంతో మఱుగుపఱచిన వృత్తాంతం) భారతయుద్ధంలో 13వ నాడు అర్జునుని కుమారుడు అభిమన్యువును దుర్యోధనుని తోబుట్టువుకు భర్త అయిన సైంధవుడు వధించాడు. ఆవిధంగా తన కుమారుణ్ణి చంపిన జయద్రథుని మఱునాడు సూర్యాస్తమయం లోపు తాను చంపలేకపోతే అగ్నిలో దూకి ప్రాణత్యాగం చేస్తానని అర్జునుడు శపథం చేసినపుడు, దానిని తెలిసిన శత్రువులు పదునాల్గవనాడు పగలు అంతా జయద్రథుడు కనబడకుండా సేనమధ్యలో దాచి ఉంచినపుడు, అర్జునుని శపథం నిష్ఫలమైపోతుందే! అని చింతించిన శ్రీకృష్ణుడు సూర్యుణ్ణి అస్తమించడానికి కొన్ని గడియలముందే తన సుదర్శనంతో అడ్డుపెట్టగా, అపుడు సర్వత్ర చీకటి వ్యాపించడంచేత అర్జునుడు తన నిశ్చయంప్రకారం అగ్నిప్రవేశం చేయబోగా, దానిని నేత్రానందంగా చూడడంకోసం దుర్యోధనాదులతో కలసి సైంధవుడు వచ్చి ఎదురు నిలువగా, అపుడు శ్రీకృష్ణుడు సుదర్శనాన్ని ఉపసంహరించగా, పగలుగానే కన్పించడంవల్ల వెంటనే అర్జునుడు జయద్రథుని తలను ఖండించాడు–అనేది ఈ వృత్తాంతం. **"నాళ్లికై కూఱిట్టు క్కాత్తు నిన్ఱ అశురర్‌కళ్‌తమ్ ముకప్పే, నాళ్లికై పోక ప్పడై పొరుతవన్ తేవకితన్ శిఱువన్"** అని పెరియాళ్వార్లుకూడా ఈ సందర్భాన్ని అనుసంధించారు.

ఈ వృత్తాంతంలో ఒక సందేహం కలగవచ్చు. "శ్రియఃపతి చక్రాయుధానికి కల ప్రకాశం సూర్యునికాంతికంటె పలు కోట్ల వందల వేల రెట్లు గొప్పది అని చెప్పబడగా, కోటిసూర్యప్రకాశుడైన ఆ సుదర్శనునివల్ల చీకటి సృష్టించినట్లు చెప్పడం ఏవిధంగా తగినది?" అనేది ఆ సందేహం. దానికి పలువురు పలు విధాలుగా సమాధానాలను చెబుతారు. ఒక సమయవిశేషంలో సుదర్శనుని ప్రకాశం కొంచెంసేపు సంకోచిస్తుందనే ఒక శాపం ఏర్పడినదని, దానివల్లనే ఈ విధంగా సాధ్య మయినదనికూడా ఒక ముఖ్యమైన సమాధానం చెప్పడం కద్దు.

"పోరాళ్లి క్కైయాల్ పొరుదు" అనే నాల్గవ పాదంలో భారతయుద్ధంలో శ్రీకృష్ణుడు భీష్ముణ్ణి చంపేటట్లు సుదర్శనాన్ని చేతిలో ధరించి రథంనుండి క్రిందకి దూకి, వెంబడించిన కథ అనుసంధేయం. (మహాభారతం భీష్మపర్వం 59వ సర్గలో దీని వివరం చూడవచ్చు)

శత్రువులు మోహించేటట్లు పాంచజన్యాన్ని నోటితో ఊదడం, ప్రకాశించే సూర్యుణ్ణి సుదర్శనంతో ఆచ్ఛాదించడం, యుద్ధం చేసే సాధనం అయిన చక్రాన్ని ధరించిన చేతితో భీష్మాదులను తఱిమి యుద్ధం చేయడం ఎందుకోసం? అని ఆళ్వార్లు భగవానుని ఉద్దేశించి ప్రశ్నిస్తున్నారు. ఈ పాశురంలో – "యుద్ధంలో ఆయుధాన్ని ఎత్తేది లేదు" అని ప్రతిజ్ఞను చేసి, దానికి విరుద్ధంగా కార్యం చేసినది అందఱితో సమానంగా ఉన్న నీ సంబంధానికి తగినదా! సత్యసంకల్పుడవైన నీ స్థితికి తగునా! నీ గొప్పతనానికి తగునా? వీనిని వేనిని చూడకుండ నీవు చేసిన లీలలు ఎందుకోసం? అనే ఈ ప్రశ్న ఆశ్రితులైన పాండవులపట్ల నీవు కల్గి ఉన్న పక్షపాతమేకదా ఇంతటిని చేయించినది – అని వ్యక్తీకరించే రీతిలో అతని సౌహార్దగుణాన్ని ప్రకటించడంలో దృష్టికల్గినది – అని భావం.

"ముయఝ్గు అమర్" అంటే – పలువురు కలసి కిక్కిరిసి ఉన్న యుద్ధరంగం–అని అర్థం. యుద్ధం చేయాలని వచ్చినవారు, యుద్ధం చూడాలని వచ్చినవారు అందఱు కలిసిన సమూహానికి అంతు లేదుకదా!

"తేరాళ్లియాల్ మఱైత్తదు" అని అన్నారే! రథచక్రాన్ని తీసికొనికాదుకదా సూర్యుణ్ణి అడ్డుపెట్టినది! అని కొందఱు శంకిస్తారు. అది కాదు భావం. తన దివ్యాయుధం అయిన చక్రం తోనే అడ్డుపెట్టినది. చక్రం రథానికి అంగమై ఉన్న స్వరూపాన్ని కల్గి ఉన్నందువల్ల సంస్కృతజ్ఞులు **"రథాంగః"** అని చక్రాన్ని వ్యవహరించినట్లే, ఇక్కడకూడా **"తేరాళ్లి"** అనబడింది – అని భావం.– **"పోరాళ్లిక్కైయాల్"**. – చేతిలో ధరించిన యుద్ధోపకరణం అయిన చక్రంతో – అని కూడా గ్రహించవచ్చు.

(9) పొరుకోట్టో రేనమాయ్ ప్పుక్కిడన్దాయ్‌క్కు, అన్ఱు
ఒరు కోట్టిన్ మేల్ కిడన్దతన్ఱే, – విరితోట్ట

శేవడియై నీట్టి ద్దిశై నడుఙ్గ విణ్ తుళఙ్గ,
మావడివిన్ నీ యళన్ద మణ్

విరి తోట్ట శే అడియై = వికసించిన రేకులను కల తామరపూవువంటి ఎఱ్ఱని శ్రీపాదమును, నీట్టి = వృద్ధి. అగునట్లు చేసి, దిశై నడుఙ్గ = అన్ని దిక్కులలోనున్నవారు భయపడునట్లు, విణ్ తుళఙ్గ = పైలోకములోనున్నవారు భయపడునట్లు, మా వడివిన్ = (త్రివిక్రముడవగు) గొప్ప రూపముతో, నీ అళన్ద=నీవు కొలిచిన, మణ్ = భూమి, పొరు కోట్టు = యుద్ధమును చేయు దంతములను కల, ఓర్ ఏనమాయ్ = సాటిలేని వరాహమై, పుక్కు ఇడన్దాయ్క్కు= (ప్రళయజలములో) మునిగి ఎత్తిన నీకు, అన్ఱు = అపుడు, ఉన్ = నీ, ఒరు కోట్టిన్ మేల్= ఒక దంతముయొక్క అగ్రభాగములో, కిడన్దదన్ఱే = అణగియున్నది కదా!

అవతారిక :- ఇట్లు దాసులకు మాత్రమే రక్షించునా? మిగిలినవారు నశించిపోవలసిన దేనా! అన్నచో, అట్లు కాదు. అందఱికిని ఆపత్తు వచ్చినపుడు "దాసులు, కానివారు" అను భేదము లేకుండ; సత్తనుకల అందఱిని తన గొప్పతనమునకు తగని కార్యములను చేయుచు, రక్షించు స్వభావమును కలవాడు - అని పల్కుచున్నారు. మహాబలివలన, ప్రళయకాలమునందును రెండు విధములైన ఆపదలు వచ్చినపుడు, యాచకునిగా మానము లేని వరాహముగా, తన గొప్పతనమునకు తగినట్లు రక్షించువాడు ఇతడేనని చూపుచున్నారు.

వ్యాఖ్య :- (విరి తోట్ట శేవడియై) - వికసించిన దళములను కల తామరపూవువంటి ఎఱ్ఱని శ్రీపాదమును అని అర్థం. **"విరితోడు"** - వికసించిన దళములను కల తామరను. ఈ పాదముతో పర్వతారణ్యాదులను అన్నిటిని కొలుచుటయా! - అని భావం.

(విరి తోట్ట) - ప్రకాశమును వెదజల్లు, కుండలములను కలవాడా! - అనియును చెప్పవచ్చును (అపుడు ఇది సంబోధనము).

(శేవడియై నీట్టి) - శ్రీపాదమును చాచిన ఈ కృత్యమును చేసి దీని ఫలముగా,

(దిశై నడుఙ్గ) అన్ని దిశలలో వ్యాపించియున్న భూమిలోనున్నవారును భీతిల్లిరి.

(విణ్ తుళఙ్గ) - స్వర్గములో గల, "నేనే ఈశ్వరుడ"నని అభిమానించు దేవతలును భయపడిరి. శ్రీపాదముచే దెబ్బతిని భయపడిరా? అనినచో,

(మా వడివిన్) కౌగలించుకొను (దగ్గఱకు చేర్చుకొను) పాదము కొట్టునా? ఈ గొప్ప పాదమును చూచి, భయపడి వణకిరి.

(నీ అళన్ద మణ్) - ఇట్లు కొలిచి, స్వాధీనము చేసికొన్న భూమి కదా! ఇది. ఇందు వేఱొకరి సంబంధమును ప్రస్తావింప వీలున్నదా? అని భావము.

గొప్ప రూపమునంతటిని గ్రహించి కొలువవలసిన ఈ భూమి, వరాహావతారములో (గొప్పదైన) నీ దంతాగ్రము చివరలో కనబడలేదుకదా! అని ఆశ్చర్యపడుచున్నారు.

(పొరు కోట్టు ఓర్ ఏనమాయ్) - వరాహమై అవతరించుటచే, స్వామి ఆ జాతికి తగిన పొగరుతో కన్పించిన చోట అంతట దంతములతో గుచ్చి తిరిగెను. భూమికి నాయకుడగుటచే, ఆమె స్తనకుంకుమములో దున్ని, తిరుగుటలో అర్థమున్నది. దానితో నిలువకుండ, ఆమె మేని అంతట గుచ్చి తిరిగెను! ఇది అవతారములోని సత్యత్వమును తెల్పును. (అనగా, వరాహరూపములో అవతరించుటచే, ఆ జాతికి తగిన కృత్యమును చేసెను).

(ఓర్ ఏనమాయ్) మిక్కిలి నీచమైన వరాహజాతిలో జన్మించినను, ఈ వరాహము అందములో సాటి లేనిది. ఇది **"ఓర్"** అనుపదము యొక్క భావము.

(పుక్కు ఇడన్దాయ్క్కు) - ప్రళయజలములో మునిగి, అండభిత్తినుండి గుచ్చి ఎత్తిన నీకు,

(ఏనమాయ్పుక్కు ఇడన్దాయ్క్కు) నీటిలో బురదనుచూచి వెఱవకుండ పోయి, భూమిని గ్రహించి ఉద్ధరించెనని భావము.

(అన్ఱు) - ఆ కాలములో,

(ఉన్ ఒరు కోట్టిన్ మేల్ కిడన్దదన్ఱే) - నీ దంతముయొక్క ఒక అగ్రములో ఒక మచ్చవలెనుండెను కదా ఈ భూమి. **"కళితీఞు మఱుప్పిన్ నాప్పణ్ పుళ్ళి నిలనుమ్"** (పరిపాడల్-2-32, 33, 34), అని సంఘ ద్రావిడ కవులును దీనిని గూర్చి పల్కిరి. ఇటు భూమిని ఎత్తుటకు పెద్దదగు వరాహరూపమును గ్రహింపవలెనా? అన్నచో, ఔదార్యమును కలవాడొకడు నల్గురకు తిండి పెట్టవలెనని తలచినచో, నలుబదిమందికి పెట్టినను ఇంకను మిగులునంతటి అన్నమును వండిపెట్టునట్లు, రక్ష్యవర్గమును మించియుండు తన రక్షణమనోరథముతో మిక్కిలి గొప్ప రూపమును స్వామి గ్రహించెననుచు పరమ రసికులగు పెరియవాచ్చాన్ పిళ్ళై వ్యాఖ్యానించిరి.

దీనివలన, జీవులకు ఆపదవచ్చిన కాలములో, వారి అప్రతిషేధమునే ఆధారము చేసికొని, వరాహావతారములోవలె తలతో ధరించి రక్షించును. త్రివిక్రరూపవతారములో వలె తలపై కాలు పెట్టియు రక్షించును - అనియు, రక్షించునపుడు గొప్ప రూపమునో, తక్కువ రూపమునో గ్రహించి రక్షింపవలెనను నిర్బంధము ఇతనికి లేదు - అనియును పల్కి ఆళ్వార్లు మిక్కిలి సంతోషించిరి.

పెరియ :- ఒన్బతామ్పాట్టు. ఆశ్రితరై యొఴియవుమ్ జగత్తుక్కు సత్తానాశమ్ వరిల్ పరిహరిక్కు మెన్గిఱార్.

(పొరుకోట్టోరేనమాయ్) పొరానిన్ల కోట్టై యుడైత్తాన ఏనమాయ్. అద్వితీయమాన ఏనమాయ్. జాతిచ్చెరుక్కాలే భూమియై యుఝుతుకొండు తిరియానిఝుమ్.

(పుక్కిత్యాది) ప్రళయజ్గొణ్డు, ఉఝుకైక్కు భూమియిల్లాత అన్లు తన్ తిరువయిఱ్ఱిలే వైత్తు నోక్కుమ్. ఇత్తాల్ శొల్లిఱ్ఱాయిఱ్ఱు–ఉదారనాయిరుప్పానొన్ ఒరువన్ నాలుపేరుక్కు చ్చోఱిడ నినైత్తాల్ నాఱ్పతుపేరుక్కిట్టు మికుమ్బడి శోఱుణ్డాక్కుమాప్పోలే. రక్ష్యత్తినళవన్రికే రక్షకపారిప్పు.

(విరితోట్ట శేవడియై నీట్టి) విరియానిన్ల తోడుకళై యుడైత్తాన తామరైపోలే యిరున్దుళ్ళ శేవడియై నీట్టి. "విరితోట్ట" ఎన్లు – సమ్బుద్ధియాకవుమామ్. తిరుమేనియిలే ఒళి విరియుమ్ తోట్టైయుడైయవనే!

(దిశై నడుఙ్గ) దిక్కుక్కళెల్లామ్ నడుఙ్గ.

(విణ్ తుళఙ్గ) విణ్ణిలుళ్ళ దేవజాతియెల్లామ్ నడుఙ్గుమ్బడియాక.

(మా వడివిన్ నీ యళన్ద మణ్) పెరియవడివై క్కొణ్డు నీ అళన్ద మణ్, ఆశ్రితర్కార్యమ్ పెరియ వడివై క్కొణ్డు పుక్కు చ్చెయ్యిలుమ్ శెయ్యుమ్. శిఱియవడివై క్కొణ్డు పెరియనాయ్ చ్చెయ్యిలుమ్ శెయ్యుమ్.

(పొరు) ఆపన్నరాయ్ విలక్కాతార్క్కుమ్, తన్నై క్కొణ్డు కార్యజ్గొళ్ళువార్క్కుమ్ శెయ్యుమ్బడి.

(విరితోట్ట) విరికిఱ తోట్టైయుడైయవైపోలే యిరున్దుళ్ళ.

(విణ్ తుళఙ్గ) అభిమానికళాన దేవర్కళ్ నడుఙ్గ. పెరియవడివాలే అళన్ద మణ్ తిరువెయిఱ్ఱుక్కు ఒరు నీలరత్నమ్బోలే యిరుప్పతే! ఎన్న ఆశ్చర్యమ్!

ఆరు :– ఒన్బతామ్బాట్టు :– తోడు – ఇతఴ్. పాట్టుక్కెల్లామ్ ఫలితమరుళిచ్చెయ్ కిఱార్ (ఆశ్రితరై యిత్యాది) "నీ యళన్ద మణ్ – అన్లు – ఒరుకోట్టిన్మేల్ కిడన్దతన్రే" ఎన్లు అన్వయమాక్కి అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (తిరువెయిఱ్ఱిలే యిత్యాది)

నమ్బిళ్ళై :– ఒన్బదామ్పాట్టు :– అవ్వళవేయన్లు కిడీర్! ఆపత్తు వన్దాల్ ఆశ్రిత – అనాశ్రిత విభాగ మఱ త్తన్నై అఴియమాఱియుమ్ కారియమ్ శెయ్యుమ్ స్వభావన్కిడీర్–ఎన్గిఱార్.

(పొరుకోట్టు ఓర్ ఏనమాయ్) – పోరానిన్ల కోట్టై ఉడైత్తాన అద్వితీయమాన వరాహమాయ్, కణ్డవిడ మెఙ్గుమ్ ఇడన్దుకొణ్డు వరుకిఱపడి. ఒరుకాలుమ్ పొరాతిరుక్కమాట్టాద జాతిప్రయుక్తమాన స్వభావ మిరుక్కిఱపడి. భూమియై పొరాదపోదు పిరాట్టితిరుము లైత్తడత్తిల్ కుఝుమత్తైయాకిలుమ్ ఇడన్దిడా నిఝుమ్.

(ఓర్ ఏనమ్) – అఴివుక్కిట్ట ఉడమ్బుక్కు ఆలత్తివఴిక్కవేణ్డియిరుక్కై.

(పుక్కు ఇడన్దాయ్క్కు) అణ్డభిత్తియిలే పుక్కు ఒట్టిక్కిడక్కిఱ ఇత్తై ప్పుక్కు ఎడుత్తు క్కొణ్డు, ఏఱినపడి. ముత్తుక్కు ముఝుకువార్ శుగ్గు క్కోణమ్ కొణ్డెదుక్కుమాపోలే.

(అన్లు ఉన్ ఒరుకోట్టిన్ మేల్ కిడన్దదన్రే) నీ యప్పడి ప్పెరియ పారిప్పోడేకూడ అన్లెడుత్త పూమియానతు, ఉన్ తిరువెయిఱ్ఱిలే ఒరు నీలమణి అఴున్దినాప్పోలేయన్రో కిడన్దదు! ఇత్తాల్ – రక్షత్తిన్ అళవల్లాద రక్షత్వప్పారిప్పు ఇరుక్కిఱపడి శొల్లుకిఱదు. ఉదారరాయిరుప్పార్ ఒరువర్క్కు ఉణ్ణ చ్చొన్నాల్ ఒన్బదు పేర్క్కు శోఱు శమైక్కుమాపోలే.

(విరితోట్ట శేవడియై నీట్టి) వికసితమాన ఇతఴ్ ఉడైత్తాన తామరైపోలేయిరుక్కిఱ శివన్ద తిరువడికళ్ నీట్టి, ఇతఴ్చ్చొల్ల ప్పూ తన్నడైయే వరుమితే. అజ్గన్ అన్రిక్కే, ప్రకాశమాన తిరుత్తోడుకళైయుడైయవనే! – ఎన్లు సమ్బోధనై ఆకవుమామ్.

(దిశై నడుఙ్గ విణ్ తుళఙ్గ) దిక్కుకళిల్ ఉళ్ళార్ నడుఙ్గ. విణ్ణిలుళ్ళార్ నడుఙ్గ. దేవర్కళుక్కాక చ్చెయ్త శెయలితే ఇతుతాన్! ఇదు ఎన్నాయ్ విళైకిఱదో! ఎన్నుమత్తాలే నడుఙ్గినార్కళ్.

(మా వడిన్ నీ అళన్ద మణ్) పెరియవడివై కొణ్డు అళన్దు ఉన్కాల్కీఴ్ ఇట్టు క్కొణ్డ పూమి, ఉన్ తిరువయిఱ్ఱిలే ఏకదేశత్తిలేయన్రో కిడన్దదు! తలైయాలే శుమన్దు నోక్కిలుమ్ నోక్కుమ్. తలైయిలే కాలై వైత్తు నోక్కిలుమ్ నోక్కుమ్.

అప్పిళ్ళై :– అను :– ఒన్బతామ్బాట్టు. ఇవ్వళవన్రిక్కే ఆపత్తు ముతిర్న్దవళవిల్ ఆశ్రితర్– అనాశ్రితరెన్లు తరమ్బారాతే యిరున్దతే కుడియాక, తన్నై యఴియమాఱి నోక్కుమ్ స్వభావన్ ఎన్గిఱార్.

విరి – వికసితమాన, తోట్ట – ఇదఝైయుడైయ తామరైపోలే, శే – శివన్ద, అడియై– తిరువడికళై, నీట్టి – వళర్త్తు, దిశై – దిగుపలక్షితైయాన భూమియిలుళ్ళార్, నడుఙ్గ – నడుఙ్గవుమ్, విణ్ – ఉపరితనలోకత్తిలుళ్ళార్, తుళఙ్గ – నడుఙ్గవుమ్, మా – పెరియ, వడివిన్ – వడివైయుడైయాయ్క్కొణ్డు, నీ – నీ, అళన్ద – అళన్దు కాల్కీఴ్ యిట్టుక్కొణ్డ, మణ్ – భూమియానతు, పొరు – నిలమకళ్ ములైయిన్ కుఝుమత్తోడు నిలత్తోడు వాశియఱ ఎఙ్గుమ్ జాత్యుచితమాన శెరుక్కాలే పొరుతుకొడు వరుకిఱ, కోడు – కొమ్బుకళై యుడైత్తాయ్, ఓర్ – అఝుక్కు అద్వితీయమాన, ఏనమాయ్– వరాహవేషత్తై యుడైనాయ్ క్కొణ్డు, పుక్కు – ప్రళయజలత్తిలే ముఝుకి, ఇడన్దాయ్క్కు – అణ్డభిత్తియి నిన్లు మిడన్దెడుత్తు క్కొణ్డేఱిన ఉనక్కు, అన్లు – అక్కాలత్తిల్, ఉన్ – ఉన్నుడైయ, కోట్టిన్మేల్ – ఎయిఱ్ఱిన్ ఏకదేశత్తిలే, కిడన్దతు – మఱుప్పోలే కిడన్దతు, ఒన్రన్రే – ఒన్రన్రో. అపత్తు వన్దాల్ తలైయాలే శుమన్దు నోక్కుతల్, తలైయాలే కాలై వైత్తు నోక్కుతల్ శెయ్యుమవనన్రో, నీ. రక్ష్యవర్గత్తై

నోక్కుమళవిల్ ఉనక్కొరు నియతియుణ్డో? ఎన్ఱుకణ్డనుభవిక్కిఱార్. “విరితోట్ట” ఎన్ఱు - విస్తృతమాయ్ ప్రకాశిక్కిఱ తిరుత్తోడుకళై యుడైయవనే! ఎన్ఱు సమ్బోధనమాకవుమామ్.

దివ్యార్థ :- (పొరుకోట్టోర్) - ఎమ్బెరుమాన్ తాన్ శెయ్ద ప్రతిజ్ఞైయై భఙ్గప్పడుత్తికొణ్డా కిలుమ్ ఆశ్రితరుడైయ కారియమే కణ్ణాయిరుప్పన్ ఎన్ఱార్ కీழ్ప్పాట్టిల్, అవ్వళవే యల్ల, తన్వడివత్తై మాఱుపడుత్తిక్కొణ్డుమ్, ఇழிపిఱప్పై ఏఱ్ఱుక్కొణ్డుమ్ కారియమ్ శెయ్బవన్ కాణ్మిన్ ఎన్ఱరుళిచ్చెయ్వదాక వరాహావతారత్తై ప్రసజ్గిక్కిఱార్, ఇతిల్.

“పొరురోట్టో రేనమాయ్ ప్పుక్కిడన్ద - వరలాఱు”:- హిరణ్యకశిపువిన్ ఉడన్ పిఱన్దనాన హిరణ్యాక్షనెన్నుమ్ కొడియ అరశన్ తన్ వలిమైయాల్ పూమియై ప్పాయాక చ్చురుట్టి ఎడుత్తుక్కొణ్డు, కడలిల్ మూழ்కిచ్చెన్ఱపోదు దేవర్, మునివర్ ముదలియోరతు వేణ్డుకోలినాల్ తిరుమాల్ మహావరాహరూపియాక త్తిరువవతరిత్తు, క్కడలినుట్పుక్కు అవ్వశురనై నాడి క్కణ్డు పొరుదు, కోట్టినాల్ కుత్తి, అఙ్గు నిన్ఱు మెడుత్తుక్కొణ్డు వన్ద పழைయపడి విరిత్తరుళినన్ - ఎన్బదామ్.

ఇప్పొழுదు నడక్కిఱ శ్వేతవరాహకల్పత్తుక్కు మున్దిన పాద్మకల్పత్తై ప్పఱ్ఱియ ప్రళయత్తిన్ ఇఱుదియల్ శ్రీమన్నారాయణన్ ఏకార్ణవమాన ప్రళయజలత్తిల్ మూழ்కిరున్ద పూమియై మేలేయెడుక్క నినైత్తు మహావరాహరూపియాకి, క్కోట్టినుణియాల్ పూమియై యెడుత్తు వన్దన నెన్ఱ వరలాఱుమ్ ఉణ్డు. “పారారులకమ్ ముదుమున్నీర్ పరన్ద కాలమ్ వళైయిరుప్పిల్, ఏరారురువత్తేనమాయ్ ఎడుత్త వాఱ్ఱలమ్మాన్” (పెరియతిరు-8-8-3) ఎన్ఱ తిరుమఙ్గైయాழ்వార్ అరుళిచ్చెయలై నోక్కుక.

ఇవ్వరలాఱ్ఱినాలుమ్, పిన్నడికళిఱ్కుఱిత్త త్తిరివిక్కిరమావతారశరితైయినాలుమ్- ఎమ్బెరుమాన్ రక్ష్యవర్గఙ్గళై ఇన్నపడి తాన్ రక్షిప్పనెన్గిఱ ఒరు నియతి యిల్లై ఎన్బదు వెళియిట్టపట్టదామ్. “ఆపత్తు వన్దాల్ తలైయాలే శుమన్దు నోక్కుదల్. తలైయిలే కాలై వైత్తు నోక్కుదల్ శెయ్యుమవనన్ఱో నీ! రక్ష్యవర్గత్తై నోక్కుమళవిల్ ఉనక్కొరు నియతియుణ్డో! ఎన్ఱు ఉకన్దు అనుబవిక్కిఱార్” ఎన్ఱుమ్, “ఉదార నాయిరుప్పా నొరువన్ నాలు పేరుక్కు శోఱిడ నినైత్తు నాఱ్పతు పేరుక్కు ఇట్టు మికుమ్బడి శోఱుణ్డాక్కుమాపోలే, రక్ష్యత్తిన్ అళవన్ఱితే రక్షకన్ పారిప్పు” ఎన్ఱు ముళ్ళ వియాక్కియాన వాక్కియఙ్గళ్ అనుసన్ధిక్కత్తక్కన.

మిక ప్పెరియవడివు కొణ్డు ఉలకళన్ద పోతు ఎఙ్గుమ్ పరన్ద తిరువడిక్కు చ్చరిసమమాక ప్పోన్దిరున్ద పూమియానతు వరాహావతారకాలత్తిల్ ఉనతు తిరుఎయిఱ్ఱిలే ఒరు నీలమణిపోలే శిఱుకి క్కిడన్దదే! ఇ.ః.తు ఎన్న ఆచ్చరియమ్? ఎన వియక్కిఱార్. ఇప్పబన్ధత్తిల్మేలే “పిరానున్ పెరుమై పిఱర్ ఆరఱివార్, ఉరా ఉలకళన్ద నాన్ఱు వరాకత్తెయిఱ్ఱళవు పోదావాఱెన్ కొలో! ఎన్ఱై అడిక్కళవు పోన్దపడి” ఎన్ఱరుళిచ్చెయ్దుళ్ళ ఎణ్బత్తునాలామ్ పాశురమ్ ఇఙ్గు స్మరిక్కత్తక్కదు.

“విరితోట్ట” ఎన్బదై విళియాక క్కొణ్డు ఒళి విరికిన్ఱ తోడుకళై యణిన్దవనే! మకరనెడుఙ్కుழைక్కాదనే! ఎన్ఱు పొరుళ్ కొళ్ళుమ్ పక్షత్తిన్, “విరితోడ” ఎన్ఱిరుక్కవేణ్డువతు విరిత్తల్ వికారమ్ పెఱ్ఱు, “విరితోట్ట” ఎన్ఱాయిఱ్ఱెన్ఱు కొళ్ళవేణ్డుమ్. ఇ.ః.దు అరుమై యెనిన్, వేఱువకైయాకవే పొరుళ్కొళ్ళలామ్- మలర్న్ద ఇతழ்కళైయుడైయ, తామరైపోలే యిరుక్కిఱ - ఎన్ఱు. ఇప్పోదు ఇదు శేవడిక్కు విశేషణమ్.

దివ్యార్థ:- అను :- (పొరు కోట్టోర్) భగవానుడు తాను చేసిన ప్రతిజ్ఞను భగ్నం చేసికొని అయినా ఆశ్రితుల కార్యమే కాపాడుతాడని ముందుపాశురంలో అన్నారు. అంతే కాదు. తన రూపాన్ని మార్చుకొని, హీనజన్మను పొందికూడా కార్యంచేస్తాడు సుమా! అని అనుగ్రహించేటట్లు వరాహావతారాన్ని ఈ పాశురంలో ప్రస్తావిస్తున్నారు.

“పొరు కోట్టోరేనమాయ్ ప్పుక్కిడన్ద” - వృత్తాంతం- హిరణ్యకశిపునకు తోడబుట్టిన హిరణ్యాక్షుడనే క్రూరుడైన అసురుడు తన బలిమితో భూమిని చాపగా చుట్టి ఎత్తుకొని, సముద్రంలో మునిగినపుడు, దేవతలు, మునులు - మొదలైనవారి ప్రార్థనవల్ల శ్రియః పతి వరాహరూపిగా అవతరించి సముద్రంలో ప్రవేశించి, అసురుని అన్వేషించి, పోరాడి, దంతాగ్రంతో గుచ్చి వధించి, పాతాళలోకంలో ఉన్న భూమిని కోఱ చివరి భాగంతో గుచ్చి, అచటినుండి పైకి తీసికొనివచ్చి, పూర్వంవలెనే విస్తరింపజేశాడు - అని.

ఇపుడు నడిచే శ్వేతవరాహకల్పానికి ముందున్న పాద్మకల్పానికి చెందిన ప్రళయం చివరలో శ్రీమన్నారాయణుడు ఏకార్ణవమైన ప్రళయజలంలో మునిగిఉన్న భూమిని పైకి తీసికొనిరావాలని తలచి, మహావరాహరూపియై తన దంతాగ్రంతో భూమిని గుచ్చి ఎత్తి పైకి తీసికొని వచ్చాడనే వృత్తాంతం కూడా ఉన్నది. **“పారారులకమ్ ముదు మున్నీర్ పరన్ద కాలమ్ వళైయిరుప్పిల్, ఏరారువత్తేనమా యెడుత్త వాఱ్ఱలమ్మాన్”** అంటూ తిరుమఙ్గైయాழ்వార్ల శ్రీసూక్తి గమనించతగినది.

ఈ వృత్తాంతంవల్ల, తరువాతి పాదాలలో ప్రస్తావించిన త్రివిక్రమావతార చరిత్రవల్ల భగవానుడు రక్ష్యవర్గాలను ఈ రీతిలోనే రక్షిస్తాడనే ఒక నియతి లేదు-అనేది వ్యక్తం అవుతున్నది. “ఆపద వస్తే తలతో మోసి రక్షించడం, తలపై కాలు పెట్టి రక్షించడం చేసేవాడవుకదా నీవు! రక్ష్యవర్గాన్ని రక్షించేటపుడు నీకు ఒక నియతి ఉన్నదా!” అని ఆనందించి అనుభవిస్తున్నారు” అని, “ఉదారుడైనవాడొకడు నల్గురికి అన్నం పెట్టాలని తలచి, నలుబదిమందికి పెట్టినా మిగిలిపోయేటట్లు అన్నం వండిన రీతిలో, రక్ష్యమాత్ర పరిమితం కాదుకదా, రక్షకుని అభినివేశం” అని కల (పెరియవాచ్చాన్ పిళ్ళై) వ్యాఖ్యాన సూక్తులు అనుసంధేయాలు.

“మిక్కిలి పెద్ద రూపాన్ని ధరించి, లోకాలను కొలిచినపుడు అంతటా వ్యాపించిన శ్రీపాదానికి సరిసమంగా చాలిన భూమి వరాహావతారకాలంలో నీ దంతాగ్రంలో ఒక

నీలమణివలె చిన్నదిగా ఉన్నదే! ఇదేమి ఆశ్చర్యం!" అని ఆశ్యర్యపడుతున్నారు – ఈ ప్రబంధంలో. పైన **"పిరానున్ పెరుమై పిఅర్ ఆరఱివార్, ఉరా యులకళన్దనాన్ఱు వరాకతు ఎయిఱ్ఱిళవు పోదావాఱెన్కొలో! ఎన్దై అడిక్కు అళవు పోన్దపడి"** అని అనుగ్రహించిన 84వ పాశురం ఇక్కడ స్మరణీయం.

"విరితోట్ట" అనేదాన్ని సంబోధనంగా గ్రహించి, ప్రకాశాన్ని ప్రసరింపజేసే కర్ణాభరణాలను కలవాడా! మకరకుండలాలచే అలంకరింపబడ్డ కర్ణాలను కలవాడా!" అనే అర్థాన్ని గ్రహించే పక్షంలో, **"విరితోడ"** అని ఉండవలసినది **"విరిత్తల్"** వికారాన్ని పొంది **"విరితోట్ట"** అని అయిందని గ్రహించాలి. ఇది క్లిష్టమని అంటే, వికసించిన రేకులను కల తామరవలె ఉన్న – అని. వేఱే రీతిలోనే అర్థం గ్రహింపవచ్చు. ఇపుడు ఇది **"శేవడి"** కి విశేషణం.

(10) మణ్ణుమ్ మలైయుమ్ మఱికడలుమ్ మారుతముమ్,
విణ్ణుమ్ విழுఙ్గియదు మెయ్యెన్బర్, – ఎణ్ణిల్
అలకళవు కణ్డ శీరాழிయాయ్క్కు, అన్ఱు –
వ్వులకళవు ముణ్డో వున్వాయ్

మణ్ణుమ్ = భూమియు, మలైయుమ్ = పర్వతములను, మఱి కడలుమ్ = కెఱటములు లేచు సముద్రములును, మారుతముమ్ = వాయువు, విణ్ణుమ్ = ఆకాశమును – అను వీనిని అన్నిటిని, విழுఙ్గియదు = గ్రహించినది (మింగినది), మెయ్ ఎన్బర్ = సత్యమని (ఋషులు) అందురు, ఎణ్ణిల్ = (దీని) లెక్కించినచో, అలకు అళవు కణ్డ శీర్ ఆழிయాయ్క్కు= లెక్కలేనన్ని కల్యాణగుణములను, చక్రమును కల నీకు, అన్ఱు = అపుడు, ఉన్ వాయ్ = నీ నోరు, ఇవ్వులకు అళవుమ్ ఉణ్డో = ఈ లోకములయొక్క విస్తీర్ణమంతటి విస్తీర్ణమును కల్గియుండెనా?

అవతారిక :– ముందు పాశురములో పల్కిన రీతిలో గొప్ప వరాహరూపమును దాల్చి, దంతాగ్రమునకు చాలని భూమిని మోయు అత్యల్పకార్యమును చేసి రక్షించుట మాత్రమేకాక, చిన్నదియగు వటపత్రములో చిన్ని బాలుని రూపముతో అన్ని లోకములను మింగుట – అను గొప్ప కార్యమును చేసి, ఇతడు రక్షించుటయును కలదు. – అని పల్కుచున్నారు. రక్షించునపుడు ఈ పనిని చేసి రక్షించునను నియమము లేదు. అరుదైన పనిని చేసియు రక్షించువాడవు నీవే కదా! అని అనుచున్నారు.

వ్యాఖ్య:– (మణ్ణుమ్) లోకములోని అన్ని పదార్థములకు ఆధారమగు భూమియు.

(మలైయుమ్) దానికి స్థైర్యమును ఇచ్చునవి అగుటచే ఆధారములై, భూధరములనబడు పర్వతములును.

(మఱి కడలుమ్) ఆ భూమిని చుట్టియుండి, అలలను వీచు సముద్రములును,

(మారుతముమ్)– ఆ భూమిలోనుండు జీవరాసులకు ఊపిరి విడచుట, ప్రాణములను ధరించుట మొదలగువానికి కారణమగు వాయువు,

(విణ్ణుమ్) పూర్వము తెల్పిన భూమి, పర్వతములు, సముద్రములు, వాయువు–అను వస్తువులుండుటకు చోటిచ్చు ఆకాశమును.

(విழுఙ్గియదు మెయ్యెన్బర్) వీనిని అన్నిటిని వెన్నను మింగునట్లు కడుపులో ఒక మూలలో అణగియుండునట్లు ఆరగించిన ఈ చేష్టితము నిజమేనని నిజమును తెలిసి, పల్కు ఋషులును, ఆళ్వార్లును నుడువుదురు.

(మెయ్యెన్బర్) – నీ శక్తిని, సామర్థ్యమును, సముద్రములోని అట్ట అడుగుభాగమును కూడ స్పష్టముగా చూచునట్లు చూడగల మార్కండేయుడు మొదలగు మహర్షులు, **"తదపశ్య మహం సర్వం తస్య కుక్షౌ మహాత్మనః"** (భార – ఆర) (ఆ లోకములన్నియు ఆ మహాపురుషుని బొజ్జలో నుండగా నేను చూచితిని") అని అందురు.

(మెయ్ ఎన్బర్) – ఇంద్రజాలమువలె సత్యము కాదు; సత్యమైన దృశ్యమే– అని అందురు.

(ఎణ్ణిల్) – తన స్వభావమును పరిచ్ఛేదింప ప్రయత్నించినచో,

(అలకు)– లెక్కించు సాధనమునకు.**"అలకు"** అని పేరు. అది లక్ష, కోటి, శంఖము, మహాశంఖము, పద్మము, కుముదము – అని పలు విధములు. తమిళ పండితులు **"నెయ్దలుమ్ కువళైయుమ్ ఆమ్బలుమ్ సఙ్గముమ్ మైయిల్ కమలముమ్ వెళ్ళముమ్"** అని పల్కిరి.

(అలకు అళవు కణ్డ శీర్) – ఆ లెక్కల పరిమితిని చూచిన – అనగా – అసంఖ్యాకమైన, గుణములను కలవాడవు నీవు. **"పల అడుక్కల్ ఆమ్బల్ ఇనైత్తెన ఎణ్ వరమ్బు అఱియా"** (పరిపాడల్ –3–45) అని సంఘకవులును పల్కిరి. **"ధాతూనా మివ శైలేంద్రో గుణానా మాకరో మహాన్"** (రా.కి–15–21) (ఒక గొప్ప పర్వతము ధాతువులకన్నిటికి స్థానమైయున్నట్లే, శ్రీరాముడును గుణములకు అన్నిటికిని గొప్పదైన స్థానము.) **"తే త మూచు ర్మహాత్మానం పౌరా జానపదై స్సహ, బహవో నృప! కల్యాణగుణాః పుత్రస్య సంతి తే"** (రా.అయో–2–26) (నగరములలో, గ్రామములలో గల జనులతో కూడినవారు మహాత్ముడగు ఆ దశరథునితో ఇట్లు పల్కిరి – "ఓ రాజా! నీ పుత్రునియందు పలు కల్యాణ గుణములున్నవి) అని శ్రీరామాయణము అనుచున్నది.

(ఆழிయాయ్క్కు) – గుణములను మాత్రమేకాక, సుదర్శనాది ఆయుధములనుకూడ కల నీకు.

(అన్టు) – వీనిని మింగిన ఆ నాడు,

(ఇవ్వులకమ్ అళవుమ్ ఉణ్డో ఉన్ వాయ్) – చిన్న బాలుడవగు నీ నోఱు, మిక్కిలి విస్తరించియుండు ఈ లోకమంతటి పెద్దదిగానుండెనా! లేదే! మిక్కిలి చిన్ని నోటితో, భూమి, పర్వతములు, సముద్రములు, మారుతము, ఆకాశమును– అను మిక్కిలి గొప్ప పదార్థములను మింగి, వీనిని ప్రళయములో బాధపడకుండునట్లు రక్షించిన ఆశ్చర్యమేమని చెప్పుదును?– అని అఘటిత ఘటనా సామర్థ్యమున అభినిష్టలగుచున్నారు.

పెరియ:– పత్తామ్బాట్టు. (మణ్ణు మిత్యాది) శేరాతన శెయ్‌తుమ్ ఆశ్రితరై నోక్కుమవన్ ఎన్గిఱార్.

(మణ్ణు మిత్యాది) ఆధారమాన మణ్ణుమ్, అతుక్కు ఉఱుతియాన మలైయుమ్, వేలియాన కడలుమ్, ధారకమాన కాఱ్ఱుమ్, అవకాశప్రదానమ్ పణ్ణుమ్ ఆకాశముమ్.

(విళుఙ్గియతు మెయ్యెన్బర్) ఐన్ద్రజాలికర్ శెయల్‌పోలే పొయ్యన్ఱు, ఇతు. ఆప్తరాన ఆళ్వార్‌కళ్ మెయ్యెన్బర్‌కళ్.

(ఎణ్ణిల్) ఆరాయిల్,

(అలకళవు కణ్డ శీరాళ్తియాయ్‌క్కు) ఎణ్ణిఅన్ద గుణఙ్గళైయుమ్, తిరువాళ్తియైయు ముడైయనాన ఉనక్కు. అలకావతు – పరిచ్ఛేదకమితే. అత్తై అళవు కణ్డ శీర్. అపరిచ్ఛేదకమాన అలకై పరిచ్ఛిన్నమాక్కిన శీర్.

(ఇవ్వులకళవు ముణ్డో వున్ వాయ్) ఇన్ద రక్షణత్తిల్ త్వరైతాన్ శిఱియవడివిలే పెరియ జగత్తై వైత్తాన్.

(మణ్ణు మిత్యాది) శేరా చ్చేర్త్తియాన వైయడైయ మెయ్యెన్బర్. ఇన్ద్రజాలమెన్న ప్పెఱ్ఱతో? ఋషికళ్ కూప్పిడానిఱ్పర్‌కళ్.

(ఎణ్ణిలలకళవు కణ్డ) ఎణ్ణై అళవు పడుత్తుమ్ గుణఙ్గళ్. "గుణానా మాకరః", "బహవో నృప! కల్యాణగుణాః"

(ఆళ్తియాయ్‌క్కు) గుణఙ్గళుమ్ అప్పడియే, శీరియ కై.

(ఉలకళవు ముణ్డో) రక్షకత్వపారిప్పుక్కు అడైవిల్లామై.

అరు:– పత్తామ్బాట్టు. (అలకళవు) అలకై అళవు కణ్డ. పరిచ్ఛేదకమ్ కలాకాష్ఠాదిరూపమాన వత్సరాదికళై ఎణ్ణి ప్పరిచ్ఛేదిక్కై. "కోటి, శఙ్ఖమ్, మహాశఙ్ఖమ్, పద్మమ్" ఎన్నాఱ్పోలే, కాలత్తుక్కు అవధియఱ్ఱిరుక్కైయాలే (అపరిచ్ఛేదకమాన అలకు) ఎన్గిఱతు.

పఞ్చభూతఙ్గళ్ పరస్పరమ్ భిన్నమాయిరుక్కైయాలే (శేరా చ్చేర్త్తి) ఎన్గిఱతు. ఎణ్ణిలలకళవు – ఎణ్ణా నిఱ్కిఱ అలకై. గుణఙ్గళుమ్ అప్పడియే. తిరువాళ్తి యిరుక్కైయాలే కైయుమ్ (శీరియ కై) ఎన్నప్పడి, (అడైవిల్లామై) శిఱియవాయిలే పెరియ యులకై వైక్కై.

నమ్బిళ్ళై :– పత్తామ్ పాట్టు :– పెరియవడివై క్కొణ్డు శిఱియ శెయలై చ్చెయ్‌దపడి శొల్లిఱ్ఱు క్కీళ్. ఇఙ్గు చ్చిఱియ వడివైక్కొణ్డు పెరియశెయలై చ్చెయ్‌దపడి శొల్లుకిఱదు.

(మణ్ణుమ్ మలైయు మిత్యాది) – ప్రళయాపత్తిలే సకలలోకఙ్గళైయుమ్ తన్ తిరువయిఱ్ఱిలే వైత్తు, పవనాయిరుప్పదోర్ ఆలిలైయిలే కణ్‌వళర్న్దరుళిన ఇవ్వాశ్చర్యత్తై అఱివుఱ్ఱారానవర్‌కళ్ "మెయ్" ఎన్నానిన్ఱార్‌కళ్. "మణ్ణుమ్ పునలుమ్" ఎన్నవేణ్డావో? ఎన్నిల్, పూతఙ్గళ్ అడైవేయన్ఱితే వయిఱ్ఱిలే వైత్తదు. ఆధారభూమియైయుమ్, అదుక్కు అణి అడిత్తాప్పోలే ఇరుక్కిఱ మలైకళైయుమ్, అతుక్కు వేలియాయిరుక్కిఱ కడలైయుమ్, అతుక్కు మూచ్చాయిరుక్కిఱ కాఱ్ఱైయుమ్, అతుక్కు అవకాశప్రదానమ్ పణ్ణుకిఱ ఆకాశత్తైయుమ్–ఇవఱ్ఱైయడైయ వయిఱ్ఱిలే వైత్తదు మెయ్యెన్నానిన్ఱార్‌కళ్. ఐన్ద్రజాలికరుడైయ వ్యాపారమ్‌పోలేయాయ్‌ప్పోకామే యథాభూతవాదియాన వేదముమ్, అదిల్ అర్థనిష్ఠైయుడైయరాన వైదికపురుషర్‌కళుమ్ ఇత్తై "సత్యమ్" ఎన్నానిన్ఱార్‌కళ్.

(ఎణ్ణిల్) – ఇప్పడి యిరుక్కిఱ ఉన్నై ప్పరిచ్ఛేదిక్క ఇళ్తియుమన్ఱు.

(అలకు అళవు కణ్డ శీర్ ఆళ్తియాయ్‌క్కు) ఎణ్ణిఅన్ద కల్యాణగుణఙ్గళైయుమ్, తిరువాళ్తియైయుమ్ ఉడైయనాన ఉనక్కు "అలకు" అకిఱదు పరిచ్ఛేదకమితే. అత్తై అళవు కణ్డ. శీర్ అళవు కాణప్పుక్క. అలకుతాన్ అళవుపడుమ్బడియాయిరుక్కుమ్. "న గోవిందగుణక్షయాత్" ఎన్నుమ్బడియాయిరుక్కుమితే.

(అన్టు ఇవ్వులకళవుమ్ ఉణ్డో ఉన్‌వాయ్) – ఇవఱ్ఱై యడఙ్గ వయిఱ్ఱిలే వైక్కిఱపోదు ఇజ్జగత్తోపాదియుమ్ పోరుమో, ఉన్‌వాయ్? ఇదెన్న ఆశ్చర్యన్దాన్! ఎన్గిఱార్.

అప్పిళ్ళై :– పత్తామ్బాట్టు. ఇప్పడి పెరియ వడివై క్కొణ్డు శిఱియ శెయలై చ్చెయ్‌తు నోక్కుమళవన్ఱిక్కే, శిఱియ వడివై క్కొణ్డు పెరియ శెయలై చ్చెయ్‌తు నోక్కిలుమ్ నోక్కుమ్ ఎన్గిఱార్.

మణ్ణుమ్ – సర్వాధారమాన భూమియుమ్, మలైయుమ్, అతుక్కు ఆధారమాన కుల పర్వతఙ్గళుమ్, మఱి – అత్తై చ్చూళ్న్దు అలై ఎఱికిఱ, కడలుమ్ – సముద్రఙ్గళుమ్, మారుతముమ్ – తదన్తర్వర్తికళుక్కు శ్వాసాదిహేతువాన కాఱ్ఱుమ్, విణ్ణుమ్ – అతుక్కు అవకాశహేతువాన ఆకాశముమ్, విళుఙ్గియతు– ఇవఱ్ఱైయడైయ త్తిరువయిఱ్ఱిలే ఒరుపుడైయిలే యడఙ్గుమ్బడి అముతుశెయ్‌తరుళిన ఇత్తై, మెయ్ – పరమార్థమ్, ఎన్బర్– ఉన్ శక్తిసామర్థ్యత్తై త్తెఱికాణవల్ల వేదవైదికపురుషర్‌కళ్ శొల్లానిన్ఱార్‌కళ్, ఎణ్ణిల్ – ఉన్నడియై పరిచ్ఛేదిత్తు అనుసన్ధిక్కుమళవిల్, అలకు – అళవిడుకైక్కు పరికరమాన అలకుకళైయుమ్, అళవు కణ్డ – పరిచ్ఛేదిత్తు ఎల్లైకణ్డిరుక్కిఱ, శీర్ – అసఙ్ఖ్యాతమాన కల్యాణగుణఙ్గళైయుమ్, ఆళ్తియాయ్‌క్కు – తిరువాళ్తియై డైయనాన ఉనక్కు, అన్టు – ఇవఱ్ఱై. ఎడుత్తు వయిఱ్ఱిలే

వైత్తరుళిన అన్ఱు, ఇవ్వులకళవుమ్ - ఇజ్జగత్తోపాతియు మ్బెరుమై, ఉణ్డో - యుదైత్తో, ఉన్ - ఉన్నుదైయ, వాయ్ - తిరుప్పవళ మానతు. ఇన్ద చ్చిఱియ తిరుప్పవళత్తై క్కొణ్డు పెరియ జగత్తై అముతుశెయ్ తరుళిన ఇవ్వాశ్చర్యము మెన్నాయిరుక్కిఱతో! ఎన్ఱీన్దు ఈడుపడుకిఱార్.

దివ్యార్థ :- (మణ్ణుమ్ మలైయుమ్) - ఏనమాయ్ నిలఙ్కీణ్డపోదు మిక ప్పెరితాన పూమి ఒరు కోట్టిన్ మేలే అడఙ్గి క్కిడన్ద విశిత్తిరత్తై క్కీఴ్ ప్పాట్టిల్ పేశి అనుభవిత్త ఆఴ్వార్క్కు మఱ్ఱొరు అఱ్పుతశెయలుమ్ నినైవుక్కు వన్దదు. ప్రళయకాలత్తిల్ శిఱియ బాలకనాయ్ ఏఴులకైయుమ్ అముదుశెయ్దాయ్ ఎన్ఱు ప్రామాణికర్కళాన వైదికపురుషర్ కళ్ శొల్లుకిన్ఱనర్. ఇతు సత్యమాన విషయమే యన్ఱి; ఈషత్తుమ్ అసత్య మల్ల. శిఱియ వాయినాలే పెరియ ఉలకఙ్గళై అముదుశెయ్య క్కూడామైయాలే ఉలకుణ్డ అక్కాలత్తిల్ ఉనదు వాయుమ్, ఉలకఙ్గళిన్ పెరుమైక్కు త్తకుతియాక ప్పెరున్దిరున్దదో? ఎన్ఱు వినవుకిఱార్. ఇఙ్గనే కేళ్వి కేట్కుఱ ముకత్తాల్ ఎమ్బెరుమానుదైయ ఒప్పుయర్వఱ్ఱ శక్తివిశేషత్తై వెళిపడుత్తుకిన్ఱార్ ఆఴ్వా వార్ ఎన్ఱుణర్క. శిఱియ వాయినాలే పెరియ ఉలకఙ్గళై యెల్లామ్ ఎళిదిల్ విఴుఙ్గవల్ల అపారశక్తియుక్తనన్రో, నీ! ఎన్ఱవాఱు.

(అలకళవు కణ్డ శీర్) నూఱు, ఆయిరమ్, పదినాయిరమ్, లక్షమ్, కోటి, శంఖమ్, మహాశంఖమ్, పద్మమ్, మహాపద్మమ్ ఎన్ఱార్పోన్ఱ ఎణ్కళ్ "అలకు" ఎనప్పడుమ్. అవఱ్ఱై అళవు కాణ్డై యావతు - అన్ద ఎణ్గళిన్ ఎల్లైక్కు త్తాన్ మేఱ్పట్టు పోదల్. అళవు కడన్ఱు పోవదై చ్చొన్నప్పడి. "అసంఖ్యేయకల్యాణగుణగణౌఘమహార్ణవ" ఎన్బర్ శ్రీభాష్యకారురుమ్. "శీరాఴియాయ్క్కు" - ఆఴి యెన్ఱు సముద్రత్తుక్కుమ్ పెయర్. ఆఴియాన్ సముద్రమా యిరుప్పవన్. మున్నిలైప్పెయర్. నాన్గామ్ వేఱ్ఱుమైయురుపు పెఱ్ఱు "ఆఴియాయ్క్కు" ఎన్ఱాయిఱ్ఱు. అన్ఱి, ఆఴియైయుదైయవన్ - ఆఴియాన్ ఎన్ఱాకి, ఎల్లైన దన్ద తిరుక్కుణఙ్గళై యుమ్, చక్రాయుధత్తైయు ముదైయ ఉనక్కు - ఎన్ఱు పొరుళాకవుమామ్. ఇదువే వియాక్కియానత్తిఱ్కుమ్ పొరున్దియతు ఎన్గ.

దివ్యార్థ-అను:-(మణ్ణుమ్ మలైయుమ్) - వరాహమై భూమిని గుచ్చి ఎత్తినపుడు మిక్కిలి పెద్దది అయిన భూమి నీగొప్ప దంతంపైన అణగి ఉన్న విచిత్రాన్ని గత పాశురంలో పల్కి అనుభవించిన ఆళ్వార్లకు వేఱొక అద్భుతలీలకూడా స్మరణకు వచ్చింది. ప్రళయకాలంలో చిన్న బాలుడై, ఏడు లోకాలను ఆరగించావని ప్రామాణికులైన వైదికపురుషులు పలుకు తున్నారు. ఇది సత్యమైన విషయమే తప్ప, కొంచెం కూడా అసత్యం కాదు. చిన్న నోటిలో పెద్ద లోకాలను ఆరగించడం వీలు కాదు. కనుక, లోకాలను ఆరగించిన ఆ కాలంలో నీ నోరు లోకాల గొప్పతనానికి తగినదిగా పెద్దదిగా అయినదా? అని ప్రశ్నిస్తున్నారు. ఈ విధంగా ప్రశ్నను అడిగే రీతిలో భగవానుని నిస్సమాభ్యధికమైన శక్తివిశేషాన్ని వ్యక్తీకరిస్తున్నారు, ఆళ్వార్లు - అని తెలిసికోవాలి. "చిన్న నోటితో పెద్ద లోకాలను అన్నిటిని సులభంగా మింగగల్గిన అపారశక్తియుక్తుడవుకదా నీవు" - అని భావం.

(అలకళవు కణ్డ శీర్) - నూఱు, వేయి, పదివేలు, లక్ష, కోటి, శంఖం, మహాశంఖం, పద్మం - అన్నట్లు లెక్కకు **"అలకు"** అనిపేరు. వాటి అంతును చూడడం అంటే - ఆ అంకెల పరిమితికి తాను మించి ఉండడం. అంటే - లెక్కకు మించి ఉన్నదని భావం. **"అసంఖ్యేయ కల్యాణగుణగణౌఘమహార్ణవ"** అన్నారు, శ్రీభాష్యకారులు కూడ.

(శీరాఴియాయ్క్కు) ఆఴి" - అని సముద్రానికి పేరు. **"ఆఴియాన్"** సముద్రమై ఉన్నవాడు. మధ్యమపురుష రూపం చతుర్థీవిభక్తి ప్రత్యయాన్ని పొంది **"ఆఴియాయ్క్కు"** అయింది. లేక, **"ఆఴి"** ని కలవాడు **"ఆఴియాన్"** అని అయి, ఎల్ల దాటిన కల్యాణ గుణాలను, చక్రాయుధాన్ని కల నీకు - అని కూడా అర్థం. ఇదే వ్యాఖ్యానానికి కూడా తగినది.

(11) వాయవనై యల్లదు వాఴ్త్తాదు, కై యులకమ్
తాయవనై యల్లదు తాన్తొఴా, - పేయ్ములై న -
ఞ్జూణాక వుణ్డా నురువొడు పేరల్లాల్,
కాణా కణ్ కేళా శెవి

వాయ్ = (నా) నోరు, అవనై అల్లదు = భగవానుని తప్ప, వాఴ్త్తాదు = (వేఱొకరిని) స్తుతింపదు, కై తామ్ = చేతులన్నచో, ఉలకమ్ తాయవనై అల్లదు = లోకములను అన్నిటిని స్పృశించి, కొలిచిన త్రివిక్రముని తప్ప, తొఴా= (వేఱెవ్వరిని) నమస్కరింపదు, పేయ్ ములై నఞ్జు = పిశాచియగు పూతనయొక్క స్తన్యమునందలి విషమును, ఊణాక ఉణ్డాన్ = (ధారకమగు) ఆహారముగా తలచి, ఆరగించిన స్వామియొక్క, ఉరువొడు పేరల్లాల్ = గొప్ప రూపమును, పేరును తప్ప, (వేఱు దేనిని), కణ్ కాణా శెవి కేళా = కన్నులు దర్శింపవు, చెవులు వినవు.

అవతారిక :- ఈ రీతిలో గడచిన పది పాశురములలో అతని మహిమలను అనుభవించు రీతిలో, తమకు అతనియందున్న గొప్ప భక్తిని (ప్రేమను) గూర్చి ఆళ్వార్లు పల్కిరి. ఇపుడు కరణములను (ఇంద్రియములను) కల తమకంటెను తమ కరణములకు అతనిపట్ల ప్రేమ అతిశయించియుండుటను ఇందు తెలుపుచున్నారు. **"ముడియానే"** (తిరువాయ్ -3-8) అను తిరువాయ్మొఴిలో నమ్మాళ్వార్లకు కల్గిన దశ వీరికిని కల్గిన విధమును ఈ పాశురము తెలుపుచున్నది.

వ్యాఖ్య :- (వాయ్) నాకంటె గొప్ప ఆర్తితో "అతడు ఎక్కడున్నాడు?" అని వెదకు నాయిక. **(అవనై యల్లదు వాఴ్త్తాదు)** అతనిని తప్ప వేఱొకనిని కీర్తింపదు. నేను కీర్తించుటకు అంగీకరించినను నా నాలుక అతనిని తప్ప, వేఱెవ్వరిని కీర్తింపదు. జిహ్వామాత్రమేనా! ఇట్లు? అన్నచో-

(కై ఉలకమ్ తాయవనై యల్లదు తామ్ తొழா) ఉన్నతులు, అధములు – అనెడి వ్యత్యాసమును చూడకుండ లోకమునంతటిని లీలగా స్పృశించి, కొలిచిన, సౌలభ్యము అతిశయించిన త్రివిక్రముని తప్ప, వేఱెవ్వరిని నా చేతులు నమస్కరింపవు.

(తామ్) – నేను నమస్కరింపుమన్నను, నా చేతులు మఱచికూడ అన్యులను నమస్కరింపవు.

(తాయవనై యల్లదు తామ్ తొழா) – నమస్కరింపనివారి తలలపైకూడ శ్రీపాదమును పెట్టి, నమస్కరింపజేసికొనువానిని, నేను వలదన్నను, అతడే వలదనన్నను, నమస్కరింపకుండ నుండవు.

(పేయ్ములై నఞ్జు ఊణాక ఉణ్డాన్ ఉరువోడు పేరల్లాల్ కాణా కణ్ కేళా శెవి) పిశాచియగు పూతన స్తన్యములో విషమును పూసికొని వచ్చి, దానికి త్రాగింపకపోయినచో తాను ప్రాణములను ధరింపలేనిదానివలె, ఇవ్వగా, ఆ విషమును, దానిని ఆరగింపకున్నచో ప్రాణములు నిలుపుకొనలేని వానివలె ఆమె ప్రాణముల **(ఉసురు)** తోపాటు భుజించిన వాని రూపసౌందర్యమును తప్ప వేఱొక దానిని కన్నులు దర్శింపవు. అతని గుణములను, చేష్టితములను పల్కు తిరునామములను తప్ప చెవులు వేఱొకటిని ఆలకింపవు.

(నఞ్జు ఊణాక ఉణ్డాన్) – భక్తుల కొఱకుగా లోకములను కొలిచిన లీలలోనే ఒక ఇంద్రియము అభినివిష్టము కాగా, భక్తి లేని పూతనను సంహరించు లీలయందును కొన్ని ఇంద్రియములు అభినివేశమును పొందినవి. హృషీకేశుడగుటచే (హృషీకము లనబడు ఇంద్రియములకు ప్రభువగుటచే) ఇట్లు అన్ని ఇంద్రియములును అతనికే చెందినవి అయినవి కాబోలు.

పెరియ:– పతినోరామ్బాట్టు. (వాయ్) ఇవనుడైయ రక్షకత్వత్తిల్ త్వరైయై క్కణ్డు తమ్ముడైయ ఇన్ద్రియఙ్గళ్ వ్యాకులమానపడి శొల్లుకిఱతు.

(వా యిత్యాది) "నీ అళవితామ్బడి అమైయుఙ్గాణ్" ఎన్డాలుమ్ కేళాతు.

(కై యిత్యాది) తిరువులకళన్దరుళినవనుడైయ నీర్మైయై క్కణ్డాల్, నా వేణ్డా ఎన్నిలుమ్ తొழுతల్లతు నిల్లాతు.

(పేయిత్యాది) పేయ్ నఞ్జాక క్కొడుత్తాళ్, ఇవన్ ధారకమాక ఉణ్డాన్. అవళ్ తన్నెఞ్జిల్ తణ్మైయాలే ముడిన్దాళత్తనై.

(ఉరువిత్యాది) అవనురువల్లతు కణ్గళ్ కాణా; అవన్ పేరల్లతు శెవికళ్ కేళా. ఆశ్రితవిషయత్తిలుమ్, సామాన్యవిషయత్తిలు మిరుక్కు మిరుప్పిలే సర్వేన్ద్రియఙ్గళుమ్ అపహృతమానపడి.

(వా యిత్యాది) తాన్ పుఱమ్బే వాழ்త్తప్పార్క్కిలుమ్ తామ్ శెయ్యా.

(ఉలకమ్ తాయవనై) తొழாతార్ తలైయిలు మిరున్ద తొழுవిత్తుక్కొళ్ళుమ్ తిరువడికళై యుడైయవనై యల్లతు.

(తామ్ తొழா) అవనుమ్ ఏఱవాఙ్గిలుమ్, నానుమ్ ఏఱవాఙ్గినుమ్.

(ఊణాక విత్యాది) కొడావిడిల్ పిழைయేన్ ఎన్ఱు కొడుక్క, ఉణ్ణావిడిల్ పిழைయేన్ ఎన్ఱు ఉణ్డాన్. అనన్యార్హమాయిఱ్ఱు. హృషీకేశనన్ఱో.

అరు :– పతినోరామ్బాట్టు. నీ యళవితామ్బడి – ఉన్ ప్రేమ మిరున్దపడి. పేయ్చ్చియై ముడిత్తు త్తన్నై క్కొడుక్కైయాలే (ఆశ్రితవిషయమ్). ఉలక మళక్కై (సామాన్యవిషయమ్). ఏఱ వాఙ్గిలుమ్ – అవన్ వేణ్డా ఎన్ఱు ఏఱవాఙ్గిలుమ్, నాన్దాన్ తొழுవేణ్డా ఎన్ఱు ఏఱవాఙ్గిలుమ్, అవనై యొழிయ వేఱొన్ఱైయుమ్ తొழாతు ఎన్ఱపడి. ఇత్తాల్ – ఇన్ద్రియఙ్గళెల్లామ్ అనన్యార్హమాయిఱ్ఱున్ఱపడి.

నమ్బిళ్ళై :– పదినోరామ్ పాట్టు :– ఇప్పడి సర్వరక్షనానవనైయొழிయ నాన్ మ ఱ్ఱు ఎనుమ్ పోకిలుమ్ ఎన్నుడైయ ఇన్ద్రియఙ్గళానవై అవనైయొழிయ వేఱు శిలరై స్తోత్రమ్ పణ్ణాతు ఎన్గిఱార్. అవన్ జగద్రక్షణత్తిల్నిన్ఱుమ్ మీళాదాప్పోలే, ఇవరుడైయ ఇన్ద్రియఙ్గళుమ్ అవనై విట్టు మీళా. అల్లాదార్క్కు అవన్పక్కలిలే ఇన్ద్రియఙ్గళై మూట్టుకైక్కు ఉళ్ళ అరుమై పోరుమ్, ఇవర్క్కు అకఱ్ఱుకైక్కు.

(వాయ్ అవనై అల్లదు వాழ்త్తాదు) – ఎన్నుడైయ వాగింద్రియమానదు అవనైయల్లదు పోక్కి స్తోత్రమ్ పణ్ణాదు.

(కై ఉలకమ్ తాయవనై అల్లదు తామ్ తొழா) ఎన్నుడైయ కైకళానవై తానే కొడువన్ద తన్ తిరువడికళై త్తలైమేలే వైత్తవనైయల్లదు తొழ ప్పారా. తిరువులకళన్దరుళిన నీర్మైయై క్కణ్డాల్ నాన్ వేణ్డా ఎన్నిలుమ్ తొழாదల్లదు నిల్లాదు. తొழுదార్ తలైయిలుమ్ ఇరున్ద తొழுవిత్తుక్కొళ్ళుమ్ తిరువడికళ్.

(పేయ్ములై నఞ్జు ఊణాక ఉణ్డాన్) అవళుమ్ ములైకొడుత్తల్లదు తరియాతాళాయ్ క్కొణ్డు వన్దాళ్. ఇవనుమ్ ములైయుణ్డాలల్లదు తరియాతానాయ్క్కొణ్డు ఉణ్డాన్.

(ఉరువు ఇత్యాది) అవన్ ఉరువు అల్లదు కాణా కణ్. అవనుడైయ పేరల్లదు కేళాదు శెవి. ఇత్తాల్ శొల్లిఱ్ఱాయ్త్తు –తమ్ముడైయ సర్వేంద్రియఙ్గళుమ్ అవన్ పక్కలిలే ప్రవణమానపడియై చ్చొల్లుకిఱదు. హృషీకేశనన్ఱో!

అప్పిళ్ళై :– పతినోరామ్బాట్టు. ఇప్పడి అవన్బడికళై అనుభవిత్తుక్కొణ్డు పోరుకిఱ వழிయాలే తమక్కు అవన్బక్కలుణ్డాన అభినివేశాతిశయత్తై ప్పేశుకిఱార్.

వాయ్ - ఎన్నిలుఙ్గాట్టిల్. "అవన్ ఎఙ్గుగ్గ్రాన్" ఎన్హు పాట్కిఱ ఎన్నుడైయ వాగిన్ద్రియమానతు, అవనై - అవనై, అల్లతు - ఒఴియ, వాఴ్త్తాతు - పుకఴ్హాతు. కైతామ్ - కైకళానవై, ఉలకమ్ - తరతమవిభాగమ్బారాతే ఇరున్దతే కుడియాక లోకత్తైయడైయ, తాయవనై - అనాయాసేన అళన్దు కొణ్డ శీలాదికనానవనై, అల్లతు - ఒఴియ, తొఴ్హా - తొఴ్హావామ్. పేయ్ - పూతనైయుడైయ ములై - ములైయిల్, నఙ్జు - విషత్తై, ఊణాక ధారకమాక, ఉణ్డాన్ - విరుమ్బి అముతుశెయ్తవనుడైయ, ఉరు - వడివై, అల్లాల్ - ఒఴియ, కణ్ - కణ్గళానవై, కాణా - కాణావామ్, పేర్ - గుణచేష్టితఙ్గళుక్కు వాచకమాన తిరునామఙ్గళై, అల్లాల్ - ఒఴియ, శెవి - కాతుకళానవై, కేళా - కేళావామ్.

దివ్యార్థ :- (వాయవనై యల్లదు) - ఎమ్బెరుమాన్ ఆశ్రితరై రక్షప్పదిలుమ్, కొడియవర్కళై త్తణ్డిప్పదిలుమ్ దీక్షితనాయిరుక్కిన్హామ్ ఎన్గిఱ తిరుక్కుణఙ్గళిలే ఈడుపట్టు త్తమ్ముడైయ ఇన్ద్రియఙ్గళై అవన్తిఱత్తే అవగాహిక్కుమ్బడియై ప్పేశుకిఱార్, ఇతిల్.

"ఉలకమ్ తాయవన్" ఎన్హదనాల్ ఆశ్రితరై రక్షిప్పదిల్ దీక్షితనెన్బదుమ్, "పేయ్ములై నఙ్జు ఊణాక వుణ్డాన్" ఎన్హదనాల్ కొడియవర్కళై త్తణ్డిప్పదిల్ దీక్షిత నెన్బదుమ్ తెరివిక్కప్పట్టనవెన్గ.

మూన్హామడియిల్ "ఉరువొడు" - ఉరువైయుమ్ - ఎన్హపడి. ఉరువైయల్లాల్ కణ్ కాణా, పేరైయల్లాల్ శెవి కేళా - ఎన్హు అడైవే అన్వయిప్పదు. ముఱైనిరనిఱైప్పొరుళ్కోళ్. ముకున్దమాలైయిల్ "జిహ్వే కీర్తయ కేశవమ్ మురరిపుమ్" ఎన్హ శ్లోకముమ్ ఇప్పాట్టుక్కుచ్చేర అనుసన్ధిక్క ఉరియదు.

దివ్యార్థ - అను :- (వాయవనై యల్లతు) - భగవానుడు ఆశ్రితులను రక్షించడంలోను, దుష్టులను శిక్షించడంలో దీక్షను కలవాడై ఉన్నాడనే కల్యాణగుణాలలో అభినిష్టులై ఆళ్వార్లు తమ ఇంద్రియాలు వానిపట్ల అవగాహించే రీతినిగూర్చి ఇందులో పల్కుతున్నారు.

"ఉలకమ్ తాయవన్" అని అనడంవల్ల ఆశ్రితులను రక్షించడంలో దీక్షితుడని, **"పేయ్ములై నఙ్జు ఊణాక వుణ్డాన్"** అనడంవల్ల క్రూరులను దండించడంలో దీక్షితుడని తెలుపబడిందని భావం.

మూడవ పాదంలో **"ఉరువొడు"** అంటే - రూపాన్నికూడా - అని అర్థం. (స్వామి) రూపాన్ని తప్ప కన్నులు దేనినీ చూడవు; పేరును తప్ప చెవులు దేనినీ వినవు - అని క్రమంగా అన్వయించాలి. (ఇది క్రమాలంకారం). ముకుందమాలలోని **"జిహ్వే కీర్తయ కేశవం మురరిపుమ్"** ఇత్యాది శ్లోకం ఈ పాశురానికి అనుగుణంగా అనుసంధేయం.

(12) శెవి వాయ్ కణ్ మూక్కుడలెన్హైమ్బులనుమ్, శెన్దీ
పువి కాల్ నీర్ విణ్ పూత మైన్దుమ్, - అవియాద
ఞానముమ్ వేళ్వియుమ్ నల్లఱము మెన్బరే,
ఏనమాయ్ నిన్హార్క్కియల్వు

శెవి వాయ్ కణ్ మూక్కు ఉడల్ ఎన్హు ఐమ్బులనుమ్ = చెవి, నాలుక, కన్ను, ముక్కు త్వక్కు - అను అయిదు ఇంద్రియములు, శెమ్ తీపువి కాల్ నీర్ విణ్ పూదమ్ ఐన్దుమ్= అగ్ని, భూమి, వాయువు, నీరు, ఆకాశము అను పంచభూతమయమైన దేహమును, అవియాద ఞానముమ్ = అవినాశ్యమైన భక్తిరూపాపన్నజ్ఞానమును, వేళ్వియుమ్ = (ఆ భక్తికి సాధనమైన) అగ్నిహోత్రము మొదలగు కర్మలును, నల్లఱముమ్ = (భక్తిని వృద్ధిజేయు) వివేకము, విమోకము మొదలగు ఆత్మగుణములును, ఏనమాయ్ నిన్హార్క్కు= (అపేక్షను ఎదురు చూడకుండ తానే రక్షించు) వరాహమూర్తియైన భగవానుని పొందుటకు, ఇయల్వు ఎన్బరే = సాధనము అని పల్కుదురే! (ఏమి జ్ఞానహీనత!)

అవతారిక :- గడచిన పాశురములో పొందదగిన ప్రాప్యముగా చెప్పబడినవానిని పొందునపుడు, అతనిని పొందునట్లు చేయుటకు తగిన సాధనము భక్తియే అనుచున్నారు. (లేక) తమయొక్క సాధ్యభక్తిని (ప్రపత్తిని) గూర్చి చెప్పుచున్నారనియు చెప్పవచ్చును. భగవానుడు తానే ఉపాయముగను, ఉపేయముగను ఉండగా, కొందఱు భక్తిని ఇతనిని పొందు ఉపాయముగా గ్రహించుచున్నారే! అని పల్కుచున్నారనెడి ప్రపత్తిపరమైన అనంతరనిర్వాహముకూడ పిమ్మట వివరింపబడును.

వ్యాఖ్య :- (శెవి వాయ్ కణ్ మూక్కు ఉడల్ ఎన్హు ఐమ్బులనుమ్ ఇయల్వు) - త్వక్కు, కన్ను, జిహ్వా, ముక్కు, చెవి - అను అయిదు జ్ఞానేంద్రియములు, జ్ఞానవిషయమగు (జ్ఞానరూపమగు) భక్తికి ఉపకరణములై యుండుటద్వారా పరమపురుషుని పొందుటకు ఉపాయములగుచున్నవి. అయిదు జ్ఞానేంద్రియములను ఇచట చెప్పుట అయిదు కర్మేంద్రియములకును, మనస్సు అనెడి అంతరింద్రియముకును ఉపలక్షణము.

(శెన్దీ పువి కాల్ నీర్ విణ్ పూదమ్ ఐన్దుమ్ ఇయల్వు)- అగ్ని, భూమి, వాయువు, జలము, ఆకాశము - అను ఈ అయిదు భూతములు, ఇచట వీనిచే ఏర్పడు శరీరమును ఉపలక్షణ విధిలో చెప్పును. **"శరీర మాద్యం ఖలు ధర్మసాధనమ్"** (కుమార -5-53) (శరీరమే మొట్టమొదటి ధర్మసాధనము) అనునట్లు శరీరమును, ఇంద్రియములున్ననే భక్తిని అనుష్ఠించుటకు వీలగును. కావున భక్తికి సహాయపడు ఇవి భగవానుని పొందుటకు (పరంపరయా) ఉపాయములనబడుచున్నవి.

(అవియాద జ్ఞానముమ్ ఇయల్వు) – **''తైలధారావదవిచ్ఛిన్నస్మృతి సంతానరూపమ్ ధ్యానమ్''** (తైలధారవలె నిరంతరమైన స్మృతిపరంపరారూపధ్యానమే భక్తి) అనుచు భగవద్రామానుజులు శ్రీభాష్యప్రారంభములో జిజ్ఞాసాధికరణ లఘుసిద్ధాంతములో అనుగ్రహించినట్లు, నిరంతరమగు జ్ఞానరూపమైయున్న భక్తియే భగవానుని పొందుటకు ఉపాయమందురు.

(అవియాద ఞానముమ్) కర్మయోగములో అంతర్భవించిన జ్ఞానము – అనియును అర్థము.

(వేళ్వియుమ్ ఇయల్వు ఎన్బర్) – **"అగ్నిహోత్రాది తు తత్కార్యాయైవ, తద్దర్శనాత్"** (బ్ర. సూ-4-1-16) (అగ్నిహోత్రము మొదలగు ఆశ్రమకర్మములు భక్తియొక్క ఉత్పత్తి అనెడి కర్మను ఉద్దేశించియే అనుష్ఠింపబడవలెను, (ఏల అన)అట్లు శ్రుతి పల్కుటనుబట్టి) **"ఆప్రయాణాత్, తత్రాపి హి దృష్టమ్"** (బ్ర.సూ-4-1-12) (మరణమువరకు అనుష్ఠింపబడవలసినదే, అన్ని కాలములయందును ఉపాసనవిధి కానవచ్చుచున్నది కదా) **"త మేవం వేదానువచనేన బ్రాహ్మణా వివిదిషంతి, యజ్ఞేన దానేన తపసాఽనాశకేన"** (బ్ర.సూ-6-4-22) (బ్రహ్మజ్ఞానులు, ఈ పరమాత్మను వేదాధ్యయనముచేతను, యజ్ఞము చేతను, దానము చేతను, ఫలాభిసంధిరహితమగు తపస్సు చేతను తెలిసికొనగోరుచున్నారు) అని పల్కు రీతిలో భక్తియోగము కల్గుటకును, వృద్ధి అగుటకును, ఫలములో అభిసంధిని, "నేను చేయుచున్నాను" అను భావన లేకుండ చేయబడు యాగము మొదలగు వాని రూపమగు కర్మయోగమును పరమపురుషుని పొందుటకు ఉపాయమందురు.

(నల్లఱముమ్ ఇయల్వు ఎన్బర్) – **"తల్లబ్ధి ర్వివేకవిమోకాభ్యాసక్రియాకల్యాణ – అనవసాద అనుద్ధర్షేభ్యః"** (1. అన్నశుద్ధిచే కల్గు శరీరశుద్ధి – అనెడి వివేకము, 2.కోతికల యందు అభిసంధి లేకుండుట – అనెడి విమోకమును 3. భగవద్విషయమును పలుమార్లు మననము చేయుట – అనెడి అభ్యాసము, 4. పంచమహాయజ్ఞములు మొదలగు వానిని సాధ్యమైనంతవరకు అనుష్ఠించుట – అనెడి క్రియ, 5. సత్యము, ఆర్జవము, దయ, ఔదార్యము, అహింస, దురాశ లేకుండుట – అనెడి కల్యాణములు, 6. మనఃక్లేశము లేకుండుట అనెడి అనవసాదము 7. అతిసంతోషము లేకుండుట – అనెడి అనుద్ధర్ష– అనెడి ఏడు సాధనములచే భక్తి ఏర్పడుచున్నది) అను వాక్యకారునిచే చెప్పబడిన సద్ధర్మములనెడి వివేకవిమోకాదులును భగవానుని పొందుటకు ఉపాయమందురు. లోకములో మంచివారు అందఱిచే సద్ధర్మములుగా అంగీకరింపబడిన దయ, ఔదార్యము మొదలగువానిని **"నల్లఱమ్"** అని నిర్దేశించిరి – అనియును చెప్పవచ్చును.

(ఏనమాయ్ నిన్ఱార్క్కు ఇయల్వు ఎన్బర్) – అందఱికిని సులభుడై, ప్రళయమనెడి ఆపదనుండి భూమిని రక్షించినవాడగు వరాహమూర్తిని పొందుటకు వీనిని అన్నిటిని ఉపాయమందురు. **"ఇయల్వు"** అనునది ప్రకారవాచకమై, ఇచట భగవానుని పొందుటకు ప్రకారమైన (మార్గమైన) ఉపాయమును చెప్పుచున్నది.

(ఇయల్వు ఎన్బర్) అతనిని పొందుటకు తగిన దారి – అని వేదమును, వైదికులును పల్కుదురు. **"త మేవం విద్వా నమృత ఇహ భవతి** (పు.సూ) (అతనిని ఈ విధముగా తెలియువాడు ఈ జన్మలో మోక్షమును పొందుచున్నాడు), **"భక్త్యా త్వనన్యయా శక్యః"** (భ.గీ.11-54) (అనన్యభక్తిచేతనే నేను పొందగినవాడను),**"భక్తిక్రీతో జనార్దనః"** (భక్తిచే వెలకట్టబడినవాడు జనార్దనుడు) అని చెప్పబడుచున్నది కదా! **"ఎన్బరే"** అను ఏకారము శాస్త్రప్రసిద్ధిద్యోతకము.

ఆళ్వార్లు, ప్రపత్తి నిష్ఠులగుటచే, ఈ పాశురము సాధనభక్తిని తెలుపుచున్నది – అని చెప్పకుండ, ఆళ్వార్ల అనుభవమునకు తగిన సాధ్యభక్తిని తెలుపుచున్నది అనియును చెప్పవచ్చును. గడచిన పాశురములో చెప్పిన చెవి, జిహ్వ, కన్ను మొదలగు అయిదు భూతములును, భూమి, గాలి, నీరు మొదలైన అయిదు భూతములచే నిర్మింపబడిన శరీరము, కర్మలు, ఆత్మగుణములు, వీనిని సహాయముగాగల జ్ఞానరూపమైన భక్తియును, **"మయఱ్వఱ మదినల మరుళినన్"** (తిరువాయ్ -1-1-1) అనునట్లు ప్రపన్నాధికారులకు ఆపత్కాలములో నిర్హేతుకముగా భూమికి సహాయపడిన అతని నిర్హేతుకకృపచేతనే కల్గుచున్నవి. ఇవి అన్నియును అతనిని సంతోషపెట్టుటకు ఉపయోగపడుచున్నవి – అని భావము. **"ఇయల్వు"** అనుటకు అతనిని అనుభవించు ప్రకారము – అని భావము. **"ఎన్బరే"** అనుటకు ఈ అర్థము వేద, వైదికగోష్ఠిలో ప్రసిద్ధమని అర్థము.

మూడవ విధముగాకూడ ఈ పాశురమునకు అర్థమును చెప్పవచ్చును. ఆపత్కాలములో భక్తుని అపేక్షను ఆశింపకుండ, తానే సహాయపడు సంబంధమును కలవానిని పొందుటకు – పనిచేసి కూలిని గైకొనినవారివలె, మనకు అతనిని అనుభవించుటకు సాధనమైన భక్తిని భక్తినిష్ఠులు ఉపాయముగా అనుష్ఠించి, ఫలమును పొందు క్రమమును తెలిపి, ఆ సాధన భక్తిని నిందించి, అర్థాత్ – ప్రపత్తిని అనుగ్రహించుచున్నారని ఇచటి వివరణము.

(ఏనమాయ్ నిన్ఱార్క్కు) – ఎవరు అపేక్షించిరని ఆపత్కాలములో **"మాశుడమ్బిల్ నీర్ వారా మానమిలా ప్పన్ఱియామ్"** అనునట్లు వరాహరూపమును పొంది రక్షించెను. స్వప్రాప్తి విరోధియగు ప్రవృత్తినుండి నివృత్తిని పొందుటయే హేతువుగా గ్రహించి సహాయపడినవానిని పొందుటకు స్వ ప్రవృత్తిలో చేయిపెట్టుటయా!

(శెవి వాయ్ కణ్ మూక్కు ఉడలైమ్బులనుమ్ పూద మైన్దుమ్ అవియాద ఞానముమ్ వేళ్వియుమ్ నల్లఱముమ్ ఇయల్వు ఎన్బరే) – అతనిని అనుభవించుటకు ఉపాయములుగా–అతడు అనుగ్రహించిన ఇంద్రియములు, శరీరము మొదలగువానిని అతనిని పొందుటకు తగిన సాధనములు అని కొందఱు తలచి, వానియందు ప్రయత్నించుచున్నారే! ఇది ఏమి తెలివిలేనితనము?

(ఏనమాయ్ నిన్ఱార్క్కు ఇయల్వు ఎన్బరే) – అపత్కాలములో అపేక్షా నిరపేక్షముగా తానే తనగొప్ప తనమునకు తగని కార్యమును చేసి అయినను రక్షించువానిని పొందుటకు వీనిని సాధనములు అనుటయా! **"అరన్ అటివానామ్"** (ముదల్ తిరు–4) అని తామే అనుగ్రహించినట్లు **"ఏనత్తురువా యిడన్ద పిరానైయల్లాల్ ఇల్లై నాన్ కణ్డ నల్లదువే"** (తిరువిరు–99) అను నమ్మాళ్వార్ల పల్కుచున్నారు. వీరి సిద్ధాంతము ఇదియే కదా!

పెరియ – పన్నిరణ్డామ్బాట్టు. (శెవి) తమ్ముడైయ అనుభవమాన భక్తియై చ్చొల్లుకిఱతు– ఎన్నవుమామ్; భక్తియై విధిక్కిఱతు ఎన్నవుమామ్.

(శెవి యిత్యాది) శ్రోత్రాదిజ్ఞానేన్ద్రియఙ్గళైన్దుమ్. (శెన్దీ యిత్యాది) **ఇత్తాల్ పఞ్చభూతాత్మకమాన శరీరత్తై చ్చొల్లుకిఱతు. ఇన్ద్రియఙ్గళుమ్, శరీరముమ్ హేయతయా అనుసన్ధేయమ్,**

(అవియాత ఞానముమ్) కీழ్ఱిల్ అవర్ఱై ప్పర్ఱి విడాత జ్ఞానముమ్, అవియాత ఞానమ్–అన్తర్గృహీతమాన ఆత్మజ్ఞానమ్. అన్ఱియే, తైలధారావదవిచ్ఛిన్న స్మృతిసన్తానరూప జ్ఞాన మెన్ఱుమామ్.*

(వేళ్వియుమ్) భక్తివివృద్ధ్యర్థమాకవుమ్, పాపక్షయత్తుక్కాకవుమ్ అనుష్ఠిక్కిఱ కర్మఙ్గళ్. "అగ్నిహోత్రాది తు తత్కార్యాయైవ, తద్దర్శనాత్", ఆప్రయాణా, త్త్రాపి హి దృష్టమ్" ఎన్ఱుమ్, "యజ్ఞేన దానేన తపసాఽనాశకేన బ్రాహ్మణా వివిదిషన్తి" ఎన్ఱుమ్ శొల్లుకిఱ పడియే.

(నల్లఱమ్) వివేకాదికళ్. (ఎన్బరే ఏనమాయ్ నిన్ఱార్క్కియల్వు) ఏనమాయ్ నిన్ఱారై ప్పెఱుకైక్కు ప్పుణ్ణుమ్ ప్రవృత్తి ఇవై ఎన్బర్. ఆపత్తే అడైయాళమాక త్తానే రక్షిక్కు మెన్గైయాలే, అవన్ ఉపాయమాక త్తమ్ముడైయ అనుభవమాన భక్తియై చ్చొల్లుకిఱతు ఎన్ఱుమామ్.

అవ – (శెవి) కీழ் – ప్రాప్యశిక్షై పణ్ణినార్. ఇని ప్రాపకమ్ శొల్లుకిఱార్.

(శెవి యిత్యాది) సర్వేన్ద్రియఙ్గళుక్కు ముపలక్షణమ్,

(శెన్దీ యిత్యాది). ఆక ఇరుపత్తునాలుక్కు ముపలక్షణమ్.

(అవియాత విత్యాది). కర్మయోగాన్తర్గతమాన జ్ఞానమ్. ప్రకృతి – హేయతయా జ్ఞేయమ్; ఆత్మా – ఉపాదేయతయా జ్ఞేయన్; ఈశ్వరన్ – ఉపాదేయత మనాయ్ క్కొణ్డు జ్ఞేయన్; "చఞ్చలం హి".

(వేళ్వి) కర్మయోగమ్.

(నల్లఱమ్) ఆనృశంస్యాది ధర్మఙ్గళ్.

(ఎన్బర్) వేదశాస్త్రఙ్గళిలే ప్రసిద్ధి.

(ఏనమాయ్ నిన్ఱార్) తళర్న్దపోతు ఎడుక్కుమవన్. "ఎన్బరే!" ఎన్ఱు క్షేపమానపోతు ప్రవృత్తికొణ్డు పుకువతై క్కైవాఙ్గిన వన్ఱు ఎడుక్కవిరుక్క. "ఞానప్పిరానై యల్లాలిల్లై", "అటివానామ్" ఎన్ఱాప్పోలే.

(ఇయల్వు) ఉపాయమ్.

అరు :– పన్నిరణ్డామ్బాట్టు. "అవియాత ఞానమ్" ఎన్గైయాలే – భక్తిక్కు జ్ఞాపకమ్. ఇతు సాధ్యభక్తియాతల్, సాధనభక్తియాతల్. (పఱ్ఱి విడాత) త్యాజ్యమ్ ఎన్గిఱ నిలైయై విచ్ఛేదమిన్ఱిక్కే పఱ్ఱి యిరుక్కిఱ జ్ఞానమ్. ఉపాసకనుక్కు అనుష్ఠిక్కవేణు మెన్నుమతుక్కు సూత్రముమ్, విషయవాక్యముమ్ అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (అగ్నిహోత్రాదీత్యాది)

(*ఇంతవరకు గల వాఖ్యాభాగము కొన్ని ప్రతులలో లేదు.)

కీழ் – కీழ్ఱిప్పాట్టిల్ "అవియాత ఞానమ్" ఎన్గైక్కు, ఇప్పడిప్పట్ట జ్ఞానమ్ పిఱక్కై అరుమైయో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్. (చఞ్చలం హి ఎన్ఱు). ఇయల్వు – ఏనమాయ్ నిన్ఱార్క్కు. ఇవర్ఱై ఉపాయమెన్బరే! ఎన్ఱు క్షేపమ్.

నమ్బిళ్ళై :– పన్నిరణ్డామ్పాట్టు :– కీழ్ఱిల్, సర్వసమాశ్రయణీయన్ అవనే – ఎన్ఱార్. ఇఙ్గు, ఆశ్రయణత్తుక్కు అనురూపమాన సాధనమ్ ఇన్నదెన్ఱు భక్తియై విధిక్కిఱార్.

(శెవివాయ్ ఇత్యాది) – భక్తియోగత్తై అనుష్ఠిక్కుమవర్కళుక్కు హేయతయా జ్ఞేయ మానవర్ఱై చ్చొల్లుకిఱదు. ప్రకృతి – హేయతయా జ్ఞేయమ్. ఆత్మా – ఉపాదేయతయా జ్ఞేయన్. ఈశ్వరన్ ఉపాదేయతమనాయ్క్కొణ్డు జ్ఞేయన్.

(శెవివాయ్ ఇత్యాది) – ఇత్తాల్ శ్రోత్రాది జ్ఞానేన్ద్రియఙ్గళ్ ఐన్దైయుమ్ శొల్లుకిఱదు. ఇదుదాన్ కర్మేంద్రియఙ్గళ్ ఐన్దుక్కుమ్ ఉపలక్షణమ్.

(శెన్దీ ఇత్యాది) ఇత్తాల్ – మహాభూతఙ్గళ్ ఐన్దైయుమ్, ఇవర్ఱై ఆశ్రయిత్తిరుక్కుమ్ శబ్దాదికళ్ ఐన్దైయుమ్ శొల్లుకిఱదు. ఆక, ఇరుపత్తునాలుక్కుమ్ ఉపలక్షణమాక్కి, – ఇవర్ఱిలే ఆరబ్ధమాన శరీరత్తై చ్చొల్లుకిఱదు.

(ఆవియాత ఞానముమ్) – తైలధారావత్ అవిచ్ఛిన్నస్మృతిసంతానరూపమాన భక్తియై నినైక్కిఱదు. "భక్తి శ్చ జ్ఞానవిశేషః" ఎన్నక్కడవదిఱే.

(వేళ్వియుమ్) భక్తివివృద్ధ్యర్థమాకవుమ్, పాపక్షయత్తుక్కాకవుమ్ అనుష్ఠిక్కిఱ కర్మమాకిఱదు – ఫలసంగనివృత్తి పూర్వకమాక పణ్ణుమ్ యాగాదికర్మఙ్గళ్. "అగ్నిహోత్రాది తు తత్కార్యాయైవ, తద్దర్శనాత్", "ఆప్రయాణాత్, తత్రాపి హి దృష్టమ్" , "యజ్ఞేన దానేన తపసా అనాశకేన బ్రాహ్మణా వివిదిషంతి" ఎన్ఱు శొల్లుకిఱపడియే.

(నల్లఱముమ్) – వివేకాది ఆనృశంస్యముమ్, దానాదికళ్ – ఇవై యెల్లామ్ నినైక్కిఱదు.

(ఎన్బరే) – వేదశాస్త్రఙ్గళిల్ ప్రసిద్ధి.

(ఏనమాయ్ నిన్ఱార్క్కు ఇయల్వు) సర్వసులభనాయ్, ఆసత్సఖనాన సర్వేశ్వరనుక్కు ఇవఱ్ఱై సాధనమాక చ్చొల్లానిఱ్పర్కళ్. ఇదు సాధనమానపోదుమ్ ఎమ్బెరుమానే వేణుమ్ – ఎన్ఱు తోఱ్ఱుకైక్కాక "ఏనమాయ్ నిన్ఱార్" ఎన్గిఱార్. "అనన్యేనైవ యోగేన మాం ధ్యాయంత ముపాసతే, తేషా మహం సముద్ధర్తా మృత్యుసంసారసాగరాత్" ఎన్గిఱపడియే.

అఙ్గనన్ఱిక్కే, తమక్కు దేహయాత్రైక్కు ఉడలాన భక్తియై శొల్లుకిఱారాకవుమామ్. సంసారికళుక్కు ఉపాయమాయిరుక్కిఱ భక్తియై క్షేపిత్తు, ప్రపత్తియై అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ – ఎన్ఱుమామ్; "అఱివానామ్" ఎన్ఱుమాపోలే.

(శెవి ఇత్యాది) – సర్వేశ్వరనైయొழிయ ఇతరవిషయఙ్గళిలే పోకక్కడవదాన జ్ఞానత్తుక్కు ప్రసరణద్వారమాన ఇన్ద్రియఙ్గళైయుమ్, ఇవైతనక్కు అడియాన మహాభూతఙ్గళైయుమ్, అవై అఙ్గాలుమ్ ఆరబ్ధశరీరత్తైయుమ్ నినైత్తు, ఇత్తైయుమ్ విషయాదికళై పుఱ్ఱి విడక్కడవదన్ఱిక్కే యిరుక్కిఱ జ్ఞానత్తైయుమ్, యాగాదికళైయుమ్, దానత్తైయుమ్, ఇవై యెల్లావఱ్ఱైయుమ్ శొల్లి, ఇవైయో తానేవన్దు సన్నిహితనామవనై ప్పెరుకైక్కు సాధనమ్! ఎన్ఱు క్షేపిక్కిఱార్. "ఞానప్పిరానై యల్లాలిల్లై" ఎన్గిఱార్. ప్రళయాపత్తిల్ సాధనానుష్ఠానమ్ పణ్ణివన్దు కిట్టినార్ ఆర్?

అప్పిళ్ళై :– పన్నిరణ్డామాట్టు. కీழ் సమాశ్రయణీనాక చ్చొన్నవనై ఆశ్రయిక్కుమిడత్తిల్ తదనురూపమాన సాధనమ్ భక్తి – ఎన్గిఱార్.

శెవి వాయ్ కణ్ మ్మూక్కుడలెన్తైమ్బులనుమ్ – శ్రోత్ర – జిహ్వా – చక్షుష్ – ఘ్రాణ – త్వక్కుక్కళాకిఱ జ్ఞానేన్ద్రియఙ్గళైన్దుమ్, శెన్దీ పువి కాల్ నీర్ విణ్పూతమైన్దుమ్ – తేజఃపృథివీవాయుజలాకాశఙ్గళాలే సాధిక్కపడుమతాయ్, అవిచ్ఛిన్న స్మృతిసన్తానరూపమాన, ఞానముమ్ – భక్తిరూపాపన్న జ్ఞానముమ్, వేళ్వియుమ్ – భక్త్యుత్పత్తివివృద్ధ హేతువాక ఫలసఙ్గకర్తృత్వత్యాగ పూర్వకమాక పణ్ణుమ్ యాగాదికళుమ్, నల్లఱముమ్– నాళ్తోఱుమ్ భక్తియై వళర్క్కడవ వివేకవిమోకాదికళుమ్, అనృశంస్యదానాదికళుమాకిఱ

విలక్షణ ధర్మముమ్, ఏనమాయ్ నిన్ఱార్క్కు – సర్వసులభనాయ్, అపత్సఖనాయ్ నిన్ఱ సర్వేశ్వరనుక్కు, ఇయల్వు – సదృశసాధనమ్, ఎన్బర్ ఎన్ఱు వేదివైదకపురుషర్కళ్ శొల్లానిఱ్పర్కళ్. "భక్తితః" ఎన్ఱుమ్ శొల్లక్కడవతిఱే. అఙ్గనన్ఱిక్కే, తమక్కు భోగోపకరణమాన భక్తియై ఉపాసకర్ ఉపాయమాక అనుష్ఠిక్కు ఙ్గట్టళైయై చ్చొల్లి, భక్తియై క్షేపిత్తు, ప్రపత్తియై అరుళిచ్చెయ్కిఱారాకవుమామ్. అప్పోతైక్కు, ఏనమాయ్ నిన్ఱార్క్కు నల్లఱమాన విఫై ఇయల్వెన్బర్ – తానే వన్దు సన్నిహితనాయ్ రక్షిక్కుమవనై ప్పెఱుక్కైకు ఇవఱ్ఱై సదృశసాధనమెన్ఱు శొల్లానిఱ్పర్కళ్, ఎన్న అఱివిలికళో! ఎన్ఱు క్షేపమాకక్కడవతు. "ఞానప్పిరానై యల్లాలిల్లై నాన్ కణ్డనల్లతు" ఎన్ఱిఱే తమ్ముడైయ సిద్ధాన్తమ్.

దివ్యార్థ :– (శెవి వాయ్ కణ్) – "నమక్కు ఉపాయముమ్, ఉపేయముమ్ ఎమ్బెరుమానే యావన్" ఎన్గిఱ శాస్త్రార్థమ్ పలర్క్కుమ్ తెరియుమాయినుమ్, భక్తిముదలానవఱ్ఱై యుమ్ ఎమ్బెరుమానై ప్పెఱుకైక్కు ఉపాయమాక చ్చిలర్ భ్రమిత్తిరుప్పర్కళ్. అన్దో! ఇప్పడియుమ్ శిలర్ మహాన్కళుమ్కూడ మయఙ్గియిరుక్కిఱార్కళే! ఎన్ఱు ఆழ்వార్ ఇరఙ్గుకిఱార్ ఇప్పాట్టిల్.

ఆపత్తు నేరిడుమ్బోదు, తానే వన్దు పాదుకాప్పవనన్ఱో, ఎమ్బెరుమాన్ – ఎన్నవేణ్డి, "ఏనమాయ్ నిన్ఱార్క్కు" ఎన్గిఱార్. "మాశుడమ్బిల్ నీర్ వారా మాన మిలా ప్పన్ఱియాయ్" త్తిరువవతరిత్తు, అరియన శెయ్దదెల్లామ్ తన్నుడైయ నిర్హేతుకకృపైయాలే యన్ఱి వేఱొరు ఉపాయత్తై ఎదిర్పార్త్తదన్ఱే! ఎన్ఱు కుఱిప్పిత్తవాఱు.

ఎమ్బెరుమాన్ ఎప్పోదుమ్ నమక్కు నన్మై శెయ్దవత్కే సమయమ్ పార్త్తిక్కొణ్డిరుప్పవన్. అవనదు ముయఱ్చియై నామ్ విలక్కి త్తళ్ళుకిఱవరైయిల్ – "ఐయో! నమ్ముడైయ కృషి ఫలిక్కవిల్లైయే!" ఎన్ఱు తిరువుళ్ళమ్ నొన్దు కిడప్పన్. ఎప్పోదు నామ్ విలక్కామల్ "అవన్ శెయ్వదు శెయ్దుకొళ్క" ఎన్గిఱ ఆదరము మిల్లామల్, వాళా ఇరున్దిడువోమో అప్పడిప్పట్ట సమయత్తైయే పఱ్ఱాశాకక్కొణ్డు, "ఎన్నూరై చ్చొన్నాయ్, ఎన్ పేరై చ్చొన్నాయ్, ఎన్ అడియారై నోక్కినాయ్, అవర్కళ్విడాయై త్తీర్త్తాయ్, అవర్కళుక్కు ఒదుఙ్గ నిழలై క్కొడుత్తాయ్" ఎన్ఱాప్పోలే శిలవఱ్ఱై ఏఱిట్టు, మడిమాఙ్గాయిట్టు, పొన్వాణియన్ పొన్నై ఉరైక్కల్లిలే ఉరైత్తు, మెழுకాలే ఎడుత్తు, "కాల్ పొన్నాయిఱ్ఱు, కழఞ్జు పొన్నాయిఱ్ఱు" ఎన్ఱు వాళ్ పట్టత్తిలే తిరట్టువదుపోల, యాదృచ్ఛికమ్, అనుషంగికమ్ – ఎన్గిఱ సుకృతవిశేషఙ్గళై త్తానే కఱ్పిత్తుక్కొణ్డు, తానే అవఱ్ఱై ఒన్ఱు పత్తాక్కి నడత్తిక్కొణ్డుపోన్దు నన్మైకళై పయక్కుమవన్. ఇప్పడిప్పట్ట ఎమ్బెరుమాన్ తానే తన్నై తన్నై యడైయుమాఱు తన్దాల్ అవనై నామ్ పెఱలామే యన్ఱి, నామ్ ఓరుపాయమ్ శెయ్దు, అవనై ప్పెఱ్ఱువిడువోమ్ ఎన్బదు ఒరుకాలుమ్ నమ్మాల్ ఇయలాదు.

అవనుక్కు శేషప్పట్టిరుక్కిఱ నామ్ సర్వశేషియాన అవనతు తిరువరుళై ఉపాయానుష్ఠానఙ్గళాలే వలియ క్కొణర్వోమెన్బదు నమ్ స్వరూపత్తుక్కు త్తకాదు. ఆదలాల్, ఆళ్వార్కళ్ వేఱొరు ఉపేయత్తై అఱియాద వాఱుపోల వేఱొరు ఉపాయత్తైయుమ్ అఱియాదే యిరుప్పర్కళ్. "ఆఱెనక్కు నిన్ పాదమే శరణాక త్తన్దొళిన్దాయ్" (తిరువాయ్-5-7-10) ఎన్బర్కళ్. ఇక్కొళ్కైక్కు మాఱాక - "కరుమఞానఙ్గళినాల్ నిర్మలమాన మనస్సై యుడైయవనాల్ శెయ్యప్పడువతుమ్, తైలధారైపోలే ఇడైవిడాద ధ్యానపరంపరా రూపమాన భక్తియే ఉపాయమ్" ఎన్ఱు వైదికర్కళుమ్ శొల్లుకిఱార్కళే! ఇ.ʼ.దు ఎన్న అఱియామైయో! ఎన్నుమ్ ముకత్తాల్ ఎమ్బెరుమానుడైయ ఉపాయత్వత్తై వఱ్పుఱుత్తుకిన్ఱార్.

నామ్ శెయ్యుమ్ నఱ్కారియఙ్గళ్ ఎమ్బెరుమానై ప్పెఱువదఱ్కు ఉపాయ మల్ల - ఎన్ఱు శొల్లివిట్టాల్, నామ్ ఒన్ఱైయుమ్ శెయ్యామలే ఇరున్దువిడలామన్ఱో! ఎన్ఱుమ్, శాస్త్రఙ్గళ్ నఱ్కరుమఙ్గళై సాధనమాక చ్చొల్లియిరుక్కిన్ఱవే? - ఎన్ఱుమ్ శిలర్ కేట్టదుణ్డు. అవర్కళుక్కు చ్చొల్లుకిఱోమ్. - కడలిలే వలై వీశి, మీన్ ముదలియన పిడిత్తు జీవిప్పానొరు శెమ్బడవన్, ఒరునాళ్ విలైయుయర్న్ద రత్న మొన్ఱు మీన్కళిడైయే కడలిలే కిడక్క ప్పెఱ్ఱాన్. అదనుడైయ మతిప్పై అవన్ అఱియమాట్టాదవనా కయాలే "మామదియమ్ తిళైక్కుమ్ కొడిమాళికై శూళ్న్దెరువిఱ్పుఱుముత్తు వెణ్ణెఱ్కెనచ్చెన్ఱు మున్నిల్ వళైక్కై నుళైప్పావైయర్ మాఱు" (పెరియతిరు-3-8-7) ఎన్ఱు మాపోలే అన్ద రత్నత్తై క్కొణ్డుపోయ్ ఒరు వ్యాపారియిడత్తిలే స్వల్పవిలై కూఱి, విఱ్ఱువిట్టాన్. అన్ద వ్యాపారి రత్నత్తిన్ మదిప్పై నన్గుణర్న్దవనా కైయాలుమ్, వర్త్తకమే తొళిలాక జీవిప్పవనాకైయాలుమ్ అన్ద రత్నత్తై క్కొణ్డుపోయ్ ఒరు మహారాజనిడత్తిలే అదఱ్కుణ్డాన విలై కూఱి, ఆయిరమ్ వరాహత్తుక్కు విఱ్ఱాన్. పిఱకు, అన్ద మహారాజన్ అన్ద రత్నత్తై త్తాన్ విఱ్పనైచ్చెయ్య నినైయాదే, అదనై ప్పెరియదొరు హారత్తిలే ఇణైత్తు, స్వయంభోగ్యమాక పూణ్డుకొణ్డాన్, ఆక, ఇన్నదవడిక్కైయిల్ ఒరు రత్నత్తుక్కే మూన్ఱు తన్మైకళ్ ఉణ్డాయిన. 1. స్వల్పవిలైక్కు మాఱుదల్, 2. ఉళ్ళ విలైక్కు మాఱుదల్, 3. విలైక్కు ఆట్పడామల్ స్వయంభోగ్యమాక కొళ్ళప్పడుదల్-ఎన మూన్ఱు వకైకళ్ ఒరు వస్తువుక్కే అమైన్దాఱ్పోల, "అవియాద ఞానముమ్ వేళ్వియుమ్ నల్లఱముమ్" ఎన్ఱు ఇప్పాట్టిఱ్చొన్న భక్తి ముదలియవఱ్ఱుక్కుమ్ ఇఙ్గనే మూన్ఱు తన్మైకళ్ కూడుమ్. రత్నత్తిన్ మదిప్పై అఱియమాట్టాద నీశర్ అన్ద భక్తియైక్కొణ్డు ఐశ్వర్యమ్, కైవల్యమ్, ముదలియ అఱ్ప పలన్కళై కొళ్వర్. రత్నత్తై క్కుఱైన్ద విలైక్కు క్కొడాతే తకున్ద విలైక్కు క్కొడుత్త వ్యాపారియైప్పోన్ఱ అధికారికళ్, భక్తియై మోక్షసాధనమాక అభిమానిత్తు అఱ్పపలన్కళై క్కొళ్ళామల్, శిఱన్దదాన మోక్షఫలనై క్కొళ్వర్కళ్. రత్నత్తై ఒన్ఱుక్కుమ్ సాధన మాక్కాతే స్వయంభోగ్యమాక క్కొళ్ళుమ్ మహారాజనైప్పోన్ఱ విలక్షణాధికారికళ్,

భక్తియై ఒన్ఱుక్కుమ్ సాధనమాక క్కోలామల్ స్వయంపురుషార్థమాక క్కొణ్డు వర్త్తిప్పర్కళ్. మహారాజపదవియై విరుమ్బాదే వ్యాపారియిన్ నిలైమైయై విరుమ్బి భక్తియై సాధనమాక క్కొళ్ళుమవర్కళ్ అప్పడియే కొళ్క.

తోట్టమ్ శమైత్తు మామ్బళమ్ పయిర్శెయ్వార్కళిల్ అప్పళఙ్గళై అఱైకుఱై విలైక్కుమ్, అధికవిలైక్కుమ్ విఱ్పారుముణ్డు. విఱ్కాతే స్వయమ్ భోగ్యమాక భుజిప్పారు ముణ్డు. ఒరు మామ్బళన్దానే ఒరుత్తనుక్కు ఉపాయమాయుమ్, ఒరుత్తనుక్కు ఉపేయ మాయుమ్ ఆకానిన్ఱదు. విఱ్ఱు ఉపాయమాక క్కొళ్ళుమవన్ అధమనాకవుమ్, దరిద్రనాకవుమ్, విఱ్కాతే ఉపేయమాక క్కొళ్ళుమవన్ ఉత్తమనాకవుమ్, ఉయర్ శెల్వనాకవుమ్ పెయర్ పెఱువాన్. అదుపోల, భక్తిక్కు ఉపాయత్తన్మైయుమ్, ఉపేయత్తన్మైయుమ్ ఉణ్డాయిరుక్కచ్చెయ్దే ఉపేయత్తన్మైయై క్కొణ్డు. (అతావతు - అతనైయే ఫలనాక క్కొణ్డు) ఉత్తమాధికారికళిన్ తిరళిల్ పుకాతే, ఉపాయత్వాకారత్తై క్కొణ్డు కీళ్ వకుప్పిల్ పుక నినైప్పారై ఆర్కొల్ విలైక్కువార్?

"వనత్తిడరై ఏరియామ్ వణ్ణ మియఱ్ఱు మిదువల్లాల్, మారియార్ పెయ్కిఱ్పార్ మఱ్ఱు" ఎన్ఱ ఇరణ్డామ్ తిరువన్దాది ప్పాశురముమ్ నోక్కత్తక్కదు. మేట్టు నిలైఙ్గళై నామ్ పళ్ళమాక వెట్టివైప్పదు మళై పొళివదఱ్కు సాధనమన్ఱాకిలుమ్, ఎప్పోదేనుమ్ మళై పెయ్దాల్ అన్ద నీరై త్తాఙ్గిక్కొళ్వదఱ్కు ఉఱుప్పావదుపోల, నామ్ శెయ్యుమ్ నఱ్కిరిశైకళ్ భగవత్ప్రాప్తిక్కు సాధనమల్లవాకిలుమ్, ఎప్పోదేనుమ్ భగవానుడైయ అరుళ్ వెళ్ళమ్ నమ్మేల్ పెరుకప్పుక్కాల్, అదై త్తాఙ్గిక్కొళ్ళ నమదు నఱ్కిరిశైకళ్ ఉఱుప్పా యిరుక్కుమత్తనై.

ఇప్పాట్టిన్ ముదలడియిల్ ఇన్ద్రియఙ్గళ్ ఐన్దైయుమ్, ఇరణ్డామడియిల్ పంచభూతఙ్గళైయుమ్ శొల్లియిరుప్పదన్ కరుత్తావదు - ఇన్ద్రియఙ్గళోడు కూడినదాయ్, పఞ్చభూతఙ్గళాల్ ఇయన్ఱదాన శరీరత్తై చ్చొన్నపడి. శరీరత్తై మోక్షసాధనమాక ఆరుమ్ శొల్లవిల్లైయే? ఎన్నిల్, "అవియాద ఞానముమ్" ఎన్బదనాల్ శొల్లప్పట్ట భక్తిరూపాపన్న జ్ఞానమానతు కరణకళేబరసాధ్యమాకైయాలే కరణకళేబరఙ్గళుక్కుమ్ పరమ్పరయా మోక్షసాధనత్వమ్ శొల్లక్కూడుమెన్ఱుణర్క.

అగ్నిహోత్రమ్ ముదలియ వేళ్వికళుమ్, వివేకమ్, దయై, సత్యమ్-ముదలియ సద్గుణఙ్గళాకిఱ నల్లఱముమ్ సాక్షా న్మోక్షసాధనమాక క్కొళ్ళప్పడుకిన్ఱనవో? ఎన్నిల్, అవైయుమ్ భక్తి ఉణ్డాకి వళర్వదఱ్కు క్కారణఙ్గళాక శాస్త్రఙ్గళిల్ శొల్లప్పడుకైయాలే అవఱ్ఱుక్కుమ్ పరమ్పరయా మోక్షసాధనత్వమే శొల్లక్కూడుమ్.

ఆకవే, ఇప్పాట్టిల్ "అవియాద ఞాన" మెన్ఱు శొల్లప్పట్ట భక్తి ఒన్ఱే మోక్షోపాయ మాక వళఙ్గక్కూడియదు. ఎమ్బెరుమానుక్కే నిరపేక్ష ఉపాయత్వమ్ కొళ్ళుకిఱ ఆళ్వార్ తిరువుళ్ళత్తాలే అన్ద భక్తి యుపాయత్వముమ్ కళిక్కప్పడుకిన్ఱదు. "ఎన్బరే!" ఎన్ఱ ఏకారమ్

ఇదనై క్కాట్టుమ్. ఇని, "ఎన్బరే" ఎన్గవిడత్తు ఏకారత్తై అశైయాక క్కొణ్డు, "భగవత్ప్రాప్తిక్కు భక్తియై ఉపాయమెన్బర్" ఎన్ఱు శొల్లివిడువతాక ఉరైప్పారుముణ్డు. ఉయల్వు – ఉపాయమ్.

దివ్యార్థ అను :– (శెవి వాయ్ కణ్) – "మనకు ఉపాయం, ఉపేయంకూడా భగవానుడే" అనే శాస్త్రార్థం చాలామందికి తెలిసినా, భక్తి మొదలైనవానినికూడా భగవానుని పొందడానికి ఉపాయంగా కొందఱు భ్రమిస్తారు. అయ్యో! ఈ విధంగా కొందఱు మహానుభావులుకూడ భ్రమిస్తున్నారే! అని ఆళ్వార్లు జాలిపడుతున్నారు ఈ పాశురంలో. ఆపత్తు ఎదురైనపుడు తానే వచ్చి కాపాడేవాడుకదా భగవానుడు – అని పలుకదలచి పాశురంలో **"ఏనమాయ్ నిన్ఱార్క్కు"** అని అన్నారు. **"మాశుడమ్బిల్ నీర్వారా మానమిలా ప్పన్ఱి"** యై అవతరించి, అరుదైన చేష్టలను చేసినది అంతా తన నిర్హేతుకకృపతో తప్ప, వేఱే ఉపాయాన్ని ఎదురు చూచి కాదుకదా! అని సూచించినట్లయింది.

భగవానుడు ఎల్లప్పుడు మనకు మంచిని చేయడానికే సమయంకోసం ఎదురుచూస్తూ ఉంటాడు. అతని ప్రయత్నాన్ని మనం అడ్డుపెట్టి, తొలగ ద్రోసేటపుడు "అయ్యో! నా కృషి ఫలించలేదే!" అని మనస్సులో నొచ్చుకుంటాడు. ఎపుడు మనం అడ్డుకోకుండా ఉండి, "అతడు చేసే పనిని చేసికోనీ!" అనే తటస్థంగా ఊరికే ఉంటామో, ఆ సమయాన్నే ఆధారంగా చేసికొని, "నా ఊరును చెప్పావు, నా పేరును చెప్పావు, నా భక్తులను రక్షించావు, వారి దాహాన్ని తీర్చావు, వారికి విశ్రమించడానికి నీడ ఇచ్చావు" అన్నట్లు కొన్నింటిని ఆరోపించి, తెలియకుండా, "మన ఒడిలో మామిడికాయను పెట్టినట్లు" బంగారువర్తకుడు బంగారాన్ని గీటురాయిపై గీచి, ఆ బంగారం రేణువులను మైనంతో ఎత్తి సేకరించి "కాసులో నాల్గవభాగం బంగారం అయింది" కాసు బంగారం అయింది," అని ఏర్చి కూర్చినట్లు, యాదృచ్ఛికం, ప్రాసంగికం, ఆనుషంగికం – అనే సుకృతవిశేషాలను తానే కల్పించుకుంటూ, తానే వాటిని ఒకటికి పదిగా చేసి, ప్రవర్తింపజేస్తూ (మంచిని) హితాన్ని అనుగ్రహిస్తాడు. ఇటువంటి భగవానుడే తనను ఆశ్రయించే దారి అనుగ్రహిస్తాడు. అతనిని మనం పొందాలి తప్ప, మనం ఒక ఉపాయానుష్ఠానం చేసి, అతనిని పొందుతా మనేది ఏ సమయంలోను మనకు వీలు కాదు.

అతనికి శేషమై ఉన్న మనం, సర్వశేషి అయిన అతని కృపను ఉపాయానుష్ఠానా లతో బలాత్కారంగా పొందుదామనేది మన స్వరూపానికి తగినది కాదు. అందువల్ల, ఆళ్వార్లు వేఱొక ఉపేయాన్ని తెలియని రీతిలోనే, వేఱొక ఉపాయాన్నికూడా తెలియకుండానే ఉంటారు. **"ఆఱెనక్కు నిన్ పాదమే శరణాక త్తన్దొழిన్దాయ్"** (నీ పాదాన్నే శరణంగా అంటే ఉపాయంగా–నాకు నీవు అనుగ్రహించావు) అని అంటారు. ఈ సిద్ధాంతానికి మాఱుగా "కర్మజ్ఞానాలతో నిర్మలమైన మనస్సును కలవానిచేత చేయబడేది, తైలధారవలె అవిచ్ఛిన్నమైన, ధ్యానపరంపరారూపం అయిన భక్తియే ఉపాయం" అని

వైదికులు పలుకుతున్నారే! ఇది ఏం అజ్ఞానమో! – అనే రీతిలో భగవానుని ఉపాయత్వాన్ని ద్రఢీకరిస్తున్నారు.

"మనం చేసే సత్కార్యాలు భగవానుని పొందడానికి ఉపాయం కాదు – అని చెప్పినట్లయితే, మనం ఏ ఒక్కటినీ చేయకుండానే ఉండవచ్చును కదా! శాస్త్రాలు సత్కర్మలను సాధనాలుగా చెబుతున్నవే!" అని కొందఱు అడుగుతారు. వారికి సమాధానంగా చెబుతున్నాము. "సముద్రంలో వలను విసరి చేపలు మొదలైనవానిని పట్టి జీవించే జాలరివాడొకడు ఒకనాడు గొప్ప విలువైన రత్నాన్ని చేపల వలతో సముద్రంలో పట్టుకున్నాడు, దాని విలువను అతడు తెలిసికోలేనివాడు కావడం వల్ల మా **"మదియమ్ తిళైక్కుమ్ కొడిమాళిక్కై శూழ్న్దెరువిల్ శెழுముత్తు వెణ్ణెక్కెనచ్చెన్ఱు మున్నిల్ వళైక్కై నుళైప్పావైయర్మాఱు"** అన్నట్లు ఆ రత్నాన్ని తీసికొనిపోయి, ఒక వ్యాపారి దగ్గఱ స్వల్ప మూల్యాన్ని చెప్పి, అమ్మివేశాడు. ఆ వ్యాపారి రత్నం విలువను బాగా తెలిసినవాడు కావడంచేత, వర్తకమే వృత్తిగా జీవించేవాడు కావడంచేత, ఆ రత్నాన్ని తీసికొనిపోయి ఒక మహారాజు దగ్గర దానికున్న వెలను చెప్పి, వేయి వరహాలకు అమ్మి వేశాడు. తర్వాత ఆ మహారాజు ఆ రత్నాన్ని తాను అమ్మివేయాలని అనుకోకుండా, దాన్ని ఒక పెద్ద హారంలో పొదిగించి, స్వయంభోగ్యంగా ధరించాడు. ఈ విధంగా ఉన్న మూల్యానికి ఈ నడవడికలో ఒక రత్నానికే మూడు స్వభావాలు ఉన్నవి. 1.అల్ప మూల్యానికి అమ్ముడుపోవడం, 2. సరి అయిన వెలకు అమ్మబడడం, 3. వెలకు అమ్మబడ కుండా స్వయం భోగ్యంగా గ్రహింపబడడం – అనే మూడు రీతులు ఒకే వస్తువుకు ఏర్పడినట్లే, **"అవియాత ఞానముమ్ వేళ్వియుమ్ నల్లఱముమ్"** అని ఈ పాశురంలో పల్కిన భక్తి– మొదలైన వానికిని. ఈ విధంగా మూడు స్వభావాలు తగును. జాలరివానివలె భక్తి – గొప్పతనాన్ని తెలియలేని నీచులు ఆ భక్తితో ఐశ్వర్యం, కైవల్యం మొదలైన అల్పఫలాలను పొందేవారు. రత్నాన్ని తక్కువవెలకు ఇవ్వకుండా తగిన వెలకు ఇచ్చిన వ్యాపారివంటి అధికారులు–భక్తిని మోక్షసాధనంగా అభిమానించి, అల్పఫలాలను గ్రహించకుండా, గొప్పదైన మోక్షఫలాన్ని పొందేవారు. రత్నాన్ని దేనికి సాధనంగా చేయకుండా స్వయం భోగ్యం గ్రహించే మహారాజు వంటి విలక్షణాధికారులు – భక్తిని దేనికి సాధనంగా కోఱకుండా స్వయంపురుషార్థంగా భావించి వర్తించేవారు. మహారాజ పదవిని కోరకుండా, వ్యాపారి స్థితిని ఆశించి, భక్తిని సాధనంగా గ్రహించేవారు అటువంటి వారేనని గ్రహించాలి.

తోటను పెంచి, మామిడిపండ్లను పైరు చేసేవారిలో కొందఱు ఆ పండ్లను అఱకొఱ వెలకు, అధిక వెలకును అమ్మేవారు ఉన్నారు. అమ్మకుండా స్వయంభోగ్యంగా భుజించేవారూ ఉన్నారు. ఒక మామిడిపండే ఒకరికి ఉపాయంగాను, వేఱొకరికి ఉపేయం

గాను అవుతున్నది. అమ్మి, ఉపాయంగా గ్రహించేవాడు – అధముడుగాను, దరిద్రుడుగాను, అమ్మకుండా ఉపేయంగా గ్రహించేవాడు – ఉత్తముడుగాను, గొప్ప ధనవంతుడుగాను పేరు పొందుతాడు. ఆవిధంగానే, భక్తికి ఉపాయస్వభావం, ఉపేయస్వభావం–రెండూ ఉన్నపుడు, ఉపేయస్వభావాన్ని గ్రహించి (అంటే – దాన్ని ఫలంగా గ్రహించి) ఉత్తమాధికారుల గోష్ఠిలో ప్రవేశించకుండా, ఉపాయత్వాకారాన్ని గ్రహించి తక్కువ వరుసలోనికి పోవాలని తలచేవారిని ఎవరు అడ్డుకోగలరు?

"వనత్తిడరై ఏరియామ్ వణ్ణ మియగ్ఱ్రు మిదువల్లాల్ మారియార్ పెయ్‌కిఱ్పార్ మగ్ఱ్రు" అనే ఇరణ్డామ్ తిరువన్దాదిలోని పాశురం గమనించతగినది. మెట్టప్రదేశాలను మనం పల్లంగా త్రవ్వివేయడం వర్షం కురవడానికి సాధనం కాకపోయినా, ఎపుడైనా వర్షం కురిస్తే ఆ నీరు నిలువడానికి ఉపయోగపడినట్లే, మనం చేసే సత్కర్మలు భగవత్ప్రాప్తికి సాధనాలు కాకపోయినా, ఎపుడైనా భగవానుని కృప మనపై ప్రవహించడం ప్రారంభిస్తే దాన్ని ధరించడానికి మనకు సత్కర్మలు సాధనంగా అవుతాయి, అంతే.

ఈ పాశురంలోని మొదటి పాదంలో అయిదు ఇంద్రియాలను రెండవ పాదంలో అయిదు భూతాలను పల్కడంలో అభిప్రాయం ఏమంటే, ఇంద్రియాలతో కూడినది, పంచభూతాలతో నిర్మింపబడ్డది అయిన శరీరాన్ని చెప్పడమే. శరీరాన్ని మోక్షసాధనంగా ఎవరు చెప్పలేదే! అంటే, **"అవియాత ఞానముమ్"** అనడంద్వారా చెప్పబడ్డ భక్తిరూపాపన్న జ్ఞానం కరణకళేబరసాధనం కావడంవల్ల, కరణకళేబరాలకుకూడా పరంపరయా మోక్షసాధనత్వం చెప్పడం తగును – అని గ్రహించాలి.

అగ్నిహోత్రం మొదలైన **"వేళ్వి"** (యాగాలు) కూడా వివేకం, దయ, సత్యం మొదలైన **"నల్లఱమ్"**–సాక్షాన్మోక్ష సాధనాలుగా గ్రహింపబడుతున్నాయా? అంటే, అవికూడా భక్తిని కల్గించి, వృద్ధిచేయడానికి కారణాలుగా శాస్త్రాలలో చెప్పబడడంవల్ల వానికి పరంపరయా మోక్షసాధనత్వమే చెప్పడం తగును.

అందువల్ల ఈ పాశురంలో **"అవియాత ఞానమ్"** అని చెప్పబడ్డ భక్తి ఒక్కటే మోక్షోపాయంగా చెప్పతగినది. భగవానునకు మాత్రమే నిరపేక్షోపాయత్వం గ్రహించే ఆళ్వార్ల అభిప్రాయంలో ఆ భక్తికి గల ఉపాయత్వం నిరసింపబడుతున్నది. **"ఎన్బరే!"** అన్నపుడు ఏకారం దీన్ని చూపుతుంది. ఇక, **"ఎన్బరే"** అన్నపుడు ఏకారాన్ని నిశ్చయాత్మకంగ గ్రహించి, "భగవత్ప్రాప్తికి భక్తియే ఉపాయమని అంటారు" అని చెప్పినట్లు వివరించేవారూ ఉన్నారు. **"ఇయల్వు"** – ఉపాయం.

(13) ఇయల్వాక వీన్ తుழாయానడిక్కే శెల్ల,
ముయల్వారియలమరర్ మున్నమ్, – ఇయల్వాక

నీదియా లోది నియమఙ్గళాల్ పరవ,
ఆదియాయ్ నిన్ఱారవర్

మున్నమ్ = అనాదికాలముగా, ఇయల్ అమరర్ = యెగ్యతను కల నిత్యసూరులు, ఈన్ తుழாయాన్ అడిక్కే శెల్ల = అందమైన తులసిని అలంకరించుకొనిన పురుషోత్తముని శ్రీపాదములలో చేరుటకు, ఇయల్వాక = తగినట్లు, ముయల్వార్ = ప్రయత్నించువారు, ఇయల్వాక = (మిగిలినవారికిని) తగినట్లు, నీదియాల్ ఓది = క్రమానుసారము తిరునామములను పల్కి, నియమఙ్గళాల్ పరవ = శాస్త్రనియములతో పొగడునట్లు, అవర్ = ఆ స్వామి, ఆది ఆయ్ నిన్ఱార్ = (చేతనుని విషయాకరించుటలో) మొదటివారై యున్నారు.

అవతారిక :– భగవానుని యథాతథముగా తెలిసికొని అనుభవించుటకు అధికారులు నిత్యసూరులు. **"వాయవనై యల్లదు వాழ్త్తాదు"** అను మీరును కావచ్చును. సామాన్యులగు సంసారులు మిక్కిలి గొప్పవాడగు అతనిని ఎట్లు ఆశ్రయించుట? అనినచో, వారును అతనిని ఆశ్రయించునట్లు తానే ముందుకు వచ్చును – అని ఇందు పల్కుచున్నారు. అనుభవించుటకు ఉపకరణములను ఇచ్చి, రుచిని కల్గించి, తానే ఉపాయమై, ఫలమును కూడ అతడు తానే ఇచ్చును – అనుచున్నారు.

వ్యాఖ్య:– (ఈన్తుழாయానడిక్కే శెల్ల) – చక్రవర్తులు పూమాలలను ధరించియుందురు కదా! ఉభయవిభూతికిని ఏకైకచక్రవర్తి తానే అనుటను తెలుపు భోగ్యమైన తులసిని తోమాలగా గల సర్వేశ్వరుని శ్రీపాదములను పొందుటకు– అని (దీని) భావము.

(ఇయల్వాక) – సహజముగానే జ్ఞానమును కల నిత్యసూరులు.

(మున్నమ్ ఇయల్వాక ముయల్వార్) – తామే ప్రయత్నించి అతని గొప్పతనమునకు తగినట్లు గొప్ప ప్రయత్నమును చేయుదురు. **"శూట్టు నన్మాలై తూయన వేన్ది... నన్నీర్ ఆట్టి అన్దూపమ్ తరా"** అనునట్లు పవిత్రములగు పూమాలికలను సమర్పించి, పరిశుద్ధజలమును సమర్పించి, అందమైన ధూపమును వేసి, సేవ చేయుదురు.

(ఇయల్వాక) – ఇదియే జీవనయాత్రగానుందురు – అనియును భావము.

(మున్నమ్ ఇయలమరర్) – అనాదికాలముగా సహజమైన జ్ఞానమును కల నిత్యసూరులు– అనియును భావము. సహజముగానే జ్ఞానమును కల నిత్యసూరులు అట్లుండుటలో లోపము లేదు. సంసారులు మిక్కిలి గొప్పవాడగు అతనిని పొందుట ఎట్లు? అనినచో, వాని విషయములో ఇతడే ముందుకు వచ్చును – అనుచున్నారు.

(ఇయల్వాక) – తమ శక్తికి తగినట్లు. **"మంత్రో హీనః స్వరతో వర్ణతో వా...యజమానం హినస్తి** (పాణినిశిక్షా) (స్వరముచే గాని, వర్ణముచే గాని, హీనమగు

మంత్రము వక్తను వధించును) అను రీతిలో స్వరము, వర్ణము మొదలగువానిలో లోపములేనట్లు అందముగా స్తుతించుటకు – అనియును అర్థము.

(నీదియాల్ ఓది) – శాస్త్రములలో చెప్పిన వ్రతనియమాది ప్రయత్నములు తప్పకుండునట్లు అధ్యయనము చేసి,

(నియమఙ్గళాల్ పరవ) అధ్యయనము చేసిన వేదముయొక్క అంతరార్థమును ఆచార్యుల సన్నిధిలో వినుట. దానిని మననముచేయుట, అర్చించుట, నమస్కరించుట, నామ సంకీర్తనము చేయుట, భగవద్భాగవతపాదసేవను చేయుట – మొదలగువానితో అతనిని ఎల్లప్పుడు ధ్యానించుట అనెడి నియమముతో భక్తిపరవశులై స్తుతించునట్లు. **(పరవ)** ఇచట స్తుతించుట అనునది. మనోవాక్కాయములు మూడింటితో ఆశ్రయించుటకు ఉపలక్షణము.

(పరవ ఆదియాయ్ నిన్షార్ అవర్) – నిత్యసూరులును గొప్ప ప్రయత్నమును చేసి, ఆశ్రయింపవలసిన మిక్కిలి గొప్పవాడు. సంసారులమగు మనబోటివారును ఆశ్రయించునట్లు ముందుకు వచ్చును. **"పూర్వో యో దేవేభ్యో జాతః"** (పు.సూ) – (ఎవడు దేవతల కొఱకు ముందుగా జనించెనో), **"మహాపురుష! పూర్వజ!"** (జితంతే1-1) (మహాపురుషా! ముందుగా పుట్టువాడా!) అనునట్లు, తానే ముందుకువచ్చి **"ఉయరళిప్పాన్ ఎన్నిన్ష యోనియుమాయ్ ప్పిఱన్దాయ్"** అనునట్లు చేతనరక్షణార్థము ఎన్ని జాతులలోనో అవతరించి, మానవులుకొఱకు పడరాని పాట్లు పడి, వారికి ప్రథమసుకృతములను కలుగజేసి, తన పట్ల రుచిని కల్గించి, అనుభవించుటకు ఉపకరణములను ఇచ్చి, ఉపాయమై నిలిచి, ఫలమును ఇచ్చును. అందుచే మనకు ఆశ్రయించుటలో లోపము లేదు – అని పల్కుచున్నారు.

పెరియ :– **పతిన్ మూన్ఱామ్బాట్టు – (ఇయల్వాక) "వా యవనై యల్లతు వాళ్త్తాతు" ఎన్నుమ్బడియా యిరున్దతు, ఉమ్మతు. అల్లాతార్క్కు అవనై యాశ్రయిరుక్కుమ్బోతు అవధానమ్ వేణుమ్. ఎఙ్గనే కూడుమ్బడి? ఎన్నిల్, ప్రకృత్యా ఆశ్రయిత్తిరుప్పర్కళ్ నిత్యసూరికళ్; అల్లాతారుమ్ ఆశ్రయిక్కుమ్బడి తానే ప్రథమభావియామ్ ఎన్గిఱార్.**

(ఇయల్వాక) సదృశమాక.

(ఈన్తుఱాయా నడిక్కే శెల్ల) ఆకముతలియాక త్తోళ్మాలై యిట్టిరుక్కిఱవతుక్కు ప్పోరుమ్బడియాక.

(ముయల్వారియలమరర్ మున్నమ్) ఇయర్గ్రియై యుడైయరాన నిత్యసూరికళ్ మున్నే మహాయత్నమ్ పణ్ణువర్కళ్. విషయప్రవణరాయ్ అవనై అతియాతవర్కళుమ్.

(ఇయల్వాక) సదృశమాక.

(నీతియాలోతి) ముఱైయాలే తిరునామఙ్గళై చ్చొల్లి.

(నియమఙ్గళాల్ పరవ) పరవుమ్బడిక్కీడాక. శాస్త్రఙ్గళిల్ శొల్లుకిఱ నియమఙ్గళాలే పరవశరాయ్ ప్పరవుమ్బడి క్కీడాక.

(అవర్ ఆతియాయ్ నిన్షార్) అవర్తామే ప్రథమ సుకృతమానార్.

అవ – ఉపకరణఙ్గళైయు జ్గొడుత్తు, రుచియైయుమ్ జనిప్పిత్తు, ఉపాయముమాయ్, తానే ఫలప్రదానమ్ పణ్ణు మెన్గిఱార్.

(ఇయలమరర్) ఇయర్గ్రియైయుడైయ అమరర్.

(మున్నమ్) మున్దుఱ మున్నమ్.

(ఇయల్వాక) ఇతువే యాత్రైయాక.

(ఈన్తుఱాయాన్) పరిపూర్ణన్.

(అడిక్కే శెల్ల) తిరువడికళుక్కే శేర.

(ముయల్వార్) యత్నమ్ పణ్ణువార్.

(ఇయల్వాక) సదృశమాక.

(నీతియా లోతి) శాస్త్రోక్తమానపడియే.

(నియమఙ్గళ్) శ్రవణాదికళ్.

(పరవ) ఆశ్రయిత్తు.

(ఆతియాయ్ నిన్షార్) అవర్కళుక్కు ఉపేయత్తుక్కు అడియానాప్పోలే, వేణ్డిన విడత్తుక్కు ఇవర్కళుక్కు ఉపాయత్తుక్కడియాయ్ నిన్షాలాశ్రయిక్కవొణ్ణాతో? అవనే ఇతుక్కుమ్ వేణ్డిన పిన్బు అవనైయే పగ్రిరవమైయాతో? ఎన్నుమామ్.

అరు :– పతిన్ మూన్ఱామ్బాట్టు. ఉమక్కు అవధానమ్ వేణ్డాతపడి ఇన్ద్రియఙ్గళ్తానే పగ్రిగ్రిఱు, అల్లాతార్క్కు అవధానమ్ కూడుమ్బడి ఎన్? ఎన్ను శఙ్కాభిప్రాయమ్. ప్రథమ భావి – ప్రథమసుహృత్తు. ఆక – సదృశమాక ఎన్గత్తాల్ ఎన్ను ఫలితమ్. ఇత్తై అరుళిచ్చెయ్ కిఱార్ (ముతలియాక త్తోళ్ మాలై యిత్యాది) (అడిక్కే శెల్ల) తిరువడిక్కు, శేర ఎన్గతు – తకుతియాక. తిరుమేనిక్కు ప్పాఙ్గాన అడిమైకళై పణ్ణి – ఎన్గపడి. అప్పోతు, సదృశమాక ఎన్గతు తఙ్గళ్ స్వరూపత్తుక్కు సదృశమాక. "నీతియాలోతి" ఎన్గైయాలే – ఓతుకిఱ సంసారికళ్ అధ్యాహార్యమ్.

మేల్ యోజనైక్కు అవతారికై యరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ఉపకరణఙ్గళైయు మిత్యాది) అవర్‌కళుక్కు – నిత్యసూరికళుక్కు. "నీతియా లోతి" ఎన్గిఱ ఉపాసనత్తుక్కు అవనై క్కొణ్డు సాధిక్కవేణ్డినాల్ అత్తై విట్టు అవన్దన్నైయే పఱ్ఱ అమైయాతో? ఎన్గిఱార్. (అవనే యితుక్కుమిత్యాది).

నమ్బిళ్ళై :– పదిన్ మూన్ఱామ్ పాట్టు:– "వా యవనైయల్లతు వాళ్త్తాదు" ఎన్నుమ్బడియా యిరున్దదు ఉమ్మదు. అల్లాదార్‌క్కు అవనై ఆశ్రయిక్కుమ్బోదు అపదానమ్ వేణుమ్. ఎఙ్గనే కూడుమో? ఎన్నిల్, ప్రకృత్యా ఆశ్రయిత్తిరుక్కిఱవర్‌కళ్ నిత్యసూరికళ్. అల్లాదారుమ్ యథాశక్తి ఆశ్రయిక్కుమ్బడిక్కీడాక త్తానే ప్రథమభావియామ్ – ఎన్గిఱదు.

(ఇయల్వాక ఇత్యాది) అవనుక్కు సదృశమాక పరిమాఱవల్లార్ నిత్యర్‌కళన్ఱో! ఎన్గిఱార్. ఇయల్వాక – సదృశమాక – ఎన్నుదల్. స్వభావమాక్కి ఇదువే యాత్రైయాక ఎన్నుదల్. కర్మమడియాక ఒరు శరీరపరిగ్రహమ్ పణ్ణి, చ్చిలనాళ్ వేఱే శిల విషయఙ్గళిలే ప్రవణనాయ్ ప్పిన్బొరు సుకృతమడియాక భగవద్విషయత్తిలే కైవైత్తవర్‌కళన్ఱిక్కే, ఇవ్విషయత్తిల్ పరిమాఱ్ఱమ్ సత్తాప్రయుక్తమ్ – ఎన్దపడి.

(ఈన్తుళాయాన్) ఐశ్వర్యసూచకమాయిరుక్కై. ఆక, ముదలియాక తోళ్‌మాలై ఇట్టిరుక్కిఱవనుక్కు .

(అడిక్కే శెల్ల) – తిరువడికళిలే కిట్ట. "భావజ్ఞేన" ఎన్నుమ్బడి అవన్ తిరువుళ్ళత్తిలే పడుమ్బడి.

(ముయల్వార్ ఇయల్ అమరర్ మున్నమ్) – మున్దుఱ మున్నమ్ అవన్ తిరువడి కళుక్కు ఈడాక ప్పరిమాఱువర్ ఇయఱ్ఱియై ఉడైయ నిత్యసూరికళ్. "అహం సర్వం కరిష్యామి" పణ్ణుకై. విషయప్రవణరాయ్, అవనై అఱియాదవర్‌కళుమ్.

(ఇయల్వాక) ఆకిల్, అవర్‌కళే ఆశ్రయిత్తు ప్పోమిత్తనైయో? ఎన్నిల్, నమక్కుమెల్లామ్ ఆశ్రయిత్తోమాకలామ్బడి అవన్ తానే పణ్ణిత్తరుమ్ – ఎన్గిఱార్.

(ఇయల్వాక) సదృశమాక, అళ్కితాక. శాస్త్రోక్తమాన పడియే తిరునామఙ్గళై చ్చొల్లి, వ్రతనియమాదికర్మఙ్గళోడే అధ్యయనత్తై ప్పణ్ణి.

(నియమఙ్గళాల్ పరవ) – శాస్త్రఙ్గళిల్చొల్లుకిఱ శ్రవణాదికళాలే పరవశరాయ్ ప్పోకుమ్బడిక్కీడాక.

(ఆదియాయ్ నిన్ఱార్ అవర్) – ముఱ్పాదనుమాయ్, రుచిజనకనుమాయ్, ఉపకరణఙ్గళైయుమ్ కొడుత్తు ప్రవృత్తనుమాయ్, ఫలప్రదనుమాయ్, ప్రాప్యనుమాయ్ నిన్దపిన్బు, నమక్కుమెల్లామ్ ఒరు కుఱై యిల్లై – ఎన్గిఱార్. "అహం హి సర్వయజ్ఞానాం

భోక్తా చ ప్రభు రేవ చ", "అహం సర్వస్య ప్రభవో మత్త స్సర్వం ప్రవర్తతే". సూరికళోడు, ఇవర్‌కళోడు వాశియిల్లైక్కు, కుదల్‌తుడక్కు

అప్పిళ్ళై :– అవ :– పతిన్‌మూన్ఱా మ్బాట్టు. అవనై నేర్‌కొడునేరే కిట్టి ప్పరిమాఱుకైక్కు అధికారికళ్ నిత్యసూరికళే. ఇప్పడి యిరుక్కచ్చెయ్‌తేయుమ్ సంసారికళాన నమ్బోల్వార్‌క్కుమ్ ఆశ్రయిక్కలామ్బడియాక త్తన్నై సులభనాక్కివైక్కు మెన్గిఱార్.

ఈన్ :– ఐశ్వర్య సూచకమాయ్, అళ్కియ, తుళాయాన్ – తిరుత్తుళాయై యుడైయనాన సర్వేశ్వరనుడైయ, అడిక్కే – తిరువడికళిలే, శెల్ల – కిట్ట, ఇయల్వాక – అతుక్కీడాన యోగ్యతై యుడైయరాన, అమరర్ – నిత్యసూరికళ్, ఇయల్వాక – అల్లాత నమ్బోల్వారుమ్ స్వరవర్ణాదికళుక్కు నళువుతల్ వారాతపడి అళ్కితాక క్కొణ్డు, నీతియాల్– శాస్త్రోక్తమాన వృత్తినియమాదిక్రమఙ్గళోడే, ఓతి – అధ్యయనత్తై ప్పణ్ణి. నియమఙ్గళాల్– అధీతమాన వేదత్తి నర్థత్తై ఆచార్యన్‌పక్కలిలే కేట్టు మననమ్ పణ్ణి, అర్చనప్రణామకీర్తనాది కళోడేకూడ అనవరతభావనై పణ్ణుకైయాకిఱ నియమఙ్గళాలే, పరవ – భక్తిపరవశమాయ్ ప్పరవుమ్బడి క్కీడాక, అవర్ – అప్పడిప్పట్ట పెరుమైయై యుడైయరానవవర్, అతియాయ్– "పూర్వజ" ఎన్గిఱపడియే రుచ్యుత్పాదకరాయ్ క్కొణ్డు ముఱ్పాదరాయ్ నిన్ఱార్. అకైయాలే, నమక్కెల్లామ్ ఆశ్రయిక్కైక్కు కుఱైయిల్లై ఎన్దు కరుత్తు. (ఇయలమరర్) ఇయల్ – ఇయఱ్ఱి, యోగ్యతైయైయుడైయ నిత్యసూరికళ్ ఎన్దపడి.

దివ్యార్థ :– (ఇయల్వాక) – ఎమ్బెరుమాన్ తిరువడికళిలే నిత్యకైంకర్యమ్ శెయ్‌వదఱ్కు త్తక్క యోగ్యత్తై యుడైయవర్‌కళ్ నిత్యసూరికళేయన్ఱో! సంసారికళాన నమక్కెల్లామ్ అప్పెరుమానై ప్పణిన్దు ఉయ్‌దఱ్కు ఉరియ విరకు ఉణ్డో! ఎన్దు ఒరు శఙ్కై ఉదిక్కక్కూడుమే! అదఱ్కు ఉత్తరమాక అవతరిత్త పాశురమ్, ఇదు. నిత్యసూరికళ్ తామ్ ఎమ్బెరుమాన్ తిరువడికళిలే ఆళ్న్దిరుప్పర్. ఇరుక్కట్టుమ్. సంసారికళుక్కు భగవత్సమాశ్రయణ యోగ్యతైయే కిడైయాదెన్దుకొళ్ళ ఇడ మిల్లై. సంసారికళుమ్ వేదఙ్గళై యోది అవఱ్ఱిన్ పొరుళ్‌కళై త్తెరిన్దుకొణ్డు, పడిప్పడియాక త్తిరున్ది ఎమ్బెరుమానై వన్దు కిట్టుమ్బడియాక అప్పెరుమాన్ తానే మూలసుకృతమాన అమైన్దిరానిన్ఱా ఎన్గిఱార్.

ఇప్పడి యరుళిచ్చెయ్‌వదన్ కరుత్తు యాదు ఎన్నిల్ – ఎమ్బెరుమాన్ అడైవదాకిఱ కారియమ్ చేతనరుడైయ నిలైయిలే కిడప్పదన్దు, "ఎదిర్ శూళ్ల్ పుక్కు ఎనైత్తోర్ పిఱప్పుమ్ ఎనక్కే అరుళ్‌కళ్ శెయ్య, విదిశూళ్న్దదాల్ ఎనక్కే లెమ్మాన్ తిరివిక్కిరమనైయే" – **(తిరువాయ్–2–7–6)** ఎన్గిఱపడియే నెడునాళే పిడిత్తు సంసారియై ప్పెఱువదఱ్కు అప్పెరుమాన్ తానే పలవకై యాన కృషికళై పణ్ణిక్కొణ్డిరుక్కిఱాన్ – ఎన్దవాఱు. "ఆదియాయ్ నిన్ఱారవర్" ఎన్దదన్ కరుత్తు ఇదువే. శ్రీవేదాన్తదేశికనుమ్ ఇదనైయే

తిరువుళ్ళమ్ పఱ్ఱిగ్రీ శ్రీరహస్యత్రయసారత్తిలే "నిదానం తత్రాపి స్వయ మఖిలనిర్మాణ నిపుణః" ఎన్ఱరుళిచ్చెయ్‌దార్ ఎన్ఱు కాణ్గ.

దివ్యార్థ :- అను :- (ఇయల్వాక) – భగవానుని శ్రీపాదాలలో నిత్యకైంకర్యాన్ని చేయడానికి తగిన యోగ్యతను కలవారు నిత్యసూరులే కదా! సంసారులమైన మనకంతా ఆ స్వామిని ఆశ్రయించి, తరించడానికి తగిన ఉపాయం ఉన్నదా? అనే ఒక సందేహం కలుగవచ్చును కదా! దానికి సమాధానంగా అవతరించిన పాశురం,ఇది. నిత్యసూరులు తాము భగవానుని శ్రీపాదాలలో నిమగ్నులై ఉంటారు. ఉండనివ్వండి. సంసారులకు భగవత్సమాశ్రయణ యోగ్యతయే లేదని చెప్పే అవకాశం లేదు. సంసారులుకూడా వేదాలను అభ్యసించి, వాటి అర్థాలను తెలిసికొని, క్రమక్రమంగా మాఱి భగవానుని చేరి ఆశ్రయించేటట్లు ఆ భగవానుడే మూలసుకృతంగా అమరియున్నాడని (ఆళ్వార్లు) అంటున్నారు.

ఈ విధంగా అనుగ్రహించడంలో ఉద్దేశ్యం ఏమంటే – భగవానుని పొందడం అనే కార్యం చేతనుల తలపై ఉండేది కాదు. **"ఎదిర్ శూழల్ పుక్కు ఎనక్కోర్ పిఱప్పుమ్ ఎనక్కే అరుళ్‌కళ్ శెయ్య, విదిశూழ్న్దదాల్ ఎనక్కేలెమ్మాన్ తిరివిక్కిరమనైయే"** అన్నట్లు చిరకాలంగా సంసారిని పొందడానికి ఆ భగవానుడే పలు విధాలైన కృషులను చేస్తున్నాడు– అని భావం. **"ఆదియాయ్ నిన్ఱారవర్"** అనేదాని భావం ఇదే. శ్రీవేదాంతదేశికులుకూడా దీన్ని దృష్టిలో ఉంచుకొని శ్రీరహస్యత్రయసారంలో **"నిదానం తత్రాపి స్వయ మఖిల నిర్మాణనిపుణః"** అని అనుగ్రహించారని తెలియాలి.

14) అవరవర్ తాన్దా మఱిన్దవాఱేత్తి,
ఇవరివరెమ్బెరుమా నెన్ఱు, – శువర్‌మిశై
చ్చార్త్తియుమ్ వైత్తుమ్ తొழువర్, ఉలకళన్ద
మూర్‌త్తియురువే ముదల్

అవర్ అవర్ = రజోగుణమును, తమోగుణమునుకల కొందఱు, తామ్ తామ్ అఱిన్ద వాఱు = తమ గుణములకు తగినట్లు తాము తెలిసినవిధముగా, ఇవర్ ఇవర్ ఎమ్బెరుమాన్ ఎన్ఱు ఏత్తి = "వీరు మనకు స్వాములు" అని (కొందఱు దేవతాంతరములను గూర్చి) పల్కి, స్తుతించి, శువర్ మిశై శార్త్తియుమ్ = గోడలపై చిత్తరువులు వ్రాసియు, వైత్తుమ్ = (విగ్రహముగా) ప్రతిష్ఠను చేసియు, తొழువర్ = నమస్కరింతురు, (కాని), ఉలకు అళన్ద = (కొలుచువారి శిరస్సులో, కొలువబడువారి శిరస్సులో శ్రీపాదమును ఉంచి) లోకములను అన్నిటిని కొలిచిన, మూర్‌త్తి ఉరువే = త్రివిక్రమమూర్తియొక్క శ్రీపాదములే, ముదల్ = ప్రధానములు.

అవతారిక :– ఇట్లు రుచి మొదలుకొని అన్నిటిని కల్గించి, తానే ముందుకు వచ్చియున్న సర్వేశ్వరుని వీడి, సంసారులు కనబడిన దేవతలందఱి కాళ్ళలో మొక్కి తిరుగుచున్నారే! అనినచో, జ్ఞానహీనులగువారు అట్లు చేసినను, వారిచే ఆశ్రయింపబడు దేవతలచేకూడ ఆశ్రయింపబడువాడితడే – అనుచున్నారు.

వ్యాఖ్య :– (అవరవర్) – లోకములలో కొందఱికి రజోగుణము అధికముగానుండును. కొందఱికి తమోగుణము అధికముగానుండును. అట్టివారు పరమసాత్త్విక దైవమును ఎట్లు ఆశ్రయింపగలరు? **"సాత్త్విక స్స తు విజ్ఞేయః"** (భారతమ్) అనునట్లు ఆగర్భ శ్రీమంతులగు సాత్త్వికులే నిజమైన పరమపురుషుని ఆశ్రయింపగలరు.

(అవరవర్) "లోకో భిన్నరుచిః" (రఘువంశమ్ –5) (లోకములోని జనులు వేఱ్వేరు రుచులను కలవారు) అను రీతిలో కొందఱికి తామసాహంకారములందును, తామస కృత్యములందు మాత్రమే రుచి కల్గియుండుటను, కొందఱికి రాజసాహంకారము లందు, రాజసకృత్యములందు మాత్రమే రుచి కల్గియుండుటను, ఎవరికో కొద్దిమందికి మాత్రమే సాత్త్విక కృత్యములలో అభినివేశమును కల్గియుండుటయును చూచుచున్నాము. దేవతల విషయములందును ఇట్లే కదా ఉండును! దానిని తెలియలేక కొందఱు మేధావులు ఏ దేవతను ఉపాసించినను ఒకటే – అనుచు పల్కుటయే విచిత్రము.

(తామ్ తామ్ అఱిన్ద వాఱు ఏత్తి)–మానవుల జ్ఞానమును గమనించినను, అదియు ఒకే రీతిలో నుండదు. (దీనికి కారణము రజస్తమోగుణములే) అందుచే, తమ తమ జ్ఞానములకు తగినట్లు పలు పలు క్షుద్రదేవతలను స్తుతించువారుగానే లోకములోని వారుందురు.

(తామ్ తామ్ అఱిన్ద వాఱు) సత్త్వగుణము అతిశయించియున్నచో, **"సత్త్వాత్ సంజాయతే జ్ఞానమ్"** (భ.గీ) (సత్త్వగుణమువలన యథార్థజ్ఞానము కల్గును) అనునట్లు శాస్త్రవిచారమును చేసి, జ్ఞానవైశద్యమును పొందుదురు. అది లేకపోవుటచే, "మనస్సే ప్రభువు, బుద్ధియే మంత్రి" అను తమ అల్పజ్ఞానమునకు తగినట్లు ఒక దేవతను పరతత్త్వముగా నిశ్చయించుకొని, ఆ దైవమును పొగడుదురు. **"పుదైప్పలతానతి దెయ్‌వమ్ పేణుదల్ తనదు పుల్లఱివు ఆణ్మై పొరున్ద క్కాట్టి"** (తిరువాశిరియ–6) అని పరమపరమపురుషుని దర్శించిన నమ్మాళ్వార్లు పల్కిరి.

(ఇవర్ ఇవర్ ఎమ్బెరుమాన్ ఎన్ఱు) – తమవలెనే రజోగుణమును, తమోగుణమును అధికముగాగల దేవతలను "మా స్వామి" అని అభిమానించి.

(ఇవరివర్) – సగరపుత్రులు కనబడినవారిని అందఱిని "మా గుఱ్ఱమును పట్టు కొంటివి" అని వారిని బంధించునట్లుగా, తోచినవారిని పట్టుకొనుట – అని ఇచటి శ్రీపెరియవాచ్చాన్ పిళ్ళై రస్యవ్యాఖ్య.

(ఇవరివర్) – ఒక నియమము లేదు, లెక్క లేదు. ఒకడు, బ్రహ్మ ఉషస్సుతో కలసినపుడు జన్మించిన రుద్రుని స్వామి అనెను. వేఱొకడు, ఆ రుద్రుని భార్యయగు పార్వతియే పరతత్త్వమనెను. మఱియొకడు, ఇతని చిన్నకుమారుడగు కుమారస్వామియే పరబ్రహ్మమనెను. ఇంకను వేఱొకడు, అతని పెద్దకుమారుడగు గణపతియే పరతత్త్వమనెను. ఇంకను ఇంకొకడు అతని కామావేశముచే వీర్యము క్రిందపడి పుట్టిన అయ్యన్‌ను పరతత్త్వమనెను. ఇంకను, పలువురు, పల్కు దేవతల సంఖ్యకు లెక్క లేనేలేదు. ఇది ఏమి అజ్ఞానము! ఎవడైనను ఒకడు తాను పల్కు దేవత తనవలెనే జన్మను కల్గినదియే అనుటను, ప్రకృతి సంబంధమును కల్గినదియే అనుటను ఆలోచించి చూచుటలేదే! దీనిని తెలివైన వాడొకడు చెప్పినచో, ద్వేషమని అతనిని దూఱుటలో, అతడు నమస్కరించు వేదప్రతిపాద్యుడగు శ్రియఃపతిని తక్కువజేసి మాటలాడుటలో వెనుకంజ వేయుట లేదు. **"అజాయమానో బహుధా విజాయతే"** (పు.సూ) అని వేదము, **"పిఱప్పిల్ పల్ పిఱవి ప్పెరుమాన్"** అని ఆళ్వార్లును, **"పిఱవా ప్పిఱప్పిల్ పిఱప్పిత్తోర్ ఇల్లైయే"** అని మధ్యస్థులగు సంఘకవులును శ్రియఃపతిని గూర్చి పల్కుటనుకూడ గమనించుట లేదు.

(శువర్‌మిశై చ్చార్‌త్తియుమ్ వైత్తుమ్ తొళ్లువర్) – ఆ దేవతలమీది అభిమానముతో గోడలపై బొమ్మలను వ్రాసి, గృహములు, ఆలయములు, పర్వతములు మొదలగు వానిచోట్ల విగ్రహములు నిలిపియు, కొలుచుచున్నారు.

(ఉలకళన్ద మూర్‌త్తి యురువే ముదల్) – వీరు పక్షపాతముతో కనబడిన దేవతలను కొలిచినను సత్యము మాఱదుకదా! ఆశ్రయించుచున్న వీరితో పాటు, వీరు ఆశ్రయింపగోరుచున్న ఆ దేవతలతో పాటు భేదము లేకుండునట్లు, అందరును తన కాలికి మొక్కినట్లు లోకమునంతటిని కొలిచిన సర్వేశ్వరుని దివ్యదేహమే జగత్కారణము.

(ఉలకళన్ద) – దీనిని నేను ఈనాడు కొత్తగా పల్కుట లేదు. పక్షపాతమును కలకొందఱు చేతనులు చెప్పలేదు. అపౌరుషేయమగు వేదము వేలాది సందర్భములలో చెప్పినది – అని భావము.

(ఉలకళన్ద మూర్‌త్తియురువే ముదల్) – **"ఏకః ప్రాసీసరత్ పాద మేకః ప్రాచిక్షిపన్ముదా, అపరోఽభ్యధర న్మూర్ధ్నా కోఽధిక స్తేషు గణ్యతామ్"** (ఒకడు (విష్ణువు) శ్రీపాదములను చాచెను, వేఱొకడు (బ్రహ్మ) సంతోషముతో దానిని స్పృశించెను. ఇంకొకడు (రుద్రుడు) ఆ నీటిని తలపై ధరించెను. వీరిలో ఎవరు గొప్పవాడు అనుటను మీరే మధ్యస్థులైయుండి లెక్కించి చూడుడు) అను రీతిలో ఆళ్వార్లు పల్కుచున్నారు.

పెరియ :– పతినాలామ్బాట్టు, ప్రకృత్యా ఆశ్రయిక్కుమవర్‌కళైయు ఞ్జొల్లి, ఆశ్రయిప్పిత్తుక్కొళ్ళుమవనైయుఞ్జొల్లిగ్ర్‌ఱు. ఇతు ఒన్ఱుమ్ పెఱాతారై చ్చొల్లుకిఱతు.

(అవరవర్) రజఃప్రచురరమ్, తమఃప్రచురరుమ్. (తాన్దా మఱిన్దవాఱేత్తి) గుణానుగుణమాక వెళిచ్చెఱిన్దపడి ఏత్తి.

(ఇవరివర్ ఎమ్బెరుమానెన్ఱు) రజస్తమస్సుక్కు విషయమానారై "ఎన్నుడైయ స్వామి" యెన్ఱు.

(శువరిత్యాది) సర్వేశ్వరన్బక్కల్ "ఎవ్వణ్ణమ్ శిన్దిత్తిమైయాతిరుప్పర్" ఎన్గిఱ శెయలిల్ భిత్తియిలే ఎళ్ళుతియుమ్, వైత్తుమ్ తొళ్లువర్.

(ఉలకిత్యాది) ఇవర్‌కళుడైయువుమ్, ఆశ్రయణీయజ్గళుడైయవుమ్ తలైయిలే అడియైవైత్తవనే ప్రధానమ్.

(మూర్‌త్తియురువే ముతల్) సర్వేశ్వరనుడైయ తిరుమేనియే ప్రధానమ్.

అవ – అవనై వేణ్డాతార్ పడుకిఱ పాడు పాఱీర్.

(అవరవర్) భిన్నరుచికళ్.

(తాన్దా మఱిన్దవాఱు) శాస్త్రత్తిన్ పిన్ శెల్లార్.

(ఇవరివర్) సగరపుత్రర్‌కళ్, కణ్డారై "ఎన్ కుతిరై పిడిత్తాయ్!" ఎన్ఱు పిడిక్కుమాప్పోలే తోగ్ర్‌గ్రినారై.

(ఉలకళన్ద) సమాశ్రయిప్పార్ తలైయిలుమ్, సమాశ్రయణీయర్ తలైయిలుమ్ ఒక్కత్తుకైత్త సర్వేశ్వరన్.

(ఉరువే ముతల్) వడివే ముతల్.

అరు :– పతినాలామ్బాట్టు. శెయలిల్ అనుకూలర్ శెయ్‌కిఱ న్యాయత్తిలే, తాజ్గళుమ్ రుచ్యనుగుణామాన బిమ్బజ్గళై ప్పణ్ణి త్తొళ్లువర్‌కళ్ ఎన్నపడి. మేలుక్కు అవతారికైయరుళిచ్చెయ్ కిఱార్ (అవనై వేణ్డాతారిత్యాది).

నమ్బిళ్ళై :– పదినాలామ్బాట్టు :– అవన్ ముఱ్పాడనుమాయ్, రుచికరనుమాయ్ ఇరుక్కచ్చెయ్‌దే, సంసారికళ్ పుఱమ్బే శిలరై ఆశ్రయణీయరాక క్కొణ్డుపోరానిన్ఱార్‌కళే! ఎన్నిల్, అవర్‌కళ్ అప్పడి చ్చెయ్‌దార్‌కళేయాకిలుమ్, అన్ద ఆశ్రయణీయర్‌తజ్గళుక్కుమ్ ఆశ్రయణీయన్ సర్వేశ్వరనే – ఎన్గిఱార్.

(అవర్ అవర్) – రజస్తమస్సుక్కళాలే అభిభూతరాయ్, భిన్నరుచికళాకైయాలే "అవరవర్" ఎన్ఱు అనాదరిత్తు చ్చొల్లుకిఱార్.

(తామ్ తామ్ అఱిన్ద వాఱు ఏత్తి) కర్మమడియాక వన్ద రుచియుమ్, అతుక్కీడాన జ్ఞానముమాయితే యిరుప్పతు. శాస్త్రత్తిన్ పిన్ శెల్లార్‌కళే! ఆకైయాలే తాన్దామ్ అఱిన్ద ప్రకారజ్గళాలే స్తోత్రమ్ పణ్ణి.

(ఇవర్ ఇవర్ ఎమ్బెరుమాన్ ఎన్ఱు) – అవరై అవరై వన్దారై ప్పిడిత్తు, "ఇవర్కళ్ నమక్కు స్వామికళ్" ఎన్ఱు. సగరర్కళ్, కణ్డారై, "నీ ఎన్ కుదిరైయై పిడిత్తాయ్, నీ ఎన్ కుతిరైయై పిడిత్తాయ్" ఎన్ఱు పిడిక్కుమాపోలే. నల్లవస్తుక్కళ్ ఎల్లామ్ కిడక్క, వెమ్బుమ్, ఉళ్ళియుమ్ ఉకప్పారైప్పోలే, తాజ్గళ్ ఉకన్ద గుణజ్గళై ఉడైయ దేవతైకళై ఉకప్పర్కళ్. "సత్త్వనిష్ఠా హి పురుషాః" ఇత్యాది. "హరి రేక స్సదా ధ్యేయః" ఎన్ఱు రుద్రన్తానే శొన్నాన్.

(శువర్మిశై చ్చార్త్తియుమ్ వైత్తుమ్ తొఴువర్) ఓరో భిత్తికళిలే లిఖిత్తు, ఓరో విడజ్గళిలే ప్రతిష్ఠిప్పిత్తుమ్ తొఴానిఱ్పర్కళ్. సర్వేశ్వరన్ ఆశ్రితానుగ్రహార్థమాక ఓరో పడికళై క్కొడువన్దాల్, అజ్గే శెయ్యక్కడవ శెయల్కళై.

(ఉలకళన్ద మూర్త్తియురువే ముతల్) జగత్తైయడైయ త్తన్ తిరువడికళిల్ కీఴ్ యిట్టుక్కొణ్డ సర్వేశ్వరనుడైయ తిరుమేనియే ప్రధానమ్. సమాశ్రయిప్పార్తలైయిలుమ్, సమాశ్రయణీయర్తలైయిలుమ్ ఒక్క త్తుకైత్తవన్.

అప్పిళ్ళై :- అవ :- పతినాలామ్పాట్టు. ఇప్పడి రుచ్యుత్పాదకనాయ్, ముఖ్యాదనాయ్ క్కొణ్డు నిత్యమవనై విట్టు సంసారికళ్ క్షుద్రదేవతాసమాశ్రయణమ్ పణ్ణానిన్ఱార్కళే? ఎన్నిల్, అవర్కళ్ అప్పడి చ్చెయ్తార్కళేయాకిలుమ్ అన్ద అశ్రయణీయరాన దేవర్కళుక్కు మాశ్రయణీయ నవనే – ఎన్గిఱార్.

అవర్వర్ – రజస్తమఃప్రచురరాయ్ భిన్నరుచికళాల్ అవ్వవధికారికళ్, తాన్దామ్– శాస్త్రముఖత్తాలన్ఱిక్కే గుణానుగుణమాక త్తాన్దామ్, అతిన్ద, అఱు – ప్రకారజ్గళాలే, ఏత్తి– వాయ్విట్టు ప్పుకఴ్న్దు, ఇవరివర్ – తాజ్గళుకన్ద గుణజ్గళైయుడైయ అయ్యన్, దుర్గై తుడక్కమాక రుద్రన్ ముడివాకవుణ్డాన ఇవర్కళివర్కళే, ఎమ్ – నమక్కు, పెరుమాన్– అశ్రయణీయరాన స్వామికళ్, ఎన్ఱు – ఎన్ఱు ఆదరిత్తుక్కొణ్డు, శువర్మిశై – ఓరో భిత్తికళిలే, శార్త్తియుమ్ – చిత్రరూపేణ ఎఴుతియుమ్, వైత్తుమ్ – గృహస్తుడక్కమాన ఓరో విడజ్గళిలే ప్రతిమారూపేణ ప్రతిష్ఠిత్తువైత్తుమ్, తొఴువర్ – అశ్రయియానిఱ్పర్కళ్. ఉలకు – అవర్కళ్ అప్పడిశెయ్తాలుమ్ అశ్రయిక్కిఱవర్కళోడు, అశ్రయణీయరాక ఇవర్కళ్ విరుమ్బుకిఱ అద్దేవతైకళోడు వాశియఱ ఎల్లారుమ్ తన్ కాత్కీఴే తుకైయుణ్ణుమ్బడి జగత్తై, అళన్దు – అళన్దు కొణ్డ, మూర్తి – సర్వేశ్వరనుడైయ, ఉరువే – తిరుమేనియే, ముతల్ – ప్రధానమ్.

దివ్యార్థ :- (అవరవర్ తాన్దామ్) కీఴ్ ప్పాట్టిల్ "ఆదియాయ్ నిన్ఱారవర్" ఎన్ఱతై వివరిత్తు ప్పేశుకిఱదు, ఇప్పాట్టు. ఉలకత్తిలుళ్ళ జనజ్గళ్ ఒవ్వొరు దెయ్వజ్గళై ప్పరదేవతైయాక క్కొణ్డు, తామ్తామ్ కఱ్ఱ శొఱ్కకళై క్కొణ్డు అద్దెయ్వజ్గళై త్తుదిత్తు, విగ్రహారాధనమ్ విశేష మెన్ఱఱిన్దు, శువర్కళిలే శిత్తిరరూపమాక అద్దెయ్వజ్గళై ఎఴుదియుమ్, లోహమయ బిమ్బమ్బళాక ఆలయజ్గళిలే ప్రతిష్టై శెయ్దుమ్ తొఴానిన్ఱార్కళాకిలుమ్, అమ్మన్, పిడారి

ముదత్కొణ్డు శివన్ ముడివాకవుళ్ళ దెయ్వజ్గళుక్కెల్లామ్ శ్రీమన్నారాయణమూర్త్తియే పిరదాన దేవతైయామ్–ఎన్ఱారాయిఱ్ఱు. కీఴ్ప్పట్ట దెయ్వజ్గళెల్లామ్ ఎమ్బెరుమానై ఆశ్రయిత్తే సత్తై పెఱవేణ్డుమ్బడి అవనే ముఴుముదఱ్కడవుళ్ – ఎన్ఱపడి.

"అవరవర్" ఎన్ఱ శుట్టు అవర్కళిన్ కుణక్కుఱైవై క్కాట్టుమ్. సత్త్వగుణపూర్త్తి యిల్లాద జనజ్గళెల్లామ్ – ఎన్ఱపడి. తాన్దామ్ అఱిన్దవాఱావదు – శాస్త్రజ్గళైయుమ్, శిష్టాచారజ్గళైయుమ్ కొణ్డు అఱియకిల్లామల్, తజ్గళుడైయ రాజసతామసబుద్ధికళుక్కు ఏఱ్ఱియవాఱు.

ఇప్పాట్టిల్ శ్రీమన్నారాయణన్ "ఉలకళన్ద మూర్త్తి" ఎన్ఱ తిరునామత్తాల్ కుఱిప్పిట్టదు కరుత్తోడుకూడియదామ్. పురుషోత్తమనాన ఎమ్బెరుమానై విట్టు క్షుద్రదెయ్వజ్గళై ప్పణికిన్ఱ సంసారికళోడు, అద్దెయ్వజ్గళోడు వాశియన్ఱియే ఎల్లారుమ్ తన్నుడైయ తిరువడియిన్ కీఴ్ తుకై యుణ్ణుమాఱు ఉలకజ్గళై వ్యాపిత్తవన్ ఎన్ఱు శొల్లుమాఱ్ఱాల్ అవనే ముఴుముదఱ్కడవుళ్ ఎన్ఱు మూదలిత్తారాయిఱ్ఱు. మూర్త్తి – స్వామి.

దివ్యార్థ :- అను :- (అవరవర్ తాన్దామ్) గతపాశురంలోని **"ఆతియాయ్ నిన్ఱారవర్"** అనే ప్రయోగాన్ని వివరిస్తున్నది ఈ పాశురం. లోకంలోని జనం ఒక్కొక్క దైవాన్ని పరదేవతగా గ్రహించి, తాము తాము నేర్చిన మాటలతో ఆ దైవాలను స్తుతించి, విగ్రహారాధనం విశేషమని తెలిసి, గోడలపై చిత్తరువుల రూపంలో ఆ దైవాలను చిత్రించి, లోహమయ బింబాలుగా ఆలయాలలో ప్రతిష్ఠచేసి, నమస్కరిస్తున్నారు. అయినా, అమ్మన్, పిడారి మొదలుకొని శివునివరకు గల దైవాలకు అన్నిటికీ శ్రీమన్నారాయణమూర్తియే ప్రధానదేవత – అని అన్నట్లయింది. అధములైన దైవాలన్నీ ఆ స్వామిని ఆశ్రయించే సత్తను పొందవలసినట్లు అతడే మొట్టమొదటి దైవం–అని భావం.

"అవరవర్" – అనే ద్విరుక్తి వారి వారి గుణహైన్యాన్ని తెలుపుతుంది. సత్త్వగుణ పూర్తి లేని జనులంతా – అని అర్థం. **"తాన్దా మఱిన్ద వాఱు"** – అంటే శాస్త్రాలతో, శిష్టాచారాలతో తెలిసికోలేక, తమ రాజసతామసబుద్ధులకు తగినట్లు – అని అర్థం.

ఈ పాశురంలో శ్రీమన్నారాయణుని **"ఉలకళన్ద మూర్త్తి"** అనే తిరునామంతో నిర్దేశించడం సాభిప్రాయకం. పురుషోత్తముడైన భగవానుని విడచి, క్షుద్రదైవాలను సేవిస్తున్న సంసారులతోపాటు, ఆ దైవాలతోపాటు తేడా లేకుండా అందఱు తన శ్రీపాదాల క్రింద శరణు పొందేటట్లు, లోకాలను వ్యాపించినవాడనే చెప్పే వాగ్బలంతో ఇతడే పరదైవమని స్థిరీకరించారు. **"మూర్త్తి"** – స్వామి.

(15) ముదలావార్ మూవరే (ర్), అమ్మూవరుళ్ళుమ్
ముదలావాన్ మూరినీర్ వణ్ణన్, – ముదలాయ

నల్లా నరుళల్లాల్ నామనీర్ వైయకత్తు,
పల్లా రరుళుమ్ పఝుదు

మూవరే = బ్రహ్మ, విష్ణు, శివులు – అను ముగ్గురే, ముదలావార్ = ముఖ్యమైనవారు, అమ్మూవరుళ్ళుమ్ = ఆ మూడు మూర్తులలోను; మూరి నీర్ వణ్ణన్ = విస్తరించిన సముద్రమువంటి వర్ణమును, స్వభావము కల భగవానుడే, ముదలావాన్= కారణభూతుడు, ముదల్ ఆయ = సర్వకారణభూతుడైనవాడు, నల్లాన్ = ఉపకారకుడను అగు అతనియొక్క అరుళ్ అల్లాల్ = కృపను తప్ప, నామ నీర్ వైయకత్తు = ప్రసిద్ధమైన సముద్రము చుట్టియున్న భూలోకములో, పల్లార్ = మిగిలిన పలువురియొక్క , అరుళుమ్ = కృపకూడ, పఝుదు= వ్యర్థమైనది.

అవతారిక :– మీరు లోకములను కొలిచిన త్రివిక్రమమూర్తియే కారణభూతుడు – అని అనుచున్నారు. కొందఱు కాళి, కరుప్పన్ మొదలగు అన్యదైవములను కారణములుగా చెప్పుచున్నారు. కొందఱు త్రిమూర్తులలో బ్రహ్మ, రుద్రుడు అను మిగిలిన ఇద్దఱిని కారణభూతులుగా చెప్పుచున్నారు. ఆ దైవములు తమకు ఫలమును ఇచ్చుటయును నిదర్శనముగా చూపుచున్నారు. మఱి కొందఱు ఈ ముగ్గురి కంటెను వేఱయిన తత్త్వమే పరదైవమనుచున్నారు. ఆ పరతత్త్వ మేది? అని ప్రశ్నించినచో, కొందఱు పరమశివుడను చున్నారు; కొందఱు పరాశక్తి అనుచున్నారు; కొందఱు మహాగణపతి అనుచున్నారు; ఇంకను కొందఱు సుబ్రహ్మణ్యస్వామియే అనుచున్నారు. "ఊరు రెండయినచో ఆటగానికి సులభము" అనునట్లు వీరిలో ఏర్పడిన ఈ తగవును ఉపయోగించుకొని వేఱు కొందఱు మేధావులు ఇవి అన్నియును, నీవును, నేనుకూడా పరతత్త్వమే."–అని చెప్పుచున్నారు. ఇట్లున్నపుడు, "లోకములను కొలిచిన స్వామియే మూలకారణము" అని మీరు వివరించుట ఎట్లు?" అనినచో, "ఇవి అన్నియును వేదవిరుద్ధభాషణములు, నేను పలుకబోవునదియే వేదశాస్త్రానుకూలము – " అని ఆళ్వార్లు పల్కుచున్నారు.

వ్యాఖ్య :– (ముదలావార్ మూవరే) – వేదశాస్త్రములను పురస్కరించుకొని చూచినచో, సృష్టిని చేయువాడుగా చెప్పబడు బ్రహ్మయును, రక్షణను చేయువాడుగా తెలియబడు విష్ణువును, సంహారమును చేయువాడుగా తెలియబడు రుద్రుడును మాత్రమే ముఖ్యులు– అని సులభముగా తెలియవచ్చును. నీవు, నేను పరతత్త్వమైనచో, ఈ లోకములో మనము దుఃఖములను అనుభవించుట ఉండకూడదు. దానికి కారణమగు శరీర సంబంధమును మనకు ఉండకూడదు. అందుచే నీవును, నేనును పరత్త్వములగుటకు అవకాశము లేదు. కాళి, కుమారస్వామి, గణపతి, అయ్యప్ప వేదములలో ఎచటను పరతత్త్వముగా చెప్పబడలేదు. పరబ్రహ్మకార్యమైన సృష్టిస్థితిసంహారములనెడి త్రివిధ

కృత్యములందు వీరికి ఏ విధమైన సంబంధమును ఉన్నట్లు లోకములో గాని, వేదములో గాని చెప్పబడలేదు. అందుచే సృష్టి–స్థితి–సంహారములను చేయునట్టి బ్రహ్మవిష్ణురుద్రులే దేవతలలో ముఖ్యమైనవారు. **"ముదలావార్ మూవరే"** అను ఈ మాటకు ఆక్షేపముగా నాల్గవ పక్షమువారు పలుకు వాదమే మనగా – లోకములో బ్రహ్మ విష్ణువుయొక్క నాభీకమలమునుండి పుట్టినట్లు ప్రసిద్ధి కలదు. రుద్రుడును బ్రహ్మకు పుట్టినవాడని పలు వేదవాక్యములు తెలుపుచున్నది. **"బ్రహ్మావిష్ణురుద్రేంద్రాః తే సర్వే సంప్రసూయంతే"** (అధర్వశిఖా) అని కొన్ని వేదవాక్యములు వీరితోకూడ విష్ణువునకును ఉత్పత్తి తెలుపు చున్నవి. అందుచే ఈ మూడింటికంటె గొప్పది అయినది ఏదియో, అది ఒక్కటే పరతత్త్వము కావలయును – అని చతుర్థ బ్రహ్మావాదులు వాదింతురు.

ఆయినచో, ఆ ఒక్కటి ఏది? అని అడిగినచో, శివునిపట్ల పక్షపాతమును కలవారు, "ఆ పరతత్త్వము పరమశివుడే" అని అందురు. శక్తిపట్ల పక్షపాతమును కలవారు పరాశక్తియే పరతత్త్వమందురు. ఇట్లు పలువురు పలు రీతులలో పల్కుదురు. కాని, ఇవి అన్నియు వేదవిరుద్ధములు. పరతత్త్వమే శివశబ్దముచే చెప్పబడుటనుబట్టి, కర్మపరవశుడగు రుద్రునికంటె గొప్పవాడైన ఒక శివుని కల్పింప ప్రయత్నించినచో, పరతత్త్వమును ఇంద్రశబ్దముచే, ఆకాశశబ్దముచే, వాయుశబ్దముచే చెప్పబడుటనుబట్టి పరమేంద్రుడు, పరమాకాశము, పరమవాయువు – అను తత్త్వములను కల్పించి, అవియే పరతత్త్వమని చెప్పవలసియుండును. వేదవాక్యములన్నియు పరస్పరవిరుద్ధములై పర్యవసించును. త్రిమూర్తులకంటె గొప్పదైన దొక దేవత త్రివిధకార్యములను చేయు చున్నదని వేదములో ఎచటను చెప్పబడలేదు. "దేవతలలో విష్ణువే మిక్కిలి గొప్పవాడు, అగ్నియే అధముడు" అని ఒక వేదవాక్యము ఘోషించుచున్నది. "నారాయణుడే పరబ్రహ్మము, నారాయణునివలన బ్రహ్మ, రుద్రుడు మొదలగు అందఱు ఉత్పన్న మయ్యిరి", **"అంతర్బహి శ్చ తత్సర్వం వ్యాప్య నారాయణః స్థితః"** (పు.సూ) అనుచు పలు వేదవాక్యములు ఉద్ఘోషించుచున్నవి. దీనినిబట్టి విష్ణువునకు పైన ఎవరు లేరని, విష్ణువుయొక్క జన్మ అతని ఇచ్ఛామూలకము తప్ప కర్మసంబంధముచే కాదనియు ఏర్పడుచున్నది. అందుచే తురీయబ్రహ్మవాదము వేదవిరుద్ధము.

మఱియు, లోకములో కర్మపరవశుడగు రుద్రుడు వేఱు; పరమశివుడు వేఱు–అను సంప్రదాయము లేదు. రుద్రపత్నియగు పార్వతి వేఱు, పరాశక్తి వేఱు సంప్రదాయము లేదు. త్రినేత్రుడై శూలధారియై త్రిపుర సంహారాది కార్యములు చేసినవాడగు రుద్రుని మాత్రమే శైవులు కొలుతురు. రుద్రునకు వేదములలో అవరత్వము చెప్పబడినదని విననినే, "అతడు వేఱు, మా శివుడు వేఱు" అను వాదమును తమ మనఃసాక్షివిరుద్ధముగా చేయుదురు. అట్లే, పరాశక్తి భక్తులును వాదింతురు. అందుచే, తురీయ, పంచమాది

బ్రహ్మవాదము లోకవిరుద్ధము. కావున, త్రిమూర్తులే లోకములోని మిగిలిన అందఱికంటె ముఖ్యమైనవారని సిద్ధించుచున్నది. **"మూవరే"** అను ఏవకారముచే కనబడిన దైవములను అందఱిని పరతత్త్వమని చెప్పువారిని, తురీయపంచమాది బ్రహ్మవాదులను ఆళ్వార్లు నిరసించినవారయ్యిరి! **"మూవర్"** అను పాఠములో ఈ ఏవకారము అర్థాత్ సిద్ధము. ఇక, ఆళ్వార్లు ఈ త్రిమూర్తులును ఒకరే అని, త్రిమూర్తులును సమానులే అనియు చెప్పు త్రిమూర్త్యైక్య, త్రిమూర్తిసామ్యవాదములను నిరసించి, భగవత్పరత్వమును స్థాపించుచున్నారు.

(అమ్మూవరుళ్ళుమ్ ముదలావాన్ మూరినీర్ వణ్ణన్) – ఈ ముగ్గురును ఒకరే అనుట, సమానులనుటయు తగదు. ఎందులకనగా, వేదములో **"నారాయణా ద్బ్రహ్మా జాయతే, నారాయణాద్రుద్రో జాయతే"** (నారాయణోపనిషత్) (నారాయణునివలన బ్రహ్మ పుట్టుచున్నాడు. నారాయణునివలన రుద్రుడు పుట్టుచున్నాడు) అని నారాయణుని వలన మిగిలిన ఇద్దఱి జన్మ అని చెప్పబడినది. **"సోఽరోదీత్"** (శతపథమ్) (రుద్రుడు రోదించెను), **"సోఽబ్రవీత్ అనపహతపాప్మా వాహమ్"** (శతపథమ్) (నేను పాపము తీరినవాడనై యున్నాను – అని రుద్రుడు పల్కెను), **"వరం వృణే అహ మేవ పశూనా మధిపతి రసానీతి"** (యజుర్వేదము) (నేను పశుపతిని కావలయునను వరమును వేడుచున్నాను అని రుద్రుడనెను) **"సోఽబిభేత్"** (సుబాల) (మృత్యువును చూచి బ్రహ్మ భయపడెను), **"ఉషసి రేతోఽసించత్"** (శతపథమ్) (బ్రహ్మ ఉషస్సు అను తన దేవియందు వీర్యమును విడచెను), అనియు బ్రహ్మరుద్రులకు పాపభయసంబంధమును, ప్రాకృత శరీరసంబంధమును, అపూర్ణత్వమును వేదములలో తెలుపబడుటచేతను, నారాయణు డనెడి విష్ణువే వీరిని సృజించినవాడుగా, నియమించువాడుగా, ఏవిధమైన తక్కువదనము లేనివాడుగా చెప్పుటచేతను, ఈ ముగ్గురు సమానులే అను వాదముగాని, ఒకరే అనుటగాని పొసగదు.

"స బ్రహ్మా స శివః" (తై.నా–11) (అతడే శివుడు, అతడే బ్రహ్మ, అతడే శివుడు) **"బ్రహ్మా నారాయణః శివ శ్చ నారాయణః"** (బ్రహ్మయు నారాయణుడే, శివుడును నారాయణుడే) అనుచు వేదములు పల్కుటచే, ఈ ముగ్గురును ఒకరే అని తోచుచున్నది కదా! అనినచో, వీరిని మాత్రమే వేదములు నారాయణునితో ఒకటిగా చెప్పలేదు. **"సేంద్రః"** (తై.నా–11) (ఇంద్రుడును అతడే), **"శక్ర శ్చ నారాయణః"** (ఇంద్రుడును నారాయణుడే) అని త్రిమూర్తులలో తక్కువవాడు, **"అహల్యాయై జారః"** అని వేదములోను, శ్రీరామా యణాదులలోను పరదారాగమనమును చేసినవాడుగా సుప్రసిద్ధుడును అగు ఇంద్రుని నారాయణుడనియే పఠించినది.

"చక్షు శ్చ ద్రష్టవ్యం చ నారాయణః" (సుబాల) (కన్నులు, చూడబడు వస్తువులును నారాయణుడే), **"దిశ శ్చ నారాయణః విదిశ శ్చ నారాయణః....సర్వం నారాయణః"** (నారాయణోపనిషత్) (దిశలు, విదిశలును నారాయణుడే, అంతయు నారాయణుడే), **"పురుష ఏవేదమ్ సర్వమ్"** (పు.సూ.) (ఇది అంతయు పురుషుడే), **"విశ్వ మేవేదం పురుషః"** (తై. నా) (ఈ లోకమంతయు పరమపురుషుడే), **"సర్వం ఖల్విదం బ్రహ్మ"** (ఛాందో–3–14–1) (ఇది అంతయు పరబ్రహ్మమేకదా) అనుచు దుఃఖములలో అలమటించు అందరు చేతనులను, జ్ఞానశూన్యములగు అచేతనములనుకూడ నారాయణుడే అనియే వేదములు పఠించినవి. ఇట్లు అన్నిటిని ఒకటి అని పఠించుటకు కారణమును **"ఏష సర్వభూతాంతరాత్మా అపహతపాప్మా దివ్యో దేవ ఏకో నారాయణః"** (అన్ని భూతములలో అంతర్యామియైయుండు, అప్రాకృతుడగు దేవుడు నారాయణు డొక్కడే), **"అంతర్బహి శ్చ నారాయణః స్థితః"** (తై.నా– 11) (అన్ని పదార్థములయందు లోపల, బయట వ్యాపించి వెలుగువాడు నారాయణుడు) **"విశ్వాత్మానం పరాయణమ్"** (తై.నా–11) (సర్వాత్మయైయున్నవాడు నారాయణుడు) **"స భూమిం విశ్వతో వృత్వా"** (పు.సూ) (పరమపురుషుడు భూమి అంతట వ్యాపించెను), **"తజ్జలాన్"** (ఛాందో – 3–14–1) (పరబ్రహ్మయందే అన్నియు పుట్టి, జీవించి, నశించుటచే అంతయు పరబ్రహ్మమే) అని దాని సమీపములోనే ఆయా వేదవాక్యములు పల్కుచు వచ్చినవి.

"అన్య శ్చ రాజన్ స పరః తథాన్యః పంచవింశకః, తత్ సత్వాదనుపశ్యంతి హ్యేకేవేతి సాధవః" (భారతమ్) (ఓ రాజా! పరమాత్మ జీవునియందు అంతర్యామియై యుండుటచే ఇద్దఱిని ఒక్కరుగానే సత్పురుషులు చూచున్నారు) **"సర్వం సమాప్నోషి తతోఽసి సర్వః"** (భ.గీ– 11–40) (నీవు అన్నిటిని వ్యాపించియుండుటచే అన్నియును అగుచున్నావు), **"సర్వగత్వా దనంతస్య స ఏవాహ మవస్థితః"** (వి.పు–1–19–85) (అనంతుడంతట వ్యాపించియుండుటచే నేను కూడా అతడినై ఉన్నాను) అని ఈ అర్థము ఉపబృంహణములయందును వివరింపబడినది. అందుచే, త్రిమూర్తులును ఒకరే అనునది వేదశాస్త్రవిరుద్ధమే అగును.

"సృష్టిస్థితి సంహారములను చేయు ఈ ముగ్గురు సమానులు. ముగ్గురను చేర్చి, పరతత్త్వమని చెప్పవచ్చునే! అనినచో, **"యతో వా ఇమాని భూతాని"** అను మొదలగు వేదవాక్యములలో మూడు వ్యాపారములను చేయువాడు ఒకడే – అని చెప్పబడుటయును, **"ఏక మేవాద్వితీయమ్" (ఛాందో – 6–2–1), "ఏక ఏవ నారాయణః"** (సుబాల), **"ఏక ఏవాగ్ర ఆసీత్"** (ఐతరేయమ్ –1–1–1),**"ఈశతే దేవ ఏకః"** (శ్వేత–1–10), **"ఏకః స్వతంత్రో జగతో బభూవ", "ఏకః శాస్తా న ద్వితీయోఽస్తి శాస్తా"** (భార ఆశ్వ–27–1) **"ఏక ఏవ జనార్దనః"** (వి.పు) మొదలగు వందలాది శ్రుతిస్మృతి వాక్యములలో జగత్కారణవస్తువు ఒకటేనని తెలుపబడుట, **"నారాయణః పరం బ్రహ్మ",**

"నారాయణాత్ బ్రహ్మా జాయతే, నారాయణా ద్రుద్రో జాయతే" అను మొదలగు వాక్యములలో నారాయణుడే పరమాత్మ అని, మిగిలిన ఇద్దఱిని అతడు సృష్టించువాడని పల్కియుండుటయును పొసగదు.

అందువలన, నారాయణుడు ఒక్కడే సాక్షాత్తుగాను, బ్రహ్మరుద్రులకు అంతర్యామియై యుండి సృష్టి సంహారములను చేయుచున్నాడని, విష్ణువై అవతరించి రక్షణమును చేయుచున్నాడనియు ఒప్పుకొని తీరవలెను; వేఱొక గతి లేదు. అందుచే త్రిమూర్తులు ఒకటియే అనియు, సమానులనియును పల్కు వాదములు వేదశాస్త్ర విరుద్ధములే యగును. వేదశాస్త్రములను మధ్యస్థులై నిలచి నిష్పక్షపాతముగా పరిశీలించువారికి నారాయణు డొకడే పరత్త్వమనునది స్పష్టముగా ప్రకాశించును – అని భావము.

(అమ్మూవరుళ్ళుమ్ ముదలావాన్ మూరినీర్ వణ్ణన్) – సృష్టిస్థితిసంహారములను చేయుటచే లోకములోనున్న మిగిలినవారియందును ముఖ్యులగు ఆ ముగ్గురిలోను కారణభూతుడైయున్నవాడు అలలు వీచు సముద్రమువంటి వర్ణమును, స్వభావమును కల నారాయణుడే.

(మూరినీర్వణ్ణన్ ముదలావాన్) (పొన్నురువుమ్ శెన్దీ యురువమ్) బంగారు వర్ణమును, ఎఱ్ఱని అగ్నివర్ణమును జగత్కారణము కాదు. సముద్రవర్ణమే **(మా కడలురువమ్)** జగత్కారణము. **"నీలతోయదమధ్యస్థా విద్యుల్లేఖేవ భాస్కరా"** (తై.నా) అని వేదము కీర్తించిన రూపమే జగత్కారణము.

(మూరినీర్ వణ్ణన్) – జలము లోకములో అంతట వ్యాపించియుండునట్లే, బ్రహ్మరుద్రాది సకలదేవతలలో వ్యాపించియుండువాడు స్వామియే. పైన మిగిలిన దేవతలనుగూర్చి పల్కునపుడును **"నామ నీర్ వైయకత్తు పల్లార్"** అనుచు జలము చుట్టియున్న భూలోకస్థానమున వారిని నిలిపి పల్కిరి.

బ్రహ్మరుద్రాది అన్యదేవతలును తమను ఆశ్రయించువారికి దయజూపి, ఫలమును ఇచ్చునట్లు వేదశాస్త్రములలో చూచుచున్నాముకదా! అని అన్నచో, వారు ఇచ్చు ఫలములన్నియు బంధకములగుటచేతను, అల్పాస్థిరములగుటచేతను నిష్ఫలములు. సుస్థిరమైనది, మిక్కిలి గొప్పదగు మోక్ష ఫలమును ఇచ్చుటకు వారికి వీలుకాదు – అనుటను ఇకపై తెలుపుచున్నారు.

(ముదలాయ నల్లాన్ అరుళల్లాల్) – "కారణం తు ధ్యేయః" (అథర్వశిఖా) (జగత్ కారణ వస్తువే ధ్యానింపతగినది) అనునట్లు కారణవస్తువుపట్ల భక్తిని కల్గి, దానివలన పొందు అనుగ్రహమే (ఫలవంతము) సఫలము. కార్యకోటిలోనికి చేరినవారి అనుగ్రహము వ్యర్థము.

(నల్లాన్ అరుళల్లాల్) – త్రిగుణరహితుడై, సత్త్వగుణమును, సమస్తకల్యాణ గుణములను కలవాడగు నారాయణుని కరుణయే సఫలము. రజస్తమస్సులను కల బ్రహ్మరుద్రుల అనుగ్రహము వ్యర్థమే. రావణుడు, హిరణ్యకశిపుడు మొదలగువారిని బ్రహ్మ అనుగ్రహించెను. ఆ అనుగ్రహము వారి కష్టమునకుకూడ కారణమైనది. వరమిచ్చిన బ్రహ్మను ఇతనిని లోకమును క్లేశపెట్టినది. భస్మాసురుడు, బాణాసురుడు మొదలగువారికి రుద్రుడు వరమిచ్చెను. ఆ అనుగ్రహము వారికి, వరమిచ్చిన ఇతనికి, ఆపదను కల్గించినది. ఉపకారకుడగు నారాయణుడే ఆ ఆపదలనుండి బ్రహ్మరుద్రులను రక్షింపవలసివచ్చినది. ఇతని దయ అట్లు నిష్ఫలమైనది అనుటకు ఏ చరిత్రయు లేదు.

(నామనీర్ వైయకత్తు పల్లా రరుళుమ్ పళుదు) – ముఖ్యులగు బ్రహ్మరుద్రుల అనుగ్రహమే ఇటువంటిది అయినచో, ఇక లోకములోని మిగిలిన వారి అనుగ్రహమును గూర్చి చెప్పవలయునా?

(నామనీర్ వైయకత్తు ప్పల్లార్) ప్రసిద్ధమగు నీరు చుట్టియున్న లోకములోనున్న మిగిలిన దేవతలు **"మూరినీర్ వణ్ణన్"** (వ్యాపించియున్న నీరువంటి స్వభావమును కలవాడు) అని అతనినిగూర్చి పల్కుటచే, **"నామనీర్ వైయకత్తు ప్పల్లార్"** అని నీరు చుట్టియున్న భూమిగా నిలిపి, వీరినిగూర్చి పల్కుచున్నారు. ఇట్లు వీరియందుకూడ వ్యాపించియుండు వాడగుటచే, వీరి అనుగ్రహముకూడ నిజమునకు ఇతనిచే ప్రేరేపింపబడుటచేతనే కల్గుచున్నదనుటను తెలుపుచున్నారు.

(పల్లార్ అరుళుమ్ పళుదు) – రజస్తమస్సులు కలిసినవారివద్దనుండి కల్గు అనుగ్రహమగుటచే, దానిచే కల్గు ఫలము, ఆశ్రయించినవారిని ఇంకను, ఇంకను సంసారములోనే కట్టి పడవేయును. అల్పమును (నీచమైనదిగను) అస్థిరముగను నుండును. అందుచే వారి అనుగ్రహము వ్యర్థమే. నారాయణుని అనుగ్రహమే సఫలమనుచున్నారు. **"యో యో యాం యాం తనుం భక్తః శ్రద్ధయాఽర్చితు మిచ్ఛతి, తస్య తస్యాచలాం శ్రద్ధాం తా మేవ విదధామ్యహమ్, స తయా శ్రద్ధయా యుక్తః తస్యారాధన మీహతే, లభతే చ తతః కామాన్ మయైవ విహితాన్ హితాన్, అంతవత్తు ఫలం తేషాం తద్భవత్యల్ప మేధసామ్, దేవాన్ దేవయజో యాంతి మద్భక్తా యాంతి మా మపి"** (భ.గీ–7–21–, 22, 23) (నా శరీరమైయున్న ఏయే దేవతలపట్ల భక్తిని ఎవడు ఎవడు శ్రద్ధతో వారిని అర్చింపగోరునో, అతనికి నేను ఆ శ్రద్ధను చలింపకుండునట్లు చేయుదును. ఆశ్రద్ధతో కూడిన అతడు ఆయా దేవతలను ఆరాధించును. నా చేతనే అనుగ్రహింపబడు అల్పాస్థిరకామములను ఆయా దేవతలవలన అల్పజ్ఞులగువారు పొందు ఫలము అస్థిరమైనది. మిగిలిన దేవతలను స్తుతించువారు. (అస్థిరులు, అల్పులును అగు) ఆ దేవతలనే ఆశ్రయించుచున్నారు. నాపట్ల భక్తిని కలవారు (స్థిరమైనవాడను, మిక్కిలి

గొప్పవాడను అగు) నన్ను ఆశ్రయించుచున్నారు) అని గీతలో భగవానుడే మిక్కిలి స్పష్టముగా తెలిపెనుకదా!

(నీర్ వైయకత్తు నామమ్ పల్లార్ అరుళుమ్ పళుదు) అని అన్వయించి, నీరు ఆవరించిన భూమిలో కేవలము నామమాత్రమైన మిగిలిన దేవతల అనుగ్రహములు వ్యర్థములే–అనియును చెప్పవచ్చును. **"అరుళ్"** అను పేరు తప్ప, నిజమునకు ఇవి అనుగ్రహములు కావు – అని భావము. అనంతస్థిరఫలమును ఇవ్వకపోవుటతోపాటు, దానిని ఇవ్వగల్గిన భగవానుని అనుగ్రహమునుకూడ ఆటంకపఱచుటచే **"పళుదు"** (వ్యర్థము) అనుచున్నారు. **"అరన్ నారణన్"** అను పాశురము శివవిష్ణుసామ్యమును తెలుపుచున్నది – అని పల్కు మేధావులు ఈ పాశురమునకు ఏమి అర్థము చెప్పుచున్నారో తెలియవలెను. (గీతలోకూడ దేవతాసామ్యము చెప్పబడుచున్నది – అను వీరు పూర్వము ఉదాహరించిన గీతా శ్లోకములకును అర్థము ఏమియో చెప్పవలెను. అని శ్రీకృష్ణస్వామి అయ్యంగార్ వివరణము)

"మూవరుళ్ళుమ్ ముదలావాన్ మూరినీర్ వణ్ణన్" అనుటచే సముద్రజలము భూమిలోనంతట వ్యాపించునట్లు బ్రహ్మరుద్రులలోను వ్యాపించియున్నవాడు – అని, సముద్రజలము మేఘముగను, నదులుగను రూపొందునట్లే, తాను విష్ణువు మొదలగు అవతారములను ఎత్తి లోకములను రక్షించువాడనియు తెలుపబడినది.

పెరియ :– పతినైన్దామ్పాట్టు. (ముతలావార్) అవ్వోదేవతైకళుమ్ ఆశ్రయణీయరాయ్ చ్చెల్లానిఱ్కచ్చెయ్తే, అవర్కళ్ అప్రధానర్, ఇవన్ ప్రధాననెన్ఱు శొల్లుకిఱతు ఉమ్ముడైయ పక్షపాతత్తాలేయిఱే! ఎన్న, అర్థతత్త్వ మిరున్దపడియై ప్పార్క్కలాకాతో? ఎన్గిఱార్.

(ముతలావార్ మూవరే) ఇరున్దతే కుడియాక ఆశ్రయణీయరన్ఱిఱే. మూవరిఱే ప్రధానర్!

(అమ్మూవ రిత్యాది) బ్రహ్మరుద్రాదికళుక్కు జీవవ్యవధానత్తాలే అన్తర్యామియాయుమ్, తన్బక్కలిఱే స్వేనరూపేణ నిన్ఱుమ్ కారణమావాన్.

(మూరినీర్ వణ్ణన్) పొన్నురువుమ్ తీయురువుమానవర్కళన్ఱు; పరప్పైయుడైత్తాన కడల్వణ్ణన్.

(ముతలాయ) కారణమాన.

(నల్లానరుళల్లాల్) అఱవనానవన్ అరుళల్లాల్.

(నామ మిత్యాది) అవనుడైయ అరుళొழிయ, అల్లాతారెల్లారుడైయ అరుళుమ్ పళుతు. అధికారికళాకైయాలే అవర్కళై ముఱ్పడచొన్నవిత్తనై. పళుతామిడత్తిల్

అవర్కళోడు, అల్లాతారోడు వాశి యిల్లై. అవనుక్కు వశరాయ్క్కొణ్డు ఫలన్తరిలో? ఎన్నిల్, ఇరణ్డుమ్ వ్యర్థమ్.

(ముతలాయ నల్లాన్) పెఱ్ఱతాయాకైయాలే పరివన్."ధర్మజ్ఞ శ్శరణాగత వత్సలః". ములైప్పాలిరుక్క విషపానమ్ పణ్ణువరో?

(నామమ్) నామమాత్రమాన పల్లార్ ఎన్నుతల్, ప్రసిద్ధమాన నీర్ వైయకమ్ ఎన్నుతల్.

(పల్లార్) కీழ்చ్చొన్న బ్రహ్మరుద్రాది కళకప్పద. తనిత్తనియుమ్ తిరళవుమ్. (పళుతు) వ్యర్థమ్.

అరు :– పతినైన్దామ్పాట్టు. వశరాయ్ – శరీరభూతరాయ్. ఇరణ్డుమ్ – కేవలస్వతన్త్ర రాయుమ్, అన్తర్యామియాకైయాలే శరీరవత్పరన్త్రరాయుమ్ ఇరణ్డు మెన్దపడి.

నమ్బిళ్ళై :– పదినైన్దామ్ పాట్టు :– నీర్ అవనైయే ప్రధాననాక చ్చొల్లానిన్దీర్. నాట్టిలే శిలరై చ్చిలర్ ఆశ్రయిక్కైయుమ్, అవర్కళ్ అవర్కళుక్కు ఫలప్రదానమ్ పణ్ణుకైయు మాయన్ఱో ఇరుక్కిఱదు ఎన్న, వర్కళ్ అజ్ఞనే శెయ్దార్కళేయాకిలుమ్, అవై యదజ్ఞ వ్యర్థమెన్గిఱార్.

(ముదల్ ఆవార్ మూవర్) – "ఇవర్ ఇవర్ ఎమ్బెరుమాన్" ఎన్ఱు ఇరున్దదే కుడియాక, ఆశ్రయణీయరాక తవిర్న్దు మున్నమ్ మూవరోడే శేరప్పెఱ్ఱోమిఱే. ఇని, ఇవరై క్కழிక్క అమైయుమిఱే – ఎన్ఱు కరుత్తు.

(అమ్ మ్మూవరుళ్ళుమ్ ముదలావాన్ మూరినీర్ వణ్ణన్) – ఇవర్కళ్ మూవరుక్కుమ్ అవ్వరుకే ఒరువన్ ప్రధాననాకిఱానుమన్ఱు. అన్ఱిక్కే, మూవరుజ్బాద ప్రధానర్ ఆకిఱారు మన్ఱు. ఇనిత్తాన్, మూవరుజ్బాద ఒన్ఱాకిఱారు మన్ఱు. అన్ద మూవరిలుమ్ వైత్తుక్కొణ్డు ప్రధాననానవన్. – సఞ్చరియానిన్ఱుళ్ళ కడల్పోలే యిరున్దుళ్ళ వడివైయుడైయవన్. బ్రహ్మరుద్రర్ కళుక్కు జీవవ్యధానేన అంతర్యామియాయుమ్, తన్ పక్కలిలే స్వేనరూపేణవుమ్ నిన్ఱు రక్షిక్కిఱాన్.

(మూరినీర్ వణ్ణన్) – "ఒరురువమ్ పొన్నురువమ్ ఒన్ఱు శెన్దీ" ఎన్గిఱ అవర్గళై క్కழிత్తు, "మా కడల్ ఉరువమ్" ఎన్గిఱ అత్తైయే పిడిక్కిఱార్.

(ముదలాయ నల్లాన్ అరుళ్ అల్లాల్) – ఇదుక్కు అడజ్ఞ కారణభూతనుమాయ్, ఇవర్గళై ఉడైయనుమాకైయాలే ఇవర్గళ్పక్కల్ వత్సలనుమాయిరున్దుళ్ళ అవనుడైయ అరుళల్లదు. ప్రసిద్ధియై యుడైత్తాన నీర్శూழ்న్ద పూమియిలుళ్ళ–,

(పల్లార్ అరుళుమ్ పழுదు) – పలరుడైయ ప్రస్తావముమ్, పழுదు – వ్యర్థమ్. ఇవనైయొழிన్ద మఱ్ఱై యిరువరుడైయ అరుళోడు, కీழ்చ్చొన్నవర్కళ్ అరుళోడు వాశియఱ యడైయ వ్యర్థమ్. అన్ఱిక్కే, నీర్ శూழ்న్ద పూమియిల్ నామమాత్రమాన పల్లార్ అరుళుమ్ పழுదు – ఎన్ఱతాకవుమామ్. పழுతుతాన్ ఫలియామైయే అల్ల, భగవత్ప్రసాదత్తైయుమ్ ఇழுప్పిక్కుమ్. అద్దేవతైకళుడైయ ఉపేక్షైయుమ్ ఇవ్వాత్మావుక్కు భగవత్ప్రసాదత్తోడొక్కుమ్. "తిరువడితన్ నామమ్ మఱన్దుమ్ పుఱన్తొழாమాన్దర్". మార్క్కణ్డేయనై రుద్రన్ కైవిడ కృతార్థనానాప్పోలే కృతార్థనాయ్త్తిలనో! దేవతాన్తరఙ్గళుక్కుమ్, ఉపాయాన్తరఙ్గళుక్కుమ్ తానే ఉళ్ళీడాయ్ నిఱ్కైయాల్ తాన్ కాణవేణ్డాదారై అవఱ్ఱిలే రుచియై వర్ధిప్పిత్తు త్తన్నై యకఱ్ఱుమ్. తానే ఉకన్దారై, అవఱ్ఱిల్ రుచికళై విట్టు తన్నై, ఉకక్కుమ్పడి పణ్ణుమ్.

అప్పిళ్ళై :– అవ :– పతినైన్దామ్పాట్టు. నీర్ అవనైయే ప్రధాననాక చ్చొల్లానిన్దీర్, పుఱమ్బే అశ్రయిత్తార్క్కు ఫలఙ్గొడుప్పార్ శిలరాయన్ఱో నాట్టిలే (నడన్దుపోకిఱతు) కాణ్గిఱతు ఎన్న, అవై యడఙ్గలుమ్ వ్యర్థమెన్గిఱార్.

మూవరే – ఇవర్ "ఇవర్" ఎన్ఱు ఇరున్దతే కుడియాక అశ్రయణీయరెన్ఱు సృష్ట్యాదికార్యఙ్గళై యతుక్కడైత్త వడివెడుత్తు నడత్తిక్కొణ్డు పోరుకిఱ బ్రహ్మవిష్ణురుద్రర్కళాకిఱ మూవరుమే, ముతలావార్ – జగత్తుక్కు ప్రధానరావార్ అ – అన్ద, మూవరుళ్ళుమ్ – మూవర్తమ్మిల్, ముతలావాన్ – సమరెన్ఱుమ్, మూవరుఙ్గూడ ఒన్ఱెన్ఱుమ్, మూవర్క్కు మవ్వరుకే ఒరువన్ ప్రధాననెన్ఱుమ్ భ్రమియాతే, అన్ద మూవరిలుమ్ వైత్తుక్కొణ్డు ప్రధాననావాన్ బ్రహ్మాదికళై యిడుక్కి, సృష్ట్యాదికళై నిర్వహిత్తుమ్, తానాన నిలైయిలే నిన్ఱు పాలనధర్మత్తై నిర్వహిత్తుమ్ పోరుమవనాయ్, మూరి – సఞ్చరియానిన్ఱుళ్ళ, నీర్–కడల్పోలేయిరుక్కిఱ, వణ్ణన్ – వడివై యుడైయనానవన్, ముతలాయ – జగత్కారణ భూతనుమాయ్, నల్లాన్ – సర్వవిషయముమాన వాత్సల్యత్తై యుడైయనుమానవనుడైయ, అరుళ్ – కృపై, అల్లాల్ – ఒழிయ, నామమ్ – ప్రసిద్ధమాన, నీర్ – జలత్తైయుడైత్తాన, వైయకత్తు – జగత్తిలుళ్ళ, పల్లార్ – పలురుడైయ, అరుళుమ్ – ప్రసాదముమ్, పழுతు – వ్యర్థమ్. ఇవనై యొழிన్ద మఱ్ఱైవరుడైయవరుళోడు, కీழ்చ్చొన్నవరుడైయ వరుళోడు వాశియఱ సర్వముమ్ వ్యర్థమ్. అన్ఱిక్కే, నీర్శూழ்న్ద భూమియిల్ నామమాత్రమాన పల్లారలరుళు మ్పழுతు–ఎన్నవుమామ్. తాన్ ఫలియాతవళవన్ఱిక్కే భగవత్ప్రసాదత్తైయుమ్ విలక్కుకైయాలే – పழுదు ఎన్గిఱార్.

దివ్యార్థ :– (ముదలావార్) కీழ்ప్పాట్టిల్ "ఉలకళన్ద మూర్త్తియురువే ముదల్" ఎన్ఱరుళిచ్చెయ్దద ఆழ்వారై నోక్కి చ్చిలర్ "కీழ்ప్పట్ట దెయ్వఙ్గళెన్ఱు ఉమ్మాల్ కూఱప్పడుకిన్ఱ దెయ్వఙ్గళుమ్ తమ్మై త్తొழுకిన్ఱవర్కళుక్కు ప్పలన్కళై యళిక్క క్కాణ్కిఱోమే!" ఎన్ఱు కూఱ, అవర్కళుక్కు విడై యళిక్కిఱార్ ఇప్పాట్టిల్.

"దెయ్వమ్, దెయ్వ" మెన్ఱు నాట్టిలే పలర్ వழఙ్గప్పడినుమ్, పడైతల్, కాత్తల్, అழிత్తల్ – ఎన్గిఱ మూన్ఱు తొழிల్కళుక్కుమ్ కర్త్తాక్కళాక ఏఱ్పట్ట బ్రహ్మా, విష్ణు, రుద్రన్ – ఎన్ఱ మూవరుమే ముదన్మైపెఱ్ఱ దేవర్కళావర్. అన్ద త్రిమూర్త్తికళుక్కుళ్ళే కడల్వణ్ణనాకియ శ్రీమన్నారాయణనే తలైమై ప్పెఱ్ఱిరుప్పవన్. సకలజగత్కారణ భూతనాయ్, ఎల్లారిడత్తిలుమ్ వాత్సల్యమ్ నిఱైన్దవనాన అన్ద తిరుమాలిన్ తిరువరుళ్ నన్మైయై త్తరుమే యొழிయ, వేఱు ఎన్ద దెయ్వత్తినరుళుమ్ శాశ్వతమాన నన్మైయై నల్కమాట్టాదు. అవ్వరుళై ప్పెఱ నినైప్పదు వీణైయాకుమ్ – ఎన్ఱారాయిఱ్ఱు.

క్షుద్రదెయ్వఙ్గళిన్ అరుళ్ క్షుద్రఫలన్కళుక్కే కారణమావతానాలుమ్, పరమ పురుషనుడైయ పొరుళ్ ఒప్పుయర్వఱ్ఱ అழிవిల్లాద పేరిన్బత్తై ప్పెఱువిక్క క్కారణమావదా నాలుమ్ 'ముదలాయ నల్లానరుళే నన్ఱు పల్లారరుళుమ్ పழுదు" ఎన్నత్తట్టిల్లై – ఎన్గ.

"ముదలావార్ మూవర్" ఎన్ఱే పెరుమ్ పాన్మైయాక ప్పారమ్ వழఙ్గివరువ దాయినుమ్, అదిల్ దళై త్తట్టుదలాలుమ్, పెరియోర్కళిన్ పాఠమన్ఱాకైయాలుమ్, "మూవరే" ఎన్ఱ పాఠమే కొళ్ళప్పట్టదు. శిలర్ "మూవర్" ఎన్ఱే పాఠఙ్కొణ్డు "అమ్మూవరుళ్ళుమ్" ఎన్ఱవిడత్తు "అమ్మూవరినుళ్ళుమ్" ఎన్ఱు కొణ్డాల్ వెణ్డళైక్కు చ్చేర్న్దు విడుకిఱదెన్బర్. ఆన్ఱోరరుళిచ్చెయల్ కళిల్ నమ్ముడైయ స్వాతంత్ర్యత్తై ఉపయోగిత్తల్ ఉరియతన్ఱు ఎన్ఱుణర్క. "మూరి నీర్" – "మూరి" యెన్ఱు పెరుమైయుమ్, వలిమైయుమ్.

"నామనీర్" – "నామమ్" ఎన్ఱ వడశొల్ "పేర్" ఎన్ఱు పొరుళ్పడుమ్. పేర్–ఎన్ఱాల్ పెరియదు ఎన్ఱపడియామ్. ఆకవే, ఇఙ్గు ఇచ్చొల్ లక్షితలక్షణైయాల్ "పెరియ నీర్" – ఎన్ఱు పొరుళ్ పడుమ్. విల్లిపుత్తూరార్ పారతత్తిల్ బుద్ధిసేననై క్కుఱిక్కవేణ్డుమిడత్తు "తిఙ్గళ్శేర్ పెయరినాన్" ఎన్ఱదుపోల. (తిఙ్గళ్ – చన్ద్రన్. శన్దిరనుక్కుమ్ తమిழிలే మదియెన్ఱుమ్ – పెయర్, మది ఎన్ఱ వడశొల్ బుద్ధియెన్ఱు పొరుళ్పడుమాతలాల్ బుద్ధిసేననై యుణర త్తిఱ్ఱామ్) ఇని, వేఱు వకైయాకవుమ్ పొరుళ్ కూఱువర్.

దివ్యార్థ:–(ముదలావార్) గడచిన పాశురంలో "ఉలకళన్ద మూర్త్తియురువే ముతల్" అని పల్కిన ఆழ்వార్లను ఉద్దేశించి కొందఱు "అధములైన దైవాలని మనచే చెప్పబడుతున్న దైవాలుకూడా తమను ఆరాధించేవారికి ఫలాలను ఇవ్వడం చూస్తున్నామే! వారి దయను పలువురు పొంది ఉజ్జీవిస్తున్నారుకదా!" అని అనగా, వారికి సమాధానాన్ని అనుగ్రహిస్తున్నారు, ఈ పాశురంలో.

"దైవం, దైవం" – అని దేశంలో పలువురు వ్యవహరింపబడుతున్నా, సృష్టి, రక్షణ, లయం – అనే మూడు వ్యాపారాలకు కర్తలుగా ఏర్పడిన బ్రహ్మ, విష్ణు, రుద్రులు–అనే ముగ్గురే ప్రాధాన్యాన్ని పొందిన దేవతలు. ఆ త్రిమూర్తులలో కూడా సముద్రవర్ణుడైన శ్రీమన్నారాయణుడే ప్రాధాన్యాన్ని పొందినవాడు. సకలజగత్కారణభూతుడై, అందఱిపట్ల

వాత్సల్యం నిండినవాడైన ఆ శ్రియఃపతియొక్క కరుణ మంచిని కల్గిస్తుందే తప్ప, వేఱు ఏ దైవంయొక్క కృప అయినా శాశ్వతమైన హితాన్ని అనుగ్రహించ లేదు. ఆ (ఇతరదైవాల) కరుణను పొందాలని అనుకోవడం వ్యర్థమే అవుతుంది - అని అన్నట్లయినది.

క్షుద్రదైవాల కరుణ క్షుద్రఫలాలకే కారణం అవడంవల్ల, పరమపురుషుని పరమకృప నిస్సమాభ్యధికం అయిన, అవినాశ్యమైన మహానందాన్ని పొందించడానికి కారణం కావడంవల్ల, **"ముదలాయ నల్లానరుళే నన్ను, పల్లారరుళుమ్ పఴుదు"** అనడంలో అడ్డు లేదని భావం.

"ముదలావార్ మూవర్" అనియే చాలాకాలంగా పాఠం అనుసరింపబడుతున్నా, అందులో గణభంగం అయినందువల్ల పెద్దల పాఠం కాదు. అందువల్ల **"మూవరే"** అనే పాఠమే స్వీకరింపబడింది. కొందఱు **"మూవర్"** అనియే పాఠాన్ని గ్రహించి, **"ఇమ్మూవరుళ్ళుమ్"** అనేటపుడు **"అమ్మూవరినుళ్ళుమ్"** అని గ్రహిస్తే గణభంగానికి అవకాశం లేదని అంటారు. పెద్దల శ్రీసూక్తులలో మన స్వాతంత్ర్యాన్ని ఉపయోగించడం తగినది కాదని గ్రహించాలి.

(మూరినీర్) 'మూరి' అంటే - గొప్పతనం, బలం - అని అర్థం.

(నామనీర్) "నామమ్" అనే సంస్కృతపదం పేరు- అనే అర్థాన్ని ఇస్తుంది. **"పేర్"** అంటే (తమిళంలో) గొప్ప - అని అర్థం. ఇందువల్ల ఇచట ఈ పదం లక్షితలక్షణప్రక్రియలో గొప్ప నీరు - అనే అర్థాన్ని ఇస్తుంది. విల్లిపుత్తూరార్ భారతంలో బుద్ధిసేనను నిర్దేశించే సందర్భంలో **"తిజ్గళ్ శేర్ పెయరినాన్"** అన్నట్లే ఇదికూడా (**"తిజ్గళ్"** - చంద్రుడు. చంద్రునకు తమిళంలో **"మరి"** అని పేరు. **'మరి'** అనే సంస్కృతపదం **"బుద్ధి"** అనే అర్థాన్ని ఇవ్వడంవల్ల ఈ ప్రయోగం బుద్ధిసేనను తెలుపుతుంది) ఇంకా వేరే రీతిలోకూడా దీనికి అర్థాన్ని చెబుతారు.

(16) పఴుదే పల పకలుమ్ పోయిన వెన్ఱు, అఞ్జి
అఴుదే నరవణ మేల్కణ్డు, - తొఴుదేన్
కడలోదమ్ కాలలైప్ప క్కణ్ వళరుమ్, శెజ్గణ్
అడలోద వణ్ణరడి

కడల్ ఓదమ్ = క్షీరాబ్ధిలోని అలలు, కాల్ అలైప్ప = (తన) శ్రీపాదములను సంవాహనము చేయగా, కణ్ వళరుమ్ = (దానిచే) నిద్రించువాడై, శెమ్ కణ్ = ఎఱ్ఱని నేత్రములను కలవాడై, అడల్ ఓద వణ్ణర్ = నిబిడమైన అలలవంటి వర్ణమును కల భగవానునియొక్క, అడి = శ్రీపాదములను, అరవు అణైమేల్ కణ్డు = ఆదిశేషుడను పర్యంకముపై దర్శించి, తొఴుదేన్ = (ఈనాడు) నమస్కరించితిని, పల పకలుమ్ = (పూర్వము గడచిన) అనాది కాలము, పఴుదే పోయిన ఎన్ఱు = వ్యర్థముగా గడచినది అని, అఞ్జి అఴుదేన్ = భయపడి ఏడ్చితిని.

అవతారిక:- మిగిలిన దైవములను ఆశ్రయించి, భగవద్విషయమును కోల్పోయిన లోకుల నష్టమును గూర్చి గత పాశురములో భగవత్పరత్వనిర్ణయమును చేయుచు తెలిపిన ఆళ్వార్లు, ఇందు తామును అనాదికాలముగా అన్యదేవతలను, మిగిలిన ఉపాయములను ఆశ్రయించి, భగవద్విషయమును వీడి, దూరమై తిరిగి క్లేశపడుటను తలచి బాధపడుచున్నారు.

వ్యాఖ్య - (కడలోదమ్ కాలలైప్ప) - శ్రీవిష్ణు సహస్రనామ స్తోత్రములోని "పుష్పహాసః" అనెడి తిరునామములో చెప్పబడిన దివ్యదేహముయొక్క మార్దవమునకు తగినట్లు సముద్రముయొక్క చిన్ని చిన్ని నీటి తుంపురులు ఊరువులను సంవాహనము చేయువాని వలె, శ్రీపాదములను స్పృశించు చున్నవి.

(కణ్ వళరుమ్) - దానివలన ఒడలు మఱచి, సర్వేశ్వరుడు నిద్రించుచున్నాడు.

(శెజ్గణ్) నిద్రించునపుడుకూడ చేతనులపట్ల వాత్సల్యముతో, జగత్కారణచింతతో భగవానుడు ఆసక్తిని కల్గియున్నాడు. లోకములో వాత్సల్యము, ఐశ్వర్యము అతిశయించి ఉన్నవారికి కన్నులు ఎఱ్ఱగా నుండుటను చూచుచున్నాము. అందఱి జీవులకు ఈశ్వరుడు గను, అందఱిపట్ల వాత్సల్యమును కల్గినవాడైయున్న ఇతనికి యోగనిద్రపోవు సమయము నందుకూడ కన్నులు ఎఱ్ఱ తామరలవలె ఎఱ్ఱబడియుండుటలో ఆశ్చర్యము లేదుకదా!

(అడలోద వణ్ణర్) తమను అనుభవింపబోయినవారి పట్ల ఆదరాతిశయమును చూపి ఆనందములో వారిని మునుగునట్లు చేయుచు, తమ వశము చేసికొనునట్టివి - ఇతని తిరుమేనియొక్క సౌందర్యతరంగములు - అని భావము. **"అడలోదవణ్ణర్" -** జయించు సౌందర్య తరంగములతో కూడిన రూపమును కలవాడు.

(కడలోదమ్ కణ్వళరుమ్ అడలోద వణ్ణర్) - క్షీరాబ్ధిపై ఒక నల్లని సముద్రము పరుండియున్నట్లున్నది.

(అడి) - చంటి బిడ్డకు తల్లిస్తన్యమువలె, శేషభూతునకు ధారకమగు శ్రీపాదములు.

(అరవణైమేల్ కణ్డు) - బంగారు పతకములో పొదిగిన మాణిక్యమువలె, తెల్లని రంగును కల ఆదిశేషుడను పడుకపైయుండగా, అతడు ప్రసాదించిన భ్రమవిప్రలంభాది దోషరహితమైన, భక్తిరూపాపన్న జ్ఞానముతో దర్శించి, అనుభవింపలేకపోయితిని.

(కణ్డు తొఴుదేన్) - వానిని దర్శించినచో నమస్కరించిన గాని నిలువ సాధ్యముకాదే! **"యథార్థం కేశవే వృత్తి మవశాః ప్రతిపేదిరే"** (భార-సభా-75) (తమను కూడ విస్మరించి

కేశవునియందు యథోచితమగు మర్యాదను కౌరవులు చేసిరి) అని దుర్యోధమడు మొదలగు శత్రువులనుకూడ తనను చూచినంతనే పరవశులను చేయు రూపసౌందర్యము నన్ను అభినివిష్టుని చేసెనని చెప్పవలెనా!

(పల పకలుమ్ పఴుదే పోయిన వెన్ఱు అఴుదేన్) – పలు దినములు వ్యర్థముగానే గడచిపోయినవే! – అనుచు కన్నీరు విడచి, ఏడ్చితిని.

(పలపలుమ్) – ఒక దినమా! రెండు దినములా! అనాదియగు కాలమంతయు పోయినదే – అని రోదించితిని.

(పఴుదే) – ఒక భాగము వ్యర్థముగను, వేఱొక భాగమున ఫలముగను కాదుకదా గడచినది! కాలమంతయును వ్యర్థముగానే గడచిపోయినదే!

(పోయిన) ఆనకట్టను దాటిపోయిన నీటిని తిరిగి మళ్ళించుటకు వీలులేనట్లు, పోయిన దినములు పోయినట్లే కదా! తిరిగి రావుకదా!

(అఞ్జి అఴుదేన్) – గడచిన దినములకు బాధపడుట న్యాయమే. భయపడుట ఎందులకు? అన్నచో, ఇన్నాళ్ళను పోగొట్టుకొన్నవాడను నేను, నా కర్మ నశింపకుండ ఇంకను ఉన్నది. రాబోవు కాలమంతయు ఇట్లే పోగొట్టుకొందునో! ఏమో! – అనుచు రాబోవు కాలమునుగూర్చి భయపడుచున్నారు. **"కాలేష్వపి చ సర్వేషు దిక్షు సర్వాసు చాచ్యుత, శరీరే చ గతౌ చాపి వర్తతే మే మహద్భయమ్"** (జితంతే-1-9) (దాసుల చేయని విడువనివాడా! మోక్షోపాయమునగు అన్ని పుణ్యకాలములందును, అన్ని దిక్కులలోను గల పుణ్యక్షేత్రములందును, ధర్మసాధనమగు శరీరమునందును, శరీరాంతర గతిలో దాసుడగు నాకు మిక్కిలి భయము కల్గుచున్నది) అనునట్లు కాలమునుగూర్చి భయపడవలసినదే కదా!

(అఴుదేన్) అయోధ్యాపురజనులు **"య శ్చ రామం న పశ్యేత్తు యం చ రామో న పశ్యతి, నిందిత స్స భవే ల్లోకే స్వాత్మాప్యేనం విగర్హతే"** (రా. అ-17-14) (ఎవడు రాముని చూడలేదో, ఎవనిని రాముడు కటాక్షింపలేదో, అతడు లోకములో నిందింపబడును; తన మనస్సుకూడ అతనిని నిందించును) అనునట్లు శ్రీరాముని ఒకనాటి విశ్లేషమునకు ఇంతటి పాట్లు పడినచో, ఇక కాలమంతయు పోయినందులకు కన్నీరు విడుచుటనుగూర్చి చెప్పవలెనా! **"యన్ముహూర్తం క్షణం వాఽపి వాసుదేవో న చింత్యతే, సా హానిః తన్మహ చ్ఛిద్రం సా భ్రాంతిః సా చ విక్రియా"** (ఒక ముహూర్తకాలమైనను, క్షణమైనను వాసుదేవుని స్మరింపకుండనున్నచో, అదియే గొప్ప హాని, అదియే గొప్ప దుఃఖము, అదియే గొప్ప భ్రాంతి, అదియే మహావికారము) అని ఋషులు ఈ పాట్లు పడునపుడు ఆళ్వార్లు రోదించుటను గూర్చి అడుగవలెనా!

పెరియ :- అవ – పతినాఱామ్బాట్టు, (పఴుతే) నల్లారునరుళ్ పెఱ్ఱ ఎనక్కు శోక ముణ్డాయిఱ్ఱు ఎన్గిఱార్.

(పఴుతే పల పకలుమ్ పోయిన వెన్ఱఞ్జి యఴుతేన్) పోన కాలము మనాది, వరుజ్గాల మనన్తమ్, ఇత్తోడొత్తకాలమితే పోయిఱ్ఱు ఎన్ఱఴుదేన్. ఇఴవుక్కఴుతారాకిల్ అచ్చమావతెన్? వరుమత్తై క్కుఱిత్తన్ఱో అఞ్జిఱ్ఱు ఎన్నిల్, అధికారి నానాకిల్ పోన కాలమ్బోలే యాకిఱతో వరుకిఱకాలము మెన్గిఱార్. "య శ్చ రామం న పశ్యేత్తు య ఇచ్చ రామో న పశ్యతి, నిన్దిత స్స భవే ల్లోకే స్వాత్మాప్యేనం విగర్హతే". ఎన్ఱు శొల్లుకిఱతు పెరుమాళుడైయ ఒరునాళై యిఴవుక్కితే.

(కడలోతమ్ కాలలైప్ప) తిరువడికళై క్కడలోతమానతు తుడై కుత్తుమాప్పోలే అలైప్ప.

(కణ్వాళరు మిత్యాది) (అరవణైమేల్ కణ్డు తొఴుతేన్) తకట్టిలఴుత్తిన మాణిక్కమ్బోలే.

అవ – పణ్డు ఉపాయాన్తరఙ్గళిలుమ్, దేవతాన్తరఙ్గళిలుమ్ ప్రవణనాయిఴన్దేన్ ఎన్ఱు శొల్లుకిఱార్.

(పఴుతే) పఴుతుమ్, పఴుతల్లాతతుఙ్గాడ ప్పెఱ్ఱనో.

(పలపకల్) ఇఴన్ద అనాదికాలమ్ పలవాయ్, అతుక్కనన్తర మనన్తకాల మానపడి.

(పోయిన) పోన నీర్కళై క్కోలవో? వరుఙ్గాలముమ్, పఴైయకాలము మొన్ఱు; పఴైయ నానే ఇన్న మప్పడియాకిల్ శెయ్వతెన్ ఎన్గిఱార్. "కాలేష్వపి చ".

(అరవణైమేల్ కణ్డు) పర్యఙ్కవిద్యైయిఱ్పడియే పూర్ణమాక క్కణ్డేన్.

(కణ్డు తొఴుతేన్) కణ్డాల్ శెయ్యు న్తొఴిల్.

(కాలలైప్ప) శిఱు తివలై తుడై కుత్త.

(శెఙ్గణ్) వాత్సల్యన్తోఱ్ఱుకై.

(అడలోతమ్) నెరుఙ్గిన ఓతమ్.

అరు:– పదినాఱామ్బాట్టు – ఇఴన్ద నాళైక్కు దుఃఖప్పట్ట పేరుణ్డో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్.

మేలుక్కవతారికై యరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (పణ్డిత్యాది). కీఴ్పాట్టిల్ తాత్పర్యత్తైయుట్కొణ్డు (ఉపాయాన్తరఙ్గళిలుమ్ దేవతాన్తరమ్) ఎన్గిఱతు. అఙ్గుఙ్గైక్కు హేతువేతు? ఎన్న; అరుళిచ్చెయ్ కిఱార్ (వరుఙ్గాలమిద్యాది). కాలత్తైయు న్తన్నైయుమ్ పార్త్తాల్ భయ మనువర్తిక్కు మెన్గిఱార్ (కాలేష్వపి ఎన్ఱు).

నమ్బిళ్ళై:–పదినాఱామ్బాట్టు:– తాన్ ఇవ్విషయత్తై నెడుఙ్గాలమ్ ఉపాయాన్తరఙ్గళిలుమ్, (దేవతాన్తరఙ్గళిలుమ్) ప్రవణనాయ్ ఇఴన్దేన్ కిడీర్ – ఎన్ఱు శోకిక్కిఱార్.

(పళ్లుతే ఇత్యాది) పళ్లుతానదు శిఱితుమ్, పళ్లుదల్లాతతు శిఱితుమాయ్ ప్పోకప్పెఱ్ఱదిల్లైకిడీర్ – ఎన్గిఱార్. అతుణ్డావదు – భగవద్విషయమ్ ఒరు పోతుమ్, మఱ్ఱొరుపోదు ఇతర విషయజ్గళుమాయ్ చ్చొల్లిలితే.

(పల పకలుమ్) ఇళ్లన్దకాలుమ్ అనాదియితే.

(పోయిన వెన్ఱు) – పోన నీరుక్కు అణై కోలవో!

(అఞ్జీ అళ్లుతేన్) – పోన కాలమ్ అనాది, వరుఙ్కాలమ్ అనన్తమ్. అడిక్కళ్లఇఞ్జ పెఱుకిఱ ఇత్తోడొత్త కాలఙ్కీడీర్ వ్యర్థమే పోయిఱ్ఱు – ఎన్ఱళ్లుకిఱార్. ఇళ్లవుక్కళ్లుతీరాకిల్ అచ్చమ్ ఉళ్ళదు. అతావతు – సర్వేశ్వరనోట్టై సంబంధమ్ నిత్యమాయ్ చ్చెల్లానిఱ్కచ్చెయ్దే మున్బిదు నెడుఙ్కాలమ్ ఇళ్లన్దదు నానాకైయన్ఱో! ఇన్నముమ్ నానిరున్దిలేనో? మేల్ ఉళ్ళ కాలత్తుక్కుమ్! ఎన్ఱఇఞ్జుకిఱార్. అజ్గన్ అన్ఱిక్కే, అఞ్జీ యళ్లుతేన్ ఎన్నాక్కి, మేల్ వరక్కడవ కాలముమ్ ఇప్పడియే యాకిఱ్చెయ్వదెన్? ఎన్ఱు అదుక్కొరుకాల్ అళ్లుకిఱారాయ్త్తు. "య శ్చ రామం న పశ్యేత్తు" ఇత్యాది ఎన్ఱు ఒరుక్షణమ్ కాణప్పెఱాదార్ పడుమ్ పాడన్ఱో ఇదు!

(అరవు అణైమేల్ కణ్డు తొళ్లుదేన్) తకట్టిల్ అళ్లుత్తిన మాణిక్కమ్పోలే తిరువనన్దాళ్వాన్ మేలే కణ్డ కాట్చిక్కు అనన్తరమాన వృత్తియిలుమ్ అన్వయిత్తేన్.

(అరవణైమేల్) – పర్యజ్కవిద్యైయిఱ్పడియే.

(కణ్డు) – జ్ఞానసాక్షాత్కారమ్. కణ్ణిట్టుక్కణ్డాఱ్పోలేయిరుక్కై . పెరుమాళుమ్, పిరాట్టియుమ్ కడలుక్కు అక్కరైయిలుమ్, ఇక్కరైయిలుమాయ్ ఇరున్దాఱ్పోలే.

(కడల్ ఇత్యాది) కడలిల్ ఓదమానతు తిరువడికళిలే వన్దు స్పర్శిక్కుమ్బడిక్కీడాక క్కణ్వళర్న్దరుళువానుమాయ్, ఐశ్వర్యప్రకాశకమాన తిరుక్కణ్గళైయుడైయనుమాయ్, ఒరు కడల్ ఒరు కడలై అభిభవిత్తు క్కిడన్దాఱ్పోలే సౌన్దర్యతరజ్గళ్ మికైన్దిరున్దుళ్ళ వడివైయుడైయనుమాన అవనుడైయ తిరువడికళై.

(కాల్ అలైప్ప) – శిఱు తివళై తుడై కుత్త.

(శెజ్గణ్) – వాత్సల్యమ్ తోఱ్ఱుకై. "అడలోదవణ్ణర్ అడి అరవణైమేల్ కణ్డు తొళ్లుదేన్, పళ్లుదే పల పకలుమ్ పోయిన వెన్ఱు అఞ్జీ అళ్లుదేన్" ఎన్ఱు అన్వయమ్.

అప్పిళ్ళై:– పతినాఱామ్పాట్టు. ఇతరదేవతైకళై ప్పఱ్ఱి అవ్విషయత్తై యిళ్లన్ద నాట్టారిళ్లవై పరత్వనిష్కర్షముఖత్తాలే పరిహరిత్తవర్, అనాదికాల మితరదేవతైకళైయుమ్ ఇతర సాధనజ్గళైయు మ్పఱ్ఱి యకన్ఱు తిరిన్ద తమ్మిళ్లవై నినైత్తు శోకిక్కిఱార్.

కడల్ – సౌకుమార్యానురూపమాక క్కడలిన్, ఓతమ్ – శిఱు తివలైకళానవై, కాల్– తుడై కుత్తువారైపోలే అనుకూలమాక త్తిరువడికళై, కుత్త – స్పర్శిక్క – కణ్వళరుమ్ – అత్తాలే కణ్వళర్న్దరుళుమవనాయ్, శెమ్ – వాత్సల్యత్తాలు, మైశ్వర్యత్తాలుమ్ కుతఱి చ్చివన్ద, కణ్ – తిరుక్కణ్గళై యుడైయనుమాయ్, అడల్ – అనుభవిక్కప్పుక్కవర్కళై అభిభవిత్తు ఎళ్లు వీశుకిన్ఱ, ఓతమ్– సౌన్దర్యతరజ్గజ్గళోడే కూడిన, వణ్ణర్ – వడివైయుడైయను మానవనుడైయ, అడి – తిరువడికళై, అరవు – వెళుత్త నిఱత్తైయుడైయనాన తిరువనన్దాళ్వానాకిఱ, అణైమేల్ – పడుక్కైయిన్మేలవే, కణ్డు – సాక్షాత్కారముఖేన కణ్డనుభవిత్తు, తొళ్లుతేన్ – తదనన్తరభావియాన తొళ్లుకైయిలు మన్వయిక్కప్పెఱ్ఱేన్, పల పకలుమ్ – ఇప్పడి అనుభవత్తోడే యడిక్కళ్లఇఞ్జప్పెఱ్ఱు చ్చెల్లుకైక్కుఱుప్పాన కీళ్లకళ్లిన్ద కాల మెల్లామ్, పళ్లుతే – ఒన్ఱుమ్ఱియాతపడి వ్యర్థమే, పోయిన వెన్ఱు – పోయ్విట్టన వెన్ఱు, అఞ్జీ – కణ్ణనీర్ వెళ్ళ మిడవిరున్దు, అళ్లుతేన్ – శోకిత్తేన్. కీళ్లిళ్లవుక్కు కుడియాన నమ్ముడైయ కర్మమ్ ఇప్పోతుమ్ కుఱియళ్లియాతే కిడక్కైయాలే మేలుళ్ళ కాలత్తిలుమ్ ఇవ్వనుభవత్తుక్కు క్కుఱైతల్ వరిఱ్చెయ్తెన్ ఎన్ఱు భయప్పట్టళ్లుతేన్.

దివ్యార్థ – (పళ్లుతే పల పకలుమ్) – కీళ్ప్పాట్టిల్ "ముదలాయ నల్లారుళల్లాల్... పల్లార రుళుమ్ పళ్లుదు" ఎన్ఱరుళిచ్చెయ్ద ఆళ్వార్ అవ్వెమ్బెరుమానుడైయ అరుళ్ నమ్మిడత్తిల్ నెడుఙ్కాలమ్ పయన్పడాదిరున్దదై నినైత్తు, "అన్దో! నెడుఙ్కాలమ్ పాళ్లాయ్ప్పోయ్విట్టదే!" ఎన్ఱు అనుతాపప్పడుకిఱార్, ఇదిల్.

ఇప్పాట్టిల్, ఇఱన్ద కాలత్తైప్పఱ్ఱి వరుత్తముమ్, నికళ్కాలత్తై ప్పఱ్ఱి మకిళ్చ్చియుమ్, ఎదిర్కాలత్తైప్పఱ్ఱి అచ్చముమ్ – ఆక మూన్ఱుకాలజ్గళై ప్పఱ్ఱిన మూన్ఱు విషయజ్గళ్ కూఱప్పట్టుళ్ళన. (ఎజ్గనే? యెన్నిల్) – "కడలోదమ్ కాలలైప్ప క్కణ్వళరుమ్ శెజ్గణడలోద వణ్ణరడియై అరవణైమేఱ్కణ్డు. (ఇన్ఱు) తొళ్లుదేన్" ఎన్ఱమైయాల్ నికళ్కాలత్తిల్ భగవత్సేవై వాయ్క్కప్పెఱ్ఱు, ఆనన్దమ్ వెళియిడప్పట్టదాయిఱ్ఱు, "పళ్లుదే పలపకలుమ్ పోయినవెన్ఱు అళ్లుదేన్" ఎన్ఱమైయాల్ కీళ్ క్కళ్లిన్ద అనాదికాల మెల్లామ్ ఇవ్విధమాక ఆనన్దమయమాయ్ క్కళ్లియవిల్లైయే – యెన్గిఱ వరుత్తమ్ కాట్టపట్టదు. "అఞ్జీ యళ్లుదేన్" ఎన్ఱమైయాల్ – ఇనిమేల్ వరప్పోకిఱ కాలముమ్, కీళ్క్కళ్లిన్ద కాలమ్బోలే వీణాక క్కళ్లిన్దు విడుమో? ఎన్గిఱ అచ్చమ్ కాట్టప్పట్టదు.

"కణ్డు తొళ్లుదేన్" ఎన్నప్పెఱ్ఱ పిన్బు ఎదిర్కాలనిలైమైక్కు అఞ్జవేణ్డువానెన్? ఎన్నిల్, తామ్ ఇరుప్పతు "ఇరుళ్తరుమాఞాలత్తిలే" యాకైయాలే "విణ్ణుళార్పెరుమాఱ్కు అడిమైశెయ్వారైయుమ్ శెఱు మైమ్బుల నివై, మణ్ణుళ్ ఎన్నై ప్పెఱ్ఱాల్ ఎన్ శెయ్యా" **(తిరువాయ్–7–1–6)** ఎన్గిఱపడియే ఇన్ద లీలావిభూతియిన్ స్వభావత్తై నినైత్తు అఞ్జాదిరుక్క ముడియాదితే. పరమభక్తనాయిరున్ద ప్రహ్లాదాళ్వానైయుమన్ఱో ఒరుకాల్

ఎదిరియాక్కిఱ్ఱు ఇమ్మణ్ణులకుమ్. "ఆఱ్ఱఙ్గరై వాళ్ మరమ్పోల్ అఞ్జుకిన్డేన్" (పెరియ తిరు-11-8-1) ఎన్ఱారే తిరుమఙ్గైయాళ్వారుమ్.

కీళ్, ఆఱామ్పాట్టిల్ "ఒన్ఱు మఱన్దఱియేన్ ఓదనీర్వణ్ణనై నాన్" ఎన్ఱుమ్, "అన్ఱు కరువరఙ్గత్తుళ్ కిడన్దు కైతొళుతేన్ కణ్డేన్" ఎన్ఱుమ్ గర్భవాసమ్ ముదఱ్కొణ్డే తామ్ భగవద్విషయప్రవణరా యిరుప్పదాక చ్చొల్లిక్కొణ్డ ఇవ్వాళ్వార్, ఇఙ్గే "పళుదే పల పకలుమ్ పోయినవెన్ఱు" అళువదాక చ్చొల్లికొళ్వదెన్? ఎన్నిల్, ఇప్పిఱవిక్కు మున్నే "మాఱి మాఱి ప్పలపిఱప్పుమ్ పిఱన్దు పోన్ద కాలఙ్గళిల్ నాళ్గళ్ పలవుమ్ పళుదాయినవే- ఎన్ఱు వరున్దుకిఱపడి. ఇప్పిఱవియిలుమ్ ఆడియే పిడిత్తు ఇఙ్గనే పాశురమ్ పేశి అనుభవిక్క ప్రాప్తి యిరున్దుమ్, కీళ్ పల నాళ్కళ్ పాళాయినవెన్ఱు వరున్దువదాక క్కొళ్ళవుమామ్.

పేయాళ్వార్ "శెన్ఱనాళ్ శెల్లాద శెఙ్గణ్మాలెఙ్గణ్మాల్ ఎన్ఱనాళ్ ఎన్నానాళుమ్ నాళాకుమ్" (మూన్ఱామ్ తిరు-17) ఎన్గిఱార్. (అతావతు) నికళ్కాలనిలైవై నన్ఱాయిరుక్కప్పెఱ్ఱ ఆనన్ద మికుతియినాల్ ఇఱన్దకాల - ఎదిర్కాల నిలైమైకల్ కవలైయఱ్ఱ ఎల్లాక్కాలముమ్ ఎనక్కు నల్లకాలమే! ఎన్ఱార్. అ.్.తొరు శొల్చమత్కార విశేష మెన్గై.

"అడలోదవణ్ణర్" - ఓదమ్ ఎన్ఱు కడలుక్కుమ్, అలైక్కుమ్ ప్పెయర్. ఇవ్విడత్తిల్ అలై ఎన్నుమ్ పొరుళ్ వివక్షితమ్. అతావతు - తిరుమేనియిలే పరవుకిన్ఱ లావణ్య తరఙ్గఙ్గళై చ్చొన్నపడి. అనుభవిక్కవరుమవర్కళై అడర్త్తు త్తళ్ళుకిఱ లావణ్యతరఙ్గఙ్గళోడు కూడియ తిరుమేనియై యుడైయవర్ - ఎన్ఱతాయిఱ్ఱు.

దివ్యార్థ :- అను :- (పళుతే పల పకలుమ్) - గత పాశురంలో **"ముదలాయ నల్లానరుళల్లాల్... పల్లారరుళుమ్ పళుతు"** అని అనుగ్రహించిన ఆళ్వార్లు, ఆ స్వామి కృప తమవిషయంలో చాలాకాలంగా ఫలింపకపోవడాన్ని తలచి, "అయ్యో! చాలా కాలం పాడయిపోందే!" అంటూ ఇందులో అనుతాపాన్ని పొందుతున్నారు.

ఈ పాశురంలో జరిగిన కాలాన్నిగూర్చి దుఃఖం, జరిగే కాలాన్నిగూర్చి సంతోషం, రాబోయే కాలాన్నిగూర్చి భయం, ఈ విధంగా మూడు కాలాలనుగూర్చి మూడు విషయాలు చెప్పబడ్డాయి. (ఏవిధంగా అంటే) - **"కడలోదమ్ కాలలైప్ప కణ్ వళరుమ్ శెఙ్గణ్ అడలోద వణ్ణరడియై అరవణైమేల్ కణ్డు (ఇన్ఱు) తొళుదేన్"** అని అనడం చేత వర్తమానకాలంలో భగవత్సేవను పొందగల్గిన ఆనందం వ్యక్తమైనది. **"పళుతే పల పకలుమ్ పోయిన వెన్ఱు అళుదేన్"** అని అనడంచేత పూర్వం గడచిన అనాదికాలమంతా ఈ విధంగా ఆనందమయంగా గడవలేదే - అనే దుఃఖం చూపబడింది. **"అఞ్జి యళుదేన్"** అని అనడంచేత ఇక మీద రాబోయే కాలం కూడా గడచిన కాలంవలె వ్యర్థమైపోతుందేమో! - అనే భయం తెలుపబడినది.

"కణ్డు తొళుదేన్" అనిన తర్వాతకూడా భవిష్యత్కాలస్థితికి భయపడడం ఎందుకు? అంటే, తామున్నది **"ఇరుళ్తరు మాఞాలమ్"** (అజ్ఞానాన్ని కల్గించే పెద్దభూలోకం) కావడంవల్ల **"విణ్ణుళార్ పెరుమాన్"** (పరమపదనాథున) కు కైంకర్యం చేసేవారినికూడా బాధించే ఈ ఇంద్రియాలు, ఈ భూలోకంలో నన్ను ఏంచేస్తాయో? ఏమో! అనేటట్లు ఈ లీలావిభూతి స్వభావాన్ని తలిస్తే భయపడకుండా ఉండడం వీలులేదే! పరమభక్తుడైన ప్రహ్లాదాళ్వాన్‌ను కూడ ఒక పర్యాయం శత్రువు అయేటట్లు చేసింది ఈ భూలోకం. **"ఆఱ్ఱఙ్గరై వాళ్ మరమ్పోల్ అఞ్జుకిన్డేన్"** అని అన్నారుకదా తిరుమఙ్గైయాళ్వార్లుకూడా.

పూర్వం ఆఱవ పాశురంలో **"ఒన్ఱుమఱన్దఱియేన్ ఓదనీర్ వణ్ణనై నాన్"** అని, **"అన్ఱు కరువరఙ్గత్తుళ్ కిడన్దు కై తొళుదేన్ కణ్డేన్"** అని గర్భవాసకాలంనుండి ప్రారంభించి, తాము భగవద్విషయప్రవణులై ఉన్నట్లు చెప్పుకొన్న ఈ ఆళ్వార్లు, ఇచట **"పళుతే పలకలుమ్ పోయిన వెన్ఱు అళుతేన్"** అని పల్కడం ఎందుకు? అంటే, ఆ జన్మకు ముందే **"మాఱి మాఱి ప్పల పిఱప్పుమ్ పిఱన్దు"** అన్నట్లు గడచిన కాలంలో పలు దినాలు వ్యర్థమయ్యాయే! - అని బాధపడిన తీరు ఇది. ఈ జన్మలోకూడా మొదటి నుండి ఈ విధంగా పాశురాన్ని పాడి అనుభవించే ప్రాప్తి ఉన్నా, పూర్వం పలు దినాలు వ్యర్థమయ్యాయని బాధపడుతున్నారని కూడా గ్రహించవచ్చు.

పేయాళ్వార్లు **"శెన్ఱనాళ్ శెల్లాద శెఙ్గణ్మాలెఙ్గణ్మాల్ ఎన్ఱనాళెన్నాళుమ్ నాళాకుమ్" (మూన్ఱామ్ తిరువన్దాది- 17)** అన్నారు. అంటే - వర్తమానకాలస్థితి చక్కగా ఉండే స్థితిని పొందిన ఆనందాతిశయంచేత భూతభవిష్యత్ స్థితులలో ఏ చింతలేకుండా అన్ని కాలాలు నాకు మంచి కాలాలే! అని అన్నారు. ఇది ఒక వాక్చమత్కృతి - అని అర్థం.

(అడలోద వణ్ణర్) - "ఓదమ్" అని సముద్రానికి, కెఱటానికి పేరు. ఇక్కడ కెఱటమనే అర్థం వివక్షితం. అంటే-తిరుమేనిలో వ్యాపించే లావణ్యతరంగాలను చెప్పినట్లయింది. అనుభవించాలని వచ్చేవారిని ప్రేరేపించి ముందుకు గెంటివేసే లావణ్యతరంగాలతో కూడిన తిరుమేనిని కలవారని చెప్పినట్లయింది.

(17) అడియుమ్ పడి కడప్ప త్తోళ్ తిశైమేళ్చెల్ల,
ముడియుమ్ విశుమ్బళన్దదెన్బర్, - వడియుకిరాల్
ఈర్న్దాన్ ఇరణియనదాకమ్, ఇరుఞ్జిఱైప్పుళ్
ఊర్న్దాన్ ఉలకళన్ద నాన్ఱు

వడి ఉకిరాల్ = నిశితములైన నఖములతో, ఇరణియనదు ఆకమ్ = హిరణ్యుని వక్షః స్థలమును, ఈర్న్దాన్ = చీల్చినవాడై, ఇరు శిఱై పుళ్ = గొప్ప ఱెక్కలను కల పక్షి అగు గరుడుని, ఊర్న్దాన్ = నడుపువాడైన స్వామి, ఉలకను అళన్ద నాన్ఱు = లోకములను

కొలిచినపుడు, అడియుమ్ = శ్రీపాదముకూడ, పడి కడప్పు = భూమిని కొలుచుటకు, తోళ్ = భుజములు, దిశై మేల్ శెల్ల = దిక్కులకు పైన (దాటి) పోగా, ముడియుమ్ = కిరీటమును, విశుమ్బు = ఆకాశమును, అళన్దదు = వ్యాపించినది, ఎన్బర్ = అని (జ్ఞానులు) పల్కుదురు.

అవతారిక :– "అడలోదవణ్ణ రడి" అనునట్లు సముద్రవర్ణుడగు భగవానుని శ్రీపాదములను కొలువక వ్యర్థముగా పలు దినములు పోయినవే! అని ఏడ్చితిని–అని పూర్వ పాశురములో పల్కిరి. "ఆ క్షీరాబ్ధి అయినను మిక్కిలి దూరములోనుండుటచే కోల్పోయిన కోల్పోవచ్చును, అతడు (వామనుడు) అందఱి తలలలోను శ్రీపాదములను ఉంచి, శ్రీపాదధూళిని దానము చేసినపుడుకదా నేను (అదృష్టమును) కోల్పోయితిని, పాపిష్ఠివాడను! –అని ఈ పాశురములో హార్దముగా పల్కుచున్నారు.

వ్యాఖ్య:– (వడి యుకిరాల్ ఇరణియనదాకమ్ ఈర్న్దాన్) – పదునైన నఖములతో హిరణ్యకశిపుని వక్షఃస్థలమును చీల్చెను.

(వడి యుకిరాల్ ఈర్న్దాన్) – ఏ ఆయుధము అవసరము కాలేదు. గోళ్లతో నారను చీల్చినట్లు చీల్చెను. దేనిని చీల్చెను? అన్నచో,

(ఇరణియనదు ఆకమ్) – దేవతలవద్దనుండి పొందిన వరబలముచే ఏ కొఱత లేకుండ చిగురించి, వృద్ధి చెందిన హిరణ్యకశిపుని కఠినమైన వక్షస్సును.

(ఈర్న్దాన్) – అవలీలగా చీల్చినవాడు.

(ఇరఙ్జిత్తైప్పుళ్ ఊర్న్దాన్) – గజేంద్రాళ్వాన్‌వంటి దాసులను రక్షించుటకు పలుమార్లు గొప్ప ఱెక్కలను కలవాడగు గరుడుని అధిరోహించి వచ్చినవాడు.

(ఉలకళన్ద నాన్ఱు) – ఇంద్రుని కార్యమును చేయుటకు లోకములను కొలిచినపుడు.

(అడియుమ్ పడి కడప్పు) – "కోలమామ్ ఎన్ శెన్నిక్కు ఉన్ కమలమన్న కురైకళలే" (తిరువాయ్–4–3–6) అనునట్లు నా తలకు అలంకారముగా నేను ఆశపడు తన శ్రీపాదములతో మిట్టపల్లములుగానున్న భూమిని కదా కొలిచెను!

(తోళ్ దిశై మేల్ శెల్ల) – లక్ష్మీదేవిని ఆలింగనము చేసికొను బాహువులు దిక్కులపై వృద్ధి చెంది, వ్యాపింపగా.

(ముడియుమ్ విశుమ్బళన్దదు ఎన్బర్) – కిరీటము కూడ, పరిచ్ఛేదించుటకు వీలుకాని ఆకాశమునందంతటను ఏ(శ్రమ లేకుండ స్పృశించి, కొలిచినది – అని సత్యమును గ్రహించిన ఋషులు పల్కిరి. తానే వచ్చి అందఱి తలల పైనను నిలిచిన ఆ సమయమున అపుడు కోల్పోయిన పాపిని ఇక ఎపుడు ఆ భాగ్యమును పొందబోవుదును!

(ఎన్బర్) – "అపుడు అనుభవింపలేక, ఈనాడు ఆ కథను వినుటకైకదా! ఉంటిని!"– అని తనను తానే ఆళ్వార్లు గర్హించుకొనుచున్నారు.

(ఇరణియనదాకమ్ ఈర్న్దాన్ పుళ్ ఊర్న్దాన్ ఉలకళన్ద నాన్ఱు) – ఒక చోట ఒక దాసుని విరోధిని అణచి సహాయపడిన నరసింహావతారసమయమున కోల్పోవుటలో ఆశ్చర్యము లేదు. గజేంద్రునికొఱకు గరుత్మంతుని ఎక్కి దర్శనమును అనుగ్రహించినపుడు కోల్పోయినను ఆశ్చర్యము లేదు. కాని, అందఱి తలలపై శ్రీపాదమును పెట్టిన త్రివిక్రమావతారసమయమునకదా నేను కోల్పోయితిని! అని హార్దముగా పల్కుచున్నారు.

పెరియ–అవ–పతినేళ్ళామ్బాట్టు. సంసారత్తిల్ నినైత్తపడి యెల్లా మనుభవిక్కప్పోమో? పరమపదత్తిలే పోనాలన్ఱో అనుభవిక్కలావతు ఎన్న, ఇఙ్గే వెళ్ళమిట్ట వన్దు తాన్ పెగ్ర్గ్రేనో? ఎన్గిఱార్.

(అడియుమ్ పడి కడప్పు) "కోలమా మెన్ శెన్నిక్కు" ఎన్నుమ్ తిరువడికళై క్కొణ్డు కాడుమోడైయు మళప్ప.

(తోళ్‌దిశైమేల్ శెల్ల) తిరుత్తోళ్‌కళ్ దిక్కుక్కళిలే శెల్ల.

(ముడియు మిత్యాది) తిరువభిషేకము మణ్డభిత్తియళవుమ్ నిమిర్న్దతు.

(వడి యిత్యాది) పెరియతిరువడిముతుకిల్ ఇరుక్కప్పెఱాత మృదువాన తిరువడికళై క్కొణ్డు ఉలకళన్ద వన్దు. అడియుమ్ పడి కడప్పు త్తోళ్ తిశైమేత్చెల్ల ముడియుమ్ విశుమ్బళన్దతు– ఎన్గిఱార్. నాన్ కేట్టార్ వాయ్‌కేట్టు ప్పోమత్తనై – యెన్గిఱార్.

అవ – పఴ్ఙతెనెన్ ఎన్నిల్ ఇన్దు కథై కేట్క విరున్దేనెన్నారిఱే.

(అడియుమ్ పడి కడప్పు) శెన్దు కాణవేణ్డుమ్ తిరువడికళ్ తానే వన్దు భూమియై యకప్పడుత్తిక్కొణ్డతు.

(తోళ్) దిక్కుక్కళై ఎల్లై కణ్డతు.

(ముడియుమ్) అపరిచ్ఛేద్యమాన ఆకాశత్తై యళవుపడుత్తిగ్ర్ఱు, నిన్తార్ నిన్ఱపడియే వెగ్ర్ఱికొళ్ళుమాప్పోలే.

(వడియిత్యాది) ఓరిడత్తిలే విరోధినిరసనమ్బణ్ణి, ఓరిడత్తిలే శెన్దు ముకజ్కాట్టు మళవన్ఱియే జగత్తుక్కెల్లా మేకకాలత్తిలే యుతవిన ఇతు.

అరు :– పతినేళ్ళామ్బాట్టు, "ఎన్బరే" ఎన్ఱత్తై ప్పగ్ర్ఱ అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్. (నాన్ కేట్టార్ వాయిత్యాది) మేలుక్క వతారికై యరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (పఴ్ఙతెన్ ఎన్నిలిత్యాది) ఎన్నారిఱే– ఎన్గిఱారిఱే. ఇరుఙ్జిత్తై ప్పుళ్ళూరుకై – గజేన్ద్రాళ్వానుక్కు.

నమ్బిళ్ళై :– పదినేళ్ఱామ్బాట్టు :– తిరుప్పాఱ్కడలిలే పోయ్ క్కిట్టవేణ్డుమ్బడి దూరమాయ్ నాన్ ఇఴన్దేనో! అవన్దానే వన్దు సన్నిహితనాకచ్చెయ్దే కిడీర్, నాన్ ఇఴన్దదు – ఎన్గిఱార్.

(అడి ఇత్యాది) సంసారత్తిల్ నినైత్తపడియెల్లామ్ అనుభవిక్కప్పోమో! పరమపదత్తిఱ్పోనాలన్ఱో అనుభవిక్కలావదు! ఎన్న, ఇఙ్గే వెళ్ళమిట్ట వన్దు పెఱ్ఱేనో! ఎన్గిఱార్.

(అడియుమ్ పడి కడప్ప) "కోలమామ్ ఎన్ శెన్నిక్కు" – ఎన్గిఱపడియే ఎన్తలైయిలే నోక్కాన తిరువడికళ్కిడీర్ భూమియై అళన్దుకొణ్డదు. అన్ఱిక్కే, అమరర్శెన్నిప్పూవాన తిరువడికళ్కిడీర్ కాడుమ్, ఓడైయుమ్ అళక్కిఱన.

(పడి కడప్ప) – శెన్ఱు కాణవేణ్డుమ్ తిరువడికళై తానే వన్దు పూమియై అకప్పడుత్తి క్కొణ్డన.

(తోళ్ తిశైమేల్ శెల్ల) – తిరుత్తోళ్కళానవై దిక్కుకళిన్ మేఱ్చెల్ల. "పిరాట్టియై త్తఴువక్కడవ తోళ్కిడీర్ దిక్కుక్కళై త్తఴువుకిఱన.

(ముడియుమ్ విశుమ్బుళన్దదు) – తిరువభిషేకముమ్ అణ్డభిత్తియినళవుమ్ నిమిర్న్దదు. అపరిచ్ఛేద్యమాన ఆకాశత్తై అళవు పడుత్తిఱ్ఱు; నిన్ఱార్ నిన్ఱపడియే వెన్ఱి కొళ్ళుమ్పోలే.

(ఎన్బర్) – ఇన్ఱు నాన్ కేట్టార్వాయ్ క్కేట్టదే! ఎన్గిఱార్. తిరువడికళ్త్తానే వన్దు ఎన్ తలైమేల్ యిరుక్క, నాన్ ఎఙ్గే పుక్కు కిడన్దేనో!

(వడి యుకిరాల్ ఈర్న్దాన్ ఇరణియనదాకమ్) – కూరియ ఉకిరాలే హిరణ్యనుడైయ మురుట్టు ఉడలై క్కిఴిత్తు ప్పోకట్టానాయిఱ్ఱు.

(ఇరుమ్ శిఱై ఇత్యాది) పెరియతిరువడిముదుకిలే యిరుక్కుమ్బడియాన సౌకుమార్యత్తై యుడైయవన్. పూమియై యళన్దు కొళ్ళుకిఱవన్ఱు ఓరిడత్తిలే విరోధినిరసనమ్ పణ్ణి, ఓరిడత్తిలే ముకమ్ కాట్టుమళవన్ఱియే, జగత్తుక్కెల్లామ్ ఒరు కాలత్తిలే ఉదవిన అన్ఱు. "ఇరుఞ్జిఱై ప్పుళ్ళూర్న్దాన్ ఉలకళన్ద నాన్ఱు అడియుమ్ పడి కడప్ప, తోళ్ తిశైమేల్ శెల్ల, ముడియుమ్ విశుమ్బుళన్దదు ఎన్బర్" ఎన్ఱు అన్వయమ్.

అప్పిళ్ళై :– అవ :– పతినేళ్ఱామ్బాట్టు తిరుప్పాఱ్కడలిలే శెన్ఱు కిట్టవేణ్డుమ్బడి దూరమాయ్ నాన్ ఇఴన్దేనో? అవన్తానే ఎల్లార్తలైయిలుమ్ తిరువడికళై వైత్తు, ధూళిదాన మ్బణ్ణానిఱ్కచ్చెయ్తే కిడీర్ నా నిఴన్దే ఎన్గిఱార్.

వడి – కూరియ, ఉకిరాల్ – తిరువుకిరాలే, ఇరణియనతు – హిరణ్యాసురనుడైయ, అకమ్ – దేవర్కళుడైయ వరబలత్తాలే మిడియఱ వళర్న్ద మురట్టుడలై, ఈర్న్దాన్ – అనాయాసేన కిఴిత్తుప్పోకట్టవనాయ్, ఇరుమ్ – పెరియ, శిఱై – శిఱకైయుడైయవనాన,

పుళ్ – పెరియతిరువడియై, ఊర్న్దాన్ – మేఱ్కొణ్డు స్వైరమాక నడత్తియరుళినవన్, ఉలకళన్ద – అశ్రితనాన ఇన్ద్రన్ కార్యఞ్జెయ్కైక్కాక త్తిరువులకళన్దరుళిన, నాన్ఱు – కాలత్తిలే, అడి – "కోలమా మెన్ శెన్నిక్కు" ఎన్గిఱపడియే ఎన్తలైక్కలఙ్కారమాక నా నాశైప్పట్టిరుక్కుమ్ తిరువడికళ్, వడి – కాడు మేడుమాన భూమియై, కడప్ప – ఇడమడైయుమ్బడి దిక్కుక్కళిన్మేలే, శెల్ల – శెల్ల, ముడియుమ్ – తిరువభిషేకముమ్, విశుమ్బు – అపరిచ్ఛేద్యమాన ఆకాశత్తై, ఆళన్దతు – ముశివఱ వళర్న్ద అళవుపడుత్తిక్కొణ్డతు, ఎన్బర్ – ఎన్ఱు తత్త్వవిత్తుక్కళాన ఋషికళ్ శొల్లానిఱ్బర్కళ్. "తానే వన్దు తలైయిలే యిఴన్దు యిన్ఱు కేట్టార్ వాయ్కేట్పదే నాన్" ఎన్ఱు వెఱుక్కిఱార్.

దివ్యార్థ :– (అడియుమ్ పడి కడప్ప) – కీఴ్ప్పాట్టిల్ "పఴుతే పల పకలుమ్ పోయిన" ఎన్ఱరుళిచ్చెయ్దదైయే వివరిక్కిఱదు, ఇప్పాట్టు. ఇప్పోదు ఒరు మనిదనాక పిఱన్దిరుక్కిఱ నాన్ దిడీరెన్ఱు పిఱన్దువిడవిల్లై, జీవాత్మావుక్కు పుదిదాక సృష్టి ఎన్బదు ఇల్లైయాకైయాల్ "మాఱి మాఱిప్పల పిఱప్పుమ్ పిఱన్దు" ఎన్గిఱ పడియే అనాదికాలమాక పలపల పిఱకవిళ్ పెఱ్ఱు సంసారియాయ్ వన్దుకొణ్డిరుక్కిఱేన్. ఎమ్బెరుమాన్ ఉలకళన్దరుళిన కాలత్తిలుమ్ నాన్ ఏదో ఒరు జంతువాక పిఱన్దిరున్దవనే యొఴియ, అన్ఱు నాన్ ఇల్లామల్ ఇరుక్కవిల్లై. అప్పోదు నాన్ వివేకియా యిరున్దు అన్ద దివ్యచరిత్తైయిలే ఈడుపట్టిరున్దేనాకిల్, అప్పోదే ఇన్ద సంసారత్తిల్ నిన్ఱు విడుపట్టు ముక్తనాయ్ ప్పోయిరుప్పేన్. అన్ఱు నాన్ అఱివిలియాయ్ క్కిడన్దు వాణాళై వీణాక ప్పోక్కివిట్టేన్. ఆకవే, పఴుదే పల పకలుమ్ పోయిన ఎన్ఱు కదఱి యఴవేణ్డియదాయిఱ్ఱు – ఎన్బదే ఇప్పాట్టిన్ ఉట్కరుత్తాకుమ్.

"ముడియుమ్ విశుమ్బుళదు ఎన్బర్" ఎన్ఱ శబ్దస్వారస్యమ్ నోక్కత్తక్కదు. "ఎన్బర్"– ఎన్నైయాలే ఉలకళన్ద వాఱ్ఱై నాన్ ఇన్ఱు పిఱర్ శొల్ల క్కేట్కవేణ్డియదాయిఱ్ఱే యొఴియ నేరిలిరున్దు సేవిక్క ప్పెఱవిల్లైయే – ఎన్గిఱ అనుతాపమ్ ఇఙ్గు విళఙ్గుమితే.

కీఴ్, ఇరణ్డామ్పాట్టిల్ "ఎన్ఱు కడల్ కడైన్దదు? ఎవ్వులకమ్ నీరేఱ్ఱతు?" ఎన్ఱ పురాతనశరితఙ్గళెల్లామ్ ప్రత్యక్షమ్పోల ప్పేశప్పట్టిరున్దాలుమ్, క్రమమాక అవై నడన్ద కాలత్తిలే అవఱ్ఱై త్తామ్ సేవిక్క ప్పెఱవిల్లైయే – ఎన్గిఱ వరుత్తమ్ సంభావితమే యన్ఱో!

(అడియుమ్ పడి కడప్ప) – "కోలమా మెన్ శెన్నిక్కు ఉన్ కమలమన్న కురైకఴలే" **(తిరువాయ్–4–3–6)** ఎన్ఱాఱ్పోల, అడియవర్కళుక్కు శిరోభూషణమాక అమైయవేణ్డియ తిరువడికళై క్కొణ్డు కల్లుమ్ కాడుమాన ఉలకఙ్గళై అళప్పదే! ఎన్గిఱ వరుత్తముమ్, (తోళ్ తిశైమేల్ శెల్ల) – పిరాట్టియై అణైక్కవేణ్డియ తిరుత్తోళ్కళై క్కొణ్డు దిశైకళిన్మేల్ వ్యాపరిప్పతే! ఎన్గిఱ వరుత్తముమ్, (ముడియుమ్ విశుమ్బుళన్దదు) – ఎఙ్గళ్ కణ్మున్నే విళఙ్గి, "ముడిచ్చోదియాయ్ ఉనతు ముకచ్చోది మలర్న్దదువో" **(తిరువాయ్–3–1–1)**

ఎన్రు నాజ్గళ్ పాశురమ్ పేశవేణ్డుమ్బడియాన తిరుముడియై అహంకారికళుమ్, భగవద్విషయచ్చువడఱి యాదవర్‌కళుమాన దేవతైకళుళ్ళవిడజ్గళిలే నిమిర్‌ప్పదే - ఎన్గిఱ వరుత్తముమ్ ఉళ్ళుత్తియుమ్.

పిన్నడికళిన్ కరుత్తైయుమ్ ఆర్‌న్దు నోక్కినాల్, ఇరణియనై ప్పిళన్దు, ప్రహ్లాదనుక్కు అరుళ్ శెయ్ద కాలత్తిలుమ్, శ్రీగజేంద్రాళ్వానై క్కాత్తరుళ ప్పెరియతిరువడియిన్ మీదేఱి అరైకులైయ త్తలైకులైయ విరైన్దోడి వన్ద కాలత్తిలుమ్ నేరిల్ సేవిత్తు వాళ్గాతొళిన్దేనే! ఎన అనుతాపప్పడువతుమ్ తోన్రుమ్.

దివ్యార్థ :- అను :- (అడియుమ్ పడి కడిప్ప) గడచిన పాశురంలో **"పళుతే పల పకలుమ్ పోయిన"** అని అనుగ్రహించిన దీనినే వివరిస్తున్నది. ఈ పాశురం. "ఇపుడు ఒక మానవునిగా పుట్టిన నేను తటాలున జన్మించలేదు! - జీవాత్మకు కొత్తగా సృష్టి అనేది లేనందువల్ల. **"మాఱి మాఱి పల పిఱప్పుమ్ పిఱన్దు"** అనేటట్లు అనాదికాలంగానే పలు పలు జన్మలను పొంది సంసారిగా ఉన్నాను. భగవానుడు లోకాలను కొలిచిన కాలంలోకూడ నేను ఏదో ఒక జంతువుగా జన్మించానే తప్ప, అపుడు నేను లేకుండా పోలేదు. అపుడు వివేకిగా నుండి, ఆ దివ్యచరిత్రలో అభినివేశాన్ని పొందినవాడను అయి ఉంటే, అపుడే ఈ సంసారంనుండి విడివడి, ముక్తుడనై పోయేవాడను. అపుడు నేను అజ్ఞానిగా ఉండి, గడచిన దినాలను వ్యర్థంగా గడిపాను. అందువల్ల వ్యర్థంగా పలు దినాలు పోయినవి. (**"పళుతే పలపకలుమ్** పోయిన") అని అఱచి, ఏడువవలసి వచ్చినది - అన్నదే ఈ పాశురంలోని అంతరార్థం.

(ముడియుమ్ విశుమ్బు అళన్దదెన్బర్) అనే శబ్దస్వారస్యం గమనించదగినది. **"ఎన్బర్"** - అని అనడంచేత లోకాన్ని కొలిచిన వార్తను నేను ఈనాడు ఇతరులు చెప్పగా వినవలసినది అయింది తప్ప, ఆ ప్రత్యక్షంగా ఉండి సేవించలేక పోయానే! - అనే అనుతాపం చక్కగా ఇక్కడ ప్రకాశిస్తుంది కదా.

పూర్వం రెండవ పాశురంలో **"ఎన్రు కడల్ కడైన్దదు, ఎవ్వులకమ్ నీరేఱ్ఱదు?"** అని పురాతన చరిత్రలు అన్నీ ప్రత్యక్షంగా చెప్పబడినా, క్రమంగా అవి సంభవించిన కాలంలో వానిని తాము సేవింపలేదే! అనే దుఃఖం సంభావితమేకదా!

(అడియుమ్ పడి కడప్ప) - **"కోలమా మెన్ శెన్నిక్కు ఉన్ కమలమన్న కుఱైకళలే"** అన్నట్లు దాసులకు శిరోభూషణంగా అమరియుండవలసిన నీ శ్రీపాదాలతో రాళ్ళు, అడవి అయిన లోకాలను కొలువడమా! - అనే బాధ, **(తోళ్ తిశైమేల్ శెల్ల)** పిరాట్టిని ఆలింగనం చేసికోవలసిన బాహువులతో దిక్కులపైన వ్యాపించడమా! - అనే దుఃఖం, **(ముడియుమ్ విశుమ్బళన్దదు)** మాకంటిముందే వెలిగి **"ముడిచ్చోదియాయ్ ఉనతు**

ముకచ్చోది మలర్‌న్దదువో" అని మేము పాశురాన్ని చెప్పవలసినట్టి కిరీటంతో అహంకారులు, భగవద్విషయ రుచిని తెలియనివారు అయిన దేవతలుండే ప్రదేశాల్లో స్పృశించడమా! - అనే బాధ ధ్వనిస్తాయి.

తరువాతి పాదాలలోని అర్థాన్ని నిశితంగా పరిశీలిస్తే, హిరణ్యుని చీల్చి, ప్రహ్లాదుని అనుగ్రహించిన కాలంలోను, గజేంద్రుని రక్షించి, గరుడునిపై ఎక్కి, సంభ్రమంగా వేగంగా వచ్చిన కాలంలోను ప్రత్యక్షంగా సేవించి, తరింపలేకపోయానే! అని అనుతాపపడడం కూడా ధ్వనిస్తుంది.

(18) నాన్దములైత్తలై నఞ్జుణ్డు, ఉఱి వెణ్ణెయ్
తోన్ద వుణ్డాన్ వెన్ఱి శూళ్‌ కళిఱ్ఱై, - యూన్ఱి
ప్పొరుతుడైవు కణ్డానుమ్ పుళ్ళిన్ వాయ్ కీణ్డానుమ్,
మరుతిడైపోయ్ మణ్ణళన్ద మాల్

నాన్ద ములై తలై = వేలాడునట్టి స్తనములలోనున్న, నఞ్జు ఉణ్డు = విషమును భుజించి, ఉఱి = ఉట్టిలో పెట్టిన, వెణ్ణెయ్ = వెన్నను, తోన్ద ఉణ్డాన్ = (చౌర్యము చేసి) అందఱికిని తెలియునట్లు భుజించినవాడు, వెన్ఱి శూళ్ కళిఱ్ఱై = జయమును, ఉపాయమును కల ఏనుగు అగు కువలయాపీడమును, ఊన్ఱి పొరుదు = ధరించి, యుద్ధము చేసి, ఉడైవు కణ్డానుమ్ = వధించినవాడు, పుళ్ళిన్ వాయ్ = కొంగ రూపములలో వచ్చిన బకాసురుని నోటిని, కీణ్డానుమ్ = చీల్చిన వాడును, మరుదు ఇడై పోయ్ = జంటగానున్న మద్ది చెట్లనడుమ దోగాడినవాడును, మణ్ అళన్ద = లోకములను కొలిచిన, మాల్= సర్వాధికుడగు భగవానుడే.

అవతారిక :- సముద్రములో పవళించినపుడును, అచటినుండి వచ్చి భూమిపై తిరుగాడినపుడును ఆ సందర్భములను దర్శించుటను కోల్పోవుట మాత్రమేనా! కుడి చేయి ఏదో, ఎడమ చేయి ఏదోతెలియని గోపజనము కూడా ఉజ్జీవించునట్లు గొల్లజాతిలో సర్వసులభుడై అవతరించినపుడును కోల్పోయితినే! అయ్యో! అని బాధపడుచున్నారు.

వ్యాఖ్య :- (నాన్ద ములైత్తలై నఞ్జుణ్డు) - తన (రక్కసి) రూపమును మఱగు పఱచుకొని, తల్లి రూపమును గ్రహించిన పూతనయొక్క లంబమానములగు స్తనములలోనున్న విషమును ఆమె ప్రాణములతో పాటు భుజించి,

(నాన్ద ములై) - పాల పౌష్కల్యముచే బరువెక్కి, వేలాడునవి అని అర్థం. మోసపు పాలను శ్రీకృష్ణుడు పీల్చగానే, పూర్వరూపమును పొందిన పిశాచిస్తన్యములు సంచులవలె వ్రేలాడుట ఇచట తెలుపబడినదనియు చెప్పవచ్చును.

(ఉఱి వెణ్ణెయ్ తోన్ఱ ఉణ్డాన్) ఎత్తుగా ఉన్న ఉట్టిలో గోపికలు చక్కగా దాచిపెట్టిన వెన్నను ఉపాయముతో ఎత్తి తీసికొని భుజించెను – అని, లేక, చూచువారికి అందఱికిని ఇతడే దొంగ – అని తోచునట్లు భుజించెను – అనియును భావము. దొంగిలించి తిన్నదేదో తినెను, కాని, ఆ చౌర్యము బయటపడకుండునట్లు రహస్యముగా భుజించుట ఇతనికి తెలియలేదే! శిశుపాలుడు మొదలగు వారుకూడ దూషించునట్లు అందఱికిని తెలియు రీతిలోకదా వెన్నను దొంగిలించినది. ఇది ఏమి మౌగ్ధ్యము?

(తోన్ఱ ఉణ్డాన్) శత్రువులకుకూడ తెలియు రీతిలో భుజించినను, పాపిష్ఠివాడనగు నాకు తెలియలేదే!

(వెన్ఱి శూழ் కళిఱ్ఱై)–జయమును కల్గినదియై, ఎదిరించినవారిని తప్పకుండ చుట్టుముట్టి చంపగల కువలయాపీడమను గజమును – అని అర్థము. (లేక) తనను చుట్టుముట్టవలెనని వచ్చిన ఏనుగును – అనియును భావము. జయము తరువాత వేఱొక జయమును నిరంతరము పొందునదియై, పరాజయము తెలియని ఏనుగును– అనియును భావము. ఉపాయమును తెలిసిన ఏనుగును – అనియును చెప్పవచ్చును.

(ఊన్ఱి పొరుదు ఉడైవు కణ్డానుమ్) – (దానిని) గజయుద్ధములో సమర్థులగు మావటివారివలె విరుగగొట్టినవాడు. **“మరుప్పొశిత్త పాకన్”** (తిరుచ్చంద –52) అనిరి కదా, తిరుమழிశై ఆழ்వార్లు కూడ.

(ఉడైవు కణ్డానుమ్) తిరిగి తల ఎత్తుటకు వీలు లేనట్లు రూపు మాసి, ఎండిపోయిన వెదురువలె బ్రద్దలగునట్లు చేసినవాడని భావము. **“ఇడైవు కణ్డాన్”** అను పాఠమునకు కూలి, ఎండిపోవునట్లు చేసెననియు భావము. ఆయుధమును బయటకు తీసిన వెంటనే ఒఱ కుచించుకొని పోవునట్లు, దంతమును పెఱికిన వెంటనే ఈ ఏనుగు కుచించుకొని పోవునట్లు చేసెననియు భావము.

(పుళ్ళిన్ వాయ్ కీణ్డానుమ్) –తనను మింగుటకు వచ్చిన బకాసురుని నోటిని చీల్చినవాడు.

(మరుదిడై పోయ్) – జంటగానున్న మద్దిచెట్లమధ్య. వాని వేళ్ళు విఱిగి కూలునట్లు దోగాడుచు పోయి.

(మణ్ణళన్ద మాల్) – త్రివిక్రమావతారములో భూమి మొదలగు లోకములను కొలిచిన సర్వేశ్వరుడు కదా.

(మణ్ణళన్ద మాల్) **“ఉలకళన్ద నాన్ఱు”** అనుచు గత పాశురములో చెప్పిన సౌలభ్యము ఇచట అనువర్తించుచున్నది. కృష్ణునిగూర్చి ఇంతవరకు పల్కు వీరు **“మణ్ణళన్ద మాల్”**

అని త్రివిక్రమునిగూర్చి పల్కుట ఏమి?” అనగా, ఉన్నత – అధమభేదమును చూడకుండ అందఱిని దగ్గరకు తీసికొనుట, అందము, అతిమానుషచేష్టితములను చేయుట, మౌగ్ధ్యము, దాసులపట్ల వాత్సల్యముతో తాను మార్పును (వికృతిని)కూడ పొందుట – మొదలగు గుణములు త్రివిక్రమునకును, శ్రీకృష్ణునకును సరిపోవుటచే ఇద్దఱిని కలిపి పల్కిరి.

పెరియ :– అవ – పతినెట్టామ్బాట్టు. తిరువులకళన్దతిలేయో, ఇழிన్దతు, అత్తోడొక్క వరైయాతే తీణ్డి ప్పురిమాఱిన కృష్ణావతారత్తిలు మిழிన్దిలేనో! ఎన్గిఱార్.

(నాన్ఱ విత్యాది) ఇవన్ తన్నుడైయ వాయై ములైయిలే వైక్క స్వరూపాపత్తియై ప్పెఱ్ఱాళ్ అవళ్. ఆరేనుమాక ఇవనై స్పర్శిత్తార్క్కు స్వరూపాపత్తి తప్పాతు. ఎల్లారుక్కుమ్ వన్దేఱి పోమ్, “స్వేన రూపేణాభినిష్పద్యతే” ఎన్గిఱపడియే.

(ఉఱివెణ్ణెయ్ తోన్ఱ వుణ్డా) ఉఱియిలే శేమిత్తు వైత్త వెణ్ణెయై క్కణ్డు. ఎట్టి యుణ్డు. కళవు తోఱ్ఱుమ్పడి యుణ్డాన్.

(వెన్ఱిశూழ் కళిఱ్ఱై) వెన్ఱిమిక్క కళిఱ్ఱై. వెఱ్ఱియైయుడైత్తాయ్, ఇవనై చ్చూழக్క నినైత్త కళిఱ్ఱై – ఎన్నుమామ్.

(ఊన్ఱి) “ఆనైప్పూశల్” ఎన్ఱిరాతే కిట్టి. “మరుప్పొశిత్త పాకన్” ఎన్నుమ్పడియే.

(పొరుతుడైవు కణ్డానుమ్) పశలైక్కలమ్బోలే ఉడైయుమ్పడి కణ్డవన్. “ఇడైవు కణ్ణన్” ఎన్నుమామ్.

(పుళ్ళినిత్యాది) “మణ్ణళన్ద మాల్” ఎన్ఱు తిరువులకళన్దరుళిన నీర్మై పిన్నాట్టుకిఱతు. కృష్ణావతారత్తుక్కుమ్, తిరువులకళన్దరుళినవిడత్తుక్కు మழகుమ్, మౌగ్ధ్యము మాశ్రితపక్షపాతము ముళ్ళిట్టవై యిరుణ్డిడత్తు మొత్తిరుక్కుమ్.

(నాన్ఱ విత్యాది) తన్ కృత్రిమమాన పాల్ పోనవాఱే అన్ద ములై పైయానపడి.

(తోన్ఱ వుణ్ణాన్) శిశుపాలాదికళు మేశుమ్పడి.

(వెన్ఱి యిత్యాది) వెఱ్ఱియైయుమ్, శూழ்చ్చియైయుముడైయ.

(ఊన్ఱి) ధరిత్తు నిన్ఱు.

(ఉడైవు) కరువిప్పైపోలే యాక్కినపడి.

(మణ్ణళన్ద మాల్) పిన్నాట్టినపడి.

అరు :– పతినెట్టామ్బాట్టు. స్వరూపాపత్తి – చాటు. తాయ్వడివు పోయ్ పేయ్వడివానాళ్. అర్థమ్–మోక్షమ్ పెఱ్ఱాళెన్ఱు ధ్వని. ఇవళుక్కు మోక్షజ్యాడుమో? ఎన్న, అరుళిచ్చెయ్

కిఱార్. (అరేనుమాక విత్యాది). ఉఱివెణ్ణెయ్ తోన్ద - కణ్ణుక్కు తోన్ద ఎన్నుతల్, కళవు తోన్ద ఎన్నుతల్. ఇదైవు ఇదైన్డు పోమ్బడి, కరువి ప్పై - ఆయుధమిరుక్కిఱ వుఱై. ఆయుధమ్ వాఙ్గినాల్ పై శురఙ్గుమాప్పోలే కొమ్పై ప్పిడుఙ్గవే ఆనై శురుఙ్గినపడి.

నమ్బిళ్ళై :- పదినెట్టామ్ పాట్టు :- *తిరుప్పాల్కడలేఅప్పోక వేణ్డుదల్, తిరువులకళన్దరుళిన విడ త్తేఅప్పోకవేణ్డుదల్ శెయ్దు నాన్ ఇఴన్దేనో! అదుక్కుమ్ ఇవ్వరుకే పోన్దు కృష్ణనాయ్ వన్దవతరిక్కచ్చెయదే కిడీర్ నాన్ ఇఴన్దే నెన్గిఱార్. వరైయాతే తీణ్డి పురిమాఱుకైయుమ్, అఴకుమ్, ఐశ్వర్యముమ్, పక్షపాతముమ్ ఉళ్ళిట్టవై తిరువులకళన్దరుళిన ఇదత్తుక్కుమ్, కృష్ణనుక్కుమ్ ఒత్తిరుక్కుమ్.*

(నాన్ద ములైత్తలై నఞ్జుణ్డు) - యశోదైప్పిరాట్టి వడివు కొణ్డు వరుకిఱాళాకైయాలే పాలాలే నిఱైన్ద ములైక్కణ్ణుమ్, తానుమాయ్ వన్దు తోగ్ర్గ్రినాళాయ్త్తు. ఇవన్ ములైకళై చ్చెన్దు పగ్ర్గ్రి అముదుశెయ్దవాతే పఴైయ వడివేయాయ్, నాన్ద ములైయోదే విఴున్దాళ్. ఆరేనుమాక ఇవనై స్పర్శిత్తార్క్కుమ్ వన్దేఱి పోమ్.

(ఉఱి వెణ్ణెయ్ తోన్ద ఉణ్డాన్)- ఉఱికళిలే శేమిత్తు వైత్త వెణ్ణెయ్ ఉణ్గిఱ విడత్తిల్ ఎట్టి ఉణ్డపడి. శిశుపాలాదికళుమ్ ఏశుమ్బడి కళవు ప్రసిద్ధమామ్బడి ఉణ్డాన్. ఇత్తాల్ - అనుకూలరుడైయ కరస్పర్శముళ్ళ ద్రవ్యత్తాలల్లదు తనక్కు శెల్లాదపడియాయిరుక్కిఱపడి. "నఞ్జు ఉణ్డు", "వెణ్ణెయ్ ఉణ్డు" ఎన్నాక్క శొల్లుకైయినాలే అనుకూలరుడైయ ద్రవ్యత్తోడు, ప్రతికూలరుడైయ ప్రాణనోడు వాశియఱ ఇవనుక్కు ధారక మాయిరుక్కిఱపడి.

(వెన్ఱి ఇత్యాది) వెన్ఱియై యుడైత్తాయ్, ఎతిరికళుక్కు త్తాన్ శాయ్న్దు కాట్టుకై. అన్ఱిక్కే, అవర్కళైయుమ్ తన్పక్కలిలే శూఴ్త్తు క్కొళ్ళవగ్ర్గాన కువలయాపీడత్తై. అఙ్గనన్ఱిక్కే, మిక్క వెగ్ర్గ్రియైయుడైత్తాన కళిఱు - ఎన్దతాకవుమామ్.

(ఊన్ఱి ప్పొరుదు ఉడైవు కణ్డానుమ్) - అతుక్కు దేశికరానవర్కళైప్పోలే ఉఱుక్కాక్క ప్పణ్ణినపడి. అన్ఱిక్కే, ఇడైవుకణ్డాన్ ఎన్నాక్కి, ఇళైప్పిత్తు, అదిన్ విఴుక్కాడు కణ్డవన్ - ఎన్నుమామ్.

(పుళ్ళిన్ వాయ్ కీణ్డానుమ్) - బకాసురనిరసనమ్ పణ్ణినవనుమ్, "మరుదిదై పోయ్ మణ్ణళన్ద మాల్" కిడీర్! - ఎన్గిఱార్. యమళార్జునఙ్గళిన్ నడువే పోయ్, అవగ్ర్గై ప్పొడి పడుత్తి ప్పూమి యడఙ్గలుమ్ తన్ కాల్కీఴే యిట్టుక్కొణ్డ సర్వేశ్వరన్ కిడీర్ - ఎన్గిఱార్. తిరువులకళన్దరుళిన నీర్మై పిన్నాట్టుకిఱపడి. కృష్ణావతారత్తోడు, శ్రీవామనావ తారత్తోడు వాశియఱ ఇవర్క్కు ఒరుపోకియాయ్ తోగ్ర్గ్రుకిఱపడి.

అప్పిళ్ళై :- పతినెట్టామ్బాట్టు :- కడలిల్కిడక్కైయిలుమ్, అఙ్గు నిన్ఱుమ్ వన్దు ఞాలత్తూడే నడన్దవిడత్తిలుమ్ ఇఴన్దవళవోదే ఇడక్కై వలక్కై యతియాతారుమ్ వాఴుమ్బడి ఇదైక్కులత్తిలే వన్దు పిఱన్దవిడత్తిలు మిఴన్దేనితే? ఎన్ఱు శోకిక్కిఱార్.

నాన్ద - పేయ్వడివై మఱైత్తు త్తాయ్వడివు కొణ్డువన్ద పూతనైయినుడైయ పాలిన్ కనత్తాలే శరిన్దు నాలుకిన్ద, ములైత్తలై - ములైత్తలైయిలుణ్డాన, నఞ్జు - నఞ్జై, ఉణ్డు - అవళ్పిణమాయ్ నిఴ్కుమ్బడి అముతుశెయ్తు, ఉఱి - ఉఱికళిలే శేమిత్తు వైత్త, వెణ్ణెయ్- వెణ్ణెయై, తోన్ద - శిశుపాలాదికళ్ గోష్ఠియిలుమ్ ప్రసిద్ధమామ్బడి, ఉణ్డాన్ - అముతు శెయ్తరుళినవనాయ్, వెన్ఱి - వెగ్ర్గ్రియైయుడైయ, శూఴ్- ఎతిర్త్తవర్కళై త్తప్పామల్ శూఴ్త్తుక్కొళ్ళక్కడవ, కళిగ్ర్గై - కువలయాపీడత్తై, ఊన్ఱి - దేశికరానవర్కళైప్పోలే యుఱైక్క నిన్ఱు, పొరుతు, ఉడైవు కణ్డానుమ్ - తలైయెదుక్కమాట్టామల్ ఉరువఴిన్దుళ క్కామ్బడి పణ్ణినవనుమ్, పుళ్ళిన్ - తన్నై విఴుఙ్గ వన్ద బకాసురనుడైయ, వాయ్ - వాయై, కీణ్డానుమ్ - కిఴిత్తు పుకట్టవనుమ్, మరుతు - యమళార్జునఙ్గళిన్, ఇడై - నడువే, పోయ్- అవై వేర్ పఱిన్దు విఴుమ్బడి తవిఴ్న్దు పోయ్, మణ్ - భూమి ముతలాన లోకఙ్గళై, అళన్ద - అళన్దు కొణ్డ, మాల్ - సర్వాధికన్ కిడీర్.

వరైయాతే తీణ్డుకైయుమ్, అఴకుమ్, అనైత్తొఴిల్ ముతలాన స్వభావసాధర్మ్యత్తాలే కృష్ణనోడే త్రివిక్రమనై చ్చేర్క్కిఱార్. ఇవళ్ ములైయై ప్పగ్ర్గ్రి అముతుశెయ్తవాతే పఴైయ పేయ్వడివోడే నాన్దములైయు న్దానుమాయ్ విఴున్దాళ్ ఎన్నవుమామ్. "పొరుదిడైవు కణ్డానుమ్" ఎన్ఱు పాఠమాయ్, ఇడైన్దుఱుక్కామ్బడి కణ్డవన్ ఎన్ఱుమామ్.

దివ్యార్థ :- (నాన్ద ములైత్తలై)-ఇప్పాశురముమ్, కీఴ్ప్పాశురమ్బోలే ఇఴన్దనాళై చ్చొల్లి అనుతాపప్పడువతామ్. శ్రీకృష్ణనాయ్ తిరువవతరిత్తు ప్పేయ్చ్చియై ములైయుణ్గిఱ వియాజత్తాలే ముడిత్తుమ్, నవనీతమ్ ముదలియవగ్ర్గై కళవాడి అముదు శెయ్దుమ్, కువలయాపీడ మెన్గిఱ కంసనతు మదయానైయై ముడిత్తుమ్, బకాసురనై వాయ్ప్పిళన్దుమ్, ఇరట్టైమరుదఙ్గళై ముఱిత్తు తళ్ళియుమ్ - ఇప్పడి పలవకైయాన శిఱుచ్చేవకఙ్గళై చ్చెయ్దరుళిన కాలత్తిలుమ్ సేవిక్కప్పెఱాతే ఇఴన్దేనే! ఎన్గిఱార్ పోలుమ్. ఇఴన్దదఱ్కు అనుతాపప్పడువతాక ప్పాశురత్తిల్ వాయ్చ్చొల్ ఇల్లైయాయినుమ్, కీఴ్ ప్పాశురఙ్గళిన్ సన్దర్భత్తై నోక్కుఙ్గాల్ ఇఴన్దనాళైక్కు అనుతాపమ్ తోన్ఱవే ఇప్పాశుర మరుళిచ్చెయ్వదాక క్కొళ్ళలామ్. "ఇడక్కై, వలక్కై అఱియాదారుమ్ వాఴుమ్బడి ఇదైక్కులత్తిలే వన్దు పిఱన్దవిడత్తిలుమ్ ఇఴన్దేనితే! ఎన్ఱు శోకిక్కిఱార్" ఎన్బార్ మున్నోర్కళుమ్. ఇని, కృష్ణావతార శరిత్తిరఙ్గళ్ శిలవగ్ర్గై చ్చొల్లి ఆనన్దమాక ప్పోదుపోక్కుకిఱార్ ఎనినుమ్ కుగ్ర్గ్రమిల్లై.

"కళిగ్ర్గై యూన్ఱి ప్పొరుత" వరలాఱు - విల్విఴా ఎన్గిఱ వ్యాజమ్ వైత్తు క్కంసనాల్ వరవఴైక్కప్పట్టు శ్రీకృష్ణబలరామర్కళ్ కంసనరణ్మనైయై నోక్కిచ్చెల్లుకైయిల్, అవనతు అరణ్మనై వాయిల్ వఴియిల్ తవ్మై కొల్లుమ్బడి అవనాల్ ఏవి నిఱుత్తప్పట్ట కువలయాపీడమెన్నుమ్ మదయానై పాకనాల్ తూణ్డప్పట్టు చ్చీఱి వర, అన్ద యాదవవీరర్

అదనై యెదిర్త్తు అదన్ దన్తఙ్గళినిరణ్డైయుమ్ శేగ్ఱ్రిలిరున్ద కొడియై ఎడుప్పతు పోల ఎళిదిల్పిఱిత్తు, అవఱ్ఱైయే ఆయుధమాక క్కొణ్డు అడిత్తు, అన్ద యానైయై ఉయిర్ తొలైత్తువిట్టు ఉళ్ళేపోయినర్ ఎన్నదామ్.

"పుళ్వాయ్ కీణ్డ వరలాఱు" – కణ్ణపిరానై క్కొల్లుమాఱు కంసనాల్ ఏవప్పట్ట ఓరసురన్ కొక్కిన్ ఉరువఙ్కొణ్డు శెన్ఱు యమునైక్కరైయిల్ కణ్ణపిరానై విఴుఙ్గివిడ, అవనతు నెఞ్జిల్ కణ్ణన్ నెరుమ్బుప్పోల ఎరిక్కవే, అవన్ పొఱుక్కమాట్టామల్ కణ్ణనై వెళియే ఉమిழ్న్దు మూక్కాల్ కుత్త నినైక్కైయిల్ కణ్ణన్ అవన్వాయలకుకళై త్తనదు ఇరుకైకళినాలుమ్ పఱ్ఱిక్కిழిత్తిట్టనన్ ఎన్నదామ్.

"మరుదిదైపోన" వరలాఱు – కణ్ణన్ కుழన్దైయాయిరుక్కుఙ్కాలత్తిల్ తున్బప్పడుత్తు కిన్ఱ పల విళైయాడల్కళై చ్చెయ్య క్కణ్డు కోపిత్త యశోదై కృష్ణనై త్తిరువయిఱ్ఱిల్ కయిఱ్ఱినాల్ కట్టి, ఓరుర రిలే పిణిత్తువిడ, కణ్ణన్ అవ్వురలై ఇழుత్తుక్కొణ్డు తవழ్న్దు, అఙ్గిరున్ద ఇరట్టైమరుదమరత్తిన్ నడువే శెన్ఱపొழుదు, అవ్వురల్ కుఱుక్కాయ్ నిన్ఱు ఇழుక్కప్పట్టపడియినాలే అమ్మరఙ్గళిరణ్డుమ్ ముఱిన్దు విழున్దవళవిల్, మున్ నారదర్ శాపత్తాల్ అమ్మరఙ్గళాయ్ క్కిడన్ద నలకూబరన్, మణిగ్రీవన్ – ఎన్నుమ్ కుబేరపుత్తిరర్ ఇరువరుమ్ శాపమ్ తీర్న్దు శెన్ఱనర్. ఇన్ద కుబేరపుత్రర్కళ్ మున్బు ఒరు కాలత్తిల్ పల అప్సరస్ స్త్రీకళుడనే ఆడైయిల్లామల్ జలక్రీడై శెయ్దుకొణ్డిరుక్కైయిల్, నారదమునివర్ అఙ్గు ఎழున్దరుళ, మఙ్గైయర్ అనైవరుమ్ నాణఙ్కొణ్డు ఆడైయెడుత్తు, ఉడుత్తు నీఙ్గ, ఇన్ద కుబేరపుత్తిరర్కళ్ మాత్తిరమ్ మధుపానమయక్కత్తినాల్, వస్త్రమిల్లామలే యిరుక్క, నారదర్ కణ్డు కోపఙ్కొణ్డు, "మరఙ్గళ్ పోలిరుక్కిఱ నీఙ్గళ్ మరఙ్గళావీర్" ఎన్ఱు శపిక్క, ఉడనే అవర్కళ్ వణఙ్గి వేణ్డిక్కొణ్డదఱ్కు ఇరఙ్గి "నెడుఙ్కాలమ్ శెన్ఱపిన్బు తిరుమాల్ ఉఙ్గళరుకే నెరుఙ్గుమ్ కాలత్తిల్ ఇవ్వడివై యొழిన్దు మున్నైయ వడివమ్ పెఱ్ఱు వాళ్వీర్" ఎన్ఱు శాపవిడై క్కొడుత్తు పోయినర్. ఇప్పడి శాపత్తినాల్ మరఙ్గళాన ఇవఱ్ఱిల్ కంసనాలేవప్పట్ట ఇరణ్డు అసురర్కళుమ్ ఆవేశిత్తు క్కిడన్దనరెన్ఱు శిల పురాణఙ్గళ్ కూఱుమ్. "ఒరుఙ్కొత్త విణై మరుత మున్నియ వన్దవరై" (పెరియాழ్వార్ తిరు-1-5-5) ఎన్ఱుమ్, "పొయ్మ్మాయ మరుదాన వశురరై" (పెరియాழ్వార్ తిరు-3-1-3) ఎన్ఱుమ్ పెరియాழ్వారుమ్ అరుళిచ్చెయ్దార్.

(మరుదిదైపోయ్ మణ్ణళన్ద) ఉలకళప్పదఱ్కు మున్నే మరుదిదై పోనా నెన్ఱు పొరుళన్ఱు. "మరుదిదైపోనతు ఒరు కాలత్తిలుమ్, మణ్ణళన్దతు ఒరు కాలత్తిలుమాకిలుమ్ ఆழ్వారుడైయ జ్ఞానవైశద్యత్తాలే అనుసంధానధోరణియిల్ మున్నదు పిన్నదెన్గిఱ వాశియిన్ఱియే ఎల్లామ్ ఒన్ఱుశేర విళఙ్గుకిఱదు.

"పుళ్ళిన్ వాయ్ కీణ్డానుమ్" – ఎన్ఱ పాఠమే పెరుమ్బాలుమ్ వழఙ్గి వరుకిన్ఱదు. ఇప్పాఠత్తిల్ వెణ్డళై పిఱழువదాల్ "పుళ్వాయ్ కీణ్డానుమ్" ఎన్ఱ మేలైయార్ పాఠత్తై ప్పేణుదల్ తకుమ్.

దివ్యార్థ :– అను :– (నాన్ఱ ములైత్తలై) – ఈ పాశురంలో, గడచిన పాశురంలోవలె గడచిన కాలాన్నిగూర్చి చెప్పి, అనుతాపాన్ని పొందడమే తాత్పర్యం. శ్రీకృష్ణుడై అవతరించి, పిశాచి అయిన పూతనను స్తన్యాన్ని తాగే వ్యాజంతో వధించి, వెన్న మొదలైనవానిని దొంగిలించి, ఆరగించి, కువలయాపీడమనే కంసుని మదించిన ఏనుగును వధించియు. బకాసురుని నోటిని చీల్చి, మద్దిచెట్ల జంటను భేదించి, కూలగొట్టి– ఈ విధంగా పలు పలు రీతులుగా బాల్యచేష్టలను చేసిన కాలంలో కూడా భగవానుని సేవింపలేక, కోల్పోయానే! – అని అంటున్నారు. కోల్పోయినందులకు అనుతాప పడినట్లు పాశురంలో స్పష్టంగా సూచించే పదం లేకపోయినా, ముందు పాశురంలోని సందర్భాన్ని చూచినపుడు గడచిన నాళ్ళకు అనుతాపం తోచేటట్లే ఈ పాశురాన్ని అనుగ్రహించినట్లు గ్రహింపవచ్చు. "కుడి చేయి, ఎడమ చేయి ఏదో తెలియనివారుకూడ ఉజ్జీవించేటట్లు గోపకులంలో ఆవిర్భవించినప్పుడు కూడా నేను కోల్పోయానుకదా – అని శోకిస్తున్నారు"అని. అన్నారు పూర్వులుకూడా. (వ్యాఖ్యాతలు) ఇక, కృష్ణావతారచరిత్రలను కొన్నిటిని చెప్పి, ఆనందంగా కాలక్షేపాన్ని చేస్తున్నారు – అని పల్కినా తప్పు లేదు.

"కళిఱ్ఱై యూన్ఱి ప్పొరుద" – (కంసుని ఏనుగును ఎదిర్చి యుద్ధం చేసిన) వృత్తాంతం – ధనుర్యాగమనే వ్యాజంతో కంసునిచే రప్పించబడ్డ శ్రీకృష్ణబలరాములు కంసుని అంతఃపురంలోకి వెళ్ళే సమయంలో అతని అంతఃపురద్వారం దారిలో తమను వధించేటట్లు అతనిచే నిలుపబడ్డ కువలయాపీడమనే మదగజం మావటివానిచేత ప్రేరేపింపబడి, కోపంతో వారి పైకిరాగా, ఆ యాదవవీరులు దానిని ఎదిరించి, దాని దంతాలను రెండిటిని బురదలోనుండి తీగను పైకి తీసినట్లు, సులభంగా పెకలించి, వానినే ఆయుధంగా చేసికొని, కొట్టి ఆ ఏనుగు ప్రాణాన్ని తీసి, లోపలకు ప్రవేశించారు.

"పుళ్వాయ్ కీణ్డ" (బకాసురుని నోటిని చీల్చిన) వృత్తాంతం – శ్రీకృష్ణుని వధించమని కంసునిచే ప్రయోగింపబడ్డ ఒక అసురుడు కొంగరూపం గ్రహించి పోయి, యమునా నదీతీరంలో శ్రీకృష్ణుని మింగివేసినపుడు, అతని కంఠంలో శ్రీకృష్ణుడు నిప్పువలె దహించగా, వాడు భరించలేక శ్రీకృష్ణుని బయటకు ఉమిసి, ముక్కుతో గుచ్చాలని తలచినపుడు, కృష్ణుడు అతని నోటి దవుడలను తన రెండు చేతులతో పట్టి చీల్చాడు.

"మరుదినిదై పోన" (జంట మద్దిచెట్ల నడుమ పోయిన) కథ – శ్రీకృష్ణుడు బాలుడుగా ఉన్న కాలంలో బాధను కల్గించే పలు చిలిపిచేష్టలను చేయడం చూచి, కోపించిన

యశోద శ్రీకృష్ణుని నడుమును దారంతో కట్టి, ఒక రోటికి బంధించగా, శ్రీకృష్ణుడు ఆ రోటిని ఈడ్చుకుంటూ వెళ్ళి దోగాడుతూ మద్దిచెట్ల జంటమధ్యలోనుండి పోయినపుడు, ఆ రోలు అడ్డుకాగా, దానిని బలంగా ఈడ్చి లాగడంవల్ల ఆ మద్దిచెట్లు రెండు విఱిగి కిందపడిపోయాయి. పూర్వం నారదుని శాపంతో ఆ మద్దిచెట్లుగా మారిన నలకూబరుడు, మణిగ్రీవుడు – అనే కుబేరపుత్రులు ఇద్దఱు. శాపం తీరి వెడలిపోయారు. ఈ కుబేరపుత్రులు పూర్వం ఒకానొక సమయంలో పలు అప్సరసస్త్రీలతో దిగంబరులుగా జలక్రీడను చేసే సమయంలో నారదముని అచటికి రాగా, అప్సరసలు అందఱు లజ్జించి, వస్త్రాలను ధరించి, వెడలిపోగా, ఈ కుబేరపుత్రులు మాత్రం మధుపానంవల్ల కల్గిన మైకంతో వస్త్రాలు ధరించకుండ నిలువగా, నారదుడు చూచి కోపించి, "వృక్షాలవలె (వివేకం లేకుండా) ఉన్న మీరు వృక్షాలు కాగలరు"– అని శపించగా, వెంటనే వారు నమస్కరించి, ప్రార్థించినందువల్ల దయ జూపి, "చాలాకాలం గడచిన తరువాత భగవానుడు మీ దగ్గరకు వచ్చినపుడు ఈ రూపాలు పోయి, పూర్వరూపాన్ని మీరు పొందుతారు" అని శాపవిమోచనం పల్కి వెడలిపోయాడు. ఈ విధంగా శాపంవల్ల వృక్షాలు అయిన వీరిలో కంసునిచే ప్రేరేపింపబడ్డ ఇద్దరు అసురులుకూడ ఆవేశించి ఉన్నారనే విషయాన్ని కొన్ని పురాణాలు తెలుపుతున్నాయి. **"ఒరుజ్ఞొత్త విణైమరుత మున్నియ వన్దవరై"** అని, **"పొయ్మ్మా మరుదాన వశురరై"** అని పెరియాళ్వార్లు అన్నారు.

"మరుదిడైపోయ్ మణ్ణళన్ద" – అంటే లోకాలను కొలవడానికి ముందే మద్దిచెట్ల మధ్యకు పోయాడని అర్థం కాదు. మద్దిచెట్ల మధ్యకు పోయినది ఒక సమయంలో, భూమిని కొలిచి నది వేఱొక సమయంలో అయినా, ఆళ్వార్ల జ్ఞానవైశద్యంవల్ల అనుసంధాన ధోరణిలో ముందు జరిగినది, తరువాత జరిగినది – అనే భేదం లేకుండా అన్నీ ఒకటిగా ప్రకాశించాయి.

"పుళ్ళిన్ వాయ్ కీణ్డానుమ్" అనే పాఠమే ఎక్కువగా వ్యవహారంలో ఉన్నది. ఈ పాఠంలో గణభంగం కావడంవల్ల, **"పుళ్వాయ్ క్కీణ్డానుమ్"** అనే పెద్దల పాఠం పరిగ్రాహ్యం.

(19) మాలుమ్ కరుఙ్కడలే ఎన్నోఱ్ఱాయ్, వైయకము
ణ్డాలిలైత్తుయిన్ద వాళియాన్, – కోల
క్కరుమేని చ్చెఙ్గణ్ మాల్ కణ్పడైయుళ్, ఎన్ఱుమ్
తిరుమేని నీ తీణ్డ ప్పెఱ్ఱు

వైయకమ్ ఉణ్డు = లోకమును గ్రహించి, ఆలిలై = మఱ్ఱిచెట్టుయొక్క చిగురుటాకుపై, తుయిన్ద = నిద్రించువాడు, ఆళియాన్ = సముద్రశాయియైయున్న చక్రాయుధుడు, కోల కరు మేని = అందమైన, నల్లని మేనిని, శెమ్ కణ్ = ఎఱ్ఱని నేత్రములను కలవాడును,

మాల్ = (భక్తులపట్ల) వ్యామోహమును కలవాడును అగు స్వామి, కణ్ పడైయుళ్ = పరుండియుండునపుడు, ఎన్ఱుమ్ = ఏ కాలమునందైనను, తిరుమేని = (అతని) దివ్యమంగళ విగ్రహమును, తీణ్డ ప్పెఱ్ఱు = స్పృశించి, మాలుమ్ = (ఆ ఆనందముచే) మోహముజెందు, కరుమ్ కడలే = నల్లని సముద్రమా!, నీ ఎన్ నోఱ్ఱాయ్ = నీ ఏమి నోము నోచితివో కదా!

అవతారిక :– కాదాచిత్కమైన అనుభవముకూడ లభింపకపోవుటచే, నేను కన్నీటిని విడచుచుండగా, అతనిని తన ఒడిలో పరుండబెట్టుకొని, పూర్ణముగా దర్శించి, నిత్యానుభవమును పొందుచున్న నీవు ఏమి భాగ్యమును చేసితివో! అని సముద్రమును చూచి ఆళ్వార్లు అనుచున్నారు.

వ్యాఖ్య :– "నేను ఏ సమయమును స్పృశింపలేక కన్నీరును విడచుచుంటిని. ఈ భూమి లోకములను కొలిచిన ఒక సమయములో మాత్రము స్పృశింపగల్గినది. అతనిని ఒడిలో పరుండ బెట్టుకొని, ఎల్లప్పుడు దర్శించుచు, స్పృశించుచున్న నీవు ఏమి తపస్సు చేసితివో!" అనుచు సముద్రమును చూచి పల్కుచున్నారు.

(వైయక ముణ్డు) – ప్రళయజలములో నశింపకుండునట్లు లోకమునంతటిని తన చిన్ని బొజ్జలో నుంచుకొని.

(ఆలిలైమేల్ తుయిన్ద) – అపుడే చిగురించిన ఒక వటపత్రముపై నిద్రించినవాడు. లోకమంతయు ఇతని ఉదరములో, ఇతడు ఒక చిన్ని మఱ్ఱి ఆకుపై. ఇది ఏమి ఈ అఘటితఘటనాసామర్థ్యము!

(ఆళియాన్) – ప్రళయము నన్ను తాకవచ్చినచో, దానిని చక్రముతో రెండు ఖండములుగా చేసెదను – అనువానివలె చక్రముపై చేయినుంచి నిద్రించుచున్నాడు.

(కోల క్కరు మేని) – అందమైన, నల్లని తిరుమేనిని కలవాడు.

(శెఙ్గణ్) – ఆ తిరుమేనికి పరభాగశోభను కల్గించు ఎఱ్ఱని కన్నులను కలవాడు. వాత్సల్యముచేతను, ఐశ్వర్యముచేతను కన్నులు స్వామి కలగి, ఎఱ్ఱబడియుండును.

(మాల్) – భక్తులపట్ల వ్యామోహమును కలవాడు అని అర్థము. సర్వేశ్వరుడను గొప్పతనమును ఈ పదము చెప్పుచున్నదనియు అనవచ్చును.

(కణ్ పడైయుళ్) **"కిడన్దదోర్ కిడక్కై"** – (తిరుమాల్–23) అనునట్లు అందమంతయు దర్శింపతగినది అగు పరుండుచోటులో కదా దర్శించి, అనుభవించినది. **"పళ్ళికొళ్ళు మిడత్తు అడి కొట్టిడ"** – (నాయ్చ్చి–4) అనుచు గోదాదేవి ఆశపడిన ఫలమును కదా నీవు పొందితివి.

(తిరుమేని) – లక్ష్మీదేవి ఆశపడు మేనినికదా పొందితివి.

(తీణ్డ ప్పెఱ్ఱు) – దర్శించుట మాత్రము కాక, స్పృశించితివికూడ. నీ కంటి ఆకలితోపాటు స్పర్శేంద్రియముయొక్క ఆకలికూడ తీరునట్లు పొందితివి.

(మాలుమ్ కరుఙ్గడలే) – అతని స్పర్శసుఖముచే మోహించియున్న నల్లని సముద్రమా! నావలె శరీరము పాలిపోకుండునుండటచే నీవు ప్రాప్యమును పొందితివి– అని తోచుచున్నదే! పాలసముద్రమును “నల్లని సముద్రమా” అని సంబోధించవచ్చునా! అనినచో, అతని తిరుమేని నల్లని ఛాయపడి, అది నల్లనిది అయ్యెనని భావము. **“నీలక్కడల్ కడైన్దాయ్”** (తిరువాయ్-10-10-7) అనిరికదా నమ్మాళ్వార్లును! లేక, ప్రళయ జలమును తెలుపుచున్నదనియు భావము.

(మాలుమ్) మధుపానమును చేసినవారివలె మోహించియుండుట.

(నీ ఎన్ నోఱ్ఱాయ్) – ఇపుడు పొందుటకు నీవు ఏమి తపస్సు చేసితివో! చెప్పరాదా! దానిని నేనుకూడ చేసి ఫలమును పొందుటకు – అని భావము.

పెరియ :– అవ :– **పత్తొన్బతామ్పాట్టు. (మాలుమ్) అవతారమొళియ ప్పెఱ్ఱారుముణ్డు కిడీర్ ఎన్గిఱార్.**

(మాలుమ్) మధుపానమత్తరైప్పోలే పిచ్చేఱానిన్ఱ.

(కరుఙ్గడలే) పెఱ్ఱ పేఱు ఉన్నుడమ్బై కోట్చొల్లుకిఱతిల్లైయో? ఇల్లైయాకిల్, ఉడమ్బు వెళుత్తిరాతో?

(ఎన్ నోఱ్ఱాయ్) అశైయై విట్టు నానుమ్ నోఱ్కుమ్పడి శొల్లాయ్.

(వైయక మిత్యాది) శిఱు వయిఱ్ఱిలే భూమి యెల్లావఱ్ఱైయు మడక్కి, ప్పవనాన అలిలైయిలే కణ్వళర్న్దరుళుకిఱ సర్వేశ్వరనుడైయ తిరుమేనియై త్తీణ్డప్పెఱ్ఱు.

అవ:–(మాలు ఙ్కరుఙ్గడలే) నాన్ తీణ్డప్పెఱాతే మఙ్గానిన్ఱేన్. నీ తీణ్డప్పెఱ్ఱు పరవశమాకానిన్ఱాయ్. భూమియైప్పోలే ఒరుకాలన్ఱియే నిత్యసంశ్లేషమ్ పెఱువతే కడల్! ఎన్ఱు కొణ్డాడుకిఱార్.

(మాలుమ్) మధుపానమత్తరైప్పోలే పిచ్చేఱుకిఱ కడలే. (కరుమ్ కడలే) ఉడమ్బు వెళుక్కవేణ్డావే! (ఆళియాన్) ఏకార్ణవత్తిలుమ్, తిరుప్పాఱ్కడలిలుమ్ తుయిన్ఱతాతల్. ఆశిలే కైయై వైత్తు ప్రళయత్తై యిరు తుణ్డమాక విడువేనెన్ఱిరుక్కుమెన్ఱుమామ్. పిరాట్టిమారోడు ఊడినపోతుమ్ ఉనక్కు ప్పిరివిల్లై. కడలుమ్, ఎమ్బెరుమానుమ్, శ్రీభరతాళ్వానుమ్ పెరుమాళువెమ్బాలే నిఱమ్. బ్రహ్మప్రాప్తిఫలమాయ్, కైఙ్కర్య

మానుషఙ్గికమానాప్పోలే, తిరుమేని తీణ్డుకై ప్రాప్యమ్. కైఙ్కర్యమ్ అవఘాతత్తిల్ స్వేదమ్బోలే. ఉపాయత్తిలుమ్ స్వరూపజ్ఞానమ్ పిఱన్దాల్ వ్యవసాయ మానుషఙ్గికమ్.

అరు :– పత్తొన్బతామ్పాట్టు. అవతరిత్తవిడత్తిలే యశోదాదికళ్ మడియిలే వైత్తు స్పర్శిక్కప్పెఱ్ఱారకళ్. ఆశరియాతే యిరుక్క క్షీరాబ్ధి మడియిలే వైత్తు స్పర్శిక్కప్పెఱ్ఱతెన్ఱపడి.

కీళ్పాట్టిలే, “మణ్ణళన్ద” ఎన్ఱత్తై పఱ్ఱ మేలుక్కవతారిక్కై అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (భూమియైప్పోలే యిత్యాది). “ఎన్ఱుమ్ – నీ తీణ్డప్పెఱ్ఱు” ఎన్ఱత్తై ప్పఱ్ఱ అరుళిచ్చెయ్ కిఱార్. (పిరాట్టిమారోడిత్యాది). “కరుఙ్గడల్, కోల క్కరుమేని” ఎన్ఱత్తై ప్పఱ్ఱ అరుళిచ్చెయ్ కిఱార్. (కడలుమ్ ఎమ్బెరు మానుమిత్యాది). “తీణ్డ ప్పెఱ్ఱు” ఎన్నైక్కు, తీణ్డుకై ఫలమో, కైఙ్కర్యమన్ఱో ఫలమెన్న, అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్. (బ్రహ్మప్రాప్తీత్యాది) ప్రసఙ్గాత్ అరుళిచ్చెయ్ కిఱార్. (ఉపాయత్తిలు మిత్యాది). జ్ఞానమ్ – ప్రధానమ్. కణ్‌పడైయుళ్ – కణ్వళర్ న్దరుళుకిఱ వవస్థైయిలే.

నమ్పిళ్ళై :– పత్తొన్బదామ్ పాట్టు :– అవన్ ఒరునాళ్ వన్దు కిట్టిన విడత్తిలుమ్ నాన్ అవనై ప్పెఱ్ఱిలేన్. అవన్దానే వన్దు శాయ, ఎన్ఱుమ్ అనుభవిక్కప్పెఱ్ఱ నీ ఎన్న భాగ్యత్తై ప్పణ్ణినాయో! ఎన్గిఱార్. పూమియైప్పోలే ఒరుకాల్ అన్ఱియిలే నిత్యసంశ్లేషమ్ పణ్ణప్పెఱువతే కడల్! ఎన్ఱు కొణ్డాడుకిఱార్.

(మాలుమ్)– మాలుదల్– మయఙ్గుదల్. అతాకిఱదు – అవనే అణైయప్పెఱ్ఱ హర్షత్తాలే మధుపానమత్తరైప్పోలే శెరుక్కి ముక్తర్ పట్టదెల్లామ్ పడానిన్ఱదాయ్ఱ్ఱు.

(కరుఙ్కడలే) ఇల్లైయాకిల్ ఉడమ్బు వెళుత్తిరాతో? కడల్ ఎల్లాత్తిలుమ్ కణ్‌వళర్న్దరుళుమ్ – ఎన్ఱు శొల్లక్కడవతు. అత్తాలే వన్ద కరుమైయాతల్, అన్ఱిక్కే, ఒరు కడలిల్ ఉళ్ళ స్వభావమ్ ఎల్లాత్తిలుమ్ ఇట్టు శొల్లక్కడవతు, అత్తాలే వన్దతాతల్. అఙ్గు క్కణ్‌వళర్న్దరుళుకిఱవనుడైయ నిఱ్ఱలీట్టాలేయాతల్. కడలుమ్, ఎమ్బెరుమానుమ్ – శ్రీభరతాళ్వానుమ్ పెరుమాళుమ్ పోలే నిఱమ్.

(ఎన్ నోఱ్ఱాయ్) నీ ఎన్న సాధనానుష్ఠానమ్ పణ్ణినాయ్? ఆశైయై విట్టు నోన్బిలే కైవైక్క పార్క్కిఱార్.

(వైయకమ్ ఉణ్డు ఇత్యాది) – జగత్తై యడఙ్గలుమ్ తన్ తిరువయిఱ్ఱిలే ఎడుత్తు వైత్తు, ఒరు పవనాన ఆలన్దళిరిలే కణ్‌వళర్న్దరుళిన సర్వేశ్వరన్.

(ఆళియాన్) – రక్షణత్తుక్కు ఏకాన్తమాన పరికరత్తోడే శాయ్న్దరుళినపడి. అశిలే కై వైత్తు “ప్రళయమ్ వరిల్ ఇరు తుణ్డమాక విడువన్” ఎన్ఱపడి. అన్ఱిక్కే, ఏకార్ణవత్తిలుమ్, తిరుప్పాఱ్కడలిలుమ్ కణ్‌వళర్న్దరుళినపడియాతల్.

(కోల ఇత్యాది) – దర్శనీయముమాయ్, శ్రమహరముమాయ్, వాత్సల్యసూచకమాన తిరుక్కణ్ ఎన్నుదల్, "యథా కప్యాసం పుణ్డరీక మేవ మక్షిణీ" ఎన్ఱు శొల్లుకిఱ కణ్గళ్ – ఎన్నుదల్.

(మాల్) ఈశ్వరన్ ఎన్నుదల్. అవన్ కణ్వళర్న్దరుళుకిఱ విడత్తిలే.

(ఎన్ఱుమ్)– ఎల్లాక్కాలత్తిలుమ్. పిరాట్టిమార్ ఊడినపోతుమ్ ఉనక్కు ప్పిరివిల్లై.

(తిరుమేని నీ తీణ్డప్పెఱ్ఱు) ఎనక్కు ఒరునాళ్ పెఱవరిదాన ఇతు ఉనక్కు నిత్యసిద్ధమాయ్ చ్చెల్లా నిన్ఱతు. బ్రహ్మప్రాప్తి ఫలమాయ్, కైంకర్యమ్ ఆనుషఙ్గికమాపోలే, తిరుమేని తీణ్డుకై ప్రాప్యమ్. కైంకర్యమ్ అవఘాతత్తిల్ స్వేదమ్పోలే. ఉపాయత్తిలుమ్ స్వరూపజ్ఞానమ్ పిఱన్దాల్ వ్యవసాయమ్ ఆనుషఙ్గికమ్.

(తిరుమేని నీ తీణ్డ ప్పెఱ్ఱు మాలుమ్ కరుఙ్కడలే) నీ అవనై ప్పెఱ మాలాయ్ నిన్ఱాయ్. నాన్ అవనై ప్పెఱాతే మాలాయ్ నిన్ఱేన్.

(కరుఙ్కడలే) – అవన్ఱానే తన్నై కిట్టినార్క్కు సారూప్య జ్కొడుక్కుమాపోలే కాణుమ్.

(ఎన్ నోఱ్ఱాయ్) ఇతొరు తపస్సాల్ వన్దదెన్ఱు తోఱ్ఱియిరానిన్ఱతు. ఆకిలుమ్, ఇతొరు విశేషత్తాలే వన్దదెన్ఱు తోఱ్ఱియిరానిన్ఱదు.

అప్పిళ్ళై :– అవ :– పత్తొన్బతామ్బాట్టు. కాదాచిత్కమాన అనుభవముమ్ కిడైయామల్, నాన్ కణ్ణనీర్ విழవిడానిఱ్క, అవనై మడియిలే శాయవిట్టు ముழునోక్కు చ్చెయ్తు నిత్యానుభవమ్బణ్ణి వాழుకిఱ నీ యెన్న భాగ్యమ్బణ్ణినాయ్ ఎన్గిఱార్.

వైయకమ్ – జగత్తై యడైయ, ఉణ్డు – ప్రళయత్తిలழియాతపడి తిరువయిఱ్ఱిలే ఎడుత్తు వైత్తు, అలినిలై – అలన్దళిరిలే, తుయిన్ఱ – కణ్వళర్న్దరుళినవనాయ్, అழియాన్– ప్రళయమ్ వరిల్ ఇరు తుణ్డమాక విడుకైక్కు పరికరమాన తిరువాழియై యుడైయనుమాయ్, కోలమ్ – అழకియ, కరు – కఱుత్తనిఱత్తై యుడైయ, మేని – తిరుమేనియై యుమ్, శెమ్ – అతుక్కు ప్పకైత్తొడైయామ్బడి, వాత్సల్యత్తాలే కుతతి చ్చివన్ద, కణ్ – తిరుక్కణ్గళైయయు ముడైయనాయ్, మాల్ – అశ్రితవ్యాముగ్ధనానవన్, కణ్పడైయుళ్– కణ్వళర్న్దరుళుకిఱ విడత్తిల్, ఎన్ఱుమ్ – సర్వకాలత్తిలుమ్, తిరుమేని – అవన్తిరుమేనియై, నీ – నీ, తీణ్డప్పెఱ్ఱు – అనుభవిక్కప్పెఱ్ఱు, మాలుమ్ – అన్ద స్పర్శసుఖత్తాలే మయజ్ఞానిఱ్పతాయ్, కరుమ్ – అవన్వడివిన్ నిழలీట్టాలే కఱుత్త నిఱత్తైయుడైయ, కడలే – కడలే!, ఎన్ – ఇప్పేఱు పెఱుకైక్కు, ఎన్న నోఱ్ఱాయ్! – సాధనానుష్ఠానమ్ పణ్ణినాయ్! అత్తై చ్చొల్లమాట్టాయో? నాను మనుష్ఠిత్తుప్పార్క్కెన్ఱు. కరుత్తు "మాల్" ఎన్ఱు– పెరుమైయై చ్చొల్లుకిఱతెన్నవుమామ్.

దివ్యార్థ :– (మాలు ఙ్కరుఙ్కడలే) "పழుతే పల పకలుమ్ పోయిన వెన్ఱు" అழుద ఆழ్వార్, "నమ్మైప్పోలే ఎల్లారుమ్ ఏమాన్దవర్కళ్తానో? అన్ఱి, యారావతు ఎమ్బెరుమానై ఒరునొడిప్పొழుతుమ్ విడాతు, అనుభవిక్క ప్పెఱ్ఱవర్కళుణ్డో!" ఎన్ఱు ఆరాయ్న్దు పార్త్తార్. "మా కడల్ నీరుళ్ళాన్" (మూన్ఱామ్ తిరు–3) ఎన్గిఱపడియే సముద్రత్తిల్ సర్వకాలముమ్ ఎమ్బెరుమాన్ తిరుక్కణ్వళర్న్దరుళుమ్ శెయ్తతు నినైవుక్కు వన్దదు. హా! హా! సముద్రరాజనుడైయ పాక్కియమే పాక్కియమ్! ఒరు నొడిప్పొழుదుమ్ విడామల్ ఎమ్బెరుమానతు తిరుమేనియై త్తీణ్డప్పెఱ్ఱిరుక్కిఱానన్ఱో! ఎన్ఱనుసన్ధిత్తు, అక్కడల్తన్నైయే నోక్కి, "ఇప్పడి ఉనక్కు భగవదనుభవమ్ నిత్యమాయ్ చెల్లుమ్బడి నీ ఎన్న నోన్బు నోఱ్ఱాయ్ కొల్?" ఎన వినవుకిన్ఱార్. "నీ నోఱ్ఱ నోన్బై చ్చొల్లువాయాకిల్ నానుమ్ అన్ద నోన్బై నోఱ్ఱు ఇప్పేఱు పెఱువేన్ కాణ్" – ఎన్బదు ఉళ్ళురై.

అ∴ఱ్ఱి ణైప్పొరుళాన కడలై నోక్కి క్కేళ్వి కేట్టతాక ప్పేశిన ఇప్పాశురత్తిన్ కరుత్తావతు – ఎమ్బెరుమాన్ ఇడైవిడాతు తిరుప్పాఱ్కడలిల్ శయనిత్తుక్కొణ్డు "ఉఱఙ్గువాన్పోల్ యోకు శెయ్యుమ్" (తిరువాయ్) పెరుమానాయిరుక్కిన్ఱాన్ ఎన్బదై క్కాట్టువదేయా మెన్గ.

"కరుఙ్గడలే" – తిరుప్పాఱ్కడల్ వెణ్ణిఱముళ్ళదాయినుమ్, కార్ముకిల్ వణ్ణనాన ఎమ్బెరుమానుడైయ నిழలీట్టాలే కరుఙ్కడలాయిఱ్ఱు. భట్టర్ శ్రీరఙ్గరాజస్తవత్తిల్ శ్రీరఙ్గవిమానత్తై ప్పఱ్ఱి ప్పేశుమ్బోదు "అపి ఫణిపతిభావా చ్ఛుభ్ర మంతఃశయాళోః మరకతసుకుమారైః రంగభర్తు ర్మయూఖైః, సకలజలధిపానశ్యామజీమూతజైత్రం పులకయతి విమానం పావనం లోచనే నః" ఎన్ఱరుళిచ్చెయ్ద శ్లోకమ్ ఇఙ్గు స్మరిక్కత్తకుమ్. ఇతన్ కరుత్తావతు – తిరువనన్దాழ్వానే శ్రీరఙ్గవిమానమాక ఎழున్దరుళియిరుక్కైయాలే ఇవ్విమానమ్ వెణ్ణిఱ ముళ్ళదాయినుమ్, ఉళ్ళే శయనిత్తిరుక్కిన్ఱ శ్రీరంగనాథనుడైయ మైవణ్ణత్తిరుమేనినిఱత్తిన్ నిழలీట్టాలే కడలై ప్పెరుకి క్కిళర్న్ద కాళమేఘత్తై వెన్ఱు విళఙ్గుకిన్ఱదు–ఎన్బదామ్.

"కరుఙ్కడలే" ఎన్ఱ విళియిల్ "భగవద్విరహవ్యసనత్తాలే నాన్ మాత్తిరమ్ ఉడమ్బు వెళుత్తిరుక్క, నీ నిత్యసన్తోషచ్చెరుక్కు త్తోన్ఱ మామై పెఱ్ఱు విళఙ్గుకిఱాయే!" ఎన్బదాక క్కరుత్తు త్తొనిక్కుమ్. "ఉవర్క్కుమ్ కరుఙ్కడల్ నీరుళ్ళాన్" (మూన్ఱామ్ తిరు–37) ఎన్ఱు ఉప్పుక్కడలిలుమ్ ఎమ్బెరుమాన్ ఉళనాక కూఱుకైయాలే ఇఙ్గు "మాలు ఙ్కరుఙ్కడలే!" ఎన్ఱు ఉప్పుక్కడలైయే విళిత్తతాక క్కొళ్ళుదలుమ్ కూడుమ్. "కణ్పడై" – కణ్వళర్న్దరుళుకిఱ నిలై. యోగత్తుయిల్ నిలైయెన క్కొళ్క.

దివ్యార్థ :– అను :– (మాలుమ్ కరుఙ్కడలే!) – "పழుతే పల పకలుమ్ పోయిన" అని శోకించిన ఆళ్వార్లు మనవలె అందఱు కోల్పోయినవారేనా? లేక, భగవానుని ఒక క్షణంకూడా వదలకుండా అనుభవింపగల్గినవారు ఎవరైనా ఉన్నారా? అని విచారించి

చూచారు. **"మా కడల్ నీరుళ్ళాన్"** అన్నట్లు సముద్రంలో సర్వకాలం భగవానుడు యోగనిద్రలో ఉండడం వారికి జ్ఞాపకానికి వచ్చింది. ఆహా! ఆహా! సముద్రరాజు భాగ్యమే భాగ్యం! ఒక క్షణంకూడా విడువకుండా భగవానుని తిరుమేనిని కౌగలించుకొని ఉన్నాడుకదా! అని అనుసంధించి, ఆ సముద్రాన్ని చూచి "ఈ రీతిలో నీకు భగవదనుభవం నిత్యంగా లభించేటట్లు నీవు ఏ నోము నోచావో కదా!" అని ప్రశ్నిస్తున్నారు. "నీవు నోచిన నోమును చెప్పినట్లయితే నేనుకూడా ఆ నోమును నోచి ఈ ఫలాన్ని పొందుతానుకదా!" అనేది ధ్వన్యర్థం.

అచేతనవస్తువు అయిన సముద్రాన్ని చూచి ప్రశ్నిస్తునట్లు పల్కిన ఈ పాశురానికి తాత్పర్యం ఏమంటే – భగవానుడు నిరంతరం పాలకడలిలో శయనించి ఉండి **"ఉఱఙ్గు వాన్పోల్ యోగు శెయ్ద పెరుమాన్"** గా ఉన్నాడు అనే విషయాన్ని తెలియ జేయడమే.

(కరుఙ్కడలే!) – పాలసముద్రం తెల్లని వర్ణం కల్గినది అయినా నీలమేఘవర్ణుడైన భగవానుని రంగు ప్రసరించడంవల్ల నల్లని సముద్రం అయింది. భట్టర్ శ్రీరంగ రాజస్తవంలో శ్రీరంగవిమానాన్నిగూర్చి పలికేటపుడు **"అపి ఫణిపతిభావా చ్ఛుభ్ర మంతః శయాళోః మరకత మసుకుమారైః రంగభర్తు ర్మయూఖైః, సకలజలధిపానశ్యామజీమూత జైత్రం పులకయతి విమానం పావనం లోచనే నః"** అని అనుగ్రహించిన శ్లోకం ఇచట స్మరణీయం. దీని అర్థం ఏమంటే – ఆదిశేషుడే శ్రీరంగవిమానంగా వేంచేసి ఉండడంవల్ల ఈ విమానం తెల్లని వర్ణం కల్గినది అయినా, లోపల శయనించి ఉన్న శ్రీరంగనాథుని కాటుకరంగులోని మేని రంగు ప్రసరించడంచేత, సముద్రాన్ని నిశ్శేషంగా తాగి, ఎగసిన కాలమేఘాన్ని జయించి వెల్గుతున్నది – అని.

"కరుఙ్కడలే!" అనే సంబోధనలో "భగవద్విరహవ్యసనంతో నేనుమాత్రం శరీరం తెల్లబడి ఉండగా, నీవు నిత్యసంతోషగర్వం వ్యక్తం అయేటట్లు కాంతిని పొంది వెలుగు తున్నావే!" అనికూడ అర్థం ధ్వనిస్తుంది.

"ఉవర్క్కు ఙ్కరుఙ్కడల్ నీరుళ్ళాన్" అంటూ ఉప్పుసముద్రంలోకూడ భగవానుడు ఉన్నాడని చెప్పడంవల్ల ఇచట **"మాలు ఙ్కరుడలే!"** అన్నది ఉప్పుసముద్రాన్ని సంబోధించినట్లు గ్రహించడంకూడా తగినదే.

"కణ్పడై" – నిద్రించే స్థితి. యోగనిద్రాస్థితి – అని చెప్పవచ్చు.

(20) పెఱ్ఱార్ తళై కழల ప్పేర్న్దోర్ కుఱళురువాయ్,
శెఱ్ఱార్ పడి కడన్ద శెఙ్గణ్ మాల్, – నఱ్ఱా
మరైమలర్ చ్చేవడియై వానవర్ కై కూప్పి,
నిఱైమలర్ కొణ్డేత్తువరాల్ నిన్ఱు

పెఱ్ఱార్ = తల్లి, తండ్రియును అగు దేవకీ వసుదేవుల, తళై కழల = కాలి సంకెళ్ళు విడివడునట్లు, పేర్న్దు = (పాలకడలి నుండి) పైకి వచ్చి, ఓర్ = అద్వితీయమైన, కుఱళ్ ఉరువాయ్ = వామనరూపమును కలవాడై, శెఱ్ఱార్ పడి = ఆశ్రితుడగు ఇంద్రునకు విరోధియైన మహాబలి తనది అని అభిమానించిన లోకమును, కడన్ద = కొలిచినవాడును, శెమ్ కణ్ మాల్ = ఎఱ్ఱని కన్నులను కలవాడును, ఆశ్రిత పక్షపాతియును అగు భగవానుని, నల్ తామరై మలర్ శే అడియై = అందమైన కమలమువలెనున్న ఎఱ్ఱని శ్రీపాదములను, వానవర్ = దేవతలు, కై కూప్పి నిన్ఱు = అంజలిని చేసి నిలిచి, నిఱై మలర్ కొణ్డు = (మాలగా) కూర్చిన పూలతో, ఏత్తువర్ = అర్చింతురు, ఆల్ = అయ్యో! (అట్టి అదృష్టము మనకు లభింపలేదే! అని భావము)

అవతారిక :– సముద్రము అతనిని స్పృశించి, ఆనందించుట మాత్రమేనా! ఆ శయ్యను విడచి అవతరించినపుడును కొందఱు సంసారులకును, దేవతాంతరములకును తనను అనుభవించు భాగ్యమును అనుగ్రహించెనే! నేనొక్కడనే కోల్పోయితినికదా! అయ్యో – అనుచున్నారు.

వ్యాఖ్య :– (పెఱ్ఱార్ తళై కழల) – "తన్దై కాలిల్ విలఙ్గఱ వన్దు" (పెరియతిరు – 8–5–1) అనునట్లు తనను కుమారునిగా పొందిన దేవకీవసుదేవుల కాలి సంకెళ్ళు వీడిపోవునట్లు – అని భావము.

(పేర్న్దు) – పరమపదమునుండి వచ్చి, ఇచట శ్రీకృష్ణుడై అవతరించి అని అర్థము (లేక) పాలకడలి నుండి లేచి వచ్చి అనియును అర్థము.

(పెఱ్ఱార్) నిధిని పొందినవారు అనునట్లు పొందినవారు అనుచున్నారు.

(పెఱ్ఱార్) – "నా కుమారుడు శ్రీకృష్ణుడు. ఇతనిని మేము పొందిమి" అని అభిమానించినవారి సంకెళ్లు వీడిపోవుచుండగా, "దాసులము" అను మన సంకెళ్ళు జారిపోకుండునా?

(పెఱ్ఱార్ తళై కழల ప్పేర్న్దు) ఇది ఉత్తరార్ధములోవలె వామనుని తెలుపుచున్నదనియు చెప్పవచ్చును. తనను స్పృశింపగల్గినవారియొక్క సంసారబంధము జారిపోవునట్లు శ్రీపాదమును ఎత్తి పెట్టి – అనియును భావము.

(ఓర్ కుఱళురువాయ్) – అందములో సాటిలేని వామనవేషమును దాల్చినవాడై, గొప్ప రూపసౌందర్యమునంతటిని చిన్న రూపములో ఇముడ్చుకొని యుండుటచే, కన్నులతో దర్శించి, ఆనందించునట్లున్నది.

(ఓర్ కుఱళ్) – సాటిలేని వామనుడు అని అర్థము. లోకములో వామనులనందఱిని ఇతనితో పోల్చినపుడు వారు త్రివిక్రములనునట్లున్న వామనుడు.

(శెగ్ఱ్రార్ పడి కడన్ద) – తన విరోధియగు మహాబలి మొదలగువారు **“మాది”** అని అభిమానించిన భూమిని లీలగా స్పృశించి, కొలిచిన.

(శెగ్ఱ్రార్) – దాసుడగు ఇంద్రుని బాధించుటచే అతనిని-తనకు విరోధిగా తలచెను– అని భావము. **“ద్విషదన్నం న భోక్తవ్యం ద్విషంతం నైవ భోజయేత్, పాండవాన్ ద్విషసే రాజన్! మమ ప్రాణా హి పాండవాః”** (భార. ఉద్యో-91-27) (ద్వేషించువారి అన్నమును భుజింపరాదు; ద్వేషించువానికి భోజనమును పెట్టరాదు. రాజా! నీవు పాండవులను ద్వేషించుచున్నావు. పాండవులు నా ప్రాణములు సుమా!), **“య స్త్వాం ద్వేష్టి స మాం ద్వేష్టి య స్త్వా మను స మా మను, అభేదేనాత్మనో వేద్మి త్వా మహం పాండునందన!”** (విష్ణుధర్మమ్-37-2) (పాండునందనా!, ఎవడు నిన్ను ద్వేషించు చున్నాడో అతడు నన్ను ద్వేషించుచున్నాడు. ఎవడు నిన్ను అనుసరించుచున్నాడో, అతడు నన్ను అనుసరించుచున్నాడు. నాకంటె అన్యుని కానివానిగా నిన్ను నేను భావించుచున్నాను) అని పల్కునట్లే దాసుల శత్రువును తన శత్రువుగా భావించువాడుకదా ఇతడు.

(శెజ్గణ్ మాల్) కోటినది పొందిన ప్రీత్యతిశయముచే ఎఱ్ఱని కన్నులను కల సర్వేశ్వరుడు.

(మాల్) దేవతల తలలపై పాదమును పెట్టిన సర్వేశ్వరుడు.

(మాల్) దాసులపట్ల ప్రేమను కలవాడగుటచే తన స్వరూపమును మాఱ్చుకొని, యాచకవృత్తిని సైతము చేసెననియు భావము.

(నల్ తామరై మలర్ చ్చేవడియై) – (రాగము) ఎఱువు, అందము, శైత్యము, మార్దవము, పరిమళము – మొదలగు గుణములచే చక్కని తామరపూవువంటి ఎఱ్ఱని శ్రీపాదములు – అని భావము. లోకములోని తామరపూలు ఈ గుణములలో నేత్రముల దరిదాపునకు కూడ రాలేకపోవుటచే, లోకవిలక్షణములగు మంచి తామరపూలను వెదకి, ఆళ్వార్లు పోల్చుచున్నారనియును చెప్పవచ్చును.

(వానవర్) – ఈ సౌలభ్యము ప్రవహింపని మిట్టప్రదేశమగు స్వర్గములో నివసించు ఇంద్రాదిదేవతలుకదా పొందిరి. క్రింది ప్రదేశములోనుండు నేను పొందలేక పోయితినే!

(కై కూప్పి నిన్ఱు) అభిమానులైనను సుందరుని చూచిన వెంటనే, అప్రయత్నముగా చేతులను జోడింతురు. **“దృష్ట్వా కృష్ణం తథాఽయాంతం ప్రతపంత మివౌజసా, యథార్హం కేశవే వృత్తి మవశాః ప్రతిపేదిరే”** (భర.సభా-75) (తన వీర్యముతో ఇతరులను తపింపజేయువానివలె అట్లు వేంచేయు శ్రీకృష్ణుని చూచి పారవశ్యమును పొందిన దుర్యోధనాదులు కేశవుడగు అతనిపట్ల నమస్కారాది కార్యములను తగినట్లు చేసిరి) అనునట్లు.

(నిఱై మలర్ కొణ్డు ఏత్తు వరాల్) కూర్చిన పూమాలలను చేతబట్టుకొని స్తుతింతురు. **“నిఱై వానవర్”** అని అన్వయించినచో వరుసలు వరుసలుగా నిలిచి, దేవతలు పూవులనుగొని, స్తుతింతురు-అనియు అర్థము వచ్చును.

(నిన్ఱు) – మావలెనే కాలు తడబడి, కన్నులు సుడులు తిరిగి, మనస్సు ద్రవింపకుండ సౌందర్యప్రవాహమును ఎదిర్చి, నిలువగల్గినవారలారా! మీది ఏమి భాగ్యము! అని ఆశ్చర్యపడుచున్నారు. **“ఆల్”** – ఆశ్చర్య సూచకము. (లేక) తాను పొందలేదే! అను బాధను ఇది తెలుపుచున్నదనియు చెప్పవచ్చును.

పెరియ :– అవ :– ఇరుపదామ్బాట్టు. “పెగ్ఱ్రార్ తళై కళ్గల” ఎన్గిఱ ఇత్తాల్ – కృష్ణావ తారమ్ శొల్లవుమామ్; వామనావతారన్దన్నైయే శొల్లుకిఱతాకవుమామ్.

(పెగ్ఱ్రార్ తళై కళ్గల ప్పేర్న్దు) పిఱన్దు – ఎన్నుమామ్. ఆరేనుమాక స్పర్శిక్క ప్పెగ్ఱ్రార్క్కు త్తళై కళ్గల.

(పేర్న్దోర్ కుఱళురువాయ్ చ్చెగ్ఱ్రార్ పడి కడన్ద) ఇన్ద్రనుక్కు అన్వాకాత శత్రు తనక్కాకాతే. “ద్విషదన్నం న భోక్తవ్యమ్”, “య స్త్వాం ద్వేష్టి స మాం ద్వేష్టి.”

(శెగ్ఱ్రా రిత్యాది) మహాబలి “ఎన్నతు” ఎన్దభిమానిత్త భూమియై అళన్ద సర్వేశ్వరన్.

(నగ్ఱ్రామరైమలర్ శే వడియై) శెవ్విమాఱాతే యిరున్దుళ్ళ తిరువడికళై.

(వానవర్ కై కూప్పి – నిన్ఱు – నిఱైమలర్ కొణ్డేత్తువర్ ఆల్) తిరళ నిన్ఱు పూవై క్కొణ్డేత్తువర్ ఎన్నవుమామ్. తొడుత్త మాలై కొణ్డేత్తువర్ ఎన్నవుమామ్.

అవ :– పడుక్కైయాయ్ క్కిడన్ద కడలుక్కు త్తన్నై క్కొడుక్క చ్చొల్లవేణుమో, దేవతాన్తరజ్గళుక్కు త్తన్నై క్కొడానిఱ్క – ఎన్గిఱార్.

(పెగ్ఱ్రార్) నిధి యెడుక్క ప్పెగ్ఱ్రార్ ఎన్ను మాపోలే. “ఎన్ పిళ్ళై” ఎన్దభిమానిత్తార్ తళై కళ్గలానిన్దాల్, “అడియోమ్” ఎన్బార్ తళై కళ్గల చ్చొల్లవేణుమో.

(పేర్న్దు) శ్రీవైకుణ్ఠత్తిల్నిన్ఱు మెన్నవుమామ్; తిరుప్పాఱ్కడలిల్ నిన్ఱుమ్ వన్దానాకవుమామ్.

(ఓర్ కుఱళ్) నాట్టిల్ వామనర్కళ్ ఇవన్ వళర్న్దరుళినవిడత్తోడొక్కుమ్.

(శెగ్ఱ్రార్) తన్నై చ్చెగ్ఱ్రార్. “మమ ప్రాణా హి.”

(పడి కడన్ద) ఇక్కాడు మోడైయు మళన్ద. పిఱరతు పెగ్ఱ్రాఱ్పోలే యిరుప్పతే! (శెజ్గణ్) అపేక్షితమ్ ముడిక్క ప్పెఱుకై.

(మాల్) శెయ్తతు పోరాతు ఎన్నిరుక్కై.

(నల్ తామరై) శెల్వికుమ్, అழకుక్కుమ్, కుళిర్త్తిక్కుమ్ సదృశమాన తామరై తేడుకిఱార్.

(వానవర్) ఎట్టాతపడి పరణిట్టుక్కొణ్డిరుక్కిఱ.

(కై కూప్పి) "అవశాః ప్రతిపేదిరే".

(నిరై మలర్) ఏఱ్కవే "తొడైయొత్త తుళపమ్" కొణ్డిరున్దార్కళో!

(ఏత్తువరాల్) ఇప్పడి పిఱన్దార్ పెఱాతొழிవతే!

(నిన్ఱు) కిణ్ణకత్తైతిర్త్తు నిన్ఱు.

అరు:– ఇరుపదామ్పాట్టు – కృష్ణపక్షత్తిలే (పిఱన్దైన్ఱుమామ్) ఎన్గిఱతు. వామనపక్షత్తై యరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ఆరేనుమాక విత్యాది). (స్పర్శిక్క ప్పెర్ఱార్ తళై కழల) సంసార సమ్బన్ధమ్ కழల–ఎన్దపడి. (నిరై మలర్) నిరై – వానవరుక్కాతల్, మలరుక్కాతల్ – విశేషణమ్. ఆల్ అశై.

మేలుక్కవతారిక్కై యరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (పడుక్కై యాయిత్యాది). "వానవర్" ఎన్దైయాలే – దేవతాన్తరమ్. (ఇప్పడి) చాటు. ఇప్పడి యివర్కళైప్పోలే ఇన్ద భూమియిలే పిఱన్దా రవనై యేత్త ప్పెఱాతొழிవతే! – ఎన్ఱు విషాదమ్. ఆల్ – విషాదసూచకమ్.

నమ్పిళ్ళై :– ఇరుపదామ్ పాట్టు :– కదల్ అవనై ప్పెర్ఱు కుళిత్తపడి శొల్లిగ్ఱు – క్కీழ్. అవన్ పడుక్కైయై విట్టుప్పోన్ద విదత్తిలుమ్ శిలభాగ్యాధికర్ కిట్టి అనుభవిక్క ప్పెర్ఱార్కళ్ కిడీర్–ఎన్గిఱార్. పడుక్కైయాయ్ కిడన్ద కదలుక్కు త్తన్నై క్కొడుక్కచ్చొల్లవేణుమో!, దుర్మానికళాన దేవర్కళుక్కు త్తన్నై కొడానిఱ్కు – ఎన్దపడి.

(పెర్ఱార్ తళై కழల) – ఇదొన్దైయుమ్ శ్రీకృష్ణావతార మాక్కి శీయర్ ఓరురువిలే అరుళిచ్చెయ్దార్. పెర్ఱారుణ్డు. తన్నై పిళ్ళైయాక ప్పెర్ఱ శ్రీవసుదేవరుమ్, దేవకియారుమ్. అవర్కళుడైయ కాలిలే యిట్ట విలఙ్గుమ్ కழలుమ్పడియాక ప్పేర్న్దు. శ్రీవైకుంఠత్తినిన్ఱుమ్ వన్దు అవతరిత్తాన్ – ఎన్నవుమామ్, శిఱైక్కూడత్తి నిన్ఱుమ్ పేర్న్దు పోనార్కళ్ – ఎన్నవుమామ్. అవతరిప్పతాక ఉద్యోగిత్త సమయత్తిలే ఇవర్కళుడైయ సకలదురితఙ్గళుమ్ నిరస్తమాయిగ్ఱు.

అన్ఱిక్కే, "పెర్ఱార్ తళై కழల ప్పేర్న్దు" ఎన్ఱు పెర్ఱారానవర్కళుణ్డు. ఆరేనుమాక స్పర్శిత్తవర్కళ్ తళై కழలుమ్పడిక్కు ఈడాక వాయ్త్తు ప్పెర్ఱతు. అప్పోదు 'పేర్న్దు' ఎన్గిఱత్తై అతుక్కుమేలే ఇఙ్గనేయుమ్ శెయ్దాన్ – ఎన్నాకక్కడవతు.

(పెర్ఱార్) – నిధి ఎడుక్క ప్పెర్ఱార్ – ఎన్నుమాపోలే.

(తళై కழల) 'నమ్పిళ్ళై' ఎన్ఱు అభిమానిత్తార్ తళై కழలన్దాల్, 'అడియోమ్' ఎన్దార్ తళై కழల చ్చొల్లవేణుమో! ఇత్తాల్ శొల్లిగ్ఱాయిత్తు – అవనోట్టై సంబంధమ్ ప్రతిబంధ కఙ్గళై ప్పోక్కుమ్ – ఎన్దపడి. యాతొన్దై ఇవర్కళ్ శిఱైయాక నినైత్తిరున్దార్కళ్, అత్తై ప్పోక్కుడవనాయిరుక్కుమాయిగ్ఱు. "పూన్తణ్దుழாయ్ ఎన్ తనినాయకన్ పుణర్ప్పు వీడు ముదలామ్". అవనోట్టై సంబంధమ్ మోక్షహేతువా యిరుక్కుమ్.

(ఓర్ కుఱళ్ ఉరువాయ్) తాన్ కిట్టువన్దు తన్నై కழల పుణ్ణుమ్పడి శొల్లిగ్ఱు క్కీழ். ఇని త్తన్నుడైయ యత్నత్తాలే తళై కழల పుణ్ణుమ్పడి శొల్లుకిఱదు. తన్నై యழிయమాఱి క్కొణ్డ వడివుతాన్ దర్శనీయతమమా యిరున్దపడి. నాట్టిల్ వామనర్కళ్ వళర్న్దరుళిన విదత్తోడు ఒక్కై. ఇన్ద్రనుక్కు ఆకాత శత్రు తనక్కుమ్ ఆకాతే. "ద్విషదన్నం న భోక్తవ్యమ్", "య స్త్వాం ద్వేష్టి స మాం ద్వేష్టి", మమ ప్రాణా హి పాండవాః". ఏదేనుమాక ఆశ్రితర్క్కు చ్చెర్ఱార్ ఆనవర్కళ్ తనకు శెర్ఱారామత్తనై. "సామాన్య మధిదైవతమ్" ఎన్ఱిరుక్కిఱ తనక్కు తనిశెర్ఱార్ ఇల్లైయితే. ఆశ్రితవిరోధికళుమాయ్, అదుక్కుమేల్, ఆసురప్రకృతిమానవర్కళ్ తనక్కు చ్చెర్ఱారా మిత్తనై "సమోఽహం సర్వభూతేషు" ఎన్ఱిరుక్కుమవనితే. ఇత్తాల్, ఆశ్రితవిషయమాక ఒరు తరతమ విభాగమ్ పణ్ణుమవన్ ఒరువనల్లన్ – ఎన్గిఱదు. "ఈడుమెడుప్పుమిలీశన్", "కొళ్కైకొళామైయిలాతాన్ ఎళ్కలిరాక మిలాతాన్" ఎన్నక్కడవదితే. ఆశ్రయిత్తవర్కళిల్, ఇన్నార్ ఆవర్కళ్, ఇన్నార్ ఆకార్ – ఎన్ఱు ఒరు నియతి యాతల్, ఇని అవర్కళ్తఙ్గళిల్ ఇన్నారై క్కొణ్డు ఇన్న కారియమ్ కొళ్ళక్కడవోమ్, ఇన్న కారియమ్ తవిర్క్కక్కడవోమ్ – ఎన్దొరు నియతియాదల్, శిలర్పక్కల్ సన్దేహిక్కక్కడవోమ్, శిలర్పక్కల్ ద్వేషమ్ పణ్ణక్కడవోమ్ – ఎన్ఱిరుక్కుమవై ఒన్ఱు మిల్లై యెన్గిఱదు. వశిష్ఠనోడు, వేదువిచ్చియోడు వాశియఱ నినైత్తిరుప్పాన్ ఒరువన్ – ఎన్గిఱదు.

(శెర్ఱార్ ఇత్యాది) శత్రుక్కళాన మహాబలిపోల్వార్ 'ఎఙ్గళదు' ఎన్ఱు అభిమానిత్తిరున్ద పూమియై అళన్దు కొణ్డానాయ్త్తు.

(పడి కడన్ద) – కాదు మోదైయు మళన్దు. పెఱాదదు పెర్ఱాప్పోలే యిరుప్పదే!

(శెఙ్గణ్ మాల్)– తన్నదు పెఱచ్చెయ్దేయుమ్ తన్నదల్లాదదు ఒన్ఱు పెర్ఱాప్పోలే తిరుక్కణ్గళిల్ శెవ్వి పిఱన్దపడి. పూమియై యడఙ్గ త్తన్ కాత్కీழ் అకప్పడుత్తుకైయాల్ వన్ద మేన్మై తోర్ఱానిన్ద నిలై.

(నర్ఱామరై ఇత్యాది) – అవనుడైయ నర్ఱాన తామరైమలర్ పోలే యిరున్దుళ్ళ శివన్ద తిరువడికళై. అవతారనీర్మై వన్దేఱాతపడి పరణిట్టుక్కొణ్డిరుక్కిఱ దేవర్కళానవర్కళ్. ఇవన్ పూమియిల్ అవతరిక్కచ్చెయ్దేయుమ్, తాఙ్గళ్ అఙ్గే కైతొழ ప్పెర్ఱు త్తొడైవాయ్

త్తిరున్దుళ్ళ శెవ్విప్పూక్కళై క్కొణ్డు అవనై ఆశ్రయిత్తిరుక్కప్పెఱ్ఱార్కళామ్. పావియేన్! నామే అత్తై ఇళ్ళన్దోమ్.

(నిన్ఱు నిఱై మలర్ కొణ్డు ఏత్తువరాల్) కిణ్ణకత్తై దరిత్తు నిన్ఱు. తిరళ నిన్ఱు - ఎన్ఱుమామ్. ఏత్తువరాల్ ఎన్ఱపోదైక్కు క్కీళ్ళ్ చ్చొన్నతువే పొరుళ్.

అప్పిళ్ళై :- అవ :- ఇరుపదామ్బాట్టు. కడల్ అవనై ప్పెఱ్ఱ క్కళిత్తవళవేయో? అప్పడుక్కైయో విట్టు ఇజ్గే వన్దు అవతరిత్తవిడత్తిలుమ్ శిల భాగ్యాధికర్ కిట్టి అనుభవిక్కప్పెఱ్ఱార్కళ్ కిడీర్ ఎన్గిఱార్.

పెఱ్ఱార్ - తన్నై ప్పిళ్ళైయాక పెఱ్ఱ వసుదేవర్, దేవకియారుడైయ, తళై - కాలిలిట్ట విలఙ్గు, కళ్ళల - నీఙ్గుమ్బడియాక, పేర్న్దు - పరమపదత్తి నిన్ఱుమ్ పేర్న్దు, ఇజ్గే కృష్ణనాయ్ వన్దవతరిత్తు, ఓర్ - అవ్వళవిల్ నిల్లామల్, అళ్ళకుక్కు అద్వితీయమాయ్, క్కణ్ణాలే ముకన్దు అనుభవిక్కలామ్బడియాన, కుఱళురువాయ్ - వామనవేషత్తై యుడైయనాయ్, శెఱ్ఱార్ - అశ్రితనాన ఇన్ద్రనై నెరుక్కుకైయాలే తనక్కు శత్రువాన మహాబలిపోల్వార్, పడి - "ఎన్నతు" ఎన్ఱు అభిమానిత్తిరున్ద భూమియై, కడన్ద-అళన్దుకొణ్డ వనాయ్, శెమ్-అత్తాల్ వన్ద ప్రీతిప్రకర్షత్తాలే శివన్ద, కణ్ - తిరుక్కణ్గళైయుడైయ, మాల్- అశ్రితవ్యాముగ్ధనానవను నుడైయ, నల్ - అళ్ళకియ, తామరై మలర్, తామరైప్పూప్పోలే యిరుక్కిఱ, శే - శివన్ద, అడియై - తిరువడికళై, వానవర్ - ఇన్నిలైమై యేఱి ప్పాయాత స్వర్గత్తిలే వర్త్తిక్కిఱ ఇన్ద్రాదిదేవతాకళ్, కై కూప్పి - ఇచ్చెయలుక్కు త్తోఱ్ఱు, అఞ్జలిబన్ధత్తై ప్పణ్ణి, నిఱై - తొడైవాయ్ త్తిరున్దుళ్ళ, మలర్ - శెవ్వి ప్పూక్కళై, కొణ్డు - పణిమాఱికొణ్డు, నిన్ఱేత్తువరామ్ - స్తోత్రమ్బణ్ణి ఆశ్రయిక్కప్పెఱువరామ్. పావియేన్, నామే! ఇళ్ళపో్ప మెన్ఱు వెఱుక్కిఱార్.

దివ్యార్థ :- (పెఱ్ఱార్ తళై కళ్ళల) - కృష్ణావతారకాలత్తిలుమ్, త్రివిక్రమావతార కాలత్తిలుమ్ ఎమ్బెరుమానుడైయ తిరువడిత్తామరైకళై ఏత్తి యితైజ్జిప్పెఱ్ఱ పాక్కియశాలికళ్ పలర్ ఇరున్దనరన్ఱో! అప్పాక్కియమ్ అడియేనుక్కు వాయ్క్కవిల్లైయే! ఎన్ఱు నోవుపడుకిఱార్.

(పెఱ్ఱార్ తళై కళ్ళల ప్పేర్న్దు) - శ్రీకృష్ణనాయ్ ప్పిఱన్దపడియై చ్చొల్లుకిఱతు. "పెఱ్ఱార్" ఎన్ఱు కణ్ణపిరానుడైయ మాతాపితాక్కళాన వసుదేవదేవకికళై చ్చొల్లుకిఱతు, అవర్కళుడైయ ""తళై" - విలఙ్గు,

అతు నేర్న్ద విధముమ్, కళ్ళిన్ద విధముమ్ యాదు? ఎన్నిల్ - మధురానగరత్తిల్ యదువంశత్తిల్ ఉగ్రసేనన్ ఎన్బొరు ధార్మికన్ అరశనాయిరున్దాన్. అవనతు మకన్ కంసనెన్బాన్. ఇక్కఞ్జన్ దుష్టర్కళిల్ తలైవనాయిరున్దుకొణ్డు పెరియోర్కట్కు త్తీమైయుమ్, పుల్లియర్కట్కు నన్మైయుమ్ శెయ్దుకొణ్డు. తన్బలత్తినాల్ తనదు తన్దైయాకియ ఉగ్రసేననై

చ్చిఙ్గానత్తినిన్ఱు తళ్ళివిట్టు, త్తానే అరశాణ్డువరుఙ్గాలత్తు, కంసన్ తనతు ఉడన్పిఱన్దవళాకియ దేవకియై యుక్తవయతిల్ వసుదేవర్క్కు వివాహమ్ శెయ్విత్తు, అవ్వివాహమ్ ముడిన్దపిన్ అవళై వసుదేవర్మాళికైయిఱ్కొణ్డు విడుకైక్కాక త్తేరేఱ్ఱి క్కొణ్డు, తాన్ దేవకియిడత్తిల్ మిక్క అన్బు - ఆదరత్తుడన్ సారథియాయిరున్దు తేరై నడత్తికొణ్డు వరుమ్బోదు - ఆకాయత్తిల్ "అఱివుకేడనే! నీ యారిడత్తిల్ అన్బుపూణ్డిరుక్కిన్ఱనైయో, అన్ద దేవకియిన్ ఎట్టావతు గర్భమ్ ఉన్నై క్కొల్లప్పోకిఱతు" ఎన్బొరు అశరీరివాక్కు పిఱక్క, అదనై క్కేట్ట కంసన్ మికవుమ్ తిరుక్కిట్టు, "ఇని నామ్ తప్ప వళ్ళి యాతు? ఎన్ఱు యోచిత్తు, ఇవళ్ పిళ్ళైత్తిరున్దాళన్ఱో, ఇవళదు ఎట్టావదు పిళ్ళై నమ్మై కొల్లప్పోకిఱతు, ఇప్పోదే ఇవళై క్కొన్ఱువిడువోమ్" ఎన్ఱు నిశ్చయిత్తు, క్కత్తియై ఉరువిక్కొణ్డు దేవకియై క్కొలై శెయ్యప్పుక, వసుదేవర్ అవనుక్కు ప్పలధర్మఙ్గళైయుమ్, కాలగతియైయుమ్ పరక్క ఉపదేశిక్కవుమ్, అవన్ అదై మదియామల్ ఒరే పిడివాదమాయ్ నిఱ్క, పిన్ వసుదేవర్, "అప్పా! ఉనక్కు ఇవళ్కైయాల్ శావు ఇల్లై. ఇవళుడైయ పిళ్ళై పిఱన్దవుడన్ అప్పిళ్ళైకళై ఉన్నిడమ్ కొడుత్తువిడుకిఱేన్. నీ అవఱ్ఱై క్కొన్ఱువిడు" ఎన్ఱు శొల్ల, కంసన్ అదై యుక్త మెన్ఱుకొణ్డు, ఇద్దమ్పతికళై విలఙ్గిట్టు చ్చిఱైయిలడైత్తిట్టాన్. శిలనాళ్ కళ్ళిన్దపిన్బు దేవకిగర్భమ్ ధరిత్తు ప్పిళ్ళై ప్పెఱ్ఱాళ్. వసుదేవర్ అప్పొళ్ళుదే అప్పిళ్ళైయై క్కంసనిడమ్ కొణ్డుపోయ్ కొడుత్తువిడ, అవన్ అదై క్కాలైప్పిడిత్తు క్కల్ మేలఱైన్దు కొన్ఱు విట్టాన్. "మక్కళఱువరై కల్లిడైమోద" ఎన్ఱపడి ఇవ్వాఱు ఆఱుపిళ్ళైకళై క్కొన్ఱాన్. ఎమ్బెరుమానాల్ నియమిక్కప్పట్ట యోగనిద్దిరై యెన్నుమ్ మాయై నన్దగోపరుడైయ గోకులత్తిలిరున్ద వసుదేవపత్తినియాన రోహిణియిన్ వయిఱ్ఱిలిరున్ద వాయురూపమాన ఆఱుమాతత్తు గర్భత్తై క్కలైత్తు విట్టు, వసుదేవరుడైయ మఱ్ఱొరు పత్తినియాన దేవకియిన్ వయిఱ్ఱిలిరున్ద ఆదిశేషాంశమాన గర్భత్తై క్కొణ్డు పోయ్ అన్ద రోహిణియిన్ వయిఱ్ఱిల్ శేర్త్తిడ, ఇఙ్గనమ్ వసుదేవపత్తినికళుళ్ దేవకియిన్ గర్భత్తిల్ (ఏళ్ళావతు కరువాక) ఆఱుమాసముమ్, రోహిణియిన్ గర్భత్తిల్ మఱ్ఱొరు ఆఱుమాసము మిరున్దు బలరామన్ పిఱన్దనన్. పిఱకు తిరుమాల్ దేవకియిడమ్ ఎట్టావతు గర్భత్తిల్ శ్రీకృష్ణనాయ్ అవతరిక్క, అప్పోదే వసుదేవదేవకికళిన్ కాల్విలఙ్గు ఇఱ్ఱు ముఱిన్దు విళ్ళున్దదు. "తన్దై కాలిల్ పెరు విలఙ్గు తాళవిళ్ళ నళ్ళిరుళ్కణ్ వన్ద వెన్దై పెరుమానార్" ఎన్ఱుమ్, "తన్దైకాలిల్ విలఙ్గఱ వన్దు తోన్ఱియ తోన్ఱల్" ఎన్ఱుమ్ తిరుమఙ్గై యాళ్వార్ అరుళిచ్చెయ్దార్.

"పెఱ్ఱార్ తళై కళ్ళల ప్పేర్న్దోర్ కుఱళురువాయ్" ఎన్ఱిరుప్పదుకొణ్డు కృష్ణనాయ్ ప్పిఱన్దపిన్ వామననాయ్ పిఱన్దానెన్ఱు కరుతవేణ్డా. ఒరు కాలత్తిల్ కృష్ణనాయ్ ప్పిఱన్ద వనుమ్, మఱ్ఱొరు కాలత్తిల్ వామననాయ్ ప్పిఱన్దవనుమాన సర్వేశ్వరన్ - ఎన్ఱపడి.

అన్ఱి, “పెఱ్ఱార్ తళై కழల పేర్న్దు” ఎన్బదుమ్ వామనావతారచ్చెయలైయే కూఱువ దెనవుమ్ కొళ్వర్. అప్పోదు – “పెఱ్ఱార్” ఎన్ఱదు తన్నైఆశ్రయిక్క ప్పెఱ్ఱవర్కళ్ ఎన్ఱపడి. అవర్కళుడైయ తళై యావతు – కరుమబంధమ్. అదు నీఙ్గుమ్ పడియాక ప్పరమపదత్తిల్ నిన్ఱుమ్ వన్దు ఓర్ కుఱళురువానపడియై చ్చొల్లిఱ్ఱాక కొళ్క.

“శెఱ్ఱార్ పడి” – “శెఱ్ఱార్” ఎన్ఱు శత్రుక్కళుక్కు ప్పెయర్. “పడి” ఎన్ఱు పూమిక్కు ప్పెయర్. ఆశ్రితవిరోధికళాన మహాబలిపోల్వార్ తఙ్గళుడైయదెన్ఱు అభిమానిత్తిరున్ద పూమియై ఎన్ఱతాయిఱ్ఱు.

ఈఱ్ఱడియిల్ “ఏత్తువరామ్ నిన్ఱు”, “ఏఱ్ఱువరాల్ నిన్ఱు” ఎన్బన పాఠభేదఙ్గళ్. తఙ్గళ్ కారియత్తైయే పార్ప్పవరాన దేవర్కళుమ్ ఎమ్బెరుమానతు తిరువడికళై ఏఱ్ఱి ఇఱైఞ్జప్పెఱ్ఱార్కళే – ఎన్గిఱ ఆచ్చరియుమ్ దొనిక్కుమ్.

దివ్యార్థ :– అను :– (పెఱ్ఱార్ తళై కழల) కృష్ణావతారకాలంలో, త్రివిక్రమావతార కాలంలో భగవానుని శ్రీపాదపద్మాలను కీర్తించి, ఆశ్రయింపగల్గిన భాగ్యశాలురు పలువురున్నారుకదా! ఆ భాగ్యం దాసునకు ప్రాప్తించలేదే!–అని ఆళ్వార్లు బాధపడుతున్నారు.

దివ్యార్థ :– అను :– (పెఱ్ఱార్ కழల పేర్న్దు) – శ్రీకృష్ణుడై జన్మించిన రీతి చెప్పబడుతున్నది. **“పెఱ్ఱార్”** – అని శ్రీకృష్ణస్వామి తల్లితండ్రులైన వసుదేవదేవకీదేవులు చెప్పబడుతున్నారు. వారి **“తళై”** – సంకెళ్ళు.

అవి ఏర్పడిన విధం, తొలగిన విధం ఏది? అంటే – మధురానగరంలో యదు వంశంలో ఉగ్రసేనుడనే ధార్మికుడొకడు రాజుగా ఉండేవాడు. అతని కుమారుడు కంసుడు. ఈ కంసుడు దుష్టులలో ప్రముఖుడై, గొప్పవారికి చెడ్డను, దుష్టులకు మంచిని చేస్తూ, తన బలంతో తన తండ్రి ఉగ్రసేనుణ్ణి సింహాసనంనుండి తొలగ దోసి, తానే రాజ్యం చేసే కాలంలో, కంసుడు తన తోబుట్టువు అయిన దేవకిని ఆమె యుక్తవయస్సులో వసుదేవునకు ఇచ్చి వివాహం చేయించి, ఆ వివాహం ముగిసిన తరువాత ఆమెను వసుదేవుని భవనానికి తీసికొనిపోవడానికై రథంపైకి ఎక్కించుకొని, తనకు దేవకిపట్ల గల గొప్ప ప్రేమవల్ల, ఆదరంతో సారథిగానుండి, రథాన్ని నడుపుతూ వచ్చేటపుడు, ఆకాశంలో “మూర్ఖుడా! నీవు ఎవరిపట్ల ప్రేమను కల్గి ఉన్నావో ఆ దేవకి ఎనిమిదవ గర్భం నిన్ను చంపబోతున్నది.” అని ఒక అశరీరవాణి వినిపించగా, దానిని విన్న కంసుడు చాలా భయపడి, “ఇక నేను తప్పించుకొనే దారి ఏది?” అని యోచించి, “ఈమె బతికిఉంటే కదా, ఈమె ఎనిమిదవ కుమారుడు నన్ను చంపబోతాడు. ఇపుడే ఈమెను వధిస్తాను” అని నిశ్చయించుకొని, కత్తిని సాధనంగా చేసికొని, దేవకిని హత్య చేయబోగా, వసుదేవుడు అతనికి పలు ధర్మాలను, కాలగతిని వివరంగా ఉపదేశించినా,

దానిని అతడు లెక్కపెట్టకుండా ఒకే మొండిపట్టుదలతో ఉండగా, అపుడు వసుదేవుడు– “నాయనా! నీకు ఈమె చేతిలో చావు లేదు. ఈమె కుమారుని చేతిలో కదా చావు సంభవింపబోతుంది. ఈమెకు కొడుకులు పుట్టగానే, ఆ కొడుకులను నీ దగ్గరకు తీసికొనివస్తాను. నీవు వారిని చంపివేయి.” అని పల్కగా, కంసుడు దాన్ని యుక్తమని భావించి, ఆ దంపతులను బంధించి, చెఱలో పెట్టాడు. కొన్నాళ్ళు జరిగిన తరువాత దేవకి గర్భం ధరించి, కుమారుణ్ణి పొందింది. వసుదేవుడు అపుడే ఆ కుమారుణ్ణి కంసుని దగ్గరకు తీసికొని పోయి ఇవ్వగా, అతడు ఆ శిశువు కాలు పట్టుకొని రాతిపై మోది చంపివేశాడు. **“మక్కళ్ అఱువరై కల్లిడై మోద”** అన్నట్లు ఈ రీతిగా ఆఱుమంది కుమారులను వధించాడు.

తర్వాత, భగవానునిచే నియమింపబడ్డ యోగనిద్ర అనే మాయ నందగోపుని గోకులంలో ఉండే వసుదేవుని భార్య అయిన రోహిణి గర్భంలోని వాయురూపమైన ఆఱు నెలలు గర్భాన్ని కలచివేసి, వసుదేవుని వేఱొక పత్ని అయిన దేవకి గర్భంలో ఉన్న, ఆదిశేషాంశమైన గర్భాన్ని తీసికొనిపోయి ఆ రోహిణి గర్భంలో చేర్చగా – ఈ విధంగా వసుదేవపత్నులో దేవకి గర్భంలో (ఏడవ శిశువుగా) ఆఱునెలలు, రోహిణి గర్భంలో వేఱొక ఆఱు నెలలు ఉండి బలరాముడు జన్మించాడు. తరువాత శ్రియఃపతి దేవకియందు ఎనిమిదవగర్భంగా శ్రీకృష్ణుడై అవతరించగా, అపుడే దేవకీ వసుదేవుల కాలిసంకెళ్ళు విడివడి, తెగిపోయాయి. **“తన్దైయిన్ కాలిల్ పెరు విలఙ్గు తాళవిழ నళ్ళిరుళ్కణ్ వన్ద వెన్దై పెరుమానార్”** అని, **“తన్దై కాలిల్ విలఙ్గఱ వన్దు తోన్ఱియ తోన్ఱల్”** అని ఈ వృత్తాంతాన్ని తిరుమఙ్గైయాళ్వార్లు అనుగ్రహించారు.

(పెఱ్ఱార్ తళై కழల పేర్న్దోర్ కుఱళురువాయ్) అని చెప్పడంవల్ల కృష్ణుడై అవతరించిన తర్వాత వామనుడై అవతరించాడని భావించనక్కఱలేదు. ఒక కాలంలో కృష్ణుడై జన్మించినవాడు, వేఱొక కాలంలో వామనుడై అవతరించినవాడైన సర్వేశ్వరుడు – అని అర్థం. లేక, **“పెఱ్ఱార్ తళై కழల పేర్న్దు”** అన్నది వామనావతార లీలను నిర్దేశించేదిగా గ్రహిస్తారు. అపుడు **“పెఱ్ఱార్”** అన్నది తనను ఆశ్రయింపగల్గిన వారని భావం. వారి **“తళై”** అంటే – కర్మబంధం. అది తొలిగేటట్లు పరమపదంనుండి వచ్చి అద్వితీయుడైన వామనరూపుడైన రీతిని చెప్పినట్లు గ్రహించాలి.

“శెఱ్ఱార్ పడి”–“శెఱ్ఱార్”–అని శత్రువులకు పేరు. **“పడి”** అని భూమికి పేరు. ఆశ్రితవిరోధులైన మహాబలి మొదలైనవారు తమదని అభిమానించిన భూమిని–అని అర్థం.

చివరి పాదంలో **“ఏత్తువరామ్ నిన్ఱు”, “ఏత్తువరాల్ నిన్ఱు”** అనేవి పాఠభేదాలు. తమ కార్యాన్నిమాత్రమే గమనించే దేవతలుకూడ భగవానుని శ్రీపాదాలను కీర్తించి, సేవింపగలిగినారే! అనే ఆశ్చర్యంకూడా ఇక్కడ ధ్వనిస్తుంది.

(21) నిన్ఱు నిలమఙ్గై నీరేఱ్ఱు మూవడియాల్,
శెన్ఱు దిశై యళన్ద శెఙ్గణ్మాఱ్కు, - ఎన్ఱుమ్
పడైయాళ్గి పుళ్ళూర్‌ది పామ్బణైయాన్ పాదమ్,
అడై! యాళ్గి నెఞ్జే! యఱి

నిన్ఱు = (మహాబలి సమీపమును) నిలచి, నిలమ్ = భూమిని, అమ్ కై = అందమైన చేతితో, నీర్ ఏఱ్ఱు = దానముగా గొని, మూ అడియాల్ = మూడు పాదములతో, శెన్ఱు దిశై అళన్ద = వెడలి, దిక్కులను అన్నిటిని కొలిచిన, శెమ్ కణ్ మాల్‌కు = ఎఱ్ఱని కన్నులను కల సర్వాధికునకు, ఎన్ఱుమ్ = ఏ కాలమునందైనను, పడై = ఆయుధము, ఆళ్గి = చక్రము, పుళ్ = గరుడుడు, ఊర్‌ది = వాహనము, ఆళ్గి నెఞ్జే = గంభీరమైన మనసా! అఱి = (దానిని) వినుము, పామ్బు అణైయాన్ = ఆదిశేషుని పడుకగా కల్గిన భగవానుని, పాదమ్ = శ్రీపాదములను, అడై = ఆశ్రయింపుము.

అవతారిక :- తన మహిమను చూచి వెనుకకు తగ్గకుండ, "భక్తులతో కలియుటయే స్వభావముగా కలవాడు" అని తెలిసికొని, అతని శ్రీపాదములను చేరుటకు, ఓ మనసా!, ప్రయత్నింపుము – అని ఇందు ఆళ్వార్లు తన మనస్సును ఉద్దేశించి పల్కుచున్నారు.

వ్యాఖ్య :- (శెన్ఱు) – మహాబలియొక్క యాగశాలవరకు నడచిపోయి – అని భావము. భక్తుల కొఱకు తనను మార్చుకొని పోయెను.

(నిన్ఱు) "నేను కోఱినది లభించినగాని తిరిగిపోను" అని అతని ముందు, మళయాళ దేశమువారు అప్పును తిరిగి తీసికొనునంతవరకు పట్టుదలగా నిలచియుండునట్లు, నిలచియుండెను.

(అమ్ కై నీర్ ఏఱ్ఱు) – బలి వామనుని అందమైన చేతిలో దానజలమును పోసెను.

(నిలమ్ నీరేఱ్ఱు) తన భూమిని తానే దాన జలముతో స్వామి పరిగ్రహించెను.

(మూ వడియాల్ దిశై యళన్ద) – లోకమును కొల్చిన రెండు పాదములే సరిపోవుచుండగా, అతనిని (బలిని) మూడవ పాదముతో పాతాళమునకు అణగదొక్కి, చెఱలో పెట్టుటకు మూడు పాదములను పొంది, అన్ని దిక్కులను కొలిచెను. **'శెన్ఱు దిశై యళన్ద'** – అనియును అన్వయింపవచ్చును. శ్రీపాదములు దిక్కులన్నిటియందును వ్యాపించి, కొలిచెను – అని అర్థము.

(శెఙ్గణ్మాఱ్కు) – తల్లి చంటిబిడ్డను తడవి సంతోషపడినట్లు, దాని వలనకల్గిన సంతోషముచే కన్నులు ఎఱ్ఱబడిన సర్వేశ్వరునకు.

(ఎన్ఱుమ్ పడై ఆళ్గి) – దాసులను రక్షించుటకు సాధనమైన ఆయుధమై సుదర్శన మున్నది. అట్లున్నను, చక్రముతో తలను ఖండింపకుండ, యాచించి మహాబలి వద్ద దాసము పొందెను. ఎందులకు! అనినచో, భక్తుడగు అతనినికూడ చేయి విడువరాదని.

(పుళ్ ఊర్‌ది) తాను అధిరోహించి, నడపు వాహనము గరుడుడు. అట్లున్నను దాసుల కొఱకై నడచివెళ్ళనే!

(పామ్బణైయాన్) – ఎల్లప్పుడు ఆదిశేషుడను పర్యంకమును విడువకుండ నున్నవాడు. ఇట్లు ఒక దాసుని చేతిలో, వేఱొకని కాలిక్రిందను, ఇంకొకనిని విడువకుండను నుండుటచే దాసులతో కలియుటయే స్వభావముగా గలవాడు ఇతడు – అని తెలియు చున్నది.

(పాదమ్ అడై) – ఇట్టి స్వామి పాదములను నీవు పొందుము. మహాబలినివలె నిన్ను అతని శ్రీపాదములు వెదకి వచ్చునట్లు కాకుండ, నీవే అతని శ్రీపాదముల వద్దకు పొమ్ము.

(ఆళ్గి నెఞ్జే) – సముద్రమువలె గంభీరమైన మనసా! నాకు ఉపదేశింపగల నీకు నేను ఉపదేశింపవలయునా?

(అఱి) – సభలో డంబముగా పల్కు వార్తగా దీని భావింపకుండ, చక్కగా తెలిసికొని నడుచుకొందువుగాక!

(అడై అఱి) – దాసులకొఱకు తనను తక్కువజేసికొని, మార్చుకొనువాడు, దాసులతో కలియుటయే స్వభావముగా కలవాడు అనుటను తెలిసికొన్నచో, నీ నైచ్యమును తలచి, వెనుకంజవేయకుండ నీవు అతనిని పొందవచ్చునని భావము.

పెరియ :- **ఇరుపత్తోరామ్బాట్టు. (నిన్ఱు) సర్వేశ్వరనానవన్ అర్థిత్వమ్ తోఱ్ఱుమ్బడిక్కీడాక నిన్ఱు. (నిలమ్ అఙ్గై నీరేఱ్ఱు) కొడుత్తు వళర్‌న్ద వళ్ళకియ కైయిలే భూమియై నీరేఱ్ఱు,**

(మూవడి యిత్యాది) దిక్కుక్కళ్ తోఱుమ్ శెన్ఱళన్దు. అత్తాలే అలభ్యలాభమ్ పెఱ్ఱా నాయిరుక్కిఱవనుక్కు.

(ఎన్ఱు మిత్యాది) ఎల్లావఱ్ఱైయుముడైయవన్ కిడీర్, ఇరన్దాన్. కైయిలే తిరువాళ్గియై ప్పేరాతే పిడిక్కవల్లవనుమ్, తిరువడిముతుకిలే నఱ్ఱరిక్క ఇరుక్కవల్లవనుమ్, తిరువనన్దాళ్వానాకిఱ పడుక్కైయిలే శాయవల్లవనుమ్ సర్వేశ్వరనాకిఱాన్.

(పాద మడై యాళ్గి నెఞ్జే యఱి) మహాబలియైప్పోలేయాకాతే అవన్‌తిరువడికళై యడై.

(ఆళ్లి నెఞ్జే యతి) అళవుడైయ నెఞ్జే యతి. ఓలక్కవార్తై – యెన్దిరాతే ఇత్తై బుద్ధిపణ్ణి యిరు.

అవ :– ఇరణ్డుపాట్టాలుమ్ – సర్వేశ్వరన్ కిడీర్ ఆశ్రితార్థమాక ఇప్పడి ఎళియనానాన్ ఎన్ఱు శొల్లిగ్ఱాయ్ ఈడుపడుకిఱార్.

(నిన్రిత్యాది) పిరాట్టియై శ్రీజనకరాజన్ నీర్ వార్క్క ప్పెగ్ఱాఱ్పోలే శెన్ఱు నిన్ఱు ఎన్నుతల్. (శెన్ఱు) నడన్దపడి. శెన్ఱళన్దు ఎన్నుతల్.

(శెజ్గణ్ మాల్) తన్దామతు పెగ్ఱాలు మినియరాక వేణుమో!

(ఎన్ఱుమ్) పరిపూర్ణన్కిడీర్!

(పాత మడై ఆళ్రినెఞ్జే) ఎన్నై ఓతువిక్కవల్ల నీ, ఎన్ శెల్లామై యతి. అల్లాత వార్తైపోలల్ల. ఇత్తై బుద్ధి పణ్ణు.

(శీరాల్ పిఱన్దు) అన్ఱు అఱుపతినాయిరమ్ సంవత్సరమ్ తపస్సు పణ్ణినవన్ వయిగ్ఱిలే, "పితరం రోచయామాస" ఎన్ఱు ఆశైప్పడ వన్దు పిఱక్కై.

(శిఱప్పాల్ వళరాతు) వెణ్ణెయైయుమ్, పెణ్గళైయుమ్ కళవు కణ్డు, మూలైయడియే వళరుకై.

(పేర్ వామననాక్కాల్) నారాయణనానాల్ ఆకాతో!

(పేరాళా) ఐశ్వర్యత్తిలే ఇళైప్పాఱవేణుమో! (మార్విత్యాది) పరుత్తిపట్ట పన్నిరణ్డుమ్ పట్టభూమి.

అరు :– ఇరుపత్తోరామ్బాట్టు. మేలుక్కవతారిక్కై యరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ఇరణ్డుపాట్టాలు మిత్యాది). ఇజ్గు "నిలమజ్గై" ఎన్ఱు – భూమిప్పిరాట్టియాక్కి యరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (పిరాట్టియై యిత్యాది). యజ్ఞవాటత్తళవుమ్ శెన్ఱు నిన్ఱు ఎన్నుతల్, నిన్ఱ విడత్తిలే నిన్ఱు తిశైయెజ్గుమ్ శెన్ఱళన్దు ఎన్నుతల్. తమక్కుపదేశిక్కిఱ నెఞ్జుక్కు చ్చొల్లువానెన్ ఎన్న, అరుళిచ్చెయ్‌ఱార్ (ఎన్ శెల్లామై యెన్ఱు).

ఇప్పడి వామననిడత్తిలే ఈడుపట్ట పేరుణ్డో? ఎన్న, అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (శీరాల్ పిఱన్దిత్యాది). (ఇళైప్పాఱవేణుమో) నీర్మైయిలిల్ ఇళైప్పాఱప్పోకామైయాలే మేన్మైయిలే ఇళైప్పాఱవేణు మెన్ఱపడి. ఉన్‌కైయిలే పన్నిరణ్డుమ్ పట్టభూమి. ఇప్పడి వామననాకాతపోతు ఏఱ్క వరుమైయో? ఎన్ఱపడి.

నమ్బిళ్ళై :– ఇరుపత్తొన్ఱామ్ పాట్టు :– ఐశ్వర్యత్తై క్కొణ్డు పిఱ్కాలియాతే, నెఞ్జే! అవన్ ఆశ్రిత సంశ్లేషకస్వభావన్ కిడాయ్! – ఎన్గిఱార్. అజ్గనన్ఱిక్కే, పెరియ మేన్మైయై యుడైయ నాయ్ ఇరున్దువైత్తు, అవై యొన్ఱుమ్ పారాతే, ఆశ్రితర్క్కాక త్తన్నై అళ్రియమాఱియుమ్ కారియమ్ శెయ్యుమవన్ – ఎన్గిఱార్.

(శెన్ఱు నిన్ఱు) – మహాబలియజ్ఞవాటత్తళవుఞ్జెల్ల నడన్దు పిన్నై అవన్‌మున్నే అర్థిత్వమ్ తోగ్ఱ నిన్ఱ నిలైయుమ్ ఎల్లామ్ ఇవర్క్కు ఆకర్షకమా యిరుక్కిఱపడి.

(నిన్ఱు) మలైయాళర్‌వళైప్పుప్పోలే "పెగ్ఱన్ఱి ప్పోకేన్" – ఎన్ఱు.

(నిలమజ్గై నీరేగ్ఱు) పూమియై అళ్గకియ కైయాలే నీరేగ్ఱు. ఉభయవిభూతిక్కుమ్ పడియిడు జ్కై కొడుత్తు వళర్న్ద కైయాలే పెగ్ఱానాయ్‌త్తు; పిరాట్టియై శ్రీజనకరాజన్ నీర్‌వార్త్తాప్పోలే.

(మూ వడియాల్ తిశై యళన్ద) – మూన్ఱు తిరువడికళాలే తిక్కుకళై యడైయ అళన్దుకొణ్డపడి. దిక్కుకళ్ తోఱుమ్ శెన్ఱు అళన్దున్నవుమామ్.

(శెజ్గణ్‌మాఱ్కు) – అన్ద క్కారియమ్ వాయ్‌త్తవాఱే, శివన్ద కణ్‌గళైయుడైయ సర్వేశ్వరనుక్కు. అత్తాలే అలభ్యలాభమ్ పెగ్ఱానాయిరుక్కై. తన్దామతు పెగ్ఱాలుమ్ ఇనియరాకైవేణుమో? కీళ్ తిరువులకళన్దరుళిన విడమ్ ప్రస్తుతమాయ్, అత్తై అతు పిన్నాట్టినపడి శొల్లుకిఱదు.

(ఎన్ఱుమ్ పడై ఆళ్లి ఇత్యాది) – ఎల్లాత్తైయుమ్ ఉడైయవన్‌కిడీర్ ఇరన్దాన్. "ఎప్పోదుమ్ కైకళ్గలా" నోక్కాన వాయుధమ్.

(పడై ఆళ్లి) – ఎప్పోదుమ్ పరికరమాయ్‌త్తు తిరువాళ్లి. పెరియతిరువడి వాహనమ్. తిరువనన్దాళ్వాన్ పడుక్కై. కైయిలే తిరువాళ్లియై ప్పేరాతే పిడిక్కవల్లవనుమ్, తిరువడిముదుకిలే ఏన్ది త్తరిక్కవిరుక్కవల్లవనుమ్, తిరువనన్దాళ్వానాకియ పడుక్కైయిలే శాయవల్లవనుమ్ సర్వేశ్వరనాకిఱాన్.

(పాదమ్ అడై ఆళ్లి నెఞ్జే!) ఇప్పడిప్పట్టవన్‌తిరువడికళై క్కిట్టి. మహాబలియైప్పోలే కళ్గఇజ్జు మణ్ణై క్కొడుత్తువిడాదే, ఉన్నై కొడు.

(ఆళ్లి నెఞ్జే!) గంభీరస్వభావమాయ్, అళవుడైయ నెఞ్జే! ఎన్నై యోదువిక్కవల్ల నీయన్రో!

(అఱి) ఇత్తై ఓలక్కవార్త్తై ఎన్దిరాతే అళ్గకితాక బుద్ధిపణ్ణు.

అప్పిళ్ళై :– అవ :– ఇరుపత్తోరామ్బాట్టు. అవన్‌పెరుమైయై ప్పార్త్తు ప్పిఱ్కాలియాతే, "ఆశ్రిత సంశ్లేషస్వభావన్" ఎన్ఱఱిన్దు అవన్‌తిరువడికళై క్కిట్టప్పార్‌కిడాయ్ నెఞ్జే! ఎన్గిఱార్.

శెన్ఱు – మహాబలియజ్ఞవాటత్తళవుమ్ నడన్దు శెన్ఱు, నిన్ఱు – అవన్‌మున్నే "అభిమతమ్పెగ్ఱన్ఱి ప్పోకేన్" ఎన్ఱు మలైయాళర్ వళైవుపోలే అర్థిత్వమ్ తోగ్ఱ నిన్ఱు,

నిలమజ్జై – ఎల్లార్క్కు ఙ్కుఱైవఱ క్కొడుత్తుప్పోన్ద అఙ్ఘకియ తిరుక్కైయిలే భూమియై, నీరేగ్ర్ఱు – నీరేగ్ర్ఱు వాఙ్గిక్కొణ్డు, మూవడియాల్ – ఓరడిక్కు అవనై చ్చిఱైయిట్టువైప్పతాక మూన్ఱు తిరువడికళాలే, తిశై – దిక్కుక్కళోదేకూడ, అళన్ద – అళన్దుకొణ్డవనాయ్, శెమ్ – అత్తాల్ వన్ద హర్షప్రకర్షత్తాలే శివన్ద, కణ్ – తిరుక్కణ్గళైయుడైయనుమాన, మాఱ్కు – సర్వాధికనుక్కు, ఎన్ఱుమ్ – సర్వకాలత్తిలుమ్, పడై – రక్షణపరికరమాన దివ్యాయుధమ్, ఆఴి – తిరువాఴి,ఊర్తి – మేఱ్కొణ్డు నడత్తుకిఱ వానహమ్, పుళ్ – పెరియతిరువడి, పామ్బు – తిరువనన్దాఴ్వానై, అణైయాన్ – పడుక్కైయాక వుడైయనాకైయాలే అశ్రితసంశ్లేషైక స్వభావనానవనుడైయ, పాదమ్ – తిరువడికళై, అడై – కిట్టి యనుభవిక్కి ప్పార్, ఆఴి– గమ్భీరస్వభావమాన, నెఞ్జే – నెఞ్జే, అరి – ఇత్తై "ఓలక్కవార్తై" ఎన్ఱిరాతే నన్ఱాక బుద్ధిపణ్ణు.

దివ్యార్థ :– (నిన్ఱు నిల మజ్జై) – తమ్ముడైయ తిరువుళ్ళత్తై నోక్కి, ఎమ్బెరుమానుడైయ సౌశీల్యగుణత్తై ఉరైక్కిన్ఱార్. మున్నడికళిల్ ఉలకళన్ద వరలాగ్ర్ఱై ఎడుత్తురైత్తదన్ కఱుత్తు – ఇప్పడిప్పట్ట అవనతు మేన్మైయై ప్పార్త్తు, "నెఞ్జే! నీ పిన్ వాఙ్గవేణ్డా! ఎన్ఱవాఱు. నమ్ముడైయ విరోధికళై త్తలై తుణిప్పదఱ్కు అప్పెరుమాన్ కైయుమ్ తిరువాఴియుమా యిరుప్పవన్. నామ్ ఇడర్ పట్టాల్ నమ్ముడైయ కూక్కురల్ కేట్టవుడనే శడక్కెన ఓడివన్దు, నమ్మై కాప్పదఱ్కు ప్పాఙ్గా ప్పెరియతిరువడియై వాహనమాక ఉడైయవన్ –ఎన్గిఱార్ "ఎన్ఱుమ్ పడైయాఴి పుళ్ళూర్తి" ఎన్బదనాల్.

దివ్యార్థ:–అను:–(నిన్ఱు నిలమజ్జై) తమ మనస్సును ఉద్దేశించి భగవానుని సౌశీల్యగుణాన్ని (ఆళ్వార్లు) వివరిస్తున్నారు. ముందు పాదాలలో లోకాలను కొలిచిన వృత్తాంతాన్ని ఉదాహరించడంలోని ఉద్దేశ్యం ఏమంటే – ఇటువంటి అతని పరత్వాన్ని చూచి మనసా! నీవు వెనుకంజ వేయవద్దు – అని తెలుపడమే. మన విరోధుల తలను ఖండించడానికి ఆ స్వామి చక్రాయుధుడై ఉన్నాడు. మనం దుఃఖపడితే, మన కంఠధ్వనిని వినగానే చటుక్కున పరుగెత్తివచ్చి, మనలను కాపాడడానికి తగినట్లు గరుడుని వాహనంగా కలవాడు – అని అన్నారు – **"వన్ఱుమ్ పడైయాఴి పుళ్ళూర్తి"** అని అనడం ద్వారా

(22) అఱియు ములకెల్లామ్ యానేయు మల్లేన్,
పొఱికొళ్ శిఱై యువణ మూర్న్దాయ్, – వెఱి కమఴ్ఙుమ్
కామ్బేయ మెన్ తోఴి కడైవెణ్ణె యుణ్డాయై,
త్తామ్బే కొణ్డార్త్త తఴుమ్బు

పొఱి కొళ్ శిఱై = పలు వర్ణములనుకల ఱెక్కలను కల్గిన, ఉవణమ్ = గరుడాళ్వాన్ను, ఊర్న్దాయ్ = అధిరోహించి నడపువాడవై, వెఱి కమఴ్ఙుమ్ = పరిమళము వీచునది, కామ్బు ఏయ్ మెన్ తోఴి = వెదుళ్ళవంటి మృదువైన భుజములను కల్గిన యశోదప్పి

రాట్టిచే, కడై వెణ్ణెయ్ = చిలుకబడిన వెన్నెను, ఉణ్డాయై = ఆరగించినవాడవగు నిన్ను, తామ్బే కొణ్డు = ఒక చిన్న దారమునుగొని, ఆర్త్త = కట్టుటవలన ఏర్పడిన, తఴుమ్బు= కాయలను, యానేయుమ్ = నేను ఒక్కడనే తెలియుటకాదు, ఉలకెల్లామ్ అఱియుమ్= లోకములోనున్న వారందఱును తెలియుదురు.

అవతారిక :– "భక్తులతో కలియుటయే స్వభావముగా కల్గినవాడను– అని మీరు నన్ను ఎట్లు తెలిసికొంటిరి" అని భగవానుడు ప్రశ్నింపగా, "నేను ఒక్కొడనేనా తెలిసికొంటిని?, లోకమంతయు తెలిసికొన్నదికదా!, నీ దామకిణములనుబట్టి" అనుచున్నారు.

వ్యాఖ్య :– (పొఱికొళ్ శిఱై ఉవణమ్ ఊర్న్దాయ్!) – పలు రంగులను కల దారములతో నేయబడిన వస్త్రమువలె, పలు వర్ణములను కల్గిన ఱెక్కలను కల గరుడుని వాహనముగా నడపినవాడా! అని అర్థం. **"ఉవణమ్"** అనగా **"పరున్దు"** – గ్రద్ద – ఇచట గరుడుని నిర్దేశించును. (వెన్నను భుజించినవాడవగు నిన్ను – అని పైకి కూడ అన్వయింపవచ్చును)

(వెఱి కమఴ్ఙుమ్) – పిల్లవాని ముఖము వాడిపోకూడదని ఎల్లప్పుడు యశోద సుగంధద్రవ్యములతో కృష్ణుని అలంకరించును. (ఇది **'కమఴ్ఙుమ్'** అను వర్తమానార్థక ప్రయోగభావము)

(కామ్బు ఏయ్ తోళి) వెదురువంటి, పచ్చని, దీర్ఘములైన, గుండ్రములైన, బాహువులను కల్గినది.

(మెన్ తోఴి) వెదురువలె కఠినముగా నుండక, సౌకుమార్యమును కల్గినవి, యశోదబాహువులు.

(కడై వెణ్ణె యుణ్డాయై) – తన సౌకుమార్యమునుకూడ గమనింపకుండ, ఆమె శరీరము నెప్పి పుట్టునట్లు చిలికియుంచిన వెన్నను భుజించిన నిన్ను.

(తామ్బే కొణ్డార్త్త తఴుమ్బు) – చేతికి దొరికిన ఒక కఱకు దారముతో, బిగుతుగా కట్టుటచే ఏర్పడిన కిణమును.

(యానేయు మల్లేన్ ఉలకెల్లామ్ అఱియుమ్) – నేను మాత్రమేనా తెలిసినది! లోకమంతయు తెలిసికొన్నది. భక్తినికల నేను మాత్రమేనా తెలిసికొంటిని! ప్రతికూల భావమునుకల శిశుపాలాదులును తెలిసిరి. **"దామోదరుడు"** అను పేరు కల్గునట్లు ప్రసిద్ధముకదా ఇది. అందుచే నీవు భక్తులతో కలియుటయే స్వభావముగా కలవాడవనుట లోకమంతము ఎఱిగిన విషయమే – అని భావము.

పెరియ :– ఇరుపత్తిరణ్డామ్బాట్టు. (అఱియుమ్) ఆశ్రితార్థమాక ఎళియనానా నెన్నుమ్బడి నీ రఱిన్దపడి ఎఙ్గనే? ఎన్నిల్,

(ఉలకెల్లా మఱియుమ్ యానేయు మల్లేన్) శిశుపాలన్ కూడ అఱియానో!

(పొఱియిత్యాది) పొఱికొణ్డిరున్దుళ్ళ శిఱకైయుదైత్తాన తిరువడియై యూర్న్ద ఉన్నై.

(వెఱి కమఴుమ్) పిళ్ళై ముకమ్ వాడవొణ్ణాతెన్ఱు ఎప్పోతుమ్ ఒప్పిత్తపడియే యిరుక్కైయాలే పరిమళమ్ కమఴానిన్ఱ.

(కామ్బు ఏయ్ మెన్ తోళి) మూఙ్గిలోడొత్తు మృదువాన తోళైయుదైయవళ్.

(కడై వెణ్ణెయుణ్డాయై) అవళ్ మార్దవమ్ పారాతే కడైన్ద వెణ్ణెయై.

(తామ్బిత్యాది) కైక్కట్టిగ్గొరు తామ్బాలే కట్టిన తఴుమ్బు.

(అఱియు ములకెల్లామ్) కయిఱ్ఱై నీట్టవొణ్ణాతు; ఉరలై చ్చిఱుక్క వొణ్ణాతు; ఇవనుడమ్బిలే ఇడ జ్ఞాణు మిత్తనైయిఱే.

అవ – ఆశ్రితపక్షపాతమ్బోలే ఆశ్రితభవ్యతైయుమ్.

(ఉలకెల్లామ్) శిశుపాలనై యిట్టు చ్చొల్లవేణుమో!

(యానే యిత్యాది) అనుగ్రహముదైయ నానే యల్లేన్.

(పొఱి యిత్యాది) నిరపేక్షనాయ్ అర్థిక్క ప్పిఱన్ద నీ.

(వెఱి) స్వాభావిక మెన్నుతల్, పిళ్ళై ముశియామైక్కెన్నుతల్. (కామ్బు) పశుమైయుమ్, తిరట్చియుమ్, శెవ్వైయుమ్.

(మెన్ తోళి కడైవెణ్ణె యిత్యాది) ఇరువర్క్కు ధారకమ్, అబలై కట్టిలే కట్టుణ్బతే!

(తామ్బే కొణ్డు) కుఱుఙ్కయిఱ్ఱై క్కొణ్డు.

అరు :– ఇరుపత్తిరణ్డామ్బాట్టు – ఆర్త్త – ఆర్క్కప్పట్ట – ఎన్ఱర్థమాక్కి అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (కయిఱ్ఱై నీట్ట విత్యాది). మేలుక్కవతారికై అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (అశ్రితపక్షపాత మిత్యాది). ఇట్టు – అవన్ మాత్రమల్ల – ఎన్ఱపడి. ఇరువర్క్కుమ్ – తాయ్క్కుమ్, మకనుక్కుమ్. అవళుక్కు జీవనహేతు, ఇవనుక్కు అశ్రితస్పర్శ మెన్ఱపడి.

నమ్బిళ్ళై :– ఇరుపత్తిరణ్డామ్పాట్టు :– నమ్మై ఆశ్రితసంశ్లేషైకస్వభావనాక చ్చొన్నీర్. అతు నామ్ అఱికిలోమ్. నీర్ అఱిన్దపడి ఎన్? ఎన్న, నీ ఎన్ వాయై పుదైత్తాలుమ్, నాట్టారై వాయై పుదైక్కలామో? ఎన్గిఱార్ .

(అఱియుమ్ ఇత్యాది) – ఇదు జగత్ప్రసిద్ధమన్ఱో! నాన్ శొల్లుకిఱేన్ ఎన్ఱిరుక్కవేణ్డా! శిశుపాలనుఙ్కూడ అఱియానో!

(పొఱి కొళ్ శిఱై ఉవణమ్ ఊర్న్దాయై) నానావర్ణమాన శిఱకై యుదైయనాన పెరియతిరువడియై నడత్తుమ్ స్వభావనాన వున్నై. నిరపేక్షరై నియమిక్క ప్పిఱన్దవన్ నీయన్ఱో!

(వెఱి కమఴుమ్) పిళ్ళై శోమ్బామైక్కాక ఎప్పోదుమ్ గంధద్రవ్యఙ్గళాలే అలఙ్కరిత్తిరుక్కుమాయ్త్తు. స్వాభావికమెన్నవుమామ్.

(కావ్బేయ్ ఇత్యాది) మూఙ్గిల్పోలే ఇరుప్పదువాయ్, అవ్వళవన్ఱిక్కే, మృదుస్వభావమాన తోళై ఉదైయ యశోదప్పిరాట్టియానవళ్. పశుమైయుమ్, నీట్చియుమ్, శెవ్వియుమ్ – మూఙ్గిలుక్కుమ్, తోళుక్కుమ్ ఒత్తిరుక్కై శొల్లుకిఱదు.

(కడై వెణ్ణెయ్ ఉణ్డాయై)– తన్నుదైయ సాకుమార్యమ్ పారాతే ఆయాసిత్తు క్కడైన్దు తిరట్టిన వెణ్ణెయై అముదు శెయ్ద ఉన్నై. ఇరువరుక్కుమ్ ధారకమిఱే.

(తామ్బే కొణ్డు ఆర్త్త తఴుమ్బు) – పెరియతిరువడిముదుకిలే యిరుక్కుమ్బడియాన సౌకుమార్యత్తై ఉదైయ ఉన్నై తామ్బే కొణ్డు ఆర్త్తాళాయిఱ్ఱు. అతాకిఱదు– ఇవనెట్టుప్పట్టపోదాక క్కైయిల్ అకప్పడువదొరు అఱుదఱ్ఱామ్బాలే. నల్లదొరు తామ్బు తేడుఙ్కాట్టిల్ ఇవన్ తప్పుమే! అదుక్కాక, అతనై క్కణ్డు బన్ధిత్తాళాయిఱ్ఱు. కయిఱ్ఱై నీట్టవొణ్ణాదు. ఉరలై శిఱుక్కవొణ్ణాదు. ఇవ్ ఉడమ్బిలే ఇడమ్ కాణు మిత్తనైయిఱే. "కణ్ణియార్ కుఱుఙ్కయిఱ్ఱాల్" ఎన్ఱుమ్, "కణ్ణినుణ్ శిఱుత్తామ్బినాల్" ఎన్ఱుమ్ ఆఴ్వార్కళదైయ అవనై క్కట్టిన కయిఱ్ఱిలేయిఱే యీడుపట్టి కిడప్పదు. "దామ్నా చైవోదరే బద్ధ్వా ప్రత్యబధ్నా దులూఖలే" ఎన్నుమ్బడియాయిఱే ఇరుప్పదు. "తఱియార్న్ద కరుఙ్కళిఱే పోలనిన్ఱు" – ఒరు మత్తమానగజత్తై కమ్బత్తోడే కొడువన్దు శేర్త్తాప్పోలేయాయ్త్తు కట్టిన కట్టిలే. "తడఙ్కణ్గళ్ పనిమల్కుమ్ తణ్మైయానై". అదుతన్ మిడుక్కఱియాతే కట్టుణ్డు నిఱ్కుమాపోలేయాయిత్తు – ఇవనుమ్ తన్ బలమ్ అఱియాతే కణ్ణనీర్ విఴవిట్టుక్కొణ్డు నిన్ఱపడి.

అప్పిళ్ళై :– అను :– ఇరుపత్తిరణ్డామ్బాట్టు. నీర్ నమ్మై "ఆశ్రితసంశ్లేషైకస్వభావన్" ఎన్ఱు అఱిన్దపడి ఎఙ్గనే? ఎన్న, నా నెరువనుమేయో? లోకమదైయ వఱియాతో? ఎన్గిఱార్.

పొఱికొళ్ – చిత్రపటమ్బోలే నానావర్ణమాన, శిఱై – శిఱకైయుదైయ, ఉవణమ్ – పెరియతిరువడియై, ఊర్న్దాయ్, వెఱి – పిళ్ళై అనుజ్ఞాతపడి సుగన్ధద్రవ్యత్తాలే అలఙ్కరిత్తు క్కొణ్డిరుకైయాలే పరిమళమ్, కమఴుమ్ – అలైయెఱియానిఱ్పాళాయ్, కామ్బేయ్ – పరుమైక్కుమ్, శుఱ్ఱుదైమైక్కుమ్ ఒఴుకు నీట్చిక్కుమ్ వేయ్పోలే యిరుప్పతాయ్, మెన్– అతిల్ వ్యావృత్తమాన మార్దవత్తై యుదైయ, తోళి – తోళైయుదైయళుమాన యశోతైప్పిరాట్టి, కడై – ఉడమ్బు నోవ క్కడైన్దు తిరట్టివైత్త, వెణ్ణెయ్ – వెణ్ణెయై, ఉణ్డాయై – అముతు శెయ్

తరుళిన ఉన్నై, తామ్బే - కైక్కొట్టిగ్గ్రొరు అఱుతళ్ళుమ్బైయే, కొణ్డు - కొణ్డు, ఆర్త్త - ఉఱైక్క క్కట్టుకైయాల్ వన్ద, తఱ్ఱుమ్బు - తకణై, యానేయుమల్లేన్ - నా నొరుత్తనుమే యల్లేన్; ఉలకెల్లామ్ - నాడడఙ్గ, అఱియుమ్ - అఱియు జ్ఞాణ్. 'ఉవణ' మెన్ఱు - పరున్దుక్కు ప్పేర్.

దివ్యార్థ :- (అఱియు ములకెల్లామ్) - ఎమ్బెరుమానుడైయ సౌలభ్యగుణత్తై యఱియాతార్ ఆరు మిల్లై - ఎన్గిఱార్. "ఆఙ్కొరునాళ్ ఆయ్ప్పాడి, శీరార్ కలైయల్కుల్ శీరడి చ్చెన్దువర్ వాయ్, వారార్ వనములైయాళ్ మత్తార ప్పఱ్ఱి క్కొణ్డు, ఏరారిడైనోవ ఎత్తనైయోర్ పోదుమాయ్, చ్చీరార్ తయిర్ కడైన్దు వెణ్ణెయ్ తిరణ్డదనై, వేరార్ నుదల్ మడవాళ్ వేఱోర్ కలత్తిట్టు, నారారుఱి యేఱ్ఱి నన్గమైయ వైత్తదనై, ప్పోరార్ వేల్కణ్మడవాళ్ పోన్దనైయుమ్ పొయ్యుఱక్కమ్, ఓరాదవన్ పోల్ ఉఱఙ్గి యఱివుఱ్ఱు, త్తారార్ త్తడన్తోళ్కళ్ ఉళ్ళవుమ్ కై నీట్టు, ఆరాద వెణ్ణెయ్ విఴుఙ్గి, అరుకిరున్ద మోరార్ కుడ మురుట్టి మున్ కిడన్దతానత్తే, ఓరాదవన్పోల్ కిడన్దానై క్కణ్డవళుమ్, వారాత్తాన్ వైత్తదు కాణా, వయిరడిత్తిఙ్గు ఆరార్ పుకుదువార్ ఐయరివరల్లాల్, నీరా మిదు శెయ్దీరెన్ఱోర్ నెడుఙ్కయిఱ్ఱాల్, ఊరార్కళెల్లారుమ్ కాణ వురలోడే, తీరా వెకుళియళాయ్ చ్చిక్కెన వార్త్తడిప్ప" (శిఱియ తిరుమడల్) ఎన్ఱు తిరుమఙ్గైయాళ్వార్ అరుళిచ్చెయల్ ఇఙ్గే పరమభోగ్యమాక అనుసన్ధిక్కత్తక్కతు.

వెణ్ణె యుణ్డ కుఱ్ఱత్తిఱ్కా యశోదైప్పిరాట్టి ఉన్నై క్కణ్ణినుణ్శిఱుత్తామ్బినాల్ కట్టివైత్తిరున్దదనాల్ ఉన్నుడమ్బు తఴుమ్బేఱి క్కిడక్కుఙ్గైయ్దియై నా నొరువన్ మాత్తిరమేయో అఱివేన్! ఉలకమెల్లా మఱియాదో! - ఎన్గిఱార్.

సౌలభ్యగుణమ్ పారాట్ట త్తకున్దదాయినుమ్, పరత్వముళ్ళవిడత్తిల్ అ:తు ఇరున్దాల్తాన్ పారాట్టత్తకుమ్. కాష్ఠమ్, లోష్ఠమ్ - ముదలియ కుఱైచ్చరక్కుకళ్ సులభమా యిరున్దాలుమ్, అన్ద సౌలభ్యమ్ మెచ్చత్తక్కదన్ఱు, అఙ్గు పరత్వ మిల్లామైయాల్. ఇప్పడియే సౌలభ్యత్తోడు కూడియిరాత పరత్వముమ్ పుకళ్ళత్తక్కతన్ఱు. మేరుమలైయిల్ పరత్వ ముళ్ళదెనినుమ్, అఙ్గే సౌలభ్య మిల్లామైయాల్ అప్పరత్వత్తై ప్పారాట్టువారిల్లై. ఆకైయాల్, సౌలభ్యత్తోడు కూడిన పరత్వముమ్, పరత్వత్తోడుకూడిన సౌలభ్యముమే పోఱ్ఱత్తక్కనవామ్. ఇవై యిరణ్డుమ్ కూడి ఎమ్బెరుమానిడత్తిలుళ్ళన - ఎన్ఱు కాట్టవేణ్డి - "పొఱికొళ్ శిఱై యువణ మూర్న్దాయ్" ఎన్గిఱార్. గరుడనై వాహనమాకక్కొణ్డిరుత్తల్ పరత్వలక్షణ మెన్ఱుణర్క. వడమొళ్ళియిల్ గరుడనుక్కు "సుపర్ణః" ఎన్ఱు పెయర్. అతువే తమిళ్ళిల్ "ఉవణమ్" ఎన చ్చిదైన్దు కిడక్కిన్ఱదు.

"వెఱి కమళ్ళుమ్" ఎన్బదు వెణ్ణెయ్క్కు విశేషణమాకవుమామ్; "కామ్బేయ్ మెన్తోళి" యశోదైక్కు విశేషణమాకవుమామ్. "కామ్బు" ఎన్ఱ పల పొరుళొరుశొల్ ఇఙ్గు మూఙ్గిలెన్బ

పొరుళ్పడుమ్. పశుమైక్కుమ్, శుఱ్ఱుడైమైక్కుమ్ మూఙ్గిలై త్తోళుక్కు ఉవమై కూఱువర్. "ఉణ్డాయై"-"ఉణ్డాన్" ఎన్బదన్ మున్నిలైయిన్మేల్ ఇరుణ్డునురుపు ఏఱి యిరుక్కిఱదెన్గై. "తఱ్ఱుమ్బు" - వడమొళ్ళియిల్ "కిణమ్" ఎనప్పడుమ్.

దివ్యార్థ :- అను :- (అఱియు ములకెల్లామ్) - భగవానుని సౌశీల్యగుణాన్ని తెలియనివారు ఎవరూ - లేరు అని అంటున్నారు. "ఆఙ్గొరునాళ్ ఆయ్ప్పాడి, శీరార్ కలైయల్కుల్ శీరడి చ్చెన్దువర్వాయ్, వారార్ వనములైయాళ్ మత్తార ప్పఱ్ఱి క్కొణ్డు, ఏరారిడైనోవ ఎత్తనైయోర్ పోదుమాయ్, చ్చీరార్ తయిర్ కడైన్దు వెణ్ణెయ్ తిరణ్డతనై, వేరార్ నుతల్ మడవాళ్ వేఱోర్ కలత్తిట్టు, నారారుఱి యేఱ్ఱి నన్గమైయ వైత్తదనై, ప్పోరార్ వేల్కణ్మడవాళ్ పోన్దనైయుమ్ పొయ్యుఱక్కమ్, ఓరాదవన్పోల్ ఉఱఙ్గి యఱి వుఱ్ఱు, త్తారార్ తడన్తోళ్కళ్ ఉళ్ళళవుమ్ కై నీట్టు, ఆరాద వెణ్ణెయ్ విఴుఙ్గి, అరుకిరున్ద మోరార్ కుడమురుట్టి మున్కిడన్ద తానత్తే, ఓరాదవన్పోల్ కిడన్దానై క్కణ్డవళుమ్, వారాత్తాన్ వైత్తదు కాణాళ్, వయిరడిత్తిఙ్గు ఆరార్ పుకుతువార్ ఐయరివరల్లాల్, నీరా మిదుశెయ్దీర్ ఎన్ఱోర్ నెడుఙ్కయిఱ్ఱాల్, ఊరార్కళెల్లారుమ్ కాణ వురలోడే, తీరా వెకుళియ్ చ్చిక్కెన వార్త్తడిప్ప", (శిఱియతిరుమడల్) అనే తిరుమఙ్గైయాళ్వార్ల శ్రీసూక్తి ఇక్కడ పరమ భోగ్యంగా అనుసంధేయం.

వెన్నను తిన్న దోషానికిగా యశోదాదేవి నిన్ను ముడులున్న చిన్నదారంతో కట్టి వేయడంవల్ల నీ శరీరం కాయలు కాచిన వృత్తాంతాన్ని నేనొకడను మాత్రమేనా తెలిసినది!, లోకానికి అంతా తెలుసుకదా! అని అంటున్నారు.

సౌలభ్యగుణం కీర్తించతగినది అయినా, పరత్వం ఉన్నచోట అది ఉన్నపుడే ప్రశంసింపతగినది అవుతుంది. కాష్ఠం, లోష్ఠం - మొదలైన క్షుద్రవస్తువులు సులభమై ఉన్నా, అక్కడ పరత్వం లేనందువల్ల. ఆ సౌలభ్యం మెచ్చతగినది కాదు. ఆ రీతిలోనే సౌలభ్యంతో కూడి ఉండని పరత్వంకూడా పొగడతగినది కాదు. మేరుపర్వతంలో పరత్వం ఉన్నా, అక్కడ సౌలభ్యం లేనందువల్ల. ఆ పరత్వాన్ని పొగడేవారు లేరు. అందువల్ల, సౌలభ్యంతో కూడిన పరత్వం, పరత్వంతో కూడిన సౌలభ్యమే కీర్తింపతగినవి. ఈ రెండును కలిసి భగవానువద్దనే ఉన్నవి అని చూపగోరి, **"పొఱికొళ్ శిఱై యువణ మూర్న్దాయ్"** అని అన్నారు. గరుడుని వాహనంగా కల్గి ఉండడం పరత్వలక్షణం - అని అర్థం. సంస్కృతంలో గరుడునికి **"సుపర్ణః"** అని పేరు. అదే తమిళంలో **"ఉవణమ్"** అనే వికారాన్ని పొందింది.

"వెఱి కమళ్ళుమ్" అన్నది వెన్నకు విశేషణం కావచ్చు. **"కామ్బేయ్ మెన్తోళి"** యశోదకు విశేషణం కావచ్చు. **"కామ్బు"** అనే నానార్థకశబ్దం ఇచట వెదురు అనే అర్థాన్ని ఇస్తుంది. పచ్చదనానికి, గుండ్రంగా ఉండడానికి వెదురును భుజాలకు

ఉపమానంగా నిర్దేశిస్తారు. **"ఉణ్డాయై"-"ఉణ్డాన్"** అనేదానిపై మధ్యమపురుష ద్వితీయా విభక్తి ప్రత్యయం వచ్చి చేరిన రూపం. **"తழும்బు"**-సంస్కృతంలో **'కిణం'** అని పేరు.

(23) తழுమ్బిరున్ద శార్ఙ్గ నాణ్ తోయ్న్ద వా మఙ్గై,
తழுమ్బిరున్ద తాళ్ శకడమ్ శాడి, - తழுమ్బిరున్ద,
పూఙ్కోడైయాళ్ వెరువ ప్పొన్ పెయరోన్ మార్బిడన్ద,
వీఙ్గోద వణ్ణర్ విరల్

అమ్ కై = అందమైన హస్తములలో శార్ఙ్గ నాణ్ = శార్ఙ్గమను వింటియొక్క నారి, తోయ్న్ద = తగులుటచే ఏర్పడిన, తழுమ్బు = కిణము(కాయ), ఇరున్ద ఆమ్ = ఉన్నదట, తాళ్ = శ్రీపాదములలో, శకడమ్ శాడి = శకటాసురుని మోదుటవలన కల్గిన, తழுమ్బు ఇరున్ద = గుర్తు ఉన్నది, పూమ్ కోడైయాళ్ = అందమైన కొప్పునుకల లక్ష్మీదేవి, వెరువ= (లోకమునకు ఏమి అగునో! ఏమో! అని) భయపడునట్లు, పొన్ పెయరోన్ = హిరణ్య కశిపుడను పేరును కల అసురుని, మార్బు ఇడన్ద = వక్షఃస్థలమును చీల్చిన, వీఙ్గు ఓద వణ్ణర్ = వృద్ధిచెందు అలలనుకల సముద్రమువంటి వర్ణమునుకల భగవానుని, విరల్= వేళ్ళలో (కూడ), తழுమ్బు ఇరున్ద = కిణములున్నవి.

అవతారిక :- "సర్వేశ్వరుడనగు నేను ఒకతెకు (యశోదకు) భయపడుట ఏమి? ఆమెచే కట్టుబడుట ఏమి? దానిని లోకమంతయు తెలియుట ఏమి?" అని పల్కి కిణమును మాటలతో, వస్త్రములతో కప్పిపుచ్చుకొనుటకు భగవానుడు యత్నించెను. "ఒక కిణమే ఉన్నచో మఱుగుపఱచు కొనవచ్చును. నీ శరీరమంతయు భక్తుల కార్యములను చేసి, ఏర్పడిన కాయలున్నవి. స్వామీ! వీనిలో దేనిని కప్పిపుచ్చుకొందువు?" అనుచు ఆழ்వార్లు చమత్కరించుచున్నారు.

వ్యాఖ్య :- (అమ్ కై శార్ఙ్గ నాణ్ తోయ్న్ద తழுమ్బిరున్దవామ్) - దివ్యపత్నులు కూడ తాకుటకు జంకు అందమును కల చేతిలో శార్ఙ్గమను వింటినారి తగుటవలన ఏర్పడిన కిణములున్నవి సుమా! చేయి కిణములను మోసినది - అనియును భావము. భక్తుల కొఱకు రాక్షసులను, అసురులను వధించునపుడు, చేతిలో శార్ఙ్గమను వింటినారి వచ్చి తాకుటవలన ఏర్పడిన కిణమును మఱచుటకు వీలగునా? అనికూడ భావము.

(శకడమ్ శాడి తాళ్ తழுమ్బిరున్ద) - తెలియని పరువములో శకటరూపమున ఒక అసురుడు రాగా, అతనిని ప్రహరించుకై కాలుతో శ్రీకృష్ణుడు తన్నినపుడు, అతని మెత్తని కాలు తగులగానే ఆ అసురుడు క్రిందపడి, మరణించెను. ఇట్లు తనను రక్షించుకొని భక్తులకు ఇచ్చిన పాదములందును శకటము తగులుటవలన కల్గిన కిణమున్నది. దీనిని దాచుటకు వీలగునా?

(శకడమ్ శాడి) - బిడ్డ ఆకలితో పాలకొఱకు కాళ్ళను తన్నునట్లు శ్రీకృష్ణుడు తన్నుచుండెను; అంతియే. **"స్తన్యార్థీ ప్రరురోద హ"** అని మహర్షి అనెను. అరుదైన లీలగా దీనిని ఆழ்వార్లు తలచుటచే **"శకడమ్ శాడి"** అని పల్కిరి.

(పూమ్ కోడైయాళ్ వెరువ పొన్ పెయరోన్ మార్బిడన్ద వీఙ్గోద వణ్ణర్ విరల్ తழுమ్బిరున్ద) - భక్తుల కార్యమన్నచో సంతోషించు ఆమెయు (లక్ష్మీదేవియు) భయపడు నట్లు హిరణ్యకశిపుడను అసురుని వక్షస్సును బ్రద్దలు చేసిన, వృద్ధిచెందు అలలనుకల్గిన సముద్రముయొక్క వర్ణమువంటి వర్ణమును కల స్వామి వేళ్ళలోకూడ ప్రహ్లాదుని కార్యమును సఫలము చేయుటను చూపు కిణమున్నది. ఉదరములోని కిణమన్నచో వస్త్రముతో కప్పిపుచ్చుకొనవచ్చును. చేతిలోని కిణమును, పాదములలోని కిణమును, వేళ్ళలోని కిణమును ఎట్లు కప్పిపుచ్చుకొందువు స్వామీ! - అనుచున్నారు.

(పూఙ్కోడైయాళ్ వెరువ) - ప్రళయకాలమే వచ్చినదా! ఏమి! అని భీతిల్లునట్లు అని భావము. **"వెరువ త్తழுమ్బిరున్ద"** అనియు, **"వెరువ మార్బిడన్ద"** అనియు అన్వయించి, అర్థమును చెప్పవచ్చును.

(వీఙ్గోద వణ్ణర్) "అడలరియాయ్ ప్పెరుకినానై" (పెరియతిరు-2-5-8) అనునట్లు దిక్కులలో అంతట వృద్ధి చెందుటచే పొంగి పొరలు కడలిని ఉపమానముగా పల్కుచున్నారు. **"మహావిష్ణుమ్"** అను నృసింహానుష్టుభ్ మంత్రమునందును ఈ విగ్రహవ్యాప్తి సూచింప బడినదికదా! వృద్ధియందును, శైత్యమునందును, వర్ణమునందును, గాంభీర్యమున అంతు లేకుండుటచేతను, కాంతి అలలు వీచు అందమునందును సముద్రము సాటివచ్చుటచే **"వీఙ్గోద వణ్ణర్"** అనుచున్నారు. "నీవు ఆశ్రితపక్షపాతివి అనుటకు నీ తిరుమేనిలో ఇన్ని చిహ్నములున్నపుడు, నీచే వానిని ఎట్లు దాచవీలగును?" అని తాత్పర్యము.

పెరియ :- అవ :- ఇరుపత్తుమూన్ఱామ్బాట్టు, ఒరు శెయలైక్కొణ్డు శొల్లుమ్బడి ఎన్? ఎన్నిల్, ఒరు శెయలిలేయో! ఒరు అవతారత్తిలేయో!, తழுమ్బు శుమన్దదు - ఎన్గిఱార్.

(తழுమ్బిరున్ద విత్యాది) పిరాట్టియుజ్గాడ క్కూశి స్పర్శిక్క వేణ్డు మழుకియ కై, శార్ఙ్గనాణ్ తోయ్న్ద తழுమ్బిరున్దవామ్. జ్యాకిణత్తాలే కర్కశమాయిరుక్కుమ్.

(తాళ్ శకడమ్ శాడి త్తழுమ్బిరున్ద పూఙ్గోతైయాళ్ వెరువ ప్పొన్ పెయరోన్ మార్బిడన్ద) "అడలరియాయ్ ప్పెరుకినానై" ఎన్గిఱపడియే.

(విరల్ తழுమ్బిరున్ద) కాల్ తழுమ్బు, కై త్తழுమ్బు, అవాన్తరావయవమాన విరల్ తழுమ్బు, ఒన్ఱేయో తழுమ్బాయిఱ్ఱు ఎన్గిఱార్.

(పూఙ్గోతైయాళ్ వెరువ) "ఆశ్రితరుడైయ కార్యమ్" ఎన్ఱాల్ ఉకక్కుమవళుమ్ భయప్పడుమ్బడి ఉడమ్బుడైయ త్తழுమ్బు.

(శాడి) అవన్ మూరి నిమిర్న్దాన్, ఇవర్క్కు క్కువాలాయిరుక్కిఱపడి.

(పూజ్గోతైయాళ్ వెరువ) పొఱాతెన్ఱిరుక్కుమవళ్. వీరవాశి యతియుమవళ్. ఋషివేషత్తోడే తిరియవేణు మెన్నుమవళ్.

(వీజ్గోత వణ్ణర్ విరల్) వళర్త్తియుమ్, కుళిర్త్తియుమ్, "మహావిష్ణుమ్" - విగ్రహవ్యాప్తియాయిఱ్ఱు.

అరు :- ఇరుపత్తుమూన్ఱామ్పాట్టు. మేలుక్కు తాత్పర్య మరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (పూజ్గోతైయాళిత్యాది) పూజ్గోతైయాళై రామావతారత్తోడే శేర్త్తు అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (పొఱాతెన్ఱిత్యాది). "పొఱాతు" ఎన్ఱు – ఆశ్రితరక్షణమ్ పోరాతెన్నవేణు మెన్ఱిరుక్కుమవళ్ ఎన్ఱపడి. ఇప్పడిప్పట్ట వళుమ్ వెరువుమ్బడి. "శార్జ్గనాణ్ తోయ్న్ద" ఎన్ఱు ఇఙ్గుమ్ కూట్టి యోజిప్పతు.

నమ్బిళ్ళై :- ఇరుపత్తుమూన్ఱామ్ పాట్టు :- నామ్ అఞ్జుకైయావదెన్? నామ్ శిలర్క్కు కట్టుణ్ణుకైయావదెన్? అదుపిన్ నాట్టార్ అఱికైయావదు ఎన్? ఎన్ఱు అత్తై మఱైక్కప్పుక్కాన్. ఒరు తழும்బుయాకిలన్ఱో! ఉన్నాల్ మఱైక్కలావదు? ఉన్నుదమ్బు అదజ్గలుమ్ ఆశ్రితార్థమాక క్కార్యమ్ శెయ్దు, అత్తాల్ వన్ద తழுమ్బున్ఱో! - ఎన్గిఱార్.

(తழுమ్బిరున్ద శార్జ్గ నాణ్ తోయ్న్దవామ్ అజ్గై) - అழுకియ తిరుక్కైయానతు జ్యాకిణకర్కశమాయ్ కిడక్కుమ్. శ్రీశార్జ్గత్తై పిడిక్కైయాల్ వన్ద తழுమ్బై శుమన్ద.

(తాళ్ శకడమ్ శాడి త్తழுమ్బిరున్ద) - పిరాట్టియారుమ్ స్పర్శిక్క భయప్పడుమ్బడి యాన తిరువడికళానవై శకటాసురనిరసనమ్ పణ్ణి, అత్తాల్ వన్ద తழுమ్బై చ్చుమన్దన. అవన్ మూరి నిమిర్త్తాన్. ఇవర్క్కు క్కువాలాయ్ ఇరుక్కిఱపడి. ఇని, వీజ్గోద వణ్ణర్ విరల్శెయ్దదెన్ ఎన్నాల్ -

(పూజ్గోదైయాళ్ ఇత్యాది) కిళర్త్తియై యుదైత్తాన, ఓదమ్పోలే యిరున్దుళ్ళ వడివై యుదైయరానవరుదైయ తిరువిరల్కళానవై. పిరాట్టిక్కాకవిఱే శిఱుక్కనుక్కు విరోధియాన హిరణ్యనై ప్పిళన్దు పోకక్కడవదు. అప్పడిప్పట్టవళుజ్గాద విళైవదఱియాతే ఇతు ఎన్నా కప్పుకుకిఱతో! ఎన్ఱఞ్జుమ్బడియాక హిరణ్యన్ మార్వై ప్పిళన్దు పొకట్ట తழுమ్బిరున్ద.

(పూజ్గోదైయాళ్) - ఆశ్రితకార్యమ్ ఎన్నాల్ ఉకక్కుమవళ్, వీరవాశి యతియుమవళ్, ఋషివేషత్తోడే తిరియవేణుమ్ ఎన్నుమవళ్.

(వీజ్గు ఓద వణ్ణర్) - "అదలరియాయ్ ప్పెరుకినానై", "మహావిష్ణుమ్". విరల్ తழுమ్బు. కాల్ తழுమ్బు కై త్తழுమ్బు. ఎల్లా అవతారజ్గళిలుమ్, ఎల్లా వ్యాపారజ్గళిలుమ్ తழுమ్బుఙ్గు.

అప్పిళ్ళై :- ఇరుపత్తుమూన్ఱామ్పాట్టు. నామ్ శిలర్క్కఞ్జుకైయావతెన్? కట్టుణ్ణై యావతెన్? అత్తై ప్పిన్ నాడఱికైయావతెన్? ఎన్ఱు ఇదైయై మఱైక్కప్పుక్కాన్. ఒరు తழுమ్బాకిలన్ఱో ఉన్నాల్ మఱైక్కలావతు! ఉన్నుదమ్బుదజ్గలుమ్ ఆశ్రితర్ కార్యమ్ శెయ్కైయాల్ వన్ద తழுమ్బున్ఱో! ఎన్గిఱార్.

అమ్ - అழுకియ, కై - తిరుక్కైకళానవై, శార్జ్గమ్ - శ్రీశార్జ్గత్తినుదైయ, నాణ్ తోయ్న్దవామ్ - నాణత్తైవాల్ వన్ద, తழுమ్బిరున్ద - తழுమ్బై చ్చుమన్దన; తాళ్ - అతిసుకుమారమాన తిరువడికళానవై, శకడమ్ - అసురావిష్టమాన శకడత్తై, శాడి - ముఱిన్దు విழுమ్బడి యుతైత్తు, తழுమ్బిరున్ద - అత్తాల్ ఎழுన్ద తழுమ్బై చ్చుమన్దన; వీజ్గు - కిళర్న్దు అలై ఎఱికిఱ, ఓతమ్ - కదల్ పోలేయిరున్దుళ్ళ, వణ్ణర్ - వడివైయుదైయ వరుదైయ, విరల్ - తిరువిరల్కళానవై, పూ - అழுకియ, కోతైయాళ్ - మయిర్ముడియై యుదైయ పిరాట్టి, వెరువ - "ఎన్నాక త్తేదుకిఱతు" ఎన్ఱు నదుఙ్గుమ్బడియాక, పొన్ పెయరోన్ - హిరణ్యనుదైయ, మార్వు - మార్వై, ఇదన్ద - పిళన్దు పుకట్టత్తాల్ వన్ద, తழுమ్బిరున్ద - తழுమ్బై చ్చుమన్దన, విరఱ్ఱழுమ్బు, కాఱ్ఱழுమ్బు, కై త్తழுమ్బు, ఇవఱ్ఱై యెజ్గనే మఱైక్కుమ్బడి? ఎన్ఱై.

దివ్యార్థ :- (తழுమ్బిరున్ద) "తామ్బే కొణ్డార్త్త తழுమ్బు - అఱియు ములకెల్లామ్" ఎన్ఱు కీழ్ప్పాట్టిల్ అరుళిచ్చెయ్త తై క్కేట్ట ఎమ్బెరుమాన్, "నాన్ వెణ్ణెయ్ తిరుడినతాకవుమ్, అదఱ్కాక త్తామ్బినాల్ కట్టుణ్డిరున్దదాకవుమ్, అదనాల్ తழுమ్బు ఉణ్డాయిరుప్పదాకవుమ్, అదనై ఉలకెల్లామ్ అఱివతాకవుమ్ నీర్ శొల్లువతు ముழு ప్పొయ్" ఎన్ఱు శొల్ల, అదు కేట్ట ఆழ்వార్ "పిరానే! ఒరు తழுమ్బాయిరున్దాల్ ఉన్నాల్ మఱైక్కముడియుమ్. ఉనతు కైయిలుమ్. కాలిలుమ్, విరలిలుమాక ఉన్నుదమ్బు ముழுదుమ్ ఆశ్రితర్క్కాక చ్చెయ్త ఒవ్వొరు కారియత్తినాల్ తழுమ్బేఱి క్కిడక్కిఱదే!" ఎన్ఱు శ్రీరామావతారత్తిలుమ్, కృష్ణావతారత్తిలుమ్, నరసింహావతారత్తిలుమాక నేర్న్ద తழுమ్బుకళై ఎడుత్తురైక్కిన్ఱార్, ఇప్పాట్టిల్.

ఇప్పాట్టిన్ ముదలడియై త్తిరువుళ్ళమ్ పఱ్ఱియే ఆళవన్దార్ స్తోత్రరత్నత్తిల్ "చకాసతం జ్యాకిణకర్కశై శ్శుభైః చతుర్భి రాజానువిలంబిభిః భుజైః" ఎన్ఱరుళిచ్చెయ్దారెన్గ. శ్రీదేశికన్ దశావతారస్తోత్రత్తిల్ శ్రీరామపిరానై ప్పఱ్ఱి ప్పేశుమ్ శ్లోకత్తిల్ "ధర్మో విగ్రహవా నధర్మవిరతిం ధన్వీ స తన్వీత నః" ఎన్ఱు ఇరామనై (ధన్వీ) విల్లాళి యెన్ఱ శొల్లాల్ కూఱినమైయాలుమ్, "పుణరానిన్ఱ మరమేழ் అన్ఱెయ్త ఒరువిల్ వలవా!" ఎన్ఱు ఆழ்వార్ అరుళిచ్చెయ్వదాలుమ్ ఇఙ్గు నాణిత్తழு ముళ్ళమై కూఱినదు రామావతారత్తుక్కు ప్పొరున్దు మెన్గ.

శకడమ్ శాడినతు కృష్ణావతారత్తిల్ తిరువాయ్ప్పాడియిల్ నన్దగోపర్ తిరుమాళిౖకైయిల్ ఒరు వణ్డియిన్ కీళ్ప్పుఱత్తిలే కణ్ణనై త్తొట్టిలిల్ ఇట్టు క్కణ్వళర్త్తి యశోదై యమునై నీరాడప్పోనాళ్. కంసనాల్ ఏవప్పట్ట అసురనొరువన్ అచ్చకడత్తిల్ వన్దు ఆవేశిత్తు, శ్రీకృష్ణశిశువిన్మేలే విఴున్దు కొల్ల ముయన్ఱతై అఱిన్ద అబ్బగవాన్ పాలుక్కు అఴుకిఱ భావనైయిలే తన్ శిఱియ తిరువడికళై మేలే తూక్కి ఉదైత్తరుళ, అవ్వుదైప్పట్టమాత్తిరత్తిల్ అచ్చకడు తిరుప్పప్పట్టు కీఴ్ విఴున్దు అశురనుట్పడ అఴిన్దదెన్ఱు వరలాఱఱిక. శకటమ్- వడశొల్.

మూన్ఱామడియిల్ "పూఙ్కోదైయాళ్" ఎన్ఱు పెరియపిరాట్టియారై చ్చొల్లుకిఱతు. అవళ్ ఎమ్బెరుమానుడైయ తిరుమార్బిలే ఇఱైయు మకలకిల్లాదు ఉఱైయుమవళాకైయాలే, అప్పెరుమాన్ పెరియ శీఱ్ఱత్తుడనే ఉగ్రమాన నరశిఙ్గవురువై క్కొణ్డపోతు, "జగత్తుక్కే ప్రళయమ్ విళైన్దిడుమో!" ఎన్ఱు అఞ్జి నడుఙ్గినళ్ ఎన్గ.

కడైనిలైత్తీవకమాక నిన్ఱ "వీఙ్గోదవణ్ణర్" ఎన్ఱదు కై, తాళ్, విరల్ - ఎన్ఱ మూన్ఱినోడుమ్ అన్వయిక్కత్తక్కదు; కడల్వణ్ణనుడైయ కై, కడల్వణ్ణనుడైయ తాళ్, కడల్వణ్ణనుడైయ విరల్- ఎన్ఱు. కై, తాళ్, విరల్ - ఎన్ఱ వఴియే ఎఴువాయాకక్కొణ్డు కైకళుమ్, కాల్గళుమ్, విరల్కళుమ్ తఴుమ్బు శుమన్దిరుక్కిన్ఱన - ఎన్ఱు పొరుళ్కొళ్ళవుమామ్.

దివ్యార్థ :- అను :- (తఴుమ్బిరున్ద) - "తామే కొణ్డార్త్త తఴుమ్బు అఱియు ములకెల్లామ్" అంటూ గత పాశురంలో అనుగ్రహించినదానిని ఆలకించిన స్వామి "నేను వెన్నను దొంగిలించినట్లును, అందులకు దారంతో కట్టుబడి ఉన్నట్లును, అందువల్ల కిణాలు ఏర్పడినట్లును, దీనిని లోకమంతా తెలిసినట్లును మీరు చెప్పేది మొత్తం అబద్ధం"- అని అనగానే, దానిని విన్న ఆళ్వార్లు, "స్వామీ! ఒక కిణం అయితే నీచేత మఱుగు పఱచడానికి సాధ్యం. నీ చేతిలో, కాలిలో, వేళ్ళలో - నీ శరీరంలో మొత్తం ఆశ్రితులకై చేసిన ఒక్కొక్క కార్యంవల్ల కాయలు కాచి ఉన్నాయి కదా!" అని శ్రీరామావతారంలోను, శ్రీకృష్ణావతారంలోను, శ్రీనృసింహావతారంలోను అంతా ఏర్పడ్డ కిణాలను ఉదాహరించి వివరిస్తున్నారు, ఈ పాశురంలో

ఈ పాశురంలోని మొదటి పాదాన్ని దృష్టిలో ఉంచుకొని శ్రీయామునులు స్తోత్రరత్నంలో **"చకాసతం జ్యాకిణకర్కశైః శుభైః చతుర్భి రాజానువిలంబిభిః భుజైః"** అని అనుగ్రహించారు. శ్రీదేశికులు దశావతారస్తోత్రంలో శ్రీరామావతారాన్ని గూర్చి పలికే శ్లోకంలో **"ధర్మో విగ్రహవాన్ అధర్మవిరతిం ధన్వీ స తన్వీత నః"** అంటూ శ్రీరాముని **"ధన్వీ"** విలుకాడు అనే పేరుతో చెప్పినందువల్ల, **"పుణరా నిన్ఱ మరమేళ్లెయ్త ఒరువిల్ వలవా!"** అంటూ ఆళ్వార్లు అనుగ్రహించినందువల్ల ఇచట జ్యాకిణాంకాలున్నట్లు చెప్పినది శ్రీరామావతారానికి సరిపోతుంది.

"శకటాసురనిరసన" వృత్తాంతం - కృష్ణావతారంలో రేపల్లెలో నందగోపుని ఇంటిలో ఒక బండి క్రిందిభాగంలో కృష్ణుణ్ణి తొట్టిలో పెట్టి నిద్రపుచ్చి, యశోద యమునకు స్నానం కోసం పోయింది. కంసునిచేత ప్రేరేపింపబడ్డ అసురుడొకడు ఆ బండిలో ఆవేశించి, కృష్ణుని పైబడి చంపాలని ప్రయత్నించడం గమనించిన ఆ భగవానుడు, పాలకు ఏడుస్తున్న భావనతో తన చిన్ని పాదాలను పైకి ఎత్తి తన్నగానే, ఆ తాపు తగిలినంతమాత్రంలోనే ఆ శకటం తిరగబడి కిందపడి, అసురునితో పాటు నశించింది. **"శకడమ్"** - సంస్కృత పదం.

మూడవ పాదంలో **"పూఙ్కోదైయాళ్"** అనేది లక్ష్మీదేవిని నిర్దేశిస్తుంది. ఆమె భగవానుని వక్షఃస్థలంలో వేంచేసి ఉంటూ, అస్థానే విశ్లేషభయాన్ని పొందేది కాబట్టి, ఆ స్వామి గొప్ప కోపంతో ఉగ్రమైన నరసింహరూపాన్ని ధరించినపుడు "లోకానికి ప్రళయం రాబోతున్నదా! ఏమి?" అని భయపడి, వణకింది.

అంత్యదీపకంగా ఉన్న **"వీఙ్గోద వణ్ణర్"** అనేది **"కై, తాళ్, విరల్"** (చేతులు,పాదాలు, వేళ్ళు) అనే మూడింటితోటి అన్వయించాలి, సముద్రవర్ణుని చేతులు, సముద్రవర్ణుని పాదాలు, సముద్రవర్ణుని వేళ్ళు - అని భావం. **"కై, తాళ్, విరల్"** (చేతులు, పాదాలు, వేళ్ళు) అనే వానినే కర్తగా గ్రహించి, చేతులు, పాదాలు, వేళ్ళు కాయలను మోస్తున్నాయనే అర్థాన్ని కూడా గ్రహించవచ్చు.

(24) విరలోడు వాయ్ తోయ్న్ద వెణ్ణెయ్ కణ్డు, ఆయ్చ్చి
ఉరలోడుఱప్పిణిత్త నాన్ఱు, - కురలోవా
దేఙ్గి నినైన్దయలార్ కాణ విరున్దిలైయే,
ఓఙ్గోద వణ్ణా! వురై

విరలోడు వాయ్ తోయ్న్ద = నీ వేళ్ళయందును, నోటిలోను ఉన్న, వెణ్ణెయ్ = వెన్నను, ఆయ్చ్చి = యశోదాదేవి, కణ్డు = చూచి, ఉరలోడు = రోటితో, ఉఱప్పిణిత్త నాన్ఱు = చక్కగా కట్టివేసినపుడు, కురల్ ఓవాదు = నీవు ఏడ్చి కంఠధ్వని ఆగకుండ, ఏఙ్గి = వెక్కిళ్ళు పెట్టి, నినైన్దు = (అపుడును) వెన్నను దొంగిలించుటనే తలచుచు, అయలార్ = మిగిలిన వారందఱును, కాణ = వేడుక చూచునట్లు, ఇరున్దిలైయే= లేదా!, ఓఙ్గు ఓద వణ్ణా = ఉన్నతముగా వృద్ధి చెందిన అలలను కల సముద్రమువంటి తిరుమేనిని కలవాడా! ఉరై = నీవే నిజమును పల్కుము.

అవతారిక :- భగవానుని సౌలభ్యమును చూపు ఈ కిణములుండనిండు. **"కడైవెణ్ణె యుణ్డాయై త్తామ్బే కొణ్డార్త్త త్తఴుమ్బు ఉలక మెల్లామ్ అఱియుమ్"** (22) అని నేను వెన్నను దొంగిలించినపుడు కట్టుబడినట్లు ఒక మాట పల్కితిరి కదా! నా సౌలభ్యమును

చూపు ఈ వార్త నిజమా!" అని భగవానుని అభిప్రాయముగా తలచి, "నీవు వెన్నను దొంగిలించి కట్టుబడుటను నీకే తెలియును కదా! నేను చెప్పవలెనా! స్వామీ!" అనుచున్నారు.

వ్యాఖ్య :- (విరలొడు వాయ్ తోయ్న్ద వెణ్ణెయ్ కణ్డు) శ్రీహస్తముతో నిండుగా వెన్నను తీసికొని, నోటిలో పెట్టుకొంటివి; అంతియే. భుజించనే లేదు. అంతలోనే అడ్డుకొన్నదే, తల్లి! భుజించిన పిమ్మట కట్టినను సహించియుండవచ్చునే! నోటిలో పెట్టుకొనునపుడే నోటిని, చేతిని కట్టివేసినదే!

"వెణ్ణెయ్ విழுంగి వెఱు జ్కలత్తె వెట్ప్పిడైయిట్టు అదనోశై కేట్కుమ్ కణ్ణపిరాన్ కర్గ్ర కల్వి" (పెరియాళ్వార్-2-9-1) అనుచు వెన్నను పూర్తిగా భుజించెనని పెరియాళ్వార్ తిరుమొழிలో చెప్పబడినది. **"విరలోడు వాయ్ తోయ్న్ద"** అనుచు నోటిలో పెట్టుకొనెను, తప్ప భుజింపలేదు - అని ఇచట చెప్పబడినది. ఈ రెండు సూక్తులును ఎట్లు పొసగును? అని పిళ్ళై తిరునఱైయూర్ అరైయర్ భట్టర్‌ను ప్రశ్నింపగా, **"వైకలుమ్ వెణ్ణెయ్ కైకలన్దుణ్డాన్"** (తిరువాయ్-1-8-5) అనునట్లు ఇతనికి వెన్నను దొంగిలించి, భుజించుటయేకదా పని. ఒకనాడు భుజించిన పిదప పట్టుబడును. వేఱొక నాడు నోటిలో పెట్టుకొనగానే పట్టుబడును." అని భట్టర్ సమాధాన మిచ్చిరట. వెన్నను భుజించెను అనగా - ఒంటికి సరిపోవునో? లేదో? అని బెదఱుటయు, నోటిలో పెట్టుకొనగానే పట్టుబడెననగా, అయ్యో! భుజింపలేక పోయెనే! అని కడుపు మోదుకొనుటయును ఆళ్వార్లకు పని అగుటచే ఈ రెండు విధములుగా అనుసంధించుటలో లోపము లేదు.

(ఉరలోడు ఉరప్పిణిత్త నాన్ఱు) - ఇతడు వెన్నను దొంగిలించుటను చూచి, రోలు మాటలాడకుండనున్న దోషము చూచి ఇద్దఱికిని (రోటికిని, కృష్ణునకును) దండనగా ఇద్దఱికిని భేదము తెలియకుండునట్లు యశోద ఒకటిగా కట్టి ఉంచినపుడు.

(కురలోవాదు) - ఏడ్చునపుడు ధ్వని మాఱకుండ, ఒకే స్వరముతో - అని భావము.

(ఓవాదు ఏజ్గి) అనియును అన్వయింపవచ్చును. నిరంతరముగా వెక్కుచు - అని అపుడు అర్థము.

(ఏజ్గి) శ్రీకృష్ణుడు ఏడ్చిన వెంటనే చేతి బెత్తమును యశోద ఎత్తి చూపినది; కావున ఏడ్వలేక, ఏడ్పు వెక్కిళ్ళ రూపమున బయటకు వచ్చినది.

(నినైత్తు) - ఈ దశలోకూడ ఈ పెద్దపనినే (దొంగతనమునే) తలచుచుండును. ఎచట వెన్న ఉన్నది? దానిని ఎట్లు దొంగిలింపవలెను? అని తలచుచుండును. దొంగతనములో ఆరితేరినవాడని దీని తాత్పర్యము. ఉదరమున కిణములు కాచునట్లు దొంగిలించిన దామోదరుడవుకదా!

(అయలార్ కాణ ఇరున్దిలైయే) - రేపల్లెలోని అయిదు లక్షల ఇండ్లలోని కన్నెలలో ఎవరైనను చూడని వారున్నారా! నీచే బాధింపబడిన గొల్లపడుచులు ఇంతమంది. "శ్రీకృష్ణునకు ఈ శిక్ష చాలదు, ఇంకను కావలయును" అని నవ్వుచు చూచునట్లుంటివికదా నీవు!

(ఇరున్దిలైయో) - పొందని ఫలమును పొందువానివలె నుంటివికదా నీవు! "ఈ సౌలభ్యమును చూచి నేను సంతోషింతునే!" అని స్వామి అనగా,

(ఓజ్గోద వణ్ణా) - ఇట్లు నేను చెప్పునది వినునపుడే పైకి ఎగసిపడు అలలతో కూడిన సముద్రమువలె ప్రకాశించు నీవు, ఆ కాలములో ఎంతగా ఆనందించియుండువు! భక్తుల చేతులతో కట్టుబడుటచే, ఆనకట్ట కట్టిన నదివలె. అలలు వీచు రీతి ఇచట చెప్పబడినది.

(ఉరై) - **"అనృతం నోక్తపూర్వం మే న చ వక్ష్యే కదాచన"** (రా.కి-7-22) (నేను ఇంతకు ముందు అసత్యము పలుకలేదు, ఇకపై ఎపుడును పలుకను), **"ద్యౌః పతేత్ పృథివీ శీర్యేత్ హిమవాన్ శకలీభవేత్, తుష్యే త్తోయనిధిః కృష్ణే న మే మోఘం వచో భవేత్"** (భార-ఉద్యో-70-48) (ద్రౌపదీ! ఆకాశము క్రింద పడవచ్చును! భూమి చూర్ణము కావచ్చును! హిమవత్పర్వము ముక్కలు కావచ్చును! సముద్రము ఎండిపోవచ్చును. కాని, నా మాటమాత్రము వ్యర్థము కాదు) అనెడి సత్యవాక్కు అగు నీవే పలుకుము - అనియును భావము. అవాప్తసమస్తకాముడైనవాడు తలచినదానిని పొందలేక ఏడ్చుటయా! సర్వశక్తియైనవాడు ఒక అబల చేతిలో కట్టుబడుటయా! సర్వజ్ఞుడైనవానికి బయటపడుటకు దారితెలియకపోవుటయా! స్వామీ! ఇవి అన్నియు ఎట్లు పొసగును నీవే తెలుపుము.

(ఓజ్గోద వణ్ణా ఉరై) అపుడు నీ మేని అందము ఎట్లుండెను అనుటను ఒక విధముగా దర్శించితిని. అపుడు నీ వాక్ సౌందర్యము ఏ విధముగా నుండెను అనుటను దర్శించునట్లు ఒకమాటను పల్కుము - అనియును అర్థము చెప్పవచ్చును.

పెరియ:- ఇరుపత్తునాలామ్బాట్టు. (విరలిత్యాది) విరల్ వాయిలే తోయ్న్దవళివిలే. "వెణ్ణెయ్ విழுంగి వెఱుమ్ కలత్తై వెట్ప్పిడైయిట్టు" ఎన్నుమ్ శొల్లానిన్తతు; "విరలోడు వాయ్ తోయ్న్ద" ఎన్నుమ్ శొల్లానిన్తతు. ఇవై ఎజ్గనే శేరుమ్బడి" ఎన్ఱు పిళ్ళై తిరునఱైయూరరైయర్ భట్టరై క్కేట్క "ఇవనుక్కు ఎన్నుమ్ తిరుప్పణి ఇతువన్తో! ఒరునాళ్ అజ్గనుమాకిఱతు, ఒరునాళ్ ఇజ్గనుమాకిఱతు" ఎన్ఱరుళిచ్చెయ్‌తార్, "వైకలుమ్ వెణ్ణెయ్ కైకలన్దుణ్డాన్" ఎన్గిఱపడియే.

(ఉరలిత్యాది) ఉరలెన్నుమ్, అవనెన్నుమ్ పిరిత్తు క్కాణప్పోకాతపడి కట్టిన వన్ఱు. (కురలోవాతేజ్గి) అழுప్పుక్క ధ్వని మాఱాతే, ఏజ్గిన ఏక్కమ్ కీழ் విழாతే.

(నినైన్దు) ఇప్పడి అఱ్ఱానిఱ్చెయ్‌తేయుమ్ పెరియతిరుప్పణికళాయిఱ్ఱు నినైప్పతు. వెణ్ణెయ్ కళవుకాణుమ్బడి నినైన్దు.

(అయలాల్ కాణ విరున్దిలైయే) ఐన్దులక్షుగ్గుడియల్ పెణ్గళిల్ కాణాతారుణ్డో? ఇవనాలే నెఞ్జు పుణ్‌పట్టారెల్లా మివన్ పట్టపాడు కాణవరువర్‌కళితే. "అత్యుత్కటైః పుణ్యపాపై రిహైవ ఫల మశ్నుతే" యితే.

(ఓఙ్గోత వణ్ణా వురై) ఇవనై కృట్టివైత్తతు ఒరు కడలై త్తేక్కివైత్తాప్పోలేకాణుమ్.

(ఉరై) ఇవ్వడివు కాణవేణుమ్, ఇవ్వడివోదేకూడ వార్తైయుమ్ కేట్కవేణుమ్. పొయ్యాకి ఉరలోదేకూడ ఇఴుత్తుక్కొణ్డు పుఱప్పడువేనో!

(విరవిత్యాది) వయిఱు వళర్‌త్తు అకప్పడప్పెఱ్ఱోమో? మిడఱుక్కుక్కు క్కీఴ్ప్పిఴియప్పెఱ్ఱోమో!

(ఉర లొడు) ఉరలోడు తన్నోడు వాశియిల్లామై.

(కురలోవాతు) అఴప్పుక్కవాతే "ఇక్కోలుణ్డు, పార్" ఎన్న, ఏఙ్గి నిన్ఱాన్.

(నినైన్దు) వెణ్ణెయై నినైత్తిరుక్కై.

(అయలార్ కాణ) పఞ్చలక్షమ్ కుడియిల్ పెణ్గళదైయ అవర్‌కళై బన్ధిత్తు త్తానకప్పడాతిరుక్కుమ్. అవర్‌కళ్ "ఇవనకప్పడవల్లనే! ఎన్నిరుప్పర్‌కళ్.

(ఇరున్దిలైయే) రామశరత్తై రావణన్ మఱక్కిల్ మఱక్కలామ్.

(ఓఙ్గోత వణ్ణా) నెరుక్కుణ్ణైయాలే వన్ద పూర్తి.

(ఉరై) "న మే మోఘమ్" ఎన్నుమ్ నీ శొల్లిక్కాణ్. అవాప్తసమస్తకామన్ కుఱైయాయ్యువతే! సర్వశక్తి మిడుక్కిన్ఱి యొఴివతే! సర్వజ్ఞన్ పురై యఱువతే!

అరు :- ఇరుపత్తునాలామ్బాట్టు. "ఇవై - మౌగ్ధ్యవైదగ్ధ్యఙ్గళ్ శేరుమ్బడి" ఎన్ఱు అరైయర్. విరలాలే తొట్టు వాయ్ తోయ్‌న్దానో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (వైకలు మిత్యాది). అవ్విడత్తుక్కు ఇతువు మొరు అర్థమ్. కాణాతే దుఃఖప్పట్టవర్‌కళ్ కాణక్కూడుమో? ఎన్న, అరుళిచ్చెకిఱార్ (అత్యుత్కటై రిత్యాది). పుణ్యఫలమ్ - నాళాకై. "ఉరై" ఎన్ఱత్తాల్ ఫలితత్తై అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్.

(పొయ్యాకి లిత్యాది). పొయ్యెన్ఱాయాకిల్, కైయుమ్ కళవుమాక కట్టుణ్డత్తై అవన్ నినైత్తిరుక్కుమో? వెన్న, అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్(రామశరత్తైయిత్యాది). ఆశ్రితవిషయత్తి లుకన్దు కట్టుణ్డైయాలే మఱవామల్ నినైత్తిరుక్కు మెన్ఱపడి. పురైయఱుకై - అవిఴ్క్కైక్కు ఉపాయ మఱియాతిరుక్కై.

నమ్బిళ్ళై :- ఇరుపత్తునాలామ్ పాట్టు :- నమక్కు అవాప్తసమస్తకామనాయ్‌త్తు ప్రసిద్ధి. ఇఙ్గనే యిరుక్కిఱ నామ్ ఒన్ఱై వేణ్డి, అదు పెఱామైయాలే కళవుకాణప్పుక్కు కట్టుణ్డో మాకవేణుమో! ఎన్న, కట్టుణ్డిరుక్కిఱపడి అఱియాయో! ఎన్గిఱార్.

(విరలోడు వాయ్ తోయ్‌న్ద వెణ్ణెయ్ కణ్డు) - అభిమతమానత్తిలే శిఱితు మిడత్తుక్కు క్కీఴ్ యిఴున్దు కిట్టపెఱ్ఱతో! ఎన్గిఱార్. వెణ్ణెయై చ్చెన్ఱు కైయాలే స్పర్శిత్తు, త్తిరువధరత్తిలే వైత్తవళవిలే అకప్పట్టానాయిఱ్ఱు. ఓరిడత్తిల్ "తారార్ తడన్తోళ్‌కళ్ ఉళ్ళళవుమ్ కైనీట్టి" ఎన్నా నిన్ఱార్‌కళ్. ఇఙ్గే, "విరలొడు వాయ్ తోయ్‌న్ద" ఎన్నానిన్ఱార్‌కళ్. ఇవై యిరణ్డుమ్ ఎఙ్గనే శేరుకిఱపడి? ఎన్ఱు జీయరై క్కేట్క, "పెణ్‌పిళ్ళై కళవిలే కైవైక్కున్దన్నైయుమ్ ఇవనుక్కు ఇదువే యాత్రై. అదొరునాళ్ ఆకిఱదు, ఇదొరునాళ్ ఆకిఱదు" ఎన్ఱరుళిచ్చెయ్‌దార్. కళవుకాణుమవన్ ఒరునాళళవిలే కైవిడానితే! "వైకలుమ్ వెణ్ణెయ్ కైకలన్దుణ్డాన్". కళవు కాణుమ్ ముకూర్‌త్తత్తిలే పిఱక్కైయాలే.

(ఆయ్‌చ్చి ఉరలోడు ఉఱప్పిణిత్త నాన్ఱు) - ఇత్తై కృణ్ణ యశోదైప్పిరాట్టియానవళ్ ఇవనుడైయ తిరుమేనియిలే కుఱిక్కుమ్బడిక్కీడాక అఴున్ది కృట్టినాళాయ్‌త్తు. ఉరల్ ఎన్ఱుమ్, ఇవన్ ఎన్ఱుమ్ పిరిత్తు క్కాణప్పోకాతపడి కట్టినవన్ఱు.

(కురల్ ఓవాదు ఇత్యాది) ఇవళ్ కట్టినదు తాన్ అవిఴ్క్కమాట్టాదే నిన్ఱఴుదానాయిఱ్ఱు. అఴప్పుక్కవాతే "ఇక్కోలుణ్డు పార్!" ఎన్న, వాయ్ తిఱక్క భయప్పట్టు, ఏఙ్గి నిన్ఱాన్. నమ్ముడైయ బంధమ్ విడుకైక్కు, ఇఱుక బంధిత్తవనే అవిఴ్క్కవేణ్డినాప్పోలే, అవనుక్కుమ్ కట్టినవళే వన్దు అవిఴ్క్కవేణుమ్. స్వయత్నత్తాల్ అవిఴ్క్క వొణ్ణాదు. ఇవ్విషయత్తిల్ పొయ్‌చ్చెల్లిల్ నమ్బువారిల్లైయే! మఱ్ఱోరు విషయత్తిల్ పొయ్యన్ అన్ఱాకైక్కాక ఆశ్రితర్‌క్కాక చ్చెయ్‌కైయాలే. అవాప్తసమస్తకామనానవన్ కుఱైవాళన్ ఆవదే! సర్వశక్తి మిడుక్కిన్ఱిక్కే యొఴివదే! సర్వజ్ఞన్ నెఞ్జిలే పురైయిఱువతే! వేఱు పోదుపోక్క వొణ్ణాదొఴివదే! అవ్వళవిలుమ్ "పావియేన్! వెణ్ణెయ్ కృళవుక్కాణ ప్పెఱ్ఱిలోమ్. అవఱ్ఱై శేమిక్కిఱార్‌కళ్" ఎన్ఱు కొణ్డు, అత్తైయే నినైత్తుక్కొణ్డిరుక్కుమాయ్‌త్తు.

(అయలార్ కాణ ఇరున్దిలైయే) అఞ్జులక్షమ్ కుడిప్పెణ్‌కల్ కాణాదార్ ఉణ్డో! ఇవనాలే నెరుక్కుణ్డు పుణ్ పట్ట పెణ్‌కళెల్లామ్, "ఇవనుమ్ ఇప్పడి యొరు మిఱుక్కుప్పట్టిరుక్క క్కాణవల్లోమే!" ఎన్ఱు ఇఴవుపట్టిరుప్పార్‌కళాయ్‌త్తు. "అత్యుత్కటైః పాపపుణ్యై రిహైవ ఫల మశ్నుతే" ఎన్ఱు తఙ్గళ్ ఇఴవెల్లామ్ తీర క్కాణప్పెఱ్ఱార్‌కళ్. ఇవన్ అఱ్ఱానిఱ్ఱు, అవర్‌కళ్ శిఱిత్తుక్కొణ్డు వన్దు "అత్తనైయుమ్ వేణుమ్" ఎన్బర్‌కళ్.

(ఇరున్దిలైయే) - శ్రీరామశరత్తై రావణన్ మఱక్కిలన్ఱో ఇదు ఉనక్కు మఱక్కలావదు.

(ఓజ్గోద వణ్ణా) కట్టుణ్డు ఇరుక్కిఱపోతు ఓదమ్ కిళర్న్ద కడల్పోలే యాయ్త్తు వడివళ్గుకు ఇరుక్కిఱవడి. ఒరు కడలై త్తేక్కివైత్తాప్పోలే యిరుక్కై. "న మే మోఘమ్" ఎన్నుమ్ నీయే శొల్లిక్కాణ్. వడివోడే కూడిన వార్త్తైయుమ్ కేట్కవేణుమ్.

అప్పిళ్ళై :- అవ :- ఇరుపత్తునాలామ్బాట్టు. నామ్ వెణ్ణెయ్ కళవుకాణప్పుక్కు క్కట్టుణ్డోమాక వేణుమో? ఎన్న, కళవు కణ్డు, కట్టుణ్డిరుక్కుమ్బడి యఱియాయో? ఎన్గిఱార్.

విరలోడు – తిరుక్కైయాలే యళ్ళి, వాయ్ – తిరుప్పవళత్తిలే, తోయ్న్ద – వైత్త, వెణ్ణెయ్ – వెణ్ణెయై, కణ్డు – అముతుశెయ్తరుళువతఱ్కు మున్నే వాయతు కైయతాక క్కణ్డు, అయ్చ్చి – ఇడైచ్చియానవళ్, ఉరలోడు – కళవుక్కు ప్పెరునిలై నిన్ఱ ఉరలోడే, ఉఱ – అడుత్తుఱ, పిణిత్త నాన్ఱు – కట్టిన వన్ఱు, కురల్ – కూప్పిడుకిఱ కూప్పీడు, ఓవాతు – ఉచ్చివీడు విడాతపడి, ఏజ్గి – వాయ్విట్టళ్గమాట్టామల్ విమ్మల్ పొరుమలా యేజ్గి క్కొణ్డు, నినైన్దు – అవ్వళవిలుమ్, "వెణ్ణె యెజ్గే యిరుక్కిఱతు? అతు కళవు కాణుమ్బడి యెజ్గనే? ఎన్ఱు ఇత్తైయే ఉరువ నినైత్తుక్కొణ్డు, అయలార్ – ఉన్నాలే పుణ్బట్ట ఇప్పెణ్గళెల్లారుమ్, కాణ – "కళ్ళనుక్కిత్తనైయుమ్ వేణుమ్" ఎన్ఱు శిరిత్తుక్కొణ్డువన్దు కాణుమ్బడియాక, ఇరున్దిలైయే – కృతార్థనాయ్ క్కొణ్డిరున్దిలైయో? ఓజ్గ – కట్టుణ్ణప్పెఱ్ఱ హర్షత్తాలే ఓతమ్ కిళర్న్ద, ఓతమ్ – కడల్పోన్ఱ, వణ్ణా – వడివైయుడైయవనే, ఉరై – నీ ఇత్తై యుణ్మైయాక చ్చొల్లిక్కాణ్. ఇవర్క్కు ఇవన్ వడివు కాణవేణు మెన్ఱుమ్, వార్త్తై కేట్కవేణుమెన్ఱుమ్బోలే కాణు మాశై.

దివ్యార్థ :- (విరలోడు వాయ్ తోయ్న్ద) "తామ్బాల్ ఆప్పుణ్డ తళ్ఱుమ్బు ఎనక్కు ఉణ్డో!" ఎన్ఱ ఎమ్బెరుమానై నోక్కి ఆళ్వార్ – "అ.ి.దు ఒరు తళ్ఱుమ్బుదానో? ఉడమ్బెల్లామ్ తళ్ఱుమ్బుమయమే కాణ్!" ఎన్ఱార్ కీళ్ప్పాట్టిల్. శార్జ్గనాణ్ తోయ్న్ద తళ్ఱుమ్బుమ్, శకడమ్ శాడిన తళ్ఱుమ్బుమ్, ఇరణియన్ మార్విడన్ద తళ్ఱుమ్బుమ్ వీరచ్చెయల్కళై విళజ్గువనవాదలాల్ అమ్మూన్ఱు తళ్ఱుమ్బుకళైయుమ్ ఎమ్బెరుమాన్ ఇశైన్దు నోక్కి "తామ్బాలాప్పుణ్డ తళ్ఱుమ్బుమాత్తిరమ్ పరిహాసాస్పదమాయిరుక్కుమే – ఎన్ఱెణ్ణి, అదనై ఇల్లైచ్చెయ్య త్తొడజ్గినాన్. "నాన్ వెణ్ణెయ్ త్తిరుడినతు మిల్లై, ఆయ్చ్చి యెన్నై ప్పిడిత్తతు మిల్లై, ఉరలోడు శేర్త్తు ఎన్నై క్కట్టినతు మిల్లై, తళ్ఱుమ్బు ఉణ్డానతు మిల్లై" ఎన్ఱు ఎల్లావఱ్ఱైయుమ్ మఱైత్తు ప్పేశినాన్.

అదఱ్కుమేల్ ఆళ్వార్ ఎన్నశెయ్యకూడుమ్? "పిరానే! ముళ్ఱుప్పూచ్చియై శోఱ్ఱిల్ మఱైక్క నినైప్పారైప్పోలే శెయ్ద కారియజ్గళై ఎల్లామ్ ఇప్పడి మఱైత్తు ప్పొయ్శొల్లువతు తకుతియో? "సత్యం వద" ఎన్ఱు మెయ్యే శొల్లుమాఱు పిఱర్క్కు విధిక్కిఱ నీ పొయ్ శొల్లలాకుమో? వెణ్ణెయై విరల్కళాల్ అళ్ళి యెడుత్తు నీ వాయిలే యిట్టుక్కొణ్డపోతు

యశోదై కణ్డు ఉన్నై ప్పిడిత్తుక్కొళ్ళవిల్లైయా! వెఱుమనే కయిఱ్ఱినాల్ ఉన్నై క్కట్టివైత్తాల్ అఱుత్తుక్కొణ్డు పోయ్విడువాయ్ – ఎన్ఱు పెరియ వొరు ఉరలోడే ఇణైత్తు ప్పిణైత్తు వైక్కిల్లైయా! అదనాల్ నీ నెడుమ్బొదు ఏజ్గి ఏజ్గి అళ్ఱువిల్లైయా! అన్ద నిలైమైయై ఎత్తనైయో పేర్కళ్ వన్దు కాణవిల్లైయా! ఇవై యెన్ఱుమ్ నడన్దదై యిల్లై యెన్ఱు ఉన్నాల్ మఱైక్కముడియుమా! నీయే శొల్ నాయనే!" ఎన్గిఱార్.

అవాప్తసమస్తకామనాయ్, సర్వజ్ఞనాయ్, సర్వశక్తియుక్తనాన నీ ఒరు కుఱైయుళ్ళవన్ పోలవుమ్, అన్ద కుఱైయై నీక్కిక్కొళ్ళ క్కళవుశెయ్దవన్ పోలవుమ్, అదఱ్కాక క్కయిఱ్ఱి నాల్ క్కట్టి త్తణ్డిక్కప్పట్టవన్పోలవుమ్, అన్దక్కట్టిల్ నిన్ఱు తప్పువదఱ్కు శక్తియఱ్ఱవన్ పోలవుమ్, కట్టై అవిళ్క్కుమ్ ఉపాయత్తై ఉణరాదవన్ పోలవుమ్ ఇరున్దాయే! ఇదు ఎన్న ఆశ్చర్యమ్! ఎన్ఱు ఈడుపట్టవాఱు.

ముదలడియిలుమ్, ఇరణ్డామడియిలుమ్ "విరలోడు", "ఉరలోడు" ఎన్ఱే పాఠ మిరున్దుమ్, విరలొడు – ఉరలొడు – ఎన్ఱు పలరుమ్ ఓదువదు ఒవ్వాతు. ఇరణ్డామడియిన్ తనిచ్చీర్ "కురలోవాదు" ఎన్ఱిరుత్తల్ కాణ్గ.

"ఓజ్గాద వణ్ణా!" – ఎన్ఱ విళియిన్ ఆళ్పొరుళై ప్పెరియవాచ్చాన్పిళ్ళై అరుళిచ్చెయ్ కిఱార్ కాణ్మిన్ – "ఇవనై క్కట్టివైత్తదు ఒరు కడలై త్తేక్కివైత్తాఱ్పోలే కాణుమ్" ఎన్ఱు.

దివ్యర్థ :- అను :- (విరలోడు వాయ్ తోయ్న్ద) "దారంచేత ఏర్పడిన కిణం నాకు ఉన్నదా?" అన్న స్వామిని చూచి ఆళ్వార్లు" అది ఒక్క కాయ మాత్రమేనా! నీ దేహమంతా కిణమయమే కదా! అని గత పాశురంలో అన్నారు. శార్‌ఙ్గధనుస్సువల్ల ఏర్పడ్డకిణం, శకటాన్ని తన్నినందున ఏర్పడ్డ కిణం, హిరణ్యకశిపుని వక్షస్సును చీల్చినపుడు ఏర్పడ్డ కిణం – వీరకృత్యాలను వ్యక్తం చేసేవి కాబట్టి ఆ మూడు కిణాలను మాత్రం భగవానుడు అంగీకరించి, **"తామ్బాలాప్పుణ్డ తళ్ఱుమ్బు"** (దారంవల్ల కట్టబడినపుడు ఏర్పడ్డ కిణం) మాత్రం పరిహాసాస్పదంగా ఉంటుందే – అని భావించి దాన్ని మఱుగుపఱచాలని ప్రయత్నించాడు. "నేను వెన్నను దొంగిలించనూ లేదు. యశోద నన్ను పట్టుకొననూ లేదు. రోటికి చేర్చి నన్ను కట్టినదీ లేదు. కిణం ఏర్పడినదీ లేదు". అంటూ అన్నిటిని దాచిపెడుతూ మాట్లాడినాడు.

ఆపైన ఆళ్వార్లకు ఏం చేయడానికి సాధ్యం ? "స్వామి! అన్నంలోని ముక్కపురుగును దాచాలని ప్రయత్నించేవారి రీతిలో చేసిన కార్యాలను అన్నిటిని ఈ విధంగా దాచి అసత్యాన్ని పలుకడం తగునా? **"సత్యం వద"** అంటూ సత్యమే చెప్పాలని ఇతరులకు విధించే నీవు అబద్ధాన్ని చెప్పవచ్చునా? వెన్నను వేళ్ళతో పట్టి ఎత్తి తీసి నీవు నోటిలో పెట్టుకొన్నపుడు యశోదచూచి నిన్ను పట్టుకోలేదా! ఊరికే దారంతో నిన్ను కట్టివేస్తే

తెంపుకొనిపోతావు - అని ఒక పెద్ద రోటికి బిగించి కట్టివేయలేదా! అందువల్ల నీవు చాలాసేపు వెక్కివెక్కి ఏడువలేదా! ఈ సన్నివేశాన్ని ఎంతోమంది వచ్చి చూడలేదా! ఇవి ఏమీ సంభవించలేదంటూ నీచే దాచడానికి సాధ్యమా! నీవే చెప్పు స్వామీ!" అంటున్నారు.

అవాప్తసమస్తకాముడవై, సర్వజ్ఞుడవై, సర్వశక్తియుక్తుడవైన నీవు ఒక కొఱతను కల్గినవానివలె, ఆ కొఱతను తీర్చుకోవడంకోసం దొంగతనం చేసేవానివలె, అందువల్ల దారంతో కట్టబడి దండింపబడ్డవానివలె, ఆ కట్టునుండి తప్పించుకోవడానికి శక్తిలేని వానివలె, కట్టును నిప్పుకొనే ఉపాయాన్ని తెలియనివానివలె ఉన్నావే! ఇది ఏమి ఆశ్చర్యం! అంటూ అభినివేశాన్ని ఆళ్వార్లు పొందిన తీరు ఇది.

మొదటి పాదంలోను, రెండవ పాదంలోను **"విరలోదు", "ఉరలోదు"** అనే పాఠం ఉన్నా, **"విరలొాదు", "ఉరలొాదు"** అనే పలువురు అనుసంధించడం తగనిది. రెండవపాదంలోని **"తనిచ్చీర్" "కురలోవాదు"** అని ఉండడం గమనించాలి.

"ఓజ్గోద వణ్ణా!" అనే సంబోధనలోని గంభీరమైన అర్థాన్ని పెరియవాచ్చాన్‌పిళ్ళై అనుగ్రహించారు గమనించండి - "ఇతనిని కట్టివేయడం ఒక సముద్రాన్ని బంధించి నట్లున్నది సుమా!" అని అంటూ.

(25) ఉరైమేత్కొణ్డెన్నుళ్ళ మోవాదు, ఎప్పోదుమ్
వరైమేల్ మరతకమే పోల, - తిరైమేల్
కిడన్దానై కీణ్డానై, కేళ్లలాయ్ పూమి
యిడన్దానై యేత్తి యెళ్లుమ్

వరైమేల్ = పర్వతముపై, మరతకమే పోల = మరతకమణి చేరినట్లు, తిరైమేల్ = పాలకడలిపై, కిడన్దానై = పరుండినవాడై, కేళ్లలాయ్ = వరాహరూపియై, పూమి = భూమిని, కీణ్డానై = (అండభిత్తి నుండి) చీల్చి(విడదీసి), ఇడన్దానై = కొలిచినవాడును - అగు స్వామిని, ఎన్ ఉళ్ళమ్ = నా మనస్సు, ఓవాదు = ఎడతెగకుండ, ఎప్పోదుమ్ = అన్ని సమయములలో, ఉరై మేల్ కొణ్డు = పలుకుటలో అభినివేశమును పొంది, ఏత్తి= (అతని కల్యాణ గుణములను) కీర్తించి, ఎళ్లుమ్ = ఉజ్జీవించును.

అవతారిక :- అతడు విడువకుండ ఏడ్చుటను చూచి అభినివేశమును పొంది, వీరు విడువకుండ స్తుతింప ప్రారంభించిరి.

వ్యాఖ్య :- (వరైమేల్ మరతకమే పోల) - ఒక పర్వతముపై ఒక మరతకపర్వతము చేరియున్నట్లు.

(తిరైమేల్ కిడన్దానై) - తన స్పర్శతో అలలు ఎగసిపడు పాలకడలిలో నిద్రించువానిని.

(కీణ్డానై) - ప్రహ్లాదుడను బాలుని కన్నతండ్రియే బాధింపగా ఆ దుఃఖమును పోగొట్టుటకు నరసింహమై స్తంభములో అవతరించి, హిరణ్యకశిపుని చీల్చినవాడు.

(పూమి కీణ్డానై ఇడన్దానై) - అని అన్వయించి వరాహచేష్టితముగను గ్రహింపవచ్చును.

(కేళ్లలాయ్ పూమి యిడన్దానై) - అని అన్వయించి, వరాహమై భూమిని అండభిత్తినుండి చీల్చి, పిమ్మట గుచ్చి ఎత్తి స్వస్థానములో నుంచినవాడు - అనియును చెప్పవచ్చును.

(కిడన్దానై కీణ్డానై) - దుఃఖమును పొందినవారిని చూచినచో అతనికి పడుక పొందకుండును. **"కీణ్డానై పూమి యిడన్దానై"** అనుటచే సర్వేశ్వరుడు - అని, సర్వశక్తి - అని తెలియుచున్నది. **"కేళ్లలాయ్"** అనుటచే సౌలభ్య, సౌశీల్యములు చూపబడినవి.

(ఎన్ ఉళ్ళమ్) - ఈ గుణములలో అభినివేశమును పొందిన నా మనస్సు - అనియు చెప్పవచ్చును.

(ఉరై మేత్కొణ్డు) ఒకటి చెప్పబోయి వేఱొకటిని తలపకుండ, చెప్పు సమయములోనే అభినివేశమును పొంది, ఇంకను మఱింతగా చెప్పి-అనియును అర్థము. గొప్పవైన వాక్కులగు వేదములు మొదలగువానిని గొని - అనియును అర్థము.

(ఓవాదు) - ఎడతెగకుండ, స్వరములో ఏమియు మార్పులేకుండ,

(ఏత్తి ఎళ్లుమ్) - ఈ గుణములను, లీలలను చెప్పి పొగడి, ఉన్నతిని పొందును. నా మనస్సు దీనిచేతనే ఉజ్జీవనమును పొందును- అని భావము.

(ఏత్తి ఎళ్లుమ్) "ముడియానే" (తిరువాయ్-3-8) అను దశకములోవలె చేతన సమాధితో నా మనస్సు నా కంటె ముందుండి, ఉజ్జీవించినది - అనియు భావము.

పెరియ :- అవ :- ఇరుపత్తైన్దామ్పాట్టు. ఇవనుడైయ ఇన్నీర్మై యనుభవిత్తాల్ వేఱొన్ఱాల్ పోతుపోక్క వొణ్ణాతు ఎన్గిఱార్.

(ఉరైమేల్ కొణ్డు) మేలాన వురైయై క్కొణ్డు. అతావతు - వాక్కుక్కు విషయమానత్తై క్కొణ్డు. అన్ఱిక్కే, ఉరైక్కైయిలే మేత్కొణ్డు. అతాకిఱతు - శొల్లిచ్చెల్లుకైయిలే కిళర్న్దు.

(ఎన్నుళ్ళ మోవాతెప్పోతుమ్) ఎన్నుడైయ హృదయమానతు ఉచ్చివీడు విడక్కడవ తన్ఱిక్కే. స్వరూప మొరుకాలాక వళ్లియుమో? ఒరు మలైయిలే ఒరు మరతకగిరి యానతు

పరప్పుమాఱు ప్పడిన్దాఱ్పోలేయాయిఱ్ఱు త్తిరుప్పాఱ్కడలిలే కణ్వళర్న్దరుళిపోతి రుక్కుమ్బడి. సర్వేశ్వరనాయ్, సర్వశక్తియానవనుడైయ సౌలభ్యచరితఙ్గళై చ్చొల్లుకైక్కు.

(ఎన్నుళ్ళ మిత్యాది) దాసవృత్తికనాన ఎన్నుడైయ మనస్సానతు ఇడైవిడాతు.

(ఎప్పోతు మిత్యాది) ఒరు పర్వతశిఖరత్తిలే ఇన్ద్రనీలమణి యిరున్దాఱ్పోలే విళఙ్గుకిఱ సముద్రశాయియానవనై.

(కిడన్దానై క్కిణ్డానై) ఆర్త్తై క్కణ్డాల్ పదుక్కై యడి క్కొతిక్కుమ్బడి.

(ఏత్తి ఎఴుమ్) స్తుతిత్తు ఉజ్జీవిక్కుమ్.

అవ :- (ఉరై మేల్ కొణ్డు) ఇవనుక్కు నినైవుమ్, పేచ్చుమ్ వెణ్ణెయిలే యానాఱ్పోలే, ఆళ్వార్క్కు నినైవుమ్, పేచ్చుమ్ ఇవన్ పక్కలిలేయానపడి శొల్లుకిఱతు.

(ఉరై మేల్ కొణ్డు) వాక్కుక్కు విషయమాక క్కొణ్డు. వాగ్వృత్తియై మేఱ్కొణ్డు - ఎన్నవుమామ్.

(ఎన్నుళ్ళ మిత్యాది) ఒరు మలైమేలే మరతకమ్ కిడన్దాఱ్పోలే తిరైమేలే కణ్వళర్న్దరుళుకిఱవనై.

(కీణ్డానై యిత్యాది) వరాహరూపియాయ్ప్పుక్కు అణ్డభిత్తియిల్ నిన్ఱు మొట్టువిడువిత్తు, భూమియై యిడన్దవనై.

(ఏత్తి యెఴుమ్) ఏత్తి ఉజ్జీవియానిన్దతు.

అరు :- ఇరుపత్తైన్దామ్బాట్టు. (ఉరైమేల్) మేలుక్కవతారికై అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ఇవనుక్కిత్యాది). కేఴలాయ్ క్కీణ్డానై యెన్ఱపడి. చేతనసమాధియాలే ఉళ్ళమ్ ఏత్తి యెఴుమ్ ఎన్ఱు క్రియై. వాగ్వృత్తియై మేఱ్కొళ్ళుకై - వాగ్వృత్తియై యుడైత్తాకై - ఎన్ఱపడి.

నమ్పిళ్ళై :- ఇరుపత్తఞ్జామ్పాట్టు :- అవన్ ఓవాదే అఴుకిఱ పడియై క్కణ్డు, ఇవరుమ్ అవ్విరుప్పిలే ఈడుపడుకిఱార్. ఓవాదే ఏత్తవుమ్ తొడఙ్గినార్. అవనుక్కు నినైవుమ్, పేచ్చుమ్ ఇవన్పక్కలిలే యానపడి.

(ఉరై మేఱ్కొణ్డు) - మేలాన ఉరైయై క్కణ్డు. అతావతు - వాక్కుక్కు విషయమానత్తై క్కొణ్డు. అన్ఱిక్కే, ఉరైక్కైయిలే మేఱ్కొణ్డు. అతావతు, శొల్లుకైయిలే కిళర్న్దు.

(ఎన్నుళ్ళమ్ ఓవాదు ఎప్పోదుమ్) ఎన్నుడైయ హృదయమానతు ఉచ్చివీడు విడక్కడవదన్ఱిక్కే. స్వరూపమ్ ఒరుకాలాక అఴియుమో!

(వరైమేల్ ఇత్యాది) - ఒరుమలైయిలే ఒరు మరతకగిరియానతు పరప్పుమాఱు పడిన్దాఱ్పోలేయాయ్త్తు తిరుప్పాఱ్కడలిలే కణ్వళర్న్దరుళినపోదు ఇరుక్కుమ్బడి.

(కిడన్దానై క్కీణ్డానై) ఆర్త్తై క్కణ్డవాతే పదుక్కై అడి క్కొదిత్తపడి.

(కీణ్డానై) - హిరణ్యనై క్కిఴిత్తు ప్పొకట్టపడియై చ్చొల్లుదల్. అన్ఱిక్కే, (కేఴలాయ్ క్కీణ్డానై పూమి ఇడన్దానై) - ఎన్ఱివ్విరణ్డైయుమ్ ఇఙ్గేయాక్కి చ్చొల్లవుమామ్. అతాకిఱతు - మహావరాహమాయ్ ప్పుక్కు, అణ్డభిత్తియిలే ఓట్టిన ఇతై క్కీణ్డు, పిన్నై, ఇడన్దెడుత్తుక్కొణ్డు ఏఱినపడియై చ్చొన్నపడి.

(ఏన్ది ఎఴుమ్) - ఇవ్వపదానత్తై స్తోత్రమ్పణ్ణి ఉజ్జీవియానిఱ్కుమ్.

అప్పిళ్ళై :- ఇరుపత్తఞ్జామ్బాట్టు. అవన్ ఓవాతే యఴుతపడియై క్కణ్డు ఇవరు మోవాతే యేత్త త్తుడఙ్గినార్.

వరైమేల్ - ఒరు మలైయిన్మేలే, మరతకమే పోల - ఒరు మరతకగిరి పడిన్దాఱ్పోలే, తిరైమేల్ - స్వసన్నిధానత్తాలే అలై ఎఱికిఱ తిరుప్పాఱ్కడలిలే, కిడన్దానై - కణ్వళర్న్దరుళినవనాయ్, కీణ్డానై - శిఱుక్కు నార్త్తి తీర్క్కైక్కాక నరసింహమాయ్ త్తూణిలే వన్దు తోన్ఱి, హిరణ్యనై ప్పిళన్దు పుకట్టవనాయ్, కేఴలాయ్ - మహావరాహమాయ్, పూమి - ప్రళయత్తిలే కరైన్దు అణ్డభిత్తియిలే యొట్టిన భూమియై, ఇడన్దానై - ఇడన్దెడుత్తు క్కొణ్డేఱినవనై, ఎన్ - ఎన్నుడైయ, ఉళ్ళమ్ - హృదయమానతు, ఉరై - ఉరైక్కైయిలే, మేఱ్కొణ్డు - తత్పరమాయ్క్కొణ్డు, ఓవాతు - ఉచ్చివీడు విడాతే, ఎప్పోతుమ్ - సర్వకాలత్తిలుమ్, ఏత్తి - ఇవ్వపదానఙ్గళై చ్చొల్లి ప్పుకఴ్న్దు, ఎఴుమ్ - ఉజ్జీవియానిఱ్కుమ్. మేల్ ఉరైకొణ్డెన్ఱు - మేలాన వురైయై క్కొణ్డు, ఉత్కృష్టమాన శబ్దఙ్గళై క్కొణ్డు ఎన్నవుమామ్. మేల్ వురైకొణ్డెన్ఱు, కేఴలాయ్ క్కీణ్డానై యెన్ఱు ఇరణ్డైయు మిఙ్గే యాక్కి, అణ్డభిత్తియిలే యొట్టిన ఇతై ముతల్ కీణ్డు పిన్నై యిడన్దెడుత్తుక్కొణ్డేఱినదాకవుమామ్.

దివ్యార్థ :- (ఉరైమేఱ్కొణ్డు) - కీఴ్ ప్పాట్టిల్ కణ్ణపిరాన్ ఓయామల్ ఏఙ్గి యఴుద శీలగుణత్తై అనుసన్ధిత్త ఆఴ్వార్, అవన్ ఓయామల్ ఏఙ్గినదుపోలవే తాముమ్ ఓయామల్ అవనుడైయ శీలగుణత్తై ప్పేశువదిల్ ఉత్సాహఙ్కొణ్డిరుప్పదై ఇప్పాట్టిల్ అరుళిచ్చెయ్ కిఱార్.

"ఎన్నుళ్ళమ్ ఉరైమేఱ్కొణ్డు ఏత్తి యెఴుమ్" - ఎన్ఱదనాల్ - నెఞ్జు తన్ తొఴిలాకియ శిన్దనైయోడు నిల్లామల్ వాక్కిన్ తొఴిలైయుమ్ ఏన్ఱుకొణ్డదవై కూఱప్పట్టతు. తిరువాయ్మొఴియిల్ "ముడియానే! మూవులకున్తొఴుదేత్తుమ్" (3-8-1) ఎన్ఱ పాశురత్తై ఇఙ్గే నినైప్పదు. "ఉరై మేఱ్కొణ్డు" ఎన్పదై "మేల్ ఉరైకొణ్డు" ఎన్ఱు మాఱ్ఱి, మేలాన శొఱ్కళైక్కొణ్డు-ఎన్ఱు మురైక్కలామ్

(వరైమేల్ మరకతమే పోల త్తిరైమేల్ కిడన్దానై) - తిరుప్పాఱ్కడలిలే ఎమ్బెరుమాన్ పళ్ళికొణ్డిరుప్పతు - వెణ్ణిఱమాన దొరు మలైయిల్ మరకతక్కల్లై ప్పతిత్తాఱ్పోన్ఱిరుప్పతాక అభూతోపమై కూఱప్పట్టదెన్నై.

(కీణ్డానై) – "ఇరణియన్ మార్వై" – ఎన్బదు మూలత్తిలిల్లైయాయినుమ్, "కీణ్డాన్" ఎన్నువెప్పోదే "ఇరణియన్ మార్వు" జ్ఞాపకత్తిఱ్కు వన్దువిడుమ్. ఇరణియనుడలై క్కీణ్డదుపోలవే, కుదిరైవడివమ్ కొణ్డు వన్ద కేశియెన్ను మసురనదు వాయై క్కీణ్డదుమ్, బకాసురనుడైయ వాయై క్కీణ్డదు ముణ్డాదలాల్ అవైయుమ్ నినైవుక్కు వరిన్ అవర్గ్రైయుమ్ క్కొళ్ళత్తట్టిల్లై. అన్ఱియే, "కేழ్లాయ్ క్కీణ్డానై ఇడన్దానై" ఎన్ఱు శేర్త్తు, వరాకరూపియాయ్ అణ్ఢ భిత్తియిలిరున్దు ఒట్టిన పూమియై అదనిన్ఱు ఒట్టు విడువిత్తు, ప్పిఱకు క్కోట్టాఱ్కుత్తి ఎడుత్తవనే – ఎన్ఱు పొరుళ్ కూఱువతుమ్ పొరున్దుమ్.

"తిరైమే ఱ్కిడన్దానై క్కీణ్డానై" ఎన్ఱ శేర్త్తియాల్ – ఎమ్బెరుమాన్ "నమ్మడియార్క్కు ఎప్పోదు ఎన్న తీఙ్గు వరుమో!" ఎన్ఱ శిన్తనైయుడనే శయనిత్తిరుప్ప, తున్బడియారిన్ కూక్కురల్ శెవిప్పట్టవుడనే పదఱి, అత్తున్బత్తై త్తీర్క్క ఏఱ్ఱదొరు తిరుక్కోలఙ్కొణ్డు, ఇఙ్గు తోన్ఱి రక్షిత్తరుళ్కిఱానెన్బదు విళఙ్గుమ్. ఇప్పడిప్పట్ట ఎమ్బెరుమానై ఎనతు నెఞ్జు ఇడైవిడాతు తుదిత్తు ఉజ్జీవిక్కిన్ఱతు – ఎన్ఱారాయిఱ్ఱు.

దివ్యార్థ :– అను :– (ఉరైమేఱ్కొణ్డు) పూర్వపాశురంలో, శ్రీకృష్ణుడు ఆగకుండా వెక్కివెక్కి ఏడ్చిన శీలగుణాన్ని అనుసంధించిన ఆళ్వార్లు, అతడు ఆగకుండా వెక్కిళ్ళు పెడుతూ ఏడ్చినట్లే, తాముకూడ నిరంతరం అతని శీలగుణాన్నిగూర్చి కీర్తించడంలో ఉత్సాహాన్ని కల్గి ఉన్న విషయాన్ని ఈ పాశురంలో తెలుపుతున్నారు.

"ఎన్నుళ్ళమ్ ఉరైమేఱ్కొణ్డు ఏత్తి యెழుమ్" అని అనడంవల్ల మనస్సు తన వ్యాపారం అయిన చింతన మాత్రంతో నిలువకుండా వాగింద్రియవ్యాపారాన్ని కూడా ఆరోపించు కొన్నదని చెప్పబడింది. తిరువాయ్మొழిలోని" **"ముడియానే! మూవులమ్ తొழుదేత్తుమ్"** (3–9–1) అనే పాశురం ఇచట అనుసంధించుకోతగినది. **"ఉరైమేఱ్కొణ్డు"** అనేదాన్ని **"మేల్ ఉరైకొణ్డు"** అని మార్చి, గొప్ప వాక్కులను పురస్కరించుకొని – అని కూడ అర్థం చెప్పవచ్చు.

(వరైమేల్ మరకతమేపోల త్తిరైమేఱ్కిడన్దానై) పాలసముద్రంలో భగవానుడు వేంచేసి ఉండడం తెల్లని వర్ణాన్నికల్గిన ఒక పర్వతంపై మరకతశిల ఉన్నట్లున్నదనే అభూతోపమ చెప్పబడింది. **(కీణ్డానై) – "ఇరణియన్ మార్వై"** అన్నది మూలంలో లేకపోయినా **"కీణ్డాన్"** అని అన్నపుడే "హిరణ్యుని వక్షస్సు" జ్ఞాపకానికి వస్తుంది. హిరణ్యుని శరీరాన్ని చీల్చినట్లే, అశ్వరూపాన్ని దాల్చి వచ్చిన కేశి అనే అసురుని నోటిని చీల్చినది, బకాసురుని నోటిని చీల్చినదికూడా ఉన్నందువల్ల అవి కూడా జ్ఞాపకానికి వచ్చినట్లయితే, వానిని గ్రహించడంలో కూడా అడ్డు లేదు. లేక, **"కేழ్లాయ్ క్కీణ్డానై ఇడన్దానై"** అని చేర్చి, వరాహరూపియై అండభిత్తిలో అంటుకొని ఉన్న భూమిని దానినుండి విడదీసి, తరువాత తన దంతాగ్రంతో గుచ్చి ఎత్తినవాడు – అనే అర్థాన్ని చెప్పడంకూడా పొసగుతుంది.

"తిరైమేఱ్కిడన్దానై క్కీణ్డానై" అని అన్వయించడంవల్ల భగవానుడు "నా భక్తులకు ఎపుడు ఏ ఆపద వస్తుందో! ఏమో!" అనే చింతనతో శయనించి ఉండి, బాధను పొందిన భక్తుల కంఠధ్వని చెవిన పడగానే పరుగెత్తివచ్చి, ఆ దుఃఖాన్ని తీర్చడానికి తగిన ఒక వేషాన్ని పరిగ్రహించి, ఇచట ఆవిర్భవించి, రక్షిస్తాడని స్ఫురిస్తుంది. ఇటువంటి స్వామిని నా మనస్సు ఎడతెగక స్తుతించి, ఉజ్జీవిస్తున్నదని తాత్పర్యం.

(26) ఎழువార్ విడైకొళ్వారీన్ఱుழాయానై,
వழువావకై నినైన్దు వైకల్–తొழువార్,
వినైచ్చుడరై నన్దువిక్కుమ్ వేఙ్గడమే, వానోర్
మనచ్చుడరై త్తూణ్డుమ్ మలై

ఎழువార్ = (సంపదను పొంది) దూరమగు ఐశ్వర్యార్థులు, విడై కొళ్వార్ = (భగవానుని విడచి నిత్యముగా) విశ్లేషించిపోవు కైవల్యార్థులును, ఈన్ తుழాయానై = తీయని తులసీ మాలనుకల స్వామిని, వழువా వాకై నినైన్దు = విశ్లేషించకుండనుండవలెనని తలచి, వైకల్ = నిత్యము, తొழువార్ = నమస్కరించువారు అగు భగవత్ప్రాప్తికాములనెడి ఈ ముగ్గురియొక్క, వినై చ్చుడరై = (వారి వారి ప్రాప్యములకు విరోధియైన) పాపాగ్నిని, నన్దువిక్కుమ్ = శమింపజేయు, వేఙ్గడమే = వేంకటాచలమే, వానోర్ = నిత్యసూరుల, మనచ్చుడరై = మనస్సు అను దీపమును, తూణ్డుమ్ మలై = ప్రేరేపించు పర్వతము.

అవతారిక :– వరాహనరసింహాద్యవతారములకు వెనుకబడినవారి లోటును తీర్చుటకై తిరుమలకు వచ్చి, స్వామి అందఱికిని సమీపమున నిలచియున్నాడు– అనుచున్నారు.

వ్యాఖ్య :– (ఎழువార్) – "పొరుళ్ కైయుణ్డాయ్ చ్చెల్లక్కాణిల్ పోఱ్ఱి యెన్ఱు ఏఱ్ఱెழువర్" (తిరువాయ్ 9–1–3) అనునట్లు తాము కోరు ఇహలోకసంపదను అనుగ్రహింపకూడదా! అని ఇహలోకైశ్వర్యముకొఱకు చేతులెత్తి, నమస్కరించి, అది లభింపగానే ఇచ్చిన వానిని విడచి, లేచిపోవుదురు. దీనిచే ఐశ్వర్యార్థులు తెలుపబడిరి.

(విడై కొళ్వార్) –శాశ్వతముగా భగవానునివద్ద సెలవు గైకొను కైవల్యార్థులు. పరమపురుషుని సాక్షాత్తు దర్శించి, అతని మాధుర్యములో మనస్సును పోనివ్వకుండ, ఆవుపేడ నీరువలె **(శాణిచ్చాఱు)** తమను పరిశుద్ధులను చేయువాడు అని మాత్రమే తలచి, "నీ అనుభవము మాకు అక్కఱలేదు, మా ఆత్మను అనుభవించుచు, ఏనాడును నీ ముఖము వైపు చూడకుండునట్లు సెలవు తీసికొనుటకు నీ చేతులతోనే అంగీకార పత్రమును నీవు వ్రాసి ఇవ్వవలెను"– అని ప్రార్థించి, స్వాత్మానుభవమును పొంది, శాశ్వతముగా అనుజ్ఞను గైకొని పోవువారుకదా కైవల్యార్థులు!

(ఈన్ తుழ்ழாయానై వழுవా వకై నినైన్దు వైకల్ తొழுవార్) మిక్కిలి భోగ్యమైన తులసిచే అలంకరించబడిన వాడగుటచే తానే గొప్ప ఫలమైయున్నవాడు. అధమములగు ఐశ్వర్యకైవల్యములను పొంది దూరము కాకుండ,శాశ్వతముగా విడచిపోకుండ, దగ్గఱలోనే ఉండి అనుభవించు రీతినిబట్టి, ఇది అన్ని కాలములయందు అనుభవించువారగు భగవచ్ఛరణార్థులనెడి జ్ఞానులను తెలుపుచున్నది. **"వైకల్ తొழுవార్"** అనునది తైలధారవంటి నిరంతరభక్తిని తెలుపుచున్నది. **"వழுవా వకై"** అనునది పరమపదములో విడచిపోకుండ అనుభవించుటను చెప్పుచున్నది.అందుచే ఇంతవరకు, గీతలో ఆర్తుడని, ఐశ్వర్యార్థి అని చెప్పబడిన ఐశ్వర్యార్థులను, **"జిజ్ఞాసుః"** అని అనబడు కైవలార్థిని. **"జ్ఞానీ"** అనబడిన భగవద్భక్తుని చెప్పినట్లయినది.

(వినై చ్చుడరై) పూర్వము చెప్పబడిన మూడు విధములైన అధికారులను వారి వారి ఫలమును పొందుటకు అడ్డముగా నుండు పాపములనెడి అగ్నిని.

(నన్దువిక్కుమ్ వేఙ్గడమ్) – దాని రూపము తెలియకుండునట్లు క్షణకాలములో ఆర్పివేయు వేంకటాచలమే కదా!

(వానోర్ మనచ్చుడరై తూణ్డుమ్ మలై) – పాపముయొక్క వాసనకూడ స్పృశింప కుండునట్లు పరమపదములోనుండు నిత్యసూరుల మనస్సు అనెడి దీపమును ప్రజ్వలింప చేయుచున్నది!

(మనచ్చుడరై త్తూణ్డుమ్ మలై) పరమపదములోనున్నను అతని సౌలభ్యసౌశీల్య సౌందర్యాది గుణములు పగటిదీపమువలె ప్రకాశింపకుండుటచే, వానిని అనుభవింపని కొఱతచే నిత్యసూరుల మనోదీపము కొడిగట్టును. ఇచట అవి చీకటిగదిలోని దీపమువలే ప్రకాశించుటచే, ఆ గుణములను విశేషముగా అనుభవింపజేయుటద్వారా శ్రీ వేంకటా చలము నిత్యసూరుల మనోదీపమును ప్రజ్వలింపజేయుచున్నది.

పెరియ :– అవ :– **ఇరుపత్తాఱామ్బాట్టు. (ఎழுవార్) ఎల్లార్క్కుమ్ నినైవుమ్, శెయలు మొక్క ప్పురిమాఱలావతు పరమపదత్తిలేయన్ఱో ఎన్నిల్, నిత్యసూరికళుఙ్గాడ అవనుడైయ సౌలభ్యఙ్గాణ వరుకిఱతు తిరుమలైయిలే యన్ఱో! ఎన్గిఱార్.**

(ఎழுవార్) ఐశ్వర్యమ్ వేణు మెన్రు మేలే ప్రార్థిక్కుమవర్కళ్.

(విడై కొళ్వార్) ఆత్మప్రాప్తియే యమైయుమ్, నీ వేణ్డా – ఎన్రివన్పక్కలిల్ నిన్రుమ్ అకలుమవర్కళ్.

(ఈన్తుழ்ழాయానై యిత్యాది) ఇవనై నాఙ్గళ్ పిరియాతొழிయవేణు మెన్రు నినైత్తు క్కాలమెల్లామ్ తొழுవార్కళ్.

(వినై యిత్యాది) భగవత్ప్రాప్తివిరోధి, ఆత్మప్రాప్తివిరోధి, ఐశ్వర్యప్రాప్తివిరోధియాన పాపఙ్గళై. ఎరికిఱ నెరుప్పై యవిత్తాఱ్పోలే నశిప్పిక్కుమ్ వేఙ్గడమే.

(వానోరిత్యాది) నిత్యసూరికళుడైయ కిళర్న్ద మనస్సై అవనుడైయ సౌలభ్యమ్ కాణ ప్పోరికోళెన్రు కిళర్త్తానిఱ్కుమ్ తిరుమలై. కాలాన్తర మన్రు; సన్నిహితమ్.

(ఎழுవార్) ప్రయోజనమ్ పుకున్దవాఱే పోవార్, ఐశ్వర్యార్థికళ్.

(విడై కొళ్వార్) ఫలమ్ నిత్యమాకైయాలే మీట్చియిల్లై, కేవలర్క్కు.

(వినై యిత్యాది) ఇమ్మూవర్క్కు ముద్దేశ్యమ్, విరోధికళై ప్పోక్కుమ్. నన్దువిక్కై – అవిక్కై.

(వానోరిత్యాది) ఇఙ్గుళ్ళార్ "ఒழிవిల్ కాల" మెన్న అఙ్గుళ్ళార్ "అకలకిల్లేన్" ఎన్న చ్చొల్లుమ్.

అరు :– ఇరుపత్తాఱామ్బాట్టు – (ఎழுవార్) – మలై ఎన్గైయాలే – సన్నిహితమ్. ఇతు ప్రత్యక్షమన్ఱో – ఎన్రపడి. ఇల్లామైయాలే ఇవనై విట్టు విడైకొణ్డకన్రు పోకిఱతే అవర్కళుక్కు స్వభావమెన్రపడి.

నమ్బిళ్ళై :– ఇరుపత్తాఱామ్పాట్టు :– అవ్వో అవతారఙ్గళిల్ ఉదవాతారుడైయ ఇழவుమ్ తీర్క్కైక్కాక త్తిరుమలైయిలే పుకున్దునిన్రాన్ కిడీర్ – ఎన్గిఱార్.

(ఎழுవార్ ఇత్యాది) – ఇమ్మూన్రైయుమ్ మూన్రు అధికారికళ్పక్కలిలే ఆక్కి, ఆழ்వాన్ ఒరురువిలే పణిత్తానాయ్, ప్పిన్బు అత్తైయే శొల్లిప్పోరువదోమ్ – ఎన్రరుళిచ్చెయ్వర్. అవర్కళాకిఱార్ – "ఆర్తో జిజ్ఞాసుః" ఇత్యాదిప్పడియే. ఐశ్వర్యార్థికళ్, ఆత్మప్రాప్తికామర్, భగవత్ప్రాప్తికామర్ – ఎన్గిఱ ఇవర్కళ్.

(ఎழுవార్) – తన్దాముడైయ దృష్టఫలఙ్గళుక్కు ఈదాక మేలే శెన్రు ఆశ్రయిప్పార్. ప్రయోజనమ్ కైపుకున్దవాఱే పోవార్ ఐశ్వర్యార్థికళిఱే! "పోఱ్ఱ్రి ఎన్రు ఏఱ్ఱ్రెழுవర్" ఎన్గిఱపడియే.

(విడై కొళ్వార్) – ఉన్నై యనుభవిత్తిరుక్కప్పుణ్ణుమతుమ్ వేణ్డా. ఎఙ్గళై నాఙ్గళే అనుభవిత్తిరుక్కవమైయుమ్ – ఎన్రు ఆత్మానుభవత్తై క్కొణ్డు పోవార్. తలైయరిన్దు కొళ్ళుకైక్కు వెఱ్ఱ్రిలే యిడువిత్తుక్కొళ్ళువారైపోలే. ఫలమ్ నిత్యమాకైయాలే మీట్చియిల్లైయిఱే, కైవల్యత్తుక్కు.

(ఈన్ తుழ்ழாయానై ఇత్యాది) – నిత్యయోగకాంక్షమాణరాయ్, మాలైయాలే అలంకృతనాన సర్వేశ్వరనై ఒరుకాలుమ్ పిఱియక్కడవర్నన్రిక్కే, ఎప్పోదుమ్ అనుభవిక్క క్కడవర్కళాయిరుక్కుమవర్కళ్. "యేన యేన ధాతా గచ్ఛతి" ఎన్గిఱపడియే, ఇళైయ

పెరుమాళైప్పోలే, సర్వావస్థైకళిలుమ్ కిట్టినిన్ఱు అనుభవిక్కప్పెఱువర్కళాయ్త్తు. ఎల్లార్క్కుమ్ నినైవుమ్, శొలవుమ్ ఒక్క పరిమాఱలావదు, పరమపదత్తిలేయన్రో! ఎన్నిల్, నిత్యసూరికళుమ్ కూడ అవనుడైయ సౌలభ్యమ్ కాణుకిఱదుమ్ తిరుమలైయిలే అన్రో! ఎన్గిఱార్.

(వినైచ్చుడరై నన్దువిక్కుమ్ వేఙ్గడమే) – ఇవర్కళ్ మూవరుడైయ వినైచ్చుడరుణ్డు– పాపమాకిఱ తేజస్తత్త్వమ్. అత్తై అవిక్కుమాయ్త్తు తిరుమలైయానదు. ఐశ్వర్యవిరోధి, ఆత్మప్రాప్తివిరోధి, భగవత్ప్రాప్తివిరోధి – ఇవైయాకిఱ వినైచ్చుడరై నెరుప్పై అవిత్తాప్పోలే శమిప్పిక్కుమ్. మూవర్క్కుమ్ ఉద్దేశ్యవిరోధికళైప్పోక్కుమ్ – ఎన్రపడి. శిలర్క్కు శత్రుపీడాదికళ్, శిలర్క్కు ఇంద్రియజయమ్, శిలర్క్కు విశ్లేషమ్.

(వానోర్ మనచ్చుడరై తూణ్డుమ్ మలై) విరోధియుళ్లార్క్కు అత్తై ప్పోక్కక్కడవతాయ్, అతిల్లాద నిత్యసూరికళుడైయ హృదయత్తై అవనుడైయ శీలాదిగుణానుభవమ్ పణ్ణుకైయిలే పోకవేణుమ్ ఎన్నుమ్బడి కిళప్పిక్కొణ్డా నిఱ్కుమ్. ఇఙ్గుళ్ళార్ "ఒళ్రివిల్ కాలమెల్లామ్" ఎన్న, అఙ్గుళ్ళార్ "అకలకిల్లేన్" ఎన్నచ్చొల్లుమ్.

అప్పిళ్ళై :– అవ :– ఇరుపత్తాఱామ్బాట్టు. అవ్వవతారఙ్గళుక్కు ప్పిఱ్పాడరా మిఱ్రవై పరిహరిక్కైక్కాక తిరుమలైయిలే వన్దు సన్నిహితనానాన్ ఎన్గిఱార్.

ఎఴువార్ – "పోగ్గ్రి ఎన్రేగ్గ్రెఴువర్" ఎన్గిఱపడియే ఎఙ్గళుక్కభిమతమాన దృష్టైశ్వర్యత్తై త్తరలాకాతో? ఎన్ఱు ప్రయోజనత్తుక్కు క్కైయేగ్గ్రి క్కిళర్న్దు, అతు కైప్పట్టవాతే విట్టకన్ఱుపోమ్ ఐశ్వర్యార్థికళుమ్, విడై కొళ్వార్ – "అనుభవమ్ వేణ్డా, ఎఙ్గళాత్మావై అనుభవిత్తు క్కొణ్డు ఒరునాళు మున్ ముకత్తిల్ విఴియాతే యిరక్కుమ్బడి విడైకొళ్ళుకైక్కు త్తిరుక్కైచ్చిఱప్పిట్టరుళవేణుమ్" ఎన్ఱు విడైకొణ్డు పోమ్ కైవల్యార్థికళుమ్, ఈన్ – నిరతిశయభోగ్యమాన, తుఴాయానై – తిరుత్తుఴాయాలే అలఙ్కృతనాయ్, పరమప్రాప్యభూతనానవనై, వఴువా – ఒరునాళుమ్ విట్టు నీఙ్గాతే కిట్టి నిన్ఱు, వకై – అనుభవిక్కక్కడవరాయిరుక్కుమ్ భగవచ్చరణార్థికళుమాన అవ్వధికారికళుడైయ, వినై చ్చుడరై – తత్తత్పురుషార్థప్రతిబన్ధకమాన పాపాగ్నియై, నన్దువిక్కుమ్ – ఉరు త్తెరియాతపడి నశిప్పిక్కుమ్, వేఙ్గడమే – తిరుమలైయే కాణుమ్, వానోర్ – అస్పృష్టపాపగన్ధరాన నిత్యసూరికళుడైయ, మనమ్–తిరువుళ్ళమాకిఱ, శుడరై – విళక్కై, తూణ్డుమ్ – అవన్ శీలాదిగుణానుభవత్తిన్ శ్రద్ధైయై వర్ధిప్పిత్తుక్కొణ్డు ప్రేరియానిఱ్కుమ్, మలై – మలై.

దివ్యార్థ :– (ఎఴువార్ విడైకొళ్వార్) – కీఴ్ ప్పల పాశురఙ్గళిల్ విభవావతారచేష్టితఙ్గళై ప్పేశి అనుభవిత్త ఆళ్వార్, ఎన్రైక్కో కఴిన్ద అవ్వవతారఙ్గళిన్ తిరుక్కుణఙ్గళ్ ఇన్రైక్కుమ్ నన్గు విళఙ్గుమాఱు "పిన్నానార్ వణఙ్గుమ్ శోది" (తిరునెడున్దాణ్డకమ్) యాక సేవై

సాదిత్తరుళ్కిన్ర అర్చావతారఙ్గళైయుమ్ అనుభవిక్క ఆశై కొణ్డు, "తెన్ననుయర్ పొరుప్పుమ్ దెయ్వ వడమలైయుమ్ ఎన్ను మివైయే ములైయా వడివమైన్ద" (పెరియ తిరుమడల్) ఎన్గిఱపడియే పూమిప్పిరాట్టిక్కు త్తిరుములైత్తడఙ్గళాక చ్చొల్లప్పట్టుళ్ళ ఇరణ్డు తిరుమలైగళుళ్. (తిరుమాలిరుమ్‌శోలై, తిరువేఙ్గడమ్) తిరువేఙ్గడమలైయిలే తిరువుళ్ళమ్ శెన్ఱు అవ్విడత్తై ప్పేశి అనుభవిక్కిఱార్ ఇప్పాట్టిల్. ఎమ్బెరుమానిలుమ్కాట్టిల్ ఎమ్బెరుమానోడు సమ్బన్ధమ్ పెగ్గ్ర పొరుళ్కళే పరమమోద్దేశ్యమెన్ఱు కొళ్ళుకిఱవర్కళాకైయాలే తిరువేఙ్గడ ముడైయాన్ వరైయిల్ పోకామల్ అవనుడైయ సమ్బన్ధమ్ పెగ్గ్రతాన తిరుమలైయోడే నిన్ఱు అనుభవిక్కిఱార్.

తిరుమలై ఎప్పడిప్పట్టదు ఎన్నాల్, ప్రయోజనాన్తరఙ్గళై విరుమ్బువర్కళోడు, అనన్య ప్రయోజనరోడు వాశియఱ ఎల్లారుడైయ వినైకళైయుమ్ పోక్కి ప్పలనై ప్పెఱువిక్కుమతు. ఇదనైయే మూన్రడికళిల్ అరుళిచ్చెయ్కిఱార్.

"ఎఴువార్" ఎన్నాల్ ఎఴున్దు పోకిఱవర్కళైయుమ్ శొల్లుమ్. మేన్మేలుమ్ ఆశైప్పెరుక్క ముడైయవర్కళైయుమ్ శొల్లుమ్. ఇరణ్డు పడియాలుమ్, ఐశ్వర్యార్థికళై చ్చొల్లుకిఱతుఇఙ్గు. "ఎఙ్గళుక్కు ఐశ్వర్యత్తై త్తరవేణుమ్" ఎన్ఱు ప్రార్థిత్తు, అదు కైప్పట్టతుమ్, ఎమ్బెరుమానై విట్టు ఎఴున్దుపోకిఱవర్కళ్ ఎన్నావతు కొళ్క. ఇవర్కళుడైయ వినైచ్చుడరై నన్దువిక్కై యావతు – ఐశ్వర్యప్రాప్తిక్కు విరోధియాన పావఙ్గళై త్తొలైత్తు ఐశ్వర్యవిరుప్పత్తై నిఱైవేగ్గ్రుకై.

"విడై కొళ్వార్" ఎన్నాల్ విట్టు నీఙ్గుకిఱవర్కళ్ – ఎన్రై. సందర్భమ్ నోక్కి ఇఙ్గే కైవల్యార్థికళై చ్చొల్లుకిఱతు. అవర్కళుడైయ వినైచ్చుడరై నన్దువిక్కైయావతు – ఆత్మానుభవత్తిఱ్కు విరోధియాన పావఙ్గళై త్తొలైత్తు, కైవల్యానుభవత్తై నిఱైవేగ్గ్రుకై.

"ఈన్తుఴాయానై వఴువా వకై నినైన్దు వైకల్ తొఴుకిఱవర్కళ్" – పరమైకాంతికళాన భాగవతర్కళ్. అవర్కళుడైయ వినైచ్చుడరై నన్దువిక్కైయావతు – "మాఱి మాఱి ప్పల పిఱప్పుమ్" పిఱక్కుమ్బడియాన తీవినైకళై త్తొలైత్తు ముత్తి యళిక్కై. ఆక, వేణ్డువార్ వేణ్డినపడియే అనిష్టనివృత్తియైయుమ్, ఇష్టప్రాప్తియైయుమ్ శెయ్విక్కవల్లదు, తిరువేఙ్గడమ్ – ఎన్రదాయిగ్గ్రు.

(వినైచ్చుడరై నన్దువిక్కుమ్) – పావఙ్గళై నెరుప్పాక రూపిత్తు క్కూఱినమైక్కు ఇణఙ్గ "నన్దువిక్కుమ్" ఎనప్పట్టతు. నన్దువిత్తల్ – (నెరుప్పై) అణైత్తల్.

(వానోర్ మనచ్చుడరై తూణ్డుమ్ మలై) ఒరు నెరుప్పై అణైక్కుమ్. ఒరు నెరుప్పై అభివృద్ధిచ్చెయ్యుమ్ – ఎన్ఱు చమత్కారమాక అరుళిచ్చెయ్కిఱార్. వానోర్ మనచ్చుడరై తూణ్డుకైయావతు – పరమపదత్తిలే పరత్వగుణత్తై అనుభవిత్తుక్కొణ్డిరుక్కిఱ నిత్యసూరికళై. ఇఙ్గు వన్దు సౌలభ్య సౌశీల్యాదిగుణఙ్గళై అనుభవిక్కుమాఱు ఉత్సాహ మూట్టుదలామ్.

తిరువేఙ్గడమలైయిన్తన్మై అప్పడిప్పట్టదెన్ఱు అనుసన్ధిత్తారాయిఱ్ఱు.

దివ్యార్థ :– అను (ఎఴువార్ విడై కొళ్వార్) – పూర్వం పలు పాశురాలలో విభవాతార లీలలనుగూర్చి పల్కి, అనుభవించిన ఆళ్వార్లు ఎపుడో జరిగిన ఆయా అవతారాల కల్యాణగుణాలు ఈనాటికి కూడ చక్కగా వెలిగేటట్లు **"పిన్నానార్ వణఙ్గుమ్ శోది"** గా సేవను అనుగ్రహిస్తున్న అర్చావతారాలనుకూడ అనుభవించాలనే ఆశ పొంది – **"తెన్ననుయర్ పొరుప్పుమ్ దెయ్వ వడమలైయుమ్ ఎన్నుమివైయే ములైయా వడివమైన్ద"** అన్నట్లు భూదేవికి స్తనాలుగా చెప్పబడ్డ రెండు (తిరుమలై, తిరుమాలిరుఞ్జోలై) పర్వతాలలో తిరువేఙ్గడమలైపట్ల మనస్సు అభినివేశాన్ని పొంది, ఆ తిరుపతినిగూర్చి పల్కి అనుభవిస్తున్నారు, ఈ పాశురంలో. భగవానునికంటె, భగవానునితో సంబంధాన్ని కల్గిన వస్తువులే పరమోద్దేశ్యాలని తలచేవారు కాబట్టి, శ్రీవేంకటేశ్వరునివరకు పోకుండా, అతని సంబంధాన్ని పొందిన తిరుమలతో నిలచి, అనుభవిస్తున్నారు.

తిరుమలై ఎటువంటిది అంటే – ప్రయోజనాంతరాలను ఆశించేవారితోపాటు, అనన్యప్రయోజనాన్ని కోఱే వారితోపాటు తేడా లేకుండా అందఱి కర్మలను పోగొట్టి, ఫలాన్ని పొందించేది. దీన్నే మూడు పాదాలలో అనుగ్రహిస్తున్నారు.

"ఎఴువార్" అన్నది లేచి వెడలిపోయేవారిని తెలుపుతుంది. ఇంకా ఇంకా ఆశ అధికంగా ఉన్నవారిని కూడా తెలుపుతుంది. రెండు విధాలుగా (ఇది) ఐశ్వర్యార్థులను ఇచట చెబుతున్నది. "మాకు ఐశ్వర్యాన్ని ఇవ్వాలి" అని ప్రార్థించి, అది చేతికి అందగానే భగవానుని విడచి, లేచి వెడలిపోయేవారు అని కాని, ఐశ్వర్యం కావాలని ఇంకా ఇంకా ప్రార్థించేవారు– అని కాని గ్రహించాలి. వీరి కర్మ అనే అగ్నిని ఆర్పివేయడమంటే ఐశ్వర్యప్రాప్తికి విరోధి అయిన పాపాలను పోగొట్టి, ఐశ్వర్యవాంఛను నేఱవేర్చడమే–అని భావం.

"విడై కొళ్వార్" అని అంటే – విడచి పోయేవారని అర్థం. సందర్భాన్నిబట్టి ఇక్కడ కైవల్యార్థులను తెలుపుతుంది. వారి కర్మాగ్నిని ఆర్పడమంటే – ఆత్మానుభవానికి విరోధులైన పాపాలను పోగొట్టి కైవల్యానుభవాన్ని పూర్తి చేయడం. **"ఈన్ తుఴాయానై వఴువా వకై నినైన్దు వైకల్ తొఴువార్"** (తీయని తులసిని కల్గిన స్వామిని ఏనాడు విడిచి పోకుండే రీతిలో ఎల్లప్పుడు అనుభవించే ముముక్షువులు) పరమవైదికులైన భగవద్భక్తులు. వారి కర్మాగ్నిని ఆర్పివేయడమంటే – **"మాఱి మాఱి ప్పల పిఱప్పుమ్ పిఱన్దు"** అన్నట్లు మాఱి మాఱి అనేక జన్మలను ఎత్తడానికి కారణమైన దుష్కర్మలను తొలగించి, ముక్తిని అనుగ్రహించడం. ఈ విధంగా, కోఱినవారు కోఱిన రీతిలో అనిష్టనివృత్తిని, ఇష్టప్రాప్తిని కల్గించగల్గినది తిరువేఙ్గడమ్ అని చెప్పినట్లయింది. **(వినైచ్చుడరై నన్దువిక్కుమ్)** పాపాలను

నిప్పుగా రూపించి పల్కినదానికి అనుగుణంగా **"నన్దువిక్కుమ్"** అని అనబడింది. **"నన్దువిత్తల్"** (నిప్పును) ఆర్పివేయడం అని అర్థం.

(వానోర్మనచ్చుడరై త్తూణ్డుమ్ మలై) –ఒక నిప్పును ఆర్పివేస్తుంది. ఇంకొక నిప్పును అభివృద్ధి చేస్తుంది – అని చమత్కారంగా పల్కుతున్నారు. నిత్యసూరులు మనస్సులలోని అగ్నిని ప్రజ్వలింపచేయడమంటే – పరమపదంలో భగవద్గుణాన్ని అనుభవిస్తున్న నిత్యసూరులకు, ఇచటకు వచ్చి సౌలభ్యసౌశీల్యాదిగుణాలను అనుభవించేటట్లు ఉత్సాహాన్ని కల్గించడమే. తిరుమల స్వభావం ఆళ్వార్లు ఇటువంటిది – అని అనుసంధించిన వారయ్యారు.

(27) మలైయాల్ కుడై కవిత్తు మావాయ్ పిళన్దు,
శిలైయార్ మరామరమేఴ్ శెఱ్ఱు, కొలైయానై
ప్పోర్ కోడొశిత్తనవుమ్ పూఙ్కురున్దమ్ శాయ్త్తనవుమ్,
కార్క్కోడు పఱ్ఱియాన్ కై.

మలైయాల్ = గోవర్ధనగిరితో, కుడై కవిత్తు = గొడుగుగా విస్తరించి, మా వాయ్ పిళన్దు= అశ్వరూపములో వచ్చిన కేశి అను అసురుని నోటిని చీల్చి, శిలైయాల్ = వింటితో, ఏఴ్ మరామరమ్ శెఱ్ఱు = ఏడు సాలవృక్షములను భంజించి, కొలై యానై = వధించుటకు నిలిపిన ఏనుగు యొక్క, పోర్ కోడు ఒశిత్తనవుమ్ = పోరాడు దంతములను విఱిచినది యును, పూమ్ కురున్దమ్ శాయ్త్తనవుమ్ (అసురావేశములను కల) పూచిన గురివింద చెట్టును కూలదోసినదియు, కార్ కోడు= మేఘమువలె గర్జించు శంఖమును, పఱ్ఱియాన్= పట్టినవాని, కై = శ్రీహస్తమ్.

అవతారిక :– తిరుమలలో వేంచేసియున్న శ్రీవేంకటేశ్వరుని భుజముల శ్రమను చూచినపుడే, అవతారములలోని విరోధివర్గమును నశింపజేసిన వీరకృత్యములను అన్నిటిని దర్శింపవచ్చును–అనుచున్నారు.

వ్యాఖ్య :– (మలైయాల్ కుడై కవిత్తు) – గోపాలురను రక్షించు విషయములో ఇంద్రాది దేవతలకు, ఒక పర్వతమునకు మధ్య భేదము లేదు – అని తెలుపుట కొఱకు. ఇంద్రునకు పెట్టిన అన్నమును పర్వతమునకు పెట్టునట్లు శ్రీకృష్ణుడు నియమింపగా, అతని నియమానుసారము గోపాలురు గోవర్ధన పర్వతమునకు పూజ చేసిరి. ఆకలిబాధచే కోపించిన ఇంద్రుడు కురిపించిన శిలావర్షముచే పశువులు, దూడలు, గోపికలు, గోపాలురు, రేపల్లెలోని అందఱును బాధపడిరి. వారు బాధపడకుండునట్లు గోవర్ధనపర్వతమును గొడుగుగా ఎత్తి పట్టి, రక్షించుటను ఈ ప్రయోగము తెలుపును.

(మలైయాల్) – చేతికి దొరికినది ఆ గోవర్ధనపర్వతమే అగుటచే దానిని గైకొని రక్షించెను – అని భావము.

(కుడై కవిత్తు) – గొడుగును పట్టుకొనువారివలె, కొండను తలక్రిందుగా చేసి,గొడుగుగా పట్టి, వర్షమువలన రేపల్లె లోనున్నవారు బాధపడకుండునట్లు రక్షించి– అని భావము. వర్షము కురియునపుడు గొడుగే కదా కావలయును. ఒకరిద్దఱు కాకుండ అయిదు లక్షల కుటుంబములగుటచే పర్వతమును గొడుగుగా పట్టెను. “ఇంద్రుడు ఆసురస్వభావమును గలవాడు కాడు. ఆకలి బాధచే చేసెను అంతియే! పాపము! అతడు బాధకుడగునపుడు ఈ పర్వతము రక్షకము కాగలదు – అనుటను వీరికి చూపెదను” అను అభిప్రాయముతో ఇంద్రుని దండింపకుండ, పర్వతమును గ్రహించి గోపజనమును శ్రీకృష్ణుడు రక్షించెను.

(మలైయాల్ కుడై కవిత్తు) – అఘటితఘటనాసమర్థుడగు ఇతడు తలచుకొన్నచో, పర్వతమును గొడుగుగా చేయును –అని భావము.

(మావాయ్ పిళన్దు) – నిష్కారణముగా శ్రీకృష్ణుని మింగవలెను – అని అశ్వ రూపమును ధరించి వచ్చిన కేశి అను అసురుని నోటిని, వాడిన నారనువలె, అవలీలగా రెండుగా చీల్చి – అని భావము. ఇంద్రుడు ఆకలికోపముచే బాధించినవాడు కావున, అతనిని దండింపకుండ, తనవారిని తానే కాపాడెను. కేశి అకారణముగా చంపుటకు వచ్చెను కావున, అతనిని వధించెను.

(శిలైయాల్ మరామరమ్ ఏழ்) క్షత్రియుడై అవతరించిన రామావతారములో, క్షత్రియులకు తగిన వింటితో, బాణమును ప్రయోగించుటకు వీలులేనట్లు ఒకటిగా (సంఘముగా) యున్న ఏడు సాలవృక్షములను ఒకే బాణముతో, సుగ్రీవునకు తన బలములో నమ్మిక కల్గుటకై తొలచి, క్రిందపడునట్లు చేసెను. ఇది కూడ అఘటితఘటనా సామర్థ్యమును చూపుచున్నది.

(మలైయాల్...శెఱ్ఱు) గొల్లజనముచేయు పనులగు పాలు పితుకుట, పెఱుగు చిలుకుట మొదలగు పనులన్నియును ముంజేతి బలముతో చేయవచ్చును. ఆ జాతిలో పుట్టినందులకు తగినట్లు శ్రీ కృష్ణుడు తన ముంజేతి బలమును చూపు రీతిలో కొండను గొడుగుగా పట్టుకొనుట, అశ్వరూపి నోటిని చీల్చుట–మొదలగు కార్యములను చేసెను. క్షత్రియులు చేయు అపూర్వకృత్యము లన్నియును వింటితోనే అగుటచే, ఆ జాతిలో జన్మించుట వ్యక్తమగునట్లు శ్రీరాముడు వింటితో ఏడు సాలవృక్షములను కూలగొట్టెను– అని అవతారములోని సత్యత్వమునకిది సూచకము. అఘటితఘటనా సామర్థ్యముతో పాటు అవతార సత్యత్వముకూడ కలిసియున్నదని భావము. ముంజేతి బలముతో శ్రీకృష్ణుడు చేయు కొన్ని లీలలను ఇంకను ఇపుడు చూపుచున్నారు.

(కొలైయానై పోర్క్కోడు ఒశిత్తనవుమ్) – శత్రువులను చంపుటకై కంసుడు నిలిపిన ఏనుగు – అనియు భావము.

(పోర్క్కోడు) – యుద్ధమును చేయుటకు సాధనమగు దంతము.

(ఒశిత్తనవుమ్) అరటిబోదెనువలె కూలగొట్టెను.

(పూమ్ కురున్దమ్ శాయ్త్తనవుమ్) – చూచిన వారికి మైకమును కల్గించునట్లు చెట్టు నిండుగా పూచియున్న గురివింద వృక్షమును పెకలించివేసిన లీలలను చేయుటయు.

(పూమ్ కురున్దమ్) – పూలను కోసినట్లు అవలీలగా చేసెనని భావము. వీనిని అన్నిటిని చేసినది ఎవరు? అనినచో,

(కార్క్కోడు పఱ్ఱియాన్ కై) శైత్యము, తాపమును తీర్చు స్వభావము, గొప్పతనము, గొప్ప ధ్వని – ఇత్యాది గుణములతో మేఘముతో పోలియున్న శంఖమును ధరించియున్న వాని శ్రీ హస్తములే ఈ అపూర్వకృత్యములను చేసినది.

(కార్ క్కోడు) – మేఘమును పోలియున్న శంఖము – అని భావము. మేఘసదృశ వర్ణుని తిరుమేనిని ఆశ్రయించినది అగుటచే మేఘములోనున్న శంఖము – అని అనబడిన దనియు చెప్పవచ్చును.

(పఱ్ఱియాన్ కై) – శ్రీ పాంచజన్యమును ధరించినను కందిపోవు చేతితోకదా ఈ అరుదైన పనులను అన్నిటిని స్వామి చేసెను.

పెరియ :– అవ :– ఇరుపత్తేழாమ్బాట్టు. (మలై యిత్యాది) తిరువేఙ్గడముడైయానుడైయ తిరుక్కైయై ప్పార్త్తార్పోలే.

(మలైయాల్ కుడైకవిత్తు) వర్షత్తుక్కు క్కుడై అపేక్షితమిఱే. ఇన్దిరన్ అసురప్రకృతి యల్లామైయాలే పశిగ్రాహత్తాలే శెయ్తానాకిల్, మలైయై యెడుత్తు నమ్మై నోక్కిక్కొళ్ళో మెన్ఱు మలైయై క్కుడైయాక క్కవిత్తు.

(మావాయ్ పిళన్దు) పణ్ణిన ప్రాతికూల్యత్తిన్ కనత్తాలే కేశియై క్కొన్ఱు.

(శిలై యిత్యాది) అవతారత్తుక్కడుత్త ఆయుధత్తాలే మరామర మేழைయుమ్ శెఱ్ఱు.

(కొలై యిత్యాది) కొల్లక్కడవతాక నిఱుత్తిన కువలయాపీడత్తినుడైయ పొరానిన్ఱ కోట్టై ఆయాసేన ముఱిత్తనవుమ్.

(పూఙ్గురున్దమ్ శాయ్త్తనవుమ్) పూ ప్పఱిత్తనవుమ్.

(కార్క్కోడిత్యాది) శ్రమహరమాయ్, ముழுక్కత్తై యుడైత్తాయిరుక్కు మెన్గై. అన్ఱిక్కే, తిరుక్కైయిలే శ్రీపాఞ్చజన్య మిరున్దపోతు మేఘత్తై ప్పఱ్ఱి యిరున్ద శఙ్గుపోలే యిరున్ద

ఎన్నై. ఇడైయర్ శెయ్వతెల్లామ్ మున్నై ఉరత్తాలే, క్షత్రియర్ ఎన్టుమ్ విల్లాలే ఎన్నుమిడ న్తోగ్ఱ్రుకిఱతు. శ్రీపాఞ్చజన్యమ్ పిడిక్కవుమ్ పొఱాత మృదువాన కైయై క్కొణ్డు కిడీర్ ఇతెల్లామ్ శెయ్తతు.

అవ :– చేష్టితఙ్గళిలే ఉరుకుకిఱార్. సుకుమారమాన కైయై క్కొణ్డే ఇప్పెరియశెయల్కళై చ్చెయ్వతే! శెయ్యానిన్టాల్ అనాయాసేన శెయ్వతే!

(మలై యిత్యాది) మలైయాక వినియోగఙ్కొణ్డానో!

(మావాయ్ పిళన్దు) నారదాదికళ్ కూప్పిడుమ్బడి వన్ద కేశియై నెట్టిక్కోరై కీణ్డాప్పోలే కీణ్డ.

(శిలై యిత్యాది) ఎయ్యవొణ్ణాతపడి తిరళనిన్ట మరామరఙ్గళై.

(కొలై యిత్యాది) కొలైయిలే యుగ్ఱ్ర ఆనై.

(పూఙ్గురున్దమ్) తళ్లైత్తు ప్పూత్తునిన్ట.

(కార్క్కోడు) కుళిర్న్దు శ్రమహరమాయ్ ప్పెరుత్తు ముఴఙ్గుకై. శ్రీపాఞ్చజన్యమ్ తొడప్పొఱాత కై కిడీర్.

అరు :– ఇరుపత్తేழாమ్బాట్టు :– (మలైయాల్) కోడు – శఙ్ఖమ్. మేఘస్వభావత్తైయుడైయ శఙ్గెన్నుతల్, మేఘత్తోకూడిన శఙ్గెన్నుతల్. కృష్ణన్ కైయాలే శెయ్కైయైయుమ్, పెరుమాళ్ విల్లాలే శెయ్కైయైయుమ్ పగ్ఱ్ర తాత్పర్య మరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ఇడైయ రిత్యాది). "పగ్ఱ్రి" ఎన్టు – ప్రయాసమ్ తోగ్ఱ్రుకైయాలే (పొఱాత మృదువాన కై) ఎన్గిఱతు. మేలుక్కవతారికై అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (చేష్టితఙ్గళిత్యాది). నెట్టి – వాడిన.

నమ్బిళ్ళై :– ఇరుపత్తేழாమ్పాట్టు :– ఆక, త్తిరుమలైయిలే వన్దు నిఱ్కిఱపడియై అనుసన్ధిత్తార్. అన్ద నిలైతన్నైయే కొణ్డు ఇవనుడైయ కైకళానవై ఉకవాతార్ మణ్ణుణ్ణుమ్బడి వళర్న్దవై ఎన్టుకొణ్డు నిశ్చయిక్కలామ్బడి నిన్టదు ఎన్గిఱార్.

(మలైయాల్ కుడై కవిత్తు) వర్షత్తుక్కు క్కుడై యెన్టు ఒన్టై యిట్టు పురిహరిక్కక్కడవదా యిరుక్కుమిఱే. అదిల్, అవన్ ఇవ్వర్షత్తై ఎత్తై యిట్టు పరిహరిత్తతు? ఎన్నిల్, ఒరు మలైయై క్కుడైయాక క్కొణ్డు కిడీర్ – ఎన్గిఱార్. "ఇన్ద్రన్ ఆసురప్రకృతి అల్లామైయాలే పశిగ్రాహత్తాలే శెయ్దానాకిల్, మలైయై యిట్టు, నమ్మై నోక్కిక్కొళ్వోమ్" ఎన్టు నలివై ప్పరిహరిత్తువిట్టాన్.

(మావాయ్ పిళన్దు) – పణ్ణిన ప్రాతికూల్యత్తిన్ కనత్తాలే కేశియై క్కొన్టపడి. నారదాదికళ్ కూప్పిడుమ్బడి వన్ద కేశియై నెట్టిక్కోరైయై క్కీణ్డాప్పోలే వాయై క్కీழ்த்తు ప్పొకట్టు.

(శిలైయాల్ మరామరమ్ ఏழ் శెగ్ఱ్రు) – అవ్వవతారత్తుక్కు అడుత్త ఆయుధత్తాలే మరామరమ్ ఏழைయుమ్ ఎయ్తు. అతువుమ్ ఇవర్క్కు ఒరుపోకియాయ్ త్తోగ్ఱ్రుం కిఱపడి. కీழுమ్ మేలుమ్ శ్రీకృష్ణావతారమాయిరుక్క, నడువే రామావతారత్తై అనుభవిక్కిఱారిఱే. అదువుమ్ ఓరాశ్రితనుక్కు విశ్వసిప్పిత్తు కారియమ్ శెయ్దపడియిఱే.

(కొలైయానై పోర్క్కోడొశిత్తనవుమ్) అఙ్గు క్షత్రియనాకైయాలే శిలైయాలై కారియమ్ శెయ్దాన్. ఇఙ్గు ఇడైయనాకైయాలే మున్నై ఉరత్తాలే కార్యమ్ కొళ్ళుకిఱాన్. కణ్ణుక్కు ఇలక్కానారై విழுవిట్టుక్కొణ్డు సఞ్చరియానిఱ్పదాన కువలయాపీడత్తినుడైయ యుద్ధత్తుక్కు పరికరమాన కొమ్బై ముఱిత్తు, కుట్టిచ్చువర్పోల్ తళ్ళిగ్ఱ్రుమ్.

(పూఙ్కురున్దమ్ శాయ్త్తనవుమ్) అడియై ప్పిడిత్తు తలైయళవుమ్ శెల్ల ప్పూత్తు, పిళ్ళైకళుక్కు ఆకర్షకమాయ్ నిన్ట కురున్దిలే పూప్పఱిన్దు లీలారసమ్ అనుభవిక్క అత్తై త్తళ్ళివిట్టదువుమ్. ఇవైఎల్లామ్ "కార్కోడు పగ్ఱ్రియాన్ కై" కిడీర్ శెయ్తతు – ఎన్గిఱార్. కారిన్ తన్మైయై యుడైత్తాన శ్రీపాంచజన్యత్తై పగ్ఱ్రినవనుడైయ కై కిడీర్. ఘోషత్తుక్కుమ్, శ్రమహరత్తుక్కుమ్ మేఘత్తోడు ఒక్క శొల్లుకిఱతు. అన్టిక్కే, తిరుక్కైయిల్ శ్రీపాంచజన్యమ్ ఇరున్దపోదు మేఘత్తై పగ్ఱ్రి యిరున్ద శంఖమ్పోలే యిరున్దదు ఎన్టుమామ్. శ్రీపాంచజన్యమ్ పిడిక్కవుమ్ పొఱాద మృదువాన కైయై క్కొణ్డు కిడీర్ ఇత్తొழிల్కళ్ ఎల్లామ్ శెయ్దదు. కీழ் బహువచనమాక చ్చొల్లిక్కొడుపోన్దదే యాకిలుమ్, ఇఙ్గే కేవల ఏకవచనమాక త్తలైక్కట్ట ప్పొఙ్గుణ్డు.

అప్పిళ్ళై :– అవ :– ఇరుపత్తేழாమ్బాట్టు. ఇఙ్గెழுన్దరుళి నిఱ్కిఱ తిరువేఙ్గడముడైయానుడైయ తోళిన్ తుడిప్పై క్కణ్డపోతే, అవతారఙ్గళిల్ విరోధివర్గత్తై ప్పొడిపడుత్తిన వీరప్పాడఙ్గలుమ్ కాణలామ్ ఎన్గిఱార్.

మలైయాల్ – ఇన్ద్రన్ ప్రవర్తిప్పిత్త కల్ వర్షత్తిల్ రక్ష్యవర్గ మழிయాతపడి, కైక్కొట్టిగ్ఱ్రొరు మలైయాలే, కుడై కవిత్తు – కుడై పిడిప్పారైప్పోలే కీழாతు మేలతాక మత్తైత్తు రక్షిత్తు, మా – తన్నై విழுఙ్గువతాక వన్ద కేశియాకిఱ కుతిరైయినుడైయ, వాయ్–వాయై, పిళన్దు – ఇరుపిళవాక క్కీழுత్తు ప్పుకట్టు, శిలైయాల్ – క్షత్రియత్వత్తుక్కు ఏకాన్తమాక వెడుత్త తిరువిల్లాలే, మరామరమ్ – ఓరాశ్రితనై విశ్వసిప్పిక్కైక్కాక మరామరఙ్గళ్, ఏழ்–ఏழைయుమ్, శెగ్ఱ్రు – అழிయచ్చెయ్తు, కొలై – ఎతిరుగ్ఱ్రవర్కళై క్కొన్టువిడుమ్, యానై – కువలయాపీడత్తినుడైయ, పోర్ – పొరుకైక్కు పరికరమాన, కోడు, కొమ్బై, ఒశిత్తనవుమ్ – పిడుఙ్గప్పుకట్టనవుమ్, పూ – కణ్డార్క్కు ఆకర్షకమామ్బాడి ముట్టాక్కిడ ప్పూత్తు క్కిడక్కిఱ, కురున్దమ్ – కురున్దై, శాయ్త్తనవుమ్ – వేర్ పఱియుమ్బడి తళ్ళివిట్టనవుమ్, కార్ – కుళిర్న్దు మழைఙ్గుకిఱ స్వభావత్తాలే మేఘత్తోడొత్తిరున్దుళ్ళ,

కోడు – శ్రీపాఞ్చజన్యత్తై, పఱ్ఱియాన్ – ధరిత్తరుళినవనుడైయ, కై – తిరుక్కైకళ్కిడీర్. అన్ఱిక్కే, తిరుక్కైయిలే శ్రీపాఞ్చజన్యత్తై పిడిత్తపోతు వేఘుత్తై ప్పఱ్ఱియిరున్ద శంఖమ్బోలేయిరున్దతు ఎన్నవుమామ్.

దివ్యార్థ :– (మలైయాల్ కుడై కవిత్తు) – కీழ్ ప్పాట్టిల్ తిరువేఙ్గడమలైయై అనుభవిత్తు ప్పేశిన ఆழ்వార్, పిఱకు తిరువేఙ్గడముడైయానైయుమ్ సేవిత్తు, అవనతు తిరుక్కైకళి నరుకిలే ఆழ்ఙ్కాఱ్పట్టార్. అవై మికవుమ్ సుకుమారమాక ఇరున్దుమ్ రామకృష్ణాద్యవ తారఙ్గళిల్ పెరియ వీరచ్చెయల్కళై ఎల్లామ్ శిఱుతుమ్ వరుత్తమిన్ఱిచ్చెయ్దనవే! ఎన్ఱు ఈడుపట్టు, అత్తిరుకైకళ్ ఇన్ఱైక్కుమ్ అన్ద వీరప్పాడు తోన్ఱ విళఙ్గుమ్ పడియై యావరుమ్ కాణలా మెన్గిఱార్.

ఆయర్కళ్ వழக్కప్పడి ఇన్దిరనుక్కిడుమ్ శోఱ్ఱై విలక్కి, కోవర్త్తనమలైక్కు ఇడువిత్తు త్తానే అముదుశెయ్దపోదు, ఇన్దిరన్ పశిక్కోపత్తాల్ ఏழுనాళ్ విడా మழை పెయ్విత్తు, త్తున్బమ్ విళైక్క నినైత్తపోదు ఇడైయర్క్కుమ్ కుడైయాక త్తూక్కి ప్పిడిత్తునిన్ఱు కాత్తరుళిన కదై "మలైయాల్ కుడై కవిత్తు" ఎన్బదనాల్ అనుసంధిక్కప్పట్టదు.

"మావాయ్ పిళన్ద" వరలాఱు – కంసనాల్ ఏవప్పట్ట అసురర్కళిల్ ఒరువనాన కేశి ఎన్బవన్ కుతిరైయురువఙ్కొణ్డు కణ్ణపిరాన్ మేల్పాయ్న్దు వర, అప్పెరుమాన్ తిరుక్కైయై నన్ఱాక ప్పెరుక్కి నీట్టి, అదన్ వాయిల్కొడుత్తు త్తాక్కి, ప్పఱ్కళై యుదిర్త్తు, యుదట్టై ప్పిళన్దు, అదనుడమ్బైయుమ్ ఇరు పిళవాక వకిర్న్దు తళ్లినన్ – ఎన్బదామ్.

శిలైయాల్ మరామర మేழ் శెఱ్ఱతు – శ్రీరామావతారత్తిల్. సుగ్రీవమహారాజనుక్కు త్తన్ వలిమైయిల్ నమ్బిక్కై యుణ్డావదఱ్కాక చ్చెయ్ద సప్తసాలవృక్షఙ్గళై త్తుళైత్తదు. "పూఙ్కురున్దమ్ శాయ్త్త" వరలాఱు – కణ్ణపిరాన్ మలర్ కొయ్వదఱ్కాక నిత్యమ్ ఒరు కున్దమరత్తిన్ మేలేఱువతు వழక్కమ్. కంసనాల్ ఏవప్పట్ట ఓరశురన్ అమ్మరత్తిల్ ఆవేశిత్తిరున్దు కణ్ణన్ వన్దు మలర్ కొయ్య ఏఱుమ్బోదు, తాన్ ముఱిన్దు వీழ்న్దు అవనై వీழ்త్తి క్కొల్లక్కరుతి నిన్ఱపోతు, మాయవనాన కణ్ణపిరాన్ అమ్మరత్తై కైకళా ల్పిడిత్తు, త్తన్ వలిమైకొణ్డు ముఱిత్తు అழித్తనన్ – ఎన్బదామ్.

ఆక, మలైయాల్ కుడై కవిత్తతుమ్, మావాయ్ పిళన్దదుమ్, మరామర మేழ் శెఱ్ఱదుమ్, యానైక్కొమ్బు పఱిత్తదుమ్, పూఙ్కురున్దమ్ శాయ్త్తదుమ్ – ఇత్తిరుక్కైకళే కాణ్మిన్–ఎన్ఱు పழைయ వీరచ్చెయల్కళై స్మరిత్తు అనుసన్ధిత్తారాయిఱ్ఱు.

దివ్యార్థ – అను :– (మలైయాల్ కుడై కవిత్తు) గత పాశురంలో తిరుమలైను అనుభవించి పల్కిన ఆళ్వార్లు మఱల వేంకటేశ్వరుణ్ణి సేవించి, అతని బాహుసౌందర్యంలో నిమగ్ను లయ్యారు. అవి మిక్కిలి సుకుమారంగా ఉన్నప్పటికీ, రామకృష్ణాద్యవతారాలలో గొప్ప

వీరకృత్యాలను ఏ కొంచెం శ్రమ లేకుండా చేసినవి కదా! అని అభినివేశాన్ని పొంది, ఆ బాహువులలో ఈనాటికీ ఆ వీర్యగుణం స్ఫురించేటట్లు వెలిగే రీతిని అందఱు దర్శించ వచ్చునని అంటున్నారు.

గోపాలకులు అలవాటు చొప్పున ఇంద్రునకు పెట్టే అన్నాన్ని అడ్డుకొని, గోవర్ధన పర్వతానికి పెట్టించి, తానే ఆరగించాడు. అపుడు ఇంద్రుడు ఆకలికోపంతో ఏడునాళ్ళు నిరంతర (శిలా) వర్షాన్ని కురిపించి, బాధ కల్గించాలని తలచినపుడు, గోపాలరకు, పశువులకును ఏ హాని రాకుండేటట్లు ఆ పర్వతాన్ని గొడుగుగా ఎత్తి పట్టుకొని, నిలచి, రక్షించిన కథ **"మలైయాల్ కుడైకవిత్తు"** అని అనుసంధింపబడింది.

"మావాయ్ పిళన్ద వరలాఱు"– కంసునిచే ప్రేరేపింపబడ్డ అసురులలో ఒకడైన నేశి అనేవాడు అశ్వరూపాన్ని దాల్చి, కృష్ణునిపైకి రాగా, ఆ స్వామి చేతిని చక్కగా చాలు, దాని నోటిలో పెట్టి, కొట్టి, దంతాలను రాలగొట్టి దవుదలు చీల్చి, దాని శరీరాన్ని రెండు భాగాలుగా చీల్చి వడగొట్టాడు – అని.

"శిలైయాల్ మరామరమేழ் శెఱ్ఱు" వృత్తాంతం – శ్రీరామావతారంలో సుగ్రీవ మహారాజుకు తనబలిమిలో నమ్మకం కలుగడంకోసం చేసిన సప్తసాలవృక్షాలను భంజించడమే ఇది. **"పూఙ్కురున్దమ్ శాయ్త్త"** వృత్తాంతం – శ్రీకృష్ణుడు పూలను కోయడం కోసం నిత్యం ఒక గురువిందచెట్టు పైకి ఎక్కడం అలవాటు. కంసుడు ప్రేరేపించిన ఒక అసురుడు ఆ చెట్టులో ఆవేశించి ఉండి, కృష్ణుడు వచ్చి పూలను కోయడం కోసం ఎక్కినపుడు తాను విఱిగి కూలి, అతనిని కూలగొట్టి, చంపాలని తలచిపుడు, మాయావి అయిన కృష్ణస్వామి ఆ వృక్షాన్ని చేతులతో పట్టి తన బలంతో విరుగగొట్టి, నాశనం చేశాడు.

ఈ విధంగా, పర్వతంలో గొడుగుగా విస్తరించినది, అశ్వరూపి నోటిని చీల్చినది, ఏడు సాలవృక్షాలను కూలగొట్టినది, ఏనుగుదంతాన్ని పెఱికినది, పూలతో ఉన్న కురుదవృక్షాన్ని పడగొట్టినది ఈ బాహువులే సుమా! అని ప్రాచీన వీరకృత్యాలను స్మరించి, అనుసంధించినట్లయింది.

(28) కైయ వలమ్బురియుమ్ నేమియుమ్, కార్వణ్ణ
త్తైయ! మలర్మకళ్ నిన్నాకత్తాళ్, – శెయ్య
మఱైయాన్ నిన్నున్దియాన్ మామదిళ్ మూన్ఱెయ్ద,
ఇఱైయాన్ నిన్నాకత్తిఱై

కార్ = మేఘమువంటి, వణ్ణత్తు = వర్ణమును, స్వభావమును కల, ఐయ = స్వామీ! (అయ్యా!) వలమ్పురియుమ్ = దక్షిణావర్తశంఖమగు పాంచజన్యమును, నేమియుమ్= శ్రీ సుదర్శనమును, కైయ= శ్రీహస్తములలోనున్నది, మలర్ మకళ్ = తామరపూవులో అవతరించిన లక్ష్మీదేవి, నిన్ = నీ యొక్క, ఆకత్తాళ్ = వక్షస్సులోనున్నది, శెయ్య మఱైయాన్ = నిన్ను చూపుట అనెడి ఋజుత్వమును కల వేదమును అధ్యయనము చేయు బ్రహ్మ, నిన్ = నీయొక్క, ఉన్దియాళ్ = నాభియందు పుట్టినవాడు, మా మదిళ్ = గొప్ప కోటలను కల, మూన్ఱు = త్రిపురములను, ఎయ్ద = బాణముతో నశింపజేసిన, ఇఱైయాన్ = తనను ఈశ్వరునిగా అభిమానించు రుద్రుడు, నిన్ ఆకత్తు = నీ తిరుమేనిలో, ఇఱై = ఒక మూలను ఆశ్రయించియున్నాడు.

అవతారిక :– తిరుమలలో వేంచేసియున్న శ్రీవేంకటేశ్వరుని తిరుమేనిలో అందము, ఐశ్వర్యము, శీలము – మొదలగు గుణములు కాంతులను వెదజల్లుచు ప్రకాశించుచున్నవి అనుచున్నారు.

వ్యాఖ్యానమ్ :– (కార్వణ్ణత్తైయ) – మేఘమువలె తాపములను తీర్చు రూపమును కల స్వామీ!

(కార్ వణ్ణమ్) – ప్రత్యుపకృతిని ఆశింపకుండ అడుగవలసిన, వేఱొక మారు ఇవ్వవలసిన అవసరములేనట్లు పూర్ణముగా దానమును చేయు ఔదార్యము మొదలగు గుణములతో మేఘమును పోలినవాడు. రూపములోనే గుణములు ప్రకాశించుచున్నవి.

(ఐయ) – ఎవరి సహాయమును అపేక్షింపకనే సహాయపడుటనుబట్టి నీవు సహజముగానే స్వామివి అనుట వ్యక్తమగుచున్నది.

(కైయ వలమ్పురియుమ్ నేమియుమ్) – శ్రీపాంచజన్యము, శ్రీసుదర్శనమును నీ శ్రీహస్తములలో నున్నవి. ఐశ్వర్యమును, అందమును చూపునవి ఈ రెండును. దక్షిణావర్త శంఖము రాజులకే తగినది. చక్రము ఏకచ్ఛత్రాధిపత్యమునుకల చక్రవర్తికే తగినది. ఇట్లు చక్రము సర్వలోకైకచక్రవర్తి అనుటను చూపుటచే ఐశ్వర్యమును చూపుచున్నవి. పరభాగశోభ అనబడు వర్ణవైచిత్రిశోభతో అందమును శంఖము చూపుచున్నది.

(మలర్ మకళ్ నిన్నాకత్తాళ్) – అలర్మేల్మఙ్గై అగు శ్రీదేవి నీ వక్షఃస్థలములో **"అకలకిల్లేన్ ఇఱైయుమ్"** (తిరువాయ్ –6–10–10) అని క్షణమైనను వీడలేనిదియై, నిత్యనివాసము చేయుచున్నది. శ్రీదేవికి దేవుడు ఇతడే అనుటచే ఐశ్వర్యము, అందమైన లక్ష్మిని వక్షస్సులో కలవాడనుటచే అందమును తెలుపబడినది.

(శెయ్య మఱైయాన్ నిన్ ఉన్దియాన్) – నిన్ను యథాతథముగా తెలుపుట అనెడి ఋజుత్వమును కల వేదమును మొదట భగవానునివద్ద అధ్యయనము చేసి, పిమ్మట ఇతరులకు నేర్పువాడగుటచే **"మఱైయాన్"** అని ఆ వేదమును పురస్కరించుకొనియే నిరూపింపబడు బ్రహ్మ నీ నాభీకమలములో పుట్టినవాడు.

(మా మదిళ్ మూన్ఱు ఎయ్ద ఇఱైయాన్ నిన్ ఆకత్తు ఇఱై) గొప్ప కోటలను కల త్రిపురములు దగ్ధమై, కూలునట్లు ఒకే బాణమును ప్రయోగించినవాడై, "నేను ఈశ్వరుడను" అను అభిమానమునుకల రుద్రుడు నీ తిరుమేనిలో ఒక మూలలో నివసించుచు సత్తను పొందుచున్నాడు.

(మా మదిళ్ మూన్ఱు ఎయ్ద ఇఱైయాన్) – "ఊరిని తగులబెట్టి, పేరు పొందెను, ప్రచారమును చేసికొని ప్రసిద్ధులగునట్లు" అని పెరియవాచ్చాన్ పిళ్ళై వ్యాఖ్య.

(ఇఱైయాన్) తమోగుణము ఎక్కువైనపుడు తననే ఈశ్వరునిగా తలచి, ఎదిరించు స్వభావమును కలవాడు ఇతడు.

(నిన్నాకత్తు ఇఱై) – "వలత్తనన్ తిరిపురమ్ ఎరిత్తవన్" (తిరువాయ్ –1–3–9) **"ఒరు విడముమ్ ఎన్దై పెరుమాఱ్కరనేయో"** (తిరువాయ్) అనునట్లు నీ తిరుమేనిలో కుడివైపున ఒక మూలను ఆశ్రయించి సత్తను పొందుచున్నాడు. **"పశ్యైకాదశ మే రుద్రాన్ దక్షిణం పార్శ్వ మాశ్రితాన్"** (భార. మోక్ష– 166–58) (నా కుడి భాగమును ఆశ్రయించిన పదునొకండు రుద్రులను గమనింపుము) అనియు, **"తపసా తోషిత స్తేన విష్ణునా ప్రభవిష్ణునా, స్వపార్శ్వే దక్షిణే శంభో ర్నివాసః పరికల్పితః"** (శివుని తపముచే సంతోషించిన సర్వేశ్వరుడగు విష్ణువుచే తన తిరుమేనిలో కుడిభాగమున నివసించు చోటు అతనికి ఏర్పాటుచేయబడినది) అనియును, ఇతిహాస పురాణములలో చెప్పబడుటను ఆళ్వార్లు స్మరించుచున్నారు.

(మలర్మకళ్ నిన్ ఆకత్తాళ్ శెయ్య మఱైయాన్ నిన్ ఉన్దియాన్ మా మదిళ్ మూన్ఱు ఎయ్ద ఇఱైయాన్ నిన్ ఆకత్తు ఇఱై) – "ఏఱాళుమ్ ఇఱైయోనుమ్ తిశైముకనుమ్ తిరుమకళుమ్ కూఱాళుమ్ తనియుడమ్బన్" (తిరువాయ్–4–8–1), "ఏఱనై పూవనై పూమకళ్ తన్నై వేఱిన్ఱి విణ్తొழ తన్నుళ్ వైత్తు" (తిరువాయ్–2–2–3) అను నమ్మాళ్వార్లవలె అన్యపరులగు బ్రహ్మరుద్రులకును, అనన్య అగు లక్ష్మీదేవికిని సమానముగా తన దివ్య దేహములో చోటును ఇచ్చిన శీలగుణమును తలచి ఆశ్చర్యపడుచున్నారు. "బ్రహ్మాదులు ఎల్లపుడు భగవానుని తిరుమేనిని ఆశ్రయించి యుందురా?" అని నంజీయర్ భట్టర్‌ను అడుగగా, "ఒక్కొక్క ఆపదలో తిరుమేనిలో చోటు ఇవ్వగా దానిని చూచి ఆళ్వార్లు ఆ మహాగుణమును గూర్చి పలకరించుచున్నారు సుమా!" అని భట్టరు పల్కిరట. తిరువాయ్ మొழి ఈడు వ్యాఖ్యలో (2–2–3) ఈ ఐతిహ్యమున్నది.

(ఇఱైయాన్ నిన్ ఆకత్తు ఇఱై) – ఈశ్వరుడను పేరు పొందిన శివుడు నీ తిరుమేనినే ఉపాసించి ఈశ్వరుడయ్యెను – అనియును అర్థము చెప్పవచ్చును. బ్రహ్మరుద్రులుకూడ తనను ఆశ్రయించియుండి, సత్తను పొందుదురనుటచే ఇతని ఐశ్వర్యమును **"తాళతామరై యాన్ ఉనదున్దియాన్ వాళ్‌కొళ్ నీళ్ మఴువాళి యున్ ఆకత్తాన్... నాళుమ్ ఎన్‌పుకళ్కో ఉన శీలమే"** (తిరువాయ్–9–3–10) అనునట్లు స్వామి శీలగుణము ఇచట తెలుపబడు చున్నది.

పెరియ :– అవ :– ఇరుపత్తెట్టామ్పాట్టు. (కైయిత్యాది) ఐశ్వర్యమ్ శొల్లుకిఱతు ఎన్నవుమామ్. నీర్మై శొల్లుకిఱతు ఎన్నవుమామ్.

(కైయ వలమ్బురియుమ్ నేమియుమ్) కైయ – కైయిలే యుళ్ళ (కార్వణ్ణత్తైయ) శ్రమహరమాన వడివైయుడైయ స్వామియానవనే!

(మలర్మకళ్ నిన్నాకత్తాళ్) కోలమలర్ప్పావై నిన్ తిరుమార్విలాళ్.

(శెయ్య విత్యాది). నేరే ఉన్నై క్కాట్టవఱ్ఱాన వేదత్తైయుడైయ బ్రహ్మా ఉన్ తిరునాభీకమలత్తిలాన్.

(మామతిళిత్యాది) త్రిపురదహనమ్పణ్ణి ఈశ్వరరాభిమానియా యిరుక్కిఱ రుద్రన్ ఉన్‌తిరుమేనియై ప్పుఱ్ఱి ఇఱైయాయిఱ్ఱు. అన్ఱియే, "నిన్నాకత్తు ఇఱై" ఎన్ఱు తిరుమేనియిల్ ఏకదేశత్తిలే – ఎన్నవుమామ్.

(కైయిత్యాది) ఐశ్వర్యమాతల్, అఴకాతల్.

(కార్) వణ్ణమ్ వేఱే వేణుమో? వడివే యమైయాతో!

(ఐయ) ఎనతు ఎన్నలా ఇరుక్కై.

(మలర్మకళ్ నిన్నాకత్తాళ్) అలర్మేల్ మఙ్గైయుఱైమార్పన్.

(మామ తిళిత్యాది) ఊరై చ్చుట్టు ప్పేరై పడైత్తాన్–కోట్చొల్లి ప్రసిద్ధరామాప్పోలే. ఆకత్తిలేకదేశత్తై ప్పుఱ్ఱినాన్ ఎన్నుతల్, ఆకత్తై ప్పుఱ్ఱి ఇఱైయానాన్ ఎన్నుతల్.

అరు :– ఇరుపత్తెట్టామ్పాట్టు. (కైయవలమ్బురి) దివ్యాయుధఙ్గళ్ అఴకుక్కు ముదల్.

నమ్బిళ్ళై :– ఇరుపత్తెట్టామ్పాట్టు :– అన్నిలైతన్నిలే ఐశ్వర్యమ్ తోఱ్ఱుమ్పడి ఇరానిన్ఱతు ఎన్నుదల్. అన్ఱిక్కే, పెరియ అఴకదఙ్గలుమ్ తోఱ్ఱుమ్పడియాయ్ ఇరానిన్ఱతు ఎన్ఱుదల్; అన్ఱిక్కే, నీర్మైయై చ్చొల్లిఱ్ఱాదల్.

(కైయ వలమ్బురియుమ్ నేమియుమ్) కైయిలే ఉణ్డానదు శ్రీపాంచజన్యముమ్, తిరువాఴియాఴ్వానుమాయ్‌త్తు. ఇతుక్కు మేఱ్పట్టతిల్లైయితే, ఐశ్వర్యత్తుక్కు.

(కార్వణ్ణత్తైయ) – మేఘమ్పోలే శ్రమహరమాన వడివై యుడైయైయాన నిరుపాధిక 'బంధువానవనే! ఇవై యదైయ' ఎన్నదు ఎన్నలామ్పడియిరుక్కై.

(మలర్మకళ్ నిన్ ఆకత్తాళ్) – పెరియపిరాట్టియానవళ్ ఉన్ తిరుమార్విలాళ్. అలర్మేల్మఙ్గై ఉఱైమార్పన్. శ్రియఃపతి – ఎన్నైక్కు అవ్వరుకు ఇల్లైయితే ఐశ్వర్యత్తుక్కు ఎల్లై.

(శెయ్య మఱైయాన్ నిన్నున్దియాన్) – అన్యపరరోడే వాశియిల్లై – ఎన్గిఱదు. ఇవ్వరుకుళ్ళార్ కట్టదఙ్గలుమ్ ఉన్నై నేర్కాట్టవఱ్ఱాన వేదప్రదానమ్ పణ్ణవల్ల శక్తియై యుడైయనాన బ్రహ్మా ఉన్నుదైయ తిరునాభియై పఱ్ఱి లబ్ధస్వరూపనానాకానిన్ఱాన్.

(మా మదిళ్ ఇత్యాది) ఈశ్వరశబ్దవాచ్యనాక ప్రసిద్ధనాయ్, మదిళ్ మూన్ఱు ఎరిత్తానాయిరుక్కిఱ రుద్రనానవన్ ఉన్ తిరుమేనియిలే ఏకదేశత్తై ప్పుఱ్ఱి లబ్ధస్వరూప నానాకానిన్ఱాన్. ఇరణ్డూరై చ్చుట్టు ప్పేర్పడైత్తవన్ కోట్చొల్లి ప్రసిద్ధరామాపోలే. అన్ఱిక్కే, మా మదిళ్ మూన్ఱు ఎయ్‌ద ఇఱైయానవన్ ఉన్‌తిరుమేనియై ప్పుఱ్ఱి ఈశ్వరనాయ్ త్తిరియానిన్ఱాళ్ ఎన్ఱతాకవుమామ్.

అప్పిళ్ళై:– అవ :– ఇరుపత్తెట్టామ్పాటు. తిరుమలైయిలే ఎఴున్దరుళి నిఱ్కిఱ తిరువేఙ్గడ ముడైయాన్తిరుమేనియిలే అఴకు ఐశ్వర్యముమ్, శీలాదిగుణముమ్ విఴువిట్టు త్తోఱ్ఱా నిన్ఱతు కిడీర్ ఎన్గిఱార్.

కార్ – మేఘమ్పోలే శ్రమహరమాన, వణ్ణత్తు – వడివైయుడైయ, ఐయ – నిరుపాధిక బన్ధువానవనే! వలమ్బురియుమ్ – శ్రీపాఞ్చజన్యముమ్, నేమియుమ్ – తిరువాఴియుమ్, కైయ – తిరుక్కైకళిలే యుళవాయిరానిన్ఱన, మలర్మకళ్ – అలర్మేల్ మఙ్గైయానవళ్, నిన్ – ఉన్నుడైయ, అకత్తాళ్ – తిరుమార్విలే "ఇఱైయు మకలకిల్లేన్" ఎన్ఱు ఉఱైయానిన్ఱాళ్; శెయ్య – ఉన్నై యుళ్ళపడి కాట్టుమ్ శెవ్వైయై యుడైయ, మఱైయాన్ – వేదత్తై త్తనక్కు నిరూపకమాకవుడైయ బ్రహ్మావానవన్, నిన్ – ఉన్నుడైయ, ఉన్దియాన్ – తిరుమేనియై ప్పుఱ్ఱి లబ్ధసత్తాకనాయిరానిన్ఱాన్; మా – పెరియ, మతిళ్ – మతిళైయుడైయ, మూన్ఱు – త్రిపురత్తై, ఎయ్‌ద – దగ్ధమామ్పడి ఎయ్‌తు విఴువిట్టు, ఇఱైయాన్ – ఈశ్వరాభిమాని యాన రుద్రన్, నిన్ – ఉన్, అకత్తు – తిరుమేనియిల్, ఇఱై – ఏకదేశత్తై ప్పుఱ్ఱి లబ్ధస్వరూపనాకానిన్ఱాన్.

దివ్యార్థ :– (కైయ వలమ్బురియుమ్ నేమియుమ్) తిరువేఙ్గడముడైయానై నోక్కి, "ఉనతు తిరుమేనియిలే అఴకుమ్, ఐశ్వర్యముమ్, శీలమ్ ముదలియ గుణఙ్గళుక్కుమ్ నిఴలిట్టు త్తోఱ్ఱుకిన్ఱవే" – ఎన్ఱు ఈడుపడుకిఱార్. శఙ్ఖుమ్, శక్కరముమ్ తిరుక్కైకళిలే ఉళ్ళన ఎన్ఱదనాలుమ్, "మలర్కళ్ నిన్నాకత్తాళ్" ఎన్ఱదనాలుమ్ ఈశ్వరత్వమ్ శొల్లప్పట్టదు.

"కార్వణ్ణత్తు ఐయ" ఎన్ఱ విళియినిలాల్ అళ్లకు అఱివిక్కప్పట్టదు. పిరమనుక్కుమ్, శివనుక్కుమ్ ముదన్మై యుణ్డాకుమాఱు తిరునాభియిలుమ్, తిరుమేనియిన్ వలప్ప కుత్తిలుమ్ ఇడమ్‌కొడుత్తిరుప్పదై వలక్కూఱుకిన్ఱ పిన్నడికళాల్ శీలగుణమ్ తెరివిక్కప్పట్టదు.

"కైయ" – కైకళిలే యుళ్ళన, "కైయదు" – ఎన్బదన్ పణ్మై. "వలమ్బురి" – వలప్పక్కత్తాల్ శుళ్లిన్దిరుప్పతు. (ఇదఱ్కు ఎదిర్ ఇడమ్బురి) "ఇప్పియాయిరమ్ శూళ్న్దదు ఇడమ్బురి" ఎన్ఱుమ్, – "ఇడమ్బురియాయిరమ్ శూళ్న్దదు వలమ్బురి" కూఱుమ్. అతావతు – ఇప్పియై విడ ఆయిరమ్మడఙ్గు శిఱన్దదు ఇడమ్బురి – యెన్ఱుమ్, అవిడమ్బురి యినుమ్ ఆయిరమ్ మడఙ్గు శిఱన్దదు వలమ్బురి – యెన్ఱుమ్ శొన్నపడి.

శక్కరత్తిన్ విళిమ్పై చ్చొల్లుకిఱ "నేమి" ఎన్నుమ్ వడశొల్ తమిళ్లిల్ శక్కరత్తుక్కుమ్ పెయరాక వళ్లఙ్గుమ్. ఐయ – అణ్మై విళి. "మలర్‌మకళ్ ఆకత్తాళ్" – "అకలకిల్లే నిఱైయు మెన్ఱు అలర్‌మేల్‌మఙ్గైయుఱైమార్బన్" తిరువేఙ్గడముడైయానితే! పిరమన్ నాన్గు ముకఙ్గళాలుమ్ నాన్గు వేదఙ్గళైయుమ్ ఎప్పోదుమ్ ఓదిక్కొణ్డిరుప్పదనాలుమ్, "వేదా మే పరమం చక్షుః వేదా మే పరమం ధనమ్" (వేదఙ్గళే ఎనక్కు చ్చిఱన్ద కణ్, వేదఙ్గళే ఎనక్కు చ్చిఱన్ద శెల్వమ్) ఎన్ఱు శొల్లుపవనాదలాలుమ్ శెయ్యమఱైయా నెనప్పట్టాన్.

(మా మదిళ్ మూన్ఱెయ్‌ద ఇఱైయాన్) – శివన్ తిరిపురమెరిత్తవన్ ఎనప్పడువాన్. తారకాసురనుడైయ పుత్తిరఙ్గళాకియ విద్యున్మాలి, తారకాక్షన్, కమలాక్షన్ – ఎన్నుమ్ మూవరుమ్ మిక్కతవ ఞ్జెయ్‌దు పిరమనిడమ్ పెరు వరమ్ పెఱ్ఱు, వానత్తు ప్పఱన్దు శొల్లు న్దన్మై వాయ్‌న్ద మూన్ఱు పట్టణఙ్గళై యడైన్దు, మఱ్ఱుమ్ పల అశురర్‌కళోడు అన్నగరఙ్గళుడనే తామ్ నినైత్త విడఙ్గళిల్ పిఱన్దు శెన్ఱు, పల విడఙ్గళిన్మేలుమ్ ఇరున్దు, అవ్వ విడఙ్గళై ప్పాళ్లాక్కివరుకైయిల్, అత్తున్బత్తై ప్పొఱుక్కమాట్టాద దేవర్, మునివర్ ముదలయోరతు వేణ్డుకోళినాల్ శివపెరుమాన్ పూమియై త్తేరాకవుమ్, చన్ద్రసూర్యర్‌కళై త్తేర్ శక్కరఙ్గళాకవుమ్, నాన్గు వేదఙ్గళై నాన్గు కుతిరైకళాకవుమ్, పిరమనై సారథియాకవుమ్, మహామేరువై విల్లావుమ్, ఆదిశేషనై విల్లిన్ నాణియాకవుమ్, విష్ణువై వాయువాకియ శిఱకమైన్ద అగ్నియై మునైయాకవుడైయ అమ్బాకవుమ్ అమైత్తు క్కొణ్డు యుద్ధసన్నద్ధనాయ్ చ్చెన్ఱు పోర్ తొడఙ్గుమ్బోదు శిరిత్తు, అచ్చిఱిప్పిల్ నిన్ఱు ఉణ్డాన నెరుప్పినాల్ అవ్వశురర్‌కళై అన్నగరఙ్గళుడనే ఎరిత్తిట్టనన్.

"ఇఱైయాన్"– ఈశ్వరనాక త్తన్నై అభిమానిత్తిరుక్కిఱ రుద్రన్ – ఎన్ఱై. "నిన్ ఆకత్తు ఇఱై" – "ఇఱై" ఎన్బదుఱ్కు ప్పల పొరుళ్‌కళుణ్డు. అఱ్పమ్ – ఎన్నుమ్ పొరుళ్ ఇఙ్గు కొళ్ళత్తక్కదు. ఉనతు తిరుమేనియిలే శివన్ అఱ్పపాకమాక అమైన్దిరుక్కిఱానెన్ఱవాఱు. తిరువాయ్‌మొళ్లియిల్ "ఏఱాళు మిఱైయోనుమ్ తిశైముకనుమ్ తిరుమకళుమ్ కూఱాళు న్దనియుడమ్బన్" (4-8-1) ఎన్ఱ పాట్టిన్ ఇరుపత్తునాలాయిరప్పడివియాక్కియానత్తిల్

"తపసా తోషిత స్తేన విష్ణునా ప్రభవిష్ణునా, స్వపార్శ్వే దక్షిణే శంభోః నివాసః పరికల్పితః" ఎన్ఱెడుత్తుక్కాట్టప్పట్టుళ్ళ ప్రమాణవచనమ్ ఇఙ్గు అనుసన్ధిక్కత్తకుమ్, (ఇదన్ పొరుళ్ – పరమశివన్ తవమ్ పురిన్దదనాల్ తిరువుళ్ళ ముకన్ద శ్రీమహావిష్ణు తనదు వలప్పక్కత్తిలే అవనుక్కు ఇడమ్ కఱ్పిత్తుత్తన్దరుళిననెన్బదామ్)

దివ్యార్థ :– అను :– (కైయ వలమ్బురియుమ్) శ్రీవేంకటేశ్వరుణ్ణి ఉద్దేశించి, "నీ తిరుమేనిలో అందం, ఐశ్వర్యం, శీలం. మొదలైన గుణాలు ప్రతిఫలిస్తున్నాయి" అని పల్కి ఆళ్వార్లు అభినివేశాన్ని పొందుతున్నారు. శంఖం, చక్రం బాహువులలో ఉన్నవి–అని అనడంవల్ల, లక్ష్మీదేవి నీ వక్షస్సులో నివసిస్తున్నది – అని అనడంవల్ల, ఈశ్వరత్వం చెప్పబడింది. **"కార్వణ్ణత్తు ఐయ!"** అనే సంబోధనచే ద్వారా అందం చెప్పబడింది. బ్రహ్మకు, శివునకు కూడా ప్రాధాన్యం ఉండేటట్లు తిరునాభిలో, శరీరంలోని కుడివైపున చోటు అనుగ్రహించిన దానిని చెప్పే ముందుపాదాలతో శీలగుణం తెలుపబడింది.

"కైయ" చేతులలో ఉన్నవి. ఇది **"కైయదు"** అనే దానికి బహువచనరూపం. **"వలమ్బురి"** – కుడివైపున సుడులను కల్గినది. (దీనికి వ్యతిరేకమైనది – **"ఇడమ్బురి"**) **"ఇప్పియైయాయిరమ్ శూశిఱన్దదు ఇడమ్బురి"** అని, **"ఇడమ్బురియాయిరమ్ శూఱన్దదు వలమ్బురి"** అని శాస్త్రాలు తెలుపుతున్నవి. అంటే, **"ఇప్పి"** కంటె వేయిరెట్లు గొప్పది **"ఇడమ్బురి"** అని, ఆ **"ఇడమ్బురి"** కంటే వేయిరెట్లు గొప్పది **"వలమ్బురి"** అని భావం.

చక్రం అంచును చెప్పే **"నేమి"** అనే సంస్కృతపదం తమిళంలో చక్రానికి కూడా పేరుగా వాడుకలో ఉన్నది. **"ఐయ"** ఇది పురుషసంబోధనరూపం. (అయ్యా! – అని అర్థం) **"మలర్ మకళ్ నిన్ ఆకత్తాళ్", "అకలకిల్లేన్ ఇఱైయు మెన్ఱు అలర్‌మేల్‌మఙ్గైయుఱై మార్బన్"** అయినవాడు శ్రీవేంకటేశ్వరుడేకదా! బ్రహ్మ నాల్గు ముఖాలతో నాల్గు వేదాలను ఎప్పుడూ అనుసంధిస్తూ ఉండడంవల్ల, **"వేదా మే పరమం చక్షుః వేదా మే పరమం ధనమ్"** (వేదాలు నాకు గొప్ప నేత్రాలు, వేదాలు నాకు గొప్పధనం) అని చెప్పేవాడు కాబట్టి **"శెయ్య మఱైయాన్"** అని అనబడింది.

(మా మదిళ్ మూన్ఱెయ్‌త ఇఱైయాన్) శివుడు త్రిపురాసురసంహారాన్ని చేసినవాడుగా చెప్పబడుతున్నాడు. తారకాసురుని పుత్రులు అయిన విద్యున్మాలి, తారకాక్షుడు, కమలాక్షుడు – అనే ముగ్గురు గొప్ప తపస్సును చేసి బ్రహ్మవద్ద వరాన్ని పొంది, ఆకాశంలో ఎగిరి సంచరించే స్వభావాన్ని కల్గిన మూడు నగరాలను సంపాదించి, ఇంకా కొందఱు అసురులతో, ఆ నగరాలతో పాటు తాము తలచిన చోట్లకు ఎగిరి వెడలి, పలు దేశాలపై బడి,ఆయా దేశాలను పాడుచేస్తూ ఉండడంతో, ఆ బాధను భరించలేని దేవతలు, మునులు మొదలైనవారి ప్రార్థనవల్ల శివుడు భూమిని రథంగా, చంద్రసూర్యులను రథచక్రాలుగా,

నాల్గు వేదాలను నాలుగు గుఱ్ఱాలుగా, బ్రహ్మను సారథిగా, మహామేరుపర్వతాన్ని విల్లుగా, ఆదిశేషుని వింటినారిగా, విష్ణువును, వాయువు - అనే రెక్కలను, అగ్ని అనే అగ్రాన్ని కల్గిన బాణంగా చేసికొని యుద్ధసన్నద్ధుడై వెడలి యుద్ధాన్ని ప్రారంభించినపుడు నవ్వి, ఆ నవ్వు నుండి పుట్టిన అగ్నితో ఆ అసురులను ఆ నగరాలతోపాటు దహించాడు.

"ఇఱైయాన్" –ఈశ్వరుడైన తనను అభిమానించిన రుద్రుడు - అని భావం. **"నిన్ ఆకత్తు ఇఱై" - "ఇఱై"** అనే దానికి పలు అర్థాలు ఉన్నాయి. అల్పంఊ - అనే అర్థం ఇచట గ్రహించతగినది. ఈ తిరుమేనిలో శివుడు అల్పభాగంగా అమరి ఉన్నాడు–అని తాత్పర్యం. తిరువాయ్‌మొழ்ழிలో **"ఏఱాళు మిఱైయోనుమ్ తిశైముకనుమ్ తిరుమకళుమ్ కూఱాళుమ్ తనియుడమ్బన్"** (4-8-1) అనే పాశురానికి ఇరుపత్తునాలాయిరప్పడి వ్యాఖ్యానంలో **"తపసా తోషిత స్తేన విష్ణునా ప్రభవిష్ణునా, స్వపార్శ్వే దక్షిణే శంభోః నివాసః పరికల్పితః"** (బ్రహ్మ తపస్సు చేసినందువల్ల, మనస్సులో మెచ్చిన శ్రీమహావిష్ణువు తన కుడిభాగంలో అతనికి చోటు కల్పించి ఇచ్చాడని) అని ఉట్టంకించి చూపబడిన ప్రమాణవచనం ఇచట అనుసంధేయం.

(29) ఇఱైయుమ్ నిలనుమ్ ఇరు విశుమ్బుమ్ కాఱ్ఱుమ్,
అఱ పులనుమ్ శెన్దీయు మావాన్ - పిఱై మరుప్పిల్,
పైఙ్గణ్‌మాల్ యానై పడు తుయరుమ్ కాత్తళిత్త,
శెఙ్గణ్ మాల్ కణ్డాయ్ తెళి

ఇఱైయుమ్ = పరమపదనాథుడుగను, నిలనుమ్ = భూమియు, ఇరు విశుమ్బుమ్ విశాలమైన (స్థిరమైన) ఆకాశముగా, కాఱ్ఱుమ్ = వాయువుగా, అఱై పులనుమ్ = శబ్దించు జలముగా, శెమ్ తీయుమ్ = ఎఱ్ఱని అగ్నిగను, ఆవాన్ = అగుచున్నవాడు, పిఱై మరుప్పిల్ బాలచంద్రునివంటి దంతమును, పైమ్ కణ్ = అందమైన కన్నులను కల్గినదగు, మాల్ యానై = బలిష్ఠమైన ఏనుగుయొక్క (గజేంద్రుని యొక్క), పడు, తుయరమ్ = గొప్ప దుఃఖమును, కాత్తు = పోగొట్టి, అళిత్త = రక్షించిన, శెమ్ కణ్ మాల్ కణ్డాయ్ = ఎఱ్ఱ తామరలవంటి కన్నులను కల సర్వేశ్వరుడుకదా, తెళి = (మనస్సా!) = దీనిని చక్కగా గ్రహింపుము.

అవతారిక :– గడచిన పాశురములలో తెలుపబడిన స్వామియొక్క ఐశ్వర్యమును ఆழ்వార్లు అనుసంధింపగానే వారి మనస్సు వెనుకంజ వేయగా, "ఓ మనసా! ఉభయవిభూతి నాథుడైయుండు అతని మహిమను తలచి వెనుకకు తగ్గకుము. అతడు దాసులకు అధీనుడు కదా! దీనిని బాగుగా గ్రహింపుము!" అనుచు దానిని ఉద్దేశించి పల్కుచున్నారు.

వ్యాఖ్య :– (ఇఱైయుమ్) పరమపదములో అందఱికిని స్వామియై వేంచేసియుండు శ్రీవైకుంఠనాథుడై– అని భావము. దీనిచే నిత్యవిభూతియోగము చెప్పబడినది.

(నిలనుమ్ ఇరువిశుమ్బుమ్ కాఱ్ఱుమ్ అఱై పులనుమ్ శెన్దీయుమ్ ఆవాన్) – పంచభూతమయమగు లీలావిభూతియై యున్నవాడును అతడే. దీనిచే లీలావిభూతి యోగము తెలుపబడినది.

(నిలనుమ్) – జీవులకు నివాసస్థానమగు భూమియు,

(ఇరు విశుమ్బుమ్) – మిగిలిన నాల్గు భూతములుండుటకు చోటు ఇచ్చుటచే వానికంటె విస్తృతమైన ఆకాశము. (లేక) **"తిడ విశుమ్బు"** అనునట్లు మిగిలినవానికంటె ఎక్కువ కాలము స్థిరముగానుండు ఆకాశము - అనియును భావము.

(కాఱ్ఱుమ్) సమస్తప్రాణుల ప్రాణధారణకు కారణమైన వాయువు.

(అఱై పులనుమ్) అలలు పైకి లేచు జలమును, అందఱికిని ధారకమై యుండునది అది.

(శెమ్ తీయుమ్) – చూచుట, పచనము చేయుట మొదలగువానికి ఉపయోగపడు తేజస్తత్వము.

(ఆవాన్) – ఇవి అన్నియును అతనికి ప్రకారములగుటచే ఇవి అన్నియును అగువాడు అతడే అనబడుచున్నది. ఈ రీతిగా ఉభయవిభూతియుక్తుడైనచో, అతనిని ఆశ్రయింపగలమా? అని సందేహించు మనస్సును ఉద్దేశించి ఆழ்వార్లు పల్కుచున్నారు.

(పిఱై మరుప్పిల్ పైఙ్గణ్ మాల్ యానై) – బాలచంద్రునివలె తెల్లని, వక్రముగానున్న దంతమును, ఏనుగుజాతికి తగిన పచ్చని కన్నులను కలవాడై, కైంకర్యమును చేయుటలో గొప్ప వ్యామోహమును కల గజేంద్రుని.

(మాల్ యానై) – **"నాహం కళేబరస్యాస్య త్రాణార్థం మధుసూదన!, కరస్థ కమలాన్యేవ పాదయో రర్పితుం తవ"** (మధుసూదనా! ఈ శరీరమును రక్షించుకొనుటకై నేను ప్రార్థించుట లేదు. నీ ఆరాధనార్థము కోసి, నా చేతులోనున్న తామరపూలను నీ పాదములలో సమర్పించుటకొఱకే నేను ఎలుగెత్తి ఆక్రందించుచున్నాను) అనునట్లు కైంకర్యములో గొప్ప వ్యామోహమును పొందిన ఏనుగు ఇది. (లేక) బలిసిన ఏనుగు – అనియును భావము. దేహములోని గొప్పతనముచే (పెద్ద దేహమగుటచే) బాధను సహింపలేదు–అని తాత్పర్యము.

(పడు తుయరమ్)–"వేలుకు తగిన వాపు" **(విరలుక్కు త్తకున్ద వీక్కమ్)** అనునట్లు పెద్ద ఏనుగునకు కల్గు బాధకూడ దాని ఆకారమునకు తగినట్లే పెద్దదిగానుండును కాబోలు.

(పడు తుయరమ్ కాత్తు) మొసలినోటిలో చిక్కుబడి పొందిన దుఃఖమును పోగొట్టి.

(అళిత్త) దానికి అది కోటినదానిని అనుగ్రహించి రక్షించిన – అని అర్థము. అనగా– ఏనుగు తొండముతో కోసిన పూవులు వాడుటకు ముందే దానిని శ్రీపాదములలో సమర్పించునట్లు చేసి రక్షించెనని ఇచటి భావము. గజేంద్రునకు మొసలి వల్ల పుండుపడిన చోట తడిమి, ఆ బాధను ఉపశమింప చేయుటను ఈ ప్రయోగము తెలుపుచున్నదనియు భావము. సర్వేశ్వరుడు ఒక తిర్యక్కు కాలును పట్టుకొనుటయా! – అని ఆశ్చర్యము. ఇట్లు స్వామి చేయుటకు కారణమేమి? అనినచో.

(శెజ్గణ్ మాల్ కణ్డాయ్) – వాత్సల్యముతో ఎఱ్ఱబడిన కన్నులను కల గొప్ప వ్యాముగ్ధుడుసుమా!, భగవానుడు.

(మాల్) – **"అతంత్రితచమూపతి"** (శ్రీరంగ–స్తవ–2–57) అనెడి శ్లోకమును భట్టరు అనుగ్రహించిన రీతిలో నడుములో కట్టుకొనిన పీతాంబరము, తల జుట్టుముడి జారిపోగా, అతివేగముగా వచ్చిన గొప్ప వ్యాముగ్ధుడని భావము.

(తెళి) – ఈ ఆశ్రితపారతంత్ర్యమును బాగుగా గ్రహింపుము. అతని ఐశ్వర్యమును తలచి వెనుకంజ వేయకుము – అనియు భావము.

పెరియ :– అవ :– ఇరుపత్తొన్బతామ్బాట్టు. (ఇఱైయుమ్) ఐశ్వర్యజ్కణ్డు అఞ్జవేణ్డా; ఆశ్రితపారతన్త్ర్యమే అవనుక్కు స్వరూపమ్ ఎన్గిఱార్.

(ఇఱైయుమ్) పరమపదత్తిల్ ఇరుప్పై చ్చొల్లుకిఱతు.

(నిలను మిత్యాది) జగదాకారనాయ్, లీలావిభూతియుక్తనానపడి శొల్లుకిఱతు.

(పిఱై మరుప్పిలిత్యాది) పిఱైపోలుమ్ కొమ్బైయుడైత్తాయ్, జాత్యుచితమాన కణ్ణైయుడైత్తాయ్, పెరుత్త ఆనైయినుడైయ.

(పడు తుయరమ్ కాత్తళిత్త) ఆనైక్కు ప్పోరుమ్బడియాన తుయరై ప్పోక్కి రక్షిత్త.

(శెజ్గణ్ మాల్ కణ్డాయ్ తెళి) వాత్సల్యామృతత్తై వర్షియానిన్ఱ కణ్ణైయుడైయనాన సర్వేశ్వరన్.

(తెళి) ఇవనుక్కు ఆశ్రితపారతన్త్ర్యమే స్వరూప మెన్నుమిడత్తై బుద్ధిపణ్ణు.

అవ – ఐశ్వర్య జ్ఞణ్డు వెరువాతే శీలత్తై అనుసన్ధి – అన్గిఱార్.

(ఇఱైయుమ్) నియామకనాయ్ క్కొణ్డు పరమపదత్తిలిరుక్కుమ్ (నిలను మిత్యాది). ఇన్ద విభూతియై యుడైయనాయిరుక్కిఱ విరుప్పు.

(మాల్యానై) ఉడమ్బిల్ పెరుమై పాడాగ్ర్రవొణ్ణామై.

(అళిత్తు) పుణ్పట్టత్తై స్పర్శిత్తరుళినపడి.

(శెజ్గణ్) వాత్సల్యమ్.

(మాల్) అరైకులైయ త్తలైకులైయ వన్దు తోగ్ర్గినపడి. అవన్, తమ్మై, "మా శుచః" ఎన్ఱ తిరువుళ్ళత్తై, తామ్ "మా శుచః" ఎన్గిఱార్,

వాశలై త్తిఱన్దువైప్పారైప్పోలే పెఱుకైక్కు అఞ్గ పోక్కవేణ్డా, ఇశైవే వేణ్డువతు. ఆర్తియే వేణ్డువతు; అవనే వారావిడిల్ సమాభ్యధికదరిద్రనే యవన్. మగ్ర్రవనై ప్పెఱ వుపాయ ముణ్డో? వాసనైయాలే, "అమ్మే" ఎన్బారైప్పోలే అఞ్గైత్తతిత్తనై.

అరు:– ఇరుపత్తొన్బతామ్బాట్టు. (ఇఱైయుమ్) మేలుక్కవతారికై అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ఐశ్వర్యజ్గణ్డిత్యాది). తెళివు పోరుమో? ఎన్న, అరుళిచ్చెకిఱార్ (వాశలై త్తిఱన్దిత్యాది). ఇశైవుమాత్రత్తిలే వర క్కూడుమో ఎన్న, అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (ఆవనే వారావిడిలిత్యాది). సమాభ్యధికదరిద్రనాక ప్పొఱానెన్ఱపడి. శ్రీగజేన్ద్రాఖ్యానత్తైత్తానే! ఎన్న, అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (వాసనైయాలే యిత్యాది).

నమ్బిళ్ళై :– ఇరుపత్తొన్బతామ్ పాట్టు :– ***"ఇప్పడి సర్వేశ్వరనాయిరున్దాన్ ఎన్ఱు పిఱ్ఱా లియాతే, నెఞ్జే! అవన్ ఆశ్రితపరతన్త్రన్ కిడాయ్! ఇత్తై అఱ్ఱకితాక బుద్ధిపణ్ణు" – ఎన్గిఱార్.***

(ఇఱైయుమ్)– కరైకట్టా క్కావేరియైప్పోలే యిరుక్కిఱ స్వరూపత్తై యుడైయనాయ్ క్కొణ్డు. శ్రీవైకుంఠనాథనాయిరుక్కిఱవనుమ్.

(నిలనుమ్ ఇత్యాది) – ఇత్తాల్ – పఞ్చభూతజ్గళాలుమ్ ఆరబ్ధమాన అణ్డత్తళవుమ్ నినైక్కిఱదు. అదుతన్నిలే లీలావిభూతియై చ్చొల్లిగ్ర్రాయ్, అవ్విరణ్డాలుమ్ జగదాధార నాయ్, ఉభయవిభూతియుక్తనాయ్ ఇరుక్కు మిరుప్పై చ్చొల్లుకిఱదు. ఇదుక్కు మేఱ్పట్ట తిల్లైయితే, ఐశ్వర్యత్తుక్కు.

(పిఱై మరుప్పు ఇత్యాది) – పిఱైపోలే యిరున్దుళ్ల కొమ్బుకళైయుడైత్తాయ్, జాత్యుచితమాన కణ్ణిఱ్పశుమైయుముడైత్తాయ్, మదముదితమాన యానైయానదు విఱ్ఱుక్కాడఱియామైయాలే పొయ్‌కైయిలే పోయ్‌ప్పుక్కు, ముదలైయిన్ కైయిలే యకప్పట్ట, అత్తై అదిన్ వాయినిన్ఱుమ్ మీట్టు, ప్పిన్నై తన్ తిరువడికళిలే పూవై యిడువిత్తుక్కొణ్డు నోక్కిన.

(పడు తుయరమ్) – ఆనైక్కు ప్పోరుమ్‌పడియాన తుయర్.

(శెజ్గణ్ మేల్ కణ్డాయ్ తెళి) – ఆశ్రితవాత్సల్యసూచకమాన కణ్‌గళైయుడైయ నాయ్, వ్యాముగ్ధనానవన్ కిడాయ్ ఇరుప్పతు! ఇత్తై అఱ్ఱకితాక తెళి.

(శెజ్గణ్ మాల్) – వాత్సల్యమృతత్తై వర్షియానిన్ఱ కణ్.

(మాల్) – అఱై కులైయ త్తలైకులైయ వన్దు తోఱ్ఱినపడి. ఆశ్రితసులభనాయ్, అవర్కళ్ ఆపత్తై ప్పోక్కుతాన్ ఒరువనుమాయ్ క్కిడాయ్ ఇరుప్పతు! ఇత్తై బుద్ధిపణ్ణు.

(తెళి) అవన్తమ్మై "మా శుచః" ఎన్న త్తామ్ తమ్ తిరువుళ్లత్తై "మా శుచః" ఎన్గిఱార్. వాశలై త్తిఱన్దువైప్పారైప్పోలే పెఱుకైక్కు అఞ్జ ప్పోకవేణ్డా. ఇశైవే వేణ్డువదు. అవనే వరావిడిల్ సమాధికదరిద్రనానవనై ప్పెఱ ఉపాయమ్ ఉణ్డో! వాసనైయాలే "అమ్మే" ఎన్బారైప్పోలే యత్నైత్తదిత్తనై.

అప్పిళ్ళై :– అవ :– ఇరుపత్తొన్బతామ్బాట్టు. నెఞ్జే, ఉభయవిభూతినాథనా యిరుక్కిఱవవన్ పెరుమైయై నినైత్తు ప్పిఱ్కాలియాతే, అవన్ ఆశ్రితపరతన్త్రన్ కిడాయ్, ఇత్తై నన్ఱాక బుద్ధిపణ్ణ– ఎన్గిఱార్.

ఇఱైయుమ్ – పరమపదత్తిలే సర్వస్వామిత్వమ్ తోఱ్ఱ ఎழுన్దరుళియిరుక్కిఱ శ్రీవైకుణ్ఠనాథనుమాయ్, నిలనుమ్ – భూమియుమ్, ఇరు – పరప్పైయుడైత్తాన, విశుమ్బుమ్ – ఆకాశముమ్, కాఱ్ఱుమ్ – వాయువుమ్, అఱై – అలై యెఱికిఱ, పునలుమ్ – జలముమ్, శెమ్ – శివన్ద నిఱత్తైయుడైయ, తీయు మావాన్ – తేజస్తత్త్వము మాకిఱ పఞ్చభూతారబ్ధమాన లీలావిభూతియై ప్రకారతయా శేషమాక వుడైయను మాయిరుక్కిఱ పెరుమైయై యుడైయవన్, పిఱై – పిఱైపోలే యిరుక్కిఱ, మరుప్పు – కొమ్బైయుమ్, పై – జాత్యుచితమాన పశుమైయైయుడైయ, కణ్ – కణ్ణైయు ముడైయనాయ్, మాల్ – అడిమైశెయ్కైయిలే పెరుమ్ పిచ్చనుమా యిరుక్కిఱ, యానై– శ్రీగజేన్ద్రాழ்వానుడైయ, పడు – ముతలైయిన్ కైయిలే యకప్పట్ట, తుయరమ్ – దుఃఖత్తై, కాత్తు – పరిహరిత్తు, ఆళిత్త – కైయిల్ పఱిత్త పూ శెవ్వి యழிవతఱ్కు మున్నే తిరువడికళిలే పణిమాఱువిత్తుక్కొణ్డు రక్షిత్తరుళిన, శెమ్ – వాత్సల్యసూచకమాక చ్చివన్ద, కణ్ – తిరుక్కణ్గళైయుడైయ, మాల్ కణ్డాయ్–వ్యాముగ్ధన్ కిడాయ్, తెళి – అత్తై అఱికితాక బుద్ధిపణ్ణు, మాలెన్ఱు – అఱైకులైయ త్తలైకులైయ వన్దు తోఱ్ఱినపడి.

దివ్యార్థ :– (ఇఱైయుమ్ నిలనుమ్) నిత్యవిభూతి ఎనప్పడుకిఱ పరమపదత్తిఱ్కుమ్, లీలావిభూతి ఎనప్పడుకిఱ సంసారమండలత్తిఱ్కుమ్ నాథనాయ్ క్కొణ్డు ఉభయవిభూతి నాథనెన్ఱు పేర్ పెఱ్ఱిరుక్కు మెమ్బెరుమాన్ తన్ పెరుమైయై నినైత్తు, మేనాణిత్తిరుప్పనల్లన్. అడియవర్కళ్ తున్బుఱుఙ్కాలత్తు నేరిల్ ఓడివన్దు కాత్తరుళుమ్బడియాన వాత్సల్యగుణ ముడైయవన్కాణ్! ఎన్ఱు – తమ్ తిరువుళ్లత్తిఱ్కు ఉపదేశిక్కిఱముకత్తాల్ ఎమ్బెరుమానతు మేన్మైయైయుమ్, నీర్మైయైయుమ్ వెళియిడుకిఱార్.

"ఇఱై" – ఎన్ఱు స్వామిక్కు ప్పెయర్. "వీఱ్ఱిరున్దేழுలకుమ్ తనిక్కోల్ శెల్ల వీవిల్ శీర్, ఆఱ్ఱల్ మిక్కాళుమమ్మాన్" (తిరువాయ్–4–5–1) ఎన్నపడి పరమపదత్తిల్ సర్వస్వామిత్వమ్ తోన్ఱుమాఱు ఎழுన్దరుళియిరుక్కిఱ శ్రీవైకుంఠనాథత్వమ్ ఇఙ్గే వివక్షితమ్. ఆకవే, "ఇఱై" – యెన్ఱతు ఇఙ్గే నిత్యవిభూతినాథనై చ్చొన్నపడి. "నిలనుమ్" ఎన్ఱు తొడఙ్గి "చ్చెన్దీయు మావాన్" ఎన్నవళవాల్ లీలావిభూతినాయకత్వమ్ శొల్లప్పడుకిఱతు. పంచభూతఙ్గళినాలాకియ పదార్థఙ్గళ్ నిఱైన్ద విడమే లీలవిభూతియాదనాల్ పంచభూతఙ్గళై యిట్టు అరుళిచ్చెయ్దార్ ఎన్గ.

"ఇఱైయుమ్" ఎన్న ఉమ్మైక్కు చ్చేర (ఇరణ్డా మడియిల్) "ఆవాన్" ఎన్న విడత్తిలుమ్ ఉమ్మై క్కాట్టిక్కొళ్ళవేణుమ్. "ఆవానుమ్" ఎన్గ. ఆక, ఇవ్వళవాల్ – ఉభయవిభూతినాథనా యిరుక్కుమ్ పెరుమైయైయుడైయవనాయిరున్దాలుమ్ – ఎన్నదాయిఱ్ఱు. ఇదఱ్కు ప్రతికోటియాన నీర్మైయై ప్పిన్నడికళిల్ అరుళిచ్చెయ్కిఱార్. ముదలై వాయ్క్కోట్పట్ట గజేన్ద్రాழ்వాన్తుయరై అఱైకులైయ త్తలైకులైయ ఓడి వన్దు కాత్తరుళినతు ప్రసిద్ధమ్.

(పిఱై మరుప్పిన్ పైఙ్గణ్ మాల్ యానై) – యానైక్కు వెళుత్త దన్త మిరుప్పదుమ్, పశుమై త్తఙ్గియ కణ్కణ్గళిరుప్పదుమ్ అతిశయమాన విషయమన్ఱే. ఇదై చ్చొల్లి వరుణిప్పదఱ్కు ప్రయోజన మెన్? ఎనిల్, ఒరు కుழన్దై కిణఱ్ఱిల్ విழுన్దుపోక, అదనై యెడుత్తు క్కరైయిలే పోట్టవర్కళ్ – "అన్దో! ఇదొరు కాలழకుమ్, ఇదొరు కైయழకుమ్, ఇదొరు తలైయழకుమ్, ఇదొరు ముకవழకుమ్. ఎన్నే!" – ఎన్ఱు శొల్లిచ్చొల్లి మాయ్న్దు పోవర్కళన్ఱో! అప్పడియే ఎమ్బెరుమానుమ్ యానైయిన్కాలై ముదలైవాయినిన్ఱుమ్ విడువిత్త పిన్ అదనుడైయ దన్తత్తినழకిలుమ్, కణ్ణినழకిలుమ్ ఆழ்న్దు కరైన్దమై తోఱ్ఱ, అన్ద భగవత్సమాధియాలే ఆழ்వార్ యానైయై వరుణిక్కిఱార్ – ఎన్గ.

పశుమై+కణ్=పైఙ్గణ్, కణ్డాయ్ – మున్నిలైయశైచ్చొల్. ఇప్పాట్టిల్ "నెఞ్జమే!" ఎన్న విళి వరువిత్తుక్కొళ్ళవేణ్డుమ్.

దివ్యార్థ :– అను :– (ఇఱైయుమ్ నిలనుమ్) నిత్యవిభూతి అనబడే పరమపదానికి, లీలావిభూతి అనబడే సంసారమండలానికి నాథుడై ఉండి, ఉభయవిభూతినాయకుడనే పేరును పొందిన భగవానుడు తన గొప్పతనాన్ని తలచి పరత్వాన్ని ప్రదర్శింపడు. దాసులు బాధపడేటపుడు నేరుగా పరుగెత్తి వచ్చి, రక్షించే వాత్సల్యం గుణం కలవాడుసుమా!–అని తన మనస్సుకు ఉపదేశించే రీతిలో భగవానుని పరత్వాన్ని, సౌలభ్యాన్ని వ్యక్తం చేస్తున్నారు.

"ఇఱై"–అని స్వామికి పేరు. **"వీఱ్ఱిరున్దేழுలకుమ్ తనిక్కోల్ శెల్ల వీవిల్ శీర్, ఆఱ్ఱల్ మిక్కాళు మమ్మాన్"** (తిరువాయ్–4–5–1) అన్నట్లు పరమపదంలో సర్వస్వామిత్వం ప్రకాశించేటట్లు వేంచేసి యుండే శ్రీవైకుంఠనాథత్వం ఇక్కడ వివక్షితం. అందువల్ల **"ఇఱై"** అన్నది ఇచట నిత్యవిభూతినాథుని తెలియజేస్తుంది. **"నిలనుమ్"** అనే పదం నుండి **"శెన్దీయు మావాన్"** అనే పర్యతం లీలావిభూతినాయకత్వం చెప్పబడు తున్నది. పంచభూతాలవల్ల ఏర్పడే పదార్థాలతో నిండిన చోటే లీలావిభూతి కావడంవల్ల

పంచభూతాలతో లీలావిభూతిని నిర్దేశించారు (లక్షణయా) అని భావం.

"ఇత్తైయుమ్" అనే **"ఉమ్మై"** (అప్యర్థానికి) తగినట్లు **"ఆవాన్"** అనే చోట కూడ **"ఉమ్మై"** (అపి అనే అర్థం) చేర్చి గ్రహించాలి. "అయినవాడును" అని అర్థం. ఇందువల్ల ఏతావతా – ఉభయవిభూతినాథుడై ఉన్న గొప్పతనాన్ని కల్గినవాడై ఉన్నా – అని చెప్పినట్లయింది. దీనికి ప్రతికోటి అయిన సౌలభ్యాన్నిగూర్చి పాశురం ఉత్తరార్ధంలో చెబుతున్నారు. మొసలినోటిలో చిక్కుకున్న గజేంద్రుని దుఃఖాన్ని **"అరైకులైయ త్తలైకులైయ"** అన్నట్లు స్వామి సంభ్రమంతో వచ్చి రక్షించిన వృత్తాంతం ప్రసిద్ధం.

(పిత్తై మరుప్పిన్ పైజ్గణ్ మాల్ యానై) ఏనుగునకు తెల్లని దంతం ఉండడం, పచ్చని కన్నులుండడం విశేషమైన విషయం కాదుకదా! దానిని పల్కి, వర్ణించడంలో ప్రయోజనమేమి? అంటే, ఒక బిడ్డ బావిలో పడిపోతే, దానిని పైకిఎత్తి గట్టుపై వేసినవారు "ఆహా! ఈ కాలు ఎంత అందం! ఈ చేయి ఎంత అందం! ఈ శిరస్సు ఎంత అందం! ఈ ముఖం ఎంత అందం! ఎంత ఆశ్చర్యం!" అని చెప్పిచెప్పి ఆశ్చర్యపోతారు. కదా! ఆ విధంగానే స్వామికూడా గజేంద్రుని కాలును మొసలినోటినుండి బయటకు తీయగానే దాని దంతాల అందాన్ని, కన్నుల అందాన్ని అభినివేశంతో చూచి కరగిన స్వభావం వ్యక్తమయేటట్లు ఆ భగవత్సమాధితో ఆళ్వార్లు ఏనుగును వర్ణిస్తున్నారని భావం.

"పశుమై + కణ్ = పైజ్గణ్". "కణ్డాయ్"–ఇది మధ్యమపురుష సంబోధనను తెలిపే అవ్యయపదం. ఈ పాశురంలో **"నెజ్జమే!"** అనే సంబోధనను అధ్యాహారం చేసికోవాలి.

(30) తెళితాక వుళ్లత్తై చ్చెన్నితీఇ, ఞాన
త్తెళితాక నన్గుణర్వార్ శిన్దై, – ఎళితాక
త్తాయ్ నాడు కన్ఱేపోల్ తణ్డుళ్ాయానడిక్కే,
పోయ్ నాడి క్కొళ్ళుమ్ పురిన్దు

తెళితాక = మనఃక్లేశము తీరునట్లు, ఉళ్ళత్తై = మనస్సును, శెమ్ నెఱీ ఇ = చక్కగా నిలిపి, ఞానత్తు = జ్ఞానముతో, ఎళితాక = సులభముగా, నన్గు ఉణర్వార్ = చక్కగా తెలిసినవారి, శిన్దై = మనస్సు, ఎళితాక = సులభముగా, తాయ్ నాడు = (పశువుల గుంపులోనున్న తన) తల్లి ఆవును వెదకు, కన్ఱే పోల్ = చిన్ని లేగదూడవలె, తణ్ తుళ్ాయాన్ అడిక్కే = చల్లని తులసీమాలను కల సర్వేశ్వరుని శ్రీపాదములనే, పురిన్దు = ఆశపడి, పోయ్ = ఆశ్రయించి, నాడి క్కొళ్ళుమ్ = చేరియుండును.

అవతారిక :– గత పాశురములో పరత్వమును తలచి వెనుకకు తగ్గిన తమ మనస్సుకు ఉపదేశించి, దానిని సంస్కరించిరి. ఈ పాశురములో, మిగిలిన విషయములలో లగ్నము కాకుండునట్లు మనస్సును సంస్కరించి, శ్రీపాదముల సంబంధమును తెలిసినవారి

మనస్సు, భగవానుడు తానే వచ్చునని ఎదురుచూడకుండ, తానే తొందరపడి ముందుకు పోవు గొప్ప భక్తితో అతనిని సమీపించును – అనుచున్నారు.

వ్యాఖ్య :– (తెళితాక ఉళ్ళత్తై చ్చెన్నితీఇ) కలత చెందియున్న మనస్సు తేటపడుట కొఱకు, దానిని మంచి దారికి తీసికొని వచ్చి. లౌకిక విషయములలో మునిగి, కలగియున్న మనస్సునకు స్వచ్ఛత కల్గుటకు భగవద్విషయములో దానిని ఆసక్తమగునట్లు చేసి – అని భావము. గడచిన పాశురములోవలె, పరత్వమును తలచి కలత చెందియున్న మనస్సును అతని సౌలభ్యమును చూపి, సంస్కరించి – అనియును భావము.

(శెన్నితీఇ) నిలచిన చోట నిలువని చంచలమైన మనస్సును హృషీకేశుని విషయమున స్థిరముగా నిలిపి.

(శెన్నితీ ఇ) – మనస్సును అణచి, వశపఱచుకొనవలెనని ఆలోచింపకుండ, భగవానుని యందు లగ్నము చేసి, జయింపలెనని చూచుట.

(ఞానత్తు త్తెళితాక ఉళ్ళత్తై చ్చెన్నితీ ఇ) జ్ఞానము వలన తేటపడిన భక్తితో మనస్సును సన్మార్గమునకు కొనివచ్చి – అనియును భావము. **"ఞానత్తు ఎళితాక నన్గుణర్వార్"** అనియును అన్వయింపవచ్చును. అతని విషయములో భక్తి అను జ్ఞానముతో (భక్తిరూపాపన్న జ్ఞానముతో) సులభముగా, చక్కగా అతడు స్వామియైయుండుటను, మనము శేషభూతులమై యుండుటయును తెలిసేవారు.

(ఎళితాక) – అనాదికాలముగా అన్యవిషయములలో లగ్నమైనట్లు తానే సులభముగా లగ్నమై యుండుట.

(ఞాన త్తెళితాక నన్గుణర్వార్) – **"ఞానమ్"** స్ఫుటముగా – అనియును చెప్పవచ్చును. అతని విషయములో భక్తి అని చెప్పబడు జ్ఞానముతో, అతడు శేషి, మనము శేషభూతులము – అని తేటపడియుండునట్లు. సాక్షాత్తు దర్శించునంతవరకు బాగుగా తెలిసికొనువారు – అని భావము.

(ఉఅర్వార్ శిన్దై) ఇట్లు సంబంధజ్ఞానమును స్పష్టముగా కలవారియొక్క మనస్సు.

(ఞానత్తు ఎళితాక నన్గుణర్వార్ శిన్దై) అతడనుగ్రహించిన జ్ఞానముతో, భక్తిని కల దాసులకు సులభుడు – అని అతని సౌలభ్యమును తెలిసినవారి మనస్సు – అనియును భావము.

(ఎళితాక తాయ్ నాడు కన్ఱేపోల్) – ఏ శ్రమ లేకుండ, పశువుల (గోవుల) గుంపులోని మిగిలిన పశువులను (గోవులను) అనాదరించి, తన తల్లిని చూచి దానివద్దకు పోవు లేగ దూడవలె.

(తణ్తుழ్ాయానడిక్కే పోయ్ నాడి క్కొళ్ళుమ్ పురిన్దు) – చల్లగానుండి, దాసుల శ్రమను తీర్చు తులసీమాలనుకలవాని శ్రీపాదములనే, ఆదరముతో పోయి, వెదకి, ఆశ్రయింపుడు.

(తణ్ తుழ్ాయాన్) – సర్వలోకమునకును తల్లియైయున్నవాడు.

(అడిక్కే) మిగిలిన పశువులను వేనినీ చూడని లేగదూడవలె ఇదియును అన్యదైవములను చూడదు. మిగిలిన అవయవములన్నియు ఉన్నను, తల్లిస్తన్యమునే పట్టుకొను బిడ్డవలె. మనస్సును, స్వామియొక్క మిగిలిన అన్ని అవయవములున్నను శ్రీపాదములనే ఆశ్రయించును.

(పోయ్ నాడి క్కొళ్ళుమ్) – గజేంద్రాழ్వాన్కొఅకు వచ్చినట్లు వచ్చును – అని అతని రాకకొఅకు ఎదురు చూడకుండ గొప్ప ప్రేమతో తామే ముందువెళ్ళి ఆశ్రయించును. అడ్డుకొన్నను నిలువదు.

(నాడి క్కొళ్ళుమ్) – తానే వెదలి చేరుననుట నిశ్చయము. ఇందు సందేహము లేదు.

పెరియ :– అవ :– ముప్పతామ్బాట్టు. (తెళితాక) సంసారత్తిలే సమాశ్రయణీయర్ పల రుణ్డెన్ఱు భ్రమిక్క వేణ్డా; సమ్బన్ధజ్ఞాన ముణ్డాకవే నెఞ్జుతానే అవనై యారాయ్న్దు పఱ్ఱుమ్.

(ఉళ్ళత్తై–తెళితాక) విషయప్రావణ్యత్తాలే కలుషమాన హృదయత్తినుడైయ కాలుష్యమ్ పోక.

(శెన్నితీఇ) శెవ్వితాక నిఱుత్తి.

(ఞానత్తిత్యాది) జ్ఞానత్తాలే ఎళితామ్బడి, "అవన్ స్వామి, నామ్ శేషభూతర్" ఎన్ఱు అవనై యుణర్వారుడైయ శిన్దై. అనేకమ్ పశుక్కళ్ నిన్ఱాల్ తాయై త్తేడుమ్ కన్ఱుపోలే, తణ్డుழ్ాయానడియే పురిన్దు పోయ్ నాడిక్కొళ్ళుమ్.

(శెన్నితీఇ) ఇన్ద్రియజ్గళై త్తాన్ వెల్ల ప్పోరాతే, ఎమ్బెరుమాన్ పక్కలిలే మూట్టి విషయజ్గళై జయిక్క ప్పోర్క్కై.

(తెళితాక) జ్ఞానత్తాలే విశదమాన భక్తియాలే.

(ఎళితాక) విషయజ్గళిల్ పழక్కమ్బోలే తానే మూళుమ్బడియాయిరుక్కై. తాయారిరుక్కిఅపడి.

(అడియే) అల్లాత స్థలజ్గళై క్కడన్దు.

(పురిన్దు) విరుమ్బి.

అరు :– ముప్పతామ్బాట్టు. (తెళితాక) పురిన్దు – పిన్నై యొన్ఱైయుమ్ పారామల్ తిరుమ్బి. "తణ్డుழ్ాయాన్" ఎన్గత్తై ప్పఱ్ఱ (తాయారెన్గిఅతు).

నమ్బిళ్ళై :– ముప్పతామ్పాట్టు :– సంసారత్తిల్ సమాశ్రయణీయర్ పలరుణ్డు – ఎన్ఱు భ్రమిక్కవేణ్డా. సంబంధజ్ఞానముణ్డాక నెఞ్జుదానే అవనై ఆరాయ్న్దు పఱ్ఱుమ్. కణ్ణழివఱ్ఱ భక్తియై యుడైయార్క్కు అవన్తానే వన్దు కిట్టుమళవుమ్ క్రమప్రాప్తి పార్త్తిరుక్కవొణ్ణాదు కిడీర్! – ఎన్గిఱార్.

(తెళితాక ఉళ్ళత్తై చ్చెన్నితీఇ) తెళివై యుడైత్తామ్బడిక్కు ఈడాక హృదయత్తై చ్చెవ్వే నిఱుత్తువతు. విషయాన్తరజ్గళాల్ పిఱక్కుమ్ కాలుష్యజ్గళై పోక్కి, ప్రాప్తవిషయత్తిలే హృదయత్తై చ్చెవ్వే నిఱుత్తువతు.

(శెన్నితీఇ) ఇన్ద్రియజ్గళై త్తాన్ వెల్లప్పోరాతే ఎమ్బెరుమాన్ పక్కలిలే మూట్టి, ఇన్ద్రియజ్గళై జయిక్కప్పోర్క్కై. అతాకిఅదు – వివేక, విమోక, అమానిత్వాదికళాకిఅ ఇవఱ్ఱై యుడైత్తామ్బడి నెఞ్జై నియమిప్పతు.

(ఞానత్తెళితాక నన్గు ఉణర్వార్ శిన్దై) – ఇప్పడి హృదయమ్ శెవ్విదానాల్ పిఱక్కుమ్ భక్తియైయాయ్త్తు ఇప్పోదు ఇఙ్గు జ్ఞానమ్ ఎన్గిఅదు. అన్ద భక్తియినాలే తెళితాక కూరియతాక నన్గు ఉణరుమవర్కళుణ్డు; శ్రవణమననాదికళి ఱ్పొల్లుకిఅపడియే సాక్షాత్కారత్తళవుమ్ అనుసన్ధిక్కుమవర్కళ్ శిన్దై యుణ్డు; అతు అనన్తరమ్ ఒరు వరుత్తమిన్ఱిక్కే "తస్మిన్ దృష్టే పరావరే" ఎన్ఱిఅపడియే అవనై ప్రత్యక్షిక్కప్పెఱుమ్.

(తెళితాక) – అవన్ స్వామి, నామ్ శేషభూతర్ ఎన్ఱుణర.

(ఎళితాక) – విషయజ్గళిల్పழక్కమ్బోలే తానే మూళుమ్బడియాయిరుక్కై. ఎన్ పోల! ఎన్నిల్.

(తాయ్ నాడు కన్ఱేపోల్) ఒరు తిరళ్పశు నిన్ఱాల్, అదిలే ఒరు కన్ఱై విట్టాల్, కన్ఱానదు అత్తిరళిలే మఱ్ఱ పశుక్కళై ప్పారాతే తన్తాయ్ములైయై చ్చెన్ఱు పఱ్ఱుమాపోలే, ఆభాస ఆశ్రయణీయరై విట్టు, అవనైయే పఱ్ఱుమ్.

(తణ్ తుழ్ాయాన్) – తాయారిరుక్కిఅపడి. (అడిక్కే) – అల్లాదస్థలజ్గళై క్కడన్దు, తన్ తుழ్ాయాన్ అడిక్కే ఎళిదాకపోయ్ నాడిక్కొళ్ళుమ్. పరమప్రాప్యనాన సర్వేశ్వరనుడైయ తిరువడికళై చ్చెన్ఱు కిట్టుమ్. (పురిన్దు) – విరుమ్బి – ఎన్నుదల్, నడువిల్ మిఱుక్కుకళై పారాతే ఎన్నుదల్ ; తాయ్నాడు కన్ఱేపోల్–ఎన్గిఅదు దృష్టాంతమ్.

అప్పిళ్ళై :– ముప్పతామ్బాట్టు. వ్యతిరిక్తజ్గళిల్ పోకాతపడి మనస్సై నియమిత్తు

త్తిరువడికళినుఱవై యతిన్దిరుప్పార్క్కు అమ్మనస్సు త్తానే క్రమప్రాప్తి పఱ్ఱాతపడి పతఱిక్కొణ్డు అత్యభినివిష్టమా యవనై క్కిట్టు మెన్గిఱార్.

తెళితాక – విషయరాగఙ్గళా లుళ్ళ కాలుష్యమ్ పోయ్ త్తెళివై యుడైత్తామ్బడిక్కీడాక, ఉళ్ళత్తై – హృదయత్తై, శెమ్ – శెవ్వే, నిఱీ ఇ – నిఱుత్తి, ఞానమ్ – తద్విషయభక్తి రూపాపన్నజ్ఞానత్తాలే, తెళితాక – "అవన్ శేషి, నామ్ శేషమ్" ఎన్గిఱ తెళివుణ్డామ్బడియాక, నన్గు – సాక్షాత్కారపర్యన్తమ్ నన్గాక, ఉణర్వార్ – ఉణర్న్దిరుక్కుమవర్కళుడైయ, శిన్దై – మనస్సానతు, ఎళితాక – వరుత్త మఱ, తాయ్ – కూడనిఱ్కిఱ పశుక్కళై యఱ క్కణిశియాతే తన్ తాయై, నాడు – తేడిక్కొణ్డు కిట్టుమ్, కన్ఱుపోల్ – కన్ఱుపోలే, తణ్ – శ్రమహరమాన, తుఴాయాన్ – తిరుత్తుఴాయాలే యలఙ్కృతనాకైయాలే వకుత్త శేషియుమాయ్, నిరతిశయభోగ్యనుమాన ఎమ్బెరుమానుడైయ, అడిక్కే – తిరువడికళై పోయ్, నాడి – తేడి, కొళ్ళుమ్ – కొళ్ళానిఱ్కుమ్. ఇతు నిశ్చితమ్.

దివ్యార్థ :– (తెళితాక) – ఆఴ్వారై నోక్కి చ్చిలర్ – "ఉమ్ముడైయ నెఞ్జుపోల ఎఙ్గళుడైయ నెఞ్జు భగవద్విషయత్తిలే ఊన్ఱప్పెఱవిల్లైయే! ఇదఱ్కు ఎన్న కారణమ్! ఎన్ఱు కేట్క, అవర్కట్కు ఉత్తరమాక అరుళిచ్చెయ్వదుపోలుమ్ ఇప్పాట్టుమ్.

పట్టిమేయ వొణ్ణాదపడి మనత్తై యడక్కి, ఎమ్బెరుమానోడు తమక్కుళ్ళ ఉఱవై అఱిన్దిరుప్పవర్కళిన్ మనమానతు శొల్లామలుమ్ అవ్వెమ్బెరుమానైయే పతఱిక్కొణ్డు, మిక్క ఆవలుడన్ శెన్ఱు కిట్టుమ్. ఒరు కన్ఱుక్కుట్టియానతు పల్లాయిరమ్ పశుక్కళిన్ తిరళినుళ్ళే తనతు తాయై క్కణ్డు పిడిత్తుక్కొళ్వతు ఎప్పడియో, అప్పడియే ఇదువుమ్. ఇదఱ్కు సమ్బన్ధవుణర్చ్చియే కారణమ్. సమ్బన్ధజ్ఞాన మిల్లాదవర్కళుక్కు ఒరునాళుమ్ ఎమ్బెరుమానై క్కిట్టుదల్ సాధ్య మన్ఱు. అ౸తు ఉళ్ళవర్కళుక్కు అతు మికవుమ్ సులభమ్– ఎన్ఱారాయిఱ్ఱు.

మూన్ఱామడియిల్ "అడిక్కే" ఎన్ఱుమ్, "అడియే" ఎన్ఱుమ్ పాఠభేదఙ్గళ్.

దివ్యార్థ–అను:–(తెళితాక) ఆళ్వార్లను చూచి కొందరు "మీ మనస్సువలెనే మా మనస్సు కూడ భగవద్విషయంలో అవగాహించడం లేదే! దీనికి ఏమి కారణం?–అని అడుగగా, వారికి సమాధానంగా ఈ పాశురం అనుగ్రహించారు.

దొంగగడ్డిని తినకుండా (అప్రాప్తవిషయాలలో ఆసక్తం కాకుండా) మనస్సును అణచి, భగవానునితో తమకు గల సంబంధాన్ని తెలిసికొన్నవారి మనస్సు మిగిలిన వేనిని ఆశ్రయించకుండా, పంచేంద్రియాలపట్ల పోకుండా, ఆ స్వామినే తలుస్తూ, చాలా ఆదరంతో

చేరి, సమీపిస్తుంది. ఒక లేగదూడ పలువేల పశువుల గుంపులో కూడ తన తల్లిని గుర్తించడం ఎటువంటిదో, అటువంటిదే ఇదికూడా. దీనికి సంబంధజ్ఞానమే కారణం. సంబంధజ్ఞానం లేనివారికి ఏనాడు భగవానుని సమీపించడం సాధ్యం కాదు. అది ఉన్నవారికి అది చాలా సులభం–అని తెలిపినట్లయింది.

మూడవ పాదంలో **"అడిక్కే"** అని, **"అడియే"** అని పాఠభేదాలు.

(31) పురి యొరు కై పఱ్ఱి యోర్ పొన్నాఴి యేన్ది,
అరియురువు మాళురువు మాకి, – ఎరియురువ
వణ్ణత్తాన్ మార్బిడన్ద మాలడియైయల్లాల్, మ
ఱ్ఱెణ్ణత్తానామో విమై

పురి = దక్షిణావర్తశంఖమును, ఒరు కై పఱ్ఱి = ఒక చేతితో పట్టుకొని, ఓర్ పొన్ ఆఴి ఏన్ది= (వేఱొక శ్రీహస్తమున) సాటిలేని, అందమైన చక్రమును ధరించి, అరి ఉరువుమ్ ఆళ్ ఉరువుమ్ ఆకి = సింహరూపమును, మానవరూపమును కల నరసింహమూర్తియై, ఎరి ఉరువ వణ్ణత్తాన్ = నిప్పుయొక్క రూపమువంటి రూపమునుకల హిరణ్యకశిపుని, మార్బు ఇడన్ద = వక్షస్సును చీల్చిన, మాల్ = ఆశ్రితవ్యాముగ్ధుని, అడియై అల్లాల్ = శ్రీపాదములను తప్ప, మఱ్ఱు = వేఱొక వస్తువును, ఇమై = క్షణమైనను ఎణ్ణత్తాన్ ఆమో = స్మరింప వీలగునా! (వీలు కాదు)

అవతారిక:– "అడిక్కే" అను ఏవకారముచే మనస్సు మిగిలిన విషయములను స్మరింపదనుటను గత పాశురములో తెలిపిరి. దాసులపట్ల అతనికికల పారతంత్ర్య, వాత్సల్యాదులను తలచినచో, వేఱొక విషయమును క్షణకాలముకూడ తలపగలదా? అనుచు దానిని ఆళ్వార్లు ఇందు వివరించుచున్నారు.

వ్యాఖ్య:– (పురి ఒరు కై పఱ్ఱి) – శ్రీపాంచజన్యమును ఒక చేతితో పట్టుకొని. **"ఎరి యురువ వణ్ణత్తాన్ మార్బిడన్ద"** అనుచు పాశురములలో పైన హిరణ్యని సంహారము చెప్పబడ బోవుచున్నది. కావున హిరణ్యునిపై బడి, అతనిని తానే సంహరింపవలెనని తొందరపడు శ్రీ పాంచ్యజన్యమును "ఆయుధముతో చావు లేదు". అనెడి అతని వరమునకు విరోధము రాకుండుటకు హిరణ్యునిపై పడకుండ అణచిపట్టుకొని అడ్డుకొనుటను **"పఱ్ఱి"** అను పదము తెలుపుచున్నది –

(ఓర్ పొన్నాఴి ఏన్ది) – ఇంకొక చేతిలో సాటి లేనిదియై, బంగారమువలె స్పృహణీయమగు సుదర్శనమును ఎత్తి పట్టుకొని – అని భావము. హిరణ్యుడు స్వామి

నఖములకే ఎరగా చాలకుండుటచే సుదర్శనము కేవలము అందముకొఱకే ధరింపబడినది తప్ప, ఆయుధముగా ఉపయోగపడలేదనుటను **"ఏన్ది"**అను పదము తెలుపుచున్నది.

(అరియురువుమ్ ఆళురువుమ్ ఆకి) – శంఖచక్రములనెడి ఆయుధములకు ఏ పని లేకుండునట్లు మానవరూపము, సింహరూపము కలిగిన రూపమును కలవాడై – అని అర్థము ఇది ఇతని అఘటితఘటనాసామర్థ్యమును చూపుచున్నది. "మానవునిచేతను చావు లేదు; మృగముచేతను చావు లేదు" అను వరమును పొందినవాడగుటచే, లోకములో కనుపింపని నరసింహ రూపమును ఎత్తెను. దాసునకు ఆపద వచ్చిన కాలములో ఆలస్యము చేయకుండ క్షణకాలములో నరసింహరూపి అయ్యెను.

(ఎరియురువ వణ్ణత్తాన్ మార్పిడన్ద) నిప్పువలె చూచుటకు వీలుకాని వర్ణము, ఎవరికైనను దహించు స్వభావము–మొదలగు గుణములను కలవాడైయున్న హిరణ్యుని వక్షస్సును చీల్చిన.

(మాల్) – ప్రేమను కలవాడు. ఇంత చేసినది ప్రహ్లాదునిపట్లగల వాత్సల్యము వలన – అని భావము.

(మార్పిడన్ద మాల్) – భక్తుని ఆపదను పోగొట్టిన ఆనందమును కలవాడు.

(మాల్) – ఈ అరుదైన కృత్యమును చేసిన ఇతడే సర్వాధికుడనియును భావము.

(మాలడియల్లాల్ మఱ్ఱుం ఎణ్ణత్తానామో ఇమై) – ఎంత ధనికుడైనను పనివాండ్రను పెట్టి సంధ్యావందనాది కృత్యములను చేయింప లేకుండునట్లు, భక్తుల ఆపదలను తానే తీర్చిన స్వామియొక్క శ్రీ పాదములు తప్ప వేఱొక విషయమును క్షణమైనను లెక్కింప గలదా! **"ఇమై"** = కనుఱెప్పపాటు కాలము–లిప్త. ఇట్లు గ్రహింపకుండ, **"నెఞ్జే!"** అను పదమును అధ్యాహరించుకొని, "మనస్సా! ఇట్లు భక్తులపట్ల పారతంత్ర్య వాత్సల్యాదులను కలవానిని అనుసంధించినచో, వేఱొకటిని తలప వీలగునా? దీనిని తలచి చూడుము" అనియును చెప్పవచ్చును.

పెరియ :– అవ :– ముప్పత్తోరామ్పాట్టు. (పురి యిత్యాది) అవనుడైయ ఆశ్రితపారతన్త్ర్యత్తై యనుసన్ధిత్తాల్ వేఱే యొన్ఱై ఒరు శఱ్ఱుంపోతనుసన్ధిక్కలామో? ఎన్గిఱార్.

(పురి యిత్యాది) వలమ్పురియిల్ "వలమ్" ఎన్గిఱ విడత్తై క్కుఱిత్తు క్కిడక్కిఱతు.

(అరి యిత్యాది) ఆయుధఙ్గళై యొழிయవు మిరణ్డు వడివాలుమ్ పార్ప్పేన్ ఎన్ఱు వేణ్డిక్కొణ్డపడియాలే నరత్వ–సింహత్వఙ్గళై ఒరు వడివాక క్కొణ్డాన్.

(ఎరి యిత్యాది) అనభిభవనీయనాన హిరణ్యనుడైయ మార్వై ప్పిళన్ద.

(మాలిత్యాది) ఇమైకొట్టి విழிక్కు మ్పోతు వేఱొన్ఱై యెణ్ణలామో? అన్ఱిక్కే, నెఞ్జై అనాదరిత్తు వేఱొన్ఱై ఎణ్ణప్పోమో? ఇమై – పార్ ఎన్ఱుమామ్.

అవ – ఇవ్విషయత్తై యొరు క్షణకాలమ్ విట్టిరుక్కై సాహసిక మెన్గిఱార్.

(పురి యిత్యాది) హిరణ్యన్మేలే విழிకిఱవనై విలక్కినాఱ్పోలే.

(పొన్నாழி యేన్ది) హిరణ్యన్ తిరువుకిరుక్కిరైయాయ్ప్పోనాన్, తిరువాழி అழகుక్కు ప్పిడిత్త విత్తనై,

(అరి యిత్యాది) విచారియానిఱ్క ప్పుఱ్ఱామే ఇరణ్డు వడివైయుఙ్గొణ్డు తోన్ఱినపడి.

(ఎరియురువవణ్ణత్తాన్) అణుకవొణ్ణాతపడి అనభివనీయనాయిరున్దపడి.

(మాల్) కార్యప్పాట్టాలన్ఱియే పిళ్ళైపక్కల్ వ్యామోహత్తాలే కీణ్డాన్.

(ఇమై) పారెన్నవుమామ్.

అరు:–ముప్పత్తోరామ్పాట్టు.

(పురి) ఇరణ్డు వడివాలుమ్ కేవలసింహత్తాలుమ్, కేవలమనుష్యనాలుమ్. ఇమైకొట్టుతల్ – పార్త్తల్. మేలుక్కవతారిక్కై యురుళిచ్చెయ్కిఱార్. (ఇవ్విషయత్తై యిత్యాది). (పఱ్ఱి) హిరణ్యన్మేలే పోకిఱ శఙ్గై, పఱ్ఱి – వాఙ్గి యెన్ఱపడి.

నమ్పిళ్ళై :– ముప్పత్తోరామ్పాట్టు *:– ఇప్పడిప్పట్టవిషయత్తిలే అనవరతభక్తియై పణ్ణుమ తొழிయ వ్యతిరిక్తవిషయఙ్గళై క్షణకాలముమ్ స్మరిక్కలాకాదుకిడీర్ ఎన్గిఱార్. అవనుడైయ ఆశ్రితపారతంత్ర్యత్తై అనుసంధిత్తాల్ వేఱేయొన్ఱై నినైక్కప్పోమో? ఎన్గిఱార్.*

(పురి యొరు కై పఱ్ఱి) – వలమ్పురియై క్కుఱిత్తు "పురి" ఎన్ఱు కిడక్కిఱదు. ఒరు తిరుక్కైయిలే శ్రీపాంచజన్యత్తై ధరిత్తు. మఱ్ఱ త్తిరుక్కైయిలే స్పృహణీయమాన తిరువాழிయాழ்வానై ధ్ధరిత్తు. "పురి యొరు కై పఱ్ఱి" ఎన్గైయాలే హిరణ్యన్మేల్ విழிకిఱవై విలక్కినాప్పోలే. "పొన్నாழி ఏన్ది" ఎన్గైయాలే హిరణ్యన్ తిరువాழிయాఱ్పుడామైయాలే అழகుక్కుట్టిన పాత్తిర మాయ్విట్టదు.

(అరియురువమ్ ఆళ్ ఉరువమ్ ఆకి) – అవ్వాழ்వార్కళైక్కొణ్డు కార్యమ్ కొళ్ళవొణ్ణాదపడియానవాఱే అతుక్కీడాన వడివై క్కొణ్డాన్. ఇవన్ కొణ్డవఱ్ఱిల్ అకప్పడాత తొన్ఱై క్కొణ్డు ఇవనై యழிయచ్చెయ్యవేణుమ్. అతుక్కీడాక నరత్వ – సింహత్వఙ్గళై చ్చేర్త్తుక్కొణ్డు తోన్ఱినాన్.

(ఎరియురువ వణ్ణత్తాన్ మార్పిడన్ద) – ఎరియినుడైయ రూపమ్పోలే ఇరున్దుళ్ల వడివైయుడైయ హిరణ్యనుడైయ మార్వై పిళన్దు పొకట్టవనుడైయ. క్రౌర్యత్తాల్ వన్ద అనభివనీయతై తోన్ఱుంకిఱదు. అన్ఱిక్కే, "పొన్ననన్" ఎన్నక్కడవదిఱే!

(మాల్ అడియై అల్లాల్) – శిఱుక్కనుడైయ విరోధియై పోక్కి, అవన్‌పక్కల్ వ్యాముగ్ధనాయిరున్దుళ్ళవనుడైయ తిరువడికళై – ఎన్నుదల్. "మహావిష్ణుమ్" ఎన్గిఱపడియే శొల్లుదల్.

(మఱ్ఱు ఎణ్ణత్తాన్ ఆమో ఇమై) ఇప్పడిప్పట్టవనుడైయ తిరువడికళై యొழிయ క్షణకాలమ్ వేఱు ఒన్ఱై యెణ్ణలామో! – ఎన్నుదల్. తమైప్పున్ పకైక్కాక చ్చిఱుక్కనుక్కు ఉదవిన క్షణమ్ పుఱమ్బొన్ఱై ఎణ్ణవొట్టుమో! అన్ఱిక్కే, నెఞ్జై సమ్బోధిత్తుకొణ్డువరుకిఱ ప్రకరణమాకైయాలే, "కణ్డాయే! ఇరున్ద పడి! ఇత్తై ప్పార్!" – ఎన్ఱతాకవుమామ్.

అప్పిళ్ళై :– ముప్పత్తోరామ్బాట్టు. ఆశ్రితవిషయత్తి లవనుక్కుణ్డాన పారతన్త్ర్యవాత్సల్యఙ్గళై అనుసన్ధిత్తాల్ వేఱే యొరు విషయత్తై క్షణకాలముమ్ నినైక్కప్పోమో? ఎన్గిఱార్.

పురి – శ్రీపాఞ్చజన్యత్తై, ఒరుకై – ఒరు తిరుక్కైయిలే, పఱ్ఱి – ధరిత్తు, ఓర్ – మఱ్ఱక్కైయిలే ఆద్వితీయమాయ్, పొన్ – స్పృహణీయమాన, ఆழி – తిరువాழிయై, ఏన్ది – ధరిత్తు, ఆళురువు మరియురువు మాకి – ఇవఱ్ఱుక్కు విషయమిల్లాతపడి నరత్వసింహత్వఙ్గళిరణ్డుక్కు మాశ్రయమాన వడివైయుడైయనాయ్‌క్కొణ్డు, ఎరి – అగ్నియినుడైయ, ఉరువమ్ – వడివుపోలే యేఱిట్టు ప్పార్‌క్కవొణ్ణాత, వణ్ణత్తాన్ – వడివైయుడైయనాన హిరణ్యనుడైయ, మార్వు – మార్వై, ఇడన్ద – పిళన్దు పుకట్ట ఆహ్లాదత్తాలే, మాల్ – ప్రహ్లాదన్ విషయత్తిల్ వ్యాముగ్ధనానవనుడైయ, అడి – తిరువడికళై, అల్లాల్ – ఒழிయ, ఇమై – ఒరు క్షణకాలముమ్, మఱ్ఱు – వేఱొన్ఱై ఎణ్ణప్పోమో? ఇవఱ్ఱై అనుసన్ధిత్తుప్పార్ ఎన్ఱుమామ్.

దివ్యార్థ :– పురి యొరు కై పఱ్ఱి – అడియవర్‌కళ్‌తిఱత్తిల్ ఎమ్బెరుమానుక్కుణ్డాన పారతం త్ర్యైయుమ్, వాత్సల్యత్తైయుమ్ అనుసన్ధిత్తాల్ అప్పెరుమానై త్తవిర్‌న్దు వేఱొరు విషయత్తై ఒరునొడిప్పొழுతాకిలుమ్ నినైక్క వழிయుణ్డో! ఎన్నవేణ్డి, అప్పెరుమాన్ పరమభక్తనాకియ ప్రహ్లాదనిడత్తిలుళ్ళ వాత్సల్యత్తాలే శెయ్‌దరుళిన శెయలై యెడుత్తు ప్పేశుకిఱార్.

(పురి యొరు కై ప్పఱ్ఱి) "వలమ్బురి" ఎన్నుమ్ పదత్తిల్ "వలమ్" ఎన్బదై నీక్కి, పురియెన్బదై మాత్తిరమ్ ఇఙ్గు ప్రయోగిత్తిరుప్పదు – నామైకదేశత్తై క్కొణ్డు నామత్తై గ్రహిక్కుమ్ ముఱైయా లెన్గ. సత్యభామైయై బ్భామైయెన్బదు పోల. ఎమ్బెరుమానుడైయ అవతారఙ్గళెల్లా వఱ్ఱిలుమ్ దివ్యాయుధఙ్గళిన్ శేర్‌త్తిక్కు క్కుఱైయిల్లామైయాలే – "పురి యొరు కై ప్పఱ్ఱి యోర్ పొన్నాழி యేన్ది" ఎనప్పట్టదు. ఇద్దివ్యాయుధఙ్గళ్ శిల అవతారఙ్గళిల్ మఱైన్దిరుప్పదుమ్, శిల అవతారఙ్గళిల్ వెళిత్తోన్ఱియే యిరుప్పదుమ్ కారణార్థమాకవామ్.

అశురర్‌కళుడైయ ఉడల్ నెరుప్పునిఱమాయిరుక్కుమాదలాల్ "ఎరియురువ వణ్ణత్తాన్" ఎన్ఱ శొల్లాల్ ఇరణియనై క్కూఱినర్. పాశురత్తినిఱుతియుళ్ళ "ఇమై" యెన్బదై

వినైముఱ్ఱాక క్కొణ్డు ఉరైక్కలామ్, ఇదై ఆరాయ్‌న్దు పార్ ఎన్ఱై. "నెఞ్జే" ! ఎన్ఱు వరువిత్తుక్కొళ్‌క.

దివ్యార్థ :– అను:– (పురి యొరు కై పఱ్ఱి) – దాసులపట్ల భగవానునకున్న పారతంత్ర్యాన్ని, వాత్సల్యాన్ని అనుసంధిస్తే, భగవానుడుని తప్ప వేఱొక విషయాన్ని ఒక క్షణం సేపుకూడా తలిచే అవకాశం ఉన్నదా! అని చెప్పదలచి, ఆ స్వామి మహాభక్తుడైన ప్రహ్లాదునిపట్లగల వాత్సల్యంతో చేసిన లీలను ప్రస్తావించి పలుకుతున్నారు.

(పురి యొరు కై పఱ్ఱి) "వలమ్బురి" అనే పదంలో **"వలమ్"** అనే పదాన్ని వదలిపెట్టి, **"పురి"** అనేదాన్ని మాత్రం ఇక్కడ ప్రయోగించడం నామైకదేశంతో నామాన్ని గ్రహించే న్యాయంతో–అని భావం; **(నామైకదేశేన నామగ్రహణమ్)** సత్యభామను భామ అని అన్నట్లు. భగవదవతారాలు అన్నిటిలోను దివ్యాయుధాల చేరిక ఏ కొఱతలేకుండా ఉండడంచేత **"పురి యొరు కై పఱ్ఱి యోర్ పొన్నాழி యేన్ది"** అని అనబడింది. ఈ దివ్యాయుధాలు కొన్ని సమయాలలో మఱుగుపడి ఉండడం, కొన్ని అవతారాలలో వ్యక్తంగా కన్పించడం కొన్ని కారణాలవల్ల.

అసురుల శరీరాలు నిప్పు రంగులో ఉంటాయి కాబట్టి, **"ఎరియురువ వణ్ణత్తాన్"** అనే ప్రయోగంతో హిరణ్యుని నిర్దేశించారు. పాశురం చివరలో ఉన్న **"ఇమై"** అనే దాన్ని సమాపక క్రియగా గ్రహించి, వ్యాఖ్యానించవచ్చు. దీన్ని పరిశీలించి చూడు – అని అర్థం. (అపుడు) **"నెఞ్జే"** అనే పదాన్ని అధ్యాహరించుకోవాలి.

(32) ఇమైయాద కణ్ణా విరుళకల నోక్కి,
అమైయా పొఱి పులన్‌కళైన్దుమ్, – నమైయామల్
ఆకత్తణైప్పారణైవరే, ఆయిరవాయ్
నాకత్తణైయాన్ నకర్

ఇమైయాద కణ్ణాల్ = జ్ఞానసంకోచము లేని ఆంతరనేత్రమగు మనస్సుతో, ఇరుళ్ అకల= (అజ్ఞానమనెడి) చీకటి తొలగునట్లు, నోక్కి = (స్వస్వరూప – పరస్వరూపములను) దర్శించి, అమైయా = అణచుటకు వీలు లేని, పొఱి పులన్‌కళ్ ఐన్దుమ్ = (కన్ను మొదలగు) అయిదు ఇంద్రియములను, నమైయామల్ = అణచకుండనున్నను, ఆకత్తు అణైప్పార్ = (అతడు నిర్హేతుక కృపచేతనే మన పట్ల, ఆభిముఖ్యమును చూపినపుడు) అతనిని మనస్సున తలచువారు, ఆయిర వాయ్ నాకత్తు అణైయాన్ = వేయి నోళ్ళను కల, ఆదిశేషుని పర్యంకముగా గల భగవానుని, నకర్ = నగరమగు శ్రీవైకుంఠమును, అణైవరే = పొందుదురు

అవతారిక :– శాస్త్రములలో చెప్పబడు కర్మజ్ఞానభక్తులనెడి సాధనానుష్ఠానములలో

సంబంధము లేకున్నను, శేష - శేషి భావమను సంబంధముమాత్రము తెలిసినవారుకూడ పరమపదమును పొందవచ్చును - అనుచున్నారు.

వ్యాఖ్య :- (ఇమైయాద కణ్ణాల్) - కన్నులలో రెండును కలవు. మానవదేహములో బయట కన్పించు కన్ను తెప్పపాటును కల కన్ను. మనస్సు అను ఆంతరనేత్రము ఆ తెప్పపాటు లేని నేత్రము. అ మనస్సు అనెడి, తెప్పపాటులేని కన్నుతో - అని ఇచటి భావము. **"న చక్షుషా గృహ్యతే"** (ముండక-3-1-8) (బాహ్యనేత్రమునకు కానరానివాడు పరమాత్మ) **"మనసా తు విశుద్ధేన"** (విష్ణుధర్మ-275-2) (పరిశుద్ధమైన మనస్సుతో చూడదగినవాడు), **"ఎన్తేనుమ్ కట్కణ్ణాల్ కాణుమ్ ఉణర్న్దు"** (పెరియ తిరువ-28) అనునట్లు బాహ్యనేత్రమునకు కనబడనివాడై, ఆంతరనేత్రముచేతనే దర్శింపవీలయినవాడై యుండును కదా, ఇతడు.

(ఇరుళకల నోక్కి) అజ్ఞానమను కారుచీకటి పోవునట్లు జ్ఞానదీపముతో తన స్వరూపమును, సర్వేశ్వరుని స్వరూపమును దర్శించి.

(అమైయా ప్పొఱిపులన్‌కళ్ ఐన్దుమ్ నమైయామల్) - ఎంతగా ఇంధనము వేసినను ఇంకను కావలెనని కోఱు అనలము (అగ్ని)వలె విషయానుభవమునే కోఱు త్వక్కు, జిహ్వ, కన్ను, ముక్కు, చెవి - అనెడి అయిదు ఇంద్రియములను వానికి ఎర అగు శబ్దస్పర్శ రూపరసగంధములనెడి విషయములను అయిదింటిని అణచకుండగనే.

(పొఱి) - ఎలుకల బోనువలె మమ్ములను చెఱబట్టు యంత్రమైయున్నది.

(అమైయా ప్పొఱి) - "న జాతు కామః కామానా ముపభోగేన శామ్యతి, హవిషా కృష్ణవర్త్మేవ భూయ ఏవాభివర్ధతే" (కాముకుల కామము విషయానుభవముతో ఉపశమింపదు. ఆహుతులచే నిప్పు మఱింతగా ప్రజ్వరిల్లునట్లు, పైపైకి అభివృద్ధియగుచునే ఉండును.) అని చెప్పబడుచున్నది కదా! **"అమైయా"** అనునది **"పొఱి", "పులన్"** అను రెండింటికిని విశేషణముగా జేసి, అణచుటకు వీలు కాని విషయములను, ఇంద్రియములను - అనియు చెప్పవచ్చును.

(పులన్‌కళైన్దుమ్ నమైయామల్) - "కావలిల్ పులనై వైత్తు" (తిరుమాలై-1) అనిరి కదా, తొణ్డరడిప్పొడి యాళ్వార్లు.

(ఆకత్తణైప్పార్ అణైవరే ఆయిరవాయ్ నాకత్తణైయాన్ నకర్) - ఇంద్రియములను జయింపకపోయినను "అతడు స్వామి, మనము దాసులము" అను అతనికి, మనకును మధ్యగల సంబంధమును మాత్రము అనుసంధించి, మన మనస్సులో అతనిని దగ్గఱకు చేర్చుకొనువారు వేయి నోళ్ళను కల ఆదిశేషుని పడుకగా కల్గిన సర్వేశ్వరుని, వికార రహితమైన పరమపదమును పొందగలరు **(ఆకత్తు) - "ఆకమ్"** = మనస్సు

(అణైప్పార్) - సర్వేశ్వరుడు తన దఱికి చేరినపుడు అడ్డుపెట్టకుండుటయే కావలసినది.

(అణైవరే) - స్థిరముగా ఆలింగనము చేసికొందురు. ఇచటి ఏవకారము నిశ్చయార్థకము.

(ఆయిరవాయ్ నాకత్తణై యాన్) - తనను పొగడుటకు వేయి నోళ్ళను కల ఆదిశేషునివలన సమస్తకైంకర్యములను స్వీకరించువాడు.

(నకర్) - దీనిచే మోక్షమనునది ఒక దేశవిశేషములో పొందబడునది అని, కైంకర్యమే పరమపురుషార్థమనియు తెలియు చున్నది.

"ఆకమ్" అనునది రూపమునుకూడ లక్షించునది అగుటచే **"తెరివైమార్ ఉరువమే మరువి"** (పెరియతిరు-1-1-3) అనునట్లు కామినిరూపమును ఆలింగనము చేసికొనువారు పరమపదమును పొందవీలగునా? అనియును అర్థమును చెప్పవచ్చును. ఇట్లు గ్రహించునపుడు ఏవకారము వ్యతిరేకార్థకము.

(పిరినిలై). ఇంద్రియములను జయింపకుండ, విషయానుభవమునే చేయువారు పరమపదమును పొందలేరని భావము.

పెరియ :- అవ :- ముప్పత్తిరణ్డామ్పాట్టు. (ఇమైయాత విత్యాది) అవన్ మేల్‌విఴు విలక్కాతార్‌క్కు ఇన్ద్రియజయమ్ పణ్ణ శక్తరన్రాకిలుమ్ కిట్టలా మెన్దిఱార్.

(ఇమైయాత కణ్ణాల్) "కణ్" ఎన్నుమ్, "ఉట్కణ్" ఎన్నుమ్ శొల్లక్కడవతు. అతిల్, ఉట్కణ్ణాలే. "మనసా తు విశుద్ధేన" ఎన్నుమ్పడి.

(ఇరుళకల నోక్కి) అజ్ఞానాన్ధకారమ్ పోమ్పడియాక నోక్కి.

(అమైయా విత్యాది) అమైక్కప్పోకాత ఇన్ద్రియఙ్గళైన్దుమ్.

(నమైయామల్) జయియాతిరుక్కచ్చెయ్‌తే.

(ఆకత్తణైప్పార్) అవన్మేల్ విఴువిలక్కాతవర్‌కళనైవరుమ్.

(అణైవర్ ఆయిరవాయ్ నాకత్తణైయాన్ నకర్) ఎన్గిఱ ఇత్తాల్ ఒరువనే ఎల్లావడిమైకళుమ్ శెయ్యవేణు మెన్ను మిడముమ్, ఎల్లామ్ ఈశ్వరనుక్కు భోగ్యవస్తుక్కళెళ్- ఎన్ను మిడముమ్, ఒరు దేశవిశేష ముణ్డెన్ను మిడముమ్, అద్దేశమే ప్రాప్య మెన్ను మిడముమ్ శొల్లుకిఱతు.

అవ :- సర్వేశ్వరనుడైయ పరమపదమ్ ఆశ్రయియాతార్‌క్కు క్కిడైక్కుమో? ఆశ్రయిత్తార్ పేర విరకుణ్డో? రుచిమాత్రముడైయార్ అవనాలే పెఱుమిత్తనై - ఎన్నుమ్, అవనల్లతిల్లై ఎన్నుమ్.

(ఇమైయాత కణ్) నెజ్జెన్ను ముట్కణ్. తిరువాశలై నీక్కి, యవనైయుమ్, తన్నైయు ముళ్ళపడి యఱికై.

(అమైయా) తిరియ విడువిక్కవొణ్ణాత పొఱి యైన్దుమ్.

(నమైయామల్) నియమియామల్.

(అకత్తణైప్పార్) మూలైయడి - ఎన్నుతల్, అవన్మేల్ విఴానిన్రాల్ ఇఱాయామ ల్ ఎన్నుతల్.

(నాకత్తణై) పర్యజ్కవిద్యై.

అరు :- ముప్పత్తిరణ్డామ్బాట్టు. (ఇమైయాత) "తెళితాక" ఎన్గిఱ పాట్టిలే, "శెన్నితీ ఇ" ఎన్ఱు - ఇన్ద్రియజయత్తై చ్చొన్నార్, ఇప్పాట్టిల్ అతిల్లావిట్టాలు మెన్గిఱార్ - (అవన్ మేల్ విఴ ఇత్యాది)- అకమ్ - మనస్సు.

అర్థశిక్షాపూర్వకమాక మేలుక్కవతారికై అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (సర్వేశ్వరను దైయవిత్యాది). ఆశ్రయియాతార్ - సంసారికళ్. ఆశ్రయిత్తార్ - ఉపాసకర్. రుచి యుడైయార్ - ప్రపన్నర్.

"అణైవరే" ఎన్ఱతు పిరినిలైయాయ్, అణైయార్ - ఎన్రాయ్, ఆకత్తై - స్త్రీకళ్ దేహత్తై యణైత్తు మూలైయడియే తిరియుమ్ సంసారికళ్ పరమపదత్తై క్కిట్టార్ ఎన్నుతల్. అన్ఱియే, "అణైవరే" ఎన్ఱతు తేఱ్ఱమాయ్ - ఇన్ద్రియజయమ్ పణ్ణావిట్టాలు మవనై హృదయత్తిలే వైక్కుమవర్కళ్ పరమపదత్తై క్కిట్టువరెన్నుతల్.

నమ్బిళ్ళై :- ముప్పత్తిరణ్డామ్పాట్టు :- శాస్త్రజ్గళిఱ్చొల్లుకిఱ సాధనానుష్ఠానత్తిల్ అన్వయమ్ ఇల్లైయే యాకిలుమ్ "అవన్ శేషి, నామ్ శేషమ్" ఎన్గిఱ ఇన్ద జ్ఞానమ్ ఉడైయవర్కళుక్కు అన్ద శాస్త్రజ్గళిఱ్చొల్లుకిఱ దేశత్తై చ్చెన్ఱు ప్రాపిక్కలామ్ కిడీర్! ఎన్నుదల్, అన్ఱిక్కే, అన్ద సాధనానుష్ఠానమ్ పణ్ణాదవర్కళుక్కు అవనై చ్చెన్ఱు కిట్టప్పోమో! - ఎన్ఱతాతల్.

(ఇమైయాత కణ్ణాల్) - ఇప్పోదు ఇత్తాల్ మనస్సై శొల్లుకిఱతు. మఱ్ఱ కణ్కళ్ బాహ్యమాన తమస్సైయిఱే పోక్కవల్లదు. ఆన్తరమాన అజ్ఞానాదికళై ప్పోక్కుమ్పోదు మనస్సే వేణుమిఱే! "మనసా తు విశుద్ధేన" ఎన్నుమ్బడియే. "నెజ్జెన్నుమ్ ఉట్కణ్ణేల్ కాణ ముణర్న్దు" ఎన్నక్కడవదిఱే.

(ఇరుళ్ అకల నోక్కి) అవిద్యాదికళ్ పోమ్బడి అనుసన్ధిత్తు. అజ్ఞానాంధకారజ్గళ్ పోయ్, అవనైయుమ్, తన్నైయుమ్ ఉళ్ళపడి అఱికై.

(అమైయా ప్పొఱి పులన్గళ్ ఐన్దుమ్) - అమైయక్కడవదన్ఱిక్కే, ఒరుక్కాలుమ్

పర్యాప్తమ్ ఆకక్కడవదన్ఱిక్కే యిరున్దుళ్ళ పొఱి ఐన్దైయుమ్, పులన్ ఐన్దైయుమ్. అమైయాత ప్పొఱి యైన్దు తెరియ విడువిక్కవొణ్ణాత - ఎన్నుమామ్.

(నమైయామల్) నియమియామల్. అతాకిఱదు - శ్రోత్రాదికళ్ విషయజ్గళై చ్చెన్ఱు గ్రహిత్తల్. అన్ఱిక్కే, అన్ద విషయజ్గళ్ తాన్ ఇవఱ్ఱుక్కు ఇలక్కాదల్ శెయ్యాదపడి పణ్ణాతే.

(ఆకత్తణైప్పార్ అణైవరే) - కీఴ్చ్చొన్నపడియే ఇన్ద్రియజయమ్ పణ్ణిఱ్ఱిలర్ కళేయా కిలుమ్, శేషత్వజ్ఞానత్తైయుడైయరాయ్ క్కొణ్డు, అవనై హృదయత్తిలే వైత్తు అనుసన్ధిక్కు మవర్కళ్. అన్ఱిక్కే, అప్పడి ఇన్ద్రియజయత్తై ప్పణ్ణాతే, "ఈశ్వరన్ ఒరువన్ ఉళన్" ఎన్ఱు మాత్రమ్ ఉడైయార్క్కు అత్తే శఱ్ఱొఱ్ఱై చ్చెన్ఱు ప్రాపిక్కలామో! - ఎన్ఱతాకవుమామ్. అవన్ మేల్ విఴానిన్రాల్ ఇఱైయాదార్ - ఎన్ఱుమామ్.

(ఆయిరవాయ్ నాకత్తణైయాన్ నకర్) ముక్తప్రాప్యవస్తు ఇరుక్కిఱపడి. పర్యజ్కవిద్యై యిఱ్చొల్లుకిఱపడియేయాయిరుక్కిఱదు. అజ్గుళ్ళార్ ఎల్లార్క్కుమ్ అడిమైక్కుమ్ ఉపలక్షణమ్.

(నకర్) - "నల మన్ద మిల్లదోర్ నాడు" ఎన్గిఱపడియే నాడు ఎన్నాదే, నకర్ ఎన్గిఱార్. ఒరు దేశవిశేషమ్ ప్రాప్యమ్ - ఎన్నుమిడమ్ ఎల్లార్క్కుమ్ ఒత్తిరుక్కిఱపడి.

అప్పిళ్ళై :- ముప్పత్తిరణ్డామ్బాట్టు. శాస్త్రజ్గళిఱ్చొల్లుకిఱ సాధనానుష్ఠానజ్గళిల్ అన్వయ మిల్లైయేయాకిలుమ్, శేషశేషిరూపమాన ఉఱవై యఱిన్దవర్కళుక్కుమ్ పరమపదత్తై ప్రాపిక్కలాజ్కిడీర్ ఎన్గిఱార్.

ఇమైయాత - జ్ఞానసజ్కోచరహితమాన, కణ్ణాల్ - నెజ్జెన్నుముట్కణ్ణాలే, ఇరుళ్ - అజ్ఞానమాకిఱ నల్లిరుళ్, అకల - విట్టు నీజ్గుమ్బడియాక, నోక్కి - స్వస్వరూప పరస్వరూపజ్గళై యుళ్ళపడి దర్శిత్తు, అమైయా - పెఱ్ఱ విషయజ్గళాల్ పర్యాప్తి పిఱక్కక్కడవతన్ఱిక్కే యిరుక్కిఱ, పొఱి యైన్దుమ్ - యన్త్రకల్పమాన శ్రోత్రాదికళైన్దైయమ్, పులన్గళైన్దుమ్, తద్విషయమాన శబ్దాదికళైన్దైయుమ్, నమైయామల్ - నియమియామల్ సమ్బద్ధజ్ఞానమాత్రయుక్తరాయ్క్కొణ్డు, ఆకత్తు - హృదయత్తిలే, అణైప్పార్ - అవనై వైత్తనుసన్ధిక్కుమవర్కళ్, ఆయిర వాయ్ - అవనై ప్పుకఴుకైక్కు ఆయిరమ్ వాయైయుడైయ, నాకమ్ - తిరువనన్దాఴ్వానై, అణైయాన్ - పడుక్కైయాకవుడైయ సర్వేశ్వరనుడైయ, నకర్ - కలజ్గా ప్పెరునకరై, అణైవర్ - శెన్ఱు కిట్టప్పెఱువర్, అన్ద సాధనానుష్ఠాన మ్పణ్ణాతార్క్కు పరమపదత్తై ప్రాపిక్కప్పోమో? ఎన్ఱుమామ్. అమైయా ప్పొఱిపులన్దళెన్ఱు నియమిక్క వరితాన విషయేన్ద్రియజ్గళ్ ఎన్ఱుమామ్.

దివ్యార్థ :- (ఇమైయాద కణ్ణాల్) ఇప్పాట్టుక్కు ఇరణ్డువకైయాక క్కరుత్తురైక్క ఇడ ముణ్డు.

మూన్ఱా మడియిల్, "అణైవరే" ఎన్ఱ విడత్తు ఏకారత్తై త్తేర్ఱప్పొరుళదాక కొణ్డాల్, "అణైవర్" కిట్టప్పెఱువర్కళ్ ఎన్ఱు పొరుళాయ్‌విడుమ్. అన్ఱి, ఏకారత్తై ఎదిర్ మఱైప్పొరుళదాక క్కొణ్డాల్ "అణైవరే" - శేరువర్కళో? శేరమాట్టార్కళ్ ఎన్ఱదాకుమ్. ఒన్ఱోడొన్ఱు మురణ్పడుకిన్ఱ ఇరణ్డు పొరుళ్కళుమ్ పొరున్దుమో! ఎనిన్, కేణ్మిన్, ఇన్ద్రియఙ్గళై ప్పుట్టిమేయవొట్టామల్ అడక్కి ఆళాదే స్త్రీకళిన్ ఉడమ్బోడే అణైన్ఱు మనమ్‌పోనపడియే తిరియుమవర్కళ్ పరమపదత్తై క్కిట్టమాట్టార్కళ్. ఇవ్వులకత్తుక్కుమ్, నరకత్తుక్కుమే పోక్కువరత్తా యిరుప్పార్కళ్ - ఎన్బదు ఒరు కరుత్తు. ఇన్ద్రియఙ్గళై అడక్కి ఆళావిట్టాలుమ్ ఎమ్బెరుమాన్ తానాకవే కటాక్షిక్కుమ్బోదు అవనై విలక్కాదవర్కళుక్కు ఉజ్జీవిక్క వழியుణ్డు- ఎన్ఱై మఱ్ఱొరు పొరుళ్.

ఇదిల్, "ఆకత్తు అణైప్పార్" ఎన్బదఱ్కు ఎమ్బెరుమానాలే అన్తరఙ్గత్తిల్ విషయీకరిక్కప్పెఱుమవర్కళ్ - ఎన్ఱు పొరుళ్ కొళ్ళుదల్ నన్ఱు. ఇవ్విరణ్డు కరుత్తుక్కళిల్ మున్దిన కరుత్తు చేతనస్వరూపత్తుక్కు ప్పొరున్దినతు; పిన్దిన కరుత్తు భగవన్నిర్హేతుక కృపావైభవోక్తిక్కు ప్పొరున్దినతు. ఇదువే ఆழ்వార్కుమ్, ఆచార్యర్కట్కుమ్ అభిమతమా యిరుక్కుమ్.

(ఇమైయాద కణ్) - ఎన్ఱదు ఞానక్కణ్. ఇదు తిఱన్దాల్ అజ్ఞానవిరుళ్ అకలు మాదలాల్ "ఇరుళకల నోక్కి" ఎన్ఱార్. "పొతిపులన్కళైన్దుమ్ - పొతి యైన్దుమ్, పులనైన్దుమ్" - ఎన్ఱపడి. శబ్దాదివిషయఙ్గళై క్కవర్కిన్ఱ శెవి, వాయ్, కణ్, మూక్కు, ఉడలెన్నుమ్ పఞ్చేన్ద్రియఙ్గళుమ్, ఇవ్విన్ద్రియఙ్గళుక్కు ఇలక్కాకిన్ఱ శబ్దమ్, రూపమ్, రసమ్, గన్ధమ్, స్పర్శమ్ - ఎన్నుమ్ పంచవిషయఙ్గళుమ్.

ఇన్ద్రియఙ్గళుక్కు "అమైయా" ఎన్ఱిట్ట విశేషణమ్ పెఱ్ఱవఱ్ఱై క్కొణ్డు తృప్తిప్పెఱ్ఱు, అడఙ్గియిరామైయై క్కాట్టుమ్.

దివ్యార్థ-అను:- (ఇమైయాద కణ్ణాల్) - ఈ పాశురానికి రెండు విధాలుగా అర్థం చెప్పే అవకాశమున్నది. మూడవ పాదంలో **"అణైవరే"** అన్న చోట ఏకారాన్ని నిశ్చయార్థకంగా గ్రహిస్తే, **"అణైవర్"** పొందుతారు-అనే అర్థం వస్తుంది. లేకపోతే, ఏకారాన్ని వ్యతిరేకార్థకంగా గ్రహిస్తే, **"అణైవరే"** చేరుతారా? చేరలేరు -అని అవుతుంది. ఒక దానితో వేఱొకటి విరుద్ధంగా ఉన్న ఈ రెండు అర్థాలు పొసగుతాయా? అంటే, వినండి. ఇంద్రియాలను అప్రాప్తవిషయాలలో ఆసక్తాలు కాకుండా అణచి, శాసించకుండా, స్త్రీల శరీరాలతో ఆనందించి, మనస్సు పోయిన రీతిలోనే తిరిగేవారు పరమపదాన్ని పొందలేరు. ఈ లోకానికి, నరకానికి వచ్చి వెళ్ళేవారవుతారు - అని అర్థం. ఇంద్రియాలను అణచి పాలించలేకపోయినా భగవానుడు తానుగానే కటాక్షించినపుడు అతనిని అడ్డుపెట్టని వారికి ఉజ్జీవించే అవకాశం ఉన్నది-అనేది ఇంకొక అర్థం.

ఇందులో, **"ఆకత్తు అణైప్పార్"** అనే దానికి - భగవానునిచే అంతరంగంలో విషయీకరింపబడినవారు - అని అర్థం చెప్పడ సముచితం. ఈ రెండు అర్థాలలో ముందు అర్థం చేతనస్వరూపానికి తగినది. తర్వాత అర్థం భగవన్నిర్హేతుకకృపా వైభవానికి తగినది. ఇదియే ఆழ்వార్లకు, ఆచార్యులకు కూడా అభిమతమైనది.

"ఇమైయాత కణ్ణాల్" అన్నది జ్ఞాననేత్రం. అది తెఱచుకొంటే అజ్ఞానాంధకారం తొలగడంవల్ల **"ఇరుళకల నోక్కి"** అని అన్నారు. **"పొతిపులన్గళైన్దుమ్"**- ఇంద్రియ విషయాలు అయిదు, ఇంద్రియాలు అయిదు-అని అర్థం. శబ్దాదివిషయాలను అపేక్షించే చెవి, నోరు,కన్ను, ముక్కు, త్వక్కు-అనే పంచేంద్రియాలను, ఈ అయిదు ఇంద్రియాలకు లక్ష్యాలుగా ఉన్న శబ్ద, రూప, రస, గంధ, స్పర్శాలనే అయిదు విషయాలను.

ఇంద్రియాలకు **"అమైయా"** అని ప్రయోగించిన విశేషణం - పొందినవానితో తృప్తి పొంది, అణగి ఉండకపోవడాన్ని సూచిస్తుంది.

(33) నకరమరుళ్ పురిన్దు నాన్ముకఱ్కు, ప్పూమేల్
పకర మఱై పయన్ద పణ్బన్-పెయరినైయే,
పున్దియాల్ శిన్దియాతోదియురు, వెణ్ణుమ్
అన్దియాలామ్ పయనఙ్గెన్

పూ మేల్ = నాభీకమలముపై, నాన్ ముకఱ్కు = బ్రహ్మకు, నకరమ్ అరుళ్ పురిన్దు = వాసస్థానమును ఇచ్చి, అనుగ్రహించి, పకర = (ఇతరులకు) నేర్పునట్లు, మఱై పయన్ద వేదమును ఉపదేశించిన,పణ్బన్ = సౌలభ్యమును కల స్వామియొక్క, పెయరినైయే తిరునామములనే, పున్దియాల్ శిన్దియాదు = మనస్సులో స్మరింపకుండ, ఓది ఉరు ఎణ్ణుమ్ జపించు లెక్కను లెక్కించునట్టి, అన్దియాల్ = సంధ్యావందనముతో, అఙ్గు ఆమ్ పయన్ ఎన్ = కలుగబోవునట్టి ప్రయోజన మేమి?

అవతారిక :- (నకరమరుళ్ పురిన్దు నాన్ముకఱ్కు ప్పూమేల్) - ప్రభువు ఆత్మీయులకు తన సమీపములోనే ఇల్లు కట్టి ఇచ్చునట్లు, తన కుమారుడగు బ్రహ్మకు జన్మస్థానమగు నాభీకమలములోనే వాసస్థానమును దయతో స్వామి అనుగ్రహించెను.

(పూమేల్ మఱై పయన్ద పణ్బన్) - గారాల బిడ్డకు పాఠము నేర్పించు ఉపాధ్యాయులు, వానిని పంచశయనముపై కూర్చుండబెట్టి, తాము క్రిందగానుండి పాఠమును చెప్పుదురు. ఆ రీతిలోనే తన ముద్దుల కొడుకు బ్రహ్మను తామరపూవులో నిలిపి, తాను అతనికి వేదమును ఉపదేశించిన గుణశీలుడు.

(పణ్బన్) - సౌశీల్యము, వాత్సల్యము - మొదలగు గుణములను కలవాడు.

(పకర మత్తై పయన్ద) తాను అభ్యసించుటయే కాక, ఇతరులకును, నేర్పునట్లు బ్రహ్మకు వేదమును నేర్పించెను.

(అన్దియాల్ ఆమ్ పయన్ అజ్గెన్) అతని గుణములకు వాచకములగు కేశవాది నామములను మనస్సుతో ధ్యానింపకుండ, గాయత్రి మొదలగు మంత్రములను నోటితో ఉచ్చరించి, చేతులతో లెక్కించి అనుష్ఠించు సంధ్యావందనము మొదలగు కర్మలచే ఇహలోకమున కల్గు ఫలమేమి? (ఏమియు లేదని భావము.) దీనిచే భగవదారాధన రూపముగా తలపకుండ అనుష్ఠింపబడు కర్మానుష్ఠానము అయినను వ్యర్థము - అని తెలుపబడినది.

పెరియ:-అవ:-ముప్పత్తు మూన్ఱామ్బాట్టు. (నకరమ్) సర్వేశ్వరనై నెఞ్జాలే ఆదరియాతే పణ్ణుకిఱ కర్తవ్యతన్త్రత్తాల్ ఎన్న ప్రయోజనముణ్డు - ఎన్గిఱార్.

(నాన్ముకణ్ణు ప్పూమేల్ - నకరమరుళ్ పురిన్దు) (పకర విత్యాది) పిఱర్క్కు ఓతువిక్కుమ్బడి బ్రహ్మావై ఓతువిత్త నీర్మైయై యుడైయవనుడైయ. శెల్వప్పిళ్ళైయై త్తైవైక్కు ఓతువిక్కుమాపోలే.

(పెయరినైయే పున్దియాల్ శిన్దియాతు) అవనుడైయ తిరునామజ్గళైయే నెఞ్జాల్ నినైయాతు.

(ఓతియిత్యాతి) అల్లాతవగ్రైై ఓతిచ్చెన్న అవ్వురువై ఎణ్ణుమ్ సన్ద్యావన్దనాది కళాల్ ఎన్న ప్రయోజన ముణ్డు? ఎమ్బెరుమానుక్కుడలల్లాత కేవలసన్ద్యై వ్యర్థమ్.

(నకర మిత్యాది) తిరునాభీకమలత్తై క్కలవిరుక్కైయాక ప్రసాదిత్తాన్. బ్రహ్మావుక్కు జన్మదేశత్తైయే కొడుత్తాన్; అన్తరజ్గర్క్కు క్కిట్టమాళిగై శమైక్కుమాపోలే.

(పకర విత్యాది) అన్ద వేణ్డప్పాట్టుక్కు మేలే నాట్టారై ఓతువిక్కైక్కు వేదత్తై క్కొడుత్తాన్.

(పణ్బన్) అన్నీర్మై మఱక్కవొణ్ణామై.

(పెయరిత్యాది). స్వాభావికసమ్బన్ధత్తై అనుసన్ధిత్తు అవనై ఉకప్పియాతే.

(ఆమ్ పయనజ్గెన్) ఎమ్బెరుమానై యకలుకైయే ఫలిత్తు విడువతు.

(పేయరినైయే) అవన్ గుణజ్గళుక్కు వాచకమాన తిరునామమ్. (ఓతి యిత్యాది) అహృదయమాక పుణ్ణుమ్ ఆయాసరూపమాన కర్మత్తై పుగ్రుివతే.

అరు :- ముప్పత్తు మూన్ఱామ్బాట్టు. (నకర్) వేణ్డప్పాడు - మేన్మైయాయ్, అత్తాలే - కిట్టవైక్కుమ్బడియాన అతిశయమ్.

నమ్బిళ్ళై :- ముప్పత్తుమూన్ఱామ్ పాట్టు - ఇప్పడియిరుక్కిఱవనై ఉళ్ళీదాక క్కొళ్ళాదే నాట్టార్ ఓదువదు, ఉరువెణ్ణువదాయ్క్కొణ్డు శెయ్యానిఱ్కిఱ సన్ద్యాదికర్మజ్గళాల్ ఒరు ప్రయోజనమ్ ఇల్లైకిడీర్! ఎన్గిఱార్.

(నాన్ముకణ్ణు పూమేల్ నకరమ్ అరుళ్ పురిన్దు) సృష్ట్యాదికర్మజ్గళ్ ఎల్లావఱ్ఱైయుమ్ పణ్ణుకైక్కీడాన ఇరుప్పిడమాక త్తిరునాభీకమలత్తై ఇవనుక్కు వాసస్థానమాక క్కొడుత్తాన్. ఒరు కార్యత్తై విరియచ్చెయ్యుమ్ అవనుక్కు ఓరిడత్తిల్ నల్‌తరిక్క ఇరున్దుకొళ్ళవేణుమిఱే. జన్మదేశత్తైయే కొడుత్తువిట్టాన్; అన్తరజ్గర్క్కు క్కిట్టమాళిగై శమైక్కుమాపోలే.

(పకర మత్తై పయన్ద) ఇరుప్పిడమ్ కొడుత్తాలుమ్ ప్రయోజనమ్ ఇల్లైయిఱే; జ్ఞానప్రదానమ్ పణ్ణాదవన్ను. ఇవ్వరుకు ఉళ్ళార్క్కెల్లామ్ ఇవన్ అఱివిక్కుమ్బడిక్కు నాదాక వేదత్తై ఇవనుక్కు త్తెరివిత్త నీర్మైయై ఉడైయవన్. శెల్వపిళ్ళైకళై మాళిగైక్కే వైత్తు ఓదువిప్పారైప్పోలే. "యో వై వేదాం శ్చ ప్రహిణోతి తస్మై" ఎన్నుమాపోలే.

(పణ్బన్ పెయరినైయే పున్దియాల్ శిన్దియాదు) సత్తైయైయుమ్, వెళిచ్చెఱిప్పైయుమ్ పణ్ణిక్కొడుక్కక్కడవనానవనుడైయ తిరునామత్తైయే బుద్ధియాలే అనుసన్ధియాతే. (పణ్బన్ పెయరినై) అవన్ గుణజ్గళుక్కు వాచకమాన తిరునామజ్గళై.

(పున్దియాల్ శిన్దియాదు) - స్వాభావికసమ్బన్ధత్తై అనుసన్ధిత్తు, అవనై ఉకప్పియాతే.

(ఓది ఉరువెణ్ణుమ్ అన్దియాల్ ఆమ్ పయన్ అజ్గు ఎన్) ఇడక్కై పత్తురుక్కొణ్డు వాయిలాలే శొల్లుకిఱ ఇత్తాల్ అవ్విడత్తిల్ ప్రయోజనమాయ్ తలైక్కట్టువతేదో? నెఞ్జు విషయాదికళై పుగ్రిక్కిడక్క, వాయాలే శొల్లువదు, కైయాలే ఎణ్ణువదాకిఱ ఇవ్వృత్తికళాల్ ఎన్న కార్యమ్ ఉణ్డు? ఎమ్బెరుమానై అకలుకైయే ఫలిత్తదాయ్ విడుమత్తనై. సన్ద్యైయాలే ఎల్లా అనుష్ఠానజ్గళుమ్ నినైక్కిఱదు.

అప్పిళ్ళై :- ముప్పత్తు మూన్ఱామ్బాట్టు. ఎమ్బెరుమానై యుళ్ళీదాక క్కొళ్ళాతే పణ్ణుమ్ సన్ద్యావన్దనాది కర్మాష్ఠానమ్ నిష్ప్రయోజనమ్ ఎన్గిఱార్.

పూమేల్ - అన్తరజ్గర్కిట్ట మాళిగై కట్టుమాపోలే జన్మభూమియాన తిరునాభీకమలత్తిలే, నాన్ముకణ్ణు - చతుర్ముఖనుక్కు, నకరమ్ - ఇరుప్పిడత్తై, అరుళ్ - కృపాపురస్సరమాక, పురిన్దు - పణ్ణిక్కొడుత్తు, పకర - ఇవ్వరుకుళ్ళార్క్కుమ్ ఓతువిక్క త్తక్కతాక, మత్తై - తత్వజ్ఞానమాన వేదత్తై, పయన్ద - ఉపకరిత్త, పణ్బన్ - సౌశీల్యాదిగుణజ్గళైయుడై యవానవనుడైయ, పెయరినై - అన్ద గుణాదికళుక్కు వాచకమాన తిరునామత్తై, పున్దియాల్ - మనస్సాల్, శిన్దియాతు - అనుసన్ధియాతే, ఓతి - వాజ్మాత్రత్తాలే జపిత్తు, ఉరు వెణ్ణుమ్ - ఇడక్కై పగ్రిక్కొణ్డు అనుష్ఠిక్కిఱ, అన్దియాల్ - సన్ద్యావన్దనాది కర్మానుష్ఠానజ్గళాల్,

అఙ్గు - అవ్విడత్తిల్, అమ్ - ఉణ్డాన, పయన్ - ప్రయోజనమ్, ఎన్ - ఎతు.

దివ్యార్థ :- (నకరమరుళ్ పురిన్దు) - ఉలకిల్ పలర్ ఇరవుమ్, పకలుమ్ వేదఙ్గళై ఉరుచ్చొల్లి క్కొణ్డుమ్, జపఙ్గళ్ శెయ్దుకొణ్డుమ్, సన్ధ్యావన్దనమ్ ముదలియ కరుమఙ్గళై అనుష్ఠిత్తుక్కొణ్డుమ్ పోదుపోక్కుకిఱార్కళే! ఇదు నల్ల పోదుపోక్కుత్తానే! ఇప్పడిప్పట్ట వర్కళుక్కు ప్పురుషార్థసిద్ధియిల్ సన్దేహమిల్లైయే! ఎన్ఱు శిలర్ కేట్టనర్పోలుమ్. అవర్కట్కు ఉత్తర ముఱైక్కిన్ఱార్. ఎమ్బెరుమానై ఉళ్కొణ్డాకక్కొళ్ళాదే శెయ్కిఱ జపమ్ ముదలియవై యావుమ్ పయనఱ్ఱనవామ్ ఎన్గిఱార్. అన్తరఙ్గత్తిల్ భగవద్భక్తి ముక్కియమాక ఇరుక్క వేణ్డుమ్. అ...తు ఇన్ఱియే కైయై మూడికొణ్డుమ్, వాయై మొణమొణైత్తుక్కొణ్డుమ్ శెయ్యుమవై పిఱరై భ్రమిక్కచ్చెయ్వదఱ్కు ఉపయోగప్పడుమత్తనైయే యొழிయ, పురుషార్థసిద్ధిక్కు పయన్పడాదు ఎన్ఱదాయిఱ్ఱు.

(పణ్బన్ పెయరినై ప్పున్దియాల్ శిన్దియాదు) - భగవన్నామఙ్గళిన్ పొరుళాకియ దివ్యగుణచేష్టితఙ్గళై చ్చిన్దిప్పతై విట్టు - ఎన్ఱపడి. “సన్ధ్యా” ఎన్ఱ వడశొల్ “అన్ది” ఎన వికారప్పట్టదు. సన్ధ్యావన్దనత్తై చ్చొన్నపడి. మనఃపూర్వమాకవల్లామల్ శెయ్యుమ్ ఆభాసరూపమాన కరుమఙ్గళాల్ ఎమ్బెరుమానై అకన్ఱు విడుకై పలిక్కుమే యొழிయ, అణుకైక్కు ఫలిక్క మాట్టాదు - ఎన్ఱారాయిఱ్ఱు.

అన్దరఙ్గర్క్కు అరుకిలే మాళికై అమైక్కుమాపోలే తిరుమాల్ తనతు నాభీకమలత్తిలే నాన్ముకనుక్కు ఇరుప్పై అరుళినన్ - ఎన్గిఱార్, ముదలడియిల్. మత్స్యావతారమ్, హంసావతారమ్ ముదలియవఱ్ఱాల్ వేదోపదేశమ్ శెయ్దరుళినమైయై ఇరణ్డామడియిల్ అరుళిచ్చెయ్దారెన్గ. నకరమ్ - వడశొల్. పున్ది - బుద్ధి.

దివ్యార్థ–అను:–(నకరమరుళ్ పురిన్దు) “లోకంలో పలువురు రాత్రి, పగలు వేదాలను అనుసంధిస్తూ, జపాలను చేస్తూ, సంధ్యావందనం మొదలైన కర్మాలను అనుష్ఠిస్తూ పొద్దుపుచ్చుతున్నారే! ఇది మంచి కాలక్షేపమే కదా! ఇటువంటివారికి పురుషార్థసిద్ధిలో సందేహం లేదే!” అని కొందఱు అడిగారు కాబోలు! వారికి ప్రత్యుత్తరాన్ని (ఆழ்வార్లు) పలుకుతున్నారు. భగవానుని ఉద్దేశ్యంగా గ్రహించకుండా చేసే జపం, తపం మొదలైనవి అన్నీ ప్రయోజనశూన్యాలే అంటున్నారు. అంతరంగంలో భగవద్భక్తి ముఖ్యంగా ఉండాలి. అది లేకుండా చేతిని మూసికొని, నోటితో “గొణగొణ” మని జపాన్ని చేసేవి ఇతరులను భ్రమింపజేయడానికి ఉపయోగపడుతాయి తప్ప, పురుషార్థసిద్ధికి ఉపయోగపడవని చెప్పినట్లయినది.

(పణ్బన్ పెయరినై ప్పున్దియాల్ శిన్దియాతు) భగవన్నామాల అర్థం అయిన దివ్యగుణ

చేష్టితాలను చింతించడం మానివేసి - అని అర్థం. **“సంధ్యా”** అనే సంస్కృతపదం **“అన్ది”** అని వికృతిని పొందింది. (దీనితో) సంధ్యావందనాన్ని నిర్దేశించినట్లయినది. మనః పూర్వకంగా కాకుండా చేసే ఆభాసరూపమైన కర్మలు భగవానునకు దూరం కావడానికి ఉపయోగపడుతాయి తప్ప, దగ్గరకు చేరడానికి ఉపయోగపడవు అన్నట్లయింది.

అంతరంగులకు (దగ్గఱివారికి) సమీపంలో భవనాన్ని నిర్మించేటట్లు, శ్రియఃపతి తన నాభీకమలంలో చతుర్ముఖునకు నివాసాన్ని అనుగ్రహించాడు–అని అన్నారు, మొదటి పాదంలో. మత్స్యావతారం, హంసావతారం మొదలైనవానితో వేదోపదేశం చేసిన విషయాన్ని రెండవపాదంలో అనుగ్రహించారు. **“నకరమ్”** –సంస్కృతపదం. **“పున్ది”** బుద్ధి.

(34) ఎన్నొరువర్ మెయ్యెన్బ రేழுలకుణ్డు, ఆలిలైమేల్
మున్నొరువనాయ ముకిల్వణ్ణా, - నిన్నురుకి
ప్పేయ్త్తాయ్ ములై తన్దాళ్ పేర్న్దిలళాళ్, పేరమర్ కణ్
ఆయ్త్తాయ్ ములై తన్ద వాఱు

ఏழ் ఉలకు ఉణ్డు = ఏడు లోకములను ఉదరములో నుంచుకొని, ఆల్ ఇలైమేల్ = ఒక లేత మఱ్ఱి ఆకుపై, మున్ = పూర్వమొకానొక సమయమున, ఒరువనాయ = ఒంటరివాడై, నిద్రించిన, ముకిల్ వణ్ణా! = మేఘవర్ణా!, ములై తన్దాళ్ = స్తన్యము నిచ్చిన, పేయ్ తాయ్ = తల్లియై వచ్చిన రక్కసి అగు పూతన, పేర్న్దిలళాల్ = కదలలేక, చనిపోయి, పడిపోయినది, పేర్ అమర్ కణ్ = ఒకటితో వేఱొకటి యుద్ధము చేయునదివలెనున్న పెద్ద కన్నులను కల, ఆయ్ త్తాయ్ = గోపిక అగు తల్లి యశోద, నిన్ ఉరుకి = నీపట్ల తల్లి ప్రేమతో కఱిగి, ములై తన్ద ఆఱు = స్తన్యము నిచ్చిన విధమును, ఒరువర్ = సాటి లేని జ్ఞానులగు ఋషులు, మెయ్ ఎన్బర్ = నిజమని అందురు, ఎన్ = ఇది ఎట్లుకూడును?

అవతారిక :– పరమపురుషునిపట్ల సహజమైన, శ్రేష్ఠమైన భక్తిని కల్గినదియై, అనుభవింప గల్గినది యశోద ఒక్కతెయే – అనుచున్నారు.

వ్యాఖ్య :- (ఏழுలకుణ్డు) – ప్రళయకాలములో భూర్భువస్సువర్మహర్జనస్తపస్సత్య లోకములనెడి సప్తలోకములచే ఉపలక్షింపబడిన సమస్త లోకములు ప్రళయసముద్రములో నశించిపోకుండునట్లు తన ఉదరములో నుంచుకొని రక్షించి – అని అర్థము. వేనినో కొన్ని వస్తువులను మాత్రమేనా భుజించినది!

(ఆలిలైయిల్) – అపుడే పుట్టినదగుటచే ఇంకను పూర్తిగా విచ్చుకొనని ఒక మఱ్ఱి ఆకులో, అని భావము. సప్తలోకములను గ్రహించిన తనను ధరించి నిలచిన ఆధారము

నిజముగా ఒక వస్తువా!

(మున్) – ఈ దశనుగూర్చి భయశంకను పొందువారెవ్వరును లేని కాలముకదా అది!

(ఒరువనాయ్) – చిన్న శిశువుయొక్క ఈ సాహసకృత్యమును అడ్డుకొనుటకు తల్లి, తండ్రికూడ లేరే! **"ఏకో హ వై నారాయణ ఆసీత్ న బ్రహ్మా నేశానః"** (మహోపనిషత్) (నారాయణుడొక్కడే ఉండెను. బ్రహ్మ లేడు, ఈశ్వరుడు లేడు) అనబడు తత్త్వముకదా!

(ఒరువనాయ్ ముకిల్వణ్ణా)– 'పడియాదుం మిల్ కుழవిప్పడి ఎన్డై'' (తిరువాయ్–3–7–10) అనిరి కదా, నమ్మాழ్వార్లును.

(ముకిల్ వణ్ణా) మేఘవర్ణా! ఏ ఆపద వచ్చినను రానిమ్ము!– అని ఉండనిచ్చునదియా (నీ) రూపసౌందర్యము! అపుడు జరిగిన సాహసకృత్యమునకు ఇపుడు అస్థానే భయశంకతో కడుపు మోదుకొనునట్లుకదా చేసినది. ఇట్లు అభినివేశమును కలవారు (భక్తులు) లేని ఆ ఆపదవంటిదికాక, నిజమునకు సంభవించిన వేఱొక ఆపదనుగూర్చి అస్థానే భయశంకను పొందినవారుండుటను అనుసంధించి ఆழ్వార్లు సమాశ్వాసమును పొందుచున్నారు.

(నిన్ ఉరుకు ప్పేయ్ త్తాయ్ ములై తన్దాళ్) – నీపట్ల అసత్యప్రేమను నటించుచు వచ్చిన పిశాచియగు పూతన నీ రూపసౌందర్యమును చూచిన వెంటనే నిజమైన ప్రేమను, నిజమైన వాత్సల్యమును కల్గినదియై విషము పూసిన స్తన్యము నిచ్చినది.

(పేర్న్దిలళాల్) – దుష్టభావనతో వచ్చిన ఆమె తలపు ఆమెతోనే పోవునట్లు విషముతోపాటు ఆమె ప్రాణమునుకూడ చేర్చి పీల్చుటచే,ఆమె కదలలేని శవమైనది. **"నిన్నురుకి"** అను ప్రయోగమును పైకికూడ అన్వయింపవచ్చును.

(పేర్మర్క్కణ్ నిన్నురుకి ఆయ్త్తాయ్ ములై తన్ద ఆఱు ఎన్) పూతనతోపాటు శిశువు అగు నీవు పోరాడి, ఆమెను చంపిన ఆ యుద్ధభూమిలో విషమును త్రాగించిన నీపట్ల అస్థానే భయశంకను పొంది, ఆ శవము అచట ఉండగానే, తల్లి అగు యశోద ఏ మాత్రము భయపడకుండ ఆ విషమునకు విరుగుడుగా అమృతమగు తన చనుబాలను నీకు ఇచ్చినది. ఏమి ఆశ్చర్యము? ఒకతె (పూతన) స్తన్యము నిచ్చి, చచ్చిపడుటను చూచికూడ, అత్యంతప్రేమతో వేఱొకతె స్తన్యము నిచ్చినది అనగా ఆ (యశోద) అభినివేశమును మాటలతో కొలువ వీలగునా!

(పేరమర్క్కణ్ ఆయ్త్తాయ్) – ప్రేమాతిశయముచే ఒకదానితో వేఱొకటి స్పర్ధించు నేత్రములను కల యశోదాదేవి – అనియు అర్థమును చెప్పవచ్చును.

(ఒరువర్ మెయ్యెన్బర్) – ఇది అసత్యమనుటకు వీలు లేనట్లు జ్ఞానములో సాటి లేనివారగు వ్యాసపరాశరాది మహర్షులు దీనిని నిజమందురు.

(ఎన్నొరువర్ మెయ్యెన్బర్) – దీనిని ఒకరు నిజమనుట ఎట్లు? – అనియును అర్థము. లోకములో ఉన్నది ప్రేమ ఒకటియే అయినచో నిజమనవచ్చును. అసత్యప్రేమను నిండిన ఈ లోకములో గల అసత్యశీలురమగు మనకు ఈ ప్రేమ సత్యముగా తోచలేదు– అని భావము. ఏడు లోకములను మింగి, మఱ్ఱి ఆకుపై పవళించి, చిన్ని శిశువుగా నున్నపుడే పిశాచిని చంపిన అఘటితఘటనాసామర్థ్యమును గల నీకు ఏమి వచ్చునో ఏమో! అని భయపడి స్తన్యమునిచ్చిన యశోదాదేవియొక్క ప్రేమకూడ ఒక సాధారణ ప్రేమయేనా! – అని అభినినిష్టులగుచున్నారు.

పెరియ :– అవ :– ముప్పత్తునాలామ్పాట్టు. **(ఎన్నొరువర్) ప్రళయత్తిల్ లోకత్తై యెల్లామ్ తన్తిరువయిఱ్ఱిలే వైత్తు వొరు పవనాన ఆలిలైయిలే తనియే కణ్వళరానిన్ఱ ఈశ్వరనుక్కు అఞ్జుకిఱ యశోదైప్పిరాట్టియుడైయ స్నేహముమ్ ఒరు స్నేహమే! – ఎన్గిఱార్?**

(ఎన్నొరువర్ మెయ్యెన్బర్) ఇత్తై ఒరువర్ మెయ్యెన్నుమ్బడి ఎజ్గనే? ఎన్నవుమామ్. "ఎన్" ఎన్ఱు "ఎత్తిఅమ్" ఎన్నుమ్బడియే శొల్లవుమామ్.

(ఒరువర్ మెయ్యెన్బర్) అతీన్ద్ర ఋషికళిలే శిలవర్, అర్థవాదశఙ్కై యిల్లై, ఇతు మెయ్యెన్బర్.

(ఏழులకిత్యాది) ఏழులకత్తైయుమ్ తిరువయిఱ్ఱిలే వైత్తు, అలిలైయిలే.

(మున్) మున్బు తనియేయాయ్, శ్రమహరమాన వడివై యుడైయవనే.

(పేయిత్యాది) పేయాన తాయ్ ములైయై త్తన్దు, తిరుమేనియిల్ నిన్ఱుమ్ పేరాతే కిడక్కచ్చెయ్తే.

(నిన్నురుకి – పేర్మర్క్కణ్ ఆయ్త్తాయ్ ములై తన్ద వాఱు) ఉనక్కు నల్లవళాయ్, యశోదైప్పిరాట్టి విషత్తుక్కు అమృతమాక, ములై తన్దవాఱు – ఇతెన్న ఆశ్చర్యమ్!

అవ – సోపాధికమాక వన్ఱియే స్వభావత ఏవ స్నేహిక్కుమవళై నినైక్కిఱార్.

(ఎన్) ఎత్తిఅమ్!

(ఒరువర్ మెయ్యెన్బర్) విలక్షణర్ మెయ్యెన్బర్. ఇత్తై ఒరువర్ మెయ్యెన్బతే! "ఎన్" ఎన్ఱపోతు – జగత్తిల్ నడైయాడువతొరు స్నేహమాకిలన్ఱో, మెయ్యెన్నలావతు.

(ఏழుత్యాది) నీ శెయ్యుమ్ శెయలుక్కు అడైవుణ్డాకిలితే, ఉన్నై ఆశ్రయిత్తార్ శెయలుక్కు అడైవుణ్డావతు.

(ఒరువనాయ) పరిహరిక్క త్తాయుమ్ తమప్పను మొరువరు మిల్లై.

(ముకిల్వణ్ణా) పరివర్ వేణ్డియిరుక్కిఱపడి.

(నిన్నురుకి) ఉన్గుణఙ్గళుక్కురుకి.

(పేర్న్దిలళాల్) అప్పిణమ్ కిడక్కచ్చెయ్తే అప్పేయిన్ కైయిల్ అకప్పట్టదైయప్పదుత్తిక్కాల్ నదై తన్దు, నఙ్జుక్కు ప్పరిహారనూక అమృతమాన ములైయై క్కొడుత్తపడి.

అరు :– ముప్పత్తునాలామ్బాట్టు. (ఎన్నొరువర్) "ఏఴులకుణ్డాలిలైయిల్ మున్నొరువనాయ ముకిల్వణ్ణా – పేయ్త్తాయ్ ములై తన్దాళ్ పేర్న్దిలల్ – నిన్నురుకి పేరమర్క్కణ్ ఆయ్త్తాయ్ ములై తన్దవాఱు – ఎన్నొరువర్ మెయ్యెన్బర్" – ఇత్తై ఒరువర్ మెయ్యెన్నుమ్బడి, ఎన్– ఎఙ్గనే? ఎన్ఱు క్షేపమాతల్, ఒరువర్ మెయ్యెన్నెన్బర్, ఎన్ ఇతెన్న నీర్మైతాన్! ఎన్ఱు ఈడుపాడాతల్. పేరమర్క్కణ్ – పెరితాయిరుక్కిఱ (యుద్ధస్థలత్తిలే), పేయ్చ్చి యుణ్డు, అవళ్ పిణమాయ్ క్కిడక్కిఱ అవస్థైయిలే ఎన్నుతల్. పెరియ అమర్పోలే ఒన్ఱుక్కొన్ఱు పొరానిఱ్కిఱ కణ్. అన్ద అవస్థైయై క్కణ్డు దుఃఖత్తాలే పార్త్త కణ్ణైయుడైయ యశోదై ఎన్నుతల్. మేలుక్కు అవతారికై యరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (సోపాధికేత్యాది) క్షేపపరరుమ్, ఇత్తై అరుళిచ్చెయ్కిఱార్. (ఒరువరిత్యాది). మెయెన్నప్పోకామైక్కు హేతు అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ఎన్ఎన్ఱ పోతిత్యాది). జగత్తిలే పిణమ్ యిరుక్కచ్చెయ్తే కణ్డాల్ భయప్పడుకైయొఴియ ఎడుత్తు ములైకొడుక్క ప్పోమో? ఆకైయాలే ఇతు పొయ్యెన్ఱపడి. (అదైయప్పదుత్తి) అవళ్ ఉఱుక్కి ఉణ్ణ చ్చొన్నాఱ్పోలే ఇవళుమ్ విషత్తుక్కు మాఱ్ఱాకైయాలే ఉఱుక్కి ఉణ్ణ చ్చొల్లి.

నమ్బిళ్ళై :– ముప్పత్తు నాలామ్ పాట్టు:– ఇవ్విషయత్తిల్ తలైయాన భక్తి ఉడైయళాయ్క్కొణ్డు పెఱ్ఱాళ్ యశోదైప్పిరాట్టి ఒరుత్తియుమితే – ఎన్గిఱార్. పున్దియాల్ శిన్దియాతు పెఱ్ఱవళ్పోలే కాణుమ్. ఎన్? ఇదువుమ్ ఒరు "ఎత్తిఱమ్" పోలే యిరుక్కిఱదు. అన్ఱిక్కే, ఇత్తై ఒరువర్ మెయ్యెన్నుమ్బడి ఎఙ్గనే! ఎన్నవుమామ్.

(ఒరువర్ మెయ్యెన్బర్) – ప్రధానరానవర్కళ్ ఇత్తై సత్యమ్ ఎన్ఱు శొల్లానిఱ్పర్ కళ్. అతీన్ద ఋషికళిలే శిలర్ ఇత్తై అర్థవాదశఙ్కై యిల్లై. మెయ్ ఎన్నానిన్ఱార్ కళ్.

(ఏఴ్ ఉలకు ఇత్యాది) – సప్తలోకఙ్గళైయుమ్ వయిఱ్ఱిలే వైత్తు, ఒరు పవనాన ఆలన్దళిరిలే పరివరాన యశోదాదికళుమ్ ఇల్లాద సమయత్తిలే శ్రమహరమాన వడివైయుడైయనాయ్ క్కొణ్డు కణ్వళర్న్దరుళినవనే! నీ శెయ్యుమ్ శెయలుక్కు అదైవు ఉణ్డాకిలితే, ఉన్నై ఆశ్రయిత్తారుడైయ శెయలుక్కు అదైవుళ్లదు.

(నిన్ ఇరుకి) – అఱ్ఱై ఇఴవు తీర ఉనక్కు సన్దేహిత్తు.

(పేయ్ త్తాయ్ ములై తన్దాళ్ పేర్న్దు ఇలళ్ ఆల్) – పూతనైయానవళ్ ఉనక్కు ములై తన్దు అవ్వరుకిఱ్పోకపెఱ్ఱిలళ్; అప్పిణమ్ కిడక్కచ్చెయ్దే.

(పేర్ అమర్క్కణ్) – పెరియపూశలిలే పేరారవారమితే. జగత్తిల్ ప్రళయమ్ తీర్న్దవనుక్కు ప్రళయమ్ విళైక్కవన్దు ముడిన్దాళ్. అవ్వళవిలే ఆయ్త్తాయ్ ఉణ్డు; యశోదైప్పిరాట్టి, అవళ్ ములై తన్ద ప్రకారమ్ ఎన్? ఇన్ద అది అతీవార్ మెయ్ ఎన్నానిన్ఱార్కళ్. ఔపాధికమ్ ఇన్ఱిక్కే స్వాభావికమాక స్నేహిత్తవళై నినైక్కిఱార్. సర్వేశ్వరనాయ్, అఘటితఙ్గళై ఘటిప్పిక్కవల్లవనుక్కు అఙ్జుకిఱ యశోదైప్పిరాట్టి స్నేహముమ్ ఒరుస్నేహమే! ఎన్గిఱార్.

అప్పిళ్ళై :– అవ :– ముప్పత్తు నాలామ్బాట్టు. ఇవ్విషయత్తిల్ తలైయాన భక్తియై యుడైయళాయ్ క్కొణ్డు, అవనై అనుసన్ధిక్కప్పెఱ్ఱాళ్ యశోతైప్పిరాట్టి యొరుత్తియుమే యన్ఱో – ఎన్గిఱార్.

ఏఴులకు – ప్రళయత్తిలఴియాతపడి సప్తలోకఙ్గళైయుమ్, ఉణ్డు – అముతు శెయ్తు, అలిలైయిల్ – ముకిఴ విరియాతతు ఓరాలన్దళిరిలే, మున్–ఒరువరు మిల్లాత ప్రళయసమయత్తిలే, ఒరువనాయ – అసహాయనాయ్ క్కొణ్డు కణ్వళర్న్దరుళిన, ముకిల్– కాళమేఘనిభశ్యామమాన, వణ్ణా – వడివై యుడైయవనే! నిన్ – అఱ్ఱై యిఴవుతీర వునక్కు, ఉరుకి – స్నేహిత్తు ప్పరివుడనే, ములై – ములైయై, తన్దాళ్ – తన్దు ఉకప్పిత్తాళాయిరున్దు, పేయ్త్తాయ్ – పేయ్త్తాయాన పూతనైయానవళ్, పేర్న్దిలళ్ – అవ్విడత్తిల్ నిన్ఱుమ్ పేరమాట్టామల్ పిణమాయ్ విఴున్దాళ్; అత్తై, పేర్ – పెరియ, అమర్క్కణ్ – సమరభూమియిలే, అయ్త్తాయ్ – ఇడైచ్చియాన యశోతైప్పిరాట్టి, ములై – అఞ్జామల్ అన్ద విషత్తుక్కు అమృతమాక ములైయై, తన్ద – తన్ద, అఱు – ప్రకారత్తై, ఒరువర్ – అతివుక్కు అద్వితీయరాన వ్యాసపరాశరాదికళాన ఋషికళ్, మెయ్యెన్బర్ – మెయ్యెన్ఱు శొల్లానిఱ్పర్కళ్; ఎన్ – ఇఙ్గనే నాట్టిల్ కణ్డఱివతొరు స్నేహమాకిలన్ఱో, మెయ్యెన్నలావతు, అఘటితఘటనాసామర్థ్యనానవనుక్కఞ్జుకిఱ యశోతైప్పిరాట్టి స్నేహమే!– ఎన్ఱు విద్ధరాకిఱార్.

దివ్యార్థ :– (ఎన్నొరువర్ మెయ్యెన్బర్) ఎమ్బెరుమానిడత్తిల్ అన్తరఙ్గమాన అన్బుపూణ్డవర్కళుళ్ తలైయానవళ్ యశోదైప్పిరాట్టి, యొరుత్తిదాన్ – ఎన్ఱు వెళియిడక్కరుతియ ఆఴ్వార్ అదనై ఒరు చమత్కారచ్చొల్లాలే వెళియిడుకిఱార్. కణ్ణపిరాన్ ఇళఙ్కుఴవియాయ్ నన్దగోపర్ తిరుమాళికైయిల్ శయనిత్తిరుక్కుమ్బోదు వఞ్చకక్కఞ్జనాలేవప్పట్టు క్కొల్లవన్ద పూతనై ఎన్నుమ్ పేయ్త్తాయ్ మిక్క పరివుళ్ళవర్పోల ద్దెయ్వక్కుఴవియై ఎడుత్తు త్తనతు విష

న్దడవిన ములైయై క్కొదుక్క, "పేదై క్కుழవి పిడిత్తు చ్చువైత్తుణ్ణ" వాతే, అప్పేయ్‌చ్చి ఉయిర్ మాణ్డు పిణమాయ్ విழున్దాళ్. ఉడనే యశోదైప్పిరాట్టి ఓడి వన్దు, కుழన్దైయై వారి ఎడుత్తణైత్తు ములై కొడుత్తాళ్ – ఎన్నదాక ఇతిహాసమ్ శొల్లప్పడుకిన్ఱదే! ఇదు మెయ్యా యిరుక్కుమా? ఎన్గిఱార్. ఒరుత్తి వన్దు ములైకొడుత్తు ప్పట్టపాడు కణ్ణెదిరే కాణానిఱ్కచ్చెయ్‌దే ఇన్నదొరుత్తి కిట్టవరత్తాన్ ముడియుమా! అఞ్జామల్ కిట్టవన్దు ఎడుత్తు, ములై కొడుత్తాళ్ ఎన్నదు సంభావితమాకుమో? ఎన్గిఱార్. నాట్టిల్ ఇవ్వాఱు వేఱు ఎవర్కళిడత్తిలేనుమ్ నామ్ కణ్డిరున్దాల్ ఇదై మెయ్యెన క్కొళ్ళలామ్. ఇప్పడి ఎఙ్గుమ్ కాణామైయాలే ఇదనై ఎఙ్గనే మెయ్యెన క్కొళ్ళలామ్? – ఎన్ఱాలుమ్, పూతనై కొడుత్త విషత్తిఱ్కు మాఱాన అమృతమాక త్తనదు స్తన్యత్తై క్కొడుక్క వేణు మెన్నుమ్ అన్బు మికుతియినాల్ యశోదై శెయ్‌ద ఇక్కారియమ్ అవళుడైయ భక్తిపోన్ఱ భక్తియైయుడైయ మెయ్యన్బర్క్కు నమ్మత్తకున్దదాయిరుక్కుమే యొழియ, మఱ్ఱైయోర్క్కు ఇదిల్ విశ్వాసమ్ పిఱప్పతు అరితే – ఎనదాయ్‌త్తు.

(పేరమర్ క్కణ్) కణ్ణపిరానై కొల్ల క్కరుది, అదఱ్కాక ముయన్ఱు పేయ్‌చ్చి ఇఱన్ద ఇడమాదల్ పఱ్ఱి అదనై ప్పోర్‌క్కళ మెన్ఱార్. "పేరమర్ క్కణ్" – ఎన్ఱ యశోదైక్కు విశేషణ మాక్కి, "అమర్" – ఒన్ఱోడొన్ఱు శణ్డై శెయ్‌వన పోన్ఱిరుక్కిఱ, "పేర్" – పెరియ, "కణ్" – కణ్‌గళైయుడైయవళాన, "ఆయ్‌త్తాయ్" – ఎన్ఱు ఉరైత్తలు మొన్ఱు.

దివ్యార్థ–అను:–(ఎన్నొరువర్ మెయ్యెన్బర్) భగవానునిపట్ల అంతరంగమైన ప్రేమ కల్గినవారిలో ప్రధానురాలు యశోదాదేవి ఒక్కతె మాత్రమే–అని వ్యక్తీకరించగోరి, ఆళ్వార్లు దానిని ఒక చమత్కారమైన వాక్కుతో తెలుపుతున్నారు. కృష్ణస్వామి చిన్నబిడ్డగా నందగోపుని ఇంట్లో శయనించి ఉన్నపుడు వంచకుడైన కంసునిచే పంపబడి, వధించాలని వచ్చిన పూతన అనే తల్లిరూపాన్ని పొందిన పిశాచి చాలా ప్రేమను కల్గి ఉన్న దానివలె ఆ దైవశిశువును ఎత్తుకొని, తన విషాన్ని పూసిన స్తన్యాన్ని ఇవ్వగా, ఆ చిన్ని శిశువు పట్టుకొని పాలు తాగగానే ఆ పిశాచి ప్రాణాలు కోల్పోయి, శవమై కిందపడినది. వెంటనే యశోదాదేవి పరుగెత్తుకొని వచ్చి బిడ్డను చేతులార ఎత్తుకొని, దగ్గరకు తీసికొని, స్తన్యాన్ని ఇచ్చింది–అని ఇతిహాసంలో చెప్పబడుతున్నదే! ఇది నిజమై ఉంటుందా? అని అంటున్నారు.

ఒకతె వచ్చి స్తన్యాన్ని ఇచ్చి పడిన పాట్లు కట్టెదురుగా కన్పిస్తున్నపుడే, ఇంకొకతె దగ్గఱకు రావడానికైనా సాధ్యమా! భయపడకుండా దగ్గరకు వచ్చి, ఎత్తుకొని, స్తన్యాన్ని ఇచ్చింది–అనేది సంభావితం అవుతుందా? అంటున్నారు. లోకంలో. ఈ విధంగా వేఱెవరి విషయంలో అయినా మనం చూచినట్లయితే దీన్ని నిజం అని గ్రహించవచ్చు. ఈ

విధంగా ఎక్కడా కన్పించకపోవడంవల్ల దీన్ని ఏ విధంగా నిజం అని గ్రహించవచ్చు? అని అన్నా, పూతన ఇచ్చిన విషానికి విరుగుడు అయిన అమృతంగా తన స్తన్యాన్ని ఇవ్వాలనే ప్రేమాతిశయంతో యశోద చేసిన ఈ పని ఆమెభక్తివంటి భక్తిని కల నిజమైన భక్తులకు నమ్మదగినదిగా ఉంటుందే తప్ప, వేఱొకరికి దీంట్లో విశ్వాసం కలగడం అరుదే– అన్నట్లయినది.

"పేరమర్ కణ్" – శ్రీకృష్ణస్వామిని చంపగోరి, దానికోసం ప్రయత్నించి పిశాచి చనిపోయిన చోటు కావడంవల్ల దానిని **యుద్ధభూమి** – అని అన్నారు. **"పేరమర్ కణ్"** అనే దాన్ని యశోదకు విశేషణంగా చేసి, **"అమర్"** ఒకదానితో వేఱొకటి పోరాడేవాటివలె ఉండే, **"కణ్"** – కన్నులను కల్గినది అయిన, **"ఆయ్‌త్తాయ్"** అని వివరించడంకూడా ఒకవిధం.

(35) ఆఱియవన్బి లడియార్ తమార్వత్తాల్,
కూఱియ కుఱ్ఱమా క్కొళ్ళల్ నీ, – తేఱి
నెడియోయ్ అడి యడైతఱ్కన్ఱే, ఈరైన్దు
ముడియాన్ పడైత్త మురణ్

ఆఱియ అన్బు ఇల్ = పొంగి చల్లారిన భక్తిని లేని, అడియార్ = భక్తులు(దాసులు), తమ్ ఆర్వత్తాల్ = తమ స్నేహముతో, కూఱియ = పల్కిన మాటలను, నీ కుఱ్ఱమాక క్కొళ్ళల్ = నీవు తప్పుగా గ్రహింపకూడదు; ఈర్ ఐన్దు ముడియాన్ = పది తలలను కల రావణుడు, పడైత్త = చేసిన, మురణ్ = వైరము, తేఱి = (క్రమముగా) తేటపడి, నెడియోయ్ అడి = పరాత్పరుడవగు నీ శ్రీపాదములను, అడైతఱ్కు అన్ఱే = ఆశ్రయించుటకు కారణమైనది కదా!

అవతారిక :– యశోదయొక్క ప్రేమను అనుసంధింపగానే తమవంటివారియొక్క భక్తి విరోధముతో సమానముగా తోచుటచే, "ఈ అసత్యప్రేమకు క్షమింపవలెను స్వామీ!" అని భగవానుని ప్రార్థించుచున్నారు.

వ్యాఖ్య :– (ఆఱియ అన్బిల్ అడియార్) – పొందవలసినంత ఉన్నతిని పొంది, ఉపశమించిన, అతిగంభీరమైన సముద్రమువలె , పొంగి అణగిన భక్తినికల యశోదాదేవి వంటి ప్రేమను లేని భక్తులు,

(అడియార్) – "అతడు స్వామి, మనము దాసభూతులము" అను జ్ఞానమును మాత్రము కలవారు.

(అన్బిల్ అడియార్) ఆ జ్ఞానముయొక్క ఫలముగా వచ్చునది, తనను అభిమానింప కుండ అతనినే లక్ష్యముగా కల్గినది అగు భక్తిలేని దాసులు (అనన్యభక్తిని కలవారు),

(తమ్ ఆర్వత్తాల్ కూఱియ) – తమ అవధిలో నున్న తమ భక్తితో "భగవానుని అనుభవింపవలెను; అతనికి కైంకర్యమును చేయవలెను – అనురీతిలో పల్కిన పల్కులను, పొంగిపొరలు భక్తిని లేనివారైనందున, తమ మంచిని వెదకుచు పల్కు మాటలను. యశోదాదేవి ప్రేమ అంతటి ప్రేమను లేనివారైనపుడు – **"ఆయ్‌త్తాయ్ ములై తన్ద వాఱు ఎన్?"** అని ఆమెవలె ప్రేమను కలవారివలె నటించుచు పల్కిన వాక్కులు – అనియును భావము.

(కుఱ్ఱమా క్కొళ్ళల్ నీ) – స్వామి! నా వంటి అసత్యభక్తిని కలవారి దొంగ మాటలను నీకు దోషముగా గ్రహింపకుండ నుండవలెను.

(కుఱ్ఱమా క్కొళ్ళల్ నీ) – "శెయ్‌ద కుఱ్ఱమ్ నఱ్ఱమాకవే కొళ్ ఞాలనాదనే" (తిరుచ్చన్ద – 111) అనునట్లు దోషమును గుణముగా గ్రహించు గొప్ప ప్రేమను కల నీవు మా దోషమును దోషముగా గ్రహింప సాధ్యమా! దోషమును గుణముగా గ్రహించుట ఎట్లు సాధ్యము? అనునది భగవదభిప్రాయమని తలచి, దోషమునే గుణముగా గ్రహించి, సంస్కరించి స్వీకరించుట కొక ఉదాహరణమును చూపుచున్నారు.

(ఈర్ ఐన్దు ముడియాన్ పడైత్త మురణ్ తేఱి అడి అడైవ దఱ్కన్ఱే) – పది తలలతో విరోధమునే చేసిన రావణుని వైరము శిశుపాలుడై జన్మించినపుడు కాలక్రమములో తేటపడి, శ్రీపాదములను చేరుటకు కారణమైనదికదా! అని అనుచున్నారు.

(ఈర్ ఐన్దు ముడియాన్) పది శిరస్సులతో పిరాట్టిపట్ల అపచారము చేసినవాడు.

(పడైత్త) అజ్ఞానముతో అపచారము చేయలేదు. బుద్ధిపూర్వకముగానే అపచారపడి.

(మురణ్) – "కరి కుళల్ కనివాయ్ త్తిరువినై ప్పిరిత్త కొడుమైయిల్ కడువిశై యరక్కన్" (పెరియతిరు-5-7-7) అనునట్లు అది అపచారముయొక్క పర్యంతసీమ.

(తేఱి నెడియో యడి అడైదఱ్కన్ఱే) – "కేట్పార్ శెవి శుడు కీళ్మై వశవుకళే" అనునట్లు వినువారి చెవులను కాల్చు అతితీవ్రములైన నిందలను పల్కుచున్న శిశుపాలుడు, తనను చంపవలెనని చేతిలో చక్రాయుధముతో నిలుచున్న స్వామి సన్నివేశమును దర్శించి, "ఈ అద్భుతసన్నివేశ మేమి?" అని అభినివేశమును పొందగా, అదియే అంతిమస్మృతియై, శ్రీకృష్ణుని శ్రీచరణములను చేరుటకు కారణమైనదికదా!

(నెడియోయ్ అడి) – అల్పభక్తిని కలవారిపట్లకూడ చూపు ప్రేమకు పక్షపాతమున కును ఎల్లచూచుటకు వీలు లేనట్లు, వాత్సల్యముతో గొప్ప వ్యామోహమును కల్గియుండు వాని శ్రీపాదములను–అని అర్థము. **"నెడియోయ్"** అని సంబోధనముగా కూడ గ్రహింప వచ్చును.

(మురణ్ తేఱి అడి అడైతఱ్కన్ఱే – ఆర్వత్తాల్ కూఱియ కుఱ్ఱమా క్కొళ్ళల్) –

వైరమే శ్రీపాదములను చేరుటకు కారణము అయినపుడు, అసత్యభక్తిని నిజమైన భక్తిగా గ్రహించుటలో ఏమి అడ్డము? అని భావము.

(తేఱి కుఱ్ఱమాక క్కొళ్ళల్) – అని అన్వయించియు, అర్థము చెప్పవచ్చును. నీవు మా స్వభావమును, నీ గొప్పతనమును గమనించి తెలిసికొని, మా నీచభాషణములను దోషములుగా గ్రహింపరాదుసుమా! – అని భావము.

పెరియ:– అవ:– ముప్పత్తైన్దామ్పాట్టు. యశోదైప్పిరాట్టియోపాతి స్నేహమిన్ఱిక్కే, అవళుడైయ స్నేహత్తైయుడైత్తాక భావిక్కిఱవర్కళుడైయ కుఱ్ఱత్తై ప్పొఱుత్తరుళవేణు మెన్గిఱార్.

(అఱియవన్బిలడియార్) ఏఱి మఱిన్ద భక్తి యిల్లాతవర్కళ్.

(తమ్ అర్వత్తాల్ కూఱియ) తఙ్గళుడైయ స్నేహత్తాలే శొన్నవఱ్ఱై.

(కుఱ్ఱమా క్కొళ్ళల్) నీ కుఱ్ఱమాక క్కొణ్డరుళాతొళ్ళియవేణుమ్. "నీర్ కుఱ్ఱత్తై చ్చెయ్‌తువైత్తు "కుఱ్ఱమాక క్కొళ్ళాతొళ్ళియవేణుమ్" ఎన్నప్పోమో?" ఎన్నిల్.

(ఈరైన్దు ముడియాన్ పడైత్త మురణ్ – తేఱి – నెడియోయ్, యడి యడైతఱ్కన్ఱే) రావణన్ పణ్ణిన ప్రాతికూల్యమ్ క్రమత్తిలే శిశుపాలనుక్కు ఉన్నై యడైకైక్కుడలాయిఱ్ఱిల్లైయో. ప్రాతికూల్య మానుకూల్యమాయ్ ఫలిత్తాల్, అనుకూల్యాభాస మానుకూల్యమాక త్తట్టుణ్డో? "తేఱి" ఎన్గతు – శెయ్‌త కుఱ్ఱత్తై క్కుఱ్ఱమాక క్కొళ్ళాతొళ్ళియవేణు మెన్నవుమామ్. అన్ఱిక్కే, "తేఱి" ఎన్గతు – శిశుపాలన్ కైయుమ్ తిరువాళ్ళియుయిరున్దపడి ఎన్? ఎన్ఱు నినైత్తు క్కిడక్క, అతు అన్తిమస్మృతియానాప్పోలే యాకవుమామ్.

(ఆఱియ వన్బు) ఏఱి మఱిన్దు తన్నై ప్పేణాతే అత్తలైక్కు పురికై. యశోదైప్పిరాట్టి పరివు తమ్ముడైయ ప్రాతికూల్యత్తోడొక్కు మెన్గై. అవనుడైయ ప్రాతికూల్యమ్ తేఱి అడైకైక్కుడలాయిఱ్ఱిల్లైయో!

"శెయ్‌త కుఱ్ఱమ్ నఱ్ఱమాకవే కొళ్". పొఱుక్కవే అడైయ నన్ఱా మెన్ఱిరుక్కిఱార్. (నెడియోయ్) అనుకూల్యలేశముడైయార్ తిఱుత్తు నీ యిరుక్కు మిరుప్పు ఎల్లై కాణప్పోమో!

అరు :– ముప్పత్తైన్దామ్పాట్టు. తేఱి – కలఙ్గినతు తేఱుమాప్పోలే క్రమత్తిలే ఎన్గపడి, రావణనుడైయ ఇరణ్డామ్ జన్మమాన శిశుపాలనుక్కుమ్. (అన్బిల్) ఇల్ – అల్లామైయాయ్, తనక్కు పురివరిల్లైయో? ఎన్న, అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (యశోదైప్పిరాట్టి యిత్యాది) ఇత్తనై ప్రాతికూల్యముడైయ ఉమక్కు క్కిట్టప్పోమో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (అవనుడైయ విత్యాది)

నమ్బిళ్ళై :- *ముప్పత్తఙ్జామ్‌పాట్టు :- యశోదైప్పిరాట్టియుడైయ భక్తియై అనుసన్ధిక్క, అల్లాదారుడైయ భక్తి ప్రాతికూల్యమ్ ఎన్నుమ్బడి యిరున్దదు. అప్పడి యిరున్దదే యాకిలుమ్, ఇని ఇదుతనక్కు అవనైయే కాఙ్కట్టి ప్పొఱుప్పిత్తు క్కొళ్ళాకైయొఴియ ఇల్లై – ఎన్ఱు పార్త్తు అవనై క్షమై కొళ్ళుకిఱార్.*

(ఆఱియ అన్బిల్ అడియార్) – ఏఱి మఱిన్ద భక్తి ఇల్లాద శేషభూతనానవర్‌కళ్. ఆఱియ అన్బాకిఱదు – తన్నై ప్పేణాతే అత్తలైక్కు ప్పరికై. ఆత్మావుక్కు స్వరూపమ్ అవనుక్కు రికైయాకైయాలే తనక్కెన్ఱు పరికైయుమ్ ప్రాతికూల్యమిఱే!

(తమ్ ఆర్వత్తాల్ కూఱియ) – తన్దాముడైయ స్నేహత్తాలే శొన్నవఱ్ఱై క్కుఱ్ఱమాక క్కొణ్డరుళాతే ఒఴియవేణుమ్. అతాకిఱదు – శొల్లియల్లదు నిఱ్కమాట్టాదపడియాన ప్రేమపారవశ్యత్తాలే శొన్నవైయిఱే. తమక్కు ఇవ్వళవాన దశై విళైన్ద ఇత్తైయుమ్ అవళుడైయ భక్తిక్కు పోరాదెన్ఱు ఇరుక్కిఱారాయ్‌త్తు.

(కుఱ్ఱమాక క్కొళ్ళల్) – కుఱైయాక క్కొళ్ళాదే ఒఴియవేణుమ్. (ఇవన్దన్ ఆర్‌గ్రామైకళాలే శిల వఱ్ఱై చ్చొన్నాకిల్ ఇవన్ అఱిన్దు శొన్నానో! ఎన్ఱు నినైత్తిరుక్కవేణుమ్) "శెయ్‌ద కుఱ్ఱమ్ నఱ్ఱమాకవే కొళ్". "నీ కొళ్ళల్" ఎన్గైక్కు "ఎనక్కు కుఱ్ఱమ్ ఇల్లై" ఎన్గిఱేన్ అల్లేన్. దేవర్ అత్తై కుఱ్ఱమాక క్కొళ్ళాదొఴియవేణుమ్. ఇవన్ పొఱుక్క, అడైయ నన్ఱామ్ – ఎన్ఱిరుక్కిఱార్. కుఱ్ఱత్తై శెయ్‌దువైత్తు, "కుఱ్ఱమాక క్కొళ్ళాదొఴియవేణుమ్" – ఎన్ఱాల్ ఎఙ్గనే శెయ్యుమ్బడి! – ఎన్న.

(తేఱి ఇత్యాది) – రావణన్ పణ్ణిన మికై చ్చెయలానతు క్రమత్తాలే పోన్దు తెళిన్దు, శిశుపాలనాయ్ క్కొణ్డు, సర్వాధికనాన ఉన్‌తిరువడికళై ప్పెఱుకైక్కు ఉపాయమాయ్‌త్తిల్లైయో!

(తేఱి) – ప్రసన్ననాయ్, శెయ్‌త కుఱ్ఱత్తై కుఱ్ఱమాక క్కొళ్ళాదొఴియవేణుమ్ – ఎన్నుతల్. అన్ఱిక్కే, శిశుపాలన్ "కైయుమ్, తిరువాఴియుమ్ ఇరున్దపడి ఎన్?" ఎన్ఱు నినైత్తుక్కిడన్ద అన్తిమప్రత్యయమ్ ఆకవుమామ్.

(నెడియోయ్) – ఆనుకూల్యలేశమ్ ఉడైయార్‌తిఱత్తు నీ యిరుక్కుమ్ ఇరుప్పు ఎల్లై కాణప్పోమో! – ఎన్ఱపడి.

(ఈరైన్దు ముడియాన్ పడైత్త మురణ్ నెడియోయ్ అడి అడైతఱ్కన్ఱే) అవన్ దేవరై ప్పెఱ్ఱతు తన్ ఆనుకూల్యత్తాలన్ఱో! అవన్ పేఱ్ఱుక్కు అడియాన కృపైయై ఎన్ పక్కలిలే పణ్ణ త్తట్టెన్? అవనుడైయ ప్రాతికూల్యత్తిలుమ్ వలితో ఎన్‌పక్కల్ కుఱ్ఱమ్? ప్రాతికూల్యమ్ ఆనుకూల్యమాక ఫలిత్తాల్, ఆనుకూల్యాభాసమ్ ఆనుకూల్యమాక తట్టుణ్డో!

అప్పిళ్ళై :- ముప్పత్తఙ్జామ్పాట్టు. ఇవళుడైయ స్నేహత్తై క్కణ్డవాఱే అల్లాత తమ్మొబ్బల్వార్

స్నేహమ్ ప్రాతికూల్యసమమాయ్ త్తోఱ్ఱి, అత్తై ప్పొఱుత్తరుళవేణు మెన్ఱు అవనై క్షమైకొళ్ళుకిఱార్.

అఱియ– "ఉనక్కెన్ పుకురుకిఱతో?" ఎన్ఱు పరిన్దు వయిఱెరియుమ్బడి యేఱి మఱన్ద, అన్బు– భక్తి, ఇల్ – ఇన్ఱిక్కే, అడియార్ – శేషత్వజ్ఞానమాత్రయుక్తరా యిరుక్కుమవర్‌కళ్, తమ్ – తన్దాముడైయ, అర్వత్తాల్ – స్నేహత్తాలే, కూఱియ – "అనుభవిక్కవేణుమ్, అడియై శెయ్యవేణుమ్" ఎన్ఱాఱ్పోలే స్వప్రయోజనగర్భమాక చ్చొన్న వార్త్తైకళై, నీ – కుఱ్ఱత్తై నఱ్ఱమాకక్కొళ్ళు మతిమాత్రవత్సలనాన నీ, కుఱ్ఱమా – కుఱ్ఱమాక, కొళ్ళల్ – కొళ్ళాతొఴియవేణుమ్; అతెఙ్గనేకూడుమ్బడి? యెన్ఱు తిరువుళ్ళమాకిల్, ఈరైన్దు ముడియాన్ – ప్రతికూలనాన రావణన్, పడైత్త – బుద్ధిపూర్వకమాక ప్పణ్ణిన, మురణ్ – తిరువినైప్పిరిత్త మికైచ్చెయలానతు, నెడియోయ్– అనుకూల్యలేశయుక్తర్ తిఱత్తిల్ పణ్ణుమ్ స్నేహపక్షపాతఙ్గళు క్కెల్లై కాణవొణ్ణాత పెరుమైయై యుడైయవన్, అడి – తిరువడికళై, తేఱి – కాలత్రయత్తిలే తెళిన్దు వన్దు, అడైదఱ్కన్ఱే – శిశుపాలనాయ్ క్కిట్టుకైక్కుడలాయ్ విట్టతిల్లైయో. అన్ఱిక్కే, నీ తేఱి – ప్రసన్ననాయ్, శెయ్‌త కుఱ్ఱత్తై క్కుఱ్ఱమాక క్కొళ్ళాతొఴియవేణు మెన్నవుమామ్. ప్రాతికూల్య మానుకూల్యమాయ్ ఫలిత్తాల్ అనుకూల్యాభాసమ్ అనుకూల్యమాక త్తట్టుణ్డో? ఎన్ఱపడి.

దివ్యార్థ :- (ఆఱియవన్బిల్) – కీఴ్ ప్పాట్టిల్ యశోదైప్పిరాట్టియినుడైయ ఒప్పుయర్వఱ్ఱ అన్బై అనుసన్ధిత్త ఆఴ్వార్‌క్కు త్తామ్‌పోల్‌వారుడైయ అన్బు ఒరు అన్బాకవే తోఱ్ఱ విల్లై. కంసన్ ముదలానారుడైయ ప్రాతికూల్యత్తోడు సమమాకవే తమ్ముడైయ అన్బై నినైక్కలాయినర్. అదనాల్ శిఱిదు కలక్క ముఱ్ఱ ఆఴ్వార్ "మిక క్కొడియనాన ఇరావణనిడత్తిల్ ఇరున్ద ప్రాతికూల్యమే, అవన్దానే శిశుపాలనాక ప్పిఱన్ద పిఱవియిల్ ఉన్నడి చ్చేర్వదఱ్కు అనుకూలమాక ప్పలిత్తదే! అప్పడియిరుక్క, ఎన్‌పోల్‌వారిడత్తిలుళ్ళ పోలియాన ఆనుకూల్యమ్ (అన్బు) అనుకూలమావదఱ్కు త్తడై యుణ్డో! ఎన్ఱు తమక్కు త్తామే తేఱి క్కొళుకిన్ఱ పాశురమ్ ఇదు.

శ్రీవైకుంఠత్తిల్ జయవిజయరెన్నుమ్ ద్వారపాలకర్ మహర్షికళిన్ శీఱ్ఱత్తుక్కు ఇలక్కాక్కి ఎమ్బెరుమానాల్ శపిక్కప్పట్టు, ఇన్నిలత్తిల్ వన్దు హిరణ్య – హిరణ్యాక్షర్ కళాకవుమ్, ఇరావణనాకవుమ్, శిశుపాలనాకవుమ్ పిఱన్దు కడైశి జన్మమాకియ శిశుపాల జన్మత్తిల్ "కేట్టాల్ పఴమ్ పకైవన్ శిశుపాలన్ తిరువడితాట్పాలడైన్ద" (తిరువాయ్–7–5–3) ఎన్గిఱపడియే తిరువడికళై యడైన్ద వరలాఱు ఇఙ్గు అఱియత్తక్కదు. "శురి కుఴల్ కనివాయ్ త్తిరువినై ప్పిరిత్త కొడుమైయిఱ్కడువిశై యరక్కన్" ఎన్గిఱపడియే కొల్లవొణ్ణాత తీచ్చెయల్

పురిన్దవనాన ఇరావణనుడైయ ప్రతికూలకారియజ్గళై (శిశుపాలనాన పిఱప్పిల్) అనుకూలకారియజ్గళిన్ పలనై ప్పెఱువిత్తన ఎన్నాల్, నమ్ముడైయ అనుకూల్యాభాసమ్ అనుకూలమాకవే తలైక్కట్టుమెన్బదిల్ తట్టుణ్డో! ఎన్ఱ కరుత్తు క్కాణ్గ.

పిన్నడికళిల్కాట్టియ దృష్టాన్తత్తై క్కొణ్డు ఇజ్గు ఆళ్వార్ ప్రార్థిప్పతావతు – పరిపూర్ణమాన అన్బు ఇల్లామల్ మేలుక్కు అడియారెన్ఱు పేరు శుమక్కిఱ నాజ్గళ్ ఏదావతు కుగ్ఱ్ఱమాక చ్చొల్లివిట్టాల్, అదై క్కొణ్డు తిరువుళ్ళమ్ శీఱవేణ్డా! ప్రత్యక్షమాక విరోధి ఎన్ఱే వెళివన్ద ఇరావణనుడైయ తీయ శెయల్కళే నన్మైక్కు ఉఱుప్పామ్ పోదు, మేలుక్కావతు అన్బరెన్ఱు కాట్టిక్కొళ్ళుకిఱ ఎజ్గళుడైయ ఉక్తికళ్ పొఱుక్కక్కూడియవై యన్రో! – ఎన్ఱవాఱు.

"ఆఱియవన్బిలడియార్" ఎన్ఱు తమ్మైయే శొల్లిక్కొళ్ళుకిఱార్పోలుమ్. తన్మైయిల్ వన్ద పదర్క్కై. "కూఱియ" – పలవిన్పాల్ వినైయాలణైయుమ్ పెయర్. కూఱియవర్గ్ఱై – ఎన్ఱు పొరుళ్.

"కొళ్ళల్" – ఎదిర్మఱై వియన్కోళ్ వినైముగ్ఱ్ఱు. "నెడియోయ్" – మున్నిలై యొరుమై వినైయాలణైయుమ్ పెయర్. ఆఱామ్ వేగ్ఱ్ఱుమై త్తొకై. "మురణ్"– కోణలాన కారియజ్గళ్. "తేఱి" – ఎన్నుమ్. వినైయెచ్చత్తై మున్నడికళిల్ కూట్టియు మురైక్కలామ్; పిన్నడికళిల్ కూట్టియు మురైక్కలామ్.

దివ్యార్థ :– అను :– (ఆఱియవన్బిల్) గడచిన పాశురంలో యశోదాదేవియొక్క నిస్సమాభ్యధిక మైన అనురాగాన్ని అనుసంధించిన ఆళ్వార్లకు తమవంటివారి అనురాగం కూడా ఒక అనురాగం అని తోచలేదు. కంసుడు మొదలైనవారి ప్రాతికూల్యంతో సమానంగా తమ అనురాగాన్ని తలచినవారయ్యారు. అందువల్ల కొంచెం కలత చెందిన ఆళ్వార్లు "చాలా కఠినుడైన రావణునకు ఉన్న ప్రాతికూల్యమే, అతడే శిశుపాలుడుగా పుట్టిన జన్మలో నీ పాదాలను చేరడానికి అనుకూలమై ఫలించిందికదా! ఆ విధంగా ఉండగా, నా వంటి వారికి ఉన్న, అసత్యమైన ఆనుకూల్యం (అనురాగం) నిజమైన అనుకూల్యం కావడంలో అడ్డు ఉంటుందా?" – అని తమకు తామే ఆశ్వాసాన్ని పొంది పలికే పాశురం ఇది.

శ్రీవైకుంఠంలో జయవిజయులనే ద్వారపాలకులు మహర్షుల కోపానికి గురియై, భగవానునిచే శపింపబడి ఈ భూలోకంలోకి వచ్చి హిరణ్యకశిపుడు హిరణాక్షులుగా, రావణ–కుంభకర్ణులుగా, శిశుపాల (దంతవక్త్రులు)గా జన్మించారు, చివరి జన్మ అయిన శిశుపాలుని జన్మలో **"కేట్టార్ పఴిమ్ పకైవన్ శిశుపాలన్ తిరువడి తాట్పాలడైన్ద"** అన్నట్లు భగవానుని శ్రీపాదాలను పొందిన వృత్తాంతం ఇక్కడ జ్ఞాతవ్యం. **"శురికుఴలక్కనివాయ్ త్తిరువినై ప్పిరిత్త కొడుమయి ఱ్కడువిశై యరక్కన్"** అన్నట్లు చెప్పరాని పాపాన్ని చేసిన

రావణుని ప్రతికూలకార్యాలే (శిశుపాలుడైన జన్మలో) అనుకూల కార్యాల ఫలాన్ని పొందించాయి – అని అంటే, తమ ఆనుకూల్యాభాసం అనుకూలంగానే ఫలించడంలో అడ్డు ఉంటుందా? అనే అర్థాన్ని గమనించాలి.

ఉత్తరార్ధంలో చూపిన దృష్టాంతంతో ఇచట ఆళ్వార్లు ప్రార్థించినది (ఏమంటే) పరిపూర్ణమైన అనురాగం లేకుండా, పైపైకి భక్తులనే పేరును కల్గిన మేము ఏదయిన తప్పుగా చెప్పినట్లయితే, దానిని గొని, మనస్సులో కోపించవద్దు. ప్రత్యక్షంగా విరోధి అని బయటకు వచ్చిన రావణుని పాపకార్యాలే మంచికి కారణమైనపుడు, పైపైకి అయినా భక్తులమని ప్రవర్తిస్తున్న మా మాటలు సహించదగినవేకదా! అని.

"ఆఱియవన్బిలడియార్" – అని తమనే నిర్దేశించుకుంటున్నారు. ఇది ఆత్మార్థంలో వచ్చిన బహువచనం. **"కూఱియ" – పలవిన్ పాల్ వినైయాలణైయుమ్ పెయర్"** (పలువురిని తెలిపే క్రియాజన్యమైన నామపదం) చెప్పినవానిని –అని అర్థం.

"కొళ్ళల్" – వ్యతిరేకార్థక ప్రార్థనాపూర్వకమైన సమాపక క్రియ. **"నెడియోయ్"** మధ్యమపురుష సంబోధన ఏకవచనరూపం క్రియాజన్యనామపదం. షష్ఠీసమాసం. **"మురణ్"**–వ్యతిరేకకార్యాలు. **"తేఱి"** అనే కృదంతాన్ని (క్త్వార్థకాన్ని) పూర్వార్ధంలో అన్వయించి అర్థం చెప్పవచ్చు. ఉత్తరార్ధంలోను అన్వయించి అర్థం చెప్పవచ్చు.

(36) మురణైవలి తొలైదఱ్కా మన్ఱే, మున్నమ్
తరణి తనతాక త్తానే, – ఇరణియనై
పుణ్ణిరన్ద వళ్ళుకిరా ల్పొన్నాఴి క్కైయాల్, నీ
మణ్ణిరన్దు కొణ్డ వకై

మున్నమ్ = పూర్వము, తరణి తనదు ఆక త్తానే = భూమి తనదిగానే అభిమానించిన, ఇరణియనై = హిరణ్యకశిపుని, పుణ్ నిరన్ద = గాయమగునట్లు చీల్చిన, వళ్ ఉకిరాల్ = పదునైన గోళ్ళతో, పొన్ = అందమైనది, ఆఴి కైయాల్ = చక్రమును కల్గినదియును అగు (నీ) శ్రీహస్తముతో, నీ = నీవు, మణ్ ఇరన్దు కొణ్డ వకై = భూమిని యాచించి పొందిన రీతి, మురణై వలి తొలైదఱ్కు ఆమ్ అన్ఱే = (మావంటి సంసారుల) అహంకార–మమకారములను పోగొట్టుటకేకదా!

అవతారిక :– "కూఱియ కుగ్ఱ్ఱమా క్కొళ్ళల్" అనియు ప్రార్థింపవలెనా? నీవే నీ గొప్పతనమునకు తగని రీతిలో యాచకుడవై వచ్చి, కార్యమును పూర్తిచేయుట (ఎందుకనగా), మా వైరమును పోగొట్టి, నీకు దాసునిగా చేసికొనదలచికదా! అనుచున్నారు.

వ్యాఖ్య:– (మున్నమ్) వామనావతారమునకు ముందు సంభవించినదగు నరసింహావతార

సమయములోనే - అని భావము.

(తరణి తనదాక త్తానే ఇరణియనై) - నీదగు భూమిని అంతటికిని తనదిగానే అభిమానించిన హిరణ్యకశిపుని.

(పుణ్ నిరన్ద వన్ ఉకిరాల్ పొన్ ఆఴిక్కైయాల్) - పుందు పదునట్లు చీల్చిన, పదునైన నఖములతో అందమైనదియై వెల్గు చక్రమునుకల శ్రీహస్తముతో - అని అర్థము.

(నీ మణ్ ఇరన్దు కొణ్డ వకై) లక్ష్మీనాథుడవగు నిన్ను యాచకునిగా చేసికొని నీకే చెందిన భూమిని నీవు యాచించి పొందిన తీరు.

(మురణై వలి తొలైదఱ్కు ఆమ్ అన్ఱే) - "రెండుగా ఇట్లుగా చీల్చబడినను ఎవరికిని నమస్కరింపను" **(ద్విధా భజ్యేయమ ప్యేవం న నమేయం హి కస్యచిత్)** - (రా.యు-36-11) అను మావంటి సంసారుల అహంకార - మమకారములను పోగొట్టుట కొఱకేకదా! "సర్వేశ్వరుడనగు నేను యాచకుడనై, దేవతల కార్యమును చేయుటను చూచినచో, నా గుణములలో, రూపసౌందర్యములో అభినివిష్టులైన సంసారుల అహంకార- మమకారముల బల మణగి, నశించును. వారినికూడ దాసులనుగా చేసికొన వచ్చును" - అని అభిప్రాయపడియే కదా నీవు ఈ కృత్యమును చేసితివి. బలముతో మహాబలిని జయించినచో నీకు ఇట్టి అపూర్వఫలము సిద్ధింపదను తలుపుతోనే కదా నిన్ను తక్కువగా చేసికొని, కార్యమును సఫలము చేసితివి-అని భావము.

(తరణి తనదాకత్తానే ఇరణియనై పుణ్ణిరన్ద పొన్నాఴి క్కైయాల్ మణ్ణిరన్ద కొణ్డ వకై) - భూమిని తనదిగా అభిమానించుటలో హిరణ్యునకును, మహాబలికిని భేదము లేదు. అయినను, మహాబలి హిరణ్యునివలె ద్వేషము లేనివాడు కావున, భాగవతాపచారమును చేయనివాడు కావునను, ఔదార్యము మొదలగు గుణములను కలవాడు కావునను, అతనిని చీల్చిన చేతితోనే ఇతనివద్ద యాచించెను. ఈ గుణపక్షపాతము ఏమి! ఆశ్చర్యకరము! అని ఆళ్వార్లు అభినివిష్టులగు చున్నారు.

పెరియ:-అవ:-ముప్పత్తాఱాయ్పాట్టు. (మురణై) యశోదైప్పిరాట్టి స్నేహ మిన్ఱియిలే యిరుక్కచ్చెయ్తే అవళుడైయ స్నేహముణ్డాక భావిత్తు చ్చొన్నవగ్రైై క్కుగ్రమాక క్కొళ్ళాతొఴియవేణు మెన్ఱు నీరిరక్కవేణుమో? తన్నుడైమైయై వేఱొరుత్తన తాక్కివన్దు ఇరక్కుమవనుక్కు.

(మున్న మిత్యాది). మున్నే, భూమియడైయ తన్నతాక అభిమానిత్తిరున్ద హిరణ్యనై పుణ్పడుత్తి ప్పిళన్ద వుకిరైయుడైత్తాయిరున్దుళ్ళ పొన్నాఴిక్కైయాల్.

(నీ యిత్యాది) ప్రకారమ్.

(మురణైవలి తొలైతఱ్కా మెన్ఱే) సర్వేశ్వరనాయిరున్దుళ్ళ నమ్ముడైయ అర్థిత్వమ్ త్తోగ్ర నిన్ఱ సౌలభ్యత్తై క్కాణ నాట్టారుడైయ అహఙ్కారమమకారత్తాలే పిఱన్ద తణ్మై నెకిఴుమెన్ఱే నీ ఇప్పడి శెయ్తదు.

(మున్నమ్ తరణితన తాకత్తానే) మున్నే భూమి యడఙ్గలుమ్ తన్నతాక అభిమానిత్త మహాబలిపక్కలిలే - ఎన్నవుమామ్.

(మురణై యిత్యాది) యశోదైప్పిరాట్టియైప్పోలే ఎఙ్గళైయు మురుక్కలా మెన్ఱే.

(మున్న మిత్యాది) తన్నతాక ఉకక్కుమాకిల్ నామ్ ఇన్ఱు పెగ్గ్రోమాక అమైయాతో! ఎన్ఱిరన్దు కొణ్డ వకై.

అరు :- ముప్పత్తాఱామ్పాట్టు. "మణ్ణిరన్దు కొణ్డ వకై - మురణై వలి తొలైతఱ్కా మెన్ఱే" ఎన్ఱన్వయమ్. ప్రాతికూల్యత్తినుడైయ మిడుక్కై పోక్కుకైక్కాక - ఎన్ఱపడి.

ఇత్తై అవరితారికైయిలే యరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (యశోదైప్పిరాట్టి యిత్యాది). ఎఙ్గళైయు మురుక్కలా మెన్నా నీ మణ్ణిరన్దు కొణ్డతు, నాఙ్గళ్ వన్నెఞ్జరాకైయాలే ఉరుకమాట్టో మెన్ఱపడి. ఇరక్కవేణ్డువానేన్ ఎన్న, అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (తన్నతాక వుకక్కుమాకి లిత్యాది).

నమ్బిళ్ళై :- ముప్పత్తాఱామ్పాట్టు :- "కూఱియ కుగ్రమా క్కొళ్ళల్ నీ" ఎన్ఱు ఇరక్కవేణ్డాదపడి అవన్తానే వన్దు ఆర్త్తియాయ్ నిన్ఱ పడియై అనుసంధిత్తు, "నీ ఇప్పడి ఉన్నై అఴియమాఱి క్కొణ్డువన్దు. కార్యమ్ శెయ్దదు - సంసారికళై ఉనక్కాక్కిక్కొళ్ళలామ్- ఎన్ఱు పార్త్తు అత్తాలే" ఎన్గిఱార్.

(మురణైవలి తొలైదఱ్కామన్ఱే) ఎట్టుక్కు నోక్కుప్పోలే "న నమేయమ్" ఎన్ఱిరుక్కిఱవర్కళుడైయ మిఱుక్కుతలై పోక్కి, తమక్కాక్కలామెన్ఱే! "యానే ఎన్తనతే" ఎన్ఱిరున్ద ఏత్తవుమ్ తవిర్న్దు ఎల్లామ్ శెయ్దాలుమ్ నమ్ సన్నిధియిలే నెకిఴ్న్దు నమక్కు ఆకార్కళ్! ఎన్ఱో పార్త్తదు!

(మున్నమ్ తరణి - ఇత్యాది) ఈశ్వరనతాన విభూతియై పుణ్డే తన్నదాక త్తానే శమైన్దిరున్దుళ్ళ హిరణ్యనై. ఇదుక్కు వేఱే మేలెఴుత్తు ఇడువార్ వేణ్డాదపడి తానే తన్నదాక అభిమానిత్తిరున్దానాయ్త్తు.

(పుణ్ణిరన్ద వళ్ళుకిరాల్) - పుణ్ నెరుఙ్గి, క్కూరియ ఉకిరాలే హిరణ్యనై ప్పిళన్దు పొకట్టవన్ - ఎన్నుదల్. అన్ఱిక్కే , అవనుడైయ పుణ్బట్ట నెఞ్జై ప్పిళన్దు - ఎన్ఱుమామ్. పూమి యడఙ్గ తన్నుడైయతాక అభిమానిత్తిరున్ద మహాబలియజ్ఞవాటత్తిలే శెన్ఱు.

(పొన్నాఴి క్కైయాల్ నీ మణ్ణిరన్దు కొణ్డ వకై) - రక్షణత్తుక్కు పురికరమాన తిరువాఴియై ఉడైయ కైయాలే పూమియై ఇరన్దు, అళన్దుకొణ్డ ప్రకారమ్.

(మురణైవలి తొలైదఱ్కామన్టే) సర్వేశ్వరనాయిరున్దువైత్తు, అర్థిత్వమ్ తోగ్ర్ఱ నిన్ఱ సౌలభ్యత్తై క్కణ్డ నాట్టార్ నెఞ్జు నెకిழுమ్ ఎన్టే!

(మురణ్) - అరణ్ అழிయుమెన్టే నీ మణ్ణిరన్దు కొణ్డవకై. తన్నదెన్ఱు తాముకక్కుమాకిల్ నామ్ ఇన్ఱు పెగ్ఱ్రోమానాల్ ఆకాతో! ఎన్ఱు - అనపాయినియాన పిరాట్టియై శ్రీజనకరాజన్ తర క్కొళ్ళుమాపోలే.

అప్పిళ్ళై :- ముప్పత్తాఱామ్బాట్టు. ఇప్పడి "కూఱియ కుగ్ఱ్ఱమా క్కొళ్ళల్" ఎన్ఱు పొఱై కొళ్ళవేణ్డాతపడి నీతాన్ ఉన్నై యழிయమాఱి వన్ద కారియమ్ శెయ్తతు సంసారికళ్ కోణైయై ప్పోక్కి యునక్కాక్కిక్కొళ్ళలా మెన్ఱు పార్త్తే ఎన్గిఱార్.

మున్నమ్ - మున్బే, తరణి - ఉన్నతాన భూమియై, తనతాక త్తానే - తన్నతాక త్తానే అభిమానిత్తిరున్ద, ఇరణియనై - హిరణ్యనై, పుణ్ - పుణ్పడుత్తి, నిరన్ద - పిళన్ద, వళ్ - కూరియ, ఉకిరాల్ - తిరువుకిరోడే కూడియిరుప్పతాయ్, పొన్ - స్పృహణీయ మాన, ఆழி- తిరువాழிయై యుడైత్తాన, కైయాల్ - తిరుక్కైయాలే, నీ - శ్రియఃపతియాన నీ, మణ్ - భూమియై, ఇరన్దు - అర్థిత్తు, కొణ్డ - అళన్దుకొణ్డ, వకై - ప్రకారమ్, మురణవలి - "న నమేయమ్" ఎన్గిఱపడియే తలైవణక్కమగ్ఱ్ఱ త్తిరియుమ్ కణాజ్గరాన సంసారికళ్ కోణై మిడుక్కు, తొలైతఱ్కా మన్టే - అఱుక్కలా మన్టే. ఇరప్పు త్తోగ్ఱ్రానిన్ఱ సౌలభ్యత్తైయుమ్, వడివழకైయుమ్ కాట్టి, "నాన్, ఎనక్కు" ఎన్టిరుక్కుమ్ మిఱుకుతలై మీట్టు, ఉనక్కేయామ్బడి శేర్త్తుక్కొళ్ళుకైక్కాక వన్టో! ఎన్ఱపడి.

దివ్యార్థ :- (మురణై వలి) - ఆశ్రితవిరోధియాన ఇరణియనై క్కీழிత్తెఱిన్దదుపోల, మహాబలియైయుమ్ కొన్టొழிక్కలామాయిరుక్కచ్చెయ్‌దేయుమ్, అజ్గనమ్ శెయ్యాతు, అழகియ వడివెడుత్తు యాచకనాయ్ నిఱ్కుమ్ వకైయాలే ఉలకమ్ కొణ్డుతు ఎదుక్కాక? "ఎమ్బెరుమాన్ ఇవ్వళవు సౌలభ్యగుణముడైయవన్" ఎన్ఱు ఎల్లోరుమ్ తెరిన్దుకొణ్డు, ఇక్కుణత్తిల్ ఈడుపట్టు త్తజ్గళుడైయ అహజ్కారత్తై విట్టొழிన్దు ఆట్పడక్కూడు మెన్గిఱ తిరువుళ్ళత్తాలో? ఎన్గిఱార్.

"ఇరణియనై పుణ్ణిరన్ద వళ్ళుకిరాల్ పొన్నాழிక్కైయాల్" - ఎన్ఱ శొల్లాగ్ఱ్ఱలాల్, మావలియైయుమ్, ఇరణియనైయుమ్ పోలవే భజ్గప్పడుత్తవేణ్డియతు ప్రాప్తమా యిరుక్కవుమ్, అజ్గనమ్ శెయ్యాదదు మేఱ్కుఱిత్త కరుత్తినాలామ్ - ఎన్బదు విళజ్గుమ్. తరణి - వడశొల్. "మురణైవలి", "మురణవలి ఎన్బన పాఠభేదజ్గళ్.

దివ్యార్థ :- అను :- (మురణవలి) ఆశ్రితవిరోధి అయిన హిరణ్యుని చీల్చినట్లే, మహాబలిని కూడా వధించవలసి ఉండగా, ఆ విధంగా చేయకుండా అందమైన రూపాన్ని ధరించి, యాచకుడవైన రీతిలో లోకాన్ని గ్రహించినది ఎందుకొఱకు? "మనస్వామి ఇంతటి

సౌలభ్యాన్ని కలవాడు?" అని అందఱు తెలిసికొని, ఈ గుణంలో అభినివేశాన్ని పొంది, తమ అహంకారాన్ని విడచివేసి, దాసులు అవుతారు-అనే అభిప్రాయంతోనే కదా! అని అంటున్నారు.

"ఇరణియనై పుణ్ణిరన్ద వళ్ళుకిరాల్ పొన్నాழிక్కైయాల్" అనే పదప్రయోగబలంచేత మహాబలినికూడ హిరణ్యునివలెనే భంగపఱచవలసినది తగినదై ఉండగా, ఆ విధంగా చేయకపోవడం పైన చెప్పిన ఉద్దేశ్యంతోనే - అని అన్నది వ్యక్తమవుతుంది. **"తరణి"** సంస్కృతపదం.

(37) వకై యఱు నుణ్ కేళ్వి వాయ్‌వార్‌కళ్, నాళుమ్
పుకై విళక్కుమ్ పూమ్పునలు మేన్ది, - తిశై తిశైయిన్
వేదియర్‌కళ్ శెన్ఱిఱైఞ్జుమ్ వేఙ్గడమే, వెణ్ శఙ్గమ్
ఊదియ వాయ్ మాలుకన్ద వూర్

వకై అఱు = అన్యదేవతలను, అన్యఫలములనెడి ప్రకారములను ఖండించునట్లు, నుణ్ కేళ్వి వాయ్‌వార్‌కళ్ = సూక్ష్మమగు ప్రీతివిషయక జ్ఞానమును కలవారగు, వేదియర్ కళ్ = విప్రులు, నాళుమ్ = ప్రతిదినము, పుకై విళక్కుమ్ = ధూపదీపములను, పూమ్ పునలుమ్ = పూవులతో కూడిన తీర్థమును, ఏన్ది=ధరించి, తిశై తిశైయిన్ = అన్ని దిక్కులనుండి, శెన్ఱు = (తిరుమలకు) చేరి, ఇఱైఞ్జుమ్ = కొలుచునట్టి, వేఙ్గడమే = వేంకటాచలమే, వెణ్ శఙ్గమ్ ఊదియ వాయ్ = తెల్లని శంఖమును ఊదిన ముఖమును కల, మాల్ = స్వామి, ఉకన్ద=అభిమానించిన, ఊర్ = దేశము.

అవతారిక :- మహాబలివద్దకు యాచకుడై వెడలుట ముందు పాశురములో ప్రస్తావింప బడినది. ఆట్లే, తనపట్ల, తన విషయముననే కాకుండ, అన్ని కాలములలోనున్న చేతను లందఱిపట్ల "వారు నన్ను స్వీకరింపవచ్చునుకదా" అను అభిలాష వ్యక్తమగునట్లు వచ్చి, అందఱు తనను ఆశ్రయించి, వినియోగపఱచు కొనునట్లు సమీపములోనే తిరుమలకు వచ్చి నిలచియున్నాడని ఇందు అనుచున్నారు ఆழ்వార్లు.

(వకై యఱు) - లోకములో ప్రయోజనాంతరములను, దేవతాంతరములను ఆశ్రయించియుండు వారి జ్ఞానము పలు రీతులలో నుండును. ఆ రీతులను లేకుండ చేసినవాడని ఇచటి భావము. **"వ్యవసాయాత్మికా బుద్ధి రేకేహ కురునందన, బహుశాఖా హ్యనంతా శ్చ బుద్ధయోఽ వ్యవసాయినామ్"** (భా.గీ-2-41) (కురునందనా! ఆత్మస్వరూపముయొక్క సత్యమును గూర్చిన నిశ్చయముతో కూడిన బుద్ధి, మోక్షమును మాత్రమే లక్ష్యముగా కల్గినది అగుటచే, ఒక్కటియై యుండును. అట్టి నిశ్చయమును

లేనివారి బుద్ధులు పలు ఫలములను కోఱునవి అగుటచే పలు శాఖలను కల్గినవియై యుండును) అని ఇవి పలు రీతులలో నుండును అను విషయము చెప్పబడినదికదా! అట్లుకాకుండ, ఆయుస్సు, సంతానము, భార్య, భూమి, ధనము, భవనములు, అన్నము, స్వర్గము – మొదలగు పలు రీతులలోని క్షుద్రఫలములను, ఉత్తమ ఫలమగు మోక్షమును విడదీసి తెలిసికొని, పరిశీలించినవారు – అనియును అర్థము చెవచ్చును. ఇట్లు పరిశీలించుటకు, ప్రయోజనాంతర– దేవతాంతరములను తిరస్కరించుటకును సామాన్యులకు వీలగునా! అనినచో.

(నుణ్ కేళ్వి వాయ్ వార్కళ్) అట్లు చేయుటకు సాధనమగు సూక్ష్మమైన శ్రుతి జ్ఞానమును కలవారు అని అర్థము. దేనిలోనైనను స్థూలబుద్ధిని కలవారికి తప్ప అల్ప బుద్ధులకు ఈ అరుదైన పని చేయుటకు వీలు కాదు. సూక్ష్మబుద్ధినికలవారే ప్రయోజనాంతర–దేవతాంతరముల రీతులను ఖండించి, తిరస్కరించుటకు సమర్థులని భావము. **"ఉణర్న్దు ణర్న్దు ఉరైత్తురైత్తు ఇఱైఇఱ్జమిన్ మనప్పట్ట దొన్ఱే"** (తిరువాయ్–1–3–6) అని నమ్మాళ్వార్లు, **"ఆలోడ్య సర్వశాస్త్రాణి విచార్య చ పునః పునః, ఇద మేకం సునిష్పన్నం ధ్యేయో నారాయణ స్సదా"** (భార–అను–186–11) (అన్ని శాస్త్రములను పరిశీలించి, మఱల మఱల విచారించినచో, నారాయణుడొక్కడే ఎల్లప్పుడు ధ్యానింప తగినవాడనునది బాగుగా నిష్పన్నమగును) అని ఋషులును దీనినిగూర్చి పల్కిరి కదా! ఇట్లు సూక్ష్మబుద్ధి, పరిశీలనాజ్ఞానమును ఉన్నంత మాత్రమున చాలునా? అనినచో,

(వేదియర్కళ్) – వేదముల అంతరార్థమును తెలిసినవారుగా నుండవలెనని భావము.

(నాళుమ్ పుకై విళక్కుమ్ పూమ్పునలుమ్ ఏన్ది) – ప్రతిదినము పూర్వము తెలిపిన వేదవేత్తలు తమ స్వరూపానుగుణముగా ఆరాధనోపకరణములగు ధూపదీపములను, పూవులను, తీర్థమును తీసికొని సేవించుచున్నారు.

(తిశై తిశైయిన్ శెన్జు ఇఱైఇఱ్జమ్)– అధ్యయనోత్సవమనెడి పెరియతిరునాళ్ళకు పోవునట్లు అన్ని దిక్కులలోనున్న దేశములనుండి ప్రతిదినము తిరుమలకు చేరి, సేవించుచున్నారు. ఆళ్వార్ల మంగళాశాసనబలముచే ఇంతవరకు తిరుమలలో నిత్యబ్రహ్మోత్సవముగా నుండుట చూచుచున్నాము కదా!

(వేఙ్గడమే వెణ్ శఙ్గమ్ ఊదియ వాయ్ మాలుకన్ద ఊర్) – ఇట్టి వేంకటాచలమే, భారతయుద్ధములో శత్రువులు నశించునట్లు తెల్లని శంఖము అగు పాంచజన్యమును నోటిలో పెట్టుకొని ఊదిన స్వామి ప్రీతితో వేంచేసియుండు దివ్యదేశము.

(వెణ్ శఙ్గమ్ ఊదియ వాయ్ మాల్) – "స ఘోషో ధార్తరాష్ట్రాణాం హృదయాని వ్యదారయత్" (భ.గీ–1–19) (ఆ పాంచజన్యఘోషము ధృతరాష్ట్రపుత్రుల మనస్సును బ్రద్దలుచేసినది) అనునట్లు అర్జునుని బాణమునకు అందనివారిని వారున్నచోటనే నశింపజేసిన శ్రీపాంచజన్యమును ఊదిన పెదవులను కల శ్రీకృష్ణుడు

(మాల్) – దాసులపట్ల ప్రేమను కలవాడు.

(ఉకన్ద ఊర్) – దాసులను రక్షించుటకు తగిన దేశమను ప్రీతితో వేంచేసియుండు ఊరు.

పెరియ :– అవ :– ముప్పత్తేళ్లామ్పాట్టు. (వకై యిత్యాది) నామ్ అన్ద అవతారత్తుక్కు ప్పిఱ్పట్టోమితే; అతు తీర్థమ్ ప్రసాదిత్తుప్పోయిఱ్ఱిత్ ఎన్న ,అవన్తాన్ సంసారత్తిలే తిరుమలైయై యుకన్దు వన్దు నిఱ్కవుమ్ అతుక్కు వెఱుక్కవేణుమో? – ఎన్గిఱతు.

(వకై యఱుమ్) "బహుశాఖా హ్యనన్తా శ్చ" ఎన్నుమ్పడి ప్రయోజనాన్తరపరమాన దేవతాన్తరస్పర్శియాన వకై యఱుకై.

(నుణ్ కేళ్వి వాయ్వార్కళ్) స్థూలమాక వన్దిక్కే శ్రవణవేళైయిలే సూక్ష్మమాన కేళ్వి వాయ్త్తవర్కళాన. వేతియర్కళ్ – వేదతాత్పర్యమ్ కైప్పట్టవర్కళ్.

(పుకై యిత్యాది) పుష్పాద్యుపకరణఙ్గళై క్కొణ్డు.

(తిశై యిత్యాది) సర్వతోదిక్క మాక వన్దు తొழுప్పడుమ్ తిరుమలై.

(వెణ్ శఙ్గ మిత్యాది) భారతసమరత్తిలే అర్జునన్ తొడుత్తువిట్ట అమ్బుకళుక్కు ఎతిరికళెట్టుమళవన్ఱియే యొழிన్దాల్ ఒరువరాలు మిఱాయ్కప్పోకాదవడి నిన్ఱనిలైయిలే ముழுక్కాయాక అవియుమ్పడిక్కీడాక శ్రీపాఞ్చజన్యత్తై వాయిలే వైత్తూతిన కృష్ణ నుకన్ద ఊర్.

(వకై యఱుమ్) ముழுకు వారై క్కణ్డవాఱే ముழுకి. జపిప్పారై క్కణ్డవాఱే జపియా.

(నుణ్ కేళ్వి) – సూక్ష్మార్థమ్ కేట్టు క్కైప్పుకున్దార్. "చంచలం హి మనః కృష్ణ!".

(దిశై దిశైయిల్) సర్వతోదిక్కమాక.

(వేదియర్కళ్)– వేదతాత్పర్యమ్ కై ప్పట్టార్.

(వెణ్ శఙ్గమ్) ఆశ్రితపక్షపాతి వర్త్తిక్కిఱ ఊర్.

అరు:– ముప్పత్తేళ్లామ్ పాట్టు– అతుక్కు – పెఱప్పట్టతుక్కు. వకైయఱుకై– ప్రయోజనాన్తర దేవతానతరఙ్గళై ప్రతిపాదిక్కిఱ శాఖైకళైయుమ్, తత్పరమాన బుద్ధికళైయు మఱుకై.

ఇవ్విడత్తుక్కు వకైయఱుకై సాధనాన్తరఙ్గళై యఱుకై సూక్ష్మార్థమ్ కైపుకురుకై యరుమైయో? ఎన్న, అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (చంచలం హి మనః) – ఎన్ఱు.

నమ్పిళ్ళై :– ముప్పత్తేళ్ఱామ్పాట్టు :– ఒరునాళ్ తన్నై ఇరప్పాళనాక్కి క్కొడువన్దుపోన వళవేయో!, ఎన్ఱుమ్ తన్నై ఇరప్పాళనాక్కి, నిత్యసమాశ్రయణీయనాయ్క్కొణ్డు తిరుమలైయిలే వన్దు సన్నిహితనానాన్ – ఎన్గిఱార్. నామ్ అవ్వవతారత్తుక్కు పిఱ్పట్టోమ్. తీర్థమ్ ప్రసాదిత్తుపోయి గ్ర్ఱ ఎన్నవేణ్డాదపడి తిరుమలైయిలే సన్నిహితన్ ఆనాన్ – ఎన్గిఱార్.

(వకై యఱు నుణ్ కేళ్వి వాయ్వార్కళ్) – “బహుశాఖా హ్యనంతా శ్చ” ఎన్ఱు కొణ్డ ప్రయోజనఙ్గళై అనన్తఙ్గళాక చ్చొల్లానిఱ్చెయ్దే, పిన్నైయుమ్, ఆయుస్, పుత్రన్, క్షేత్రమ్ – ఎన్ఱాప్పోలే యిరుక్కిఱ అవాన్తరఫలఙ్గళైయుమ్ అనేకమాక చ్చొల్లానిన్దదితే. ముఝుకువారై క్కణ్డవాతే ముఝుకి, జపిప్పార్ క్కణ్డవాతే జపియాదే. (వ్యవసాయత్మికా బుద్ధి రేకా) ఎన్గిఱ పడియే ఒన్ఱిలే నోక్కాయిరుక్కై. ముముక్షుక్కళుక్కు ఒన్ఱిలే నోక్కా యిరుక్కుమితే.

(వకై యఱు) పలతలైప్పట్టిరుక్కై. తవిర్న్దుళ్ళ నుణ్ణియ కేళ్వి యుణ్డు–సూక్ష్మార్థవిషయమాన శ్రవణమ్. అతు నేర్పట్టుళ్ళవర్కళ్.

(వాయ్వార్కళ్) – వాయ్త్తవర్కళ్. నుణ్ణియ కేళ్వి వాయ్వార్కళాన వేదియర్ కళ్. (నాళుమ్ పుకై విళక్కుమ్ పూమ్ పునలుమ్ ఏన్ది) ఇని, శ్రవణవిషయమాక ఒరు కర్తవ్యమ్ ఇల్లైయితే! అనన్తరమ్ వృత్తియిలే అన్వయిక్కు మిత్తనైయితే. “ప్రాప్యప్రాపకఙ్గళ్ ఇరణ్డుమ్ అవనే” ఎన్ఱు అధ్యవసిత్తు, పిన్బు తొట్టదు నీఙ్గినతుమ్ కైఙ్కర్యమామిత్తనైయితే. అతుదాన్ భోగరూపమాయిరుక్కైయాలే ఎప్పోదుమ్ సమారాధన ఉపకరణఙ్గళై త్తవిర్న్దుక్కొణ్డు, పెరియతిరునాళుక్కు సర్వతోదిక్కమాక వన్దు పుకురుమాపోలే, దిక్కుకళ్తోఱుమ్ వన్దు. వేదత్తిలే ఒరు శన్దై కగ్ర్ఱవర్కళడైయ అఙ్గే పడుకాడు కిడప్పర్కళాయ్త్తు.

(వేదియర్కళ్) వేదతాత్పర్యమాన ప్రణవార్థమ్ కైపుకున్దవర్కళ్.

(శెన్ఱిఱైఞ్జుమ్) కళ్విక్కు ప్రయోజనమాకిఱదు అన్ద దేశత్తే పోయ్క్కిట్టుకైపోలే కాణుమ్.

(వెణ్ శఙ్గమ్ ఊదియ వాయ్ మాలుకన్ద ఊర్) భారతసమరత్తిలే శ్రీపాంచజన్యత్తై వాయిలే వైత్తు ఊదిన వ్యాముగ్ధనానవన్ వర్త్తిక్కిఱ దేశమ్. అర్జునన్ తొడుత్తువిట్ట అమ్బుక్కు ఎదిరికళ్ ఎట్టువప్పడాదొఴిన్దవాతే, నిన్ఱనిలైయిల్ ముఝుక్కాయాక అవియుమ్బడిక్కీడాక శ్రీపాంచజన్యత్తై వాయిలే వైత్తూదిన కృష్ణన్ వర్త్తిక్కిఱ ఊర్.

ఆశ్రితపక్షపాతి – ఎన్గిఱపడి.

(వెణ్ శఙ్గమ్ ఊదియ వాయ్ మాలుకన్ద ఊర్ దిశైదిశైయిన్ వేదియర్కళ్ శెన్ఱిఱైఞ్జుమ్ వేఙ్గడమే) – ఆశ్రితసంరక్షణమ్ పణ్ణుకైక్కు ఏకాంతమాన దేశమ్ – ఎన్ఱాయ్త్తు తిరుమలైయై ఉకక్కిఱతు.

అప్పిళ్ళై :– ముప్పత్తేళ్ఱామ్పాట్టు. అఙ్గనే తన్నర్థిత్వమ్ తోగ్ర్ఱ వన్దుపోనవళవన్ఱిక్కే, ఎన్ఱుమ్ తన్నై అర్థియాక్కిక్కొణ్డు సర్వర్క్కుమ్, సర్వకాలత్తిలు మాశ్రయిక్కలామ్బడి తిరుమలైయిలే వన్దు నిత్యసన్నిహితనానాన్ ఎన్గిఱార్.

వకై అఱు – ఆయుఃపుత్రగృహక్షేత్ర విత్తపశ్వన్నస్వర్గాదిరూపేణ పలవకైప్పట్టిరుక్కిఱ క్షుద్రపురుషార్థఙ్గళైయుమ్, పరమపురుషార్థలక్షణమోక్షత్తైయుమ్ అలకలకాక వకై యఱుక్కైక్కుఱుప్పాయ్, నుణ్ – సూక్ష్మార్థవిషయమాన, కేళ్వి – శ్రవణమ్, వాయ్వార్కళ్ – వాయ్త్తిరుక్కుమ్, వేతియర్కళ్ – వేదతాత్పర్యవిత్తుక్కళడఙ్గలుమ్, నాళుమ్ – సర్వకాలముమ్, పుకై విళక్కుమ్ – ఆరాధనోపకరణమాన ధూపదీపఙ్గళైయుమ్, పూ – పూవోదేకూడిన, పునలుమ్ – జలత్తైయుమ్, ఏన్ది – ధరిత్తుక్కొణ్డు, తిశైతిశైయిల్ – పెరియతిరునాళుక్కుప్పోలే సర్వతోదిక్కమాక, శెన్ఱు – ఎదుత్తువిట్టు చ్చెన్ఱు, ఇఱైఞ్జుమ్ – ఆశ్రయిక్కుమ్, వేఙ్గడమే – తిరుమలైయే, భారతసమరత్తిలే ప్రతిపక్షమ్ నశిక్కుమ్బడియాక, వెణ్ – వెళుత్త నిఱత్తైయుడైయ, శఙ్గమ్ – శ్రీప్రాఞ్చజన్యత్తై, ఊతియ – మడుత్తూతిన, వాయ్ – తిరుప్పవళత్తైయుడైయనాయ్, మాల్ – ఆశ్రితవ్యాముగ్ధనాన కృష్ణన్, ఉకన్ద ఊర్ – ఆశ్రితరక్షణత్తుక్కేకాన్తమాన దేశమ్–ఎన్ఱు ఉకప్పుడనే వర్త్తిక్కిఱవూర్.

దివ్యార్థ :–(వకై యఱు నుణ్ కేళ్వి) – మూన్ఱు పాశురఙ్గళాలే తిరుమలైయై అనుభవిక్కిఱార్. ఎమ్బెరుమాన్ తిరువుళ్ళ ముకన్దు ఎఝున్దరుళి యిరుక్కుమిడమ్ తిరువేఙ్గడమలై – ఎన్గిఱార్. ఇత్తిరుమలై ఎప్పడిప్పట్టదు? ఎన్నిల్, దినన్తోఱుమ్ పల పల దిశైకళినిన్ఱుమ్ వైదికర్కళ్ వన్దు, ధూపదీపమ్ ముదలియ తిరువారాధన సామగ్రికళై క్కొణ్డు ఆశ్రయిక్కప్పెగ్ర్ఱతు – ఎన్గిఱార్. అన్ద వైదికర్కట్కు విశేషణ మిడుకిఱార్–“వకై యఱు నుణ్ కేళ్వి వాయ్వార్కళ్” ఎన్ఱు. సూక్ష్మమాన శాస్త్రార్థఙ్గళైయుమ్ అలకలకాక నిశ్చయిత్తఱియ క్కూడియ కేళ్వి వాయ్న్దవర్కళ్ – బహుశ్రుతర్కళ్ – ఎన్ఱపడి. వెణ్ శఙ్గమ్ ఊదియతు పారతప్పోరిల్.

దివ్యార్థ :– అను :– (వకైయఱు నుణ్ కేళ్వి) (ఇక) మూడు పాశురాలతో తిరుమలను అనుభవిస్తున్నారు. భగవానుడు మనస్సున సంతోషించి, వేంచేసియుండే చోటు శ్రీవేంకటాచలం – అని అంటున్నారు. ఆ తిరుమల ఎటువంటిది? అని అంటే, ప్రతిదినం

పలు పలు దిక్కులనుండి వైదికులు వచ్చి ధూపం, దీపం మొదలైన తిరువారాధన సామగ్రిని గ్రహించి, ఆశ్రయించేది-అని అంటున్నారు. ఆ వైదికులకు విశేషణాన్ని **"వకై యఱు నుణ్ కేళ్వి వాయ్‌వార్‌కళ్"** – అని ప్రయోగిస్తున్నారు. సూక్ష్మమైన శాస్త్రార్థాలను స్పష్టంగా నిశ్చయించి తెలిసికోగల్గిన శ్రుతిని (జ్ఞానాన్ని) కలవారు. బహుశ్రుతులు – అని దీనిభావం. తెల్లని శంఖాన్ని ఊదినది – భారతసంగ్రామంలో

(38) ఊరుమ్ వరి యరవ మొణ్ కుఱవర్ మాల్‌యానై,
పేర వెఱిన్ద పెరు మణియై, – కారుడైయ,
మిన్నెన్టు పుగ్ఱడైయుమ్ వేఙ్గడమే, మేల్‌శురర్
ఎమ్మెన్ను మాలదిడమ్

ఊరుమ్ = పాకి వచ్చునది, వరి అరవమ్ = (శరీరమున) రేఖలను కల్గినది అగు సర్పము, ఒణ్ కుఱవర్ = గొప్ప కోయలు, మాల్ యానై పేర = గొప్ప ఏనుగులు పొలమును విడిచి బయటకు పోవునట్లు, ఎఱిన్ద = ఆ ఏనుగులపై విసరిన, పెరు మణియై = గొప్ప మాణిక్యమును (చూచి), కార్ ఉడైయ మిన్ ఎన్టు = మేఘములోనున్న మెఱుపుగా భ్రమించి, పుగ్ఱు అడైయుమ్ వేఙ్గడమ్ = (మెఱుపులకు భయపడి) పుట్టలోనికి దూరునట్టి వేంకటాచలమే, మేల్ అశురర్ = గొప్ప దేవతలగు నిత్యసూరులు, ఎమ్ ఎన్నుమ్ = మాది అని అభిమానించునట్టి, మాలదు ఇడమ్ = భగవానుని దివ్యదేశము.

అవతారిక :– ఇట్లు పరమపదనిలయుడు తిరుమలను అభిమానించి నిత్యవాసము చేయుటచే, ఆళ్వార్లుకూడ అతనితో సంబంధమును కల ఆ పర్వతముపైనుండు సర్పములు, కోయలు, పొలములను మేయు ఏనుగులు, వానిని తఱుముటకు సాధనములగు మణులు, పాములు దూరు పుట్టలు – అను వస్తువులన్నియు అతనివలెనే, పరమపదములో నున్నవారివలెనే ఉద్దేశ్యములని తలచి, అభినివేశముతో ఈ పాశురమున వానిని కీర్తించుచున్నారు.

వ్యాఖ్య :– (ఊరుమ్ వరి యరవమ్... పుగ్ఱడైయుమ్) – ఏ కార్యము లేకున్నను పాకుటయే స్వభావముగా కల సర్పము పుట్టలోనికి దూరుచున్నది.

(ఊరుమ్) – **"పుత్ర! భ్రాతరి గచ్ఛతి ప్రమాదమ్ మాకార్షీః"** (కుమారా! శ్రీరాముడు నడచి వెళ్ళునపుడు అతని నడక హొయలులో ఆకర్షితుడవై, అతనిని రక్షించుటలో అజాగరూకుడవై యుండకుము) అని అనునట్లు లక్ష్మణుడు శ్రీరాముని గమనసౌందర్యములో అభినివిష్టుడయ్యెను. ఇట్లు ఏ ఫలమును ఆశింపకుండ తిరుమలలో సంచరించుటయే ఒక తిర్యక్కుకు (సర్పమునకు) ఫలము అగుచున్నదే! అని ఆళ్వార్లు అభినివిష్టులగు చున్నారు.

(వరి యరవమ్) – రేఖలను కల సర్పము-అని అర్థము. శ్రీవేంకటేశ్వరుని దివ్యావయవములనువలె సర్పముల ఒంటిలోని రేఖలుకూడ వీరికి (ఆళ్వార్లకు) ఉద్దేశ్యములే. ఇట్లు సదా సంచరించు సర్పము పుట్టలోనికి పోవుటకు కారణము ఇకపై తెలుపబడుచున్నది.

(ఒణ్ కుఱవర్) – గొప్ప కోయలు-అని అర్థము. వీరికి గొప్పతనము ఏమి? అనగా – "వీరి తాతముత్తాతలలో ఎవరైన ఒకరు తిరుమలకు విడచి క్రిందకు దిగిరి" అను దోషము లేకుండుటయే.

(మాల్ యానై పేర ఎఱిన్ద పెరు మణియై) – కోయల పొలములోనికి వచ్చి పంటను మేయు పర్వతమువంటి ఏనుగులు లేచి పోవునట్లు కోయలు విసరిన పెద్ద మణులను.

(మాల్ యానై) – పర్వతమువంటి పెద్ద ఏనుగు.

(పేర ఎఱిన్ద) – పర్వతము లేచిన రీతిలో, లేచిపోవునట్లు విసరిన.

(పెరు మణియై) – నల్లని కొండపై తెల్లని కొండను విసరినట్లు పెద్దగానున్న మణిని విసరి – అని అర్థము.

(పెరు మణియై) – గొప్ప విలువ కల్గిన మణిని – అనియు అర్థము. కోయలు ఏనుగును తఱుముటకు రాళ్ళను విసరునపుడు – అనగా – మణులే సులభముగా లభించునని స్ఫురించుటచే తిరుమలయొక్క సంపద్వైభవము ఎట్టిదో తెలుపబడినది.

(కారుడైయ మిన్నెన్టు పుగ్ఱడైయుమ్) – ఏనుగు యొక్క నలుపును, మణికాంతిని చూచి మేఘముతోకూడిన మెఱుపు – అని సర్పము తలచినది. మెఱుపు మెఱసిన కొద్ది క్షణములలోనే పిడుగుపడును. పిడుగుకు పాము భయపడును. అందుచే, పిడుగు పడపోవు చున్నది – అని భయపడి, తన చోటు అగుటచే నిర్భయమైన చోటైన పుట్టలోనికి పాము దూరుచున్నదని భావము.

(వేఙ్గడమే మేల్‌శురర్ ఎమ్మెన్ను మాలదిడమ్) – ఇట్టి గొప్పతనమును కల వేంకటాచలములో మహనీయులగు నిత్యసూరులు "ఇది మాది" అని అభిమానించు చోటు.

(మేల్‌శురర్) – గొప్పవారైన, **"యత్ర పూర్వే సాధ్యా స్సంతి దేవాః"** (పు.సూ) (ఏ పరమపదములో సనాతనులగు సాధ్యులనబడు దేవతలున్నారో) అని అనాదిసిద్ధులై యున్న అనంతగరుడాది నిత్యసూరులు "మా దేశ మిది, మా దేశ మిది" – అని మిక్కిలి ప్రేమించి, అభిమానించు చోటు. **"మాల్"** – అనగా ప్రేమ, అభిమానము. (వ్యామోహము) **"కణ్ణావాన్ ఎన్టుమ్ మణ్ణోర్ విణ్ణోర్‌క్కు తణ్ణార్ వేఙ్గడ విణ్ణోర్ వెఱ్పనే"**

(తిరువాయ్ -1-8-3) అని మిగిలిన ఆళ్వార్లును, నిత్యసూరులు తిరుమలలో ఆసక్తులై యుండుటను తెలిపిరికదా!

(మేల్ శురర్ ఎమ్మెన్ను మాలదు ఇడమ్) - నిత్యసూరులచే "మాకు ప్రాప్యుడు" అగు శ్రియఃపతికి ప్రాప్యమైయుండు చోటు - అను అర్థమును కూడ గ్రహింపవచ్చును. మొదటి అర్థములో **"మాల్"** అనగా వ్యామోహమును కలవాడని, రెండవ అర్థములో **"మాల్"** అనుటకు గొప్పవాడగు సర్వేశ్వరుడని భావము. **"ఎన్నెన్ను మాలదిదమ్"** అను పాఠాంతరమున అర్థములో మార్పు లేదు.

పెరియ :- అవ :- ముప్పత్తెట్టామ్బాట్టు. (ఊరుమ్) పరమపదత్తిలుళ్ళారదైయ ఉద్దేశ్యరానవోపాతి, తిరుమలైయిల్ వర్తిక్కుమ్ సర్పమ్, కుఅవర్, పట్టితిన్ను మానై యదైయ ఇవర్క్కుద్దేశ్యమాయిరుక్కిఅపడి. "ఎమ్బెరుమాన్ పొన్మలైమే లేదేను మావేనే."

(ఊరుమ్) ఒరు కారియప్పాడఅ త్తిరుమలైయిలే ఊర్న్దు తిరికైయే ఉద్దేశ్యమా యిరుక్కిఅపడి.

(వరి యరవమ్) పామ్బినుదైయ ఉడమ్బిల్ వరి తిరువేఙ్గడముదైయానుదైయ తిరుమేనియిల్ ఓరవయవత్తోపాది ఉద్దేశ్యమా యిరుక్కిఅపడి.

(ఒణ్ కుఅవర్) తిరువేదువర్క్కు ఒణ్మైయావతు - "ఇవర్కళ్ పాట్టన్ పాట్టనిలే యొరుత్తన్ భూమియిలే ఇఅఙ్గినాన్" ఎన్నుమ్ పఴ్ఱియిన్ఱిక్కే యిరుక్కై.

(మాల్యానై యిత్యాది) మలైపోలే యిరున్దుళ్ళ వానై, తన్నై ఒరు మలై చలిత్తాప్పోలే యిరుక్క ప్పోమ్బడిక్కిడాక.

(ఎఱిన్ద పెరు మణియై) మహార్ఘమాన మణియై. ఆనై మేఘమ్బోలే యిరుక్కైయాలుమ్, అతిలే పట్ట మణి మిన్పోలేయిరుక్కైయాలుమ్, పామ్బానతు, ఇది కృఙ్జుకైయాలే మిన్నిన్ అనన్తర మిడి యుణ్డా మెన్నుకొణ్డు, అతుక్కుమున్నే పుగ్గ్రదైయానిఱ్ఱుమ్ తిరుమలై. మేల్శురర్ ఎమ్మెన్ను మాలదిదమ్ - అహమహమికయా విరుమ్బు మిడమ్.

అవ - అజ్గే పుక్కాలో? ఎన్నిల్, ఉళ్ళుప్పుకవొట్టానిన్టతో?

(ఊరుమ్) "భ్రాతరి గచ్ఛతి" పోలే.

(వరి) అతువుమ్ స్పృహణీయమ్.

(మాల్యానై) మలై నడన్దాప్పోలే.

(పేర) ఆమిషార్థమాక వన్దు మలై పేర్న్దాప్పోలే పేర.

(పెరు మణియై) మలైపోలే యిరుక్కై.

(ఊరుమ్ వరి యరవమ్) ఇవై స్వైరసఞ్చారత్తాలే సౌభాగ్యమ్ కొణ్డాడ ప్పుఅప్పట్ట.

(పుగ్గ్రదైయుమ్) ఇడిక్కు మున్నాన మిన్నాకైయాలే.

అరు :- ముప్పత్తెట్టామ్బాట్టు. ఎన్నెన్ష - ఎన్నుతెన్ష. మేలుక్కవరితారిక్కై యరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (అజ్గే పుక్కాలిత్యాది). (ఉళ్ళుప్పోకవొట్టాతు) ఊరిల్ భోగ్యతై - ఎన్డపడి.

నమ్పిళ్ళై:- ముప్పత్తెట్టామ్ పాట్టు :- అవన్ దేశత్తై ఉకన్దపడియై కృణ్డు ఇవరుమ్ అఙ్గుళ్ళ భక్తర్కళై ఉకక్కప్పుక్కార్. ఒరుదేశమ్ ప్రాప్యమ్ ఎన్ను ప్రతిపత్తి పిఱన్దపిన్నై, అఙ్గు ఉళ్ళదెల్లామ్ ఉద్దేశ్యమాయ్ ఇరుక్కక్కడవదితే; పరమపదత్తిల్ ఉళ్ళారుదైయ ఉద్దేశ్యరామాపోలే.

(ఊరుమ్) - అఙ్గుత్తై సర్ప్పఙ్గళానవై స్వైరసంచారమ్ పణ్ణుమాయ్త్తు. ఒరు కారియప్పాడన్టియిలే ఊర్న్దు తిరికైయే ఉద్దేశ్యమాయిరుక్కై . "భ్రాతరి గచ్ఛతి" ఎన్ను అవగ్గ్రినుదైయ సంచారమ్ ఇవర్క్కు ఉద్దేశ్యమాయిరుక్కిఅపడి.

(వరి అరవమ్) వరిప్పట్ట ఉడమ్బై ఉదైత్తాకైయాలే దర్శనీయమాయిరుక్కు మాయ్త్తు. తిరువేఙ్గడముదైయాన్ తిరుమేనియిలే ఓరవయవత్తోపాది ఉద్దేశ్యమాతల్; పదుక్కైయాయ్ క్కిడక్కుమ్ అరవత్తోపాదియాయిరుత్తల్.

(ఒణ్ కుఅవర్) - ఒళ్ళియ కుఅవర్. అతాకిఅదు - తిరుమలైయిల్ నిన్నుమ్ పూమియిలే యుఴ్ఱియుమతు అవర్తఙ్గళుక్కు క్కుడిప్పఴ్ఱియాయిరుక్కై. ఒరువన్ పాట్టన్ ఇఴ్ఱిన్దాన్ ఎన్ను, అవనుదైయ పాట్టనుదైయ పాట్టన్ ఇఴ్ఱిన్దానెన్ను పఴ్ఱియాక చ్చొన్నానాయ్త్తు. సంసారస్పర్శమ్ ఉణ్డాయ్, ప్పిన్నై అతు కఴ్ఱిన్దవర్కళైప్పోలే యన్ఱిక్కే నిత్యసూరికళైప్పోలే యిరుప్పార్ శిలరాయ్త్తు.

(మాల్యానై పోర ఎఱిన్ద పెరు మణియై) - ఒరు మేరుపోలేయాయ్త్తు అఙ్గుత్తై యానైకళ్ వన్దు తోగ్గ్రుమ్బడి. మత్తగజఙ్గళానవై పునఙ్గళిలే వన్దు పట్టిమేయుమాయ్త్తు.

(పేర ఎఱిన్ద) - అవై ఒళిక్కు చ్చలిత్తు మలైపేర్న్దాప్పోలేయాయ్త్తు మహార్ఘమాన మణికళై విట్టెరికిఅపడి. ఇత్తై.

(కారుదైయ మిన్ ఎన్ను పుగ్గ్రదైయుమ్) ఇమ్మణికళ్ శెన్ను తాక్కినవాతే యానైయిన్ కఱుప్పుమ్, అవగ్గ్రిన్ పుకరుమాక తమ్మిలే విరివి త్తోగ్గ్రుమే. అత్తై మేఘత్తోడే కూడిన మిన్నాక క్కరుతి, అదుక్కు అనన్తరమాన ఇడిక్కు భయప్పట్టు త్తనక్కు రక్షైయుళ్ళ భూమియిలే పుక్కు ఒదుఙ్గానిన్టదు. కార్ ఉదైత్తాన మిన్ ఎన్నుమ్బడి మేఘత్తిన్ ఉడమ్బిలేయితే మిన్ తోన్నువదు. తిరుమలైయోడు, అఙ్గు ఊరుకిఅ సర్పత్తోడు, సఞ్చరిక్కిఅ యానైయోడు,

అత్తై యెఱికిఱ కుఱవరోడు, అదుక్కు సాధనమాన మణియోడు, ఇదుక్కఞ్జి అదుపోయ్ ప్పుకుకిఱ పుగ్ఱోడు వాశియఱ ఇవర్క్కు ఎల్లామ్ ఉద్దేశ్యమాయిరుక్కిఱదాయ్త్తు.

(మేల్శురర్ ఎమ్మెన్ను మాలదిడమ్) – మేలాన శురర్ ఉణ్డు, ఆక్కరాన దేవర్కళన్డిక్కే నిత్యసూరికళ్. అవర్కళ్ అహమహమికయాఎజ్గళదు, "ఎజ్గళదు" – ఎన్డుకొణ్డు విరుమ్బి వర్త్తిక్కుమ్ దేశమాయ్త్తు. వరియరవజ్గళ్ అడైయ మిన్నెన్డు పుగ్ఱడైయుమ్ వేఙ్గడమే.

అప్పిళ్ళై :– ముప్పత్తెట్టామ్బాట్టు. ఇప్పడి అవన్ తిరుమలైయిలే యుకన్దు నిత్యవాసమ్బణ్ణుకైయాలే, ఇవరుమ్, తత్సమ్బన్ధత్తాలే ఆజ్గుణ్డాన సర్పమ్, కుఱవర్, ఆనై, అత్తై ఎఱికైక్కు క్కరువియాన మణి, పుగ్ఱు–ముతలాన పదార్థజ్గళై యెల్లామ్ అవనోపాతి ప్రాప్యమాక నినైత్తు మణ్డి అనుభవిక్కిఱార్.

ఊరుమ్ – ఒరు కారియప్పాడఱ స్వైరసఞ్చారమ్బణ్ణానిఱ్పతాయ్, వరి – దర్శనీయమాన వరియైయుడైత్తాన, అరవమ్ – సర్పమానతు, ఒణ్ – తిరుమలైయిల్ నిన్డుమ్ కీళ్ళిళియుమతు కుడిప్పళియాక నినైత్తిరుక్కుమ్ విలక్షణరాన, కుఱవర్ – కుఱవర్, మాల్ యానై – పునత్తిల్ వన్దు పట్టిమేయ్కిఱ పర్వతోపమమాన వానైయానతు, పేర – మణికళి నొళియై క్కణ్డు చలిత్తు మలై పేర్న్దాఱ్పోలే పేర్న్దు పోమ్బడియాక, ఎఱిన్ద – ఎఱిన్ద, పెరు – ఒరు మలైయిలే యొరు మలై తాక్కినాఱ్పోలే యిరుక్కుమ్ పెరుమైయై యుడైయ, మణియై – మాణిక్కత్తై, కారుడైయ – యానైయిన్ కఱుప్పుమ్, మణియిన్ పుకరుమ్ తన్నిల్ వాశి తోగ్ఱుకైయాలే, – మేఘత్తోడేకూడిన, మిన్నెన్డు – ఒరు మిన్నాక క్కరుతి, పుగ్ఱు – తదనన్తరభావియాన అడిక్కభయస్థానమాన పుగ్ఱిలే, అడైయుమ్ – శెన్డు ప్రవేశిక్కుమ్ శిఱప్పైయుడైయ, వేఙ్గడమే – తిరుమలైయే, మేలశురర్ – ఆక్కరానదే – వర్కళన్డియే సర్వోత్కృష్టరాన, శురర్ – నిత్యసూరికళ్, ఎన్నిన్ద – "ఎజ్గళతు" ఎన్డు మేల్ విళున్దు, మాలతిడమ్ – అత్యభినివిష్టరా యనుభవిక్కుమ్ దేశమ్. ఎన్నిన్ద మాలతిడమ్ – "ఎజ్గళతు, ఎజ్గళతు" ఎన్డు అభినివేశిక్కైక్కు విషయమాన స్థాన మెన్డపడి. "ఎమ్" ఎన్గిఱా ఇత్తై మాలోడే కూట్టి, ఎజ్గళుక్కు ప్రాప్య మెన్నప్పట్ట సర్వేశ్వరనతాన విడ మెన్డుమామ్. ముఱ్పట్ట యోజనైక్కు, మాల్ ఎన్డు – అభినివేశత్తై చ్చొల్లుకిఱతు.

దివ్యార్థ :– (ఊరుమ్ వరి యరవమ్) – తిరువేఙ్గడమలైయై నిత్యసూరినిర్వాహకనాన ఎమ్బెరుమాన్ తిరువుళ్ళ మువన్దు ఎళున్దరుళియిరుక్కు మిడ మెన్గిఱార్. దివ్యదేశజ్గళినుళ్ళ చరాచరజ్గళ్ ముగ్ఱుమ్ మెయ్యన్బర్కట్కు ఉద్దేశ్యమా యిరుక్కుమ్. శ్రీకులశేఖరాళ్వార్ తమ్ముడైయ ప్రబన్ధత్తిలే "ఊనేఱు శెల్వత్తు" ఇత్యాది నాన్గామ్ తిరుమొళియిలే "వేఙ్గడత్తు క్కోనేరివాళుమ్ కురుకాయ్ పిఱప్పేనే", "తిరువేఙ్గడచ్చునైయిల్ మీనాయ్ ప్పిఱక్కుమ్

విదియుడైయే నావేనే", "వేఙ్గడక్కోన్తాన్ ఉమిళుమ్ పొన్వట్టిల్ పిడిత్తుదనే పుకప్పెఱువేనావేనే", "వేఙ్గడత్తు చ్చెణ్బకమాయ్ నిఱ్కుమ్ తిరువుడైయే నావేనే", "వేఙ్గడమలైమేల్ తమ్బకమాయ్ నిఱ్కుమ్ తవముడైయే నావేనే", "వేఙ్గడత్తుళ్ అన్ననైయ పొఱ్కువడామ్ అరున్దవత్తై నావేనే", "తిరువేఙ్గడమలైమేల్ కానాఱాయ్ పాయుమ్ కరుత్తుడైయనావేనే", "తిరువేఙ్గడమలైమేల్ నెఱియాయ్ క్కిడక్కుమ్ నిలైయుడైయే నావేనే", "వేఙ్గడవా! నిన్కోయిలిన్వాశల్ ..పడియాయ్ క్కిడన్దున్ పవళవాయ్ కాణ్బేనే" – ఎన్డు తిరుమలైయిల్ పలవకై ప్పిఱవి ప్పిఱక్క క్కుతూహలిత్తు, కడైశియాక "ఎమ్ళిల్ వేఙ్గడమెన్నుమ్ ఎమ్బెరుమాన్పొన్ మలైమేల్ ఏదేను మావేనే" ఎన్డు తలైక్కట్టి యిరుప్పదఱ్కేఱ్ప, ఇక్కులశేఖరాళ్వారైప్పోన్డ అధ్యవసాయముడైయ మహాన్కళే తిరుమలైయిల్ పామ్బాకవుమ్, కుఱవరాకవుమ్, యానైయాకవుమ్ పుగ్ఱాకవుమ్ వన్దు పిఱన్దిరుప్పార్కళాకైయాలే అప్పొరుళ్కళైయుమ్ ఎమ్బెరుమానైప్పోలవే ఉద్దేశ్యమాక క్కొణ్డ ఇవ్వాళ్వార్ ఇప్పాశురత్తాలే తమ్ముడైయ ప్రతిపత్తియై వెళియిడుకిన్డార్ ఎన్గ.

కుఱవర్కళుక్కు పునజ్కాప్పతు తొళిల్. పునజ్గళిలే యానై ముదలియ జన్తుక్కళ్ పట్టిమేయ ప్పుకుమ్. అవగ్ఱై త్తురత్తి ప్పునత్తై క్కావల్ శెయ్దుకొళ్ళవేణ్డియ కుఱవర్ తాఙ్గళ్ పరణ్కళిలే యిరున్దపడియే తఙ్గళ్ కైయిలుళ్ళ పెరియమాణిక్కకట్టియై యానైయిన్మీదు ఎఱివర్కళ్. యానై పునత్తై విట్టు అప్పాల్ పోవదఱ్కాక. అప్పోదు అఙ్గు త్తిరియా నిన్డ మలైప్పామ్బుకళానవై, యానైయిన్మేఱ్పట్టు రత్నత్తై క్కణ్డు యానైయై మేఘ మాకవుమ్, రత్నత్తై మిన్నలాకవుమ్ భ్రమిత్తు, మేకత్తిల్ మిన్నలుణ్డానవుడనే ఇడి ఉణ్డాకుమాకైయాలుమ్, పామ్బుకళ్ అడిక్కు అఞ్జి ఒళిక్కు మియల్వుడైయనవాకైయాలుమ్, అప్పామ్బుకళ్ పుగ్ఱినుళ్ళే పుకానిఱ్కుమ్. ఇప్పడిప్పట్ట తన్మైవాయ్న్ద తిరుమలై ఎమ్బెరుమానతు తిరుప్పతియామ్ – ఎన్డారాయిగ్ఱు.

(ఊరుమ్ వరి యరవమ్) – ఇయత్తైయాక త్తిరికిన్డ పామ్బు – ఎన్డావతు, యానైయై విళుఙ్గువదఱ్కాక త్తిరికిన్డ పామ్బు – ఎన్డావతు పొరుళ్కొళ్ళలామ్. పామ్బుకళ్ యానైయై విళుఙ్గవల్లనవో? ఎనిన్ – కేణ్మిన్. శిల మలైప్పామ్బుకళ్ యానైయై ప్పార్త్తు అఞ్జి నడుఙ్గి ఓడిప్పోయ్విడు మెన్డుమ్ తమిళ్నూల్కళాల్ తెరికిఱతు. "తిరైయన్పాట్టు" ఎన్డ ఓర్ పళైయనూలిల్ "కడుఙ్కణ్యానై నెడుఙ్కై శేర్త్తి తిడఙ్కొణ్డఱైతల్, తిణ్ణ మెన్డఞ్జి ప్పడఙ్కొళ్ పామ్బుమ్ విడరకమ్బు కూ ఉమ్, తడఙ్కొళ్ ఉచ్చి త్తాళ్వరై యడుక్కత్తు" ఎన్డదనాల్ పామ్బు యానైయై క్కణ్డు "ఇదు తుతిక్కైయినాల్ నమ్మై త్తొలైత్తిడుమ్" ఎన్డు నిశ్చయిత్తు, అఞ్జి యొళిక్కు మెన్బదు తెరికిన్డతు. ఇని, శఙ్గనూల్కళుళ్ ఒన్డాన నగ్ఱిణైయిల్

"ఞాల్వాయ్క్కళిఱు పొన్దట్పట్టైన త్తుఙ్ఞా త్తుయర త్తఙ్గ పిడిప్పూశల్, నెడువరై విడాక త్తియమ్బుమ్, కడుమాన్ పుల్లియ కాడిఱన్దోరే" **(14)** ఎన్టుమ్, తేవారమ్ తిరుక్కయిలాయమ్ ముదల్ తిరుముఱై ఇరణ్డామ్ పాట్టిల్ "పరియ కళిగ్ఱై అరవు విழుఙ్గి ముழుఙ్గ విరుళ్ కూర్న్ద కరియ మిడఱ్ఱోర్ శెయ్యమేని క్కయిలైమలైయోరే" ఎన్టుమ్, కమ్బరామాయణమ్ శిత్తిరకూడప్పడలత్తిల్**(34)** "ఇడికొళ్ వేழత్తై ఎయిఱ్ఱొడు మెడుత్తుడన్ విழుఙ్గుమ్, కడియ మాశుణమ్ కఱ్ఱతిన్దనరెన విడఙ్గి చ్చుదైకొళ్ శెన్నియర్ తాழ్వాలర్ తామితిత్తేఱ ప్పడి కడామెన త్తాழ్వరై కిడప్పన పారాయ్" ఎన్టుమ్ శొల్లియిరుక్కైయాలే, పామ్బు యానైయై విழుఙ్గు మెన్బదు తెరికిన్టతు. ఆకవే, పామ్బు యానైయై క్కణ్డు అఞ్జి యొళిత్తిల్ శిఱు పొన్మైయుమ్, విழుఙ్గుతల్ పెరుమ్ పొన్మైయుమాయిరుక్కు మెన్టు కొళ్ళక్కడవతు. "కరియ ముకిల్పడలఙ్గళ్ కిడన్దు అవై ముழఙ్గిడ క్కళిఱెన్టు పెరియమాశుణమ్ వరైయెన ప్పెయర్తరు పిరితి" ఎన్ట తిరుమఙ్గైయాழ్వార్ పాశురత్తిన్ పెరియవాచ్చాన్పిళ్ళై వియాక్కియానత్తిల్ నఞ్జీయర్క్కుమ్, నమ్బిళ్ళైక్కుమ్ విళైన్దదాక అరుళిచ్చెయ్యప్పట్టుళ్ళ సంవాద మొన్టు ఇఙ్గే అనుసన్ధిక్కత్తక్కతు.

"వరి అరవమ్" – పామ్బిన్ ఉడలిల్ ఇయఱ్కైయాకవుళ్ళ కోడుకళై చ్చొన్నపడి. "ఒణ్ కుఱవర్" – శిఱన్ద కుఱవర్ – ఎన్టపడి. కుఱవర్క్కు శిఱప్పుయాదు ఎన్నిల్ – "ఇవర్కళుడైయ పాట్టన్ పాట్టనిలే ఒరుత్తన్ పూమియిలే ఇఱఙ్గినాన్ – ఎన్నుమ్ పழియిన్టిక్కే యిరుక్కై"– ఎన్టు పెరియవాచ్చాన్పిళ్ళై వియాక్కియానమాదలాల్, వంశపరంపరైయాక త్తిరుమలైయై విట్టు క్కీழిఱఙ్గామల్ అవ్విడత్తే నిత్యవాసమ్ పణ్ణియిరుక్కైయే శిఱప్పా మెన్గ.

"మాల్ యానై పేర ఒణ్ కుఱవర్ ఎఱిన్ద పెరుమణియై ఊరుమ్ వరి యరవమ్ (కణ్డు) కారుడైయ మిన్నెన్టు పుఱ్ఱడైయుమ్ వేఙ్గడమ్" ఎన్టు అన్వయక్రమమ్ కాణ్గ. మలైకళిలే నవమణికళ్ నిరమ్బి క్కిడక్కుమాదలాలుమ్, నమక్కెల్లామ్ సాధనమాన కల్లుకళ్పోలే కుఱవర్క్కు మణిమాణిక్కఙ్గళ్ ఎళియనవాదలాలుమ్, యానైయై త్తురత్తవేణ్డియ కుఱవర్ పెరు మణియై విట్టెఱిన్దనర్ ఎన్గ.

(కారుడైయ మిన్నెన్టు పుఱ్ఱడైయుమ్ వేఙ్గడమ్) – పామ్బుకళ్ మేకత్తై క్కణ్డు యానైయాక భ్రమిప్పదుమ్ ఉణ్డు. యానైయై క్కణ్డు మేకమాక భ్రమిప్పదుమ్ ఉణ్డు. "కరియ మాముకి ల్పడలఙ్గళ్" ఎన్ట కీழుదాహరిత్త పెరియ తిరుమొழిప్పాశురత్తిల్, మేఘత్తై క్కణ్డు యానైయాక భ్రమిత్తపడి శొల్లిఱ్ఱు. ఇప్పాట్టిల్ యానైయై క్కణ్డు మేగమాక భ్రమిత్తపడి శొల్లుకిఱతు.

(మేల్శురర్ ఎమ్మైన్నుమ్ మాలదిడమ్) – మేలాన శురర్ – ఎన్టు నిత్యసూరికళై చ్చొన్నపడి. "శుర" ఎన్ట వడశొల్ దేవతైక్కు ప్పెయర్. "ఎమ్మైన్నుమ్" ఎన్టదు – "ఎమ్ముడైయతు, ఎమ్ముడైయతు" ఎన్టు మేల్ విழుమ్బుడియాన – ఎన్టపడి. అప్పడి మేల్ విழున్దు ఆశ్రయిక్కత్తక్క ప్పెరుమై పొరున్దియ ఇడమ్ ఎన్టావతు, మేల్ విழున్దు ఆశ్రయిక్కత్తక్క పెరుమానుడైయ ఇడమ్ – ఎన్టావతు పొరుళ్ కొళ్ళలామ్.

దివ్యార్థ :– అను :– (ఊరుమ్ వరి యరవమ్) శ్రీవేంకటాచలమే నిత్యసూరినిర్వాహకుడైన స్వామి మనస్సులో సంతోషించి వేంచేసియుండే చోటు–అని అంటున్నారు. దివ్యదేశాలలో ఉన్న చరాచరాలు అన్నీ నిజమైన భక్తిని కలవారికి ఉద్దేశ్యమై ఉంటాయి. కులశేఖరాழ్వార్లు తమ ప్రబంధంలో **"ఊనేఱు శెల్వత్తు"** ఇత్యాది నాల్గవదశకంలో **"వేఙ్గడత్తు క్కోనేరి వాழుమ్ కురుకాయ్ ప్పిఱప్పేనే", "తిరువేఙ్గడచ్చునైయిల్ మీనాయ్ ప్పిఱక్కుమ్ విదియుడైయే నావేనే", "వేఙ్గడక్కోన్ తాన్ ఉమిழుమ్ పొన్వట్టిల్ పిడిత్తుడనే పుకప్పెఱువే నావేనే", "వేఙ్గడత్తు చ్చెణ్బకమాయ్ నిఱ్కు న్తిరువుడైయే నావేనే", "వేఙ్గడత్తుళ్ అన్ననైయ పొఱ్కువడా మరున్దవత్త నావేనే", "తిరువేఙ్గడమలైమేల్ నెఱియాయ్ కిడక్కుమ్ నిలైయుడైయే నావేనే", "వేఙ్గడవా నిన్ కోయిలిన్ వాశల్... పడియాయ్ క్కిడన్దున్ పవళవాయ్ కాణ్బేనే"**, అని తిరుమలలో పలు జన్మలను జన్మించాలని కుతూహలపడి, చివరకు **"ఎమ్బిల్ వేఙ్గడ మెన్ను మెమ్బెరుమాన్ పొన్మలైమే లేదేను మావేనే"** అంటూ ముగించినదానికి తగినట్లు, ఆ కులశేఖరాழ్వార్లవంటి అధ్యవసాయం కల్గిన మహానుభావులే తిరుమలలో పాములుగా, కోయలుగా, ఏనుగులుగా, పుట్టలుగా వచ్చి పుట్టినవారు కావడంచేత, ఆ వాటిని కూడా భగవానునివలెనే ఉద్దేశ్యాలుగా గ్రహించిన ఈ ఆழ్వార్లు ఈ పాశురంలో తమ ప్రతిపత్తిని వ్యక్తీకరిస్తున్నారని భావం.

కోయలకు క్షేత్రాలను కావలి కాయడం వృత్తి. పొలాలలో ఏనుగులు మొదలైన జంతువులు ప్రవేశించి మేయడానికి వస్తాయి. వాటిని తఱిమి, పొలాన్ని కావలి కాయవలసిన కోయలు తాము మంచెల మీదనే ఉండి, ఏనుగులు పొలాన్ని విడచి ఆవలికి పోవడం కోసం. తమ చేతులలో ఉన్న పెద్ద పెద్ద మాణిక్యాలను ఏనుగులపైకి విసరుతారు. అపుడు అక్కడ తిరుగుతున్న కొండచిలువలు ఏనుగులపై పడిన రత్నాలను చూచి ఏనుగులను మేఘాలుగా, రత్నాలను మెఱపులుగా భ్రమించి, మేఘనుండి మెఱుపు పుట్టగానే, పిడుగు పడుతుంది కాబట్టి, సర్పాలు పిడుగుకు భయపడి దాగే స్వభావం కల్గినవి కాబట్టి, ఆ పాములు పుట్టలలోనికి దూరుతాయి. అట్టి స్వభావాన్ని కల్గిన తిరుమల స్వామియొక్క వాసస్థానం అని తెలిపినట్లయింది.

("ఊరుమ్ వరియరవమ్") – సహజంగా తిరుగుతున్న పాములు–అని కాని,

ఏనుగును మింగడానికి తిరుగుతున్న పాములు–అని కాని అర్థాన్ని చెప్పవచ్చు. పాములు ఏనుగును మింగగలవా? అంటే, వినండి – కొన్ని కొండచిలువలు ఏనుగులను చూచి భయపడి, పారిపోతాయి – అని, పలు కొండచిలువలు ఏనుగు వద్దకు వచ్చి దానిని మింగివేస్తాయని ద్రావిడగ్రంథాలలో తెలుస్తున్నది. **"తిరైయన్ పాట్టు"** అనే ప్రాచీన గ్రంథంలో **"కదుఙ్కణ్యానై నెడుఙ్గై శేర్త్తి, తిడఙ్గొణ్డతెతల్ తిణ్ణ మెన్దణ్ణ్జి ప్పడఙ్గొళ్ పామ్బుమ్ విదరకమ్బు కూఉమ్, తడఙ్గొళ్ ఉచ్చిత్తాళ్వరై యదుక్కత్తు"** అని ఉండడంవల్ల పాములు ఏనుగును చూచి "ఇది తొండంతో మనలను వెడలగొడుతుంది" అని నిశ్చయించుకొని భయపడి దాగి ఉంటాయని తెలుస్తున్నది. ఇక, సంఘసాహిత్యంలో ఒకటి అయిన నఱ్ఱిణైలో **"ఞాలవాయ్క్కళిఱు పాన్దట్పట్టెనత్తుఞ్జా త్తుయరత్తఙ్జు పిడిప్పూశల్, నెడువరై విదరకత్తియమ్బుమ్, కదుమాన్ పుల్లియ కాడిఅన్దోరే" (14)** అని ఉన్నది. తేవారమ్ తిరుక్కొయిలాయమ్ ముదల్ తిరుముఱై రెండవ పాశురంలో **"పరియ కళిఱ్ఱై అరవు విఙ్గి ముఙ్గ విరుళ్ కూర్న్ద కరియ మిడఱ్ఱోర్ శెయ్యమేని క్కయిలై మలైయోరే"** అని, కమ్బరామాయణమ్ శిత్తిరకూడప్పడలమ్‌లో (34) **"ఇడికొళ్ వేళ్ళత్తై ఎయిఱ్ఱొడు మిడత్తుడన్ విఙ్గుమ్ కడియ మాశుణమ్ కఱ్ఱతిన్దవరెన విడఙ్గి చ్చదైకొళ్ శెన్నియర్ తాళ్వాలర్ తామితిత్తేఱ, పడికదా మెన త్తాళ్వరై కిడప్పన పారాయ్"** అని చెప్పినందువల్ల పాములు ఏనుగును మింగుతాయని తెలుస్తున్నది. అందువల్ల పాములు ఏనుగులను చూచి భయపడి దాగుకోవడం తక్కువగా, మింగడం ఎక్కువగా జరుగుతుందని గ్రహించాలి. **"కరియామా ముకిఱ్పడలఙ్గళ్ కిడన్దు అవై ముఙ్గిడ క్కళిఱెన్దు పెరియ మాశుణమ్ వరై యెన ప్పెయర్తరు పిరిది"** (పెరియతిరుమొళ్ఱి–1–2–10) అని తిరుమఙ్గైయాళ్వార్ల పాశురానికి పెరియవాచ్చాన్‌పిళ్ళై వ్యాఖ్యానంలో, నంజీయర్‌కు, –నమ్బిళ్ళైకు మధ్య జరిగినట్లు అనుగ్రహింపబడిన సంవాదం ఒకటి ఇక్కడ అనుసంధేయం.

(వరి అరవమ్) – సర్వదేహంలో సహజంగా ఉంటే గీతలు చెప్పబడ్డాయి. **"ఒణ్ కుఱవర్"**– గొప్ప కోయలు– అని అర్థం. కోయలకు గొప్పతనం ఏమంటే – వీరి, తాతముత్తాతలలో ఎవడో ఒకడు (కొండదిగి) క్రిందకు వచ్చాడు – అనే దోషం లేకుండా నిత్యం వేంకటాచలవాసం చేయడమే, ఉండడమే – అని పెరియవాచ్చాన్‌పిళ్ళై వ్యాఖ్య. కాబట్టి, వంశపరంపరగా తిరుమలను విడచి కిందకు రాకుండ, అక్కడే నిత్యవాసం చేయడమే ఇచటి గొప్పతనం – అని తాత్పర్యం.

"మాల్ యానై పోర ఒణ్ కుఱవర్ ఎఱిన్ద పెరు మణియై ఊరుమ్ వరి యరవమ్ (కణ్డు) కారుడైయ మిన్నెన్ఱు పుఱ్ఱడైయుమ్ వేఙ్గడమే" అనే అన్వయాన్ని గమనించాలి. పర్వతాలలో నవరత్నాలు నిండి ఉంటాయి కనుక, మనకందఱికి సాధారణమైన రాళ్ళవలె,

కోయలకు మణిమాణిక్యాలు సులభంగా దొరుకుతాయి కనుక, ఏనుగును తఱిమి వేయాలని అనుకున్న కోయలు పెద్ద మణులను ఎత్తి విసరినారని భావం.

(కారుడైయ మిన్నెన్ఱు పుఱ్ఱడైయుమ్ వేఙ్గడమే) – పాములు మేఘాలను చూచి ఏనుగులు అని భ్రమించడం కలదు. ఏనుగులను చూచి మేఘాలుగా భ్రమించడం కూడా కలదు. **"కరియమాముకిఱ్పడలఙ్గళ్"** అని పూర్వం ఉదాహరించిన పెరియ తిరుమొళ్ఱి పాశురంలో మేఘాన్ని చూచి ఏనుగు అని భ్రమించిన రీతి చెప్పబడింది. ఈ పాశురంలో ఏనుగును చూచి మేఘంగా భ్రమించిన తీరు చెప్పబడింది.

(మేల్శురర్ ఎమ్మెన్నుమ్ మాలదిడమ్) – గొప్ప సూరులు – అని నిత్యసూరులు చెప్పబడ్డారు. **"సుర"** అనే సంస్కృతపదం దేవతలను నిర్దేశిస్తుంది. **"ఎమ్మెన్నుమ్"** అనేది **"మాది, మాది"** అని అభినివేశం పొందేటట్లు – అని అర్థం. ఆవిధంగా అభినివేశాన్ని పొంది ఆశ్రయింపతగిన గొప్పతనం నిండిన చోటు–అని గాని, అభినివేశాన్ని పొంది ఆశ్రయింపతగిన భగవానుని చోటు–అని గాని అర్థం చెప్పవచ్చు.

(39) ఇడన్దదు పూమి యెడుత్తదు కున్ఱమ్,
కడన్దదు కఞ్జనై మున్నఞ్జ, – కిడన్దదువుమ్
నీరోద మాకడలే నిన్ఱదువుమ్ వేఙ్గడమే,
పేరోద వణ్ణర్ పెరిదు

పేర్ ఓదమ్ వణ్ణర్ = గొప్ప సముద్రమువంటి వర్ణమును కల స్వామి, మున్ = మున్ను (పూర్వము), ఇడన్దదు = (వరాహరూపియై) – గుచ్చి ఎత్తినది, పూమి = భూమిని, ఎడుత్తదు = గొడుగుగా ఎత్తినది, కున్ఱమ్ = గోవర్ధన పర్వతమును, అఞ్జ కడన్దదు = భయపడి నశించునట్లు చేసినది, కఞ్జనై = కంసుని, కిడన్దదువుమ్ = పరుండినదియు, నీర్ ఓదమ్ మా కడల్ = నీరు నిండిన, అలలు ఎగసిపడు గొప్ప కడలిలో, పెరిదు నిన్ఱదువుమ్ = ఎల్లప్పుడు నిలచియుండునది, వేఙ్గడమే = వేంకటాచలములో.

అవతారిక:– మిగిలిన దివ్యదేశములకంటె తిరుమలను అధికముగా నిత్యసూరులుకూడ అభిమానించునట్టి ఇంతటి వైలక్షణ్యమేమి? అనగా, అని అన్నియు ఒక ఎత్తు; ఇది ఒక ఎత్తు– అనునట్లు అతడు మిక్కిలి అభిమానించు దివ్యదేశముకదా ఇది–అని అనుచున్నారు.

వ్యాఖ్య :– (పేరోద వణ్ణర్) – గొప్ప అలలు ఎగసిపడు సముద్రమువలె చూచువారి కన్నులను చల్లబఱచు వర్ణమును కలవాడు.

(ఇడన్దదు పూమి) ప్రళయకాలములో భూమి మఱగుపడియున్నపుడు వరాహరూపమును దాల్చి, ప్రళయాబ్ధిలో మునిగి, తన దంతాగ్రముతో గుచ్చి పైకి ఎత్తి కొనివచ్చినది భూమినే.

(ఎడుత్తదు కున్ఱమ్) – ఇంద్రునివలన శిలావర్షమును (వడగళ్ళవాన) ఆపద సంభవించినపుడు శ్రీకృష్ణుడను రూపమున ఆ శిలావర్షమునుండి రేపల్లెను కాపాడుటకై ఎత్తి, ధరించినది గోవర్ధనగిరిని.

(అఙ్జు మున్ కడన్దదు కఞ్జనై) – ఆ అవతారములోనే మేనమామ అను సంబంధమును పురస్కరించుకొని, పిలచి, చంపదలచిన సమయమున, **"కఞ్జన్ వయిఱ్ఱిల్ నెరుప్పెన్న నిన్ఱ"** (తిరుప్పావై – 25) అనునట్లు చూచినంతనే భీతిని చెందునట్లు, పైకి లంఘించి, వధించినది కంసుని.

(కిడన్దదువుమ్ నీరోద మాకడలే) – ఈ అవతారములకు అన్నిటికిని మూలముగా యోగనిద్రలో పరుండియున్నది ఎక్కడ? అనగా, పుష్కలముగా నీటిని కల్గినదియై, అలలు ఎగసిపడు గొప్ప పాలసముద్రమునందు. ఇవి అన్నియు ఒక్కొక్క సమయములో భాగ్యశాలురగు కొందఱు మాత్రమే దర్శించి, ఆనందింపతగినవి. అందఱికిని అన్ని కాలములో దర్శించి అనుభవింప తగిన స్థితి వేంకటాచలములోనే అనుటను చివరగా పల్కుచున్నారు.

(పెరిదు నిన్ఱదువుమ్ వేఙ్గడమే) – అన్ని అవతారములలో గల గుణములను, లీలలను అన్ని కాలములందు అందఱు సేవించి, అనుభవించునట్లు చక్కగా నిలచియున్నది వేంకటాచలములోనేసుమా!

రక్షకుడగు అతడు మనకు ప్రళయమువలన కల్గిన బాధ తీరునట్లు భూమిని ఉద్ధరించెను. ఇంద్రునిచే వచ్చిన బాధ తీరునట్లు పర్వతమును ఎత్తెను. కంసునిచే కల్గిన బాధ తీరునట్లు అతనిని వధించెను. భక్తుల పిలుపును వినుటకును, అవతారములను ఎత్తుటకును, నీటితో నిండిన గొప్ప సముద్రములో పవళించెను. ఎల్లప్పుడు అందఱికిని దర్శన మిచ్చునట్లు తిరుమలలో నిలచి, వేంచేసియున్నాడు. ఇట్లు రక్ష్యవస్తువు అగు మనపట్ల అతడు చేయని పనిలేదు. మనము అన్ననో – భగవానుని సంతోషింపజేయు చున్నామని అనుచునే లౌకికపదార్థములను (అన్నమును) భుజించుచున్నాము. ఆ అన్నమునైనను మనసార భుజించుచున్నామా! అనినచో, అదియును లేదు. అన్నమును తినకుండ కొన్నిరోజులు ఉపవాసము చేయుచున్నాము. స్త్రీలను అనుభవించుచున్నా మనుచు చదరంగము నాడుచున్నాము. నిద్రించుచున్నాము. ఏ విషయములోనయినను మనకు నిజమైన ప్రేమ లేదు. ఇదియే మనకు, సర్వేశ్వరునకుగల భేదము – అనుచు ఈ పాశురమునకు శ్రీపెరియవాచ్చాన్పిళ్ళై రస్యమైన వ్యాఖ్యను కృపజేసిరి.

పెరియ :- అవ :- ముప్పత్తొన్బతామ్పాట్టు. (ఇడన్దతు). ఆపత్తిలే భూమియై రక్షిప్పతు, అవతారఙ్గళ్ సాధుపరిత్రాణార్థమ్, దుష్కృద్వినాశార్థమానతు. ఎప్పోతు ముకన్దు

తిరుమలైయిలే నిఱ్పతు ఎన్గిఱార్.

(ఇడన్దతు పూమి) ప్రళయాపత్తిలే భూమియై యెడుత్త అళ్గకు కాణలావతు.

(ఎడుత్తతు కున్ఱమ్) గోవర్ధనోద్ధరణత్తిలే అవ్వళ్గకు కాణలావతు.

(కడన్ద తిత్యాది) కంస నఙ్జుమ్బడి అవనై యఱ్ఱిత్త అన్ఱు వెఱ్ఱియళ్గకు కాణలావతు.

(కిడన్దతువుమ్ నీరోత మా కడలే) కణ్వళర్న్ద అళ్గకు కాణలావతు ఆళ్గన్ద కడలిలే శాయ్న్దపోతు.

(పేరోత వణ్ణర్ పెరితు – నిన్ఱతువుమ్ వేఙ్గడమే) కడల్పోలే శ్రమహరమాన వడివైయుడైయవన్, ఎప్పోతు ముకన్దు నిఱ్పతు తిరుమలైయిలే.

(ఇడన్దతు) ప్రళయత్తాలే వన్ద నలివు తీర. (ఎడుత్తతు) ఇన్ద్రనాల్ వన్ద నలివు తీర.

(కడన్దతు) కంసనాల్ వన్ద నలివు తీర.

(కిడన్దతువుమ్) అవతారత్తుక్కు ఏకాన్తమామ్. నామ్ పెరుమాళై యుకన్దో – మెన్ఱు శోఱ్ఱై యుకప్పుతోమ్, శోఱ్ఱై యుకన్దో మెన్ఱు నాలుమ్ పత్తుమ్ పట్టిని విడువుతోమ్, స్త్రీకళై యుకన్దో మెన్ఱు శతురఙ్గమ్ పొరుతల్, ఉఱఙ్గుతల్ శెయ్వుతోమ్. ఒన్ఱిలుమ్ స్నేహ మిల్లై.

అరు :- ముప్పత్తొన్బతామ్పాట్టు. ఆళ్వార్కళ్ ఈశ్వరనుడైయ గుణచేష్టితఙ్గళై వాయ్ పులత్తుకైయాలే, ఇరున్దిలై – అస్మదాదిళుక్కు ఇల్లై యెన్ను మిళ్గవాలే అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (నామ్ పెరుమాళై యిత్యాది).

నమ్బిళ్ళై :- ముప్పత్తొన్బదామ్ పాట్టు :- అవనదల్లాద దేశ ముణ్డో? అవన్ ఆశ్రితార్థమాక పణ్ణాద వ్యాపారముణ్డో! ఆన పిన్బు, ఇఙ్గుత్తైక్కు ఇత్తనై విశేషమ్ ఎన్? ఎన్న, అల్లాద ఇడఙ్గళ్ పోలన్ఱిక్కే ఇవ్విడమ్ అవన్ విరుమ్బి నిత్యవాసమ్ పణ్ణుకిఱ దేశమ్ – ఎన్గిఱార్.

(ఇడన్దదిత్యాది) – ప్రళయాపత్తు ప్రస్తుతమాన పిన్బు పూమియై ఎడుత్తు క్కొణ్డేఱినాన్. ఇన్ద్రనాలే ఇడర్ప్పట్టవన్ఱుమ్ మలైయై యెడుత్తు ప్పరిహరిత్తదు. కంసన్ మికైచ్చెయల్ శెయ్దద అన్ఱు అవన్ తోఱ్ఱరవిలే అఙ్జుమ్బడిక్కీడాక అవనై ముడిత్తు విట్టదు. ఇదెల్లాత్తుక్కుమ్ అడియాక త్తిరుప్పాఱ్కడలిలే శాయ్న్దరుళిఱ్ఱు. ఇఙ్గ నన్ఱు పోరాదవణ్ణర్ పెరిదు నిన్ఱదువుమ్ – ఎన్గిఱార్. కిళర్న్దు వరుకిఱ ఓదమ్ పోలేయిరున్దుళ్ళ వడివైయుడై యవర్, అవతారఙ్గళ్పోలే తీర్త్తమ్ ప్రసాదియాదే విరుమ్బిక్కొణ్డు నిత్యవాసమ్ పణ్ణుకిఱదేశమ్ ఇవ్విడమ్ – ఎన్గిఱార్. అవతారఙ్గళ్. "సంభవామి యుగే యుగే" ఎన్ఱు కార్యకాలఙ్గళిలే ఆపత్తుక్కు అనుగుణమాక వన్దు ఉదవిప్పోమిత్తే. ఏఱ్కవే పరిహరిప్పదాక

నిఱ్కిఱవిడమితే ఇవ్విడమ్. నామ్ ఎమ్బెరుమానై ఉకన్దోమ్– ఎన్ఱు వైత్తు శోగ్ఱ్రు ఉకప్పోమ్. శోగ్ఱ్రై యుకన్దోమ్ ఎన్ఱాలుమ్ నాలైన్దు పట్టిని విడువదోమ్. స్త్రీకళై యుకన్దోమెన్ఱు శతురఙ్గమ్ పొరుతల్, ఉఱఙ్గుతల్ శెయ్వుతోమ్. నమక్కు ఒన్ఱిలుమ్ స్నేహ మిల్లై.

(ఇడన్దదు ఇత్యాది) – ప్రళయాపత్తాల్ వన్దనలివు తీర్త్తపడి. ఇన్ద్రనాల్ వన్ద నలివు తీర్త్తపడి. అవతారత్తుక్కు ఏకాన్తమానవిడమ్. ప్రళయఙ్కొణ్డ పూమియై ఎడుత్తరుళపోదై అழకుమ్, గోవర్ధనోద్ధరణమ్ పణ్ణిన పోదై అழకుమ్, కంసనై యழత్త వెగ్ఱియాల్ వన్ద అழకుమ్, తిరుప్పాఱ్కడలిల్ శాయ్న్దరుళిన అழకుమెల్లామ్ తిరువేఙ్గడముడైయాన్ పక్కలిలే కాణలామ్.

అప్పిళ్ళై:– అవ:– ముప్పత్తొన్బమ్బాట్టు. మగ్ఱుముళ్ళ దివ్యదేశఙ్గళిఱ్కాట్టిల్ తిరుమలైక్కు ఇత్తనై యేగ్ఱ మెన్ ఎన్న; అవై యెల్లా మొరు తట్టుమ్' ఇతు వొరు తట్టు మెన్నుమ్బడి యవన్ విరుమ్బిన దేశమన్ఱో తిరుమలై – ఎన్గిఱార్.

పేర్ – పెరియ తిరై క్కిళర్త్తియై యుడైయ, ఓతమ్ – కడల్పోన్ఱ, వణ్ణర్ – వడివై యుడైయవర్, ఇడన్దతు – వరాహవేషఙ్గొణ్డు ప్రళయత్తిలే ముழుకి ఇడన్దెడుత్తుక్కొణ్డేతి నతు, పూమి – భూమి; ఎడుత్తతు – కృష్ణవేషఙ్కొణ్డు వర్షాపత్తై ప్పరిహరిక్కైక్కాక ఎడుత్తు ధరిత్తుక్కొణ్డు నిన్ఱతు, కున్ఱమ్ – గోవర్ధనపర్వతమ్; మున్ – ఉఱువిలే యழైత్తు నలియ నినైత్త ముఱ్కాలత్తిలే, కఞ్జనై – కణ్డ కాట్చియిలే నడుఙ్గుమ్బడియాక, కంసనై, కడన్దతు – ఆక్రమిత్తు ముడిత్తువిట్టతు; నీర్ – ఇవ్వవతారఙ్గళుక్కు అడియాక మిక్క నీరై యుడైత్తాయ్, ఓతమ్ – అలై యెఱికిఱ, మా – పెరియ, కడల్ – తిరుప్పాఱ్కడలిలే, కిడన్దతు – కణ్వళర్న్దరుళిగ్ఱు. ఇఙ్గప్పడి యన్ఱు, సమస్తావతారఙ్గళిలు ముళ్ళ గుణచేష్టిఙ్గళడఙ్గలుమ్ ప్రకాశిక్కుమ్బడి ఉకప్పుడనే ఎన్ఱుమొక్క, పెరితు – మికవుమ్, నిన్ఱతు – నిన్ఱరుళిగ్ఱు, వేఙ్గడమే – తిరుమలైయిలే కిడీర్.

దివ్యార్థ :– (ఇడన్దదు పూమి) – ఎమ్బెరుమానుడైయ పల శెయ్ల్కళై అనుసన్ధిత్తు ఇనియరాకిఱార్. మహాప్రళయత్తిల్ అణ్డభిత్తియిల్ ఒట్టిక్కిడన్ద పుమియై మహావరాకమాకి ఉద్ధరిత్తాన్. ఇన్దిరన్ పశిక్కోపత్తాల్ ఏழునాళ్ విడామழై పెయ్విత్తవన్ఱు తిరువాయ్ప్పాడియై కాత్తరుళ్వదఱ్కాక క్కోవర్త్తనమలైయై క్కుడైయాక ఎడుత్తు ప్పిడిత్తాన్. శాదుశనఙ్గళై నలిన్దుకొణ్డిరున్ద కంసనై క్కొన్ఱొழిన్దాన్. అవతారఙ్గళుక్కు మూలకన్దమాక త్తిరుప్పాఱ్కడలిలే తిరుక్కణ్వళర్న్దరుళా నిన్ఱాన్. వానోర్క్కుమ్ మణ్ణోర్క్కుమ్ వైప్పదాక త్తిరువేఙ్గడమలైయిలే తన్ పెరుమైయెల్లామ్ పొలియ నిన్ఱరుళ్కిన్ఱాన్. – ఎన్ఱు ఇప్పాట్టిల్ అనుసన్ధిప్పతిన్ కరుత్తావతు ఇప్పడి ఓయామల్ పిఱర్ కారియమే పోదుపోక్కా యిరుక్కిన్ఱ ఎమ్బెరుమానుడైయ నీర్మై వరుణిక్కముడియాదదు – ఎన్ఱదామ్.

ఇప్పాశురత్తిన్ వియాక్కియానత్తిలే పెరియవాచ్చాన్పిళ్ళై అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ – "నామ్ పెరుమానై యుకన్దో మెన్ఱు శోగ్ఱ్రై ఉకప్పుతోమ్. శోగ్ఱ్రై ఉకన్దో మెన్ఱు నాలుమ్ పత్తుమ్ పట్టిని విడువుతోమ్. స్త్రీకళై యుకన్దో మెన్ఱు శూదుశతురఙ్గమ్ పొరుతల్, ఉఱఙ్గుతల్ శెయ్వుతోమ్. ఒన్ఱిలుమ్ స్నేహ మిల్లై" ఎన్ఱు. అఱ్పుతమాన ఇన్ద శ్రీసూక్తికళిన్ ఉట్కరుత్తుయాదెన్నిల్ –

సంసారికళాన నమ్ముడైయ పోదుపోక్కుక్కుమ్, మెయ్యడియార్ కళాన ఆழ్వార్కళుడైయ పోదుపోక్కుక్కుమ్ నెడువాశి యుణ్డు. నామ్ ఒరువిషయత్తిలుమ్ పిడిమానమిల్లామలిరుక్కిఱోమ్. ఆழ్వార్కళో తామ్ పిడిత్త భగవద్విషయత్తై ఒరునొడి పొழుతుమ్ విడామల్ అతుతన్నిలే తోళ్మాఱుకిన్ఱార్. "ఇడన్దదు పూమి, ఎడుత్తతు కున్ఱమ్" ఎన్ఱిప్పడి ఎమ్బెరుమానుడైయ చేష్టితఙ్గళై మాఱిమాఱి అనుభవిక్కిఱారే యొழియ, వేఱొన్ఱిల్ నెఞ్జు శెల్లప్పెఱుకిన్ఱిలర్. నామెల్లారుమ్ ఇప్పడి భగవద్విషయత్తిల్ పగ్ఱుదలిల్లామల్ కెట్ట విషయత్తై ప్పగ్ఱ్రి యిరుక్కిఱోమ్. ఇరున్దాలుమ్ అదిలావతు ఏదేను మొన్ఱై ప్పగ్ఱ్రి ప్పిడిత్త పిడివిడామల్ తణ్ణియోమా యిరుక్కిఱోమో? వెనిల్, ఇల్లై. నామ్ పెరుమాళై సేవిక్క ఆశైయుళ్ళవర్కళ్పోల క్కట్టిక్కొణ్డు కోవిల్కళుక్కు ప్పోకిఱోమ్. పోనాలుమ్ అఙ్గు ప్పోయ్ శెయ్వతు పుళియోరై, పొఙ్గళ్, దోశై, వడై – ముదలియవగ్ఱ్రై యిట్టు వయిగ్ఱ్రై నిరప్పువదేయన్ఱి, ప్పెరుమానై అన్బార సేవిత్తపాడిల్లై. శోగ్ఱ్రై ఉకక్కిఱ నామ్ అదిలావతు ఒరు పిడివాదఙ్కొణ్డిరుక్కిఱోవెూ? ఎన్నిల్, అదువు మిల్లై. ఏకాదశిముదలియ శిలవ్రతఙ్గళ్ అనుష్ఠిప్పదుపోల కట్టి వయిగ్ఱ్రై యడక్కి ప్పట్టిని క్కిడక్కిన్ఱోమ్. ఇ ஃతు ఇరుక్కట్టుమ్. వేశికళై అనుభవిక్క విరుమ్బి, అవర్కళిన్ వీట్టుక్కు ప్పోకిఱోమ్. అదైయావతు ప్పిడిమానమాక చ్చెయ్కిఱోమో! ఎన్నిల్, ఇల్లై అఙ్గుప్పోయ్ చ్చూదాడియుమ్, శతురఙ్గ మాడియుమ్, ఉఱఙ్గియుమ్ పోదైపోక్కి వరుకిఱోమ్. ఇప్పడి నామ్ కెట్టకారియఙ్గళై చ్చెయ్దాలుమ్, అదిలుమ్ ఒరు పిడివాద మిల్లామల్ పలపల కారియఙ్గళిలే నెఞ్జు శెలుత్తిక్కిడక్కిఱోమ్. ఆழ్వార్కళో, భగవద్విషయత్తై ప్పిడిత్తు, అదిల్ ఓయ్వు ఇల్లామల్, "కొక్కుక్కు ఒన్ఱే మతి" ఎన్నుమాపోలే ఒరు పిడివాదమాయిరున్దు అనుభవిక్కిఱార్కళ్. ఇవర్కళుడైయ పిడి ఏఙ్గే? నమ్ముడైయ పిడి ఎఙ్గే! – ఎన్ఱు ఆழ్వార్కళిన్ నిలైమైయై ప్పారాట్టియుమ్, సంసారికళిన్ నిలైమైయై ప్పழిత్తుమ్ పేశినపడి.

దివ్యార్థ :– అను :–(ఇడన్దదు పూమి) – (ఆళ్వార్లు ఇందులో) భగవానుని పలు లీలలను అనుభవించి, సంతోషిస్తున్నారు. పూర్వం మహాప్రళయంలో అండభిత్తికి అంటుకొని ఉన్న భూమిని మహావరాహమై ఉద్ధరించాడు. ఇంద్రుడు ఆకలికోపంతో ఏడు నాళ్ళు ఆగని వర్షాన్ని కురిపించినపుడు రేపల్లెను రక్షించడం కోసం గోవర్ధనగిరిని గొడుగుగా

ఎత్తి పట్టుకున్నాడు. సాధుజనాలను బాధిస్తున్న కంసుని సంహరించాడు. అవతారాలకు మూలకందమైన పాలసముద్రంలో నిద్రిస్తున్నాడు. నిత్యసూరులకు, భూలోకవాసులకు మహానిధిగా వేంకటాచలంపై తన గొప్పతనం అంతా ప్రకాశించేటట్లు వేంచేసియున్నాడు– అని ఈ పాశురంలో అనుసంధించడంలో తాత్పర్యం – ఈ విధంగా నిరంతరం ఇతరుల కార్యమే కాలక్షేపంగా ఉన్న భగవానుని సౌలభ్యం వర్ణించసాధ్యం కానిది – అని.

ఈ పాశురవ్యాఖ్యానంలో పెరియవాచ్చాన్ పిళ్ళై (ఈ విధంగా) అనుగ్రహిస్తున్నారు. **"నామ్ పెరుమాళై యుకన్దో మెన్ఱు శోర్ఱై యుకప్పుతోమ్. శోర్ఱై యుకన్దో మెన్ఱు నాలుమ్ పత్తుమ్ పట్టిని విడువుతోమ్. స్త్రీకళై యుకన్దో మెన్ఱు శతురఙ్గమ్ పొరుదల్, ఉఱఙ్గుదల్ శెయ్వుతోమ్. ఒన్ఱిలుమ్ స్నేహ మిల్లై"** అని. అద్భుతమైన ఈ శ్రీసూక్తి తాత్పర్యం ఏమంటే – సంసారులమైన మన కాలక్షేపానికి, యథార్థభక్తులైన ఆళ్వార్ల కాలక్షేపానికి చాలా వ్యత్యాసం ఉన్నది. మనం ఏ విషయంలోను పట్టుదల లేకుండా ఉన్నాము.

ఆళ్వార్లు అయితే తాము గ్రహించిన భగవద్విషయాన్ని ఒక క్షణంకూడా విడువకుండా అందులోనే నిమగ్నులై ఉన్నారు. **"ఇదన్దదు పూమి, ఎడుత్తతు కున్ఱమ్"** అనే ఈ రీతిలో భగవానుని లీలలను మాటి మాటి అనుభవిస్తారే తప్ప, వేఱు దేనిలోను మనస్సు పోతే భరించలేరు. మనమంతా ఈ విధంగా భగవద్విషయంలో ఆసక్తి లేకుండా చెడ్డవిషయాలను పట్టుకొని ఉన్నాము. పట్టుకొని ఉన్నా, అందులో అయినా దేనినైనా ఒకటిని గ్రహించి, పట్టుదల విడువకుండా దృఢంగా ఉన్నామా! అంటే, లేదు. మనం స్వామిని సేవించాలని ఆశను ఉన్నవారివలె నటిస్తూ కోవెలలకు పోతాము. పోయినా, అచటకు పోయి చేసేది పులిహోర, పొంగలి, దోశ, వడ మొదలైనవానితో కడుపు నింపుకోవడమే తప్ప, స్వామిని ప్రేమగా సేవించిన పాడులేదు. అన్నాన్ని ఆశపడే మనం దానినైనా ఒక పట్టుదలతో భుజిస్తున్నామా! అంటే, అది కూడా లేదు. ఏకాదశి మొదలైన కొన్ని వ్రతాలను అనుష్ఠించేటట్లు ప్రదర్శించి, కడుపును మాడ్చుకొని, ఉపవాసం ఉంటున్నాము. అది ఆవిధంగా ఉండనీయండి. వేశ్యలను అనుభవించాలని ఆశించి వారి ఇంటికి పోతున్నాము. దాన్ని అయినా పట్టుదలగా చేస్తున్నమా! అంటే, అదీ లేదు. అచటికి పోయి జూదమాడి, చదరంగం ఆడి, నిద్రపోయి కాలక్షేపం చేసివస్తున్నాము. ఈ విధంగా మనం చెడ్డపనులను చేసినా, వానిలో ఒక పట్టుదల లేకుండా పలు పలు కార్యాలలో మనస్సును ప్రసరింపజేస్తున్నాము. ఆళ్వార్లు అయితే భగవద్విషయాన్ని గ్రహించి, దానిలో విచ్ఛేదం లేకుండా **"కొంగకు ఒకే ఆలోచన"** అన్నట్లు ఒకే పట్టుదలతో ఉండి, ఆనందిస్తున్నారు. వీరి పట్టుదల ఎక్కడ? మన పట్టుదల ఎక్కడ? అని ఆళ్వార్ల

స్థితిని కీర్తించి, సంసారుల స్థితిని నిందించి పల్కిన తీరు ఇది.

(40) పెరు విల్ పకళ్ఱి కుఱవర్ కై చ్చెన్దీ,
వెరువి ప్పున స్తుఱన్ద వేళ్ఱమ్, – ఇరు విశుమ్బిల్
మిన్ వీళ్ఱ కణ్డఞ్జుమ్ వేఙ్గడమే, మేలశురర్
కోన్ వీళ్ఱ కణ్డుకన్దాన్ కున్ఱు

పెరు విల్ = గొప్ప వింటిని, పకళ్ఱి = బాణములను కల, కుఱవర్ = వేటగాండ్రు, కై = చేతిలో పట్టుకొనిన, శెమ్ తీ = ఎఱ్ఱని నిప్పునకు, వెరువి=భయపడి, పునమ్ = తోటను, తుఱన్ద = విడచిపోయిన, వేళ్ఱమ్ = ఏనుగు, ఇరు విశుమ్బిల్ = విస్తరించిన ఆకాశమునుండి, మీన్ వీళ్ఱ = నక్షత్రము రాలిపడగా, కణ్డు = దానిని చూచి, అఞ్జుమ్= వేటగాండ్రు విసరిన కట్టె – అని భయపడు చోటు అగు, వేఙ్గడమే = వేంకటాచలమే, మేల్ = పూర్వ కాలములో, అశురర్ కోన్ వీళ్ఱ=అసురులకు ప్రభునగు హిరణ్యకశిపుడు మరణించగా,కణ్డు=(దానిని)చూచి, ఉకన్దాన్ = సంతోషించిన, కున్ఱు = పర్వతము.

అవతారిక :– ఆశ్రితుల విరోధులను నశింపజేసి, సంతోషించుటయేకదా ఈ తిరుమలలో నిత్యవాసమునకు ఫలముగా అతడు తలచునది–అని ఆళ్వార్లు అనుచున్నారు.

వ్యాఖ్య :– (పెరు విల్ పకళ్ఱి కుఱవర్) – "ఆలిఖంత మివాకాశ మవష్టభ్య మహ ద్ధనుః" (రా.యు–100–12) (ఆకాశమును తాకునట్టి గొప్ప వింటిని అదిమి పట్టుకొని నిలచియున్న రాముని) అనునట్లు శ్రీ రామచంద్రునివలె ఒక చేతిలో అదిమి పట్టుకొనవలసినట్లున్న గొప్పతనమును కల వింటిని, దానికి తగిన గొప్ప నోటిని (ముఖమునకు) కల బాణములను కల వేటగాండ్రు – అని భావము.

(కై చ్చెన్దీ)– మిగిలిన చేతితో తిరుమలలోని వనములలో దారిని గుర్తించుటకై పట్టుకొనిన ఎఱ్ఱని అగ్ని. (కొఱివి కట్టె).

(శెన్దీ వెరువి ప్పునమ్ తుఱన్ద వేళ్ఱమ్) – ఆ అగ్నికి భయపడి ఆ అరణ్య ప్రాంతమును విడచి పరుగెత్తు ఏనుగులు.

(కుఱవర్ కై చ్చెన్దీ వెరువి) – చీకటిలో దారి తెలియుటకై కోయలు చేతిలో దివిటీలను పట్టుకొని పోవుదురుతప్ప. ఏనుగులను భయపెట్టుటకై కాదు. **"వైప్పన్ మణివిళక్కా మామదియై మాలుక్కెన్ఱు ఎప్పొళుదుమ్ కైనీట్టుమ్ యానైయై ఎప్పొళుమ్ వేడువళైక్క కుఱవర్ విల్లెడుక్కుమ్ వేఙ్గడమే"** (నాన్ముకన్–తి–46) అనునట్లు తిరుమలకు బయటగల వేటగాండ్రు ఏనుగును బంధించినను, వారిని ఎదిరించుటకే వింటిని ధరించువారుకదా తిరుమలలోని కోయలు.

(పెరు విల్ పకళ్ఱి కుఱవర్ కై చ్చెన్దీ వెరువి) ఏనుగుకు నిప్పు అన్నచో భయము.

దానితోపాటు దీపము వెలుగులో పెద్ద విల్లును దాల్చిన కోయలనుకూడ చూచినది. దానితో దానికి అంతులేని భయమేర్పడినది. "ఇక ఏ కారణముతో అయినను ఈ వనములో ప్రవేశింపకూడదు." అను నిశ్చయపూర్వకమైన సంకల్పముతో వనసీమను వదలి ఆ ఏనుగు పోవుచున్నది.

(ఇరు విశుమ్బిల్ మీన్ వీழ క్కణ్డఞ్జుమ్) – భయపడి అరణ్యము వీడిపోయిన ఏనుగుకు బయటకూడ గొప్ప భయము ఒకటి కాచుకొని ఉన్నది. మిక్కిలి విస్తరించియున్న ఆకాశమునుండి మండునట్టి నక్షత్రములు రాలుచున్నవి. వనమును రక్షించు. కోయలు కొఱివి కట్టెను చూపి మనలను తఱుముటతో పాటు నిలువకుండ, బయటకుకూడ పోవుటకు వీలులేనట్లు మనపై కొఱివికట్టెలను మీదకు విసరుచున్నారు – అని తలచిన గజములు బయట ఉండలేక, లోపలకు పోలేక మధ్యలో నిలచియున్నవి.

(అఞ్జుమ్ వేఙ్గడమే) – "వేఙ్గడఙ్గళ్" (తిరువాయ్-3-3-6) అనుపాశురములో పల్కినట్లు భయము మొదలగువానిని పోగొట్టు చోటు వేంకటాచలము. ఏనుగు అస్థానే భయశంకను పొంది భయపడినదే తప్ప, వాస్తవమునకు గజమునకు ఏ భయమును లేదు. **"భయం భయానా మపహారిణి స్థితే"** (వి.పు-1-17-36) అనునట్లు భయమును అంతటిని పోగొట్టు పరమపురుషుడు నిలచియున్న చోటుకదా, ఇది! అస్థానే భయశంకను పొంది పరమపురుషునకు మంగళాశాసనమును చేయువారు నిండియున్న చోటు అనుటచే, ఇదియును (గజమును) అస్థానే భయశంకను నిండుగా కల్గియున్నది కాబోలు.

ఇచట భయమును పొందుట కేమాత్రము అవకాశము లేదు; అతని స్వభావమును గమనించినచో – అనుటను ఇకపై తెలుపుచచున్నారు.

(మేల్ అశురర్కోన్ వీழ క్కణ్డుకన్దాన్ కున్ఱు) – పురాతనకాలములో అసురప్రభువు అని పేరు పొందిన, భాగవతాపచారములను చేయుటలో గొప్పవాడైన హిరణ్యకశిపుడు నశించుటను చూచి, "పరమభాగవతుడు, బాలుడగు ప్రహ్లాదుని విరోధిని వధించితిమి" అని సంతోషించిన సర్వేశ్వరుని పర్వతమే ఈ వేంకటాచలము.

(ఉకన్దాన్ కున్ఱు) – ఆశ్రితవిరోధి నశించుటను చూచి సంతోషించినవాడు పిమ్మట గల ఆశ్రితవిరోధులను, నశింపజేయవలెనని నిత్యవాసమును చేయు కొండ. అందుచే అస్థానే భయశంక తప్ప, నిజమునకు ఏనుగునుకు భయ మేమియును కల్గుటకు అవకాశము లేదని భావము.

పెరియ :– నాఱ్పదామ్బాట్టు. (పెరువిల్) తిరుమలైయై యుకక్కిఱార్. "అవష్టభ్య మహ ద్ధనుః" ఎన్గిఱపడియే చక్రవర్తితిరుమకన్ కైయుమ్ విల్లుమ్‌పోలే పెరియ విల్లైయుమ్, తెరిన్ద పకழியైయు ముడైయరాన తిరువేడువర్.

(కుఱవ రిత్యాది) శూళిలే కొళుత్తి క్కైయిలే కొడుపోకిఱ నెరుప్పొళియిలే విల్లిన్ పెరుమైయైయు జ్కణ్డు నెరుప్పుతనక్కు అనై యఞ్జుమ్బడియాకవుమ్. "పట్టిమేయ్న్ద వానై ఇప్పునమ్ కొయ్తాలు మిఱ్గు వారే" నెన్ఱు సన్న్యసిత్తుప్పోనతు. (ఇరువిశుమ్బిత్యాది) వెళియైయుమ్, పరప్పైయు ముడైత్తాన ఆకాశత్తిల్ నిన్ఱుమ్ మీన్ వీழ క్కణ్డు "ఇని ఒరిడత్తిలుమ్ పోక్కిల్లై" యెన్ఱు నిన్ఱనిలైయిలే నిన్ఱఞ్జుకిఱ తిరువేఙ్గడమ్. మేల్ – పణ్డు. (అశురరిత్యాది) హిరణ్యన్ పట్టు విழ. "శిఱక్కనుడైయ విరోధి పోయిఱ్ఱు" ఎన్ఱు ఉకన్దు, "ఇన్నముమ్ ఆశ్రితవిరోధి యేతేనుమ్ వరిలుమ్ పరిహరిక్కవేణుమ్" ఎన్ఱు అవన్ పఱ్ఱి నిఱ్కుమ్ తిరుమలై.

(పెరువిల్లిత్యాది) ఇతిల్ ఉత్తరార్ధమ్, మీన్ వీழ క్కణ్డఞ్జుమ్. నిలత్తిలే నెరుప్పై విழవిట్టార్కళెన్ఱు కుఱవరెఱిన్ద కొళ్ళిక్కు వెరువినతాకైయాలే. (వేఙ్గడమ్) నిర్భయమాన దేశమ్. అస్థానే భయశఙ్కై పణ్ణుమిత్తనై.

అరు:– నక్షత్రమ్ విழున్దాల్ భయప్పడవేణ్డువానెన్? ఎన్న, అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (నిలత్తిలే నెరుప్పై యిత్యాది). కుఱవర్ పరణ్గళిలే యిరున్దు కొళ్ళియై యెఱియుమతు కణ్డిరుక్కు మతాకైయాలే, మీన్ విழుకిఱతైయు మవర్కళెఱిన్దార్కళాక నినైత్తు భయప్పట్టతు ఎన్ఱపడి.

నమ్బిళ్ళై :– నాఱ్పదామ్‌పాట్టు :– ఇఙ్గుఱ్ఱై నిత్యవాసన్దనక్కు అవన్ ప్రయోజనమాక నినైత్తిరుప్పతు ఆశ్రితవిరోధికళై ప్పోక్కి, యుకక్కుమత్తై క్కిడీర్! ఎన్గిఱార్.

(పెరు విల్) "అవష్టభ్య మహద్ధనుః" ఎన్గిఱపడియే.

(పకழி) కూరమ్బున్ కూర్మైయై విశ్వసిత్తిరుప్పార్ వార్త్తై.

(కుఱవర్) రామలక్ష్మణర్కళైప్పోలే. చక్రవర్త్తి త్తిరుమకన్ విల్ పిడిత్తాప్పోలే యాయ్త్తు, అఙ్గుత్తై త్తిరువేడువరుమ్ విళ్ఫిడిక్కుమ్బడి. పెరియవిల్లైయుమ్, వాయమ్బు కళైయుమ్‌కూడ ఒరు కైయిలే ఎడుత్తు పిడిత్తు, మఱ్ఱ క్కైయిలే ఇరుళుక్కు వెళిచ్చిఱప్పాక శుళ్‌నెరుప్పై క్కొణ్డు పునజ్కావల్ కొళ్ళప్పోవర్కళాయ్త్తు.

(వెరువి పునమ్ తుఱన్ద వేழమ్) – పునఙ్గళిలే పట్టి మేయ్‌వదాక వన్ద అఙ్గుఱ్ఱై యానైకళానవై ఇవ్విళక్కొళియైయుమ్, ఇవర్కళ్‌కైయుమ్, విల్లుమ్ శేర్న్ద శేర్త్తియైయుమ్ కణ్డఞ్జి, "ఇని ఇఙ్గు ఒరునాళుమ్ నామ్ వరక్కడవో మల్లోమ్" – ఎన్ఱు పునత్తై సన్న్యసిత్తుప్పోమాయ్త్తు.

(ఇరు విశుమ్బిల్ మీన్ వీழ క్కణ్డఞ్జుమ్ వేఙ్గడమే) – ఇదు పోన ఇడన్దనిలేయుమ్, పరప్పైయుడైత్తాన ఆకాశత్తినిన్ఱుమ్, నక్షత్రఙ్గళ్ విழుకిఱవఱ్ఱై క్కణ్డు "పూమియిలే నెరుప్పై విழట్టార్కళ్" – ఎన్ఱు అవ్వరుకు పోక్కిల్లైయామైయాలే నిన్ఱవిడత్తే నిన్ఱు కులైయానిఱ్కుమ్.

ఇన్నుమ్ ఇప్పునన్తన్నిలే వన్దాల్ వేణ్డుమ్బడియాయ్‌త్తిరుప్పతు. ఇదువాకిల్, అన్యార్థమ్ ఎన్నాకిలుమ్ కొళ్ళలామ్. నమ్మైయే కుఱిత్తు వన్దు విழுకిఱదెన్ఱు తోగ్ఱియిరుక్కుమాయ్‌త్తు.

(మేల్) పణ్డు. (అశురర్ ఇత్యాది) ఇప్పసజ్గత్తాలే నరసింహత్తై క్కణ్డు హిరణ్యన్ అఞ్జిన పడియై నినైక్కిఱార్. అసురర్ కోనుణ్డు – హిరణ్యన్. అవన్ విழுన్దు ముడిన్దుపోక క్కణ్డు "శిఱుక్కనుడైయ విరోధియై పోక్కప్పెఱ్ఱోమ్" ఎన్ఱు ఉకన్దవనతాన తిరుమలై. "ఇన్నుమ్ ఆశ్రితర్క్కు విరోధమ్ వరుమాకిల్ తీర్క్కవేణుమ్" ఎన్ఱు అవన్ వన్దు నిఱ్కిఱ తిరుమలై . ఇరు విశుమ్బిల్ మీన్ వీழ క్కణ్డఞ్జుమ్ వేఙ్గడమే.

అప్పిళ్ళై :– నాఙ్బుతామ్బాట్టు. ఆశ్రితవిరోధినిరసనమ్పణ్ణి యుకక్కు మితువే కిడీర్! – అవన్ ఇఙ్గుత్తై నిత్యవాసత్తుక్కు ప్రయోజనమాక నినైత్తిరుప్పతు ఎన్గిఱార్.

కై – "అవష్టభ్య మహద్ధనుః" ఎన్గిఱపడియే ఒరు కైయిలే ఎడుత్తు ప్పిడిత్త, పెరు– పెరియ, విల్ – విల్లైయుమ్, పకழி – వాయమ్బుకళైయు ముడైయరాన, కుఱవర్ – తిరుక్కుఱవర్ మఱుకిల్ వழிయిల్ వెళిచ్చిఱప్పుక్కాక పిడిత్త, శెమ్ – శివన్ద నిఱత్తైయుడైత్తాన, తీ–శుళ్‌నెరుప్పి నొళివழிయే, వెరువి – ఇవర్కళ్ "కైయుమ్ విల్లు మ్బిడిత్త (శూళు) అమ్బుమాయ్ క్కొణ్డు ఆయత్తప్పట్టు వరుకిఱపడియై క్కణ్డు నమ్మై నలియవరుకిఱార్కళ్" ఎన్ఱు భయప్పట్టు, "ఒరుకాలు మిఙ్గు వరక్కడవోమల్లోమ్" ఎన్ఱు, పునమ్ – పునత్తై, తుఱన్ద – సన్న్యసిత్తుప్పోన, వేழమ్ – ఆనైయానతు పోమిడన్దన్నిలుమ్, ఇరు – పరప్పైయుడైత్తాన, విశుమ్బిల్ – ఆకాశత్తిల్ నిన్ఱుమ్, మీన్ వీழ – నక్షత్రఙ్గళ్ విழ, కణ్డు – అత్తై క్కణ్డు, అఞ్జుమ్ – "నమక్కవ్వరుకోరడి యిడవొణ్ణాతపడి భూమియిలే నెరుప్పై విழవిట్టార్కళ్" ఎన్ఱు అవ్వరుకు పోకమాట్టామల్, పునత్తిల్ పుకమాట్టామల్ నడువే నిన్ఱు నడుఙ్గుమ్బడియాన, వేఙ్గడమే – తిరుమలైయే, మేల్ – మున్బొరుకాలత్తిలే, అశురర్‌కోన్ – అసురరాజనెన్ఱు విరుతూతి త్తిరిన్ద హిరణ్యన్, వీழ క్కణ్డు – పిణమాయ్ విழுన్దుపోక క్కణ్డు, ఉకన్దాన్ "శిఱుక్కన్ విరోధి పోకప్పెఱ్ఱోమ్" ఎన్ఱు ఉకన్ద సర్వేశ్వరన్, కున్ఱు – పిన్బుళ్ళ ఆశ్రితవిరోధికళైయుమ్ నిర్వహిక్కవేణు మెన్ఱు వర్త్తిక్కిఱ మలై.

దివ్యార్థ :– (పెరువిఙ్బుకழி) – "వేఙ్గడమే అశురర్‌కోన్ వీழ క్కణ్డు ఉకన్దాన్ కున్ఱు" – భాగవతవిరోధియాన ఇరణియనై త్తొలైత్తు ప్పరమభాగవతనాన ప్రహ్లాదనై క్కాత్తరుళిన పెరుమాన్ అన్ద ఆశ్రితపక్షపాతమహాగుణత్తై వెళియిట్టుక్కొణ్డు, ఇన్ఱైక్కుమ్ సేవైసాదిక్కు మిడమ్ తిరుమలైర్ ఎన్గిఱార్. అత్తిరువేఙ్గడమ్ ఎప్పడిప్పట్ట దెన్న – అవ్విడత్తు చ్చెయ్‌దికళిల్ ఒన్ఱై ఎడుత్తురైక్కిఱార్, ఇదిల్.

తిరుమలైయి త్తొల్లైకళిల్ ఇరాక్కాలఙ్గళిల్ యానై పట్టిమేయ, అదనై త్తురత్తువదఱ్కాక అమ్బు తొడుత్త విల్లై ఒరు కైయిల్ కొణ్డ కుఱవర్కళ్ మఱ్ఱొరు కైయిలే తీవట్టియై

క్కొళుత్తి ప్పిడిత్తుక్కొణ్డు అదట్టి చ్చెల్ల, అత్తీవట్టియైయుమ్, అమ్బు కోత్త విల్లైయుమ్ కణ్డ అక్కళిఱు అఞ్జి ఓడిప్పోక, అకస్మాత్తాక ఆకాశత్తిల్ నిన్ఱుమ్ నక్షత్తిరమ్ అవ్వానై పదఱిచ్చెల్లుమ్ వழிయిడైయే వన్దు పెరుఞ్జోతియుడనే విழ, అత్తై క్కణ్డు ఇతు నక్షత్తిర మెన్ఱుణరాతు, "కుఱవర్కళ్ కైత్తీవీట్టియైయే కీழெఱిన్దార్కళ్" ఎన్ఱు భ్రమిత్తు, "ఇవ్వழிయై నామ్ ఎప్పడి కడన్దు శెల్లవల్లోమ్" ఎన్ఱఞ్జి తికైత్తు నిఱ్కుమిడమామ్ అత్తిరుమలై.

అస్థానే భయశఙ్కై పణ్ణుకిఱ యానైయిన్ శెయ్‌దియై క్కూఱినవిదనాల్ అస్థానే భయశఙ్కై పణ్ణి ఎమ్బెరుమానుక్కు మఙ్గళాశాసనమ్ పణ్ణుకిఱ మహాన్‌కళిన్ ఇరుప్పై నినైప్పూట్టినారాక చ్చొన్నలా మెన్బ.

దివ్యార్థ :– అను :– (పెరువిఙ్బుకழி) "వేఙ్గడమే అశురర్ కోన్ వీழ క్కణ్డుకన్దాన్ కున్ఱు"
భాగవతవిరోధి అయిన హిరణ్యకశిపుని వధించి, పరమభాగవతుడైన ప్రహ్లాదుని రక్షించిన స్వామి ఆ ఆశ్రితపక్షపాతమనే మహాగుణాన్ని ప్రకటిస్తూ, ఈనాటికి సేవను అనుగ్రహించే చోటు తిరుమల – అని అంటున్నారు. ఆ వేంకటాచలం ఎటువంటిది? అంటే, అచటి విషయాలలో ఒక అంశాన్ని ఉదాహరించి పల్కుతున్నారు.

ఇందులో తిరుమలలోని పొలాలలో (రాత్రివేళ) ఏనుగు పంటను మేస్తున్నపుడు, దానిని తరిమివేయడం కోసం బాణాన్ని సంధించిన వింటిని ఒక చేతిలో ధరించిన కోయలు వేఱొక చేతిలో దివ్విటీని వెలిగించి పట్టుకొని బెదరిస్తూ పోగా, ఆ దివ్విటీని, బాణం సంధించిన వింటిని చూచిన ఆ ఏనుగు భయపడి పారిపోగా, అకస్మాత్తుగా ఆకాశంనుండి నక్షత్రం ఆ ఏనుగు భయపడుతూ పరుగెత్తే దారిలోనే గొప్ప ప్రకాశంతో కిందపడగా, దానిని చూచి ఇది నక్షత్రం అని తెలియక, కోయలు చేతిలోని దివ్విటీని విసరివేశారని భ్రమించి, ఆ దారిలో మనం ఇక ఎపుడూ వెళ్ళకూడదని నిశ్చయించుకొని భయపడే చోటు ఈ తిరుమల.

అస్థానే భయశంకను పొందిన ఏనుగు వృత్తాంతం చెప్పడంద్వారా అస్థానే భయశంకను పొంది, భగవానునకు మంగళాశాసనం చేసే మహాత్ముల స్థితిని (ఆళ్వార్లు) స్మరింపచేశారని చెప్పవచ్చు.

(41) కున్ఱనైయ కుఱ్ఱమ్ శెయినుమ్ కుణమ్ కొళ్ళుమ్,
ఇన్ఱు ముదలాక వెన్నెఞ్జే, – ఎన్ఱుమ్
పుఱనురైయే యాయినుమ్ పొన్నాழிక్కైయాన్,
తిఱనురైయే శిన్దిత్తిరు

ఎన్ = నాయొక్క , నెఞ్జే = మనసా! ఇన్ఱు ముదలాక=ఇప్పటినుండి, ఎన్ఱుమ్ = ఎల్లప్పుడును పుఱన్ ఉరైయే ఆయినుమ్ = బయటకు పల్కు మాటయే అయినను, పొన్ ఆழி కైయాన్

తిఅన్ ఉరైయే = అందమైన చక్రమును చేతిలో ధరించిన భగవానుని విషయమున మాటయే, శిన్దిత్తు ఇరు = తలచియుండుము, (ఇట్లున్నచో) కున్ఱు అనైయ = కొండఅంత పెద్దది అగు, కుగ్ఱమ్ శెయినుమ్ = పాపములను చేసినను, కుణమ్ కొళ్ళుమ్ = (వానిని చూడకుండ భగవానుడు) గుణములనే మనస్సులో గ్రహించును.

అవతారిక :– ఇట్లు అతడు దాసుల విరోధులను నశింపజేయుటయే స్వభావముగా కలవాడైనను, దోషములనే రూపముగా కల మనకు అతనిని చేరుట సాధ్యమా! – అని ఆళ్వార్ల మనస్సు భీతి చెందగా, "నీకు అతనిపట్ల అభినివేశము మాత్రమే ఉన్నను, అతడు మన దోషములను అన్నిటిని గుణములుగానే గ్రహించును. భయపడవలసిన పని లేదు సుమా!." అనుచున్నారు.

వ్యాఖ్య :– (ఎన్ నెఞ్జే) – నేను ఒకటి చెప్పినచో నీ వొకటి చేయకుండ, నాకు విధేయమైయున్న మనస్సా!

(ఎన్ఱుమ్ పుఅనురైయే యాయినుమ్) – నీవు చెప్పు మాటలు ఎల్లప్పుడు మనసార పల్కునవి కాకుండ, **"పొయ్యే కైమ్మై శొల్లి పుఅమే పుఅమే యాడి"** (తిరువాయ్–5–1–1) అను రీతిలో అసత్యమే పల్కినను, అతని విషయములో వార్తలను తలంతువు.

(పొన్నాఴిక్కైయాన్) నీవు అసత్యభాషణముగా పల్కినను దానిని నిజమును చేయగల్గిన బంగారువలె ఆశపడదగిన సుదర్శనము కదా అతనితో కూడియున్నది.

(పొన్నాఴి క్కైయాన్ తిఅ నురైయే) – అందమైన చక్రమును కలవాని విషయములోని మాటనే అని అర్థము లేక, అందమైన చక్రముచే అనుగ్రహింపబడినది అగు **"మిత్రభావేన సంప్రాప్తం న త్యజేయం కథంచన, దోషో యద్యపి తస్య స్యాత్ సతా మేత దగర్హితమ్"** (రా.యు–18–3) (మిత్రుడను వేషముతో వచ్చి ఆశ్రయించినను, నేను ఎపుడైనను అతనిని విడువను. అతనికి దోషమున్నను ఉండ నిమ్ము. మంచివారికి ఇది గర్హింపతగినది కాదు.) అను స్థిరమైన మాటనే చింతించుచుండుము – అనియును అర్థము.

(శిన్దిత్తు ఇరు) – ఈ వార్తనే అనుసంధించుచు **"స్థితో ఽస్మి గతసందేహః"** (భ.గీ–18–73) (సందేహము తీరినవాడనైయున్నాను) అనునట్లు దుఃఖమును తీరినదానవై యుందువుగాక!

(ఇన్ఱు ముదలాక) – ఇట్లు అతని విషయములో నీకు కొంచెము అభినివేశము కల ఈనాటినుండి అతడు **"మిత్రభావేన సంప్రాప్తమ్"** అను శ్లోకము క్రమములోనే నడచుకొనును. అది ఏమి? అనగా –

(కున్ఱనైయ కుగ్ఱమ్ శెయినుమ్ కుణమ్ కొళ్ళుమ్) – తన ప్రయత్నముతో కదుపుటకు వీలురానిది అగుటచే, (అవిచాల్యమైనది అగుటచే) కొండవలె ఉన్న గొప్ప

పాపములను చేసినను, వానిని గుణముగా స్వీకరించువాడు. "దోషము ఉన్నను ఉండ నిమ్ము. మంచివారికిది నిందింపతగినది కాదు". తెలియక అఱకొఱగా చేసిన పాపము కాదు. మనః పూర్వకముగానే, పరిపూర్ణముగా పాపములను చేసినను,

(కుణమ్ కొళ్ళుమ్)–"శెయ్దారేల్ నన్ఱు శెయ్దార్"– (పెరియాళ్వార్ –4–9–2) అని పల్కు మహావాత్సల్యమును కలవాడగుటచే చేసిన దోషమున గుణముగానే గ్రహించువాడు.

(కుగ్ఱమ్ శెయినుమ్ కుణమ్ కొళ్ళుమ్) – పర్వతము అంత దోషములను చేసినను, దానిని గమనింపకుండ అవగింజ అంత పరిమాణమును కల అతిసూక్ష్మమైన గుణముకూడ గొప్పగా గ్రహించువాడు – అనియును చెప్పవచ్చును.

పెరియ :– నాఱ్పత్తోరామ్బాట్టు. (కున్ఱనైయ) అవన్ కుగ్ఱమ్ పొఱుక్కైక్కాక త్తిరుమలైయిలే వన్దు నిన్ఱాన్. అభిముఖ్యత్తై పణ్ణినాలుమ్ దోషాంశత్తై ప్పారాతే గుణాంశత్తై క్కొళ్ళుమ్. అవనుళ్ళవన్ఱే ఇవ్వాత్మా ఉఙ్జీవిక్కిఱార్. ఇత్తనైనాళుమ్ ఇత్తై చ్చెయ్యాతొఴివాన్ ఎన్నిల్.

(ఇన్ఱు ముతలాక) ఇవనుక్కే స్వభావ మెన్ఱతిన్ద ఇన్ఱు తొడక్కమాక.

(ఎన్నెఞ్జే) ఎనక్కు హితమ్ పార్క్కుమ్ నెఞ్జే! సహృదయాక అవన్ గుణఙ్గళై ప్పేశప్పోమో? ఎన్నిల్.

(పుఅనురైయే యాయినుమ్) అహృదయమాన పేచ్చేయాకిలుమ్. ప్రయోజనమిన్ఱికే అనర్థమాయిగ్గ్రాకిలు మెన్ఱుమామ్.

(పొన్నాఴి యిత్యాది) సర్వేశ్వరన్తిఅత్తిల్ శబ్దఙ్గళైయే యతిన్ఱు.

(శిన్దిత్తిరు) కృతార్థమా యిరు. అవనోడే సమ్బన్ధముణ్డాకిలుమ్ మున్బు అఙ్గన్శెయ్తరుళావిడువాన్ ఎన్నిల్, కుగ్ఱమ్ గుణమ్ ఎన్ఱు నినైయామై.

(పొన్నాఴి) తానే సహృదయమాక్కుమ్.

అరు :– నాఱ్పత్తోరామ్బాట్టు. కుగ్ఱమ్ పొఱుక్కై స్వభావమెన్ఱతిన్ద ఇన్ఱు ఎన్ఱపడి.

నమ్బిళ్ళై :– నాఱ్పత్తొన్ఱామ్పాట్టు:– ఇప్పడిప్పట్ట బన్ధమ్ ఉణ్డేయాకిలుమ్ కుగ్ఱవాళరాన నమక్కు అవనోడు శెల్లవేణుమో! ఎన్న, "అవన్ కుగ్ఱమ్ పొఱుక్కైక్కాకవే వన్దు నిన్ఱాన్. నమక్కు ఒరు కృత్యముమ్ ఇల్లై. ఇని, నీ ఆభిముఖ్యత్తై పణ్ణి, అవనై అనుభవిత్తిరుప్పార్" – ఎన్ఱు తమ్ తిరువుళ్ళత్తై క్కుఱిత్తు అరుళిచ్చెయ్కిఱార్.

(కున్ఱు అనైయ కుగ్ఱమ్ శెయ్యినుమ్) "మేరుమన్దరమాత్రోఽపి" ఎన్గిఅపడియే ఒరుమలై యత్తనై పాపమ్ పణ్ణువదు. పెరుమైక్కుమ్, పొక్కవొణ్ణామైక్కుమ్ మలైయై ఒప్పాక చ్చొల్లుకిఅదు. అనుభవవినాశ్యమాయల్లదు తీరామై. అవన్ "పొఱుత్తోమ్" –

ఎన్నప్పో మిత్తనై.

(కుణమ్ కొళ్ళుమ్) అవన్ సుకృతమడియాక ఏదేనుమ్ ఒరు నన్మై కలశి వన్దదు ఉణ్డాకిల్, అత్తై అన్ద మలైయోడొక్క నినైత్తిరుక్కుమ్ - ఎన్నుదల్. అన్ఱిక్కే, కుఱ్ఱజ్గళ్యాత్తైయుమ్ మఱన్దు, ఇరున్ద కుణమ్ ఒన్ఱైయుమ్ స్వీకరిక్కుమ్ - ఎన్నుదల్. అతావతు - "శెయ్దారేల్ నన్ఱు శెయ్దార్" ఎన్నుమ్ అవన్ ఉళ్ళవన్ఱే ఇవ్వాత్మావుమ్ ఉళ్ళదొన్ఱు. ఇత్తనైనాళుమ్ ఇత్తై పెఱాతొఴిివానేన్? ఎన్నిల్.

(ఇన్ఱు ముదలాక) - సర్వేశ్వరనుక్కు ఇప్పడి యిరుప్పదొరు స్వభావమ్ ఉణ్డు ఎన్నుమ్, ఇవ్వారాయ్చ్చి యునక్కు ప్పిఱన్ద ఇన్ఱు తొడజ్గి ఎన్నై యున్ వఴియాక్కుకై తవిర్న్దు నీ ఎన్ వఴియే నిఱ్కప్పెఱువతే! సహృదయమాక అవనుడైయ గుణజ్గళై ప్పేశప్పోమో! ఎన్నిల్.

(ఎన్ఱుమ్ పుఱనురైయే ఆయినుమ్) - అహృదయమాన శొల్లాలే యాకిలుమ్, ప్రయోజనమ్ ఇన్ఱిక్కే అనర్థమాక తుదిత్తాకిలుమామ్. *"వృథైవ భవతో యాతా భూయసీ జన్మసంతతిః, తస్యాన్యతమం జన్మ సంచిత్య శరణం వ్రజ".*

(పొన్నాఴిక్కైయాన్) - కణ్డాయే! ఇవ్విషయమ్ ఇరున్దపడియాల్ మఱక్కలాయిరున్దదో! నీ ఏదేనుమ్ ఒరుపడి యిరున్దాలుమ్ సహృదయమాక పుణ్ణువిత్తుక్కొళ్ళవఱ్ఱాయ్ క్కాణ్, అవ్విషయమ్ ఇరుప్పతు.

(తిఱన్ ఉరైయే శిన్దిత్తిరు) - అవనిడైయాట్టమానవఱ్ఱైయే అనుసంధిత్తు నిర్భయమాయ్ క్కొణ్డు ఇరు. అజ్గన్ అన్ఱిక్కే, పుఱనురైయే యాకిలుమ్ ఉనక్కుఴుకితాక శెయ్యప్పార్ - ఎన్గిఱారాకవుమామ్. అవనుడైయ తిఱమాన పుఱనురై యుణ్డు. అవన్ "మా శుచః" ఎన్ఱు శొన్న శొల్లు. అత్తై యనుసంధిత్తు "స్థితోఽస్మి" ఎన్గిఱపడియే సుఖమే యిరుక్కప్పారాయ్ - ఎన్గిఱార్.

(తిఱనురై) - *"మిత్రభావేన", "మాతవన్ ఎన్దదేకొణ్డు".*

అప్పిళ్ళై:-అవ:-నాఱ్పత్తోరామ్పాట్టు. "ఇప్పడి అవనాశ్రితవిరోధినిరసనశీలనాకిలుమ్ దోషమే వేషమాన నమక్కవనై చ్చెన్ఱణుకప్పోమో" ఎన్ఱు తిరువుళ్ళమ్ భయప్పడ, "ఉనక్కాభిముఖ్యమ్మాత్ర ముణ్డాకవే అవన్ నజ్గుఱ్ఱత్తైయడైయ, నఱ్ఱమాక క్కొళ్ళుమ్, ఆజ్ఞవేణ్డా" - ఎన్గిఱార్.

ఎన్ నెఞ్జే - ఎన్వఴియే యొఴుకుమ్పడి ఎనక్కు ప్పాజ్ఞాన నెఞ్జే! ఎన్ఱుమ్ - సర్వకాలత్తిలుమ్, పుఱనురైయేయాయినుమ్ - సహృదయమాక అన్ఱిక్కే కేవలమ్ వాఙ్మాత్రసిద్ధమాన పుఱప్పేచ్చాలేయాకిలుమ్, పొన్నాఴి క్కైయాన్ -

అహృదయోక్తికళైయుమ్ సహృదయమామ్పడి పణ్ణవఱ్ఱాన అఴకియ తిరువాఴియుమ్, కైయుమాన శేర్త్తియఴకై యుడైయ సర్వేశ్వరనిడైయాట్టమాయ్, తిఱనురైయే - మిత్రభావ మడియాక "న త్యజేయమ్" ఎన్నుమ్పడియాన శొల్లైయే, శిన్దిత్తు - అనుసన్ధిత్తుక్కొణ్డు, ఇరు - "స్థితోఽస్మి" ఎన్నుమ్పడి నిర్భయమాయ్ క్కొణ్డిరు; ఇన్ఱు ముతలాక - ఇవ్వానుకూల్యలేశ ముణ్డాన విన్ఱు ముతలాక, కున్ఱనైయ - మలైపోలే స్వయత్నత్తాల్ చలిప్పిక్కవొణ్ణాతపడి పరుత్తుత్తెన్దిరుక్కిఱ, కుఱ్ఱమ్ - కుఱ్ఱజ్గళై, శెయినుమ్ - పత్తుమ్ పత్తాక చ్చెయ్తాలుమ్, అతిమాత్రవత్సలనానవన్, కుణఙ్గొళ్ళుమ్ - "శెయ్తారేల్ నన్ఱు శెయ్తార్" ఎన్నుమ్పడి గుణమాక క్కొళ్ళుమ్.

దివ్యార్థ:-(కున్ఱనైయ కుఱ్ఱమ్) - ఎమ్బెరుమానుడైయ వాత్సల్యగుణత్తి లీడుపట్టి ప్పేశుకిఱార్. "నెఞ్జే! ఆంతరికమాన అన్బిన్ మికుతియినాలే శొఱ్కళై త్తొడుత్తు ఎమ్బెరుమానై త్తుదిప్పార్ పల రుణ్డు. అప్పడిప్పట్ట అన్బు నమక్కు ఇల్లామైయినాల్ కఴుత్తుక్కు మేల్పడవే శిల శొఱ్కళైనామ్ కపటమాక చ్చొల్లవల్లోమ్. అప్పడి మేలుక్కు చ్చొల్లుకిఱ వార్త్తైయా యిరున్దాలుమ్ అతు భగవానై ప్పఱ్ఱిన వార్త్తైయాక ఇరున్దువిడుమాయిన్ పయన్పడుమ్. ఎమ్బెరుమాన్ "మిత్రభావేన సంప్రాప్తమ్ న త్యజేయం కథంచన" (ప్రీతియై భావనైశెయ్దు వరుబవనైయుమ్ కైవిడమాట్టేన్ - ఎన్ఱు శొన్నవనాకైయాలే నామ్ మేలుక్కు చ్చొల్లుకిఱ వార్త్తైయైయుమ్, అవన్ కనత్తతాక త్తిరువుళ్ళమ్బఱ్ఱి త్తన్నుడైయ వాత్సల్యగుణత్తై నమ్మేల్ ఏఱి ప్పాయవిడువన్. నామ్ మలైమలైయాక కుఱ్ఱజ్గళ్ శెయ్దాలుమ్ "ఎన్నడియా రతు శెయ్యార్ శెయ్దారేల్ నన్ఱు శెయ్దార్" (పెరియాఴ్వార్ తిరు-4-9-2) ఎన్నుమవనుడైయ తిరువుళ్ళత్తిల్ అవై ఎల్లామ్ నఱ్ఱమాకవే పడుమ్. అవన్ నమదు ఆభిముఖ్యత్తై మాత్తిరమే ఎదిర్పార్ప్పవనాదలాల్ నామ్ మేలుక్కు చ్చొల్లుమ్ వార్త్తైయుమ్ అవనుక్కు కార్యోపయోగియాక ఆయ్విడుజ్కాణ్" - ఎన్గారాయిఱ్ఱు.

శ్రీవైకుంఠత్తిలే ఎమ్బెరుమాన్ నిత్యర్కళోడుమ్, ముక్తర్కళోడుమ్ కూడి పరిపూర్ణా నుభవమ్ పెఱానిఱ్కచ్చెయ్దేయుమ్, అదనాల్ ఎమ్బెరుమాన్ శిఱిదుమ్ మకిఴ్వాదు, పల పిళ్ళైకళై ప్పెఱ్ఱ ఒరు తకప్పనార్ ఒరు మకన్ మాత్తిరమ్ దేశాన్తరత్తిలిరుక్క మఱ్ఱ ఎల్లా పుత్తిరర్కళోడుమ్ కూడి వాఴానిన్ఱాలుమ్, అదనాల్ మకిఴ్చ్చి యడైయామల్ దేశాన్తరత్తిలుళ్ళ పుత్తిరనదు పిరివైయే నినైత్తు ప్పరితపిక్కుమాపోలే, ఎమ్బెరుమానుమ్ సంసారికళాన అస్మదాదికళిన్ పిరివైయే నినైత్తు ప్పరితాప ముఱ్ఱు, నమ్మోదే కలన్దు పరిమాఱువదఱ్కాక కరణకళేబరజ్గళై నమక్కు త్తన్దరుళి, అవఱ్ఱై క్కణ్డు నామ్ కారియమ్ శెయ్యుమ్పడియాన శక్తివిశేషజ్గళైయుమ్ నమక్కు క్కొడుత్తు, మికవుమ్ అహంకారికళాన

నమ్మెదిరిల్ తాన్ ప్రత్యక్షమాక వన్దు నిన్టాల్ నామ్ పొఱామై కొణ్డు అణై యిట్టాకిలుమ్ త్తన్నై త్తురత్తివిడువో మెన్టెణ్ణి, ఒరువర్ కణ్ణుక్కు న్తోగ్ర్ఱాదపడి, ఉఱఙ్గుకిఱ కుఴన్దైయై త్తాయానవళ్ ముదుకిలే అణైత్తు క్కొణ్డు కిడైక్కుమాపోలే, ఎమ్బెరుమాన్టాలుమ్ తా నతిన్ద సమ్బన్ధమే కారణమాక నమ్మై విడమాట్టామల్ అంతర్యామియా యిరున్దు తొడర్న్దు కొణ్డు నమ్మై ఒరుకాలుమ్ కైవిడామల్, సత్తైయే నోక్కిక్కొణ్డు నమక్కు త్తుణైయాయ్ ప్పోరుమళవిల్, నామ్ కెట్ట కారియఙ్గళిలే కైవైత్తోమాకిల్ నమ్మై త్తిరుప్పమాట్టామల్ అనుమతి పణ్ణి ఉదాసీనరరైప్పోలే యిరున్దు, తిరుప్పుకైక్కు ఇడమ్ పార్త్తుక్కొణ్డేయిరున్దు, నామ్ శెయ్కిఱ తీమైకళిలే ఏదేను మొరు తీమైయావతు (విషయప్రవణనాయ్ వేశికళైప్పిన్ తొడర్న్దు అడిక్కడి కోవిల్కళిలే నుఴైన్దు పుఱప్పడుకై, వయలిల్ పట్టిమేయ్న్దు పశువై అడిప్పదాక త్తురత్తిక్కొణ్డు పోమ్బోదు అదు ఒరు కోవిలై ప్రదక్షిణమ్ పణ్ణిక్కొణ్డు ఓడుకిఱవళవిలే అదై విడమాట్టాద ఆగ్రహత్తాలే తానుమ్ అక్కోవిలై మున్శెయ్కై, (శిశుపాలాదికళైప్పోలే) నిన్దై శెయ్వదఱ్కాక త్తిరునామఙ్గళై చ్చొల్లుకై – ముదలియన) నన్మై యెన్టు పేరిడ క్కుడిపిడిత్తు, “ఎన్ఊరై చ్చొన్నాయ్, ఎన్పేరై చ్చొన్నాయ్” ఎన్టిప్పడి శిల సుకృతఙ్గళై యేఱిట్టు, మడిమాఙ్గాయిట్టు, కారియమ్ శెయ్కిఱానెన్టు ఇతిహాసపురాణఙ్గళిలే కాణానిన్టోమాకైయాలే, ఇప్పడి అనుగ్రహిప్పదఱ్కు చ్చిఱిదు వ్యాజమాత్తిరత్తై ఎతిర్పార్త్తు త్తిరికిన్ట ఎమ్బెరుమానుడైయ తిరువుళ్ళత్తుక్కు ఇయైయ – “పుఱనురైయే యాయినుమ్ పొన్నాఴిక్కైయాన్ తిఱనురైయే శిన్దిత్తిరు” ఎన్టరుళిచ్చెయ్దారిఙ్గు.

“కున్టనైయ కుగ్ఱమ్శెయ్యినుమ్ కుణఙ్కొళ్ళుమ్” ఎన్ట ముదలడిక్కు ఇరణ్డువకైయాక పొరుళ్ ఉరైప్పర్. 1.నామ్ మలైమలైయాక క్కుగ్ఱఙ్గళ్ శెయ్దాలుమ్, ఎమ్బెరుమాన్ అవగ్ఱిల్ తిరుక్కణ్ శెలుత్తామల్ కుణమాక ఉళ్ళవగ్ఱైయే కణ్డుకొళ్బన్ – ఎన్బదాక ఒరు పొరుళ్. నామ్ మలైమలైయాక క్కుగ్ఱఙ్గళ్ శెయ్దాలుమ్ అవగ్ఱై యెల్లామ్ తాన్ కుణమాక క్కొళ్బన్. (అతావతు) భోగ్యమాక క్కొళ్వన్ – ఎన్బదాక మగ్ఱొరు పొరుళ్. ఇవగ్ఱిల్, ముదఱ్పొరుళై విడ ఇరణ్డామ్ పొరుళ్ శిఱక్కుమ్. కుగ్ఱఙ్గళిల్ కణ్ శెలుత్తామల్ కుణమాక వుళ్ళత్తైయే కొళ్ళుకిన్టాన్ ఎన్నుమ్ పొరుళిల్ నమ్మిడత్తిల్ గుణఙ్గళుమ్ శిల ఉణ్డెన్టు వెళియిట్టపడియాకుమ్. “అకృతసుకృతక స్సుదుష్కృత్తరః వరద మురుదయం గతిం త్వాం వృణే” – (వరదరాజస్తవమ్-92) ఎన్టాఱ్పోలే, కుగ్ఱఙ్గళే కూడుపూరిత్తిరుప్ప తాకవుమ్, గుణమెన్బదు లవలేశము మిల్లైయాకవుమ్ అనుసన్ధిత్తుక్కొళ్ళుమ్ పెరియోర్కళిన్ కరుత్తుక్కిణఙ్గ “కుగ్ఱఙ్గళై యెల్లామ్ కుణమాక క్కొళ్వన్” ఎన్నుమ్ పొరుళ్ మిక చ్చిఱక్కుమ్.

కుగ్ఱఙ్గళై నగ్ఱమాక క్కొళ్వనెన్టు మిప్పొరుళిన్ సారస్యత్తై ప్పగ్ఱి చ్చిల

శొల్లవేణ్డియ దుణ్డు. కేణ్మిన్. ఇవ్వులకిన్ “మదివికఱ్పార్ పిణఙ్గమ్ శమయఙ్గళ్” పల పల వుణ్డు. “ఎమ్బెరుమానే ఇల్లై” – ఎన్గిఱ బాహ్యసమయికళుమ్; ఎమ్బెరుమానొరువనుణ్డె న్టిశైన్దు, అవనుక్కు క్కుణ మిల్లై – ఎన్గిఱ (నిర్గుణబ్రహ్మవాదికళాన) కుదృష్టికళుమ్ ఏఱ్పట్టిరుప్పదుపోలవే; ఎమ్బెరుమానైయుమ్, అవనుక్కు కుణఙ్గళైయుమ్ ఇశైన్దు వైత్తు, “ఆనాల్ అక్కుణఙ్గళ్ ఓర్ ఎల్లైయుడైయన” ఎన్నుమ్ కొళ్కైయుడైయారుమ్ శిల రుణ్డు. “ఉయర్వఱ ఉయర్నల ముడైయవన్” ఎన్టరుళిచ్చెయ్ద ఆఴ్వారైయుమ్, “అనవధికాతిశయాసంఖ్యేయకల్యాణగుణగణౌఘమహార్ణవ” ఎన్టరుళిచ్చెయ్ద ఎమ్బెరుమానారైయుమ్ వఴిపడుకిన్ట సాత్త్వికర్కళిన్ సిద్ధాంతమ్–“ఎమ్బెరుమానుడైయ తిరుక్కుణఙ్గళిన్ అతిశయత్తుక్కు ఎల్లై యిల్లై” ఎన్బదేయామ్. ఎమ్బెరుమానదు ఎణ్ణిఱన్ద గుణఙ్గళుళ్ వాత్సల్యమ్ ఎన్బదు ఒన్టు. (అడియార్కళిన్) కుగ్ఱఙ్గళై క్కాణాతిరుక్కైయే వాత్సల్యమెన్టు శిలరదు కొళ్గై. అఙ్గనన్టియే, “దోషఙ్గళైయుమ్ భోగ్యమాక క్కొళ్ళుతలే వాత్సల్యమ్” ఎన్బదు సత్సప్రదాయసిద్ధాంతమ్. ఇఙ్గనే పొరుళాకిల్, శాస్త్రార్థఙ్గళ్ వ్యాకులఙ్గళాయ్ విడు మెన్టు ప్రతిపక్షికళ్ పకర్వతుణ్డు. అ:తు ఎమ్బెరుమానుడైయ గుణత్తిఱ్కు క్కుఱై కూఱినపడియా మత్తనై. అడియార్కళుడైయ దోషఙ్గళై క్కణ్డు వెఱుప్పుక్కొళ్ళాతే, అవర్కళై క్కైక్కొళ్వదఱ్కు అన్ద దోషఙ్గళైయే పచ్చై (ఉపహారమ్) యాక్కుకై – వాత్సల్యమ్ ఎన్నుమ్ సత్సంప్రదాయ ప్పొరుళిల్ కుఱై ఇఱైయు మిల్లై. “దోషఙ్గళై భోగ్యమాక క్కొళ్వదెన్బదు కుణమా? అన్టా?” ఎన్టు పొదువాక క్కేట్కిఱోమ్. ఎమ్బెరుమాన్విషయత్తిలే ఇక్కేళ్వి కేట్కిఱో మెన్టు కొళ్ళామల్ సామాన్యమాక క్కేట్కిఱో మెన్టుకొణ్డు విడై యళిక్కవేణుమ్. “సంబంధవిశేషాన్వితేషు ప్రీతిః స్నేహః, యస్య విపాకాః అస్థానభయశంకిత్వమ్, దోషానవభాసః, దోషేఽపి గుణత్వబుద్ధి రిత్యాదయః” (ఉఱవినర్కళిడత్తు వైక్కుమ్ అన్బుక్కు ప్పల పరిపాకఙ్గళుణ్డు. అవై యావన – కారణ మిన్టియే భయత్తై శఙ్కిప్పతు, దోషమ్ తోగ్ఱాదిరుక్కై , దోషత్తైయుమ్ కుణమాక క్కొళ్ళుకై–ముదలియన) ఎన్టు శ్రుతప్రకాశికైయిలే అరుళిచ్చెయ్దిరుక్కైయాలే కుగ్ఱఙ్గళైయుమ్ నగ్ఱమాక క్కొళ్ళుకై ఎన్బదు శిఱన్ద కుణమేయామ్ – ఎన్నవేణుమే యన్టి, కుణ మెన్టు ఎణ్ణ వొణ్ణాతు. “వాత్సల్యం నామ దోషే షఽపి గుణత్వబుద్ధిః” ఎన్టు సమన్వయాధికరణశ్రుతప్రకాశియిలు ముళ్ళతు. ఆకవే, కుణమెన్టు ఏఱ్పడుకిఱ ఇతు ఎమ్బెరుమానుక్కు ఇల్లై యెన్టాల్, అవనుక్కు ఒరు కుణమ్ కున్టియతాకిఱతు. అప్పోతు, భగవద్గుణఙ్గళుక్కు ఇట్ట “ఉయర్వఱ వుయర్” ఎన్ట విశేషణముమ్, “అనవధికాతిశయ” ఎన్ట విశేషణముమ్ పఴుతేయామ్.

ఉణ్మైయిల్ దోషమానవగ్ఱై కుణమెన్టు గ్రహిత్తాల్, ఇదు భ్రాంతిజ్ఞానమాకైయాలే ఎమ్బెరుమానై భ్రాంత నెన్టు శొన్నపడియాకాతో! ఎన్నిల్, ప్రేమత్తిన్ కనత్తాలే వరుమ్

భ్రమమెల్లామ్ అడిక్కళ్తుఙ్జుపెఱుమ్. (అడిక్కళ్తుఙ్జుపెఱు మెన్డతు – ఉత్తమోత్తమ మెన్డపడి). “ఉలక మడఙ్గలుమ్ ఎనక్కు శరీరమ్, నా నొరువనే శరీరి” ఎన్ఱురైత్త పెరుమాన్తానే అదఱ్కు మురణాక “జ్ఞానీ త్వాత్మైవ మే మతమ్” ఎన్ఱు గీతైయిలరుళిచ్చెయ్దానే! ఇదనైయుమ్ ప్రమాణమెన్న వేణ్డావో! తూప్పులమ్మాన్ అరుళిచ్చెయ్త విరోధపరిహారరహస్యత్తిలే – “సర్వశేషియాన సర్వేశ్వరన్ ఆశ్రితర్కళై ప్పఱ్ఱ శేషమాయిరుక్కు మిరుప్పు గుణకృతమాయ్, ప్రీత్యతిశయహేతు వాకైయాలే దోష మన్ఱు” ఎన్ఱుళ్ళదు కణ్డీర్కళో? “ఉన్నదెన్నదావియుమ్ ఎన్నతున్నతావియుమ్” (తిరువాయ్మొళ్ళి–5–3–8) ఎన్నవిడత్తుక్కు ఆళవన్దారరుళిచ్చెయ్యు మతు అఱివీర్కళో? సర్వరక్షకనాన ఎమ్బెరుమానై రక్ష్యకోటియిలే యాక్కి మఙ్గళాశాసనమ్ పణ్ణువతుమ్ భ్రాంతికార్య మెన్ఱిట్టు దూషిక్కప్పడవేణుమే! నోన్బు నోత్తు, కామన్ కాలిలే విళ్తుకై, మడలూర్వేనెన్ఱై – ముదలియ ప్రపన్నసంతానప్రవృత్తికళైయుమ్ భ్రాంతికార్య మెన్ఱుకొణ్డు ఆళ్వార్కళైయుమ్ ఇకళ్తవేణుమే. “ఆఙ్గారవార మతు కేట్టు అళ్త లుమిళ్తుమ్ పూఙ్గారరవు” (నాన్ముకన్ తిరు–10), “స్నేహాదస్థానరక్ష్యావ్యసనిభి రభయం శార్ఙ్గచక్రాసిముఖ్యైః” ఇత్యాదిప్పడియే “నల్లమన్దమిల్లదోర్ నాట్టి” లుఙ్గాద ఇరుళ్తరుమాఞాలత్తిఱ్పోల భయశంకై పణ్ణి కలఙ్గుకిన్ఱ అయర్వఱు మమరర్కళైయుమ్ “అఱివిలా మనిశ” రోడొక్క నినైక్కవేణుమే!

“సౌశీల్యం నామ మందజనసంశ్లేషదశాయాం స్వమహత్త్వబుద్ధిరాహిత్యమ్” (సౌశీల్యగుణమావతు–మన్దజనఙ్గళోడు తాన్ కలన్దు పరిమాఱుమ్బోదు తాన్ మిక ప్పెరియవన్ ఎన్గిఱ ఎణ్ణత్తై త్తవిర్త్తుక్కొళ్ళుకై) ఎన్ఱు శ్రీమద్వేదాంతదేశికన్ అరుళిచ్చెయ్కిఱార్. ఎమ్బెరుమాన్ “మహతో మహీయాన్” ఎన్నప్పట్ట తన్నై మన్దనిలుమ్ కడైకెట్ట మన్దనాక నినైత్తుక్కొళ్వతు ఎఙ్గనేకొల్ పొరున్దువతు?

“జ్ఞానవిపాకకార్యమాన అజ్ఞానత్తాలే వరుమవైయెల్లామ్ అడిక్కళ్తుఙ్జుపెఱుమ్” ఎన్ఱ శ్రీవచనభూషణశ్రీసూక్తిక్కు ఇశైన్దు, కీళ్చ్చొన్న విషయఙ్గళై యెల్లామ్ ఉపపన్న మెన్నుమ్బోదు, ఇక్కణక్కిలేదానే “దోషేషు గుణత్వబుద్ధిః” ఎన్గిఱ ప్రకృతవిషయత్తైయుమ్ పొరున్దవిడ ప్రాప్తమ్.

అమరసింహన్ తాన్ ఇయఱ్ఱియ కోశత్తిలే “స్నిగ్ధ స్తు వత్సలః – “వత్సలనెన్ఱాల్ స్నేహముడైయవన్” ఎన్ఱానే యన్ఱి, “భ్రాంత స్తు వత్సలః” – “భ్రమ ముళ్ళవన్ వత్సలన్” ఎన్ఱానిల్లై – ఎన్ఱొరుకోటి శొన్నార్కళ్, శిలర్. కుఱ్ఱత్తై నఱ్ఱమాక క్కొళ్ళుకై – యెన్గిఱ గుణత్వజ్ఞానమ్ స్నేహవిపాకమ్. (అతావతు) అన్బు ముఱ్ఱిన అవస్థై – ఎన్ఱు శ్రుతప్రకాశికైయిల్ అరుళిచ్చెయ్దిరుక్కైయాలే పరమకాష్ఠాపన్న (ముదిర్న్ద ఎల్లైయిల్ నిన్ఱ) స్నేహమేయితే వాత్సల్యమావతు. ఆకైయాలే, అమరసింహన్ శొన్నతు పొరుత్తముడైత్తే. “స్నేహోద్రేకాయదశాపరావధితయా దోషే గుణత్వగ్రహో వ్యాజహ్రే హి

సుదర్శనార్యగురుభిః శ్రీభాష్యటీకాకృతౌ, ఏవం చామరసింహకోశపఠితం స్నిగ్ధత్వవాత్సల్యయోః పర్యాయత్వ మవద్యగంధవిధురం సంజాఘటీతి స్ఫుటమ్” ఎన్ఱు సంప్రదాయసిద్ధాంజనత్తిలుమ్ శొన్నోమ్.

దోషత్వత్తిల్ దోషత్వ మెన్గిఱ తన్మై ఎప్పోదుమ్ తోఱ్ఱిక్కొణ్డే యిరుక్క, దోషత్తై క్కణ్డు కుణ మెన్ఱు గ్రహిప్పతు ఎమ్బెరుమానుడైయ సర్వజ్ఞత్తైక్కుమ్, తత్వజ్ఞత్తైక్కుమ్ కొత్తైయామ్ – ఎన్ఱు ఒరు కోటి శొల్లువర్కళ్. అన్ఱో! “దోషత్తై క్కాణాదిరుక్కై వాత్సల్యమ్” ఎన్నుమ్ కొళ్కైయుడైయార్ తాముమ్ ఇన్ద దూషణత్తిఱ్కు ప్పరిహారమ్ పణ్ణి త్తీరవేణుమ్. సర్వజ్ఞనుక్కు అజ్ఞానత్తై అఙ్గీకరిప్పదోడు, అన్యథాజ్ఞానత్తై అఙ్గీకరిప్పదోడు వాశి యిల్లైకిడీర్. ఒరు వస్తువై యుళ్ళపడి అఱియాదవళవిల్, అడియోడు అఱియామైయుమ్ సంశయాత్మావాయ్ తికైన్దు నిఱ్పదుమ్, విపరీతమాక అఱివతుమ్ ఆకియ ఎల్లామ్ తుల్యయోగక్షేమ మెన్బదు వివాదమఱ్ఱ విషయమాదలాల్, ఎమ్బెరుమానై ఇవర్కళ్ అజ్ఞనాక చ్చొల్లువదోడు నామ్ అన్యథాజ్ఞానియాక చ్చొల్లువదోడు, ఒరు వాశి యిల్లైయే. (దోషఙ్గళై క్కాణా నెన్బదు అజ్ఞ నెన్ఱపడి. దోషఙ్గళై గుణమాక క్కొళ్వనెన్బదు అన్యథాజ్ఞానియెన్ఱపడి.

సహస్రనామత్తిల్ “భక్తవత్సలః” ఎన్ఱ తిరునామత్తిఱ్కు భగవద్గుణదర్పణత్తిల్ భాష్యమరుళిచ్చెయ్యానిన్ఱ భట్టర్ – “తల్లాభసంభృతవిస్మృతాన్యకామః – భక్తవత్సలః” (ఓరడియాన్ కిడక్క ప్పెఱ్ఱ పెరుమైయినాల్ మఱ్ఱదొన్ఱిలుమ్ ఆశైకొళ్ళాదు ఎల్లావఱ్ఱైయుమ్ కుఱైన్దిరుక్కై – భక్తవాత్సల్యమ్) – ఎన్ఱార్. ఇన్ద సూక్తికళిన్ శువైయై ఆళ్న్దు అనుభవిప్పార్ యార్? సహస్రనామత్తిల్ “సహస్రాంశుః” ఎన్నచ్చెయ్దేయితే “అవిజ్ఞాతా” ఎన్గిఱతు. (సహస్రాంశుః – సర్వతోముఖమాన జ్ఞానత్తై యుడైయవన్, అవిజ్ఞాతా – అడియార్ శెయ్యుమ్ కుఱ్ఱఙ్గళై అఱియాతవన్) అజ్ఞత్వ – సర్వజ్ఞత్వఙ్గళుక్కు సామానాధికరణ్యత్తై ఇవర్కళ్ నిర్వహిక్కుమ్బోదు అన్యథా జ్ఞాతృత్వత్తై నిర్వహిప్పద్తుతానే అరుమైప్పడుమ్.

ఇఙ్గే సూక్ష్మమాక ఒన్ఱు ఆరాయవేణుమ్. ఎమ్బెరుమాన్ అడియార్కళిన్ దోషఙ్గళై క్కాణ్బతిల్లై – ఎన్గిఱ అర్థముమ్, దోషఙ్గళై భోగ్యమాక క్కొళ్ళుకిఱా నెన్గిఱ అర్థముమ్, ఆక–ఇరణ్డుమ్ నూల్కళిల్ ఉణ్డు. “సహస్రాంశుః” ఎన్ఱ తిరునామత్తిన్ భాష్యత్తిలుమ్, అంతరధికణశ్రుతప్రకాశికైయిలుమ్, మఱ్ఱుమ్ పల విడఙ్గళిలుమ్ దోషాదర్శిత్వోక్తి (కుఱ్ఱఙ్గళై క్కాణాక్కణ్ణిట్టురుక్కిఱా నెన్బదు) కాణలామ్. ఆకైయాలే, ఎమ్బెరుమానుక్కు దోషభోగ్యత్వ మొళ్తియ దోషాదర్శిత్వమే కిడైయాదెన్ఱు సిద్ధాంతికళ్ కూఱుమవరల్లర్. పూర్వపక్షికళో ఎన్నిల్, దోషాదర్శిత్వమాత్తిర మిశైన్దు దోషభోగ్యత్వత్తై మఱుక్కిన్ఱనర్.

ఇరణ్డుక్కుమ్ కుఱైయిల్లా యెన్బర్ సిద్ధాన్తికళ్. దోషాదర్శిత్వముమ్, దోషభోగ్యత్వముమ్ విరుద్ధధర్మఙ్గ ళల్ల. దోషాదర్శిత్వ మెన్బదు ప్రీతియిన్ ప్రథమపర్వ మెన్ఱుమ్, దోషభోగ్యత్వ దోషాదర్శిత్వ మెన్బదు ప్రీతియిన్ చరమపర్వమెన్ఱుమ్ ఆచార్యర్కళ్ తెళియవైత్తార్కళ్. ఎమ్బెరుమాన్ శిలర్పక్కల్ శిలకాలఙ్గళిల్ దోషఙ్గళై క్కాణాదవనాకవుమ్, మఱ్ఱొరుకాల్ అవర్కళ్పక్కలిలేయో, వేఱొరువర్ పక్కలిలేయో దోషఙ్గళై భోగ్యమాక క్కొళ్బవనాకవు ముళన్ – ఎన్గిఱతే సత్సంప్రదాయమ్. ఇదిలే విప్రతిపత్తి పణ్ణిల్, క్షమాగుణముమ్ దోషాదర్శిత్వత్తోడు విరోధిక్కు మెన్నవేణుమ్. దోషఙ్గళై క్కాణ్బదే యిల్లావిడిల్ క్షమిక్క ప్రసక్తితాను మిల్లైయిఱే. "క్షమాకాష్ఠాభూతవాత్సల్యకథనేన క్షమాప్యుక్తా భవతి" ఎన్గిఱారే, గద్యభాష్యత్తిల్ దేశికన్.

ఒరు కుణత్తై క్కొణ్డు మఱ్ఱొరు కుణత్తై క్కణ్ణఴిక్క ప్పార్క్కిల్ పరత్వ మొన్ఱుమే ఓఙ్గి నిన్ఱు, మఱ్ఱ కుణఙ్గళడఙ్గలుమ్ కడల్పుక్కొళిక్కుమ్బడి తర్కకౌశలమ్ కాట్టలాకుమ్. "పిణఙ్గి యమరర్ పిదఱ్ఱుమ్ గుణఙ్గెఴు కొళ్కైయినా" నాకియ ఎమ్బెరుమానుడైయ గుణప్రసరత్తుక్కు క్షుద్రయుక్తికళాలే కణ్ణఴివు శొల్లప్పార్ప్పదు వక్తాక్కళుక్కే దోషమామ్. ఎమ్బెరుమానుడైయ ప్రణయరసమ్ ఇరుకరైయ మఴియ ప్పెరుకప్పుక్కాల్ అణైయిట్టుమ్, అణైయిట్టుమ్ తడుక్కవల్లారిల్లై కిడీర్! శాస్త్రఙ్గళెల్లామ్ ఒరుతట్టుమ్, అవనుడైయ కల్యాణగుణప్రసరమ్ ఒరుతట్టుమా యిరుక్కుమ్ – ఎన్గిఱతే పిళ్ళాన్ అరుళిచ్చెయ్వతు.

ఎమ్బెరుమాన్ దోషభోగ్యనాకిల్ చేతనన్ అచ్చమఱ్ఱు దోషఙ్గళై చ్చెయ్యవేణ్డివరు మెన్ఱు కూఱు దూషణమ్ దోషాదర్శిత్వపక్షత్తిలుమ్ సమానమ్. ఎమ్బెరుమానుడైయ క్షమాగుణత్తై అఱిన్దవర్కళుమ్ అజ్ఞాతే దోషఙ్గళై చ్చెయ్యవేణ్డివరుమన్ఱో! నామ్ దోషమ్ శెయ్యావిడిల్ ఎమ్బెరుమానుడైయ క్షమాగుణమ్ పుకర్పెఱాదెన్ఱు నినైత్తు క్కుఱ్ఱమ్ శెయ్యప్పుకుమవర్కళై ఎఙ్గనే విలక్కవల్లీర్! నామ్ అనర్థఙ్గళై నినైత్తుక్కొళ్ళాతొఴియిల్ ఎమ్బెరుమానుడైయ ఆపత్సఖత్వగుణమ్ నిఱమ్పెఱాతెన్ఱు నినైత్తు, తన్నై త్తానే నలిన్దుకొళ్ళ పుకుమవనైయుమ్, ఎఙ్గనే మఱుక్కక్కడవీర్? ఆక, ఇవఱ్ఱిల్ కుయుక్తికళై క్కొణ్డు భగవద్గుణత్తై కణ్ణఴిక్కలా మెన్ఱతాయిఱ్ఱు.

ఎమ్బెరుమానుక్కు అళవఱ్ఱ కుణఙ్గళ్ ఉళ్ళన. అవఱ్ఱిల్ ఎన్ద కుణమ్ ఎన్ద సమయత్తిల్ ఎన్ద వ్యక్తియిన్ మేల్ ఎన్ద విధమాక ప్రసరిక్కు మెన్ఱు నిలైయిడవల్లా రారు మిల్లై. అవనుడైయ వాత్సల్యగుణత్తిఱ్కు నామే ఇలక్కు – ఎన్గిఱ నిశ్చయవుణర్చ్చి నమక్కిరుక్కుమాకిల్, దోషఙ్గళై బుద్ధిపూర్వకమాకవే శెయ్యవేణ్డివరు మెన్గిఱ దూషణత్తిఱ్కు ఇడ ముణ్డాకలామ్. "కేవలమ్ స్వేచ్ఛయైవాహం ప్రేక్షే కంచిత్ కదాచన" (ఎనక్కే విరుప్పముణ్డామ్బోదు నాన్ ఏదో ఒరు సమయత్తిల్ ఏదో ఒరు వ్యక్తియై కృతాక్షిప్పేన్)

ఎన్ఱరుళిచ్చెయ్కిఱ ఎమ్బెరుమానై యతిన్దు వైత్తు, ఒరువన్ బుద్ధిపూర్వకమాక కుఱ్ఱమ్ శెయ్య ముయల క్కూడుమో? అగతికమాకవుమ్, అబుద్ధిపూర్వకమాకవుమ్ ఆశ్రితర్కళిడత్తిల్ ఏదేనుమ్ కుఱ్ఱఙ్గళ్ నేర్న్దిరున్దాల్ – అవఱ్ఱై యెమ్బెరుమాన్ కాణాక్కణ్ణిట్టిరుప్పన్. కణ్డాలుమ్ పొఱుప్పన్ – భోగ్యమాకవుమ్ కొళ్వన్ – ఎన్ఱదిత్తనై.

కఠోపనిషత్తిల్ (2-4-12) "అంగుష్ఠమాత్రః పురుషః మధ్య ఆత్మని తిష్ఠతి, ఈశానో భూతభవ్యస్య న తతో విజుగుప్సతే" ఎన్ఱవిడత్తిఱ్కు భాష్య మురైయానిన్ఱ రంగరామానుజ స్వామి "భూతభవ్యేశ్వరత్వా దేవ వాత్సల్యాతిశయాత్ దేహగతా నపి దోషాన్ భోగ్యతయా పశ్యతీత్యర్థః" ఎన్ఱురైత్తార్. శ్రీదేశికన్ వరదరాజపంచాశత్తిలే "ఔదన్వతే మహతి సద్మని భాసమానే శ్లాఘ్యే చ దివ్యసదనే తమసః పరస్మిన్, అంతఃకళేబర మిదం సుషిరం సుసూక్ష్మం జాతం కరీశ కథ మాదరణాస్పదం తే" (పరమపదమ్ ముదలియ శిఱన్ద స్థానఙ్గళై యెల్లామ్ ఇకఴ్న్దిట్టు పురమహేయమాన పావియేనుడలై భోగ్యమాక క్కొణ్డు వర్త్తిత్తాయే) ఎన్ఱార్. ఇప్పడిప్పట్ట దోషభోగ్యత్వమే వాత్సల్య మెన్ఱు ఇన్ద శ్లోకత్తిన్ వియాక్కియానత్తిలుమ్ విశదమాక ఉరైత్తార్కళ్. – ఇన్ద దోషభోగ్యత్వత్తై "మఙ్గవొట్టున్ మామాయై" (తిరువాయ్ –10-7-10) ఎన్ఱ పాట్టిలే ఆఴ్వారుమ్ విళఙ్గ ఉరైత్తరుళినర్.

శ్రీమద్రహస్యత్రయసారత్తిల్ ప్రభావవ్యవస్థాధికారత్తిలే – "ఎన్నడియా రతు శెయ్యార్, శెయ్దారేల్ నన్ఱు శెయ్దారెన్బర్ పోలుమ్ – ఎన్ఱవిడత్తిల్ "పోలు" మెన్ఱు శొల్లుకైయాలే ఇదు వస్తువృత్తియిల్ నన్ఱన్ఱెన్నుమిడమ్ సూచితమ్" – ఎన్ఱరుళిచ్చెయ్దిరుక్కిఱారే? ఎన్నిల్, "పిన్ తొడర్న్దోడియోర్ పామ్బై ప్పిడిత్తుక్కొణ్డాట్టినాయ్ పోలుమ్", "విళఙ్గా యెఱిన్దాయ్ పోలుమ్", "వరివళై త్తుణ్డిరున్దాన్ పోలుమ్", "మర మేఱి యిరున్దాయ్పోలుమ్.', "నాకత్తినోడు పిణఙ్గి నీ వన్దాయ్ పోలుమ్", "ఎన్దై పెరుమానార్ మరువి నిన్ఱవూర్ పోలుమ్" ఇత్యాదియాన పల్లాయిరమిడఙ్గళిలే "పోలు" మెన్ఱత్తై ఇశైనిఱైయాక క్కణ్డు వైత్తుమ్, వడమొఴియిల్ "కి మివ హి మధురాణామ్", "కథ మివ పరిచర్యామ్" ఇత్యాదికళిల్ "ఇవ" శబ్దమ్ పోలే ఇదువుమ్ తమిఴిల్ ఒరువకై వాక్యాలంకార మెన్ఱఱిన్దువైత్తుమ్ విపరీతార్థవర్ణనమ్ పణ్ణినతు అభినివేశవశత్తాల్ ఎన్ఱు అడియవర్క్కు మెయ్యనార్ పణిక్కుమ్బడి.

దయాశతకత్తిల్ "మయి తిష్ఠతి దుష్కృతాం ప్రధానే మితదోషా నితరాన్ విచిన్వతీ త్వమ్, అపరాధశతై రపూర్ణకుక్షి కమలాకాంతదయే! కథం భవిత్రీ" ఎన్ఱుమ్, "ఔత్సుక్య పూర్వ ముపహృత్య మహాపరాధన్ మాతః! ప్రసాదయితు మిచ్ఛతి మే మన స్త్వామ్, ఆలిహ్యా తా న్నిరవశేష మలబ్ధతృప్తిః తామ్యస్యహో వృషగిరీశధృతా! దయే! త్వమ్" ఎన్ఱుమ్ "భరన్యాసచ్ఛన్నప్రబలవృజిన ప్రాభృతభృతామ్" ఎన్ఱుమ్ అఴకాక అరుళిచ్చెయ్ద

ఆశిరియర్ ఇవర్గ్రుక్కు మురణామ్బడి ఒన్ఱిరణ్డు వార్త్తైకళ్ ఎழுదివైత్తారెన్నాల్, ఇదఱ్కునామ్ ఎన్న శొల్లవల్లోమ్!

"ఆగ్ర్ర మురైక్కి లడైన్దవర్పాల్ అమ్బుయకోన్, కుగ్ర్ర మునర్న్దికழு జ్కొళ్కైయినో - ఎగ్ర్రే! తన్కన్ఱినుడమ్బిన్ వழுవన్ఱో కాదలిప్పతు అన్ఱదనై ఈన్ఱుకన్ద ఆ" ఎన్ఱు ఞానసారత్తిలే అరుళాళప్పెరుమాళ్ ఎమ్బెరుమానార్ అరుళిచ్చెయ్ద పాశురమ్. "వాత్సల్యమ్ - దోషేషు గుణత్వబుద్ధిః" ఎన్ఱు శరణాగతిగద్యశ్రుతప్రకాశికైయిల్ శ్రీసూక్తి, "స హి చిరం పరిచీయమానేష్వపి శరణాగతేషు సహుంకారాః సపయ స్సంస్నవస్తనవేదనాః కింకర్తవ్యతాకులాః ధేనవ ఇవ సంభ్రామ్యతి" ఎన్ఱు సహస్రనామభాష్యత్తిలే వత్సలనామ వియాక్కియానత్తిల్ భట్టర్ శ్రీసూక్తి. ఇవగ్ర్రుక్కెల్లామ్ మూలమాక శ్రీపాంచరాత్రబ్రహ్మసంహితైయిల్ "కటుగంధేన విద్ధాయాం భూమౌ నవతృణాంకురమ్, యా న జిఘ్రతి సా ధేనుః స్వయోనిద్వారమార్గతః, సద్యోజాతస్య వత్సస్య దేహమాలిన్య సంపదమ్, యథా లిహతి సోల్లాసం తథా జీవస్య కల్మషమ్, భోగ్యం మమ చ లక్ష్మ్యా శ్చ విద్ధి పంకజసంభవ" ఎన్ఱు పరక్క ప్పేశప్పట్టదు.

ఇప్పడి ఉపపత్తికళ్ పల పల వుణ్డా కైయాలే కుగ్ర్రజ్గళై నగ్ర్రమాక క్కొళ్ళుమ్ కుణమ్ ఎమ్బెరుమానుక్కు క్కణ్ణழிవగ్ర్ర దేయామ్. "పొయ్న్నిన్ఱ ఞానముమ్ పొల్లా వొழுక్కు మழுక్కుడమ్బు" మాన నమ్పోలియర్కళిన్ శరీరత్తిలే విరుమ్బి యురైకిన్ఱ ఎమ్బెరుమానై దోషభోగ్య నెన్న ఇశైయాదార్ చార్వాకాదికళైయే నల్లాక్కినార్కళెన్ఱు ఞానప్పిరాన్ పణిక్కుమ్. "ఇప్పడి ఎమ్బెరుమానుక్కుళ్ళ దోషభోగ్యత్వగుణత్తై సాగ్రహమాక ఇల్లై చ్చెయ్యుమవర్కళ్ నిర్గుణబ్రహ్మవాదికోటియిలే అన్తర్భవిక్క అழுకితు" ఎన్ఱు ఎణ్ణువారిదరై క్కళైవాన్పిళ్ళై పణిక్కుమ్.

ముడివిల్ సారమాక ఒన్ఱు తలైక్కట్టుకిఱోమ్. ఎమ్బెరుమానుక్కు ప్పల్లాయిరమ్ గుణజ్గళిరున్దాలుమ్, ఆశ్రితర్కళ్పక్కలిలే అవన్ అళవుమ్ కడైన్ద అన్బుడైయవన్ ఎన్ఱుమిదత్తై నన్గు విళక్కవల్ల గుణజ్గళే ప్రధానజ్గళ్. ఉలకత్తిలే అన్బిన్ మికుతియై నామ్ ఎజ్గనే కాణ్గిఱో ఎన్నాల్. హా! హా! దేవదత్తనుక్కు యజ్ఞదత్తనిడత్తిల్ ఎన్న అన్బు! ఎన్న అన్బు! ఇవన్ ఎత్తనై యపరాధజ్గళ్ శెయ్దాలుమ్ అత్తనైయుమ్ అవనుక్కు భోగ్యమాకిఱతే యొழிయ, ఒన్ఱావతు ఇకழுవుక్కు ఉఱుప్పాకిఱతిల్లైయే! ఇవన్ కాలిల్ ముళ్ తైత్తాలుమ్ అవన్ కణ్ణిల్ నీర్ పెరుకుకిన్ఱదే! ఇప్పడియుమ్ ఒరు అన్బు ఇరుక్కుమో!" ఎన్ఱు శొల్ప్పోక్కుకళ్ ఇరుక్కుమ్బడియై ఎజ్గుమ్ కాణానిన్ఱోమ్. ఆకవే, దోషభోగ్యత్వముమ్, పరదుఃఖదుః ఖిత్వము మాకిఱ ఇరణ్డు గుణజ్గళుమ్ పూర్వపక్షికళ్ ఎమ్బెరుమాన్ తిఱత్తిలే అవద్యమ్ శొల్లిత్తీర్న్దార్కళాన పిన్బు, మగ్ర్ర కుణజ్గళి నుణ్మైయై ఇశైన్దు వైత్తుమ్ పయన్

పెగ్ర్రార్కళిల్లై. జామాతావై ప్పుకழு ప్పుకున్దానొరువన్ "నమ్ మాప్పిళ్ళైక్కు ముప్పత్తిరణ్డుగుణజ్గళిల్ ఇరణ్డు గుణజ్గళ్ మాత్తిరమే కుఱై. నమ్మై తీమైకళ్ తాను మఱియాన్; పిఱర్ శొల్లిలుమ్ కేళాన్. మగ్ర్రెల్లామ్ కుణజ్గళుమ్ కుఱైవగ్ర్రన" ఎన్ను మాప్పోలేయిఱే ఇవర్కళ్ పణ్ణుమ్ భగవద్గుణప్రశంసై యిరుక్కిఱపడి. "ఆశ్రితర్కళిడత్తిల్ ఎమ్బెరుమానుక్కు అన్బు ఉణ్డు" ఎన్ఱు అవనుడైయ ప్రేమగుణత్తై ఇశైన్దు వైత్తుమ్, అదన్ అతిశయత్తై సహిక్కిన్ఱిలారాకైయాలే "జగ్ధస్య కాననమృగైః మృగతృష్ణికేప్సోః కాసారసత్త్వనిహతస్య చ కో విశేషః" ఎన్ఱ ఆழ்వాన్ శ్రీసూక్తిక్కు ఇవర్కళుమ్ ఇలక్కాక క్కుఱైయిల్లై. ఆయిరన్దాన్ శొల్లిలుమ్ కుగ్ర్రజ్గళై నగ్ర్రమాక క్కొళ్ళుకై ఆహార్యజ్ఞానమే యామ్-ఎన్ఱు మీణ్డుమ్ మీణ్డుమ్ కలజ్గి ప్పేశువర్కళై ప్పగ్ర్ర "అన్దో! కరువిలే తిరువిలామైయే" ఎన్ఱు ఇరజ్గక్కడవతత్తనై.

ఇన్నము మిజ్గ విరిత్తురైక్కవేణ్డియవగ్ర్రై భగవద్గుణరత్నభాండాగారత్తిల్ విరిత్తురైత్తోమ్. కణ్డుకొళ్క.

దివ్యార్థ:- అను:- (కున్ఱనైయ కుగ్ర్రమ్) భగవానుని వాత్సల్యగుణంలో అభివిష్టులై పలుకుతున్నారు. మనసా! ఆంతరికమైన ప్రేమాధిక్యంచే వాక్కులను కూర్చి, భగవానుని స్తుతించేవారు పలువురు ఉన్నారు. అటువంటి ప్రేమ మనకు లేకపోవడంవల్ల కంఠానికి పైగానే (అహృదయంగానే) కొన్ని మాటలను మనం కపటంగా చెప్పగలము. ఆవిధంగా పైపైన చెప్పే మాటలుగా ఉన్నా, అవి భగవానునకు సంబంధించిన మాటలు అయితే ఫలిస్తాయి. భగవానుడు **"మిత్రభావేన సంప్రాప్తం న త్యజేయం కథంచన"** (ప్రీతిని ఆరోపించుకొని వచ్చేవానినికూడ నేను చేయి విడువను) అని చెప్పినవాడు కావడంవల్ల మనం పైపైకి చెప్పే వార్తనుకూడా అతడు ఘనంగా భావించి, తన వాత్సల్యగుణాన్ని మనపై ప్రవహింపజేస్తాడు. మనం కొండలు కొండలుగా పాపాలను చేసినా **"ఎన్నడియార్ అదు శెయ్యార్ శెయ్దారేల్ నన్ఱు శెయ్దార్"** అని పలికే వాని మనస్సులో అవి అన్నీ గుణాలుగానే తోస్తాయి. అతడు మన అభిముఖ్యాన్ని మాత్రమే ఎదురు చూచేవాడు కాబట్టి మనం పైకి చెప్పే వార్త కూడా అతనికి కార్యోపయోగిగా అవుతుంది సుమా! అని అన్నారు.

శ్రీవైకుంఠంలో భగవానుడు నిత్యులతోను, ముక్తులతోను కూడి పరిపూర్ణానుభవాన్ని పొందుతున్నప్పటికీ, దానివల్ల స్వామి కొంచెం కూడా ఆనందించకుండా, పలువురు పుత్రులను కల్గిన ఒక తండ్రి ఒక కొడుకు మాత్రం దేశాంతరంలో ఉంటే, మిగిలిన అందఱు పుత్రులతోను కూడి జీవిస్తున్నా, దానివల్ల ఆనందాన్ని పొందలేక, దేశాంతరంలో ఉన్న పుత్రుని విశ్లేషాన్నే తలచి పరితపిస్తున్నట్లే, భగవానుడు సంసారులమైన అస్మదాదుల

విశ్లేషాన్నే తలుస్తూ పరితాపాన్ని పొంది, మనతో కలసి వర్తించడానికై కరణకళేబరాలను మనకు ప్రసాదించి, వానినితో మనం కార్యాన్ని చేసేటట్లు విశేషశక్తినికూడా మనకు ఇచ్చి, మిక్కిలి అహంకారులం అయిన మనకెదురుగా తాను ప్రత్యక్షంగా వచ్చి నిలిస్తే, మనం సహించలేక శపథం చేసి అయినా తనను దూరంగా ఉంచుతామని భావించి, ఎవరి కన్నులకుకూడా కనబడకుండే రీతిలో, నిద్రిస్తున్న బిడ్డను తల్లి ఒడిలో దగ్గఱకు తీసికొని ఉన్నట్లు, భగవానుడు కూడా తన సంబంధమే ఆధారంగా (ఆలంబనంగా) మనలను విడువకుండా అంతర్యామిగా, వెంబడిస్తూ ఉండి, మనలను ఏ క్షణంలోనూ చేయి విడువకుండా సత్తను రక్షిస్తూ, మనకు సహాయంగా ఉన్నపుడు, మనం చెడ్డకార్యాలనే చేస్తుండగా, మనలను సంస్కరించడంకోసం తగిన సమయాన్ని వేచి చూస్తూ, మనం చేస్తున్న పాపాలలో ఏదైన ఒక పాపం అయినా (విషయప్రవణుడై వేశ్యలను వెంబడించి మాటిమాటికి దేవాలయల్లోనికి పోయి ప్రవేశించడం, పొలాల్లో మేతమేస్తున్న పశువును కొట్టడం కోసం తరుముతూ వెడుతున్నపుడు అది కోవెలను ప్రదక్షిణం చేస్తూ పరుగెత్తే సమయంలో దాన్ని విడువలేని ఆగ్రహంతో తానుకూడా ఆ కోవెలకు చుట్టూ ప్రదక్షిణం చేయడం, శిశుపాలాదులవలె నిందను చేయడానికై తిరునామానుసంధానం చేయడం–మొదలైన) మంచి అని పేరు పెట్టడానికి వీలవుతుందా! అని భావించి, చూచి, అటువంటి చెడ్డ కార్యాలను కూడా గ్రహించి, "నా ఊరిని చెప్పావు, నా పేరును చెప్పావు"– అని ఈ విధంగా కొన్ని సుకృతాలను ఆరోపించి, ఒకనికి తెలియకుండా అతని ఒడిలో మామిడి కాయను పెట్టి, దాన్ని వాడే తన ఒడిలో పెట్టినట్లుగా పల్కి (**"మడిమాఙ్గాయిట్టు"**), కార్యాన్ని (పనిని) పూర్తి చేస్తాడు–అని ఇతిహాసపురాణాలలో చూస్తున్నాము. కాబట్టి, ఈ విధంగా అనుగ్రహించడానికి కొంచెం వ్యాజమాత్రాన్ని ఎదురుచూస్తూ తిరుగుతున్న స్వామి మనస్సుకు తగినట్లు **"పుఱనురైయే యాయినుమ్ పొన్నాళ్తిక్కైయాన్ తిఱనురైయే శిన్దిత్తిరు"** అంటూ ఇచట అనుగ్రహించారు.

"కున్ఱనైయ కుర్ర్ఱమ్ శెయ్యినుమ్ కుణమ్ కొళ్ళుమ్" అనే మొదటి పాదానికి రెండు రీతులలో అర్థాన్ని చెబుతారు. 1. మనం కొండలు కొండలుగా పాపాలను చేసినా భగవానుడు వానిలో దేనిలోను దృష్టిపెట్టకుండా గుణంగా ఉన్నవానినే గ్రహిస్తాడు–అని ఒక అర్థం. 2. మనం కొండలు కొండలుగా పాపాలను చేసినా, వానిని అన్నిటిని తాను గుణంగానే గ్రహిస్తాడు, అంటే భోగ్యంగా గ్రహిస్తాడు –అని ఇంకొక అర్థం. వీనిలో మొదటి అర్థం కంటె రెండవ అర్థం గొప్పది. దోషాల్లో దృష్టిపెట్టకుండా గుణంగా ఉన్నవానినే గ్రహిస్తాడు అనే అనే అర్థంలో, మనవద్ద గుణాలు కొన్ని ఉన్నాయని స్పష్టంగా చెప్పినట్లవుతుంది. **"అకృతసుకృతక స్సుదుష్కృత్తరః శుభగుణలవలేశదేశాతిగః, అశుభగుణపరస్సహస్రావృతః వరద మురుదయం గతిం త్వాం వృణే"** (కూరేశుల వరదరాజస్తవం–92) అన్నట్లు దోషాలతోనే కడుపు నిండుస్తున్నట్లు గుణం అనేది

లవలేశంకూడా లేదని అనుసంధించే పెద్దల భావానికి అనుగుణంగా "దోషాలను అన్నిటిని గుణంగా గ్రహించేవాడు" అనే అర్థం చాలా విలక్షణమైనది.

దోషాలను గుణాలుగా గ్రహిస్తాడనే ఈ అర్థంలోని సారస్యాన్నిగూర్చి కొన్ని చెప్పవలసినవి ఉన్నాయి. వినండి. ఈ లోకంలో **"మది వికఱ్పాల్ పిణఙ్గుమ్ శమయఙ్గళ్ పల పల"** (మతివికల్పంచేత భ్రమించే మతాలు అనేకం) ఉన్నాయి. "భగవానుడే లేడు"– అనే బాహ్యమతాలు, భగవానుడొకడున్నాడని అంగీకరించి, అతనికి గుణం లేదు అనే (నిర్గుణబ్రహ్మవాదులైన) కుదృష్టులు–అని ఈ విధంగా ఉన్నట్లే, భగవానుని, అతనికి గుణాలను అంగీకరించి, "కాని ఆ గుణాలు పరిమితమైనవి" అనే భావాన్ని కలవారు కూడా కొందరున్నారు. **"ఉయర్వఱ ఉయర్నల ముడైయవన్"** అని అనుగ్రహించిన ఆళ్వార్లను, **"అనవధికాతిశయాసంఖ్యేయ కల్యాణగుణౌఘమహార్ణవ"** అని అనుగ్రహించిన భగవద్రామానుజులను అనుసరించే సాత్త్వికుల సిద్ధాంతం "భగవానుని కల్యాణగుణాల అతిశయానికి అవధి లేదు" అనేదే. భగవానుని లెక్కలేనన్ని గుణాలలో వాత్సల్యం అనేది ఒకటి. (దాసుల) దోషాలను చూడకపోవడమే వాత్సల్యం–అని కొందఱి సిద్ధాంతం. ఆ విధంగా కాకుండా దోషాలను కూడా భోగ్యంగా గ్రహించడమే వాత్సల్యం–అనేది సత్సంప్రదాయసిద్ధాంతం. ఈ విధంగా అర్థం గ్రహిస్తే శాస్త్రార్థాలు వ్యాకులం చెందుతాయని వాదించేవారూ ఉన్నారు. అది భగవానుని గుణాలకు కొఱత చెప్పినట్లే అవుతుంది, అంతే. దాసుల దోషాలను చూచి అసహ్యించుకోకుండా' వారిని స్వీకరించడానికి ఆ దోషాలనే ఉపహారంగా గ్రహించడం వాత్సల్యం – అనే సత్సంప్రదాయార్థంలో ఏ కొఱత లేదు. దోషాలను భోగ్యంగా గ్రహించడం అనేది గుణమా? కాదా? అని సామాన్యంగా ప్రశ్నిద్దాం. భగవానుని విషయంలో ఈ ప్రశ్న అడుగుతున్నామని కాకుండా సామాన్యంగా అడుగుతున్నామని గ్రహించి, సమాధానం చెప్పాలి. **"సంబంధవిశేషాన్వితేషు ప్రీతిః స్నేహః, యస్య విపాకాః – అస్థానభయశంకిత్వం, దోషానవభాసః, దోషేఽపి గుణత్వబుద్ధి రిత్యాదయః"** (సంబంధం ఉన్నవారి విషయంలో ఉన్న ప్రేమకు పలు పరిపాకాలు ఉన్నాయి. అవి ఏమంటే–కారణం లేకుండానే భయాన్ని పొందడం, దోషం కనబడకపోవడం, దోషాన్నికూడా గుణంగా గ్రహించడం మొదలైనవి) అని శ్రుతప్రకాశికలో చెప్పబడడంచేత దోషాలనుకూడ గుణాలుగా గ్రహించడం అనేది గొప్ప గుణమే–అని అనాలి తప్ప, గుణంకాదని అనరాదు. **"వాత్సల్యం నామ దోషేష్వపి గుణత్వబుద్ధిః"** అని సమన్వయాధికరణశ్రుతప్రకాశికలోకూడా ఉన్నది. అందువల్ల, గుణమని ఏర్పడే ఇది భగవానునకు లేదంటే అతనికి ఒక గుణం లేకుండా పోతుంది. అపుడు భగవద్గుణాలకు ప్రయోగించిన **''ఉయర్వఱ ఉయర్''** అన్న విశేషణం, **"అనవధికాతిశయ"** అనే విశేషణం వ్యర్థాలే.

నిజానికి దోషాలను గుణమని గ్రహిస్తే ఇది భ్రాంతిజ్ఞానం అయినందువల్ల, స్వామిని భ్రాంతుడని చెప్పినట్లు కాదా! అంటే, ప్రేమాతిశయంతో కలిగే భ్రమ అంతా ఉత్తమోత్తమమే. “లోకమంతా నాకు శరీరం, నేనొక్కడనే శరీరి” అని పల్కిన భగవానుడే దానికి విరుద్ధంగా **“జ్ఞానీత్వాత్మైవ మే మతమ్”** అని గీతలో పలికినాడు కదా! దీనినికూడ భ్రమ అని అనవద్దా! తూప్పుల్ అమ్మాన్ (వేదాంతదేశికులు) అనుగ్రహించిన **“విరోధపరిహార”** మనే రహస్యగ్రంథంలో **“సర్వశేషియాన సర్వేశ్వరన్ ఆశ్రితర్కళై ప్పర్రి శేషమా యిరుక్కు మిరుప్పు గుణకృతమాయ్, ప్రీత్యతిశయహేతువాకైయాలే దోష మన్రు”** (సర్వశేషి అయిన సర్వేశ్వరుడు ఆశ్రితుల విషయంలో శేషంగా ఉండే స్థితి గుణకృతమై, ప్రీత్యతిశయాన్ని హేతువుగా కల్గినది కాబట్టి దోషం కాదు) అని ఉండడాన్ని చూచారా? **“ఉన్నదెన్నదావియుమ్ ఎన్నదున్న దావియుమ్”** (తిరువాయ్-5-3-8) అనే సూక్తికి ఆళవన్దార్ అనుగ్రహించినది గ్రహించారా? సర్వరక్షకుడైన భగవానుని రక్ష్యకోటిలోనికి చేర్చి, మంగళాశాసనం చేయడంకూడా భ్రాంతికార్యమని చెప్పి, దూషింపబడాలికదా! నోము నోచడం, మన్మథుని కాలికి నమస్కరించడం, మడల్ ఎత్తుతానని అనడం-మొదలైన ప్రపన్నసంతానప్రవృత్తులన్నీ భ్రాంతికార్యాలని చెప్పి, ఆళ్వార్లనుకూడా దూషించవలసి ఉంటుంది. **“ఆఙ్గారవార మదు కేట్టు అళ్గలుమిళ్గుమ్ పూఙ్గారరవు”** (నాన్ముకన్-10), **“స్నేహా దస్థానరక్షావ్యసనిభి రభయం శార్ఙ్గచక్రాసిముఖ్యైః”** (శ్రీగుణరత్న) ఇత్యాదిగా **“నలమన్ద మిల్లదోర్ నాడు”** (అంతులేని ఆనందాన్నికల పరమపదం)లో కూడా **“ఇరుళ్ తరు మాఞాలమ్”** (అజ్ఞానాన్ని కలుగజేసే భూలోకం) లోవలె భయశంకను పొంది కలతను చెందే **“అయర్వఱుమమరర్కళ్”** ను కూడా జ్ఞానహీనులైన మానవులతో సమానంగా భావించవలసి ఉంటుంది.

“సౌశీల్యం నామ - మందజనసంశ్లేషదశాయాం స్వమహత్త్వాబుద్ధిరాహిత్యమ్” (సౌశీల్యగుణం అంటే మందజనులతోను కలసి ప్రవర్తించేటపుడు, తాను చాలా గొప్పవాడను అనే భావాన్ని విడచివేయడం) అని శ్రీమద్వేదాంతదేశికులు అనుగ్రహించారు. భగవానుడు **“మహతో మహీయాన్”** అనబడే తనను మందులలో చిట్టచివరివానినిగా భావించడం ఏవిధంగానోకదా తగినది!

“జ్ఞానవిపాకకార్యమాన అజ్ఞానత్తాలే వరుమవై యెల్లామ్ అడిక్కళ్గుఇఙ్జపెఱుమ్” (జ్ఞానవిపాకకార్యం అయిన అజ్ఞానంవల్ల ఏర్పడేవి అన్నీ శ్లాఘ్యాలు) అనే శ్రీవచనభూషణ శ్రీసూక్తికి అంగీకరించి, పూర్వం పల్కిన విషయాలను అన్నిటినీ తగినవి అని అన్నపుడు, ఈ లెక్కలోనేకదా **“దోషేషు గుణత్వబుద్ధిః”** అనే ప్రకృతవిషయాన్నికూడా అంగీకరించవలసి ఉన్నది. అమరసింహుడు తాను రచించిన కోశంలో **“స్నిగ్ధ స్తు వత్సలః”** - వత్సలుడంటే స్నేహాన్ని కలవాడు-అని అన్నాడే కాని, **“భ్రాంత స్తు వత్సలః”** - భ్రమను కలవాడు వత్సలుడు - అని అనలేదు అంటూ కొందఱు వాదించారు. దోషాన్ని గుణంగా

గ్రహించడం అనే గుణత్వజ్ఞానం స్నేహవిపాకం-(అంటే) అనురాగం ముదిరిన-అవస్థ అని శ్రుతప్రకాశికలో చెప్పబడినందువల్ల, పరమకాష్ఠాపన్న (ముదిరిన స్థితిని పొందిన) స్నేహమేకదా వాత్సల్యం - అనేది. అందువల్ల అమరసింహుడు చెప్పినది ఔచిత్యాన్ని కల్గినదే. **“స్నేహోచ్ఛ్రాయదశాపరావధితయా దోషే గుణత్వగ్రహో వ్యాజహ్రే హి సుదర్శనార్యగురుభిః శ్రీభాష్యటీకాకృతౌ, ఏవం చామరసింహకోశపఠితం స్నిగ్ధత్వవాత్సల్యయోః పర్యాయత్వ మవద్యగంధవిధురం సంజాఘటీతి స్ఫుటమ్”** అని సంప్రదాయసిద్ధాంజనం అనే గ్రంథంలో కూడా చెప్పాము.

దోషంలో దోషత్వమనే స్వభావం ఎల్లప్పుడూ స్ఫురిస్తూ ఉండగా, దోషాన్ని చూచి గుణమని గ్రహించడం భగవానుని సర్వజ్ఞత్వాని, తత్త్వజ్ఞతకు లోపమే కదా! అని అంటూ ఒక వాదాన్ని వాదిస్తారు. అయ్యో! దోషాన్ని చూడకపోవడం వాత్సల్యం-అనే భావాన్ని కలవారు తాము ఈ దూషణానికి పరిహారాన్ని చెప్పి తీరాలికదా! సర్వజ్ఞునకు అజ్ఞానాన్ని అంగీకరించడంలో, అన్యథాజ్ఞానాన్ని అంగీకరించడంలో తేడాలేదు సుమా! ఒక వస్తువును యథావత్తుగా తెలియలేనపుడు, పూర్తిగా తెలియనితనం (అజ్ఞానం), సంశయాత్మగా భ్రమించి ఉండడం, విపరీతంగా తెలిసికోవడం-అనే అన్నీ తుల్యయోగక్షేమాలు - అనేది నిర్వివాదవిషయం. కాబట్టి, భగవానుని వీరు అజ్ఞునిగా చెప్పడంతో మేము అన్యథాజ్ఞానిగా చెప్పడంతో భేదం లేదుకదా! (దోషాలను చూడడం అనేది అజ్ఞుడన్నట్లు దోషాలను గుణంగా గ్రహిస్తాడనేది అన్యథాజ్ఞానం - అని భావం)

సహస్రనామంలో **“భక్తవత్సలః”** అనే నామానికి భగవద్గుణదర్పణంలో భాష్యాన్ని అనుగ్రహించే భట్టరు **“తల్లాభసంభ్రమవిస్మృతాన్యకామః భక్తవత్సలః”** (ఒక దాసుణ్ణి పొందిన అతిశయంచేత మిగిలిన దేనిలోను ఆశను కల్గి ఉండకుండ అన్నిటినీ మఱచి పోవడం భక్తవాత్సల్యం) అన్నారు. ఈ సూక్తిలోని మాధుర్యాన్ని గంభీరంగా పరిశీలించి, ఆనందించేవారు ఎవరు? సహస్రనామంలో **“సహస్రాంశుః”** అని అంటూనే, **“అవిజ్ఞాతా”** అని అనబడింది. **“సహస్రాంశుః”** - సర్వతోముఖమైన జ్ఞానాన్ని కలవాడు. **“అవిజ్ఞాతా”** (దాసులు చేసే దోషాలను తెలియనివాడు) అజ్ఞత్వ-సర్వజ్ఞత్వాలకు సామానాధికరణ్యాన్ని వీరు (ఈ రీతిలో) నిర్వహించేటపుడు అన్యథాజ్ఞాతృత్వాన్ని నిర్వహించడంలో ఏమి కష్టం ఉన్నది?

ఇక్కడ సూక్ష్మంగా ఒకటి విచారించాలి. స్వామి దాసుల దోషాలను చూడడు అనే అర్థం, దోషాలను భోగ్యంగా గ్రహిస్తాడు అనే అర్థం - అనే రెండూ గ్రంథాల్లో ఉన్నాయి. **“సహస్రాంశుః”** అనే తిరునామంయొక్క భాష్యంలోను, అంతరధికరణ శ్రుతప్రకాశికలోను, ఇంకా పలుచోట్ల దోషాదర్శిత్వోక్తిని (దోషాలలో దృష్టిపెట్టకపోవడం అనే దాన్ని)

చూడవచ్చు. అందువల్ల భగవానునకు దోషభోగ్యత్వం తప్ప దోషాదర్శిత్వమే లేదు–అని సిద్ధాంతులు చెప్పరు. పూర్వపక్షులు మాత్రం, దోషాదర్శిత్వాన్ని మాత్రం అంగీకరించి, దోషభోగ్యత్వాన్ని తిరస్కరిస్తారు. రెండింటికిని లోటు లేదని అంటారు సిద్ధాంతులు. దోషాదర్శిత్వం, దోషభోగ్యత్వం – అనే ఈ రెండు విరుద్ధధర్మాలు కావు. దోషాదర్శిత్వం అనేది ప్రీతియొక్క ప్రథమపర్వం అని, దోషభోగ్యత్వం అనేది ప్రీతియొక్క చరమపర్వం–అని ఆచార్యులు తెలియజేశారు. భగవానుడు కొందఱిపట్ల కొన్ని సమయాలలో దోషాలను చూడనివాడుగాను, వేఱొక సమయంలో వారిపట్లనో, వేఱొకరి విషయంలోనో దోషాలను భోగ్యంగా గ్రహించేవాడుగాను ఉంటాడు అని కదా సత్సంప్రదాయం. ఇందులో విప్రపత్తి ఉంటే క్షమాగుణం దోషాదర్శిత్వంతో విరోధిస్తుందని అనాలి. దోషాలను చూడడమే లేకపోతే క్షమించే ప్రసక్తే లేకుండాపోతుంది కదా! **"క్షమాకాష్ఠాభూతవాత్సల్యకథనేన క్షమాఽప్యుక్తా భవతి"** అని అన్నారుకదా దేశికులు గద్యభాష్యంలో.

ఒక గుణాన్ని గ్రహించి వేఱొక గుణాన్ని నిరసించాలని చూచినట్లయితే, పరత్వం ఒకటే అతిశయించి ఉండి, మిగిలిన గుణాలన్నీ సముద్రంలోకి చేరి, కనపడకుండా పోయేటట్లుగా తర్కకౌశలాన్ని చూపడమే అవుతుంది. **"పిణఙ్గి అమరర్ పిదగ్గ్రుమ్ కుణఙ్కళ్లు కొళ్కైయినాన్"** అయిన భగవానుని గుణప్రసరణానికి క్షుద్రయుక్తులతో తక్కువదనాన్ని చెప్పాలని చూడడం వక్తలకే దోషం అవుతుంది. భగవానుని ప్రణయరసం రెండు తీరాలను తాకుతు ప్రవహిస్తే, ఆనకట్ట కట్టి, ఆనపెట్టి అడ్డుకొనేవారు లేరుసుమా! "శాస్త్రాలన్నీ ఒక ఎత్తుగా, అతని కల్యాణగుణప్రసరం ఒక ఎత్తుగా ఉంటుంది" అని కదా పిళ్ళాన్ అనుగ్రహించినది.

భగవానుడు దోషభోగ్యుడైతే చేతనుడు భయం తీరి, దోషాలనే చేయవలసి వస్తుందని చెప్పే దూషణం దోషాదర్శిత్వపక్షంలోను సమానమే. భగవానుని క్షమాగుణాన్ని తెలిసినవారుకూడా భయపడకుండా దోషాలను చేయవలసి వస్తుందికదా! మనం దోషం చేయకపోతే భగవానుని కృప ప్రకాశించదని తలచి, దోషం చేయాలని ప్రారంభించేవారిని ఏవిధంగా అడ్డుకుంటారు?మనం అనర్థాలను కొనితెచ్చుకోకపోతే, భగవానుని ఆపత్సఖత్వమనే గుణం ప్రకాశించదని తలచి, తనను తానే బాధించుకోవడానికి ప్రయత్నించేవానిని ఏవిధంగా అడ్డుకోగలరు? కాబట్టి, దీనివల్ల కుయుక్తులతో భగవద్గుణాన్ని లోటు కలిగేటట్లు చేయకూడదని తెలిసింది.

భగవానునకు లెక్కలేనన్ని గుణాలు ఉన్నాయి. వానిలో ఏగుణం ఏ సమయంలో ఏ వ్యక్తిపై ఏవిధంగా ప్రసరిస్తుందని స్థిరంగా చెప్పగలవారెవరు లేరు. "అతని వాత్సల్యగుణానికి మనమే లక్ష్యం" అనే నిశ్చయజ్ఞానం మనకు ఉంటే, దోషాలను

బుద్ధిపూర్వకంగానే చేయవలసి వస్తుంది–అనే దూషణానికి అవకాశం ఉండవచ్చు. **"కేవలం స్వేచ్ఛయైవాహం ప్రేక్షే కంచిత్ కదాచన"** (నాకు ఇచ్ఛ కల్గినపుడు నేను ఏదో ఒక సమయంలో ఎవరినో ఒక వ్యక్తిని కటాక్షిస్తాను) అని అనుగ్రహించిన భగవానుని తెలిసికొని, ఒకడు బుద్ధిపూర్వకంగా దోషాలను చేయప్రయత్నిస్తాడా! అగతికంగా, అబుద్ధిపూర్వకంగా ఆశ్రితులవిషయంలో ఏవైనా దోషాలు సంభవిస్తే వానిని భగవానుడు గమనించకుండా ఉంటాడు. చూచినా క్షమిస్తాడు. భోగ్యంగాను గ్రహిస్తాడు–అని చెప్పాలి అంతే.

కఠోపనిషత్తులో (2-4-12) **"అంగుష్ఠమాత్రః పురుషో మధ్య ఆత్మని తిష్ఠతి, ఈశానో భూతభవ్యస్య న తతో విజుగుప్సతే"** అనే సూక్తికి భాష్యాన్ని అనుగ్రహించే రంగరామానుజస్వామి **"భూతభవ్యేశ్వరత్వా దేవ వాత్సల్యాతిశయాత్ దేహగతా నపి దోషాన్ భోగ్యతయా పశ్యతీత్యర్థః"**–అని వివరించారు. శ్రీదేశికులు వరదరాజపంచాశత్తులో **"ఔదన్వతే మహతి సద్మని భాసమానే శ్లాఘ్యే చ దివ్యసదనే తమసః పరస్మిన్, అంతః కళేబర మిదం సుసుషిరం సుసూక్ష్మం జాతం కరీశ కథ మాదరణాస్పదం తే"** (పరమపదం మొదలైన గొప్ప స్థానాలను అన్నిటిని విడచి, పరమహేయమైన, పాపిని అయిన నా శరీరాన్ని భోగ్యంగా గ్రహించి వర్తిస్తున్నావే!) అని అన్నారు. ఇటువంటి దోషభోగ్యత్వమే వాత్సల్యమని ఈ శ్లోకవ్యాఖ్యానంలోకూడా విశదంగా వివరించారు. ఈ దోషభోగ్యత్వాన్ని **"మజ్ఞవొట్టున్ మామాయై"** అనే పాశురంలో ఆళ్వార్లుకూడా వ్యక్తం అయేటట్లు పలికినారు.

శ్రీమద్రహస్యత్రయసారంలోని ప్రభావవ్యవస్థాధికారంలో **"ఎన్నడియారదు శెయ్యార్ శెయ్దారేల్ నన్రు శెయ్దారెన్బర్ పోలుమ్ ఎన్రవిడత్తిల్ పోలు మెన్రు శొల్లుకైయాలే ఇదు వస్తువృత్తియిల్ నన్రెన్రుమిదమ్ సూచితమ్"** – అని అనుగ్రహించారు కదా! అని అంటే, **"పిన్ తొడర్ న్దోడియోర్ పామ్బై ప్పిడిత్తిక్కొణ్డాట్టినాయ్ పోలుమ్"**, **"మర మేతి యిరున్దాయ్ పోలుమ్"**, **"నాకత్తినోడు పిణఙ్గి నీ వన్దాయ్ పోలుమ్"**, **"ఎన్రై పెరుమానార్ మరువి నిన్ర వూర్ పోలుమ్"** ఇత్యాదులైన పరస్సహస్రసందర్భాలలో **"పోలుమ్"** అనే దానిని **"ఇశైనిఱై"** గా (వాక్యాలంకారంగా) గ్రహించినట్లే, సంస్కృతంలో **"కి మివ హి మధురాణామ్" "కథ మివ పరిచర్యామ్"** ఇత్యాదులలోని **"ఇవ"** శబ్దంవలె, ఇది కూడా. విపరీతార్థవర్ణనం చేసినది అభినివేశవశంతోనే అని – **"అడియవర్క్కు మెయ్యనార్"** వచించారు.

దయాశతకంలో **"మయి తిష్ఠతి దుష్కృతాం ప్రధానే మితదోషా నితరాన్ విచిన్వతీ త్వమ్, అపరాధశతై రపూర్ణకుక్షిః కమలాకాంతదయే! కథం భవిత్రీ"** అని **"ఔత్సుక్యపూర్వ ముపహృత్య మహాపరాధాన్ మాతః ప్రసాదయితు మిచ్ఛతి మే మన స్త్వామ్, ఆలిహ్యా తా న్నిరవశేష మలబ్ధతృప్తిః తామ్యస్యహో వృషగిరీశధృతా! దయేత్వమ్"** అని,

“భరన్యాసచ్ఛన్నప్రబలవృజినప్రాభృతభృతమ్” అని అందంగా అనుగ్రహించిన ఆచార్యులు వీనికి విరుద్ధంగా ఏవో ఒకటి రెండు మాటలను వ్రాసినారంటే దీనికి మనం ఏం చెప్పగలం?

“అగ్ఱ్ఱ ముఱైక్కిల్ అదైన్దవర్పాలమ్బుయకోన్ కుగ్ఱ్ఱ మురుర్న్దిక్కళుమ్ కొళ్కైయనో! ఎగ్ఱ్ఱే! తన్ కణ్ణి సుడమ్బిన్ వళు వన్దో కాదలిప్పతు అన్దదనై ఈన్దుకన్ద ఆ” అనే జ్ఞానసారప్రబంధంలో అరుళాళప్పెరుమాళ్ ఎమ్బెరుమానార్ అనుగ్రహించిన పాశురం, **“వాత్సల్యం దోషేష్వపి గుణత్వ బుద్ధిః”** అంటూ శరణాగతిగద్యశ్రుతప్రకాశికలోని శ్రీసూక్తి, **“న హి చిరం పరిచీయమానేష్వపి శరణాగతేషు కస్యాపి హేతోః సద్యః ప్రసూతేష్వివ వత్సేషు సహుంకారాః సపయస్సంస్నవస్తనవేదనాః కింకర్తవ్యతాకులా ధేనవ ఇవ సంభ్రామ్యతి”** అని సహస్రనామభాష్యంలోని వత్సలనామ వ్యాఖ్యానంలో భట్టర్ శ్రీసూక్తి, వీని కన్నిటికీ మూలంగా శ్రీపాంచరాత్రసంహితలో **“కటుగంధేన విద్ధాయాం భూమౌ నవతృణాంకురమ్, యా న జిఘ్రతి సా ధేనుః స్వయోనిద్వారమార్గతః, సద్యో జాతస్య వత్సస్య దేహమాలిన్యసంపదమ్, యథా లిహతి సోల్లాసమ్ తథా జీవస్య కల్మషమ్, భోగ్యం మమ చ లక్ష్మా శ్చ విద్ధి పంకజ సంభవ”** అని వివరంగా చెప్పబడింది.

ఈ విధంగా ఉపపత్తులు అనేకం ఉన్నందువల్ల దోషాలను భోగ్యంగా గ్రహించే గుణం భగవానునకు లోటు లేనిదే! **“పొయ్న్నిన్ఱ ఞానముమ్ పొల్లా ఒళుక్కుమ్ అళుక్కుడమ్బుమ్”** అయిన మనవంటివారి శరీరంలో కోటి నివసిస్తున్న భగవానుని దోషభోగ్యుడని అంగీకరింపనివారు చార్వాకాదులనే మంచివారని అనిపించేవారని **“ఞానప్పిరాన్”** వచిస్తారు. “ఈ విధంగా భగవానునకు ఉన్న దోషభోగ్యత్వగుణాన్ని సాగ్రహంగా లేదని అనేవారు నిర్గుణబ్రహ్మవాదికోటిలో అంతర్భవిస్తారని **“ఎణ్ణువారిడరై క్కళైవాన్ పిళ్ళై”** వచిస్తారు.

చివరిగా, సారంగా ఒకటి చెప్పి ముగిస్తాను. భగవానునకు పలు వేల గుణాలున్నా, ఆశ్రితులపట్ల అతడు అంతులేని ప్రేమను కలవాడు – అనే విషయాన్ని చక్కగా ప్రకాశింపజేయగల గుణాలే ప్రధానాలు. లోకంలో ప్రేమాతిశయాన్ని మనం ఏవిధంగా గమనిస్తాము? అంటే, “ఆహా! దేవదత్తునకు యజ్ఞదత్తుని విషయంలో ఏమి ప్రేమ! ఎంత ప్రేమ! ఇతడు ఎన్ని అపరాధాలను చేసినా అన్నీ అతనికి భోగ్యాలు అవుతున్నాయే తప్ప, ఒకటి కూడా నిందకు కారణం కారణం కావడం లేదే! ఇతని కాలిలో ముల్లు గుచ్చుకున్నా అతని కంటిలో కన్నీరు కారుతున్నదే! ఈ విధంకూడా ఒక అనురాగం ఉంటుందా!” అనే వాగ్విన్యాసం ఉండడం సర్వత్ర గమనిస్తున్నాం. అందువల్ల దోషభోగ్యత్వం, పరదుఃఖదుఃఖిత్వం అనే రెండు గుణాలకు పూర్వపక్షులు భగవానుని

విషయంలో అవద్యాన్ని పల్కిన వారైన తర్వాత, మిగిలిన గుణాల సత్తను అంగీకరించినా ఫలాన్ని పొందేవారు కారు. అల్లుని పొగడదలచినవాడొకడు “మా అల్లునకు ముప్పైరెండు గుణాలలో రెండు గుణాలు మాత్రమే తక్కువ. మంచి చెడ్డలను తాను తెలియడు; ఇతరులు చెప్పినా వినడు. మిగిలిన అన్ని గుణాలు కొఱత లేనివే” అన్నట్లే కదా వీరు చేసే భగవద్గుణప్రశంస ఉండే తీరు. “ఆశ్రితుల విషయంలో భగవానునకు ప్రేమ ఉన్నది” అని అతని ప్రేమగుణాన్ని ఒప్పుకొని కూడా, దాని అతిశయాన్ని సహించేవారు కానందువల్ల, **“జగ్ధస్య కాననమృగైః మృగతృష్ణికేప్సోః కాసారసత్త్వనిహతస్య చ కో విశేషః”** అనే కూరేశుల శ్రీసూక్తికి వీరుకూడా లక్ష్యం కావడంలో కొఱత లేదు. వేయి చెప్పినాగాని, దోషాలను భోగ్యంగా గ్రహించడం ఆహార్యజ్ఞానమే! అని మాటిమాటికి కలత చెంది మాట్లాడేవారిని గూర్చి “అయ్యో! వీరి ఆగర్భదారిద్ర్యం!” అని జాలి (పడాలి) చూపించాలి, అంతే.

ఇంకా ఈ విషయంలో వివరించి తెలుపవలసినవానిని భగవద్గుణరత్న భాండాగారంలో వివరంగా తెలిపాము. చూడండి.

(42) తిరుమకళుమ్ మణ్మకళు మాయ్మకళుమ్ శేర్న్దాల్,
తిరుమట్కే తీర్న్దవాఱెన్కొల్, – తిరుమకళ్ మేల్
పాలోదమ్ శిన్ద ప్పడనాకణై క్కిడన్ద,
మాలోదవణ్ణర్ మనమ్

పాల్ ఓదమ్ శిన్ద = పాలసముద్రములో చిన్న చిన్న తుంపురులు చెదఱి పడునట్లు, పడమ్ నాకణై కిడన్ద = పడగలతో కూడిన ఆదిశేషునిడను పర్యంకముపై పరుండిన, మాల్ ఓదమ్ వణ్ణర్ = గొప్ప సముద్రమువంటి తిరుమేనిని కల భగవానునియొక్క తిరు మకళ్ మేల్ మనమ్ = లక్ష్మీదేవిపై (ప్రేమగల) మనస్సు, తిరు మకళుమ్ మణ్ మకళుమ్ ఆయ్ మకళుమ్ శేర్న్దాల్ = శ్రీదేవి, భూదేవి, నీళాదేవి భగవానునితో కలసి సేవించునపుడు, తిరు మకట్కే తీర్న్ద ఆఱు ఎన్ కొల్ = లక్ష్మీదేవి పట్లనే విధేయలై యుండుట ఏమి ఆశ్యర్యము!

అవతారిక :– సర్వస్వతంత్రుడగు సర్వేశ్వరుడు ఇట్లు దోషమును గుణముగా భావించువాడైనచో చాలునా? అనినచో, **“పాపానాం వా శుభానాం వా వధార్హాణాం ప్లవంగమ, కార్యం కరుణ మార్యేణ న కశ్చి న్నాపరాధ్యతి”** (రా.యు–116–4) (వానరా! పాపులైనను, పుణ్యశాలులైనను, వధింపతగివారైనను, వారిపట్ల సత్పురుషునిచే కరుణ చూపవలెను. తప్పులు చేయనివారెవ్వరును లేరు.) అని పల్కు దేవేరులు ముగ్గురును అతనితో కూడియుండుటచే అతడు దోషమును గుణముగా గ్రహించుట తగును –

అనుచున్నారు.

వ్యాఖ్య :– ఈ పాశురమునకు భగవద్రామానుజుల శిష్యులగు తిరుమలై అనన్దాళ్వాన్ ఒక విధముగాను, పరాశరభట్టర్ వేఱొక విధముగాను అర్థమును చెప్పిరి. అనన్దాళ్వాన్ చెప్పిన అర్థము ఈ రీతిలోనున్నది – **"తిరుమకట్కే తీర్న్ద వాఱు ఎన్ కొల్? మణ్మకట్కే తీర్న్ద వాఱు ఎన్ కొల్? ఆయ్మకట్కే తీర్న్ద వాఱు ఎన్ కొల్?"** అనుచు ముగ్గురు దేవేరుల విషయమున **"తీర్న్ద వాఱు ఎన్ కొల్"** అను ప్రయోగమును అన్వయించి, ఒక్కొక్క దేవేరితో భగవానుడు సంశ్లేషించునపుడు, "ఈ పిరాట్టిపట్లనే భగవానుడు తన సంపూర్ణమైన మనస్సుతో సంశ్లేషించుచున్నాడు" అని చూచువారు తలచునట్లుండుట ఏమి ఆశ్చర్యకరము? అని అర్థము – అని అనన్దాళ్వాన్ పల్కిరి. సంసారియైన సౌభరి అను ముని పలువురు కన్యలను వివాహమాడి, పలు రూపములను దాల్చి, ఒక్కొక్క కన్యకను ఆనందింపజేసి, ఒక భార్యతో అతడు సుఖించుటను చూచినవారికి "ఇతడు ఈమెను తప్ప వేఱొకతెను తెలియడు" అని తోచునట్లుండెను – అని ఇతిహాస పురాణాదులలో విందుము. ఒక మానవుని విషయముననే సాధ్యమైనచో పరమపురుషుని విషయమున ఇట్టిది అసంభవము కాదుకదా! ఇక భట్టర్ నిర్వాహవైఖరిని గమనించెదము.

(పాలోదమ్ శిన్ద) – క్షీరాబ్ధిలో చిన్న తంపురులు తొడను పట్టి విడుచువారివలె, భగవానుని తిరుమేనిలో నాల్గు వైపుల చెదఱిపడగా – అని అర్థము. అనన్దాళ్వాన్ నిర్వాహమున–"లక్ష్మీదేవిపై క్షీరాబ్ధిలోని తుంపురులు చిందగా"–అని భావము.

(తిరుమకళ్మేల్ పాలోదమ్ శిన్ద) అని అన్వయించి, "శ్రీ పాదములను సంవాహనము చేయు లక్ష్మీదేవిపై క్షీరాబ్ధిలోని తుంపురులు చిందగా" అను అర్థమును గ్రహింపవలెను. భట్టర్ నిర్వాహములో – **"తిరుమకళ్ మేల్ మనమ్"** అనుచు ముందు అన్వయించి, అర్థమును చెప్పనగును.

(పడ నాకణై క్కిడన్ద) – భగవానుని తిరుమేని స్పర్శచే విస్తరించిన పడగలను కల ఆదిశేషుడను పడుకపై పరుండియున్న.

(మాలోద వణ్ణర్) – గొప్ప సముద్రవలె నల్లనిదై, చల్లని రూపమును గల పరమ పురుషునియొక్క.

(తిరుమకళ్మేల్ మనమ్) – "తప్పును చేయనివాడెవ్వడును లేడే"– అని పల్కి, దోషమును సహించునట్లుచేయు లక్ష్మీదేవియు,

(మణ్మకళుమ్)– "దోషమును చూచుట ఎందులకు? క్షమించుట ఎందులకు?" అనుచు దోషమునే చూడకుండ, నుండు క్షమయే మూర్తీభవించిన భూదేవియు,

(ఆయ్ మకళుమ్) – దోషమును చూడకపోవుటయేకాక, దోషమునే గుణముగా

గ్రహించునదియై, దోషము పరమపురుషుని మనస్సులో పడకుండునట్లు అతని మనస్సునకు తన అనుభవమను తెరను పట్టునట్టి నీళాదేవియును.

(నేర్న్దాల్ తిరుమకట్కే తీర్న్ద ఆఱు ఎన్ కొల్) – ఈ విధముగా ముగ్గురు దేవేరులును భగవానునితో సంశ్లేషించుచున్నను, భగవానుని మనస్సు లక్ష్మీదేవిపట్లనే విధేయమై ఉన్నది – అని పల్కునట్లుండుట ఏమి ఆశ్చర్యము! ముగ్గురిని సంశ్లేషించినను, ఒకరికే అత్యంతము విధేయమైయుండుట – అనునది ఎట్లు సంగతము? అనినచో, మొదట ఇచట సంశ్లేషము అనునది నీచులమగు మనము పొందు అల్పానందమనెడి స్త్రీపురుషసంయోగము కాదు. పురుషోత్తముడగు పరమాత్మ స్త్రీ ప్రాయములగు జీవులను కలసి, ఆనందించునపుడు భూమి, నీళా దేవులు పుష్పము, చందనము మొదలగు వానివలెవారి (లక్ష్మీ–భగవానుల) భోగమునకు ఉపకరణములై యుందురు. వారి ప్రణయరసప్రవాహము ఎట్టి ఆటంకము లేక కొనసాగి ప్రవహించునపుడు వృత్తకీర్తనాదులను చేయుటద్వారా దానికి పిల్లకాలువలై యుందురు. భూమి,నీళాదేవులతో పరమపురుషుడు కలసి, ఆనందించునపుడు లక్ష్మీదేవి తన నడుములో, స్తనములలో అతడు స్పృశించినట్లు ఆనందించును. కావున ఇట్లు దేవేరులలో ఎవరితో కలసినను అది లక్ష్మీదేవిని కలసినట్లే అగును. ఈ కారణమువలననే ఇచట సాపత్న్యము లేదు. ప్రాకృతజనులు పలువురు పత్నులతో కలయునపుడు వారు అనుభవించు అల్పానందము ఇద్దఱికి చాలక పోవుటచే, ఒకరితో వేఱొకరు కలహింపవలసివచ్చును. ఇచట మహానందమగుటచే మహాతటాకములలో స్నానము చేయువారివలె పలువురు కలిసి అనుభవించినను ఆనందము మరింత వృద్ధి అగుటచే, స్పర్ధయు, అసూయయును లేదని చెప్పినట్లయినది. ఈ పాశురముయొక్క సారార్థమును శ్రీ పరాశరభట్టర్ శ్రీ గుణరత్న కోశములో **"భోగ్యావా మపి నాంతరీయకతయా పుష్పాంగరాగై స్స్వమం, నిర్వృత్త ప్రణయాతివాహనవిధౌ నీతాః పరీవాహతామ్, దేవి! త్వా మనునీళయా సహ మహీదేవ్య స్సహస్రం తథా, యాభి స్త్వం స్తనబాహుదృష్టిభి రివ స్వాభిః ప్రియం శ్లాఘసే"** (26) అను శ్లోకమున తెల్పిరి.

పెరియ :– అవ :– **నాఙ్ముత్తిరణ్డామ్బాట్టు. (తిరుమకళుమ్) పారాతే పొఱుక్కైక్కడి పిరాట్టిమారరుకే యిరుక్కై ఎన్గిఱార్.**

(తిరుమకళిత్యాది) అనన్దాళ్వాన్, "తిరుమకట్కే తీర్న్దవాఱెన్గొల్? మణ్మకట్కే తీర్న్దవాఱెన్గొల్? ఆయ్మకట్కే తీర్న్దవాఱెన్గొల్?" ఎన్ఱు పణిక్కుమ్.

(పాలోతమ్ శిన్ద) "తిరుప్పాఱ్కడలిన్ కుగ్గ్రామ్ తివలై తిరుముకత్తిలే పడుమ్బడి క్కిడాక త్తిరువనన్దాళ్వాన్మేలే కిడన్ద మాలోతవణ్ణరుడైయ తిరుమకళ్మేల్ వైత్త తిరువుళ్ళమ్,

తిరుమకళుమ్, మణ్మకళుమ్, ఆయ్మకళుమ్ శేర్న్దాల్ తిరుమకట్కే తీర్న్దవాతెన్గొల్” ఎన్నరుళిచ్చెయ్వర్ భట్టర్. పిరాట్టియోడు కలన్దపోతు, “పుష్పాఙ్గరాగై స్సమమ్” ఎన్గిఱపడియే అల్లాత పిరాట్టిమార్ ఉపకరణకోటియిల్ నిఱ్పర్కళ్. అల్లాత పిరాట్టిమారోడు పరిమాఱుమ్బోతు, ఇవళ్ తన్నిడైయిలుమ్, ములైయిలుమ్ కలన్దాఱ్పోలే యిరుక్కుమ్, భోగన్దా నున్మస్తకమానాల్ వృత్తకీర్తనాదికళుక్కు క్కూట్టాయ్ నిఱ్పర్కళ్. ఇత్తాల్ శొల్లిఱ్ఱాయిఱ్ఱు – ఇతరవిషయఙ్గళ్ ఇరువర్క్కుమ్ పోరామైయాలే “శీఱు పాఱు” ఎన్నైక్కుడలామ్. ఇఙ్గు భోగ్యతాతిశయత్తాలే కిణ్ణకత్తిలిఴ్ఙివారైప్పోలే తిరణ్డవగాహిక్కవేణు మెన్నతాయిఱ్ఱు.

నమ్బిళ్ళై :– నాఱ్పత్తు ఇరణ్డామ్ పాట్టు :– ఇప్పడి క్కుఱ్ఱమ్ పొఱుక్కవేణ్డుకిఱ హేతువెన్? ఎన్నిల్, అఙ్గే పిరాట్టిమార్ నిత్యవాసమ్ పణ్ణుకైయాలే – ఎన్గిఱార్. కుఱ్ఱ త్తైపొఱుప్పిత్తు కుణత్తై కువాలాక్కువార్కళ్. అవళ్ “పాపానాం వా శుభానాం వా” ఎన్నాల్, ఇవళ్ “దోషో యద్యపి తస్య స్యాత్” ఎన్న త్తట్టుణ్డో! “పాలోదమ్ శిన్ద పడైనాకణై క్కిడన్ద మాలోదవణ్ణర్ మనమ్ తిరుమకళుమ్ మణ్మకళుమ్ ఆయ్మకళుమ్ శేర్న్దాల్ తిరుమకట్కే తీర్న్దవాతెన్కొల్?, మణ్మకట్కే తీర్న్దవాతెన్ కొల్?, ఆయ్మకట్కే తీర్న్దవాతెన్కొల్?” ఎన్ఱు మూవర్పక్కలిలుమ్ ఏఱిట్టు, అనన్దాఴ్వాన్ నిర్వహిక్కుమ్బడి. నాయ్చ్చిమార్ మూవరుమ్ శేర ఇరున్దాల్ ఇవర్కళ్ మూవర్క్కుమ్ ఒక్క స్నేహిత నాయిరుక్కిఱ ఇన్ద ఆశ్చర్యమ్ ఇరున్దపడి మెన్? – ఎన్ఱు.

ఇదుక్కు భట్టర్ అరుళిచ్చెయ్యుమ్బడి. కడలానదు తిరువడికళిల్ వన్దు స్పరిత్తు శ్రమహరమాన తివలై తొడైక్కుత్త త్తన్నోట్టై స్పర్శత్తాలే వికసితమాకానిన్ద పణఙ్గళైయుడైయ తిరువనన్దాఴ్వాన్మేల్ కణ్వళర్న్దరుళుకిఱ నీర్క్కిళర్త్తి యుడైత్తాన ఓదమ్పోలే యిరుక్కిఱ వడివఴకైయుడైయ సర్వేశ్వరనుడైయ తిరుమకళ్మేల్ మనమానదు, – ఇవర్కళ్ మూవరుమ్ శేర్న్దాలుమ్ పెరియపిరాట్టియారుక్కే ఎన్నదాయిరుక్కుమ్. అదాకిఱదు – అవళోడే పుణరుమ్బోదు “పుష్పాంగరాగై స్సమమ్” ఎన్ఱు, ఒరు నిలా, శన్దనమ్, పూ, తెన్నల్ – ఇవైపోలే ఉపకరణకోటియాయ్ ప్పుక్కు అన్వయిప్పర్కళ్ అవర్కళ్. ఇవర్కళోడు కలక్కుమ్బోదు అవళుక్కు త్తన్ తిరుములైత్తడఙ్గళిలే నెరుక్కి యణైత్తాపోలే యిరుక్కుమ్. ఓర్ అవయవియైయే అనుభవిత్తానాయిరుక్కై. ఇతరవిషయమ్ ఇరువరుక్కుమ్ పోరామైయాలే శీఱుపాఱు ఎన్నైక్కు ఉడలామ్. ఇఙ్గు భోగ్యతాతిశయత్తాలే కిణ్ణకత్తిల్ ఇఴ్ఙివారైప్పోలే తిరణ్డుఅనుభవిక్కవేణు మెన్నై.

అప్పిళ్ళై :– నాఱ్పత్తిరణ్డామ్బాట్టు. అప్పడి కుఱ్ఱత్తై స్వతన్త్రనానవన్ గుణమాక క్కొళ్ళక్కూడుమో? ఎన్న, “న కశ్చి న్నాపరాధ్యతి” ఎన్ఱు పిరాట్టిమార్ మూవరు మఙ్గే కూడియిరుక్కైయాలే కూడు మెన్గిఱార్.

పాలోతమ్ – తిరుప్పాఱ్కడలిల్ శిఱు తివలైకళానవై, శిన్ద – శ్రమహరమామ్బడి తుడై కుత్తువారైప్పోలే నాలుపాడుమ్ శితరి విఴ, పడమ్ – స్వస్పర్శత్తాలే వికసితమాన పణఙ్గళైయుడైయ, నాకు – తిరువనన్దాఴ్వానాకిఱ, అణై – పడుక్కైయిలే, కిడన్ద – పళ్ళికొణ్డరుళుకిఱ, మాల్ – పెరియ, ఓతమ్ – కడల్పోలే శ్రమహరమాన, వణ్ణన్ – వడివైయుడైయనాన సర్వేశ్వరనుడైయ, తిరుమకళ్మేల్ – పెరియపిరాట్టియార్ మేలే, మనమ్ – అత్యభినివిష్టమాయ్ చ్చెల్లుకిఱ తిరువుళ్ళమానతు, తిరుమకళుమ్ – కుఱ్ఱత్తై ప్పొఱుప్పిక్కుమ్ పెరియపిరాట్టియారుమ్, మణ్మకళుమ్ – పొఱై విళైయుమ్ తిఱైయాన శ్రీభూమిప్పిరాట్టియుమ్, ఆయ్మకళుమ్ – కుఱ్ఱమ్ కిళరాతపడి తిరువుళ్ళత్తై త్తిఱైకొళ్ళుమ్ గోపకులేఽవతీర్ణైయాన నప్పిన్నైప్పిరాట్టియుమ్, శేర్న్దాల్ – సాదరమాక సంశ్లేషిత్తాల్, పుష్పాఙ్గరాగాదికళోపాతి భోగోపకరణకోటియిలే నిన్ఱు. పిరాట్టియోడే కలక్కు మిడత్తిల్ సాపత్న్యగన్ధమఱ అల్లాత పిరాట్టిమారెడుత్తు క్కైనీట్టు కైయాలుమ్, అవళోడే కలక్కుమిడత్తిల్ తన్ములైయిలు, మిడైయిలుమ్ కలన్దాఱ్పోలే పిరాట్టి నినైత్తిరుక్కైయాలుమ్, తిరుమకట్కే – పెరియపిరాట్టియార్క్కు, తీర్న్ద వాఱు – అఱ్ఱు త్తీర్న్దతాయిరుక్కిఱపడి, ఎన్గొల్ – ఎఙ్గనేతాన్? ఇత్తాల్ – మూవర్క్కు ముణ్డాన ఐకరస్యమ్ శొన్నపడి.

దివ్యార్థ:–(తిరుమకళుమ్ మణ్మకళుమ్) – నామ్ మలైపోన్ఱ కుఱ్ఱఙ్గళై చ్చెయ్దాలుమ్ ఎమ్బెరుమాన్ అవఱ్ఱై క్కుణమాక త్తిరువుళ్ళమ్ పఱ్ఱువన్ – ఎన్నార్, కీఴ్ప్పాట్టిల్. అప్పడి కుఱ్ఱత్తైయుమ్ కుణమాక తిరువుళ్ళమ్ పఱ్ఱవేణ్డియ కారణమ్ ఏదున్న, పిరాట్టిమార్కళుమ్ కూడియిరుక్కుమ్బడియై ముదలడియిల్ అరుళిచ్చెయ్కిఱార్.

పాలోదమ్ శిన్ద ప్పడనాకణై క్కిడన్ద మాలోదవణ్ణరతు తిరుమకళ్మేల్ (వైత్త) మనమానతు తిరుమకట్కే తీర్న్దవాఱు ఎన్కొల్? ఎన్గిఱార్. ఇప్పాట్టుక్కు ఇరణ్డు పడియాన నిర్వాహఙ్గళుణ్డు. “తీర్న్దవాతెన్ కొల్?” ఎన్బదై నాయ్చ్చిమార్ మూవరిడత్తిలుమ్ కూట్టి తిరుమకట్కే తీర్న్దవాతెన్ కొల్? మణ్మకట్కే తీర్న్దవాతెన్ కొల్? ఆయ్మకట్కే తీర్న్దవాతెన్ కొల్–ఎన్ఱు తిరుమలై అనన్దాఴ్వాన్ నిర్వహిప్పారామ్. ఇదన్కరుత్తై విరైత్తురైప్పోమ్. కేణ్మిన్.

సౌభరి ఎన్గిఱ మామునివన్ నీర్నిలైయిలిరున్దుకొణ్డు తవమ్ పురియానిన్దవళవిల్ అఙ్గు మీన్కళెల్లామ్ కూడి క్కళిత్తు విళైయాడానిన్దమైయై కణ్డుఱ్ఱు, “నాముమ్ ఇప్పడి కుటుంబ వాఴ్క్కైయిఱ్కూడి నిన్ఱు శిఱ్ఱిన్బమ్ నుకర్న్దు కళిక్కవేణుమ్” ఎన్ఱు ఆవల్కొణ్డు, మాన్ధాతా ఎన్నుమ్ అరశనుక్కు ప్పలపెణ్కళ్ ఇరుప్పదాక ఉణర్న్దు, అవనిడమ్ శెన్ఱు

తనక్కు క్కన్నికాదానమ్ శెయ్యుమాఱు వేణ్డ, అరశన్ ఇవరుడైయ కిఴత్తనత్తైయుమ్, కురూపత్తైయుమ్ కణ్డు ఇశైయకిల్లామల్, “పెణ్కొడుక్క ముడియాదెన్ఱు నమ్ వాయిఱ్చొన్నాల్ మునివర్ మునిన్దు శపిత్తు విడక్కూడుమ్. పెణ్కళిరుక్కు మిడత్తిఱ్కు ఇవరై యనుప్పువోమ్. ఇవరై క్కణ్డు పెణ్గళ్ కాముఱ్ఱారాకిల్, వివాహమ్ శెయ్దు కొళ్ళట్టుమ్. ఇల్లైయాకిల్ అవర్కళే మఱుత్తువిడట్టుమ్. నమ్ తలైయిల్ పழி వేణ్డా.” ఎన్ఱు ఎణ్ణి మునివరై ప్పెణ్గళ్ ఇరుక్కు మిడత్తిఱ్కు ప్పోకవిడ, మునివర్ అఙ్గు చ్చెల్లుమ్బోదే తమదు తవవలిమైయాల్ దివ్యసుందరమాన రూపత్తై ఏన్ఱుకొణ్డుపోయ్, అవర్కళ్మున్నే నిన్ఱవళవిల్, అఙ్గిరున్ద ఐమ్బదుపెణ్కళుమ్ “నానే ఇవరై మణన్దు కొళ్వేన్, నానే ఇవరై మణన్దుకొళ్వేన్” ఎన్ఱు పోట్టి పోట్టుకొణ్డు మేల్ విழున్దవాఱే, మునివర్ అత్తనైపెణ్కళైయుమ్ వివాహమ్ శెయ్దుకొణ్డు, తనిత్తనియే అతిమనోహరమాన ఐమ్బదు మాళికైకళై నిరుమిత్తు, ఒవ్వొరు మాళికైయిలుమ్ ఒవ్వొరు మనైవియై క్కుడియిరుక్క వైత్తు, త్తమదు తవవలిమైయాల్ ఐమ్బదు వడివ మెడుత్తు ఒవ్వొరుత్తియినిడత్తిలుమ్ ఇరవుమ్, పకలుమ్ పిరియాదిరున్దు రమిత్తువరుమ్ నాళిల్, పెణ్కళై విచారిత్తు వరువో మెన్ఱు అవా క్కొణ్డు వన్ద తన్దై ఒవ్వొరుత్తిన్ మాళికైయిలుమ్ పుకున్దు సంతోషవార్తై విచారిత్తువరుకైయిల్, తనిత్తనియే ఒవ్వొరుత్తియుమ్ శొల్లిక్కొణ్డతావతు– “ఎనక్కొఱు కుఱై యిల్లై, భర్తా ఒరు నొడిప్పొழుదుమ్ ఎన్నై విట్టుప్పిరియాదిరుక్కిఱార్. ఇప్పడి ఎన్నొరుత్తియిడమే యిరున్దువిట్టు, మఱ్ఱవర్కళై మఱన్దిరుక్కిఱారే? ఎన్నుమ్ తుక్కమొన్ఱే యుళ్ళతు. ఎన్నుడన్ పిఱన్దవర్కళుమ్ ఎన్నైపోల్ ఆనన్దిత్తిరుక్కవేణుమన్ఱో! అప్పడి యిరుక్కప్పెఱాత కుఱైయై త్తీర్క్కు మాఱు నీర్ జామాతావుక్కు చ్చొల్లిప్పోకవేణుమ్” – ఎన్ఱు. ఇవ్వాఱే ఒవ్వొరుత్తియుమ్ శొల్లుమాఱు అమ్మునివర్ ఎప్పడి ఒవ్వొరుత్తిక్కే ఆఱ్ఱ త్తీర్న్దు ప్పరిమాఱినరో, అప్పడి ఎమ్బెరుమాన్ తిరుమకళిడత్తుమ్, మణ్మకళిడత్తుమ్, ఆయ్మకళిడత్తుమ్ పరిమాఱుమ్బోదు నమ్మైయొழிయ మణ్కళై కణ్ణెడుత్తుమ్ పార్ప్పతిల్లై” ఎన్ఱు తిరుమకళ్ నినైకుమ్బడియాకవుమ్, “నమ్మైయొழிయ త్తిరుమకళై క్కణ్ణెడుత్తుమ్ పార్ప్పతిల్లై” మణ్మకళ్ నినైక్కుమ్బడియాకవుమ్, అప్పడియే ఆయ్మకళుమ్ నినైక్కుమ్బడియాకవుమ్ ఒవ్వొరు దేవిక్కుమ్ విలక్షణసంశ్లేషరసత్తై త్తన్దు పఱిమాఱుకిఱపడియై చ్చొల్వదాక అనన్దాழ்వానుడైయ నిర్వాహమ్.

ఇఙ్గనన్ఱిక్కే, భట్టరుడైయ నిర్వాహమ్ – తిరుమకట్కే తీర్న్దవాఱెన్ కొల్? తిరుమకళోడు కలన్దు పఱిమాఱుమ్బోదు మణ్మకళ్ ముదలియ మఱ్ఱపిరాట్టిమార్కళ్ పోకత్తిఱ్కు ఉపకరణమాయిరుప్పార్కళ్. తిరుమకళోడు సంశ్లేషిప్పదై త్తఙ్గళ్ ములైయోడుమ్, తోళోడుమ్ సంశ్లేషిప్పదుపోలవే నినైత్తిరుప్పార్కళ్. ఆకైయాలే, మఱ్ఱ తేవిమార్కళై ఉపకరణకోటియిలే యాక్కి తిరుమకళ్పక్కలిలేయే పిరతానపోకమ్ కొళ్వదు ఎన్కొల్?

ఎన్ఱు. భట్టరుళిచ్చెయ్త శ్రీగుణరత్నకోశత్తిల్ – భోగ్యావా మపి నాంతరీయకతయా పుష్పాంగరాగై స్సమం నిర్వృత్తప్రణయాతివాహనవిధౌ నీతాః పరీవాహతామ్, దేవి! త్వా మనునీళయా సహమహీదేవ్యః సహస్రం తథా యాభి స్త్వం స్తనబాహుదృష్టిభి రివ స్వాభిః ప్రియం శ్లాఘసే” (వారీర్ పిరాట్టియారే! దేవరీరుమ్, పెరియపెరుమాళుమ్ సంశ్లేషరసమ్ అనుభవిక్కుమ్బోదు మణ్మకళుమ్, ఆయ్మకళుమ్ మఱ్ఱుళ్ళ పల దేవిమార్కళుమ్ పుష్పమ్, చందనమ్ ముదలియ సామగ్రికళ్పోలే ఉపకరణకోటియిలే నిఱ్పార్కళ్. అద్దేవిమార్కళై నీర్ తిరుములై, తిరుత్తోళ్ ముదలియ అవయవఙ్గళాక క్కొణ్డు పెరుమాళై రమిప్పిక్కిన్ఱీర్) ఎన్ఱ శ్లోకముమ్ ఇఙ్గు అనుసన్ధిక్కవుమ్.

(తీర్న్ద వాఱు) – తీర్క్కైయావదు – ఒరు వస్తువై విట్టు, మఱ్ఱొరు వస్తువిల్ శెలుత్తుమ్ నెఞ్జు శెల్లామల్ అన్ద ఒరు వస్తువిలేయే ఆழ்ఙ్గాల్పడుక్కై. “తామరైక్కణ్గళుక్కు అఱ్ఱ త్తీర్న్దుమ్” (7–3–3) ఎన్ఱ తిరువాయ్మొழி ప్రయోగముమ్ కాణ్గ.

దివ్యార్థ:– అను :– (తిరుమకళుమ్ మణ్ మకళుమ్) మనం కొండలవంటి పాపాలను చేసినా భగవానుడు వానిని గుణంగా మనస్సులో భావించేవాడు – అని గత పాశురంలో అన్నారు. ఈ విధంగా దోషాన్నికూడా గుణంగా గ్రహించవలసిన కారణం ఏమి? అంటే, దేవేరులు ముగ్గురు వెంట ఉండడమే – కారణం అని ఇందులో అంటున్నారు. శ్రీదేవి, భూదేవి, నీళాదేవి–అనే ముగ్గురు దేవులతో కూడి ఉండడాన్ని మొదటి పాదంలో అనుగ్రహిస్తున్నారు.

“పాలోదమ్ శిన్ద పడైనాకణై క్కిడన్ద మాలోదవణ్ణర్” యొక్క లక్ష్మీదేవిపై ఉంచిన మనస్సు లక్ష్మీదేవికే అధీనమైన తీరు ఎటువంటిదోకదా! అని అంటున్నారు. ఈ పాశురానికి రెండు విధాలైన నిర్వాహాలు ఉన్నాయి. **“తీర్న్దవాఱెన్ కొల్?”** అనే దాన్ని దేవేరులు ముగ్గురికి అన్వయించి, **“తిరుమకట్కే తీర్న్దవాఱెన్ కొల్? మణ్మకట్కే తీర్న్దవాఱెన్ కొల్?, ఆయ్మకట్కే తీర్న్దవాఱెన్ కొల్?”** అని తిరుమలై అనన్దాழ்వాన్ నిర్వహించేవారు. దీని అర్థాన్ని వివరిస్తాను; వినండి.

సౌభరి అనే మహాముని జలప్రదేశంలో ఉండి, తపస్సును చేస్తున్నపుడు అచట చేపలన్నీ కలసి క్రీడిస్తూ ఉండడాన్ని చూచి, “నేనుకూడా ఈ విధంగా కుటుంబ జీవనంలో కలసి ఉండి, లౌకికానందాన్నిపొంది, సుఖించాలి” అనే వాంఛను పొంది, మాంధాత అనే రాజుకు పలువురు కుమార్తెలు ఉన్నట్లు తెలిసికొని, అతని వద్దకు పోయి, తనకు కన్యాదానం చేయమని వేడగా, రాజు ఇతని ముసలితనాన్ని, కురూపాన్ని చూచి అంగీకరించలేక, “కన్యలను ఇవ్వడం వీలుకాదని నేను నోటితో చెబితే, ముని కోపించి శపించవచ్చు. కన్యలున్న చోటికి వీరిని పంపిస్తాను. వీరిని చూచి కన్యలు మోహించి

నట్లయితే, వివాహం చేసికొననీ; లేకపోతే వారే నిరాకరించనీ. మన తలపై నింద వద్దు" అని తలచి మునిని కన్యలున్న చోటుకు పంపించగా, ముని అచట వెళ్ళేటపుడే తన తపోబలంతో దివ్యసుందరమైన రూపాన్ని పరిగ్రహించిపోయి, వారి ముందు నిలువగా, అచట ఉన్న యాభైమంది కన్యలు ఒక్కొక్కరు "నేనే వీరిని వివాహమాడతాను, నేనే వీరిని వివాహమాడతాను" అని స్పర్ధించి, మోహించగానే, ముని అంతమంది కన్యలను వివాహాన్ని చేసికొని ప్రత్యేకంగా అతిమనోహరమైన యాభై భవనాలను నిర్మించి, ఒక్కొక్క భవనంలో ఒక్కొక్క భార్యను ఉంచి, తన తపోబలంతో యాభై రూపాలను ధరించి, ఒక్కొక్కతెవద్ద రాత్రి, పగలు విడువకుండా ఉండి రమిస్తూ ఉండగా, కన్యల (యోగక్షేమం) విచారించి వస్తామనే ఆశతో వచ్చిన తండ్రి ఒక్కొక్క కుమార్తె భవనంలోనికి పోయి, సంతోషాలనుగూర్చి విచారించే సమయంలో, ప్రత్యేకప్రత్యేకంగా ఒకొక్కతె చెప్పినది ఏమి? అంటే – "నాకు ఏ కొఱత; లేదు భర్త ఒక క్షణంకూడా నన్ను విడచి ఉండడం లేదు; ఈ విధంగా నా ఒక్కొతె వద్దనే ఉండి, మిగిలినవారిని మఱచిపోయారే! – అనే దుఃఖం ఒకటే ఉన్నది. నాతో బుట్టినవారుకూడా నావలెనే ఆనందించవలసి ఉన్నది కదా! ఆవిధంగా ఉండలేని కొఱతను తీర్చేటట్లు మీరే అల్లునకు చెప్పి వెళ్ళాలి" అని. ఈ విధంగానే ప్రతిఒక్కతె చెప్పే రీతిలో ఆ ముని ఏవిధంగా ఒక్కొక్కతెకు విధేయుడై ఉండి ప్రవర్తించాడో, ఆ రీతిలోనే భగవానుడు లక్ష్మీదేవిపట్ల, భూదేవిపట్ల, నీళాదేవిపట్ల వ్యవహరించేటపుడు – "నన్ను తప్ప భూదేవిని కంటితోకూడ చూడడం లేదు" అని లక్ష్మీదేవి భావించేటట్లు, "నన్ను తప్ప లక్ష్మీదేవిని కన్నెత్తికూడ చూడడం లేదు" అని భూదేవి తలచేటట్లు, ఆవిధంగానే నీళాదేవి కూడా భావించేటట్లు ఒక్కొక్క దేవేరికి విలక్షణసంశ్లేషరసాన్ని అనుగ్రహించి, ప్రవర్తించే రీతిని తెలుపుతున్నట్లు, అనందాళ్వాన్ నిర్వాహం.

ఈవిధంగా కాకుండా, భట్టర్ నిర్వాహం ఏమంటే – **"తిరుమకట్కే తీర్న్దవాఱెన్ కొల్?"** – లక్ష్మీదేవితో కలసి వర్తించేటపుడు భూదేవి మొదలైన మిగిలిన దేవేరులు భోగానికి ఉపకరణాలుగా ఉంటారు. లక్ష్మీదేవితో సంశ్లేషించడాన్ని తమ స్తనాలతో, బాహువులతో సంశ్లేషించినట్లే తలుస్తారు. అందువల్ల మిగిలిన దేవేరులను ఉపకరణకోటి లోనికి చేర్చి, లక్ష్మీదేవి విషయంలోనే ప్రధానభోగాన్ని పొందే తీరు ఏమి ఆశ్చర్యం!" – అని. భట్టర్ అనుగ్రహించిన శ్రీగుణరత్నకోశంలో **"భోగ్యావా మపి నాంతరీయకతయా పుష్పాంగరాగై స్సమం నిర్వృత్తప్రణయాతివాహనవిధౌ నీతాః పరీవాహతామ్, దేవి! త్వా మనునీళయా సహ మహీదేవ్య స్సహస్రం తథా, యాభి స్త్వం స్తనబాహుదృష్టిభి రివ స్వాభిః ప్రియం శ్లాఘసే"** (ఓ లక్ష్మీదేవీ! నీవు, శ్రీరంగ నాథుడును సంశ్లేషరసాన్ని అనుభవించేటపుడు భూదేవి, నీళాదేవి మిగిలిన పలువురు దేవేరులు కూడా పుష్పం, చందనం – మొదలైన సామగ్రులవలె ఉపకరణకోటిలో నిలుస్తారు. ఆ దేవేరులను నీవు స్తనాలు, బాహువులు – మొదలైన అవయవాలుగా తలచి శ్రీరంగనాథుని ఆనందింప జేస్తావు) అనే శ్లోకం కూడా ఇచట అనుసంధేయం.

"తీర్న్ద వాఱు" – **"తీరుకై"** అంటే ఒక వస్తువును విడచి, వేఱొక వస్తువులో కొంచెం కూడా మనస్సుపోకుండా, ఆ వస్తువులోనే నిమగ్నమై ఉండడం. **"తామరైకణ్ గళుక్కు అఱ్ఱు త్తీర్న్దుమ్"** అనే తిరువాయ్మొళ్ళి ప్రయోగాన్ని చూడండి.

(43) మన మాశు తీరు మరు విన్దైయుమ్ శారా,
తనమాయ తానే కై కూడుమ్, – పునమేయ
పూన్తుళ్ళాయా నడిక్కే పోదొడు నీరేన్ది,
తాన్దొళ్ళా నిఱ్పార్ తమర్

పునమ్ మేయ పూమ్ తుళ్ళాయాన్ = స్వస్థానంలోనున్నట్లే పూచి వెల్గు తులసిని అలంకరించుకొను స్వామియొక్క, అడిక్కే = శ్రీపాదములకే, పోదొడు నీరేన్ది = పుష్పాలతోపాటు తీర్థమును గ్రహించి, తమర్ = దాసులు, తామ్= తామే, తొళ్ళా నిఱ్పార్ = నమస్కరింతురు. (నమస్కరింపగానే), మనమ్ మాశు తీరుమ్ = మనస్సులోనున్న అజ్ఞానము మొదలగు మలినములు తొలుగును, అరు విన్దైయుమ్ శారా = తీరని పాపములు కూడ సమీపింపవు, తన మాయ = సంపద అనెది భక్తియు, తానే కైకూడుమ్= తానుగానే వచ్చును.

అవతారిక :– "పొన్నాళ్ళిక్కైయాన్ తిఱనురైయే శిన్ది త్తిరు" అనునట్లు సంసారము అజ్ఞానము, కర్మము, రుచి, వాసన మొదలగునవి వీడునా? అను ప్రశ్న కలుగగా, ముందు పాశురములో వలెనే, దేవేరులు స్వామితో చేరియుండుటచే ఇతడు ఆ దోషములను తలచి భయపడవలసిన పని లేదు, తన స్వరూపమునకు తగినట్లు ఇతడు భగవత్కైంకర్యములో అన్వయించినచో, ఆ దోషములు ఇతనికి ఆటంకము చేయకపోవుటయే గాక, తమకు తామే ఇతనిని విడచిపోవును – అనుచున్నారు.

వ్యాఖ్య :– (పునమ్ మేయ పూన్తుళ్ళాయాన్) – స్వామి తిరుమేనియొక్క స్పర్శచే తోటలో స్వస్థానముననున్నట్లు వికసించి, వెలుగు తులసిని కలవాడు. పాలే మందుగా అయినట్లున్నది. **"కుడిక్కిఱ వేప్పుఝ్కుడినీర్"** అని పెరియవాచ్చాన్ పిళ్ళై రస్యమైన వ్యాఖ్య

(అడిక్కే) – ఇతనిని పాదములను తప్ప వేఱొకరిని తలపదు. (ఇది ఏవకారార్థము) ఇతని తిరుమేని యందును అన్యాంగములను చూచునదియును కాదు.

(పోదొడు) – మాలెను కట్టి సమర్పించుట, అర్చనను చేయుట మొదలగు పలు విధములలో దాస్యమును చేయువారికి సాధనములైన పుష్పములతో.

(నీర్ ఏన్ది) – స్నానము చేయుటకు సాధనమైన పరిమళముతో కూడిన తీర్థమును భక్తితో ధరించి నిలచి – అని భావము. ఇది ధూప, దీపాదులకును ఉపలక్షణము. **"శూట్టు నన్మాలైకళ్ తూయన వేన్ది విణ్ణోర్కళ్ నన్నీరాట్టి అన్దూపమ్ తరా నిఱ్కవే"** (తిరువిరు–20) అనునట్లు నిత్యసూరులు చేయు ఉపచారములను చేయుట.

(తమర్ తామ్ తొழுగా నిఱ్పార్) వీరు దీనిని ఒక ఫలమును ఆశించి చేయుట లేదు. స్వయంప్రయోజనముగానే చేయుదురు.

ఇట్లు ఏ ఫలమును ఆశింపకుండ తమకు తగిన దాస్యమును వీరు చేసినను, వీరికి కల్గు ఫలములను ముందు పాదములు తెలుపుచున్నవి.

(మన మాశు తీరుమ్) వీరు అతనిని, ఉక్తిని, ప్రకారములను చింతించుటకు సాధనమైన మనస్సులోని అజ్ఞానము, శబ్దాదివిషయములలో ఆసక్తి మొదలగు దోషములన్నియు తానే తొలగిపోవును.

(అరు వినైయుమ్ శారా) – ముందు తెలిపిన అజ్ఞానము మొదలగువానికి కారణముగను, కార్యముగను పరిభ్రమించునవియై, తన ప్రయత్నముతో నశింపజేసి కొనుటకు వీలుకాని పుణ్యపాపరూపమైన కర్మలుకూడ దరిదాపులకు చేరవు.

(తనమాయ తానే కై కూడుమ్) – ఇట్టి అధికారికి గొప్ప సంపదగా నుండునవి, కైంకర్యమునకు ముందు కల్గునవి అగు భక్తి మొదలగునవి తామే వచ్చి చేరును.

(తనమ్) స్వరూపమునకు తగనిది అగు ఈ లౌకిక సంపద కాదు. స్వరూపానురూపమగు పరభక్తి, పరజ్ఞానము, పరమభక్తి మొదలగునవియే ధనమని ఇచట నిర్దేశింపబడినవి. **"అంతరిక్షగతః శ్రీమాన్"** (రా.యు16–17) (ఆకాశమున నున్నవాడై, సంపదను కలవాడగు విభీషణుడు), **"స తు నాగవరః శ్రీమాన్"** (సంపదనిండిన ఆ గజరాజు), **"లక్ష్మణో లక్ష్మిసంపన్నః"** – (సంపద నిండుగా కల లక్ష్మణుడు) (రా.బా–18–29) అనునట్లు లంకైశ్వర్యమును, స్వప్రయత్నమను సంపదను, అయోధ్యానగర సంపదను విడచి, భక్తి మొదలగు వానిని స్వీకరించిన విభీషణ, గజేంద్ర, లక్ష్మణులను సంపన్నులుగా ఋషులు పల్కిరి కదా!

పెరియ:–అవ :– **నాఱ్పత్తుమూన్డామ్బాట్టు. (మన మిత్యాది) పిరాట్టిమారడియాక అవనై ప్పత్ఱినార్క్కు, భోగత్తిల్ ప్రతిబన్ధకఙ్గళ్ పోకవేణు మెన్నుమ్, భక్త్యాదికళుణ్డాక వేణు మెన్నుమ్ ఇవర్కళుక్కు క్కరైయ వేణ్డా – ఎన్గిఱతు.**

(మనమాశు తీరుమ్) మనస్సుక్కు మాశాకిఱతు – రుచివాసనైకళ్.

(అరు వినైయుమ్ శారా) అవిద్యాదికర్మఙ్గళ్ అణైయా.

(తన మిత్యాది) ఇప్పడియాన వధికారిక్కు ధనమాన కైఙ్కర్యపూర్వభావియాన భక్త్యాదికళ్ తానే యుణ్డామ్.

(పున మిత్యాది) తమరానవర్కళ్ సర్వేశ్వరనుడైయ తిరువడికళిలే పుష్పాద్యు కరణఙ్గళై క్కొణ్డు తొழுవతు అవనై యనుభవిక్కైయిలే అన్వయమ్. తిఱనురైయే శిన్దిత్తిరుక్క వొట్టుమో? ఇవనుడైయ అవిద్యాదికళ్ ఎన్నిల్.

(తనమాయ) అవిద్యాదికళ్ పోనార్క్కు వరుమ్ ధనమ్, "అన్తరిక్షగత శ్రీమాన్".

(పూన్దుழாయానడిక్కే) కుడిక్కిఱ వేప్పఙ్గడినీర్.

(తా మిత్యాది) ఇవన్ వకుత్తతు శెయ్య? అవన్వకుత్తతు శెయ్యా తొழிయుమో.

అరు :– నాఱ్పత్తుమూన్డామ్బాట్టు. మేలుక్కవతారికై అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (తిఱనురైయే యిత్యాది). అవన్ వకుత్తతు శెయ్కై–అనిష్టత్తై ప్పోక్కి ఇష్టత్తై క్కొడుక్కై.

నమ్బిళ్ళై :– నాఱ్పత్తు మూన్డామ్ పాట్టు:– పిరాట్టిమార్సన్నిధి ఎప్పోదుమ్ ఉణ్డాకైయాలే ఇని విరోధియైప్పోక్కుకై – యెన్డు ఒరు పణియిల్లై. తన్దాముడైయ రుచిక్కు అనురూపమాన వృత్తియిలే అన్వయిక్కవే విరోధికళడఙ్గలుమ్ తన్నడైయే విట్టోడిప్పోమ్ – ఎన్గిఱార్.

(మనమాశు తీరుమ్) – మానసదోషఙ్గళడైయ విట్టోడిప్పోమ్. భగవదను సంధానత్తుక్కు హృదయకాలుష్యఙ్గళుణ్డు – అవిద్యాదికళ్. అవై యడైయప్పోమ్–ఎన్నపడి.

(అరు వినైయుమ్ శారా) – ఇవఱ్ఱై ఇడైయిలే ముఱిత్తాలుమ్ ప్రయోజనమ్ ఇల్లై. అడకిడక్కుమన్డు కిళైక్కక్కడవదాయిరుక్కుమే. అడియాన పుణ్యపాపరూపకర్మఙ్గళ్ వాసనైయోడే విట్టుప్పోమ్.

(తనమాయ తానే కైకూడుమ్) – మానసదోషఙ్గళుమ్ పోయ్, సంసరిక్కైక్కడియాన పుణ్యపాపఙ్గళుమ్ పోన ఇవ్వధికారిక్కు త్తనమావదు కైంకర్యత్తుక్కు ప్పూర్వకాలీనమాన జ్ఞానభక్తికళిఱే. అవై వరు త్తమఱ వన్దు కైప్పుకురుమ్, "అంతరిక్షగతః శ్రీమాన్" ఎన్నుమాపోలే. భక్తిక్కు ఉఱుప్పాన శమదమాదికళుమ్ ఉణ్డామ్.

(పునమేయ ఇత్యాది) కుడిక్కిఱ వేప్పఙ్గుడినీర్ ఇరుక్కిఱపడి.

(పునమ్ మేయ పూన్తుழாయాన్ అడిక్కే) తన్నిలత్తిలే నిన్డాప్పోలేయాయ్త్తు త్తిరుక్కుழாలిలే వైత్తాలుమ్ వళైయుమ్ ఇరుక్కుమ్బడి. సర్వేశ్వరనుడైయ తిరువడికళిలే పుష్పాద్యుపకరణఙ్గళై త్తరిత్తుక్కొణ్డు నిన్డు శేషభూతనానవర్కళ్ తఙ్గళుక్కు ఇనితాక ఆశ్రయియానిఱ్పార్క్కు ఇవై యడఙ్గ విట్టోడిప్పోమ్. ఇవన్తనక్కు వకుత్త ఇతు శెయ్యానిన్డాల్, అవన్తనక్కు వకుత్తతుశెయ్యానో! ఇవనుక్కు అడిమై శెయ్కై స్వరూపమానాప్పోలే అవనుక్కు

అడిమైకొళ్ళుకై స్వరూపమాయిరుక్కుమ్.

అప్పిళ్ళై :- అవ :- నాఱ్పత్తుమూన్ఱామట్టు. పిరాట్టిమార్ నిత్యసన్నిహితరాయిరుక్కైయాలే తఙ్గళ్ కుత్ర్ఱఙ్గళై నినైత్తు ప్పిఱ్కాలిక్కవేణ్డువతిల్లై, ఇని, స్వరూపానురూపమాన వృత్తియిలే, అన్వయిక్కవే విరోధివర్గమ్ తన్నడైయే విట్టు నీఙ్గు మెన్గిఱార్.

పునమేయ - తిరుమేనియిన్ స్పర్శత్తాలే తన్నిలత్తిల్ నిన్ఱాఱ్పోలే శెవ్వి పెత్ర్ఱు, పూన్దుళాయాన్ - పూత్త తిరుత్తుళాయాలే యలఙ్కృతనాన సర్వేశ్వరనుడైయ, అడిక్కే- తిరువడికళుక్కే, పోతొడు - అడిమైక్కు క్కైతొడుమానమాన "శూట్టునన్మాలై" కళోడే, నీర్- నీరాట్టుకైక్కు ఉపకరణమాన నన్నీరైయుమ్, ఏన్ది - సాదరమాక ధరిత్తుక్కొణ్డు నిన్ఱు, తఙ్గళభినివేశరూపమాక, తమర్ - ఆశ్రితరాన, తామ్ - తాఙ్గళ్, తొழా నిఱ్పార్- అడిమైశెయ్యానిఱ్పర్; ఇవర్కళిప్పడి వకుత్త అడిమై శెయ్యవే, మనమ్ - అనుసన్ధాన పరికరమాన మనస్సై ప్పత్ర్ఱి క్కిడక్కుమ, మాశు - అజ్ఞానమ్, విషయరాగమ్ ముతలాన దోషఙ్గళడఙ్గలుమ్, తీరుమ్ - తన్నడైయే విట్టు క్కழలుమ్; అరు - అవత్ర్ఱుక్కడియాయ్, స్వయత్నత్తాల్ పోక్క అరియ, వినైయుమ్ - దుష్కర్మఙ్గళుమ్, శారా - కిట్టా; తనమాయ - కైఙ్కర్యోపకరణమాయ్, స్వరూపానురూపమాన ధనమా యిరుక్కుమ పరమభక్త్యాదికళుమ్, తానే కైకూడుమ్ - తనక్కు త్తానే వన్దు కైపుకురుమ్.

దివ్యార్థ :- (మనమాశు తీరుమ్) కీழ்ప్పాశురత్తిల్ అరుళిచ్చెయ్తపడి పిరాట్టిమార్కళ్ ఇడైవిడాతు కూడియిరుక్కైయాలే ఒరువరుమ్ తఙ్గళ్ కుత్ర్ఱఙ్గళై నినైత్తు ప్పిన్వాఙ్గవేణ్డువతిల్లై. స్వరూపత్తుక్కు చ్చేర్న్ద కించిత్కారఙ్గళిలే అన్వయిక్కలామ్. అప్పడి అన్వయిక్కవే తీమైకళెల్లామ్ తొలైన్దు, నన్మైకళ్ కైకూడు మెన్గిఱార్. 'సర్వరక్షకన్' ఎన్బదు విళఙ్గ త్తనిమాలై యిట్టురుక్కుమ ఎమ్బెరుమానుడైయ తిరువడికళిల్ తిరువారాధన ఉపకరణఙ్గళాన పుష్పమ్, తీర్త్తమ్- ముదలియవత్ర్ఱై యేన్దిక్కొణ్డువన్దు, పణిమాఱి వழிపడుమవర్కళుక్కు మనస్సై ప్పత్ర్ఱి క్కిడక్కుమ అజ్ఞానమ్, విషయరాగమ్-ముదలాన దోషఙ్గళడఙ్గలుమ్ తన్నడైయే విట్టు క్కழలుమ్. ఇవత్ర్ఱుక్కు మూలకారణమాన దుష్కర్మఙ్గళుమ్ కిట్టవారాతపడి తొలైన్దుపోమ్. స్వరూపానురూపమాన శెల్వ మాకియ పరమభక్తి ముదలియవైకళుమ్ తనక్కుత్తానే వన్దు కైపుకురుమ్-ఎన్ఱారాయిత్ర్ఱు.

మనమ్, తనమ్ - వడశొల్వికారమ్. భాగవతర్కళుక్కు భగవద్భక్తియై పెరుమ్ శెల్వమాదలాల్ - "తనమాయ" ఎన్ఱార్. "నిన్నైయేతాన్ వేణ్డి నీళ్శెల్వమ్ వేణ్డాదాన్" (పెరుమాళ్-5-9) ఎన్నుమ్బడి యిరుప్పర్కళ్ భాగవతర్కళ్.

దివ్యార్థ:-అను:- (మనమాశు తీరుమ్) - గత పాశురంలో అనుగ్రహించిన రీతిలో దేవేరులు విడువకుండా కూడి ఉండడంవల్ల ఎవరూ తమ దోషాలను తలచి

వెనుకంజవేయ నవసరం లేదు. స్వరూపానురూపంగా కించిత్కారాలలో అన్వయించ వచ్చు. ఆవిధంగా అన్వయిస్తే, పాపాలన్నీ నశించి, మంచి చేజిక్కుతుంది - అని అంటున్నారు. సర్వరక్షకుడు అనేది వ్యక్తం అయేటట్లు విలక్షణమైన (తులసీ) మాలను దాల్చిన భగవానుని శ్రీపాదాలలో తిరువారాధన ఉపకరణాలైన పుష్పం, తీర్థం మొదలైన వానిని ధరించి, వచ్చి, సేవించి, ఆశ్రయించువారికి వారి మనస్సును ఆశ్రయించి ఉన్న అజ్ఞానం, విషయానురాగం - మొదలైన దోషాలన్నీ తమకు తామే విడచిపోతాయి. వీనికి మూలకారణం అయిన దుష్కర్మలుసైతం దగ్గఱకు రాకుండా విడచిపోతాయి. స్వరూపానురూపమైన సంపద అయినట్టి పరమభక్తి మొదలైనవికూడా తమకు తామే వచ్చి సిద్ధిస్తాయి - అని అంటున్నారు.

"మనమ్, తనమ్" - ఇవి సంస్కృతశబ్దవికృతులు. భాగవతులకు భగవద్భక్తియే గొప్ప సంపద కాబట్టి **"తనమాయ"** అని అన్నారు. **"నిన్నైయేతాన్ వేణ్డి నీళ్శెల్వమ్ వేణ్డాతాన్"** అన్నట్లు ఉండేవారు భాగవతులు.

(44) తమరుకన్ద దెవ్వురువ మవ్వురువమ్తానే,
తమరుకన్ద దెప్పేర్ మత్ర్ఱప్పేర్, - తమరుకన్దు
ఎవ్వణ్ణమ్ శిన్దిత్తిమైయాదిరుప్పరే,
అవ్వణ్ణ మాழிయానామ్

ఆழிయాన్ = చక్రపాణియగు స్వామి, తమర్ = తన భక్తులు, ఉకన్దదు (ఉరువమ్) ఏ ఉరువమ్ = ఏ రూపమును ఇష్టపడుదురో, ఆవురువమ్ తానే ఆమ్ = ఆ రూపమును తానే పొందును, మత్ర్ఱ = మఱియు, తమర్ ఉకన్దదు ఎప్పేర్ = దాసులు కోఱినది ఏ పేరో, అప్పేర్ ఆమ్ = ఆ పేరును పొందును, తమర్ = దాసులు, ఉకన్దు = ఇష్టపడి, ఎవ్వణ్ణమ్ శిన్దిత్తు = ఏ రీతిలో భావించి, ఇమైయాదు ఇరుప్పరో = నిరంతరము ధ్యానము చేయుచుందురో, అవ్వణ్ణమ్ ఆమ్ = ఆ విధముగనే అగును.

అవతారిక :- "తామ్ తొழா నిఱ్పార్" అని ముందు పాశురములో చెప్పబడినది. ఇతనిని (భగవానుని) చూచిన పిమ్మటకదా నమస్కరించుట. అతని చూచుట ఎక్కడ? అను ప్రశ్న తల ఎత్తగా, భక్తులు ఇట్లు కైంకర్యమును చేయదలచినచో, వీరు ఆశపడిన రూపములను, నామములను కలవాడగునట్లు తనను మలచుకొని, ఆర్చావతార రూపముతో ఈ లోకములోనే కైంకర్యమును స్వామి స్వీకరించును - అని అనుచున్నారు, ఆழ்వార్లు

వ్యాఖ్య :- (ఆழிయాన్) - సుదర్శనమును కలవాడు - అని అర్థము. ఇచట చెప్పబడిన సుదర్శనము నిత్యసూరులకు అందఱికిని ఉపలక్షణము. **"కరుదు మిడమ్ పొరుదు"**

(తిరువాయ్-10-6-8) అనునట్లు భగవానుడు తలచిన చోట్లకు పోయి కార్యనిర్వహణ మును చేయు సుదర్శనము మొదలగు దివ్యాయుధములను కింకరులుగా కల సర్వేశ్వరుడు. వారినికూడ లెక్కింపకుండ చేయు కార్యమును ఇకపై చెప్పబడుచున్నది.

(తమర్ ఉకన్దదు ఎవ్వురువమ్ అవ్వురువమ్ తానే ఆమ్) - ఇంతవరకు నిత్యసంసారులైయుండి, ఈనాడే తనను ఆశ్రయించిన దాసులు. **"స్వరూపాం ప్రతిమాం విష్ణోః ప్రసన్నవదనేక్షణామ్, కృత్వాఽఽత్మనః ప్రీతికరీం సువర్ణరజతాదిభిః, తా మర్చయే త్తాం ప్రణమేత్ తాం యజే త్తాం విచింతయేత్, విశత్యపాస్తదోష స్తు తా మేవ బ్రహ్మరూపిణమ్"** (విష్ణుధర్మమ్-103-16) (అందమైన రూపమును కల్గినది, వికసించిన ముఖమును కల్గినది, తనకు ఇష్టమైనదియును అగు విష్ణువుయొక్క బింబమును బంగారము, వెండి - మొదలగు ద్రవ్యములతో నిర్మించుకొని, దానినే పూజింపవలెను, దానికి నమస్కరింపలెను, దానిని ఆరాధింపవలెను, దానిని ధ్యానింపలెను. ఇట్లు చేసినచో దోషములు తొలగినవాడై పరరూపముతో కూడిన ఆ స్వామిని పొందును) అని చెప్పబడినట్లు బంగారము మొదలగు ద్రవ్యములతో ప్రీతితో చేసిన విగ్రహమేది కలదో, దానిని తనయొక్క అప్రాకృతదివ్యమంగళ విగ్రహమువలె తానే ఆదరించి, తన దివ్యరూపముగా స్వీకరించును.

"తమర్ ఉకన్దదు" అని సామాన్యముగా చెప్పుటచే వీరు, ఇటువంటివారు- అను నియతి లేదు. వారున్న స్థితిలోనే, వారు పూజించిన రీతిలోనే వారిని పొందును - అనుటను తెలుపుచున్నారు. ఈ అర్థమును **"యే యథా మాం ప్రపద్యంతే తాం స్తథైవ భజామ్యహమ్** (భ.గీ-4-11) (ఏ భక్తుడు ఏ రీతిలోనన్ను భావించుచు, ఆశ్రయించునో, ఆ విధముగానే అయినవాడనై, అర్చారూపియగు నేను వానిని పొందెదను) అను రీతిలో శ్రీకృష్ణుడే స్వయముగా పల్కెను కదా! **"నెఙ్జినాల్ నినైప్పాన్ యవన్ అవనాకుమ్ నీళ్కడల్వణ్ణనే"** అని ఆళ్వార్లు పల్కిరి. ఇచట పెరియవాచ్చాన్ పిళ్ళై ఈ క్రింది ఐతిహ్యమును తమ వ్యాఖ్యలో ఉట్టకించిరి.

భగవద్రామానుజులు ఒక నాడు మధూకరమునకు (భిక్షమునకు) వేంచేసినపుడు, కొందఱు పిల్లలు కాళ్ళతో భూమిని గీటి, "మీ పెరుమాళ్ళ తిరుమేని ఇది" అని చూపగా, భిక్షాపాత్రను పక్కకు పెట్టి, దానికి దండము పెట్టిరట. శ్రీరంగములో ఒక వీథిలో చిన్నపిల్లలు ఆటలాడుకొనుచు, అచట శ్రీరంగనాథుని దేవేరులను, తిరుమండప మును కల్పించి, తిరుప్పావాడైను ఆరగింపుచేసి, "ఎమ్బెరుమానారే! ప్రసాదమును తీసికొనుడు" అనుచు ప్రీతితో వేఱొక బాలుని చేతిలో ఇసుకను పెట్టబోగా, ఆ కాలములో మధూకరమున వేంచేసిన శ్రీరామానుజులు అచటకు వచ్చి, ఆ మాటను విని, దండము పెట్టి, వారిచ్చిన ప్రసాదమును పాత్రలో గ్రహించిరి - అని జీయర్ తెలియజేసిరి.

(మగ్రాు) ఇట్లు వారు ఇష్టపడిన తిరుమేనిని తాను ఇష్టపడుటయే కాక.

(తమర్ ఉకన్దదు ఎప్పేర్ అప్పేర్ ఆమ్) - ఆ దాసులు ప్రీతితో తనకు ఏ నామమును పెట్టుదురో, ఆ పేరునే కల్గినవాడగును. **"శతజ్కై యఝకియార్"** (వేయి బాహువుల సుందరుడు) అనుచు దాసులు తనకొక పేరు పెట్టినను నారాయణాది నామములకంటె ఆ తిరునామమును ఇష్టపడును - అని పెరియవాచ్చాన్ పిళ్ళై వ్యాఖ్య. నఙ్జీయర్ తిరువారాధనములోని పెరుమాళ్ళ పేరు **"ఆయర్ తేవు"** అనునది. ఈ పేరును తాను మిక్కిలి ఇష్టపడుచున్నాననుటను ఆ స్వామి ఆశ్చర్యకరమైన లీలద్వారా తెలియజేసెనట. విష్ణుపురాణవ్యాఖ్యాత అగు విష్ణుచిత్తులనబడు ఎఙ్గళాళ్వాన్‌కు స్వప్నములో ఆమూర్తి కనుపించి, నేరేడుపండును ఇమ్మని కోఱెనట. "నీవెవరు?" అని ఆ స్వామిని ప్రశ్నింపగా, "జీయర్ కుమారుడను, నా పేరు **"ఆయర్ తేవు"** అనెనట. నఙ్జీయర్‌కు ఇష్టమైన పేరును తాను ఆదరించుటయేకాక, ఆ పేరునకు తగినట్లు నేరేడుపండును ప్రార్థించిన సౌలభ్యమును చూచి ఎఙ్గళాళ్వాన్ నంజీయర్‌ను చూచినపుడు, "మీ కుమారుడు నన్ను ఇంటిలో ఉండనిచ్చుట లేదు. నేరేడు పండును ఇమ్ము, వెన్నను పెట్టుము. దీనిని ఇమ్ము, దానిని ఇమ్ము" - అని నన్ను పీడించుచున్నాడు" అని వినోదముగా చెప్పి ఆశ్చర్యపడిరట - అను ఈ ఐతిహ్యము పెరియవాచ్చాన్‌పిళ్ళై వ్యాఖ్యలో కలదు.

(తమరుకన్దు ఎవ్వణ్ణమ్ శిన్దిత్తు ఇమైయాదు ఇరుప్పరే అవ్వణ్ణమ్ ఆఴియానామ్)- దాసులు ప్రీతితో తన గుణములు, లీలలు మొదలగువానిలో ఏ గుణమును, లీలను అనుసంధించుచు, నిరంతరము ధ్యానింతురో, ఆ గుణచేష్టితములను కలవాడుగానే వారికి స్వామి దర్శనమిచ్చును. కాళింగనర్తనమును చేసిన కృష్ణుడుగా చింతించి, తిరుమేనిని నిర్మించినచో, భగవానుడును అట్లే అగును. పట్టాభిషేకరామునిగా భావించి, నిర్మించినచో, అట్లే అగును. దానికి తగినట్లు అందఱిని నియమించును. అందఱిని సృష్టించువాడైనను, నియమించువాడు ఒకరిచే సృష్టించబడువాడై. నియమింపబడువాడై యుండును. ఇట్టి తన గొప్పతనమును (పరత్వమును) చూడకుండ దాసులు ఇష్టపడిన రూపమును, పేరును, గుణమును, లీలను మొదలగువానిని తాను కలవాడై, వారిని తనకు విధేయులను చేసికొని, వారినుండి కైంకర్యమును స్వీకరించు అర్చావతార సౌలభ్యము ఎంత గొప్పది కదా! అని అనుసంధించి ఆళ్వార్లు ఇందు విద్ధులగుచున్నారు.

పెరియ :- అవ :- నాల్పత్తునాలామ్పాట్టు. (తమరిత్యాది) "తమర్" ఎన్ఱు శిలవరుమ్ అవర్కళుక్కు ప్రతిబన్ధకమ్ పోక్కవేణ్డా, భోగత్తిలే అన్వయమ్ శొల్లుకిఱపడి ఎఙ్గనే? యెన్నిల్, అవనుడైయ స్వరూపమ్ ఆశ్రితపరతన్త్రమాకైయాలే శొల్లుకిఱతు.

(తమరుకన్ద తిత్యాది) "యే యథా మాం ప్రపద్యన్తే తాం స్తథైవ భజామ్యహమ్". నమక్కు నల్లవర్కళ్ ఇన్నారెన్ఱు మిల్లై, ఇన్నపడి భజిప్పారెన్ఱు మిల్లై, అవర్కళ్ నిన్ఱనిలైయిలే

అవర్కళ్ భజిత్తపడియే అవర్కళై ప్పగ్గ్రువానెన్గిఱతు. తమరానవర్కళ్ ప్రాకృత ద్రవ్యఙ్గళిలే ఒన్రై "ఉనక్కు త్తిరుమేనియాక క్కొళ్ళవేణుమ్" ఎన్రాల్ అత్తై త్తిరుమేనియాక క్కొళ్ళుమ్. "సువర్ణరజతాదిభిః".

ఎమ్బెరుమానార్, మాధుకరత్తుక్కు ఎழுన్దరుళానిఱ్కు, శిలపిళ్ళైకళ్ కాలాలే కీఱి, "ఉమ్ముడైయ ఎమ్బెరుమాన్ తిరుమేని" ఎన్రు కాట్ట, పాత్రత్తై వైత్తు దణ్డనిట్టరుళినార్. ఇవ్వర్థత్తిలే "కోయిలిలే శిలపిళ్ళైకళ్ విళైయాడుకిఱవర్కళ్ తిరువీథియిలే యిరున్దు పెరుమాళుమ్, నాయ్చ్చిమారుమ్, పెరియతిరుమణ్డపముమ్ కఱ్పిత్తు, ప్పెరున్దిరుప్పా వాడైయు మముతు శెయ్విత్తు, "ఎమ్బెరుమానార్! ప్రసాదప్పడుమ్" ఎన్రు మణలై క్కైయాలే ముకన్దెడుక్క, తత్కాలత్తిలే మాధుకరత్తు క్కెழுన్దరుళుకిఱ ఉడైయవర్, అవ్విడత్తిలే అతు కేట్టరుళి త్తణ్డనిట్టు, అవర్కళెడుత్త ప్రసాదత్తై ప్పాత్రత్తిలే యేగ్గ్రార" ఎన్రు జీయర్ అరుళిచ్చెయ్తార్.

(తమరుకన్దతెప్పేర్ మగ్గ్రప్పేర్) నల్లవర్, "శతఙ్గై యழுకియార్" ఎన్రు తిరునామమ్ శాత్తినారాకిల్ నారాయణాదినామఙ్గళిఱ్కాట్టిలు మత్తై విరుమ్బుమ్.

(తమరిత్యాది) నల్లవర్ ఉకన్దు "యే యథా" ఎన్నుమ్బడి యాతొరు ప్రకారత్తాలే ఉకన్దు సావధానరాయిరుప్పర్కళ్, అన్ద ప్రకారత్తాలే అత్తై యుడైయనామ్.

(ఆழ்ియాన్) అప్రాకృతమా యిరున్దుళ్ళ సకలపరికరత్తుక్కు ముపలక్షణమ్. అవై ఎల్లాఙ్గిడక్క, ఇవర్కళ్ నినైత్తపడియాక త్తన్నై అమైత్తుక్కొడుక్కుమ్.

(తమరిత్యాది) ఇవన్ కణ్డు తొழுవేణ్డావో? ఎఙ్గే కాణ్బతు? ఎన్నిల్.

(అవ్వురువమ్తానే) "ఆత్మానం మానుషం మన్యే", "యే యథా".

(ఎప్పేర్ మగ్గ్రప్పేర్) ఎఙ్గళాழ்వార్పాడే ఆయర్తేవు శెన్రు నావళ్ళుழுమ్ వేణ్డ, "నీ యార్?" ఎన్రు అవర్ కేట్క, "జీయర్ మకనానాయర్ తేవు" ఎన్న, జీయరై క్కణ్డు "ఉమ్ముడైయపిళ్ళై ఎఙ్గళై క్కుడియిరుక్క వొట్టుకిఱిలన్" ఎన్రార్.

(ఆழ்ియాన్ ఆమ్) స్రష్టావాయ్, నియామకనాయిరుక్కిఱవన్, సృజ్యనుమాయ్, నియామ్యనుమామ్.

ఆరు :- నాఱ్పత్తునాలామ్బాట్టు. అధికారినియమమ్ ద్రవ్యనియమ మిన్రిక్కే యొழிన్దాలుమ్, ఎమ్బెరుమాన్ సాన్నిధ్యమ్ పణ్ణు మెన్నుమతుక్కు సంవాదమాక ఓరైతిహ్య మరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ఎమ్బెరుమానా రిత్యాది). ఎవ్వణ్ణమ్ - ఎన్ద ప్రకారమ్. స్థితిగమన శయనాదికళ్ - ఎన్రపడి.

మేలుక్కవతారికై యరుళిచ్చెయ్కిరార్ (ఇవన్ కణ్డిత్యాది) ఆశ్రితనిట్ట పేరై యుకప్ప నెన్నుమతుక్కు సంవాదమాక ఓరైతిహ్య మరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ఎఙ్గళాழ்వారిత్యాది). ఆయర్తేవు - నఞ్జీయర్ తిరువారాధనమ్. అవర్ స్వప్నత్తిలే పழுమ్ ముతలానవగ్గ్రై క్కేట్క, రసోక్తియాక ఎఙ్గళాழ்వార్ అరుళిచ్చెయ్తార్ ఎన్రపడి.

నమ్బిళ్ళై :- నాఱ్పత్తునాలామ్బాట్టు :- ఇవర్కళ్తఙ్గళ్ స్వరూపానురూపమాన వృత్తియిలే శమైయవే, అవనుమ్ ఇవర్కళుక్కు ఈడాక త్తన్నై చ్చమైత్తు కొడుక్కుమ్ - ఎన్గిఱార్.

(తమర్ ఉకన్దదు ఎవ్వళవుమ్ అవ్వళవుమ్ తానే) - ఆశ్రితరానవర్కళ్ ఏదేనుమాక ఒరు తిరుమేనియై విరుమ్బి యిరున్దాల్, అవనుమ్ అత్తై తనక్కు అసాధారణమాన తిరుమేనియాక క్కొణ్డు విరుమ్బుక్కడవనాయిరుక్కుమ్. ఇవర్కళ్ యాదొరు ద్రవ్యత్తిలే వాసనైయుడైయరాయ్, అదిలే రుచిపణ్ణి క్కిడన్దార్కళ్, అవనుమ్ అత్తైయే తనక్కు తిరుమేనియాక ఆదరియానిఱ్కుమ్. ఆశ్రితార్థమాకవిఱే విగ్రహఙ్గళై క్కొడువన్దు నాట్టువతు. "ఆత్మానం మానుషం మన్యే", "యే యథా మాం ప్రపద్యంతే తాం స్తథైవ భజామ్యహమ్". "నమక్కు నల్లార్కళ్ ఇన్నార్ ఎన్రుమ్ ఇల్లై. ఇన్నపడి భజిప్పారెన్రు మిల్లై. అవర్కళ్ నిన్రనిలైయే, అవర్కళ్ భజిత్తపడియిలే అవర్కళై పగ్గ్రువేన్" ఎన్గిఱదు. "సువర్ణరజతాదిభిః ". అదొరుకాలత్తిలే ఉళ్ళార్ పగ్గ్రుప్పోయ్ పిఱ్పాడర్ ఇழுక్కైయాలే అవర్కళ్ ఇழுవే తిరువుళ్ళత్తిలే పట్టు, అవన్ కణ్ణుక్కు ఇలక్కాక క్కొళ్ళుమదిలే యాయ్త్తు త్తిరువుళ్ళమ్ పొరున్దియిరుప్పతు. ఎమ్బెరుమానార్ భిక్షైక్కు ఎழுన్దరుళానిఱ్కు శిల శిఱుపిళ్ళైకళ్ కైయాలే ఒరు విగ్రహమాక కీఱి "ఉమ్ముడైయ ఎమ్బెరుమాన్ తిరుమేని ఎన్రు కాట్ట, పాత్రత్తై వైత్తు, దణ్డమిట్టరుళినార్.

(తమర్ ఉకన్దదు ఎప్పేర్ మగ్గ్రప్పేర్) రూపత్తుక్కు మేలే మగ్గ్రుమ్ తిరునామఙ్గళుమ్ అవర్కళ్ ఉకన్దదాయ్ ఇరుక్కుమ్. తనక్కు సత్తాప్రయుక్తమాన నారాయణాది నామఙ్గళైయొழிయ, అవన్ ఉకన్దిట్ట ఇదువే తనక్కు త్తిరునామమాక నినైత్తిరుక్కుమ్.

కఞ్జనూరిలే వణ్తువరై ప్పెరుమాళ్ ఎన్రు ఒరుత్తన్ తన్ నాయనారై శతఙ్గైయழுకియార్ ఎన్రు తిరునామమ్ శాత్తినాన్. అన్నాయనార్, స్వప్నత్తిలే శతఙ్గైయుమ్, తానుమాయ్ అవన్మున్నే నిన్రాడినార్. నాయనై "నీ ఆర్?" ఎన్రు కేట్క, "నాన్ శతఙ్గైయழுకియార్" ఎన్రారామ్. ఎఙ్గళాழ்వార్పాడే "ఆయర్ తేవు" శెన్రు నావళ్ళుழுమ్ వేణ్డ, "నీయార్" ఎన్న, "నాన్ జీయర్మకనాన ఆయర్తేవు" ఎన్న, జీయరై క్కణ్డు - "ఉమ్ముడైయ పిళ్ళై కుడియిరుక్క వొట్టుకిఱలన్" ఎన్రార్.

(తమరుకన్ద ఇత్యాది) - ఆశ్రితరానవర్కళ్ ఉకన్దుకొణ్డు యాతొరుప్రకారమ్ అనుసన్ధిత్తు, అనన్తరత్తిలే అనవరతభావనై పణ్ణియిరుప్పార్కళ్, సర్వేశ్వరన్ అన్ద ప్రకారత్తై ఉడైయనాయ్, స్రష్టావాయ్, నియామకనాయ్ ఇరుక్కిఱవన్ సృజ్యనుమాయ్, నియామ్యనుమాయ్, ఇవర్కళ్ సత్తాదికళుమ్, నామరూపఙ్గళుమ్ తన్నధీనమానాప్పోలే తనక్కు సర్వముమ్ ఆశ్రితాధీనమ్. "శెన్టాల్ కుడైయామ్" ఎన్ఱు ఇవన్ అవనుక్కు ఇరుక్కుమాపోలే అవన్ ఇవనుక్కిరుక్కుమ్. అవనతు ప్రణయిత్వమ్; ఇవనతు స్వరూపమ్.

(ఆళ్రియాన్) - అప్రాకృతమాన సకలపరికరఙ్గళుక్కుమ్ ఉపలక్షణమ్. అవైయెల్లామ్ కిడక్క, ఇవర్కళ్ నినైత్తపడియాక త్తన్నై అమైత్తుక్కొడుక్కుమ్. "అవనాకుమ్ నీళ్కడల్ వణ్ణనే" - ఇత్తాల్ నామరూపాదికళన్నిక్కే గుణచేష్టితఙ్గళుమ్ అవనిట్టవళ్లక్కా యిరుక్కుమ్ - ఎన్గిఱదు.

అప్పిళ్ళై :- అవ :- నాఱ్పత్తునాలామ్పాట్టు. ఆశ్రితరిప్పడి అడిమైశెయ్యామళవిల్ ఇవర్కళుకన్ద రూపనామాదికళై యుడైయనాయ్క్కొణ్డు, తన్నై అమైత్తు అర్చావతారరూపేణ ఇఙ్గే యడిమైకొళ్ళు మెన్గిఱార్.

అళ్రియాన్ - తన్కరుత్తఱిన్దు ఎడుత్తు క్కైనీట్టుమ్ తిరువాళ్రిముతలాన దివ్యపరికరఙ్గళైయుడైయనాన సర్వేశ్వరన్, అవర్కళై క్కాట్టుడై క్కొణ్డు, తమర్ - ఇన్ఱు సంసారత్తిలే తన్నై ప్పఱ్ఱియిరుక్కు మాశ్రితరానవర్కళ్, ఉకన్దతు - స్వర్ణరజతాదికళాన ద్రవ్యఙ్గళాలే ఉకన్దేతి యరుళప్పణ్ణినతు, ఎవ్వురువమ్ - యాతొరు విగ్రహమ్, అ - అన్ద, ఉరువమ్ - విగ్రహత్తై, తానేయామ్ - అసాధారణమాన విగ్రహత్తోపాతి తానే యాదరిత్తు పరిగ్రహియానిఱ్కుమ్; మఱ్ఱు - ఇప్పడి అవర్కళుకన్ద తిరుమేనియై విరుమ్బుకిఱవళన్నిక్కే, తమర్ - ఆశ్రితర్, ఉకన్ద పేర్ - ఉకన్దు శాత్తిన తిరునామమ్, ఎ - యాతొన్ఱు, అ - అన్ద, పేరామ్ - తిరునామత్తై, నారాయణాదినామఙ్గళోపాతి తనక్కు నామమాక విరుమ్బానిఱ్కుమ్; తమర్ - ఆశ్రితరానవర్కళ్, ఉకన్దు - ఉకన్దు కొణ్డు, ఎ - దుణచేష్టితాదికళాన, యా - ఒరు, వణ్ణమ్ - ప్రకారత్తై, శిన్దిత్తు - అనుసన్ధిత్తు, ఇమైయతు - అనవరతభావనై పణ్ణి, ఇరుప్పర్ - ఇరుప్పర్కళో, అవ్వణ్ణమామ్ - అన్ద ప్రకారత్తై యుడైయనాకా నిఱ్కుమ్. ఏల్ - ఇప్పడి తన్ పెరుమై పారాతే ఆశ్రితరుకన్ద రూపనామగుణచేష్టితాదికళై త్తానుడైయనాయ్ క్కొణ్డు ఆశ్రితరై యడిమైకొళ్ళు మర్చావతారత్తిన్ నీర్మైయి లేఱ్ఱత్తై అనుసన్ధిత్తు విద్ధరాకిఱార్.

దివ్యార్థ :- (తమరుకన్ద దెవ్వురువమ్) - కీళ్ప్పాశురత్తిల్ అరుళిచ్చెయ్దపడి ఆశ్రితర్ అడిమైశెయ్యుమళవిల్, ఎన్ద రూపత్తైయుమ్, ఎన్ద నామత్తైయుమ్ ఇవర్కళ్ ఉకన్దిరుప్పార్

కళ్, అన్ద రూపనామఙ్గళైయే యుడైయనాక త్తన్నై అమైత్తుక్కొణ్డు అర్చావతారరూపియుమ్ ఇఙ్గే అడిమైకొళ్వన్ - ఎన్గిఱార్. తమర్కళ్ కల్లైయో, మణ్ణైయో, లోహఙ్గళైయో - ఎదై ఉరువమాక్కినాలుమ్ అతైయే తనక్కు అసాధారణవిగ్రహమాక ప్పరిగ్రహిత్తు అదిలే సన్నిధానమ్బణ్ణి ఎళ్లున్దరుళియిరుప్పన్. అన్ద విగ్రహత్తిల్ తమర్కళ్ ఎన్ద తిరునామత్తై యిట్టు వళ్లఙ్గువర్కళ్, అన్ద త్తిరునామత్తైయే నారాయణాదినామఙ్గళ్ పోల విరుమ్బిక్కొణ్డిరుప్పన్. మఱ్ఱుమ్, కుణమ్, చేష్టితమ్ - ముదలియవఱ్ఱాల్ ఎన్ద కుణచేష్టితఙ్గళై అనుసంధిత్తు అనవరతభావనై పణ్ణువర్కళ్, అవఱ్ఱైయే కొణ్డిరుప్పన్- ఎన్ఱు అర్చావతార సౌలభ్యత్తై యరుళిచ్చెయ్దారాయిఱ్ఱు.

ఇప్పాట్టిల్ పెరియవాచ్చాన్పిళ్ళై వియాక్కియానత్తిల్ శిల ఐతిహ్యఙ్గళ్ అరుళిచ్చెయ్యప్పట్టిరుక్కిన్ఱన. "ఎమ్బెరుమానార్ మాతుకరత్తుక్కు ఎళ్లున్దరుళా నిఱ్క, శిలపిళ్ళైకళ్ కాలాలే కీఱి "ఉమ్ముడైయ ఎమ్బెరుమాన్ తిరుమేని" ఎన్ఱు కాట్ట, పాత్రత్తై వైత్తు, దణ్డమిట్టరుళినార్". (ఎమ్బెరుమానార్ భిక్షైక్కాక త్తిరువీథియిల్ ఎళ్లున్దరుళానిఱ్కైయిల్ తెరుప్పుళ్లుదియిల్ విళైయాడిక్కొణ్డిరున్ద శిఱుపిళ్ళైకళ్ తిరువాళ్రి, తిరుచ్చఙ్గు ముదలియవఱ్ఱోడే ఒరు ఉరువత్తై త్తరైయిలే క్కీఱి "ఉడైయవరే! ఉమ్ముడైయ పెరుమాళ్ పార్త్తీరా!" ఎన్ఱళైత్తుక్కాట్ట, ఉడైయవరుమ్ "తమరుకన్దదు ఎవ్వురువమ్ అవ్వురువమ్తానే" ఎన్ఱ పాశురత్తై త్తిరువుళ్ళమ్ పఱ్ఱి అన్ద క్కీఱలై మెయ్యే భగవద్విగ్రహమాక ప్పిరతిపత్తి పణ్ణి దణ్డనిట్టరుళినార్)

"కోయిలిలే శిల పిళ్ళైకళ్ విళైయాడిరుక్కిఱవర్కళ్ తిరువీథియిలే యిరున్ద పెరుమాళుమ్, నాయ్చ్చిమారుమ్ పెరియతిరుమణ్డపముమ్ కట్టివైత్తు, ప్పెరున్దిరుప్పావాడైయుమ్ అముదుశెయ్విత్తు, "ఎమ్బెరుమానార్! ప్రసాదప్పడుమ్" ఎన్ఱు మణలై క్కైయాలే ముకన్దెడుక్క, తక్కాలత్తిలే మాతుకరత్తుక్కు ఎళ్లున్దరుళుకిఱ ఉడైయవర్, అవ్విడత్తిలే అతు కేట్టరుళి త్తెణ్డనిట్టు, అవర్కళెడుత్త ప్రసాదత్తై పాత్రత్తిలే ఏఱ్ఱార్ - ఎన్ఱు జీయర్ అరుళిచ్చెయ్వర్. (నమ్బెరుమాళ్ సన్నిధియిల్ నడక్కిఱ రీతికళై అప్పడియే అభినయిత్తు త్తెరుప్పుళ్లుదియిల్ ఒరునాళ్ విళైయాడిక్కొణ్డిరున్ద శిఱుపిళ్ళైకళ్ ఒరు కొట్టాఙ్కుచ్చియిల్ మణ్ణై వారి ఎడుత్తు క్కొణ్డు, సన్నిథియిల్ అరుళప్పాడుకళ్ శొల్లుకిఱ క్రమత్తిలే శొల్లిక్కొణ్డు వరుమ్బోదు, "జీయా!" ఎన్ఱు అరుళిప్పాడుశొల్లి క్కూవ, అన్ద సమయత్తిల్ యాదృచ్ఛికమాక భిక్షైక్కు ఎళ్లున్దరుళిక్కొణ్డిరున్ద ఉడైయవర్ ఇవ్విళైయాట్టొలియై క్కేట్టు మెయ్యే ప్రతిపత్తిపణ్ణి "నాయిన్దే" ఎన్ఱు శొల్లిక్కొణ్డేపోయ్ సేవిత్తు, అన్ద మణ్ణై చ్చిక్కత్తిల్ ఏఱ్ఱిక్కొణ్డార్.

"ఎఙ్గళాళ్వార్ పాడే ఆయర్తేవు శెన్ఱు నావళ్ళుమ్ వేణ్డ, "నీ యార్? ఎన్ఱు

అవర్ కేట్క, **"జీయర్మకనాన ఆయర్తేవు"** ఎన్న, జీయరై కణ్డు ఉమ్మైడైయ పిళ్ళై కుడియిరుక్కవొట్టుకిఱలన్ - ఎన్నార్" - (నఞ్జీయరుడైయ తిరువారాధనప్పెరుమాళుక్కు ఆయర్తేవు - ఎన్ఱు తిరునామమ్. అప్పెరుమాళ్, తిరుక్కురుకైప్పిరాన్ పిళ్ళానుడైయ శిష్యరాన ఎఙ్గళాళ్వానుక్కు స్వప్నత్తిలే నేవై సాదిత్తు, తాన్ ఇన్నా నెన్ఱు తెరివిత్తు, నావల్పళమ్ యాచిక్క, మఱునాళ్ ఎఙ్గళాళ్వాన్ నఞ్జీయరై కణ్డు - "ఉఙ్గళ్ పెరుమాళ్ నావల్పళత్తుక్కాక ఎన్ ప్రాణనై వాఙ్గుకిరాతే!" ఎన్ఱు వినోదమాక సాదిత్తారామ్. కణ్ణపిరానాన విభవత్తిల్ ఉకన్దిరున్ద నావల్పళత్తై అర్చైయిలుమ్ ఉకన్దపడి శొల్లిగ్గ్రెన్గ.

"తమరుకన్ద దెవ్వణ్ణమ్" ఎన్ఱు పలరుమ్ అసంబద్ధమాక వోదువర్కళ్. అదు పాఠ మన్ఱు. పొరుళుక్కుమ్ శేరాదు. **"తమరుకన్దెవ్వణ్ణమ్"** ఎన్దే ఓదుక.

దివ్యార్థ :- అను :- (తమరుకన్దదెవ్వురువమ్) గడచిన పాశురంలో పల్కినట్లు ఆశ్రితులు సేవను చేసేటపుడు ఏ రూపాన్ని, ఏ నామాన్ని వీరు అభిమానిస్తారో, ఆ రూపాలను, నామాలనే కలవాడై తనను మలచుకొని అర్చావతారరూపియై ఇక్కడే సేవలను పరిగ్రహిస్తాడు - అని అంటున్నారు.

భక్తులు రాతినో, మట్టినో, లోహాన్నో - దేన్ని విగ్రహంగా చేసినా, దాన్నే తనకి అసాధారణవిగ్రహంగా పరిగ్రహించి, దానిలో సన్నిధానాన్ని కల్గి ఉండి, వేంచేసి ఉంటాడు. ఆ విగ్రహంలో భక్తులు ఏ పేరును పెట్టి వ్యవహరిస్తారో, ఆ నామాన్నే నారాయణాదినామాలవలె అభిలషిస్తాడు. అంతేకాక, గుణాలు, లీలలు మొదలైనవానిలో ఏ గుణచేష్టితాలను అనుసంధించి, అనవరతభావనను చేస్తారో, వానినే కల్గిఉంటాడు - అంటూ అర్చావతారసౌలభ్యాన్ని అనుగ్రహించారు.

ఈ పాశురానికి గల పెరియవాచ్చాన్ పిళ్ళైవ్యాఖ్యానంలో కొన్ని ఐతిహ్యాలు అనుగ్రహింపబడ్డాయి. **"ఎమ్బెరుమానార్ మాదుకరత్తుక్కు ఎழுన్దరుళానిఱ్క, శిల పిళ్ళైకళ్ కాలాలే కీఱి ఉమ్మైడైయ ఎమ్బెరుమాన్ తిరుమేని- ఎన్ఱు కాట్ట పాత్రత్తై వైత్తు త్తణ్డనిట్టరుళినార్"** (భగవద్రామానుజులు భిక్షకోసం తిరువీథిలో వేంచేసే సమయంలో వీథిలో ఆడుకుంటున్న చిన్న పిల్లలు శంఖచక్రాలతో కూడిన ఒక రూపాన్ని భూమిపై గీచి, "ఉడైయవరే! మీ పెరుమాళ్ళను సేవించారా?" అని పిలిచి, చూపించగా, ఉడైయవర్- **"తమరుకన్ద దెవ్వురువమ్ అవ్వురువమ్ తానే"** అనే పాశురాన్ని మనస్సులో ఉంచుకొని ఆ చిత్రాన్ని నిజమైన భగవద్విగ్రహంగా భావించి, నమస్కరించారు)

"కోయిలిలే శిల పిళ్ళైకళ్ విళైయాడుకిన్దవర్కళ్ తిరువీదియిలే యిరున్దు పెరుమాళుమ్ నాయ్చ్చియారుమ్, పెరియతిరుమణ్డపముమ్ కట్టిత్తు,

ప్పెరున్దిరుప్పావాడైయుమ్ అముదు శెయ్విత్తు "ఎమ్బెరుమానార్! ప్రసాదప్పడుమ్" ఎన్ఱు మణలై కైయాలే ముకన్దెదుక్క, తక్కాలత్తిలే మాతుకరత్తుక్కు ఎழுన్దరుళుకిఱ వుడైయవర్, అవ్విడత్తిలే అతు కేట్టరుళి త్తెణ్డనిట్టు అవర్కళెదుత్త ప్రసాదత్తై ప్పాత్రత్తిలే ఏగ్గ్రార్ - ఎన్ఱు జీయర్ అరుళిచ్చెయ్వర్" (శ్రీరంగనాథుని సన్నిధిలో నడిచే రీతులను ఆవిధంగానే అభినయించి, వీథిలో ఒకనాడు ఆడుతున్న చిన్నపిల్లలు ఒక ఇసుకగూడు నుండి మట్టిని చేతితో తీసిఎత్తి పట్టుకొని, సన్నిధిలో అరుళప్పాడును చెప్పే క్రమంలో చెబుతున్నపుడు, **"జీయా"** అని అరుళప్పాడును పల్కి పిలువగా, ఆ సమయంలో యాదృచ్ఛికంగా భిక్షకు వేంచేస్తున్న ఉడైయవర్ ఈ ఆటల సందడిని విని, దాన్ని నిజంగా భావించి, **"నాయిన్దే"** అని పలుకుతూ పోయి, సేవించి, ఆ మన్నును సంచిలోనికి తీసికొన్నారు.

"ఎఙ్గళాయర్పాడే ఆయర్తేవు శెన్ఱు నావల్పళమ్ వేణ్డ "నీయార్" ఎన్ఱు అవర్ కేట్క, "జీయర్మకనాన ఆయర్ తేవు" ఎన్న, జీయరై కణ్డు ఉమ్మైడైయ పిళ్ళై ఎఙ్గళై కుడియిరుక్కవొట్టుకిఱలన్ ఎన్నార్". (నంజీయర్ తిరువారాధనలోని అర్చామూర్తికి **"ఆయర్తేవు"** అని పేరు. ఆ పెరుమాళ్ తిరుక్కురుక్కైప్పిరాన్ పిళ్ళాన్‌యొక్క శిష్యులైన ఎఙ్గళాళ్వాన్‌కు స్వప్నంలో సాక్షాత్కరించి, తాను ఇట్టివాడనని తెలిపి, నేరేడు పండును యాచించగా, మఱునాడు ఎఙ్గళాళ్వాన్ నంజీయర్‌ను చూచి" మీ పెరుమాళ్ళు నేరేడు పండుకోసం నా ప్రాణాలను తీస్తున్నాడే!" అని వినోదంగా పలికారట. శ్రీకృష్ణుని అవతారంలో ఇష్టపడిన నేరేడుపండును అర్చావతారంలో కూడ ఇష్టపడినట్లు చెప్పబడినదని భావం.

"తమరుకన్ద దెవ్వణ్ణమ్" అని కొందఱు అసంబద్ధంగా అనుసంధిస్తున్నారు. అది సరిఅయిన పాఠంకాదు. అర్థానికి పొసగదు. **"తమరుకన్దెవ్వణ్ణమ్"** అనే అనుసంధించాలి.

(45) ఆమే యమరర్ కఱియ వదు నిఱ్క,
నామే యఱికిఱ్పోమ్ నన్నెఞ్జే, - పూమేయ
మాదవత్తోన్ తాళ్ పణిన్ద వాళరక్కన్ నీళ్ ముడియై,
పాదమత్తా లెణ్ణినాన్ పణ్బు

నల్ నెఞ్జే = ఓ మంచి మనసా!, పూ మేయ మాదవత్తోన్ = తిరునాభీకమలములో నివసించు, గొప్ప తపస్సును కల బ్రహ్మయొక్క, తాళ్ పణిన్ద = పాదములలో నమస్కరించిన, వాళ్ అరక్కన్ = దుష్టరాక్షసుడగు రావణుని, నీళ్ ముడియై = దీర్ఘములగు (పది) శిరస్సులను, పాదమ్ అత్తాల్ ఎణ్ణినాన్ = ఆ శ్రీపాదములతో లెక్కించి చూపిన స్వామి యొక్క, పణ్బు= గుణములు, అమరర్క్కు అఱియ ఆమే = దేవతలకు తెలియ

వీలయినవా?, అదు నిఱ్కు= అది అట్లుండనిమ్ము, నామే అఱికిఱ్పోమ్ = (అతని నిర్హేతుకకృపకు లక్ష్యమైన) మనమే తెలియుగలము.

అవతారిక :– సర్వేశ్వరుడు ఈ రీతిలోకూడ ఒక సౌలభ్యమును కల్గినవాడైయుండునా? అనినచో, ఇట్లున్న అతనియొక్క సౌలభ్యము అతడు దర్శింపజేయగా చూచిన మనకు తప్ప బ్రహ్మాదులకుకూడ తెలియ వీలుకానిది – అనుచున్నారు.

వ్యాఖ్య :– (నల్ నెఞ్జే) – నా అభిప్రాయము ప్రకారము నడచు ఓమంచి మనసా!

(పూ మేయ మాదవత్తోళ్ తాళ్ పణిన్ద వాళరక్కన్ నీళ్ ముడియై పాదమ్ అత్తాల్ ఎణ్ణినాన్ పణ్బు) – ఇచట చెప్పబడిన వృత్తాంత వివర మేమి అనగా – రావణుడు బ్రహ్మవద్ద చావు లేకుండునట్లు వరమును వేడినపుడు బ్రహ్మ ఆ వరమును ఇచ్చుటకు సిద్ధపడెను. అపుడు బ్రహ్మ ఒడిలో ఒక శిశువుగా భగవానుడు ప్రత్యక్షమై, ఆ రావణుని పది తలలను తన శ్రీపాదముతో గీఱి, చూపి, ఇవి భవిష్యత్తులో తనచే ఖండింపబడు శిరస్సులు–అని బ్రహ్మకు తెలిపి, అతనిని అట్లు వరమును ఇవ్వకుండునట్లు అడ్డుకొనెను – అనునదియే ఈ వృత్తాంతము. ఇదియే మూన్ఱామ్ తిరువన్దాదిలో **"అయ్న్ద వఱు మఱైయోన్"** (77) అను పాశురములో, నాన్ముకన్ తిరువన్దాది ప్రబంధములో **"కొణ్డు కుడఙ్గాల్ మేల్"** (44) అను పాశురములో ప్రస్తుతమైనది.

(పూ మేయ మాదవత్తోళ్) – తిరునాభీకమలమును తన నివాసస్థానముగా కలవాడై, లోకమును సృష్టించుటకు తగిన గొప్ప జ్ఞానమును కల బ్రహ్మ –అని అర్థము. **"తప–లోచనే"** అను ధాతువును బట్టి, **"యస్య జ్ఞానమయం తపః"** అను (ముండక –1-1-10) (ఎవని తపస్సు సంకల్పరూపమైన జ్ఞానమయమైయున్నదో) అను శ్రుతివచనమును బట్టి ఇచట **"తపమ్"** అనునది జ్ఞానమును సూచించును.

(తాళ్ పణిన్ద వాళరక్కన్) – బ్రహ్మయొక్క కాలిక్రింద తలను పెట్టి, "నాకు చావు రాకుండునట్లు వరమును ఇవ్వవలెను" అని వేడగా శివుడిచ్చిన ఖడ్గమును కల రావణుని యొక్క– అని అర్థము.

(నీళ్ ముడియై ఎణ్ణినాన్) – మిక్కిలి దీర్ఘములైన పది తలలను గీఱి, లెక్కించి చూపుటద్వారా "ఇవి నాచే ఒక సమయములో ఖండింపబడబోవునవి" అనుటను తెలిపెను. **"కుడఙ్గాల్ మేల్వైత్త కుழவియాయ్"** (నాన్ముకన్ – 44) అనుచు వేఱొక ఆழ்్వార్లు పల్కుటచే బ్రహ్మఒడిలో ఒక చిన్న శిశువుగా తోచి, ఈ లీలను స్వామి చేసెను– అని తెలియుచున్నది.

(పాదమ్ అత్తాల్ ఎణ్ణినాన్) – **"అడిచ్చియోమ్ తలైమిశై నీ యణియాయ్ ఆழிయమ్ కణ్ణా! ఉన్కోలప్పాదమ్"** (తిరువాయ్–10-3-6) అని నావంటి దాసులు ఆశపడు, అమృతముకంటె తీయని ఆ శ్రీపాదమును ఒక రక్కసుని తలపై ఉంచుటయా!– అనుచు ఆழ்్వార్లు విస్మయపడుచున్నారు.

(ఎణ్ణినాన్ పణ్బు) – తనచే సృష్టింపబడిన ప్రయోజనాంతరపరుని ఒడిలో అతనికి కుమారునివలె తోచి, అతని అనర్థమును అడ్డుకొనిన గుణశాలి యగువాడు తన దాసులకు విధేయుడై యుండుటలో ఏమి ఆశ్చర్యము? అని తాత్పర్యము.

(ఆమే అమరర్క్కు అఱియ) – తమకు ఏది మంచి, ఏది చెడు – అనునది తెలియక, కొత్తగా చేసిన నమస్కారమును చూచి వరమును ఇచ్చి, ఆ తరువాత తంటాలుపడు బ్రహ్మ మొదలగు దేవతలకు ఇతని సౌలభ్యమును తెలియవీలగునా?

(అదు నిఱ్క) – అది అట్లుండనిమ్ము.

(నామే అఱికిఱ్పోమ్) – ఇతని అనుగ్రహముచే స్ఫుటముగా చూడగల మనమే తెలియగలము.

(అదు నిఱ్క నామే అఱికిఱ్పోమ్) – మాధవుని పుత్రుడగు బ్రహ్మమొదలగు దేవతలే తెలియలేకుండనుండగా అల్పజ్ఞానమునుకల మనమా అతనిని తెలియగలము? అనుచు నైచ్యానుసంధానము చేసిరనియు చెప్పవచ్చును.

పెరియ :– అవ :– నాల్పుత్తైన్దామ్పాట్టు. (ఆమే) ఇతు అవన్ కాట్ట క్కణ్డవరుక్కు ఒழிయ అల్లాతార్క్కఱియప్పోకాతు ఎన్గిఱార్.

(ఆమే యమరర్క్కఱియ) ఎత్తనైయేను మతిశయితజ్ఞానరాన దేవర్కళుక్కుమ్ అఱియప్పోకాతు ఎన్గిఱతు.

(అతు నిఱ్కనామే యఱికిఱ్పోమ్) కాట్టక్కణ్డ నెఞ్జే!

(పూ మేయ విత్యాది) బ్రహ్మావిన్ పక్కలిలే రావణన్ వరమ్ వేణ్డిక్కొళ్ళానిఱ్క, బ్రహ్మావిన్ మడియిలే ఒరు శిఱుపిళ్ళైయాయ్ క్కణ్వాళరువారైప్పోలే కిడన్దు, "ఇవనుక్కు వరఙ్గొడుక్కవేణ్డా, ఇతు అనర్థమామ్" ఎన్ఱు రావణన్తలైయై త్తన్ తిరువడికళాలే ఎణ్ణినవనుడైయ నీర్మైయై. "అమరర్క్కు అఱియ వామే" ఎన్గిఱతు. ఇత్తాల్ – బ్రహ్మావినుడైయ అఱివుకేడు శొల్లుకిఱతు.

(ఆమే) అభిమానికళాన బ్రహ్మాదికళుక్కు మెళియనామ్.

(తాళ్ పణిన్ద వాళరక్కన్) పుతుత్తణ్డన్ కణ్డు ఇఱుమాన్దు విళైవతఱియాతే వర జ్గొడుత్తపడి.

అరు:- నాఌ్పత్తైన్దామ్బాట్టు. ఇతు - ఆశ్రితపారతన్త్ర్యమ్. రావణన్ పత్తుత్తలైయైయుమ్ మఱైత్తు వర, అత్తై చ్చిఱుపిళ్ళైకళ్ కాలై యాట్టుమాప్పోలే ఎణ్ణి క్కాట్టినాన్.

(బ్రహ్మాదికళుక్కుమ్ ఎళియనామ్) అవర్కళుక్కు మెళియనామవన్ నమక్కెళియనాక చ్చొల్లవేణుమో? ఎన్ఱు ఇరణ్డామ్ తాత్పర్యమ్.

నమ్బిళ్ళై :- నాఌ్పత్తఞ్జామ్ పాట్టు :- ఇప్పడి యిరుక్కిఱవనుడైయ నీర్మై బ్రహ్మరుద్రాది కళుక్కుమ్ నిలమన్ఱు కిడీర్ - ఎన్గిఱార్

(ఆమే అమరర్క్కఱియ) బ్రహ్మరుద్రాదికళాల్ అవనై అఱిన్దదాకప్పోమో! ఇవర్కళాల్ అఱియప్పోకామైక్కు మేన్మైయోడు, నీర్మైయోడు వాశి యిల్లై.

(అదు నిఱ్క) - అదుక్కుమేలే.

(నామే అఱికిఱ్పోమ్) - అతిశయితజ్ఞానరాన బ్రహ్మాదికళుమ్ మతి కెట్టు క్కిడక్క, నామే అవనై అఱియప్పుకుకిఱోమ్? అజ్గన్ అన్ఱిక్కే, అదు కిడక్క, నామాకిల్ అవనై అఱివుదోమ్ - ఎన్ఱుమామ్. అవన్తానే కాట్ట క్కణ్డ నమక్కు కాణవరితో!

(నన్నెఞ్జే) అవర్కళుక్కు కాణవొణ్ణామైక్కు అడి తన్దామ్ నెఞ్జుతన్దామైక్కు విధేయమల్లామై. నీ విధేయమాయ్ ప్పెఱ్ఱ ఎనక్కు ఒరు కుఱైయుణ్డో!

(పూమేయ ఇత్యాది) అవర్కళ్ అఱియామైక్కు అడిశొల్లుకిఱతు. సర్వేశ్వరనుడైయ తిరునాభీకమలత్తై త్తనక్కు వాసస్థానమాక ఉడైయనాయ్, తపస్సాలే పెరియనాయుళ్ళ బ్రహ్మావిన్ కాలిలే విఌన్ద రావణనానవన్ ఇవన్ పక్కలిలే తనక్కు వేణ్డిన వరమ్ ఎల్లామ్ కొళ్ళానిఱ్క, అవ్వళవిలే ఒరు బాలనాయ్క్కొణ్డు అన్ద బ్రహ్మావిన్ మడియిలే యిరున్దు, "కెడువాయ్! ఉనక్కిదు కార్య మన్ఱు కిడాయ్!" ఎన్ఱుమిడత్తై త్తన్ తిరువడికళాలే కీఱి క్కాట్టి అన్తర్ధానమ్ పణ్ణానాయ్ఱ్ఱు "ఇవై అఱుప్పుణ్ణప్పుకుకిఱ తలైకళ్. ఇవఱ్ఱై ప్పూణ్కట్టిక్కొడుప్పుతియాకిల్ ఉనక్కు జ్కుడియిరుప్పు ఇఌకిడాయ్!" ఎన్నుమివఱ్ఱై త్తెరివిత్తానాయ్త్తు.

(పాదమ్ అత్తాల్) ఎనక్కు భోగ్యమాన తిరువడికళైక్కొణ్డు కిడీర్! కీఱి క్కాట్టిఱ్ఱు. తనక్కుజ్కాడ హితమ్ అఱియాతే శూఌత్తుక్కొళ్ళప్పు క్కవనో సర్వేశ్వరనుడైయ గుణజ్గళే అఱియప్పుకుకిఱాన్.

అప్పిళ్ళై:-నాఌ్పత్తఞ్జామ్బాట్టు. ఇప్పడి ఇరుక్కిఱవవన్ నీర్మై బ్రహ్మాదికళుక్కుమ్ నిలమల్ల కిడీర్ ఎన్గిఱార్.

నల్ - విలక్షణమాన, నెఞ్జే - నెఞ్జే! పూ - జన్మభూమియాన తిరునాభీకమలత్తిలే, మేయ - పొరున్ది వర్త్తిక్కిఱ, మాతవత్తోన్ - మహాతపస్సైయుడైయనాన చతుర్ముఖను డైయ, తాళ్ - తిరువడికళై, పణిన్ద - ఆశ్రయిత్త, వాళ్ - వాళైయుడైయ, అరక్కన్ - రావణనుడైయ, నీళ్ - పెరుమై మికున్ద, ముడియై - తలైకళై, అవనరున్దొఌిల్కళై క్కణ్డు, ఇఱుమాన్దు మేల్ విళైవతఱియామల్ అన్ద బ్రహ్మ అవనుక్కు వేణ్డిన వరజ్గళై క్కొడుప్పతాక పొరుప్పడుకిఱవళవిలే ఒరు బాలనాయ్క్కొణ్డు అవన్ మడియిలే వన్దావిర్భవిత్తు, ఇవై అఱుప్పుణ్ణుమ్ తలైకళెన్నుమిడత్తై, అ - ఎనక్కు నిరతిశయభోగ్యమాన అన్ద, పాతత్తాల్ - తిరువడికళాలే, ఎణ్ణినాన్ - కీఱి యెణ్ణి క్కాట్టి, అన్ద బ్రహ్మావి ననర్థత్తై ప్పరిహరిత్త సర్వేశ్వరనుడైయ, పణ్బు - గుణజ్గళై, అమరర్క్కు - తజ్గళ్ హిత మఱియామ లనర్థత్తై చ్చూఌత్తు క్కొళ్ళక్కడవ బ్రహ్మాదిదేవర్కళుక్కు, అఱియవామే - అఱియప్పోమో, అతు నిఱ్క - అతు కిడక్కిడాయ్, నామే - అవనరుళాళే తెళియ క్కాణవల్ల నామే, అఱికిఱ్పోమ్ - అఱికైక్కు శక్తరాకానిన్ఱోమ్. పేరళవుడైయ బ్రహ్మాదికళ్ మతి కెట్టు నిలన్దుఌావానిఱ్క, నామే యవనై యఱియప్పుకుకిఱో? మెన్ఱుమామ్.

దివ్యార్థ :- (ఆమే యమరర్క్కఱియ) ఇప్పాట్టిన్ పిన్నడికళిల్ అనుసన్ధిక్కప్పట్టిరుక్కుమ్ భగవత్కథై మూన్ఱామ్ తిరువన్దాదియిల్ "ఆయ్న్ద వరుమఱైయోన్ నాన్ముకత్తోన్ నన్గుఱజ్గిల్, వాయ్న్ద కుఌవియాయ్ వాళరక్కన్ - ఏయ్న్ద, ముడిప్పోదు మూన్ఱేఌెన్ఱెణ్ణినాన్ ఆర్న్ద అడిప్పోదు నజ్గట్కరన్" ఎన్ఱ ఎఌుపత్తేఌామ్ (77) పాట్టిలుమ్, నాన్ముకన్ తిరువన్దాదియిల్- "కొణ్డు కుడజ్గాల్ మేల్వైత్త కుఌవియాయ్, తణ్డవరక్కన్ తలై తాళా ల్పణ్డెణ్ణి ప్పోఞ్కుమరన్" ఎన్ఱ నాఌ్పత్తునాలామ్ (44) పాట్టిలుమ్ పేయాఌ్వారాలుమ్, తిరుమఌిశైప్పిరానారాలుమ్ అనుసన్ధిక్కప్పట్టుళ్ళదు. మున్బు ఇరావణన్ తనతు పత్తు త్తలైకళై మఱైత్తుక్కొణ్డు, నాన్ము ముకనిడమ్ శెన్ఱు వరమ్ వేణ్డికొళ్ళుమళవిల్, ఎమ్బెరుమాన్ ఒరు శిఱుకుఌన్దై వడివాయ్, అప్పిరమనుడైయ మడియిలే ఉఱజ్గువాన్పోలే కిడన్దు, "ఇవన్ పత్తుత్తలైకళైయుడైయ ఇరావణన్, స్వస్వరూపత్తై మఱైత్తుక్కొణ్డు ఉన్నై వఞ్జిత్తు, వరమ్ వేణ్డికొళ్ళ వన్దిరుక్కిఱాన్. ఇవనుక్కు నీ వర మళిత్తాల్ పెరు న్తీజ్గాక ముడియుమ్" ఎన్ఱు తెరివిప్పవన్పోన్ఱు తన్ తిరువడియాల్ అవ్విరావణనుడైయ పత్తు త్తలైకళైయుమ్ ఎణ్ణి క్కాట్టినాన్ - ఎన్బదాక ఇవ్వరలాఱు విళజ్గుకిన్ఱదు.

ఇక్కత్తై ఇతిహాసపురాణజ్గళిల్ ఉళ్ళవిడమ్ తెరియవిల్లై. పెరియాఌ్వార్ తిరుమొఌియిల్ "శీమాలికనవనోడు తోఌమైక్కొళ్ళవుమ్ వల్లాయ్! శామాఱవనై నీ యెణ్ణి చ్చక్కరత్తాల్ తలై కొణ్డాయ్" ఎన్ఱుమ్, (2-7-8), "ఎల్లియమ్ పోదినితిరుత్తలిరున్ద తోరిడవకైయిల్, మల్లికైమామాలై కొణ్డజ్గార్త్తతు మోరడైయాళమ్" ఎన్ఱుమ్ అరుళిచ్చెయ్ద కతైకళ్ వ్యాసర్, వాల్మీకి ముదలియ మునివర్కళాల్ సాక్షాత్కరిక్కప్పడామల్, ఆఌ్వారాల్

మాత్తిరమ్ (పెరియాళ్వార్ తిరుమొళి 5-4-6 పాట్టిన్ పెరియవాచ్చాన్ పిళ్ళై వ్యాఖ్యానమ్ కాణ్గ) నిర్హేతుకకటాక్షమడియాక సాక్షాత్కరిక్కప్పట్టవై - ఎన్ఱు నమ్ పూర్వాచార్యర్కళ్ నిర్వహిత్తిరుప్పదుపోలవే, ఇక్కతైయుమ్ ఆళ్వార్కళాల్ మాత్తిరమ్ సాక్షాత్కరిక్కప్పట్ట దెన్ఱు పెరియోర్ కూఱువర్. ఇని, ఇదఱ్కు ఇతిహాసపురాణఙ్గళిల్ ఆకరముణ్డేల్ కణ్డుకొళ్క. విరివుమ్ వల్లార్వాయ్కేట్టుణర్క.

పూమేయ మాతవత్తోళ్. తాళ్పణిన్ద వాళరక్కన్ నీళ్ముడియై ప్పాదమత్తా లెణ్ణినానాన ఎమ్బెరుమానుడైయ గుణఙ్గళై ద్దేవర్కళాల్ అఱియముడియాతు, ఎమ్బెరుమానుడైయ తిరువరుళాలే తెళియ క్కాణవల్ల నామే అఱియవల్లోమ్ - ఎన్బదు ఒరు పొరుళ్. దేవర్కళే అఱియమాట్టాదపోదు నామో అఱియక్కడవోమ్ - ఎన్ఱు నైచ్యమాక చ్చొల్లిక్కొళ్వతాక మఱ్ఱొరు పొరుళ్. "పాతమత్తాల్" - పాదత్తాల్ ఎన్ఱపడి.

దివ్యార్థ :- అను :- (ఆమే యమరర్క్కఱియ) ఈ పాశురంలో ఉత్తరార్ధంలో అనుసంధింపబడిన భగవత్కథ మూన్ఱామ్ తిరువన్దాదిలో **"ఆయ్న్ద వరుమఱైయోన్ నాన్ముకత్తోన్ నన్గుఱఙ్గిల్ వాయ్న్ద కుళవియాయ్ వాళరక్కన్, ఏయ్న్ద ముడిప్పోదు మూన్ఱైన్దెణ్ణినాన్ ఆర్న్ద అడిప్పోదు నఙ్గట్కరన్"** అనే డెబ్బది ఏడవ పాశురంలో, నాన్ముకన్ తిరువన్దాదిలో **"కొణ్డు కుడఙ్గాల్ మేల్వైత్త కుళవియాయ్ తణ్డవరక్కన్ తలైతాళాల్ పణ్డెణ్ణి ప్పోఴ్దుమరన్...."** అనే నలభైనాల్గవ పాశురంలోను పేయాళ్వార్లచే, తిరుమళిశై యాళ్వార్లచే అనుసంధింపబడింది. పూర్వం రావణుడు తన పది తలలను దాచి, చతుర్ముఖునివద్దకు పోయి, వరాన్ని వేడే సమయంలో భగవానుడు ఒక చిన్న బాలుని రూపంలో ఆ బ్రహ్మదేవుని ఒడిలో నిద్రించేవానివలె ఉండి, ఇతడు పది తలల రావణుడు; స్వస్వరూపాన్ని దాచుకొని, నిన్ను వంచింది వరాన్ని వేడాలని వచ్చాడు. "వీడికి నీవు వరాన్ని ఇస్తే పెద్ద ఉపద్రవంగా పరిణమిస్తుంది" అని తెలిపేవానివలె తన తిరువడితో ఆ రావణుని పదితలలను లెక్కించి చూపాడు - అనే ఈ వృత్తాంతం కన్పడుతున్నది.

ఈ కథ ఇతిహాస-పురాణాలలో ఉన్నచోటు తెలియదు. పెరియాళ్వార్ తిరుమొళిలో **"శీమాలికనవనోడు తోళమైకొళ్ళవుమ్ వల్లాయ్, శామాఱవనై నీ యెణ్ణి చ్చక్కరత్తాల్ తలై కొణ్డాయ్‌ః''** అని, **''ఎల్లియమ్ః పోదినితిరుత్తలిరున్ద తోరిడవకైయిల్, మల్లికైమాలైకొణ్డఙ్గార్త్తదు మోరడైయాళమ్"** అని అనుగ్రహించిన కథలు వ్యాసుడు, వాల్మీకి మొదలైన మునులచే సాక్షాత్కరింపబడక, కేవలం ఆళ్వార్లచే మాత్రం (పెరియాళ్వార్ తిరుమొళి 5-4-6 పాశురానికి పెరియవాచ్చాన్ పిళ్ళై వ్యాఖ్యానం చూడండి) నిర్హేతుక కటాక్షమూలంగా సాక్షాత్కరింపబడినవి - అని మన పూర్వాచార్యులు నిర్వహించినట్లే, ఈ కథకూడా ఆళ్వార్లచే మాత్రమే సాక్షాత్కరింపబడినదని పెద్దలంటారు.

ఇక, దీనికి ఇతిహాసపురాణాలలో ఆకరం ఉంటే చూడగలరు. దీని వివరం సమర్థులనడిగి తెలిసికోవలసి ఉన్నది.

"పూ మేయ మాతవత్తోళ్ తాళ్ పణిన్ద వాళరక్కన్ నీణ్ ముడియై ప్పాదమత్తా లెణ్ణినాన్" అని చెప్పబడే భగవానుని గుణాలను దేవతలకు తెలియడం సాధ్యం కాదు. భగవానుని కృపవల్ల స్పష్టంగా దర్శించగల మనమే తెలియగలం - అనేది ఒక అర్థం. దేవతలే తెలియనపుడు మనమా తెలియగలం? అని నైచ్యంగా చెబుతున్నట్లు వేఱొక అర్థం. **"పాదమత్తాల్"** - పాదంతో - అని అర్థం.

(46) పణ్ పురిన్ద నాన్మఱైయోన్ శెన్ని ప్పలి యేఱ్ఱ,
వెణ్ పురినూల్ మార్బన్ వినై తీర, - పుణ్ పురిన్ద
వాకత్తాన్ తాళ్ పణివార్ కణ్డీర్, అమరర్తమ్
పోకత్తాల్ పూమి యాళ్వార్

పణ్ పురిన్ద నాన్ మఱైయోన్ = స్వరములతో కూడిన నాల్గు వేదములను నేర్పింపబడిన బ్రహ్మయొక్క , శెన్ని = తలపై, పలి ఏఱ్ఱ = భిక్షను గ్రహించివాడు, వెణ్ పురి నూల్ మార్బన్ = తెల్లని యజ్ఞోపవీతమును వక్షఃస్థలములో ధరించిన రుద్రుని, వినై తీర = బ్రహ్మహత్యాపాపము పోవునట్లు, పుణ్ పురిన్ద ఆకత్తాన్ = మనస్సున పుండుపడునట్లు చేసిన, భగవానునియొక్క, తాళ్ = శ్రీపాదములను, పణివార్ కణ్డీర్ = నమస్కరించు వారుకదా, అమరర్తమ్ పోకత్తాల్ = నిత్యసూరులు భోగముతో పాటు, పూమి ఆళ్వార్= ఈ లోకమును పాలింతురు.

అవతారిక :- బ్రహ్మకు కల్గిన దుఃఖమును పోగొట్టి రక్షించుట మాత్రమే కాక, లోకమును సృష్టించినవాడై, తనకు తండ్రి అయిన ఆ బ్రహ్మ తలను నఱికి, అతడిచ్చిన శాపముచే పీడింపబడి, చేతిలో కపాలమును కలవాడై, యాచించుచు తిరుగు రుద్రుని దుఃఖమును పోగొట్టి రక్షించినవాడును ఇతడే - అనుచున్నారు. **"అరన్ నాన్ముకన్"** అను మొదలగు కొన్ని పాశురములతో హరిహరసామ్యమును ప్రతిపాదించు మేధావులు ఈ పాశురమునకు ఏమని అర్థము చెప్పుదురో! తెలియవలసియున్నది)

వ్యాఖ్య :- (పణ్ పురిన్ద నాన్మఱైయోన్ శెన్నిప్పలి యేఱ్ఱ) "యో వై వేదాం శ్చ ప్రహిణోతి తస్మై" (ఎవడు బ్రహ్మకు వేదములను ఉపదేశించెనో) అనునట్లు సర్వేశ్వరునిచే నేర్పింపబడిన నాల్గు వేదములను సస్వరముగా అనుసంధించు బ్రహ్మయొక్క శిరస్సులను గిల్లి, ఆ బ్రహ్మశాపముచే ఆ తల చేతిలో అంటుకొనగా, దానిచే భిక్షాటనము చేయువాడని తన భక్తులచే కూడ పిలువబడుచున్న వృత్తాంతమును ఆళ్వార్లు ఇచట ప్రస్తావన చేయుచున్నారు. - **"తతః క్రోధపరీతేన సంరక్తనయనేన చ, వామాంగుష్ఠనఖాగ్రేణ ఛ్ఛిన్నం తస్య శిరో మయా". బ్రహ్మ - యస్మా దనపరాధస్య శిర శ్ఛిన్నం త్వయా**

మమ, తస్మా చ్ఛాపసమావిష్టః కపాలీ త్వం భవిష్యసి". రుద్రః – బ్రహ్మకులితో భూత్వా చరన్ తీర్థాని భూతలే, తతోఽహ గతవాన్ దేవి! హిమవంతం శిలోచ్చయమ్, తత్ర నారాయణః శ్రీమాన్ మయా భిక్షాం ప్రయాచితః, తత స్తేన స్వకం పార్శ్వం నఖాగ్రేణ విదారితమ్, మహతీ స్రవతీ ధారా తస్య రక్తస్య నిఃసృతా, విష్ణుప్రసాదాత్ సుశ్రోణి! కపాలం తత్ సహస్రధా, స్ఫుటితం బహుధా యాతం స్వప్నలబ్ధం ధనం యథా" (మాత్స్యపురాణే–182) (పార్వతీదేవితో రుద్రుడిట్లనెను – పిమ్మట కోపమును కలవాడను, ఎఱ్ఱని కన్నులను కలవాడను అగు నాచే ఆ బ్రహ్మయొక్క తల నా ఎడమచేతి బొటన వేలి చివర గల గోరు అంచుతో గిల్లబడినది. అపుడు బ్రహ్మ రుద్రునితో ఇట్లనెను – నిరపరాధిని అగు నా తలను నీవు ఖండించితివి. కావున నీవు శాపమును పొంది, కపాలివి కాగలవు. రుద్రుడు పార్వతితో అపుడిట్లనెను – "దేవీ! బ్రహ్మహత్యను చేసినవాడను, కలత చెందినవాడను, భూమి అంతట గల తీర్థములను చుట్టివచ్చుచున్నవాడనగు నేను అనంతరము హిమాచలమునకు వెడలితిని. అచట శ్రీమన్నారాయణుని నేను భిక్షము కొఱకై యాచించితిని. అతడు అపుడు తన దేహమునుండి ఒక భాగమును నఖాగ్రముతో గీరగా దానినుండి గొప్ప రక్త ప్రవాహము వెలువడినది. సుందరీ! విష్ణువుయొక్క దయచే ఆ కపాలము కలలో లభించిన ధనమువలె రూపుమాసినది) అని మాత్స్యపురాణములో చెప్పబడినదికదా! ఒక మానవుని తల తఱుగుటయే మహాపాపము – అందులోకూడ, బ్రాహ్మణుని శిరస్సును ఖండించుట బ్రహ్మహత్య అనెడి సాటిలేని పాపము. అట్టి వేదవేత్త, నాల్గు ముఖములతో నాల్గు వేదములను అధ్యయనమును నిరంతరము చేయువాడు, అన్నిటికిని మించి, తనకు తండ్రి అయిన బ్రహ్మ తలను గిల్లెను – అను పాపముయొక్క అధిక్యమును ఆళ్వార్లు తెలుపుచున్నారు. రుద్రుడు తమోగుణములో అధికుడనుటను అతని ప్రతి చేష్ట తెలుపును. రుద్రుని ఆశ్రయించినవారును ఇట్లు తామసకార్యములనే చేయుదురు – అనుట వారు చెప్పు కథలే సృష్టీకరించుచున్నవి. రుద్రుని భార్య తన తండ్రినే వధింపజేసెను. రుద్రుని కుమారుడు తన తండ్రికే ఉపదేశము చేసెను. రుద్రుని భక్తులలో ఒకడు తండ్రి కాలును నఱికెను – అను మొదలగునవి శైవులే అంగీకరించు కథలుకదా! ఇంతవరకు అంగీకరించుచునే, రుద్రునకు పరత్వమును, సామ్యమును పలుకుటకు ముందుకు వచ్చుట నారాయణుని మాయాకార్యమే.

(వెణ్ పురి నూల్ మార్బన్) తండ్రియొక్క తలను గిల్లిన పాపము తీరుటకై ప్రాయశ్చిత్తమును చేసికొనుచున్నాడనుట స్ఫురించునట్లు స్నానము చేసి మునిగి, బూడిదను పూసికొనుచున్న వాడగుటచే తెల్లగానుండు యజ్ఞోపవీతమును ధరించియుండువాడు రుద్రుడు.

(వినై తీర) – అతని బ్రహ్మహత్యాపాపము తీరునట్లు.

(పుణ్ పురిన్ద ఆకత్తాన్) – "నేనే ఈశ్వరుడను" అని పల్కుచు తిరిగినవాడు.

తెఱచియున్న వాకిళ్ళయందంతట యాచించుచు తిరుగుటయా! – అని గాయపడిన మనస్సును కలవాడనియును భావము. ఈ అర్థమున, **"ఆకమ్"** – అనగా – మనస్సు.

(తాళ్ పణివార్ కణ్డీర్) ఆ సర్వేశ్వరుని శ్రీపాదములను సేవించువారేకదా పరమప్రాప్యమును పొందునది – అనుచున్నారు.

(అమరర్తమ్ పోకత్తాల్ పూమి ఆళ్వార్) – నిత్యసూరుల భోగ మనెడి పరమపదసంపదతోకూడ, భూమి అను ఉపలక్షణక్రమముతో నిర్దేశింపబడు లీలావిభూతి సంపదయు తమ అధీనమున నుండునట్లు పొందగలరు. ఇహలోకానందమును, పరలోకానందమును పొందుదురని తాత్పర్యము. లేక, ఈ లోకములో నున్నపుడు పరమపదములో అనుభవించు భోగ మంతయు అనుభవింతురనియు చెప్పవచ్చును. **"అత్ర బ్రహ్మ సమశ్నుతే", "అమృత ఇహ భవతి"** అని శాస్త్రములు ఈ లోకములోనే మోక్షమును పొందుచున్నాడని, చెప్పుటకూడ ఈ అర్థముననే కదా! విష్ణువు యొక్క పరమపదము – అని వేఱొక లోకము కలదని, అచటకు చేరిననే మోక్షమనియును, అర్చిరాదిగతితో ముక్తుడచటికి పోవుననియు, అచటినుండి తిరిగిరాడనియును పలు శ్రుతివాక్యములు తెలుపుచుండగా, అద్వైతులవలె జీవన్ముక్తిని అంగీకరించుట వేదవిరుద్ధమే అగును.

పెరియ :– అవ :– నాల్బత్తాఱామ్బాట్టు. (పణ్ణిత్యాది) రుద్రనుడైయ లజ్జైకేడు శొల్లుకిఱతు.

(పణ్ పురిన్ద నాన్మఱైయోన్) స్వరయుక్తమాక సర్వేశ్వరనాలే ఓతువిక్కప్పట్ట బ్రహ్మావిన్. (శెన్ని ప్పలి యేర్‌ౙ్ఱ) "వామాఙ్గుష్ఠనఖాగ్రేణ ఛిన్నం తస్య శిరో మయా" ఎన్గిఅపడియే బ్రహ్మావిన్ తలైయై యఱుక్క, అవన్. "కపాలియావాయ్" ఎన్ఱు శపిక్క, అవనుడైయ తలైయోట్టిలే భిక్షై యేర్‌ౙ్ఱి.

(వెణ్ పురినూల్ మార్బన్ వినైతీర) వినీతవేషనాయ్ ప్రాయశ్చిత్తియానపడి. ఇవనోడు సమ్బన్ధిత్తార్‌క్కెల్లా మతువేయితే పణి. అకముడైయవళుమ్ తకప్పనారై క్కొన్నాళ్, ఇవనై యాశ్రయిత్తవనుమ్ తకప్పనై క్కొన్నాన్. "వినై తీర" ఎన్గిఅవిత్తాల్ ఇవనుడైయ కర్మవశ్యత్వముమ్, తాన్ పణ్ణిన కర్మమ్ తన్నాల్ పరిహరిక్కప్పోకామైయుమ్ శొల్లుకిఱతు. ఇత్తాల్ ఈశ్వరత్వశఙ్కై యిల్లై ఎన్గపడి.

(పుణ్ పురిన్ద విత్యాది) ఈశ్వరాభిమానియాయ్, ఒరుత్తనాయ్ త్తిరిన్దవన్ వాశల్ తోఱు మిడతిత్తిరివతే! ఎన్ఱు తిరువుళ్ళత్తిలే పుణ్పట్ట సర్వేశ్వరనుడైయ తాళ్ పణివార్ కిడీర్.

(అమరిత్యాది) భూమియు మాణ్డు, పరమపదత్తిల్ భోగము మనుభవిప్పార్‌కళ్.

అన్ఱియే, భోగభూమియిలే యిరుక్కచ్చెయ్తే పరమపదత్తిల్ భోగమెల్లా మనుభ విప్పార్కళ్ ఎన్నుమామ్.

అవ – బ్రహ్మావాలే ఒరు రుద్రన్ అలైన్దుకొదుకిదక్క అతు తీర్త్తారార్.

(పణ్డిత్యాది) ఓతుచ్చొల్లానిఱ్కు త్తలై యఱుత్తపడి. మూలైయడియే తిరిన్దార్ పాతకియానవాఱే ముఱుకి త్తిరియుమ్బడి. "విణ్ణుళారిలుమ్ శీరియర్" ఎన్నుమామ్.

అరు :– నాఱ్పత్తాఱామ్పాట్టు. పలి – బలి, భిక్షై – యెన్దపడి. అకముడైయవళ్ పార్వతి. తకప్పనై కొన్దతు – దక్షప్రజాపతి భగవత్పరనాకైయాలే, యాగత్తిలే, పెణ్ణాన పార్వతియై యఙ్గైయాతిరుక్క, అవళ్ రుద్రనై క్కూట్టి క్కొణ్డుపోక, అవన్ రుద్రనై ఉదాసిక్కైయాలే, రుద్రన్, జటైయిలే వీరముష్టికళై యుణ్డాక్కి క్కొల్లుకైయాలే "అవళ్ కొన్దాళ్" ఎన్గిఱతు. ఇవళై ఆశ్రయిత్తవన్ రుద్రన్, అవన్ బ్రహ్మావై త్తలైయై యుఱుత్తాన్.

మేలుక్కవతారికై యురుళిచ్చెకిఱార్ (బ్రహ్మావాలే యిత్యాది). రుద్రనుక్కు ఓత్తు చ్చొల్లానిఱ్కు, వెళ్ళైప్పూణాలుమ్ ఎన్గైయాలే – ముఱుకినమై తోన్ఱ్రుకిఱతు భూమియిలే యిరుక్క అమరర్ భోగ ఙ్కూడుమో? ఎన్న, అరుళిచ్చెయ్కిఱార్.

నమ్బిళ్ళై :– నాఱ్పత్తాఱామ్ పాట్టు :– ఇవర్కళుక్కు త్తాన్ ముఱ్కోలినిన్దు హితపరనాకైయేయన్ఱిక్కే, ఇవర్కళ్తఙ్గళ్ ఉకన్దపడి కదక్కప్పోయ్, అనర్థఙ్గళై చ్చూఴ్త్తుక్కొణ్డు నిఱ్కుమన్దుమ్ పాపత్తై ప్పోక్కి రక్షిప్పాన్ అవన్ కిడీర్! – ఎన్గిఱార్. కీఴ్ బ్రహ్మావినుడైయ అతివుకేడు శొల్లిఱ్ఱు. ఇదిల్ రుద్రనుడైయ అతివుకేడు శొల్లుకిఱదు.

(పణ్బరిన్ద ఇత్యాది) – అఴుకియ స్వరత్తైయుడైత్తాన వేదత్తై త్తరిత్తుళ్ళ బ్రహ్మావినుడైయ తలైయై రుద్రన్ అఱుత్తానాయ్త్తు. లోకగురువుమాయ్, త్తనక్కు పితావుమాన అవనుడైయ శిరస్సైయిఱే ఛేదిత్తతు–"వామాఙ్గుష్ఠనఖాగ్రేణ ఛిన్నం తస్య శిరో మయా" ఎన్గిఱపడియే. అవనుమ్" కపాలీ త్వం భవిష్యసి" ఎన్దు శపిక్క, బ్రహ్మహత్యైయాలే అత్తలైయోట్టిలే చిరకాలమ్ భిక్షై పుక్కుక్కొడు తిరిన్దానాయ్త్తు.

(వెణ్ పురి నూల్ మార్వన్ వినై తీర) – ప్రాయశ్చిత్తవేషత్తోడే కూడ సర్వేశ్వరనుడైయ మున్నే వన్దు తోన్ఱ్రినానాయ్త్తు.

(వెణ్పురి నూల్ మార్వన్) వినీతవేషత్తోడే ప్రాయశ్చిత్తియానపడి, మూలైయడియే తిరిన్దార్ పాతకికళానవాఱే ముఱ్కికి త్తిరియుమాపోలే. ఇవనుమ్, తేవియుమ్, చండేశ్వరనుమ్ అప్పడియే. "వినై తీర" ఎన్గిఱ విత్తాల్ ఇవనుడైయ కర్మవశ్యత్యముమ్, తాన్ పణ్ణిన కార్యమ్ తనక్కు ప్పరిహరిక్కప్పోకామైయుమ్ శొల్లుకిఱతు. ఇత్తాల్ ఈశ్వరత్వశఙ్కై ఇల్లై – ఎన్గిఱదు. ఇవనుడైయ పావమ్ పోమ్బడిక్కీడాక.

(పుణ్ పురిన్ద ఆకత్తాన్) – "ఐయో! అరుమరున్దానాన్ ఒరువన్ ఇఙ్గనే పదువతే!" ఎన్దు తిరువుళ్ళమ్ పుణ్పట్టదాయ్త్తు. అన్ఱిక్కే, "అలఙ్గల్ మార్బిల్ వాశనీర్" స్వేదత్తై వాఙ్గిక్కొండుత్తపడియాకవుమామ్. అవన్ తలై యఱుప్పుణ్డు ఆలామైప్పట్టు నిన్దాన్. ఇవన్ తలైయఱుత్తు ప్పాతకియాయ్ తిరిన్దాన్. అవర్కళ్ ఇరువరుడైయ వ్యసనత్తైయుమ్ పోక్కినానాయ్త్తు, సర్వేశ్వరన్. ఆక, ఇప్పడియిరున్దుళ్ళ సర్వేశ్వరనుడైయ తిరువడికళై ఆశ్రయిత్తిరుక్కుమవర్కళ్ కిడీర్.

(అమరర్తమ్ పోకత్తాల్ పూమి ఆళ్వార్) – రుద్రాదికళ్ పదుమ్ ఎళివరవు పదాతే నిత్యసూరికళుడైయ అనుభవత్తోదేకూడ సంసారత్తిల్ భోగముమ్ భుజిక్కప్పెఱువర్. "విణ్ణుళారిలుమ్ శీరియర్" ఎన్గిఱపడియే. అన్ఱిక్కే, పూమియుమ్ ఆణ్డు పరమపదత్తిలే భోగముమ్ అనుభవిప్పార్కళ్ – ఎన్దుమామ్.

అప్పిళ్ళై :– నాఱ్పత్తాఱామ్పాట్టు. బ్రహ్మావుక్కు వన్ద అనర్థత్తై ప్పరిహరిత్తు రక్షిత్తవళవన్ఱిక్కే, లోకగురువుమాయ్ ఇరన్దు ఉణ్డు తిరిన్ద రుద్ర ననర్థత్తై ప్పరిహరిత్తు రక్షిత్తపడియై అరుళిచ్చెయ్కిఱార్.

పణ్ పురిన్ద – స్వరత్తిలే పోక్కాయ్, నాన్ మఱైయోన్ – ఋగాది భేదత్తాలే నాలువకైప్పట్టిరుక్కిఱ వేదత్తై ధరిత్తిరున్దళ్ళ బ్రహ్మావినుడైయ, శెన్ని – తలైయై "ఛిన్నం తస్య శిరో మయా" ఎన్గిఱపడియే అఱుక్క, అవన్ "కపాలీ త్వ మ్భవిష్యసి" ఎన్దు అనన్తరమ్ శపిక్క, తచ్చాపోపహతనాయ్క్కొణ్డు, అవన్తలైయోట్టిలే, పలి యేఱ్ఱ – నెడుఙ్గాల మిరన్దు తిరిన్దవనాయ్, వెణ్ పురినూల్ – ప్రాయశ్చిత్త ఎన్నుమిడ న్దోఱ్ఱ వెళుత్త పూణ్నూలైయుమ్, మార్బన్ – మార్బిల్ వినీతవేషనుమా యిరుక్కిఱ రుద్రనుడైయ, వినై – బ్రహ్మహత్యారూపమాన పాపమ్, తీర – విట్టు నీఙ్గుమ్బడియాక, పుణ్ పురిన్ద – "నఖాగ్రేణ విదారితమ్" ఎన్గిఱపడియే తిరువుకిరాలే కీఱి మాంసళమాన రక్తజలత్తై యుపకరిత్త, ఆకత్తాన్ – తిరుమేనియైయుడైయ సర్వేశ్వరన్, తాళ్ – తిరువడికళై, పణివార్ కణ్డీర్ – ఆశ్రయిక్కుమవర్కళ్ కిడీర్, అమరర్తమ్ – నిత్యసూరికళుడైయ, పోకత్తాల్ – భోగమాన పరమపదైశ్వర్యత్తోదేకూడ, పూమి – భూమ్యుపలక్షితైయాన లీలావిభూతియైయుమ్, ఆళ్వార్ – స్వాధీనమాక నిర్వహిక్కుమవర్కళ్.

దివ్యార్థ :– (పణ్బరిన్ద నాన్మఱైయోన్) – పిరమనుక్కు అరుళ్శెయ్దమైయై క్కీఴ్ప్పాట్టి ఱ్చొన్నార్. శివనుక్కు అరుళ్ శెయ్దమైయై చ్చొల్లుకిఱార్ ఇదిల్. ఒరుకాలత్తిలే పరమశివన్ తన్నైప్పోలవే పిరమనుమ్ ఐన్దు తలైయై యుడైయనాయిరుప్పతు పలరుమ్ పార్త్తు భ్రమిప్పదఱ్కు ఇడమా యిరుక్కిఱదెన్దు కరుతి, అవనతు శిర మొన్ఱై క్కిళ్ళి యెడుత్తువిడ, అక్కపాలమ్ అప్పడియే శివన్కైయిల్ ఒట్టిక్కొళ్ళవే, అవన్ "ఇదఱ్కు ఎన్న శెయ్వదు?"

ఎన్ఱు కవలైప్పడ, దేవర్కళుమ్, మునివర్కళుమ్ ఇప్పావమ్ తొలైయ ప్పిచ్చై యెడుక్కవేణ్డుమ్; ఎన్ఱైక్కు క్కపాలమ్ నిఱైయుమో, అన్ఱైక్కే ఇదు కైయై విట్టు నీఙ్గుమ్" ఎన్ఱు కూఱ, శివపిరాన్ పలకాలమ్ పలతలఙ్గళిలుమ్ శెన్ఱు పిచ్చై యేఱ్ఱిక్కొణ్డే వరున్ది త్తిరున్దుమ్ అక్కపాలమ్ నిఱైయామైయాలే నీఙ్గాదిరుక్క, పిన్బు ఒరునాళ్ బదరికాశ్రమత్తై యడైన్దు అఙ్గు ఎழுన్దరుళియుళ్ళ నారాయణమూర్త్తియై వణఙ్గి ప్రార్థిత్తవళవిల్ ఎమ్బెరుమాన్ తనతు తిరుమార్బై నకత్తాలే కీఱి, అతిల్ నిన్ఱుమ్ పెరుకిన రత్త(క్త) నీరై యెడుత్తు "అక్షయమ్" ఎన్ఱు భిక్షై యిడ, ఉడనే అతు నిఱైన్దు కైయై విట్టు అకన్ఱదు - ఎన్బదు - "పణ్బురిన్ద నాన్మఱైయోన్ శెన్ని ప్పలి యేఱ్ఱ వణ్పురినూల్ మార్బన్ వినై తీర్త్త" వరలాఱు.

శివనుడైయ వినైయై తీర్ప్పదఱ్కాకత్తనతు తిరుమార్బై నఖత్తాల్ కీఱి ప్పుణ్పడుత్తిక్కొణ్డతు పఱ్ఱి "ప్పుణ్ పురిన్ద ఆకత్తాన్" ఎన్ఱార్. ఇప్పడి పరోపకారశీలనాన పెరుమానుడైయ తిరువడికళై ప్పణియుమవర్కళే ఉభయవిభూతియైయుమ్ ఆళవల్ల భాగ్యశాలికళ్ ఎన్ఱారాయిఱ్ఱు. "వైయమ్ మన్ని వీఱ్ఱిరున్దు విణ్ణు మాళ్వర్ మణ్ణూడే" ఎన్ఱ తిరువాయ్మొழிప్పాశురమ్ ఇఙ్గు నినైక్కత్తకుమ్. "పోకమ్, పూమి" - వడశొఱ్కళ్.

దివ్యార్థ :- అను :- (పణ్బురిన్ద నాన్మఱైయోన్) బ్రహ్మకు అనుగ్రహించిన విషయాన్ని గత పాశురంలో చెప్పారు. శివునకు అనుగ్రహించిన విషయాన్ని ఈ పాశురంలో చెబుతున్నారు. ఒకానొక సమయంలో పరమశివుడు తనవలెనే బ్రహ్మకూడా అయిదు తలలను కల్గినవాడై ఉండడాన్ని పలువురు చూచి భ్రమించడానికి అవకాశంగా ఉన్నదని భావించి, అతని ఒక శిరస్సును గిల్లి పారవేయగా, ఆ కపాలం అట్లే శివుని చేతికి అంటుకొని పోగా, అతడు "దీనికి ఏంచేయాలి?" అని కలవరపడగా, దేవతలు, మునులును "ఈ పాపం పోవడానికి బిచ్చం ఎత్తాలి. ఎపుడు కపాలం నిండుతుందో అపుడే ఇది నీ చేతినుండి విడివడుతుంది" అని చెప్పగా, శివుడు చాలా కాలం పలుచోట్లకు పోయి బిచ్చం ఎత్తుతూ బాధపడతూ తిరిగినా, ఆ కపాలం నిండలేకపోవడంవల్ల చేతిని విడచిపోనందున, తరువాత ఒకనాడు శివుడు బదరికాశ్రమానికి పోయి, అక్కడ వేంచేసియున్న నారాయణమూర్తికి నమస్కరించి, ప్రార్థించినపుడు ఆ స్వామి తన వక్షస్సును నఖంతో గీఱి, దానిలో నుండి ప్రవహించిన రక్తజలాన్ని ఎత్తి **"అక్షయమ్"** అని అంటూ భిక్షను పెట్టగా, వెంటనే అది నిండి చేతిని విడచిపోయింది - అనేది **"పణ్బురిన్ద నాన్మఱైయోన్ శెన్ని ప్పలి యేఱ్ఱ వణ్ పురినూల్ మార్బన్ వినై తీర్త్త"** అనే కథ. శివుని కర్మను తీర్చడానికి తన వక్షస్సును రక్తంతో గీఱి గాయపఱచుకొన్నందువల్ల **"పుణ్బురిన్ద ఆకత్తాన్"** అని అన్నారు. ఈ విధంగా పరోపకారశీలుడైన భగవానుని శ్రీపాదాలను

సేవించేవారే ఉభయవిభూతినికూడా పాలించగల భాగ్యశాలురు -అని అన్నట్లయినది. **"వైయమ్ మన్ని వీఱ్ఱిరున్దు విణ్ణు మాళ్వర్ మణ్ణూడే"** అనే తిరువాయ్మొழி పాశురం ఇక్కడ స్మరణీయం. **"పోకమ్, పూమి"** - సంస్కృతపదాలు.

(47) వారి శురుక్కి మదక్కళిఱైన్దినైయుమ్,
శేరి తిరియామల్ శెన్నిఱీ ఇ, - కూరియ
మెయ్ ఞానత్తాల్ ఉణర్వార్ కాణ్బరే, మేలొరునాళ్
కైన్నాకమ్ కాత్తాన్ కழల్

మదమ్ కళిఱు ఐన్దినైయుమ్ = పిచ్చి పట్టిన ఏనుగులవంటి అయిదు ఇంద్రియములను, వారి శురుక్కి = భోగమనెడి మదజలమును అల్పముగా చేసి (అణచి), శేరి తిరియామల్ శెమ్ నెఱీ ఇ = శబ్దాదివిషయములనెడి వీథులలో తిరుగకుండ, బాగుగా నిలిపి, కూరియ= సూక్ష్మమైన, మెయ్ ఞానత్తాల్ = యథార్థమైన భక్తిరూపాపన్నజ్ఞానముతో, ఉణర్వార్ = (అతనిని) తెలియగలరు, మేల్ ఒరు నాళ్ = పిమ్మట వేఱొకనాడు, కై నాకమ్ కాత్తాన్ = తొండమును కల గజము అనెడి గజేంద్రాழ்్వాన్‌ను రక్షించినవాని, కழల్ = శ్రీపాదములను, కాణ్బర్ = దర్శించి, అనుభవింతురు.

అవతారిక :- ఇంద్రియములను జయించి, చక్కని జ్ఞానమును కలవారై, అతనిని పొందుటకు ప్రయత్నించువారే అతనిని పొందగలరు. మిగిలినవారు అతని శ్రీపాదములను పొందలేరు - అనుచున్నారు.

వ్యాఖ్య :- (వారి శురుక్కి) - మదజలమునుకల ఏనుగులను అణచుటకు అవి తాగు జలమును తగ్గించవలెను. చల్లటి నీటిని అధికముగా ఎక్కువ దినములు తాగించినచో మదజలము ఎక్కువ అగును. ఒక్కసారిగా నిలిపివేసినచో గజములు చనిపోవును. అందుచే, నీటిని మెల్ల మెల్లగా తగ్గించిననే వాని మదజలము అణగును. అట్లే, ఇంద్రియములనెడి ఏనుగులను, వాని భోగమనెడి నీటిని మెల్ల మెల్లగా తగ్గించుచు అణచవలెను.

(మదక్కళిఱు ఐన్దినైయుమ్) - ఇతడు అణచవలసిన మదగజములు ఒకటి కాదు, రెండు కాదు. **"మెయ్ వాయ్ కణ్ మూక్కు చ్చెవి"** అనునట్లు అయిదు మదగజములను ఒకటిగా అణచవలసియున్నది. కొంచెము బద్ధకించినచో అవి ఇతనిని నశింపజేయును.

(శేరి తిరియామల్) - ఏనుగులు మదజలమును కల్గియున్ననపుడు పూర్వమువలె వాని బంధములను సడలించినచో, మనుష్యులు తిరుగు ప్రదేశములకు పోయి, వారిని చంపును. అందుచే వానిని మానవులు సంచరింపని చోట్ల కట్టియుంచవలెను. ఆ

విధముగానే పిచ్చిపట్టి, కనుపించిన విషయములలో అంతట పరిభ్రమించునట్టి పంచేంద్రియములనెడి ఈ ఇంద్రియములను, లోపలగల ఆత్మ- పరమాత్మ విషయములో లగ్నమగునట్లు కట్టి పడవేయవలెను. **"విషయా వినివర్తంతే నిరాహారస్య దేహినః, రసవర్జం రసోఽ ప్యస్య పరం దృష్ట్వా నివర్తతే"** (భ.గీ- 2-59) (ఇంద్రియములకు ఆహారమగు విషయములు లేని మానవునకు విషయములు మాత్రము విడచిపోవును. ఆ విషయములలో గల ఆశమాత్రము పోదు. ఆ ఆశకూడ విషయములకంటె గొప్పది అయిన ఆత్మస్వరూపమును చూచినంతనే తొలగిపోవును) అనునట్లు, "విషయములను అణచినంతమాత్రమున చాలదు. ఆత్మదర్శనమున్ననే ఆశ నశించును."అనెను కదా గీతాచార్యుడు.

(కూరియ మెయ్ ఞానత్తాల్ ఉణర్వార్) మొదట ఫలములలో ఆసక్తిని కల్గియుండకుండ కర్మలను అనుష్ఠింపవలెను. దానిచే మనస్సు స్వచ్ఛమగును. దీనివలన భక్తి కల్గును. ఆ భక్తి క్రమముగా ఆత్మ - పరమాత్మల స్వరూపములను యథాతథముగా తెలియజేయు నైశిత్యమును పొందును. ధ్యానింపతగినది అగు పరమాత్మ స్వరూపమును నేరుగా దర్శింపజేయుట చేతను, మిక్కిలి గొప్ప జ్ఞానమై యుండుటచేతను **''మెయ్ఞానమ్''** అని, **''ఉపాసనం ధ్రువా స్మృతిః''** (స్థిరమైన భావనయే ఉపాసనమనబడును) అనియును చెప్పబడుచున్నది.

(మెయ్ ఞానత్తాల్ ఉణర్ వార్ కాణ్బరే) - ఇట్టి భక్తిరూపాపన్నజ్ఞానముతో అతనిని యథాతథముగా ఉన్నది ఉన్నట్లు తెలియువారు అతని శ్రీపాదములను సాక్షాత్తుగా దర్శించి, ఆనందింతురు. **"భక్త్యా మా మభిజానాతి యావాన్ య శ్చాస్మి తత్త్వతః, తతో మాం తత్త్వతో జ్ఞాత్వా విశతే తదనంతరమ్"** (భ.గీ-18-55) (స్వరూపముచేత, స్వభావముచేత నేను ఎట్లున్నానో, గుణములచే, విభూతిచే నేను ఏ రీతిలో ఉన్నానో, అట్టి నన్ను భక్తితో యథాతథముగా తెలిసికొనును. నన్ను యథాతథముగా గ్రహించి, ఆ పిమ్మట ఆ భక్తిచేతనే నన్ను పొందును) అని గీతలో చెప్పబడినది కదా! దేనిని దర్శించువారు? - అన్నచో,

(మేలొరునాళ్ కైన్నాకమ్ కాత్తాన్ కழల్) - పూర్వము ఒకానొకనాడు "పరమపురుషునకు కైంకర్యమును చేయవలెను" అను ఆశతో పూవును కోయుటకు ఒక సరస్సులో దిగి, తొండమున్నంతవరకు మునిగిపోవునట్లు మొసలిచే సరస్సులోపలికి లాగబడి బాధపడిన శ్రీగజేంద్రుని విరోధియగు మొసలిని వధించి, గజేంద్రుని కైంకర్యమును స్వీకరించి కాపాడిన సర్వేశ్వరుని శ్రీపాదములే దర్శింపగలరు. **"పరమాపద మాపన్నో మనసాఽ చింతయత్ హరిమ్, స తు నాగవరః శ్రీమాన్ నారాయణపరాయణః)** - (విష్ణుధర్మమ్-69-47) (గొప్ప ఆపదను పొందినవాడు, నారాయణునే

గొప్పశరణముగా కలవాడును అగు ఆ గజేంద్రుడు మనస్సుతో హరిని తలచెను) అనునట్లు మనస్సుతో తలపగా, అతని విరోధిని నశింపజేసి, కాపాడినట్లు, యథార్థమును గ్రహించిన వీరి విరోధులనెడి ఇంద్రియములు - మొదలగువానిని అణచి, నశింపజేసి, వీరిని రక్షించునని ఇచటి భావము.

పెరియ :- అవ :- నాల్పత్తేழ్లాయిరప్పడి (వారి శురుక్కి యిత్యాది) ఇన్ద్రియజ్గళుడైయ భోగత్తై చ్చెఱుత్తు - విషయత్తినుడైయ సన్నిధియిల్ నిల్లామల్ పరిహరిత్తు, మెయ్యాన భక్తియై యుడైయవర్కళవనై క్కాణ్బరెన్గిఱార్. "విషయా వినివర్తన్తే నిరాహారస్య దేహినః , రసవర్జం రసోఽ ప్యస్య పరం దృష్ట్వా నివర్తతే."

(వారి శురుక్కి) మదిత్త వానైకళై త్తణ్ణీరిలే శెఱుక్కుమాపోలే ఇన్ద్రియజ్గళినుడైయ భోగత్తై క్కుఱుక్కి.

(శేరి తిరియామల్) తెరువే తిరియిల్ కొల్లుమితే ఆనై. అప్పడి విషయత్తినుడైయ సన్నిధియిల్ తిరియామల్.

(శెన్నిత్తీ ఇ) శెవ్వితాక నిఱుత్తి. పదార్థజ్గళిల్ పోకామల్ ప్రత్యగ్వస్తువిషయమాక్కి.

(కూరియ విత్యాది) విహితకర్మజ్గళై ఫలాభిసన్ధిరహితమాక వనుష్ఠిత్తు క్షీణపాపరాయ్, ఆత్మయాథాత్మజ్ఞాన ముణ్డాయ్, ఈశ్వరపారతన్త్ర్య మెన్ను మిదమ్, "ఉపాసనాద్యుపాయస్థితి దర్శనసమానాకార ప్రత్యక్షతాపత్తిః. "విశతే తదనన్తరమ్" ఎన్ఱు శొల్లుకిఱ భక్తియాలే కాణ్బర్కళ్.

(మేలిత్యాది) పణ్డొరునాళ్ శ్రీగజేన్ద్రమోక్షమ్ పణ్ణినవనుడైయ తిరువడికళై. ఇత్తాల్ విరోధియాన ముతలైయై పోక్కి త్తన్నై క్కాట్టి క్కొడుత్తాప్పోలే, ఇవర్కళుడైయ ప్రతిబన్ధకజ్గళై పోక్కి త్తన్నై క్కాట్టిక్కొడుక్కు మెన్గిఱతు.

(శేరి తిరియామల్) ఆళ్ నడైయాడాత విడత్తే కొణ్డుపోయ్.

(కూరియ విత్యాది) శుభాశ్రయమాకవుమ్, నాథనాకవుమ్, ఉపాయమాకవుమ్, ఉపేయమాకవుమ్ అనుసన్ధిక్కై.

(కై న్నాకమ్) "పరమాపద మాపన్నః"

అరు :- నాల్పత్తేழ్లాయిరప్పడి. ఆనైక్కు మదహేతువాన జలత్తై చ్చెఱుక్కవే మదమ్ పోమాపోలే, ముముక్షువుక్కు మాహారాదికళై చ్చెఱుక్కవే వీర్యమ్ పో మెన్నుమతుక్కు ప్రమాణ మరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (విషయా వినివర్తనే ఇత్యాది). తణ్ణీరిలే శెఱుక్కై - తణ్ణీర్ కాట్టాతిరుక్కై.

నమ్బిళ్ళై :- నాల్పత్తేழ్లాయిరప్పడి :- విషయజ్గళిల్ ఇన్ద్రియజ్గళ్ పోకాతపడి నియమిత్తు,

సమ్యగ్జ్ఞానత్తై యుడైయరాయ్క్కొణ్డు ఆశ్రయిప్పార్క్కల్లదు, అవన్ తిరువడికళై క్కిట్టిత్తాయ్ విడవొణ్ణాదు – ఎన్గిఱార్.

(వారి శురిక్కి) – ఆనైక్కు బలమ్ కుఱైక్కైక్కాక త్తణ్ణీరై క్కుఱైప్పరాయ్త్తు. అతుక్కు త్తణ్ణీరుడైయ స్థానే ఇవఱ్ఱుక్కు విషయఙ్గళ్.అత్తనైయితే. భోగాదికళై క్కొడుప్పోయ్ క్రమత్తాలే మఱైప్పతు. కడుక మాఱ్ఱిల్ అతుతానే కుతఱు కాట్టుకైక్కుడలాయిరుక్కుమ తాయ్త్తు. అన్ఱియిలే, ముడియ అదిలే విట్టువైత్తానాకిల్, శెరుక్కాలే అవై తామ్ తమక్కురియన్ అల్లాదపడి కొణ్డు కిళరుమ్. అతు "బుద్ధినాశాత్ ప్రణశ్యతి" యాయ్విడుమ్. ఆనపిన్, ఇరణ్డుక్కుమ్ నడువాక సత్తామాత్రత్తుక్కు వేణ్డువతు శెయ్తుకొణ్డుపోరుకై.

(మదక్కళిఱు ఐన్దినైయుమ్) – మత్తగజమ్పోలే తామ్ కణ్డపడి కాదు పాయ్కిఱ శ్రోత్రాదికళై.

(శేరి తిరియామల్ శెన్నిఱీ ఇ) పిన్నైయుమ్ కణ్డుక్కు ఇలక్కామ్ ఇడత్తిలే తెరియుమాకిల్ విఴవిట్టుక్కొళ్ళక్కడవదా యిరుక్కుమితే యానై. అప్పడియే ఇవఱ్ఱై జయిత్తాలుమ్ విషయఙ్గళుక్కు ఏకాన్తస్థలఙ్గళిలే ఇవై పోకాదపడి ఒక్క నిఱుత్తినాల్, పిన్నై పెఱుక్కుమతు కూరియ మెయ్జ్ఞానమాయ్ ఇరుక్కుమాయ్త్తు. అతావతు – సూక్ష్మార్థత్తై గ్రహిక్కవుమ్ వఱ్ఱాయ్, ధర్మగ్రాహకమా యిరుక్కుమాయ్త్తు. అతుతాన్ విహితకర్మఙ్గళై ఫలాభిసంధిరహితమాక అనుష్ఠిత్తు, క్షీణపాపనాయ్, ఆత్మయాథాత్మ్యజ్ఞానముణ్డాయ్, ఈశ్వరపారతంత్ర్యముమ్ ఉణ్డామ్ – ఎన్నుమిడత్తైయుమ్ అఱిన్దు, "ఉపాసనం ధ్రువా స్మృతి," దర్శనసమానాకారతా ప్రత్యక్షతాపత్తిః", "విశతే తదనంతరమ్" ఎన్ఱు శొల్లుకిఱపడియే అప్పడిప్పట్ట జ్ఞానత్తై ఉడైయవర్కళ్ అవనై క్కాణ్బర్కళ్.

(మేల్ ఒరునాళ్ కై నాకమ్ కాత్తాన్ కఴల్) ఇవర్కళ్ కాణ్బర్కళ్ – ఎన్నుమిడత్తుక్కు దృష్టాన్తమ్ మేల్. పణ్డొరునాళ్ ఓర్ యానైయానతు పుఱమ్బుత్తై అన్యపరతైకళ్ అఱ్ఱైయ అఱ్ఱు, అవన్ తిరువడికళిలే కైంకర్యమ్ పణ్ణువో మెన్ఱు శ్రద్ధై ప్పణ్ణి, ఒరు పొయ్కైయిలే పుక్కు ఇడర్పట్టు, అతఱ్కాక త్తన్ తిరువడికళిలే అడిమై కొణ్డవనుడైయ తిరువడికళై క్కాణప్పెఱువర్కళ్. ఇత్తాల్ విరోధియాన ముదలైయై ప్పోక్కి, త్తన్నై క్కాట్టిక్కొడుత్తాప్పోలే, ఇవర్కళుడైయ ప్రతిబంధకఙ్గళై ప్పోక్కి, తన్నై క్కాట్టికొడుక్కుమ్ – ఎన్గిఱతు

(శేరి తిరియామల్ శెన్నిఱీ ఇ) "విషయా వినివర్తంతే నిరాహారస్య దేహినః", రసవర్జం రసోఽప్యస్య పరం దృష్ట్వా నివర్తతే".

(కూరియ మెయ్ ఞ్ఞానమ్) శుభాశ్రయమాకవుమ్, ఉపాయోపేయమాకవుమ్ అనుసంధిక్కై.

అప్పిళ్ళై – నాఱ్పత్తేత్తామ్పాట్టు. ఇన్ద్రియఙ్గళై జయిత్తు సమ్యక్జ్ఞానత్తై యుడైయవర్కళా యవనై యాశ్రయిప్పార్క్కల్లతు అవన్తిరువడికళై క్కిట్టవొణ్ణాతు ఎన్గిఱార్.

వారి – భోగ్యఙ్గళాన శబ్దాదికళాన జలత్తై, శురుక్కి – కణ్డు కడుకమాఱ్ఱుతల్. నెడుక విడుతల్ శెయ్యాతే నడువతాక క్రమత్తిలే సఙ్గోచిప్పిత్తు క్కళిత్తు, మతక్కళిఱు – కణ్డ కణ్డ విషయఙ్గళిలే పాలి పాయ్న్దు తిరికిఱ శ్రోత్రాదికళాన మత్తగజఙ్గళ్, ఐన్దినైయుమ్ – ఐన్దైయుమ్, శేరి – విషయఙ్గళాకిఱ కుడియిరుప్పుక్కళిల్, తిరియామల్ – పణ్డుపోలే కయిఱురువినిట్టు సఞ్చరియాతపడియాక, శెమ్ – ప్రత్యగ్విషయప్రవణమామ్పడి శెవ్వే, నిఱీ ఇ – నిఱుత్తి, కూరియ – అనభిసంహితఫలమాక వనుష్ఠిత్త, ఞానత్తాల్ – సత్కర్మత్తాలే, మెయ్ – అవనై యుళ్ళపడి, కైన్నాకమ్ – అడిమై శెయ్యవేణు మెన్ను మభినివేశత్తాలే పుష్పాపచయార్థమాక ఒరు పొయ్కైయాలే పుక్కు త్తుతిక్కై ముఴుత్తుమ్పడి ముతలైయాలే యిడర్పట్ట శ్రీగజేన్ద్రాఴ్వానై, కాత్తాన్ – విరోధియై ప్పోక్కి అడిమైకొణ్డు రక్షిత్త సర్వేశ్వరనుడైయ, కఴల్ – తిరువడికళై, కాణ్బర్ – కణ్డు అనుభవిక్కప్పెఱువర్కళ్.

దివ్యార్థ :–(వారి శురుక్కి) :– కీఴ్ పాట్టిల్ "పుణ్బురిన్ద వాకత్తాన్ తాళ్ పణివార్ కణ్డీర్, అమరర్తమ్ పోకత్తాల్ పూమి యాళ్వార్" ఎన్ఱార్. ఎమ్బెరుమానతు తాళ్కళై ప్పణితల్ యార్క్కుక్కైకూడుమ్? ఎన్ఱు కేళ్వియుణ్డాక, ఇన్ద్రియఙ్గళై అడక్కి ఆళ్బవర్కళే ఎమ్బెరుమాన్ తిరువడియై ప్పణిదఱ్కు ప్పాఙ్గుడైయర్ – ఎన్గిఱారితిల్.

ఇన్ద్రియఙ్గళై అడక్కి యాళుదల్ మికవుమ్ అరితు – ఎన్బదు తోన్ఱ, అవ్విన్ద్రియఙ్గళై మదమ్ పిడిత్త యానైయాక ఉపచరిత్తు క్కూఱుకిన్ఱార్. యానైకళై మదమ్ నీర్నిలైయిల్ పుకున్దాల్ ముదలై ముదలియ జలజన్తుక్కళాల్ తున్బమ్ నేరిడువతు సంభావితమాదలాల్, అఙ్గు ప్పోకాతపడి శురుక్కవేణుమ్ యానైయై. అప్పడియే ప్రకృతత్తిల్ నీర్నిలైయావతు విషయాన్తరఙ్గళ్. ఇన్ద్రియఙ్గళాకియ మదయానైకళ్ శబ్దాదివిషయఙ్గళినరుకిఱ్చెన్నాల్ తున్బమ్ నేరిడువతు తిణ్ణ మాదలాల్ అవఱ్ఱిల్ నిన్ఱుమ్ శురుక్కవేణుమ్ ఇవఱ్ఱై. ఇదువే "వారి శురుక్కి" ఎన్బదన్ కరుత్తు.

"వారి" ఎన్నుమ్ వడశొల్లుక్కు "నీర్" ఎన్ఱు పొరుళ్. నీరానతు ఎప్పడి విడాయై ప్పిఱప్పిక్కుమో అప్పడి విషయఙ్గళుమ్ విడాయై ప్పిఱప్పిక్కిన్ఱన – ఎన్బదు పఱ్ఱి విషయఙ్గళై 'వారి' ఎన్ఱ శొల్లా ల్కుఱిత్తనరెన్గ. "వారి శురుక్కి" ఎన్ఱదే పోదుమాయిరుక్క, మఱు పడియుమ్ "శేరి తిరియామల్ శెన్నిఱీ ఇ" ఎన్ఱతు బలాత్కరిత్తాకిలుమ్ ఇన్ద్రియమదయానైకళై విషయవీథికళిల్ నిన్ఱుమ్ మడక్కి యడక్కి ఆళవేణ్డువతు అవశియమ్ ఎన్బదఱ్కాక ఎన్గ. నెఱీ ఇ – శొల్లిశైయళపెడై.

ఆక, విప్పడి ఇన్ద్రియఙ్గళై వెన్ఱు, పారమార్థికమాన భక్తిరూపాపన్నజ్ఞానత్తాలే అవనై

ఉళ్ళపడి ఉణరక్కూడియవర్కళ్ యారో, అవర్కళ్ అవనుడైయ తిరువడికళై సేవిక్కప్పెఱువర్కళ్ - ఎన్హారాయిఱ్ఱు. "కైన్నాక జ్కాత్తాన్ కళ్ఴల్" ఎన్ఱ శొల్లాఱ్ఱలాల్ శ్రీగజేన్ద్రాళ్వాన్ పోల్వార్ ఇప్పడిప్పట్ట అధికారికళ్ - ఎన్బదు సూచిప్పిక్కప్పట్టతామ్.

దివ్యార్థ-అను:-(వారి శురుక్కి) గడచిన పాశురంలో **"పుణ్బురిన్ద ఆకత్తాన్ తాళ్ పణివార్ కణ్డీర్ అమరర్తమ్ పోకత్తాల్ పూమి యాళ్వార్"** - అని అన్నారు. భగవానుని పాదాలను సేవించడం ఎవరికి లభిస్తుంది? అనే ప్రశ్న కల్గినపుడు, ఇంద్రియాలను అణచి, పాలించేవారే భగవానుని శ్రీపాదాలను సేవించడానికి వీలున్నవారు -అని ఇందులో అంటున్నారు.

ఇంద్రియాలను అణచి, పాలించడం చాలా అరుదు - అనేది స్ఫురించేటట్లు, ఆ ఇంద్రియాలను మదం పట్టిన ఏనుగులవలె ఉపచరించి చెబుతున్నారు. ఏనుగులు జలప్రదేశాల్లో విహరిస్తే మొసళ్ళు మొదలైన జలజంతువులవల్ల వాటికి బాధ కల్గడం సంభావితం కాబట్టి, అక్కడికి పోకుండేటట్లు ఏనుగును నియంత్రించాలి. ఆవిధంగానే ప్రకృతంలో జలప్రదేశం అన్నది విషయాంతరాలను సూచిస్తుంది. ఇంద్రియాలు అనే మదపుటేనుగులు శబ్దాదివిషయాల చెంతకు వెడితే దుఃఖం సంభవించడం తథ్యం కాబట్టి, వాటినుండి వీనిని నియంత్రించాలి. ఇదే **"వారి శురుక్కి"** అనే దాని భావం.

"వారి" అనే సంస్కృతపదానికి నీరు - అని అర్థం. నీరు ఏ రీతిలో దాహాన్ని కల్గిస్తుందో, ఆవిధంగా విషయాలుకూడా దాహాన్ని కల్గిస్తాయి. -అనేదాన్ని బట్టి విషయాలను **"వారి"** అనే పదంతో సూచించారని భావం. **"వారి శురుక్కి"** అంటేనే సరిపోతున్నపుడు, మళ్ళీ **"శేరి తిరియామల్ శెన్నిఱీ ఇ"** అనేది బలాత్కరించి అయినా ఇంద్రియమదగజాలను విషయవీథులనుండి నివర్తింపజేసి, అణచి శాసించవలసినది తప్పని సరి-అని అనడంకోసం. **"నిఱీ ఇ"** - **"శొల్లిశైయళ౯ెపెద్రై"**.

ఈ విధంగా ఇంద్రియాలను జయించి, పారమార్థికం అయిన భక్తిరూపాపన్న జ్ఞానంతో అతనిని యథార్థంగా తెలిసికోగల్గినవారు ఎవరో, వారు అతని శ్రీపాదాలను సేవించగలరు-అని అన్నట్లయినది. **"కైన్నాక జ్కాత్తాన్ కళ్ఴల్"** అనే పదసామర్థ్యంవల్ల గజేంద్రాళ్వాన్ మొదలైనవారు ఇటువంటి అధికారులు-అని సూచింపబడినట్లయింది.

(48) కళ్ఴలొన్ఱెడుత్తొరుకై శుఱ్ఱి యోర్ కైమేల్,
శుళ్ఴలుమ్ శురాశురర్కళఞ్జ, - అళ్ఴలుమ్
శెరు వాళ్ఴి యేన్దినాన్ శేవడిక్కే, శెల్ల
మరువాళ్ఴి నెఞ్జే మకిళ్ఴ్న్దు

ఆళ్ఴి నెఞ్జే = సముద్రమువంటి గంభీరమైన మనసా!, కళ్ఴల్ ఒన్ఱు = నముచియొక్క ఒక కాలును, ఎడుత్తు = పట్టుకొని ఎత్తి, ఒరు కై = ఒక చేతితో, శుఱ్ఱి=తిప్పి, శుళ్ఴలుమ్ = (ఏమి ఉపద్రవము వాటిల్లునో! ఏమో అని) కలత చెందిన, శురాశురర్కళ్= దేవతలు, అసురులును, అఞ్జ = భయపడునట్లు, ఓర్ కై మేల్ = వేఱొక చేతిలో, అళ్ఴలుమ్ = అగ్నిని ఉమియు, శెరు ఆళ్ఴి ఏన్దినాన్ = పోరును చేయునట్టి శ్రీసుదర్శనమును ధరించిన భగవానుని, శే అడిక్కే శెల్ల = ఎఱ్ఱని శ్రీపాదములను పొందునట్లు, మకిళ్ఴ్న్దు మరువు = సంతోషించి, అనుభవింపుము.

అవతారిక :- "వారి శురిక్కి మదక్కళిఱైన్దినైయుమ్ శేరి తిరియామల్" అను రీతిలో పంచేంద్రియమునెడి గజములను అణచుట మొదలగు అరుదైన కృత్యములను, అతనిచే అతనిని పొందింపబడు మనము చేయవలసిన పనిలేదు. "అతడు తానే తనను అనుగ్రహించు స్వభావమును కలవాడు" - అని నీవు సంతోషముగా అనుభవింప ప్రయత్నింపుము - అనుచు మనస్సును ఉద్దేశించి ఆళ్వార్లు పల్కుచున్నారు.

వ్యాఖ్య :- (కళ్ఴల్ ఒన్ఱు ఎడుత్తు) - ఒక శ్రీపాదమును పైలోకములను అన్నిటిని వ్యాపించునట్లు పైకి ఉన్నతముగా పెంచి.

(ఒరు కై శుఱ్ఱి) ఒక చేతిలో శత్రువగు నముచి మొదలగువారిని గిరగిర తిప్పి విసరి. **"ఎన్నిదు మాయన్! ఎన్నప్పన్ అఱిన్దిలన్ మున్నైయ వణ్ణమే కొణ్డళవా యెన్న, మన్ను నముచియై వానిల్ శుళ్ఴఱ్ఱియ మిన్ను ముడియనే!"** (పెరియా-తిరు- 1-8-8) అనుచు పెరియాళ్వార్లు అనుసంధించిన వృత్తాంతమును తెలుపుచున్నారు.

(కళ్ఴల్ ఒన్ఱు ఎడుత్తు ఒరు కై శుఱ్ఱి) - నముచియొక్క ఒక కాలును ఎత్తి, ఒక చేతితో తిప్పి, విసరి - అనియును అర్థము.

(శుళ్ఴలుమ్ శురాశురర్కళ్ అఞ్జ) ఏమి మూడునో! ఏమో! అని భయపడి, తడబడుచు పరిభ్రమించు అనుకూలురగు దేవతలు, శత్రువులగు అసురులును భయపడి, వెనుకకు తగ్గునట్లు.

(ఒరు కై మేల్ అళ్ఴలుమ్ శెరు ఆళ్ఴి ఏన్దినాన్) వేఱొక చేతిపై. అస్థానే భయశంకచే వీరు అనుకూలురా! లేక ప్రతికూలురా! అని ఆలోచింపకుండ దేవాసురులపై నిప్పును వెదజల్లు యుద్ధసాధనమగు సుదర్శనుని దాల్చిన సర్వేశ్వరుడు. **"శెరు - ఆళ్ఴి"**= యుద్ధసాధనమగు చక్రమని భావము. లేక, విరోధులతో తగవును కల చక్రము- అనియును భావము.

(శే అడిక్కే శెల్ల) దాసులు తనను వెదుకనక్కఱ లేకుండ తానే వారివద్దకు పోవు

శ్రీపాదములను చేరగా, **"శేవడి"–"శెల్లుమ్ అడి"** – పోవు శ్రీపాదము. ఉన్న చోటును వెదకి అచటికి వెడలు శ్రీపాదమునకు **"శే"** అను విశేష మేమి? అనినచో, ఆ శ్రీపాదములను అడ్డుపెట్టుక పోవుటయే **"శేవడిక్కు శెల్లుకై"** (ఎఱ్ఱని పాదముల గమనము). **"శేవడి"=** ఎఱ్ఱని పాదములు అనియును అర్థము. పూవుకంటె సుకుమారమైనదికదా, స్వామి పాదము. దీనితో పర్వతారణ్యములను అన్నిటిని కొలుచుటచే, కందిపోయి ఎఱ్ఱబడినవి.

(ఆழ் నెఞ్జే) – సముద్రమువలె గంభీరమైన మనసా!, నీకు ఉపదేశింపనక్కఱ లేదుకదా!

(మరువు) – ఆ ఎఱ్ఱని పాదము నిన్ను వెదకుచు వచ్చునపుడు దానిని అడ్డుపెట్టకుండ, దానిని నిరంతరము హత్తుకొనుము సుమా.

(మழ்) – దుఃఖముతో దీనిని చేయకుండ సంతోషించుచు చేయుదువుగాక! భక్తితో భగవద్విషయములో బాగుగా అలవాటుపడినదానవు అగుము – అనియు భావము.

(మకిழ்న్దు మరువు) – అనియును పాఠము. సంతోషించి, సంతోషించి, అనుభవించెదవుగాక – అని దీని భావము.

పెరియ :– అవ :– నాలాయిరత్తు మాబాట్టు. (కழల్) "ఇప్పడి ఇన్దియజయమ్ పణ్ణి, నామ్ పెఱుకైయావతెన్?" ఎన్ఱు తమ్ముడైయ తిరువుళ్ళమ్ భయప్పడ ఎళితాక పుగ్గ్రిలామ్, నీ భయప్పడవేణ్డా – ఎన్గిఱార్.

(కழలిత్యాది) నముచియుడైయ ఒరు కాలై ఎడుత్తు క్కైయాలే శుగ్గ్రి ఎన్నవుమామ్. అన్ఱియే, భూమియళక్క వెన్ఱు తన్నుడైయ ఒరు తిరువడిమలరై యెడుత్తు. అవసరత్తిలే నముచియై ఒరు కైయాలే శుగ్గ్రి – ఎన్నవుమామ్.

(ఓర్ కైమేలిత్యాది) ఒరు తిరుక్కైమలరిలే అనుకూల – ప్రతికూలరోడు వాశియఱ అழలానిన్ఱ శెరువుడైత్తాన తిరువాழియై యేన్దినవనుడైయ.

(శేవడిక్కే శెల్ల ఆழ் నెఞ్జే – మకిழ்న్దు మరువు) ఉకన్దుకన్దు అనుభవి.

(కழలిత్యాది) అళన్దపడి.

(అழ் నెఞ్జే) ఉనక్కు ఉపదేశిక్క వేణ్డావితే. శేవడితానే ఇరున్దవిడత్తే వన్దాల్ ఇఱాయామైయే వేణ్డువతు.

అరు :– నాలాయిరత్తు మాబాట్టు. ఆழ்నెఞ్జు–అన్బుడైయ నెఞ్జు. "మరువు" ఎన్ఱత్తై పుగ్గ్రి అరుళిచ్చెయ్‌కిఱార్ (శేవడితానే యిత్యాది)

నమ్బిళ్ళై :– నాలాయిరత్తు పాట్టు :– నెఞ్జే! నమక్కు ఇత్తేవైకళ్ ఎల్లామ్ వేణ్డాకిదాయ్! ఇవన్దానే నామిరున్దవిడత్తే తన్నైక్కొడువన్దు తరుమ్ స్వభావనాయిరున్దాన్. ఆన పిన్బు నీ అవనై ప్రీతిపూర్వకమాక అనుభవిక్కప్పార్ కిడాయ్ – ఎన్గిఱార్.

(కழల్ ఒన్ఱు ఎడుత్తు) ఒరు తిరువడికళై మేలే ఎడుత్తు. ఒరు కైయాలే శత్రుక్కళై చ్చుழగ్గ్రినానాయ్‌త్తు. అన్ఱిక్కే, ఒరు తిరుక్కైయాలే నముచియినుడైయ కాలైచ్చెన్ఱు పగ్గ్రి శుழగ్గ్రి ఎఱిన్దపడియాకవుమామ్.

(ఒరు కైమేల్ ఇత్యాది) – ఒరు తిరుక్కైయిలే మఱుకి క్కొడువరుకిఱ దేవర్‌కళోడు, అసురర్‌కళోడు వాశియఱ వెరువుమ్బడిక్కీడాక ప్రతిపక్షత్తిన్ మేలే నెరుప్పై త్తూవుమ్ యుద్ధత్తుక్కు ప్పరికరమాన తిరువాழியై ధరిత్తానాయ్‌త్తు. అనుకూలప్రతికూలవిభాగమఱ అఞ్జుమ్బడియితే అప్పోదైయ వ్యాపారన్దాన్ ఇరున్దపడి. అవన్ శివన్ద తిరువడికళిలే కిట్టుమ్బడి వాసనై పణ్ణు. శేవడితానే ఇరున్దవిడత్తిలే వన్దాల్ ఇఱాయామై వేణ్డువదు.

(ఆழ் నెఞ్జే) అళవుడైయ నెఞ్జే! అతు శెయ్యుమిడత్తిల్ తేవైక్కు ఒరుకాల్ శెయ్‌తతాక వొణ్ణాతు.

(మకిழ்న్దు మరువు) ప్రీతిపూర్వకమాయ్ క్కిడక్కుమ్బడి వాసనై ప్పణ్ణు. విరోధికళై ప్పోక్కువానుమ్, తిరువడికళై త్తరువానుమ్, ప్రీతివానావానుమ్ అవనానాల్ అనుభవిత్తు మకిழமాట్టాయో!

అప్పిళ్ళై :– అవ :– నాలాయిరత్తు మాబాట్టు. నమక్కివ్వరున్దొழிల్‌కళిల్ ఇழியవేణ్ణా, తానే వన్దు తన్నైత్తరుమ్ స్వభావనన్ఱో – ఎన్ఱు అవన్బడియై యనుసన్ధిత్తు, నెఞ్జే! నీ అవనై ప్రీతిపూర్వకమాక వనుభవిక్కప్పార్ ఎన్గిఱార్.

ఒన్ఱు – ఒరు, కழల் – తిరువడియై, ఎడుత్తు – ఊర్ధ్వలోకఙ్గళిలే శెల్ల వళర్త్తు, ఒరు కై – ఒరు తిరుక్కైయాలే, శుగ్గ్రి – ప్రతికూలరాన నముచిప్రభృతికళై చ్చుழగ్గ్రి ఎఱిన్దు, ఓర్ – మగ్గ్రొరు, కైమేల్ – తిరుక్కైమేలే, శుழలుమ్ – వయిఱుమఱుకి ప్పరిభ్రమిక్కిఱ, శురర్‌కళ్ – అనుకూలరాన దేవకళుమ్, అశురర్‌కళ్ – ప్రతికూలరాన వసురర్‌కళుమ్, అఞ్జ – నడుఙ్గుమ్బడిక్కీడాక, అழలుమ్ – ప్రతిపక్షత్తిన్ మేలే అழలై యుమిழுకిఱ, శెరు – యుద్ధసాధనమాన, ఆழி – తిరువాழியై, ఏన్దినాన్ – ధరిత్త సర్వేశ్వరనుడైయ, శేవడిక్కే – ఆశ్రితరిరున్దవిడమే యెల్లైయాక వళరుమ్ తిరువడికళిలే, శెల్ల – కిట్టుమ్బడి, ఆழி – అళవుడైయ, నెఞ్జే – నెఞ్జే!, మరువు – నిరన్తరమాక ప్పొరున్ద ప్పార్; మకిழ் – అతు తేవైయాకాతపడి మకిழ்వుతుమ్, శెయ్. ప్రీతిపూర్వకమాక వాసనై పణ్ణెన్ఱపడి. శేవడి – శివన్ద పడి ఎన్ఱుమామ్.

దివ్యార్థ :- (కళ్లలొడుత్తు) ఉలకళన్ద పెరుమానుడైయ తిరువడికళై ప్పణిన్దు మకిళ్లన్దిరు- ఎన్ఱు తిరువుళ్ళత్తై త్తేత్ఱ్రుకిఱార్. శ్రీవామనమూర్త్తి మహాబలియినిడత్తి నిన్ఱుమ్ తానమ్ వాజ్గి, వుడనే తిరివిక్కిరమనాయ్ మూన్ఱడి మణ్ణై యళక్కప్పుక, అదై క్కణ్డ మహాబలిపుత్తిరనాన నముచి ఎన్బవన్ ఓడి వన్దు, "ఇదు ఎన్న అన్యాయమ్" ఎన్ఱు శొల్లి, వళరుకిన్ఱ తిరువడియై త్తడైయ, శ్రీవిష్ణు "నీ ఏన్ తకైకిఱాయ్? నాన్ దానమ్ పెఱ్ఱదై అళన్దు కొళ్ళవేణ్డావో?" ఎన్న, నముచి, "నీ శెయ్కిఱతు కపట మన్ఱో!" ఎన్న, శ్రీవిష్ణు "ఉన్నుడైయ తకప్పన్ ఎనక్కు త్తారై వార్త్తు దత్తమ్ పణ్ణినతు పొయ్యో!" ఎన్న, నముచి "ఎన్నుడైయ పితా ఉన్నుడైయ మోశవకై తెరియామల్ ఉన్ వఞ్చనత్తిల్ అకప్పట్టుక్కొణ్డాన్" ఎన్న, శ్రీవిష్ణు- "నాన్ శెయ్వతై వఞ్చక మెన్ఱు ఎదనాఱ్చొల్లుకిఱాయ్?" ఎన్న, నముచి "నీ శెయ్ద వఞ్చన మన్ఱాకిల్, నీ మున్బు యాచిత్తపోదిరున్ద వడివత్తై క్కొణ్డు అళన్దు కొణ్డు పో" ఎన్న, శ్రీవిష్ణు-" శరీరమెన్బదు ఎప్పోదుమ్ ఒరే తన్మైయాక ఇరుక్కమాట్టాదే! వికారప్పడుమ్ తన్మైయుడైయతు కాణ్! మున్నైయ వడివత్తై క్కొణ్డు ఎప్పడి అళక్కముడియుమ్?" ఎన్న, ఇప్పడి సమాధానమ్ శొల్లవుమ్ కేళామల్, తాన్ పిడిత్త తిరువడియిన్ పిడియై విడామల్ ఉఱుతియాయిరున్ద నముచియై వళర్న్ద తిరువడియినాల్ ఆకాయత్తిలే కొణ్డుపోయ్ చ్చుళ్లన్ఱు విళ్లుమ్బడి శెయ్దానెన్ఱ కతై "ఎన్నిదు మాయమ్ ఎన్నప్పన్ అఱిన్దిలన్, మున్నైయ వణ్ణమే కొణ్డు అళవా యెన్న, మన్ను నముశియై వానిల్ శుఴ్ఱియ మిన్నుముడియనే'' ఎన్ఱ పెరియాళ్వార్ తిరుమొళ్లిప్పాశురత్తిల్ విరియ అనుసన్ధిక్కప్పట్టతు. అ:తు ఇప్పాట్టిల్ "ఒరు కై శుళ్ఱ్ఱి" ఎన్ఱదనాల్ శురుఙ్గ అనుసన్ధిక్కప్పట్ట దెన్గ.

"ఓర్ కైమేల్ అళ్లలుమ్ శెరువాళ్లి యేన్దినాన్" ఎన్ఱు అన్వయమ్. (శుళ్లలుమ్ శురాశురర్కళ్ అఞ్జ) - "శుళ్లలుమ్" ఎన్ఱ విశేషణమ్ "శురాశురర్కళ్" ఎన్ఱ పదత్తిన్ ఏకదేశమాన శురర్కళిడత్తిల్ అన్వయిక్కుమ్. ముదలే ప్పిడిత్తు శుక్కిరన్ నముశి ముదలానవర్కళ్ తడైశెయ్కొణ్డే వరువతై క్కణ్డ దేవర్కళ్ "ఇక్కారియమ్ ఇడైయూరొన్ఱు మిన్ఱి ప్పూర్త్తి ప్పెఱవేణుమే! ఇడైయిల్ ఎన్న తీఙ్గు నేరిడుమో!" ఎన్ఱు కుడల్ కుళ్లమ్బియిరున్దమైయై "చ్చుళ్లలుమ్" ఎన్ఱ విశేషణమ్ తెరివిక్కుమ్. ఇన్ద విశేషణత్తై అశురర్కళిడత్తిలుమ్కూడ అన్వయిక్కలామ్. "నమక్కు ఎవ్వళవు తీఙ్గు నేరిడుమో" ఎన్ఱు అశురర్కళ్ కవలైకొణ్డిరుక్కిన్ఱమైయై క్కూఱియవాఱు. ఆక, ఇప్పడి త్రివిక్రమావతారమ్ శెయ్దరుళిన పెరుమానుడైయ తిరువడికళిలే శెన్ఱు కిట్టుమ్బడి నెఞ్జే!, నిరన్తరమాక ప్పొరున్దిరుక్క ప్పార్. ఇదై వరుత్తమాక క్కొళ్ళామల్ ఆనన్దరూపమాకవుమ్ కొళ్ - ఎన్ఱు తమ్ తిరువుళ్ళత్తిఱ్కు ఉపదేశిత్తారాయిఱ్ఱు.

దివ్యార్థను :- అవ :- (కళ్లలొన్ఱైడుత్తు) లోకాన్ని కొలిచిన స్వామియొక్క శ్రీపాదాలను సేవించి, ఆనందించు - అని మనస్సును తేటపఱుస్తున్నారు. శ్రీవామనమూర్తి మహాబలి దగ్గఱ దానాన్ని గ్రహించిన వెంటనే త్రివిక్రముడై మూడు అడుగుల నేలను కొలువబోగా, దాన్ని చూచిన మహాబలిపుత్రుడు అయిన నముచి పరుగెత్తి వచ్చి, "ఇది ఏం అన్యాయం!" అని పల్కి, పెరుగుతున్న శ్రీపాదాన్ని అడ్డుకోగా, శ్రీవిష్ణువు "నీవు ఎందుకు అడ్డుకుంటున్నావు? నేను దానం పొందినదాన్ని కొలిచి గ్రహించవద్దా?" అనగా, నముచి "నీవు చేసేది వంచన కాదా!" అనగా, శ్రీవిష్ణువు "నీ తండ్రి నాకు దానాన్ని ఇచ్చినది అబద్ధమా!" అనగా, నముచి "నా తండ్రి నీ వంచనాక్రమాన్ని తెలియలేక, నీ మోసపు పన్నాగంలో పట్టుబడ్డాడుసుమా!" అనగా, శ్రీవిష్ణువు "నేను చేసినది మోసమని ఎందుకని అన్నావు?" అనగా, నముచి "నీవు చేసేది వంచన కాకపోతే, నీవు ముందు యాచించినపుడున్న రూపాన్ని పొంది, కొలుచుకొని వెళ్ళు" అనగా, శ్రీవిష్ణువు - "శరీరం అనేది ఎల్లప్పుడూ ఒకేవిధంగా ఉండదే! వికారాన్ని పొందే స్వభావాన్ని కల్గినదిసుమా! పూర్వపు రూపాన్ని పొంది ఏవిధంగా కొలువడానికి వీలు?" అనగా, ఆవిధంగా సమాధానాన్ని చెప్పినా వినకుండా తాను పట్టుకొన్న శ్రీపాదాన్ని పట్టువిడవకుండా గట్టిగా పట్టుకుని ఉన్నందువల్ల నముచిని స్వామి తన పెరిగిన పాదంతో ఆకాశంలో తీసికొనిపోయి, తిప్పి, కిందపడేటట్లు చేశాడనే ఈ కథ **"ఎన్నిదుమాయన్ ఎన్నప్పన్ అఱిన్దిలన్ మున్నైయ వణ్ణమే కొణ్డు అళవా యెన్న, మన్ను నముశియై వానిఱ్చుళ్ఱ్ఱియ మిన్ను ముడియనే"** అనే పెరియాళ్వార్ తిరుమొళ్లి పాశురంలో వివరంగా అనుసంధింపబడింది. ఇది ఈ పాశురంలో **"ఒరు కై శుఱ్ఱి"** అన్నందువల్ల సంగ్రహంగా అనుసంధింపబడింది.

"ఓర్ కైమేల్ అళ్లలుమ్ శెరువాళ్లి యేన్దినాన్" అని అన్వయం. **(శుళ్లలుమ్ శురాశురర్కళ్ అఞ్జ)** **''శుళ్లలుమ్''** -అనే విశేషణం **''శురాశురర్కళ్''** అనే సమాసపదంలో ఏకదేశం అయిన సురులతో అన్వయిస్తుంది. మొదటనే శుక్రుడు, నముచిమొదలైన వారు అడ్డుపెట్టడాన్ని చూచిన దేవతలు "ఈ కార్యం ఏవిఘ్నం లేకుండా పూర్తికావాలి. మధ్యలో ఏ చెడ్డ కలుగుందో! ఏమో!" అంటూ కడుపులో ఆవేదనను చెందడాన్ని **"శుళ్లలుమ్"** అనే విశేషణం స్ఫురింపజేస్తుంది. ఈ విశేషణాన్ని అసురులు పట్లకూడ అన్వయించవచ్చు. "మనకు ఏం చెడ్డ సంభవిస్తుందో?" అని అసురులు కలవరపడుతున్న స్థితిని తెలిపిన రీతి ఇది. అందువల్ల "ఈ విధంగా త్రివిక్రమావతారం ఎత్తిన స్వామి శ్రీపాదాలలో చేరి ఆశ్రయించేటట్లు ఓ మనసా! నిరంతరం పొందికగా ఉండడానికి ప్రయత్నించు. దీన్ని బాధగా గ్రహించకుండా ఆనందరూపంగా గ్రహించు"

అని తమ మనస్సుకు ఉపదేశించిన వారయ్యారు.

(49) మకిழ்లకొన్దేపోల్ మాఱుమ్ పల్ యాక్కై,
నెకిழ మయల్కిన్బార్ క్కల్లాల్, - ముకిழ్ విరిన్ద
శోదిపోల్ తోన్ఱుమ్ శుడర్ పొన్ నెడు ముడి, ఎమ్
ఆది కాణ్బార్క్కు మరిదు

మకిழ் అలకు ఒన్దేపోల్ = పొగడచెట్టు విత్తనము ఒక్కటియే కాణి స్థానమున, కోటి స్థానమునను ఉంచబడునట్లు, మాఱుమ్ పల్ యాక్కై = మాఱి మాఱి వచ్చునట్టి శరీరములను, నెకిழ = తొలగిపోవు రీతిలో, ముయల్కిన్బార్క్కు అల్లాల్ = ప్రయత్నమును చేయుచున్నవారికి తప్ప, కాణ్బార్క్కుమ్ = దర్శింపవలెనను అభినివేశమును కల మిగిలిన వారికికూడ, ముకిழ் విరిన్ద శోది పోల్ తోన్ఱుమ్ = వికసించిన తేజస్సువలె దర్శింపబడునదియును, శుడర్ పొన్ నెడు ముడి = కాంతిని వెదజల్లునదియు, అందమైనదియు, గొప్పదియును అగు కిరీటమును కలవాడును, ఎమ్ ఆది = నాకు కారణభూతుడైయుండువాడును అగు సర్వేశ్వరుడు, అరిదు = దుర్లభుడు.

అవతారిక :- ఎంతవరకు సాధనములను అనుష్ఠించినను, ఇతరవిషయములలో వైరాగ్యమును కల్గి, అతనిని ఆశ్రయించువారికి తప్ప, మిగిలినవారు అతనిని దర్శింపలేరనుచున్నారు.

వ్యాఖ్య :- (మకిழలకొన్దేపోల్ మాఱుమ్ పల్ యాక్కై) - గులకరాళ్ళు, పొగడ చెట్టు విత్తులు మొదలగువానితో సంఖ్యను లెక్కించు పద్ధతులు కొన్ని కలవు. వానిలో, గణితమున సమర్థుడైనవాడొకడు ఒక సమయములో ఒకదానిని కోటిస్థానమునునుంచి లెక్కించును. వేఱొక సమయమున దానినే తక్కువ స్థానమున నుంచి లెక్కించును. (**"మోడరన్ ఆల్జీబ్రా"** అను నవీన గణిత శాస్త్రములో '**x**' అనబడు అక్షరమును ఒక లెక్కలో మిక్కిలి తక్కువ విలువ కల్గిన స్థానమున, వేఱొక లెక్కలో చాలా ఎక్కువ విలువను కల్గిన స్థానమున ఉంచి లెక్కించుటను గమనింపవచ్చును) ఈ రీతిలోనే భగవానుని సంకల్పముచే ఈ సంసారిచేతనుని శరీరము కర్మానుగుణముగా ఒక సమయములో మిక్కిలి చిన్న చీమ రూపమున, వేఱొక సమయమున మిక్కిలి గొప్పవాడగు బ్రహ్మరూపమున నుండును. వీరిద్దరిమధ్యలో దేవ - మనుష్య - తిర్యక్ - స్థావరాదులనెడి ఎన్నియో నిమ్నోన్నతము లుండును. ఈ విచిత్రమును ఆళ్వార్లు ఇచట **"మకిழలకొన్దేపోల్ మాఱుమ్ పల్ యాక్కై")** అనుచు ప్రస్తావించుచున్నారు.

(మకిழలకొన్దేపోల్ మాఱుమ్) - ఈ ప్రయోగమును అనుసరించియే శ్రీపరాశభట్టర్ శ్రీరంగరాజస్తవ ఉత్తర శతకములో **"పటునైకవరాటికేవ క్లుప్తా స్థలయోః కాకణికాసువర్ణకోట్యోః"** (88) (సమర్థుడైన ఒక ప్రభువుచే ఒక కాణిస్థానమున, ఒక సవరము స్థానమున కల్పింపబడిన ఒక గులక రాయివలె) అని పల్కిరి.

(యాక్కై నెకిழ ముయల్కిన్బార్క్కల్లాల్) - ఇట్టి ఈ శరీరముతానే విడచి, తొలగిపోవునట్లు జ్ఞానము, భక్తి, వైరాగ్యము మొదలగు మంచిగుణములను పొందుటకు ప్రయత్నమును చేయువారికి తప్ప.

(ముకిழ் విరిన్ద శోదిపోల్ తోన్ఱుమ్ శుడర్ పొన్ నెడు ముడి ఎమ్ ఆది) - వికాసమును పొందిన మహాతేజస్సువలె ఆశింప తగినవాడై, **"ఆధిరాజ్య మధికం భువనానా మీశతే పిశునయన్ కిల మౌళిః"** (వరద-స్తవ- 25) (సర్వేశ్వరా! నీ కిరీటము నీ సమస్తలోకచక్రవర్తిత్వమును ఉద్ఘోషించుచున్నది) అనునట్లు తన సర్వాధిపత్యమును సృష్టీకరించుచున్నదగు దీర్ఘమైన కిరీటమును కలవాడు, సమస్తచేతనులకును **"నావాడు"** అని సంబంధపూర్వకముగా పల్కి, ఆశ్రయించునట్లు అందఱికిని కారణభూతుడైయున్న వాడును అగు సర్వేశ్వరుడు.

(ఆది కాణ్బార్క్కుమ్ అరిదు) - సర్వేశ్వరుడగు ఇతడు, తగిన యోగ్యతను పొందకుండ తనను దర్శింపవలెనను తలపును మాత్రము కలవారికి దక్కనివాడుగానే యుండును. **"కాణ్బార్క్కుమ్"** అనునపుడు **'ఉమ్'** (చ-కారముచే - ఇచట అనుక్తసముచ్చాయకముచే) వినువారికికూడ లభింపదు, అనుట కైముతికన్యాయసిద్ధము. ప్రాకృతవిషయములను ఆశించుచునే అతనిని దర్శింపవలెను, వినవలెనను కోఱికను మాత్రము కలవారికి తన ముఖమును స్వామి చూపడు - అని భావము. **"ఆది కాణ్బు ఆర్క్కుమ్ అరిదు"** అని విభజించియు అర్థమును చెప్పవచ్చును.

పెరియ :- అవ :- **నాల్పత్తొన్పతామ్పాట్టు. (మకిழలకిత్యాది) ఇప్పడి ఇరాతార్క్కు అవనై క్కిడైయాతెన్ఱు పిన్నైయు మతినుడైయ వరుమై శొల్లుకిఱతు.**

(మకిழలకిత్యాది) అలకానతు కోటిస్థానత్తిలుమ్ నిన్ఱు, కాణిస్థానత్తిలుమ్ నిఱ్కుమాపోలే, ఇవ్వాత్మావానతు దేవశరీరత్తిలే పుకువతు, తిర్యక్శరీరత్తిలే పుకువతాయ్, మాఱిమాఱి వరుకిఱ పలయాక్కైయై నెకిழస్సుపోమ్పడియాక ప్పణ్ణువార్క్కల్లాల్.

(ముకిழిత్యాది) వికసితమా యిరున్ద తేజస్సైప్పోలే తోన్ఱుమతాయ్, ఆధిరాజ్యసూచకమాన తిరువభిషేకత్తై యుడైయనాయ్, ఎనక్కు క్కారణమా యిరుక్కిఱవనై క్కాణుమవర్కళుక్కరితు.

అవ :– ప్రకృతిప్రాకృతజ్గళిల్ అరుచియుమ్, ఎమ్బెరుమానై క్కాణ్గైయిల్ రుచియు ముడైయార్క్కు ఎళితాక క్కాణలా మెన్గిఱతు. "పొయ్న్నిన్ఱ" ఇత్యాది.

(మకిళ్గిత్యాది) కర్మానుగుణమాక శరీరజ్గళ్ తోఱుమ్ నుళ్గైకై. "యాతాను మోరాక్కై".

(ముకిళ్ విరిన్ద శోతి) "శెవ్వి ప్పడిక్కోలమ్".

(ఎమ్మాది) ప్రాపకనై.

(కాణ్బార్క్కుమ్) కేట్పార్క్కు మరితు. ఇప్పడి ఆశ్రయిప్పార్క్కల్లతు ప్రకృతియై యుకప్పార్క్కు ముకమ్ కొడుక్కుమ్ ఇతరపురుష నల్లన్.

అరు :– నాల్పత్తొన్బతామ్బాట్టు. "ముయల్కిఱ్పార్క్కల్లాల్" ఎన్గత్తై ప్పత్ఱి అవతారికై యరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ఇప్పడియిరాతార్క్కిత్యాది). నణ్ణువార్క్కు – కర్మాద్యుపాయజ్గళై ప్పణ్ణువార్క్కు.

మేలుక్కు ప్రపత్తిపరమాక అవతారికై అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ప్రకృతిప్రాకృతజ్గళిలిత్యాది). చకారత్తాలే – కేట్పార్క్కు మేన్గిఱతు. మకిళ్గలకు – మకిళ్గుమ్ విరై.

నమ్బిళ్ళై :– నాల్పత్తొన్బదామ్పాట్టు :– ఎల్లామ్ శెయ్దాలుమ్ ఇవ్వరుకు ఉణ్డాన ప్రకృతిప్రాకృతజ్గళిల్ విరక్తి పిఱన్దు, అవనై ఆశ్రయిప్పార్క్కల్లదు ఒరుపడి కణ్డతాయ్ త్తలైక్కట్ట ముడియాదు – ఎన్గిఱార్.

(మకిళ్గలకు ఇత్యాది) – ఒరు మకిళ్గలకుతానే కాణిస్థానత్తిలుమ్, కోటిస్థాత్తిలుమ్ నిఱ్కుమాపోలే, ఓర్ ఆత్మాతానే కర్మమడియాక "యాతానుమ్ ఓర్ ఆక్కై" యిప్పడియే బ్రహ్మశరీరత్తోడు, పిపీలికాశరీరత్తోడు వాశి యఱ ఎజ్గుమ్ పుక్కు మాఱి మాఱి వరక్కడవదాన పల్వకైప్పట్ట శరీరజ్గళుణ్డు. అవఱ్ఱై.

(నెకిళ్గ ముయల్కిఱ్పార్క్కు అల్లాల్) అదుదానే తన్నైవిట్టు ప్పోమ్బడిక్కు ఈడాక యత్నమ్ పణ్ణుమవర్కళుమల్లదు. అతుతనక్కు ఇజ్గనేయుమ్ ఒరు స్వభావ ముణ్డు. అతాకిఱదు – తన్నైయే వేణ్డువారై వేణ్డి, వేణ్డాతారై వేణ్డాతపడియా యిరుక్కుమ్బడియాయ్త్తు. ఇజ్గన్ ఇతినత్తనైసౌకుమార్యమ్ ఉడైయతెన్ఱు మిల్లైయాయ్త్తు. ప్రకృతిప్రాకృతజ్గళిల్ అరుచియుమ్, ఎమ్బెరుమానై క్కాణ్గైయిల్ రుచియుమ్ ఉడైయార్క్కు ఎళితాక క్కాణలామ్ – ఎన్గపడి.

(ముకిళ్ విరిన్ద ఇత్యాది) – వికసితస్వరూపమాన తేజస్సుప్పోలే తోన్ఱుమ్ తేజస్సై ఉడైత్తాయ్, స్పృహణీయముమాయ్, అధిరాజ్యసూచకమాన తిరువభిషేకత్తైయుముడైయనాన ఎమ్ ఆది యుణ్డు. ఇతుక్కు అడజ్గ క్కారణభూతనానవన్,

అవనై క్కాణ్బార్క్కుమ్ అత్తై నెకిళ్గముయల్కిఱ్పార్క్కల్లదు అరితు. నమక్కు క్కడవనన్ఱో! అవనై క్కాణ్గైకైయిల్ అరుమై యుణ్డో! ఎన్ఱిరున్దాలుమ్ శొన్నపడి యిల్లాదార్క్కు చ్చాల వరితామ్.

(ఆది) – కరణకళేబరత్తై క్కొడుత్తు ఇవనిశైవు కొణ్డు సంసారసంబంధమ్ అఱుత్తు అడిమైకొళ్ళకైక్కు ఇడమ్ పార్త్తు నిఱ్కిఱవనై. ప్రకృతియై యుకప్పార్క్కు ముకమ్కాట్టుమ్ పరపురుషనల్లన్.

అప్పిళ్ళై :– అవ :– నాల్పత్తొన్బతామ్బాట్టు. ఎల్లామ్ శెయ్తాలుమ్, ప్రకృతిప్రాకృతజ్గళిల్ విరక్తి పిఱన్దు అవనై యాశ్రయప్పార్క్కల్లతు అవనై క్కాణముడియాతు ఎన్గిఱార్.

మకిళ్గలకు ఒన్ఱేపోల్ – గణితత్తిల్ నిపుణనాలే వైక్కప్పట్టతొరు మకిళ్గలకు కాణిస్థానత్తిలుమ్, కోటిస్థానత్తిలుమ్ మాఱిమాఱి నిఱ్కుమాపోలే, మాఱుమ్ – భగవత్సజ్కల్పత్తాలే కర్మానుగుణమాక ఉచ్చావచరూపేణ మాఱి మాఱి వరక్కవడవ, పల్ – బ్రహ్మాదిపిపీలికాన్తమాక పలవకైప్పట్టు, యాక్కై – శరీరజ్గళ్, నెకిళ్గ – తన్నడైయే విట్టు నెకిళ్గుమ్బడియాక, ముయల్కిఱ్పార్క్కు – జ్ఞానభక్తివైరాగ్యసమ్పాదనముఖేన యత్నమ్ పణ్ణుమవర్కళుక్కు, అల్లాల్ – అల్లాతు, ముకిళ్ విరిన్ద – వికసితస్వరూపమాన, శోతిపోల్ – తేజస్సుపోలే, తోన్ఱుమ్ – తోఱ్ఱుకిఱ, శుడర్ – తేజస్సైయుడైత్తాయ్, పొన్ – స్పృహణీయమాయ్, నెడు – అధిరాజ్యసూచకమాన, ముడి – తిరుభిషేకత్తై యుడైయనాయ్, ఎమ్ – ఎల్లార్క్కుమ్ 'ఎన్నుడైయవన్' ఎన్ఱు ముఱైచ్చొల్లి ప్పత్ఱలామ్బడి, అతి – సర్వకారణభూతనాన సర్వేశ్వరన్, కాణ్బార్క్కు – కేవలమ్ కాణవేణుమ్ ఎన్ఱిరుప్పార్క్కు, అరితు – అరియనాయిరుక్కుమ్.

దివ్యార్థ :– (మకిళ్గలకు) – దేవయోనికళెన్ఱుమ్, మనుష్యయోనికళెన్ఱుమ్, తిర్యక్యోనికళెన్ఱుమ్ పలవకైప్పట్ట యోనికళిల్ పిఱప్పదుమ్, ఇఱప్పతు మాకియ సంసారత్తై త్తొలైత్తుక్కొళ్ళ విరుప్పముడైయవర్కళుక్కే ఎమ్బెరుమానై క్కాణుదల్ కైకూడు మెన్గిఱార్. పలకత్తై, మకిళ్గమ్ విత్తై ముదలియవఱ్ఱై క్కొణ్డు గణితమ్ పార్క్కిఱ ముఱైకళ్ శిల వుణ్డు. అన్ద గణితత్తిల్ కాణిస్థాన మెన్ఱుమ్, కోటిస్థాన మెన్ఱుమ్ పాకుపాడుకళు ముణ్డు. కాణిస్థాన మెన్బదు మికత్తాళ్న్ద స్థానమ్. కోటిస్థాన మెన్బదు మిక వుయర్న్ద స్థానమ్. గణితమ్ పార్క్కిఱ వకైయిల్ ఒరు మకిళ్గమ్ విత్తైయే శఱ్ఱుప్పోదు కాణిస్థానత్తిలుమ్, శఱ్ఱుప్పోదు కోటిస్థానత్తిలుమాక మాఱిమాఱి వన్దు కొణ్డిరుక్కుమ్. (ఇదు గణితసామర్థ్యత్తై పొఱుత్తదుమామ్.)

అదుపోల భగవత్సంకల్పత్తాలే కర్మానుగుణమాక (ఉత్కృష్టమాకవుమ్,

అపకృష్టమాకవుమ్) పలవకైప్పట్టు మాఱిమాఱి వరక్కూడియ (పిరమన్ ముదఱ్కొణ్డు ఎఱుమ్బు ఈఱాకవుళ్ళ) శరీరజ్గళ్ తొలైన్దు నిత్యానన్దమనుభవిక్క వేణుమెన్ఱు ఆశై కిళర్న్దు, అదఱ్కురియ ముయఱ్చియై శెయ్యుమవర్కళుక్కు త్తవిర మగ్గ్రైయార్క్కుమ్ ఎమ్బెరుమానై సాక్షాత్కరిప్పదు అరితాకుమ్.

నాన్గామడియై – "ఆది కాణ్బు ఆర్క్కుమ్ అరితు" ఎన ప్పిరిత్తు ఉరైక్కప్పట్టతు. "కాణ్బు" – కాణుతల్. ఇని, "కాణ్బార్క్కుమ్" ఎన్ఱ ఒరు శొల్లాకవే కొణ్డు ఉరైక్కవుమామ్. కాణవేణు మెన్నుమ్ విరుప్పముడైయవర్కళుక్కుమ్ నమ్ ఆది అరితు (అరుమైప్పడువన్) ఎన్గ.

ఇప్పాట్టిల్ ముదలడిక్కు చ్చార్ప్పాక శ్రీరంగరాజస్తవ – ఉత్తరశతకత్తిలుళ్ళ "పటునైవ వరాటికైవ క్లృప్తా స్థలయోః కాకణికాసువర్ణకోట్యోః" ఎన్ఱ శ్లోకమ్ ఒరుపుడై ఒప్పుమైయాక స్మరిక్కత్తక్కతు.

దివ్యార్థ:– అను:– (మకిళ్గలకు) – దేవయోనులని, మనుష్యయోనులని, తిర్యక్ యోనులని–పలు రీతులైన యోనులలో జన్మించడం, మరణించడం అనే సంసారాన్ని పోగొట్టుకోవాలనే ఆశకలవారికే భగవానుని దర్శించడం వీలవుతుందని అంటున్నారు. గులకరాయి, పొగడవిత్తనం–మొదలైన వానితో లెక్కలను లెక్కించే పద్ధతులు కొన్ని ఉన్నాయి. ఆ గణితంలో కాణిస్థానమని, కోటిస్థానమని విభాగాలుకూడా ఉన్నాయి. కాణిస్థాన మనేది చాలా తక్కువ స్థానం. కోటిస్థానం అనేది చాలా గొప్పస్థానం. గణితాన్ని లెక్కించే రీతిలో ఒక పొగడవిత్తనం కొంచెంసేపు కాణిస్థానంలోను, మఱికొంచెం సేపు కోటిస్థానంలోను మాఱి మాఱి వస్తూంటుంది. (ఇది గణితసామర్థ్యానికి తగినదికూడా)

అదే రీతిలో భగవత్సంకల్పంతో కర్మానుగుణంగా (ఉత్కృష్టంగాను, అపకృష్టం గాను) పలు రీతులలో మాఱి మాఱి రాదగిన (బ్రహ్మదిపీలికాపర్యంతం ఉన్న) శరీరాలు తొలగి నిత్యానందాన్ని అనుభవించాలనే ఆశ వృద్ధి అయి, దానికి తగినట్లు ప్రయత్నాన్ని చేసేవారికి తప్ప, మిగిలినవారికి ఎవరికీ భగవానుని సాక్షాత్కరింపజేసికోవడం సాధ్యం కాదు.

నాల్గవ పాదానికి **"ఆది కాణ్బు ఆర్క్కుమ్ అరిదు"** అని విడదీసి అర్థం చెప్పబడింది. **"కాణ్బు"**–చూడడం అని అర్థం. ఇక, **"కాణ్బార్క్కుమ్"** అని ఒకే పదంగానే గ్రహించి, అర్థం చెప్పవచ్చు. అపుడు దర్శించాలనే ఆశను కలవారికికూడా మా స్వామి అరుదైన వాడు–అని అర్థం.

ఈ పాశురంలో మొదటి పాదానికి తగినట్లుగా శ్రీరంగరాజస్తవంలోని **"పటునైవ వరాటికైవ క్లృప్తా స్థలయోః కాకటికాసువర్ణకోట్యోః"** అనే శ్లోకం ఒకవిధంగా అర్థసామ్యం

కల్గినదిగా స్మరించతగినది.

**(50) అరియ పులనైన్దడక్కి యాయ్మలర్ కొణ్డు, ఆర్వమ్
పురియ పరిశినాల్ పుల్కిల్, – పెరియనాయ్
మాగ్గ్రాదు వీగ్గ్రిరున్ద మావలిపాల్, వణ్కై నీర్
ఏగ్గ్రానై క్కాణ్బతెళిదు**

అరిదు = అణచుటకు అరుదైన, పులన్ ఐన్దు = ఇంద్రియములను అయిదింటిని, అడక్కి= అణచి, ఆయ్ మలర్ కొణ్డు = బాగుగా వెదకి, సమీకరించిన పూలను చేతిలో ధరించి, ఆర్వమ్ పురియ పరిశినాల్ = భక్తి అతిశయించిన రీతిలో, పుల్కిల్ = కొలిచినచో, పెరియనాయ్ = (సంపదలో, ఔదార్యములో) గొప్పవాడై, మాగ్గ్రాదు వీగ్గ్రిరున్ద = (దానము ఇచ్చుటలో) ఎట్టి మార్పును లేకుండనున్న, మా వలి పాల్ = మహాబలివద్ద, వణ్ కై = గ్రహించిన స్వామిని, కాణ్బదు = సేవించుట, ఎళిదు = సులభము.

అవతారిక :– అన్యవిషయములలో సంగమును వీడి, భక్తితో అతనిని ఆశ్రయించువారికి అతనిని దర్శించుట చాల సులభముసుమా! – అనుచున్నారు.

వ్యాఖ్య :– (అరియ పులన్ ఐన్దు అడక్కి) – "చంచలం హి మనః కృష్ణ! ప్రమాథి బలవత్ దృఢమ్, తస్యాహం నిగ్రహం మన్యే వాయో రివ సుదుష్కరమ్" (భ.గీ–6–344) (కృష్ణా! మనస్సు నిలుకడ లేనిది, స్థైర్యమును చెడగొట్టునది, బలమైనది, అల్పవిషయము లలో స్థిరముగా నుండునదియును. వాయువునువలె దానిని బంధించుటయును మిక్కిలి దుష్కరమని నేను భావింతును) అనునట్లు నియంత్రించుటకు వీలు కాని కన్ను, ముక్కు, చెవి, నాలుక, త్వక్కులను కర్మేంద్రియములను అయిదింటిని, శబ్దస్పర్శరూపరస గంధములనెడి బాహ్యవిషయములందు పోకుండునట్లు అణచి–అని అర్థము. ఇట్లు అణచవలసిన అవసరమేమి! అనినచో, "ఒక పొలములో ప్రవహించు నీరు రెండు పొలములలో ప్రవహించినచో, ఆ రెండిటికిని చాలదు కదా! (అందుచే) సర్వేశ్వరుని కోఱదగినవగు ఇంద్రియములను విషయములపట్ల పోనివ్వకుండ, నియంత్రించి – అని పెరియవాచ్చాన్ పిళ్ళై వ్యాఖ్య.

(ఆయ్ మలర్ కొణ్డు) – భగవద్విషయమునకు తగినదియై యుండునట్లు కేశములు, పురుగులు మొదలగునవి లేకుండ పరిశీలించి, వికసించిన పూవులను వెదకి, గైకొని.

(ఆర్వమ్ పురియ పరిశినాల్) – ప్రేమ నిండిన మార్గమున (మిక్కిలి ప్రేమతో).

(పుల్కిల్) – ప్రేమికుడు ప్రేయసిని ఆలింగనము చేసికొనునట్లు సర్వేశ్వరుని మిక్కిలి ప్రేమతో ఆలింగనము చేసికొన్నచో.

(పెరియనాయ్ మాగ్గ్రాదు వీగ్గ్రిరున్ద మావలి) – **"ఈశ్వరోఽహమ్"**

(భ.గీ-16-15) అనునట్లు సర్వేశ్వరునికంటె తనను గొప్పవానిగా తలచువాడై, అడుగువారు అడుగునది అంతటిని ఇచ్చు ఔదార్యములో ఏమాత్రము మార్పు లేకుండ, "అన్నిటిని ఇచ్చెదను" అనుచు ప్రకటించుకొని, తన గొప్పతనము తెలియునట్లున్న మహాబలి.

(పెరియనాయ్) – సంపదలోను, ఔదార్యములో గొప్పవాడై – అనియును అర్థము.

(మావలిపాల్ వణ్కై నీర్ ఏఱ్ఱానై క్కాణ్బదు ఎళిదు) – ఆ మహాబలివద్ద **"అలమ్బురిన్ద నెడున్తడక్కై"** (తిరునెడు -6) అనునట్లు యాచించువారు "చాలు, చాలు అనునట్లు ఇచ్చి ఇచ్చి, వారి కోఱికను పూరించి, పెరిగిన గొప్ప చేతినుండి దానజలమును గ్రహించి, భూమిని పరిగ్రహించినవానిని చూచి, అనుభవించుట సులభము.

(పుల్కిల్ ఎళిదు) – అపేక్షానిరపేక్షముగా లోకములను కొలిచినట్లు, ఆశాలేశమును కలవారినికూడ అతడు దగ్గఱకు చేర్చుకొనును. అపుడు అతనిని అడ్డుపెట్టకుండ ప్రేమతో ఆలింగనము చేసికొనువారికి అతడు మిక్కిలి సులభుడగును

(మావలిపాల్...ఎళిదు) – ఎన్నియో దోషములున్నను అద్వేషమే (భగవత్ప్ర యత్నమును అడ్డుకొనకుండుటయే) ఆలంబనముగా గొని, మహాబలివద్దకు యాచకుడై వచ్చెను. అట్టివాడు, నియంత్రించుటకు వీలుకాని పంచేంద్రియములను అణచి, పూలను వెదకి, తెచ్చి మిక్కిలి ప్రీతితో కొలిచినచో సులభుడగును అనుటను చెప్పవలెనా!

పెరియ :- అవ:- ఐమ్బుతామ్బాట్టు :- ఇన్ద్రియఙ్గళై విషయఙ్గళిల్ పోకామల్ కాత్తు, అవన్బక్కలిలే స్నేహిక్కిల్ కాణ ఎళితు ఎన్గిఱార్.

(అరియ విత్యాది) ఒరు శెయిలే పాయుమ్ నీర్ ఇరణ్డు శెయ్యిలే పాయ్న్దాల్ ఇరణ్డు శెయ్క్కుమ్ పోరాతొళ్ళియుమితే. సర్వేశ్వరనై ఇచ్ఛిక్కక్కడవవాన ఇన్ద్రియఙ్గళై విషయఙ్గళిల్ పోకాతపడి యడక్కి. "అరియ" ఎన్దతు – "తస్యాహం నిగ్రహం మన్యే వాయో రివ సుదుష్కరమ్" – ప్రతికూలమాన వాయువై నియమిక్క వరితానాప్పోలే మనస్సై నియమిక్క వరితెన్ఱు అర్జునన్ శొన్నపడియే యిరుక్కై.

(ఆయ్ మలర్ కొణ్డు) శెవ్విప్పూక్కళై క్కొణ్డు. (ఆర్వమ్ పురియ పరిశినాల్) స్నేహమ్ మిక్క ప్రకారత్తాలే.

(పుల్కిల్) అణైయిల్.

(పెరియనా యిత్యాది) ఉదారమాన కైయై క్కొణ్డు నీరేఱ్ఱవనై క్కాణ్గై యెళితు.

(పుల్కిల్) పుల్కప్పెఱిల్.

(పెరియనాయ్) ఐశ్వర్యముమ్, ఔదార్యముమ్.

(వణ్కై) కొడుత్తు వళర్న్ద కై.

(నీరేఱ్ఱానై క్కాణ్బతెళితు) అప్రతిషేధముడైయార్క్కు అర్థియాయ్ వరు మెన్దవాఱు.

అరు :- ఐమ్బుతామ్బాట్టు. "అడక్కి" ఎన్ఱు విషయఙ్గళై విట్టే పఱ్ఱ వేణుమో? అఱ్ఱైయు ఝ్యాడ విరుమ్బినాలాలకాతో? ఎన్న అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (ఒరు శెయ్యిత్యాది) మాఱ్ఱాతే వీఱ్ఱిరున్ద – ఔదార్యమ్ మాఱాతే వీఱ్ఱిరున్ద. "ఏఱ్ఱానై" ఎన్దత్తై ప్పఱ్ఱ అరుళిచ్చెయ్కిఱార్ (అప్రతిషేధ మిత్యాది).

నమ్బిళ్ళై :- ఐమ్బుదామ్పాట్టు :- పుఱమ్బుళ్ళ అన్యపరతైపోయ్, అవన్ పక్కలిలే స్నేహయుక్తరాయ్ క్కొణ్డు, ఆదరిక్కుమవర్కళిక్కు అవనై క్కాణ్గై శాల ఎళిదు – ఎన్గిఱార్.

(అరియ పులనైన్దు అడక్కి) – విషయఙ్గళిల్పోకాతపడి అడక్క అరితాన శ్రోత్రాది ఇంద్రియఙ్గళై వరున్ది నియమిప్పదు, ఒరు శెయ్యిఱ్పాయుమ్ ఇరణ్డు శెయ్యిలే పాయ్న్దాల్ ఇరణ్డుక్కుమ్ పోరాదొళ్ళియుమిత్తనైయితే. సర్వేశ్వరనై భజిక్కక్కడవదాన ఇన్ద్రియఙ్గళ్ విషయఙ్గళిల్పోకాదపడి అడక్కి. "అరియ" ఎన్దదు "తస్యాహం నిగ్రహం మన్యే వాయో రివ సుదుష్కరమ్" ఎన్ఱు మనస్సై నియమిక్క వరిదెన్ఱు అర్జునన్ శొన్నపడియే యిరుక్కై.

(ఆయ్ మలర్ ఇత్యాది) – పుష్పాద్యుపకరణఙ్గళై అఙ్గుత్తై క్కీడాక క్కొణ్డు స్వేహత్తై ప్పణ్ణుమ్ ప్రకారత్తిలే పణ్ణి ఆశ్రయిక్కిల్.

(ఆయ్ మలర్) శెవ్విప్పూక్కళై క్కొణ్డు.

(ఆర్వమ్ పురియ పరిశు) – స్నేహమ్ మిక్క ప్రకారత్తాలే.

(పుల్ కిల్) – అణైయిల్. ఆశ్రయన్దానే భోగ్యమా యిరుక్కిఱపడియాలే నల్లదు కణ్డాల్ ఆశైప్పడుమోపాది ఇవ్విషయత్తిలుమ్ ఆశై పిఱక్క అమైయుమ్. శడఙ్గు వేణ్డా.

(పెరియనాయ్ ఇత్యాది) తన్నై ఈశ్వరనుక్కు మేలాక అభిమానిత్తు, "అర్థికళుక్కెల్లామ్ మాఱాదే కొడుక్కక్కడవేన్" – ఎన్ఱు అతుక్కీడాక ఇరున్ద మహాబలిపక్కలిలే

(వణ్ కై నీర్ ఏఱ్ఱాన్) – కొడుత్తు వళర్న్ద కైయిలే తానే శెన్ఱు నీర్ ఏఱ్ఱానై. కాణ్గై ఎళిదు. ఏదేనుమాక ఒన్ఱై కొడుక్కక్కడవోమ్ ఎన్ఱిరుక్కుమవన్ పక్కలిలే తాన్ అర్థియాయ్ క్కణ్డు శెన్ఱు నిఱ్కుమవనాయ్ఱ్ఱు. ఆకైయాలే, అవనై ఆశ్రయిక్కుమిడత్తిలే ఒరు అరుమై తట్టాతు ఎన్గిఱార్.

అప్పిళ్ళై :- ఐమ్బుతామ్బాట్టు :- ఇతరవిషయసఙ్గ మఱ్ఱు స్నేహపురస్సరమాక ఆశ్రయిక్కుమవర్కళుక్కు అవనై క్కాణ చ్చాల ఎళితెన్గిఱార్.

అరియ :- నియమిక్క వరితాన, పులనైన్దు – శ్రోత్రాదిజ్ఞానేన్ద్రియఙ్గళ్ ఐన్దైయుమ్,

అడక్కి – విషయజ్గళిల్ పోకాతపడి నియమిత్తు, ఆయ్ – ఆజ్గత్తైక్కు యోగ్యమామ్బడి మయిర్ పుళ్ళు వఱ శోదిత్త, మలర్ కొణ్డు – శెవ్వి ప్పూక్కళై సమర్పిత్తుక్కొణ్డు, ఆర్వమ్ పురియ – స్నేహోత్తరమాన, పరిశినాల్ – ప్రకారత్తాలే, పుల్కిల్ – అభిమతవిషయత్తై యణైక్కుమాపోలే భోగరూపమాక ఆశ్రయక్కిల్, పెరియనాయ్ – ఈశ్వరనిలు జ్గాట్టిల్ తన్నై ప్పెరుక్క నినైత్తిరుక్కుమవనాయ్, మాఱ్ఱాతు – అర్థికళుక్కు కొ్కాడుక్క కొ్కాడైయిలెన్నుమ్ మాఱామల్, వీఱ్ఱిరున్ద, "సర్వస్వదానమ్ పణ్ణక్కడవన్" ఎన్ఱు తన్ వేఱుపాడు తోఱ్ఱ విరున్ద, మా వలిపాల్ – మహాబలిపక్కలిలే, వణ్ – కొడుక్కక్కొడుక్క ప్పూరిక్కిఱ, కై – అళ్ళకియ తిరుక్కైయిలే, నీర్ – తా నర్థియాయ్ క్కొణ్డు నీరై, ఏఱ్ఱానై – ఏఱ్ఱుక్కొణ్డవనై, కాణ్పతు – అనుభవిక్కై, ఎళితు – శాల ఎళితాయిరుక్కుమ్.

దివ్యార్థ :– (అరియ పులన్) – విషయాన్తరజ్గళిల్ పఱ్ఱుఱ్ఱు అన్బుడన్ అవనై ఆశ్రయిక్కుమవర్కళుక్కు అవనై క్కాణ్బదిల్ అరుమైయే యిల్లై ఎన్గిఱార్. శెవి, వాయ్, కణ్, మూక్కు, ఉడలెన్గిఱ జ్ఞానేంద్రియజ్గళైన్దైయుమ్ విషయాన్తరజ్గళిల్ పోకవొణ్ణాతపడి అడక్కి, భగవదారాధనైక్కు ఉరియ నన్మలర్కళై చ్చేకరిత్తుక్కొణ్డు, మెయ్యన్బు నన్గు విళజ్గుమ్బడి శెన్ఱు పణిన్దాల్, మావలియిన్ మద మొళ్ళిత్త పెరుమానై క్కణ్డనుభవిప్పతు మికవుమ్ ఎళితాకుమ్.

దివ్యార్థ :– అను :– (అరియ పులన్) – విషయాంతరాలలో సంగాన్ని వీడి, ప్రేమతో అతనిని ఆశ్రయించేవారికి అతనిని దర్శించడం అరుదు కానే కాదు–అని అంటున్నారు. చెవి, నోరు, కన్ను, ముక్కు, శరీరం – అనే జ్ఞానేంద్రియాలను అయిదింటిని విషయాంత రాలలో పోకుండేటట్లు అణచి, భగవదారాధనకు తగిన మంచి పుష్పాలను సేకరించి, నిజమైన భక్తి చక్కగా వ్యక్తం అయేటట్లు చేరి సేవిస్తే, మహాబలి మదాన్ని అణచిన స్వామిని దర్శించి అనుభవించడం చాలా తేలిక అవుతుంది.

